Cổ Long

MAI HƯƠNG KIẾM

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Vnthuquan.net, 2009

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 1

Cuộc ước đấu khốc liệt

Mai là sứ giả đầu tiên báo xuân về, dù đông hàn vẫn nở rộ, cùng hai loài cây khác đầy sức sống là thông và trúc trở thành “Tam hữu”, thách thức giá rét mà khoe hương sắc.

Xuân vừa chớm, trong một khu rừng gọi là Ngũ Hoa Sơn ở Côn Minh thành ngoại, bên những loài cây trơ trọi giữa mênh mông tuyết trắng, rừng mai vàng rực như một phép mầu. Vô số những cành vàng theo gió dưa hương điểm xuyết tuyết trắng, càng khiến lòng người thêm ngây ngất.

Ở hậu sơn nơi vách đá cao vút tận mây xanh lại càng vàng rực với những cội mai già cả trăm năm tuổi cành lá chen nhau, hương hoa đẫm ngát, thật không biết còn ở đâu trong trời đất đáng để con người tấm tắc ngợi khen hơn?

Giữa quang cảnh nên thơ ấy, một vị văn sĩ áo nho khăn vấn không biết xuất hiện tự bao giờ chầm chậm bước đi giữa rừng mai.

Văn sĩ bước đi chậm nhưng nhẹ nhàng đến nỗi tuyết rơi dầy cả thước vẫn không thấy một vết chân nào. Hướng tới vách núi cao ngất rồi dừng lại dưới một cội mai già, ngưng thần nhìn những cánh hoa, y phục phất phới trong gió.

Trong khung cảnh này, nhìn vị nho y văn sĩ giống như một vị thần tiên đứng giữa chốn bồng lai. Ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió thổi ra, không gian thật yên tĩnh, vẳng nghe tiếng côn trùng từ xa dưới chân vách núi những khi gió lặng.

Văn sĩ chợt cúi nhặt một cành khô trong tuyết, vẫn còn lơ thơ vài cánh hoa bám theo và lạ thay vẫn tươi rói. Chẳng biết vì được lớp tuyết gìn giữ hay là do sức sống mãnh liệt của loài hoa ấy?

Xa xa có tiếng chân người nhưng cũng vang rất nhỏ.

Văn sĩ thần sắc chợt thay đổi, nhếch miệng cười rồi tay bỗng phất nhẹ, cành mai khô vút đi cắm sâu vào vách đá.

Bây giờ mới thấy có mấy nhân ảnh. Chớp mắt đã đến gần, tốc độ thật kinh nhân, mà người thường không thể tưởng tượng được.

Văn sĩ đã phát hiện từ trước, miệng vẫn giữ nụ cười trông lãnh đạm như cũ nhưng vẻ mặt trở nên lạnh lùng hơn.

Mấy nhân ảnh kia ngang qua một cốc khẩu mới phát hiện ra văn sĩ liền dừng lại trong chốc lát, thoáng ngập ngừng rồi thận trọng tiến đến gần.

Văn sĩ lẩm bẩm :

- Tại sao chỉ có bốn tên? Chẳng lẽ lần này không thỏa mãn tâm nguyện?

Bốn người đến gần nho y văn sĩ khoảng một trượng thì dừng lại. Một người trong bọn mặt đỏ, vận đạo y, thân hình cao lớn giọng sang sảng lên tiếng :

- Thần quân thật là người thủ tín! Hóa ra chúng tôi là người đến chậm...

Ha ha ha!

Tiếng cười vang dội vào vách đá nghe chấn động cả màng tai.

Nho y văn sĩ lạnh lùng quét mắt nhìn bốn người như để đánh giá đối phương, rồi ánh mắt dừng lại nơi một lão nhân khô gầy.

Lão nhân vận một cái áo bông dệt rất tinh tế, lưng đeo một thanh trường kiếm quá dài so với thân hình nhỏ bé nên hầu như sắp chấm đất.

Nho y văn sĩ chú ý đến lão nhân có lẽ do tướng mạo khác thường của lão ta :

mắt sâu, má hóp lại thêm cái mũi khoằm xuống như mỏ diều hâu.

Khiến chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết đó là một con người nham hiểm.

Cả bốn người tuy mặt đều lộ vẻ tươi cười nhưng có thể nhận ra đó là sự miễn cưỡng, không sao che giấu được sự lo lắng và hoảng sợ trong lòng.

Khi người ta biết được rằng mình sắp sửa lao vào sự sinh tử tồn vong, đều không khỏi có thái độ ấy, trong đó có một thiếu niên diện mạo rất anh tuấn mặt lại càng tái xanh vì sợ, toàn thân run lên.

Biểu hiện của bốn người không qua được ánh mắt sắc bén của văn sĩ, từ bên trong lóe ra một tia dị sắc nhưng thoáng qua rất nhanh rồi mới bắt đầu lên tiếng đáp :

- Rất tốt! Chưởng môn nhân của Ngũ đại môn phái hôm nay đã đến đây.

Ba vị đã khiến cho Mai Sơn Dân này rất cao hứng. Tuy nhiên...

Dừng lại một chút, đôi mắt của văn sĩ lại ánh lên sát cơ rất đáng sợ,

nói tiếp :
- Hai vị Chưởng môn nhân các phái Côn Luân và Điểm Thương là Lăng Không Bộ Hư Trác Đằng và Hồi Phong Kiếm Tạ Tinh đại hiệp sao còn chưa đến?
Phải chăng hai vị ấy khinh thị Mai mỗ?
Đạo nhân mặt đỏ là người cầm đầu Ngũ đại tông phái, cũng là Chưởng môn nhân Võ Đương phái Xích Dương đạo trưởng nghe nói thế cười đáp :
- Thần quân đã hẹn, chúng tôi đâu dám không đến, chỉ là...
Lão nhân khô gầy lạnh giọng tiếp lời :
- Chỉ là có kẻ so với Thần quân ngươi còn ghê gớm hơn, đã mang họ đi...
Tới đây lão dừng lại, nhếch miệng cười khan đầy bí ẩn rồi mới thêm :
- Nếu Thần quân ngươi gặp phải người đó. Lệ Ngạc đây sẽ là người cao hứng nhất!
Mai Sơn Dân biến sắc hỏi :
- Lão nói thế là có ý gì?
Xích Dương đạo trưởng ngắt lời :
- Xin Thần quân chớ giận. Hồi Phong Kiếm Tạ đại hiệp và Lăng Không Hư Bộ Trác đại hiệp chỉ mấy tháng trước đã theo nhau quy tiên rồi, vì thế họ không giữ được lời ước với Thần quân ba năm về trước. Tuy vậy...
Lão chỉ tay về phía thiếu anh tuấn tiếp :
- Vị này là di côi của Hồi Phong Kiếm Tạ đại hiệp danh hiệu Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh, hiện là Chưởng môn nhân đệ thất đại của phái Điểm Thương, hôm nay đến hội ước thay cha.
Mai Sơn Dân đánh mắt nhìn Lệ Ngạc, sau đó quay sang Tạ Trường

Khanh :

- Tạ thế huynh anh tuấn phi phàm, quả là phúc dầy của lệnh tôn. Tạ thế huynh đến đây thay cha theo lời hẹn ước, Mai mỗ rất khâm phục. Tuy nhiên, đây là việc của người trước để tự chúng ta giải quyết với nhau là được. Tạ thế huynh nếu thấy không cần thiết thì không cần phải nhúng tay vào việc này.

Câu này hợp với ý tưởng của Tạ Trường Khanh.

Hắn biết rõ đây là cuộc đấu sinh tử, và đối phương đã dám thách đấu với năm vị Chưởng môn nhân Ngũ đại tông phái đương thời, đương nhiên công lực và võ học rất siêu phàm. Hơn nữa trên giang hồ không ai lạ gì danh hiệu Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân này.

Thế nhưng hiện giờ hắn là Chưởng môn nhân của một trong ngũ đại phái, có nhiều chuyện phải gắng sức mà làm. Vì danh dự của phái Điểm Thương cũng có và vì chức vị trên giang hồ cũng không phải là nhỏ.

Bởi thế sau khi suy nghĩ một lần nữa. Tạ Trường Khanh hết sức cố khống chế không để tình cảm biểu lộ ra mặt, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối phương đáp :

- Thần quân nói vậy rất đúng. Nhưng đại trượng phu một lời đã xuất không nên thay đổi dù theo nổi hay không, việc đó xin không dám biết! Tiên phụ và Thần quân đã đính ước, nay tại hạ tuân di lệnh thực hiện lời ước đó. Cho nên dù thành bại, sinh tử thế nào đi nữa cũng không bận tâm.

Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân gật gật đầu, lòng thầm thán phục hào khí của thiếu niên, cất tiếng :

- Mọi người đều có chí riêng không nên gượng ép. Thế huynh đã quyết định như thế, Mai mỗ chỉ đành chấp nhận và bái phục.

Nói xong, Mai Sơn Dân liền quay sang Xích Dương đạo trưởng :
- Ba năm trước, tuyệt đỉnh Thái Sơn. Ngũ đại tông phái các ngươi thách thức đồng đạo võ lâm đến để tranh đoạt danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm...
Mai Sơn Dân chợt ngưng lời, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài. Tiếng cười dội vào vách đá, vang vang không dứt. Cười xong nói tiếp :
- Thất Diệu Thần Quân ta đâu cần chấp nhặt hành động điên cuồng đó!
Các ngươi thích việc ấy, cứ tự tiện xưng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm thuật” cũng chẳng sao. Thế nhưng ta lại không ngờ rằng Chưởng môn của năm phái tự xưng là Ngũ đại tông phái liên thủ dùng hành vi ti tiện đả thương bằng hữu của ta Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngũ Chiếu Vân bên thác nước ở Thiên Tân...
Đột nhiên Lệ Ngạc nhẩy tới trước mặt Mai Sơn Dân hùng hổ nói :
- Không cần nói nhiều! Ngô Chiếu Vân chết là tự gánh lấy hậu quả do mình gây ra còn trách ai được! Hôm nay bốn chúng ta vượt nghìn dậm đến đây chỉ với mục đích mở mang kiến thức trước võ học của Thất Diệu Thần Quân ngươi vang danh thiên hạ xem thực hư như thế nào! Bây giờ từng người trong chúng ta lần lượt phụng bồi ngươi là được!
Mai Sơn Dân cười nhạt đáp :
- Chỉ sợ các ngươi không đủ tư cách lãnh hội Thất Nghệ của ta!
Xích Dương đạo trưởng không chút phẫn nộ trước sự khinh thị của đối phương, vẫn cười thản nhiên :
- Đương nhiên! Thất Diệu Thần Quân về cả kiếm thuật, khinh công, chưởng lực lẫn thi, thư, họa, sắc đều là bậc tuyệt luân trong thiên hạ.

Còn chúng ta chỉ là kẻ vũ phu, đâu có thể sánh với Thần quân văn võ song toàn!

Lệ Ngạc cướp lời :

- Đặc biệt là khoản cuối cùng, chúng ta không sao bì kịp.

Xích Dương đạo trưởng cười hô hố tán thưởng :

- Lệ đại hiệp nói cực phải! Thần quân phong lưu đĩnh đạc, chúng ta chỉ là những kẻ hủ lậu làm sao sánh nổi? Hôm nay lão phu cùng vị Chưởng môn phái Không Động là Kiếm Thần Lệ đại hiệp cùng Chưởng môn nhân Nga Mi Khổ Am Thượng Nhân và Chưởng môn nhân Điểm Thương phái Lạc Anh Kiếm Tạ hiền điệt tới đây cùng ước đấu lãnh giáo kiếm thuật và chưởng lực của Thần quân. Nếu chúng ta may mắn mà thắng được Thần quân một trường thì tiếp tục lãnh giáo bản lĩnh thứ ba là khinh công... riêng Tứ Diệu còn lại là thi, thư, họa, sắc thì không dám!

Mai Sơn Dân cười nhạt đáp :

- Nếu vậy thì rất tốt! Đầu tiên Mai mỗ xin lãnh giáo vị tự xưng là "Thiên hạ đệ nhất kiếm thuật" Lệ đại hiệp xem kiếm pháp thần thông thế nào mà dám ngông cuồng đến thế...

Nhếch môi cười nhạt, Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân lại nói tiếp :

- Sau đó nếu các vị có võ công xuất quần bạt chúng như thế nào, Mai mỗ cũng xin bồi tiếp không đến nỗi nào làm các vị thất vọng. Dù sao hôm nay ai đã đến đây, nếu không thắng được Mai mỗ thì xin đừng nghĩ đến việc sống sót mà trở về! Ngược lại Mai mỗ bại dưới tay các vị cũng táng mạng ở đây! Như vậy Mai mỗ đã trình bày rõ, các vị chẳng cần thuyết giáo về đạo nghĩa giang hồ làm gì!

Cứ việc đối phó với Mai mỗ y như trước đây đối phó với Ngô Chiếu

Vân cũng được!
Bây giờ đã hoàng hôn. Hôm nay trăng không có, nhưng mặt đất vẫn sáng vì khắp nơi rực lên màu tuyết trắng ngời.
Thêm nữa năm người có mặt tại đây đều có nội công thâm hậu nên nhìn mọi vật vẫn còn rõ như ban ngày.
Mai Sơn Dân mục quang như ánh chớp quét nhìn đối phương, chợt nhận ra tuy mỗi người bên phía đối phương thần sắc khác nhau nhưng hình như đã bàn bạc có kế hoạch từ trước nên vẫn giữ được vẻ kiên định.
Phát hiện đó làm Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân động tâm, tuy vậy vẫn trấn tĩnh nghĩ thầm :
- "Cho dù chúng giở mưu ma chước quỷ gì, chẳng lẽ ta không ứng phó được? Huống chi chúng lẽ ra phải có đủ năm người, bây giờ chỉ có ba với một thằng nhỏ miệng còn hôi sữa?"
Kiếm Thần Lệ Ngạc "hừ" một tiếng :
- Các hạ nói thế, chính hợp ý mỗ. Không cần nhiều lời, bắt đầu động thủ ngay đi.
Dứt lời rút phắt trường kiếm múa nhanh một vòng như ánh chớp, phát ra muôn ngàn ánh sáng tỏa ra chung quanh.
Bấy giờ chợt thấy Khổ Am Thượng Nhân từ đầu không nói câu gì, lúc này mới lên tiếng :
- Thần quân vừa nói rất hay. Hôm nay ước hẹn ở đây nên xem là trường sinh tử chiến. Bọn bần đạo ở đây tuy chưa phải là Thái Sơn Bắc Đẩu, nhưng động thủ với chúng ta không đến nỗi mất thanh danh. Bởi thế nên có quy định rõ ràng...
Thất Diệu Thần Quân hỏi :
- Thượng nhân có cao kiến gì?

Khổ Am Thượng Nhân đáp :

- Theo bần tăng, trận thứ nhất nên tỉ kiếm, nhưng không cần động thủ quá chiêu...

Rồi chỉ tay trước mặt nói tiếp :

- Chúng ta hãy vẽ một vòng tròn. Bần tăng sẽ cùng Xích Dương đạo trưởng, Lệ đại hiệp và Tạ thiếu thí chủ thì mỗi người đứng một phượng vị trên vòng tròn. Thần quân đứng giữa vòng tròn đó, nếu trong thời hạn nửa canh giờ có thể thoát ra được khỏi vòng kiếm trận đó, coi như chúng ta thua!

Mai Sơn Dân suy nghĩ rất nhanh rồi gật đầu :

- Rất tốt! Mai mỗ chấp nhận!

Khổ Am Thượng Nhân tiếp :

- Đã vậy Thần quân vui lòng vẽ vòng tròn đi!

Mai Sơn Dân với tay bẻ một cành mai đang nở rộ tới hai, ba chục đóa cầm trên tay, vận nội công vào đó làm cành mai rụng hết hoa, cười nói :

- Không ngờ hôm nay ta đang tâm vùi dập những cánh hoa này...

Dứt lời dùng tay áo phất nhẹ, những bông hoa bị hút lên tay áo rồi thứ tự rơi xuống thành một vòng tròn trên mặt tuyết!

Thủ thuật trông quá ngoạn mục!

Khổ Am Thượng Nhân gật đầu thán phục, không phải chỉ vì phương pháp vẽ vòng siêu việt đó mà còn vì vòng tròn do những cánh hoa tạo nên rất nhỏ.

Hiển nhiên vòng tròn càng nhỏ thì người bị khống chế bên trong càng khó xông ra. Trước cuộc đấu sinh tử, đối phương tự tước đi lợi thế của mình như thế, chỉ là kẻ mất trí coi thường mạng sống của mình hoặc là người quá tự tin vào bản lĩnh của mình mà thôi, việc đó sao

không làm cho bọn Xích Dương đạo trưởng kinh sợ?
Thất Diệu Thần Quân đứng giữa vòng, xẵng giọng :
- Xin các vị động thủ để Mai mỗ lãnh giáo cái gọi là “Đệ nhất kiếm thuật”!
Kiếm thần Lệ Ngạc là người đầu tiên xuất trường kiếm chiếm vị trí phía nam vòng tròn.
Xích Dương đạo trưởng, Khổ Am Thượng Nhân Và tạ Trường Khanh cùng xuất kiếm chiếm ba vị trí còn lại.
Xích Dương đạo trưởng lên tiếng :
- Trận này là tỉ kiếm, vậy xin Thần quân hãy lượng kiếm!
Thất Diệu Thần Quân khẽ giương cành mai đã rụng hết hoa, cười đáp :
- Mười năm gần đây, Mai mỗ không dùng đến binh khí. Nhưng hôm nay động thủ với các vị đều là cao thủ đỉnh danh trên võ lâm, nên Mai mỗ đành phải dùng cành mai này để thỉnh giáo cao chiêu. Các vị cứ động thủ!
Nghe câu nói này, tất cả đối phương đều biến sắc.
Thất Diệu Thần Quân ngửa mặt cười to :
- Các vị chớ xem thường cành mai này. Nó ở trong tay Mai mỗ sẽ không kém gì đao kiếm.
Xích Dương đạo trưởng thay lời cho cả bọn :
- Thần quân đã nói thế, chúng ta đành thất lễ vậy!
Lập tức bốn thanh kiếm vạch những đường sáng chói tạo thành một màn kiếm ảnh dày đặc chung quanh Thất Diệu Thần Quân.
Mai Sơn Dân nhận thấy thế kiếm rất ngụy dị, không phải là một thế kiếm nào của bất cứ một phái nào trong Võ Đang, Nga Mi, Điểm Thương hoặc Không Động. Kiếm ảnh liên miên bất tận, dầy đặc như

bức tường thép, có thể nói như mưa rơi không lọt.
Hiển nhiên mọi người đã xác định từ đầu đây là cuộc chiến sinh tử, nên không hạn chế việc lấy mạng đối phương.
Vòng tròn chỉ chừng một trượng, chỉ cần hai thanh kiếm ở hai phía đối diện là có thể chạm nhau. Mai Sơn Dân đứng giữa phải có thân pháp thật vô cùng kỳ diệu mới tránh khỏi thụ thương.
Mai Sơn Dân vừa thi triển khinh công tránh chiêu vừa nghĩ thầm :
- "Chẳng trách gì chúng nêu ra phương sách này, nguyên là đã có chủ tâm từ trước, dùng kiếm thuật kỳ dị không thuộc phái nào. Chắc trong vòng ba năm trở lại đây, chúng đã nghĩ ra với chỉ ý đồ sử dụng trong cuộc chiến sinh tử hôm nay... cứ tưởng chúng dùng kiếm thuật bổn môn, cho dù bốn kiếm hợp lực cũng không dễ đối phó".
Mai Sơn Dân bỗng thấy hối hận. Nếu mang theo Mai Hương Kiếm, dùng nó thi triển "Cù Chi kiếm thức" để trực tiếp nghênh chiêu phá vỡ kiếm trận đối phương. Nhưng bây giờ chỉ có một cành mai không thể đánh bạt trường kiếm của bốn người đều là loại danh kiếm. Như vậy thoát ra ngoài kiếm trận thật không dễ chút nào. Đang chú tâm quan sát kiếm trận. Mai Sơn Dân chợt nghe tiếng kiếm chạm nhau...
Nguyên kiếm trận này do Khổ Am Thượng Nhân, Xích Dương đạo trưởng, Kiếm thần Lệ Ngạc và Hồi Phong Kiếm Tạ Tinh nghĩ ra để đối phó với Thất Diệu Thần Quân mà họ biết trước sẽ vô cùng ác liệt.
Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân vốn được truyền danh trên võ lâm là người tâm độc thủ lạt, chế người đoạt mệnh, lại có võ công cao tuyệt. Hành khứ giang hồ đã lâu nhưng chưa ai đấu qua nhân vật này quá hai mươi chiêu.
Bởi vậy bốn người đã chuẩn bị kiếm trận để đối phó với cuộc chiến và với bốn nhân vật Chưởng môn phái liên thủ, đồng thời được

chuẩn bị công phu, kiếm trận nhất định sẽ là một kiệt tác của bốn người.

Tiếc rằng nay Hồi Phong Kiếm Tạ Tinh đã chết, người được bổ sung là tạ Trường Khanh công lực chưa đủ, lại mới tập luyện trong vòng vài tháng nên chưa thể tinh thông, đương nhiên không thể phối hợp được một cách thành thục với ba người kia nên mới để kiếm chạm vào kiếm người khác, bày ra sơ hở của kiếm trận.

Thất Diệu Thần Quân là người lịch lãm, phản ứng rất nhanh, chỉ cần nghe có tiếng kiếm chạm nhau là biết ngay kiếm trận có chỗ sơ hở. Lập tức dùng cành mai vốn đã được truyền nội lực nên không kém gì đao kiếm thật, thọc vào nơi vừa phát ra tiếng kiếm chạm nhau, đồng thời tả chưởng đánh ngược lên, chưởng phong như dao nhắm chuẩn xác hai đạo kiếm quang.

Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh cảm thấy cổ tay chấn động, một cổ kình lực quái dị khiến hắn chững người, toàn thân run lên, kiếm trong tay dừng lại.

Kiếm trận vốn vô cùng nghiêm mật, nhưng nay một người dợt dừng tay, tức là đã tự phá vỡ kiếm trận. Đâu dễ gì phối hợp lại như trước được nữa!

Thất Diệu Thần Quân không bỏ lỡ thời cơ tiếp tục phát chưởng,đồng thời cành mai liên tiếp điểm ra, tạo thành những đốm sáng tựa như cành mai phát xạ bốn phía mang một kình lực mãnh liệt công phá kiếm trận...

Kiếm thần Lệ Ngạc thấy tình hình bất lợi nên thâu kiếm thoát khỏi chiêu thức liên miên của kiếm trận. Vung kiếm chém xả vào vai trái đối phương với một tuyệt chiêu của lão “Trường Hồng Kình Thiên”.

Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân thấy ánh kiếm lóe lên như đạo

cầu vồng. Lập tức triển khai bộ pháp tránh hiểm chiêu và cành mai thì vừa khéo điểm vào thân kiếm của Tạ Trường Khanh.
Tạ Trường Khanh chưa kịp định thần lại bị cành mai điểm tới, cố giữ cho thanh kiếm không bật khỏi tay nhưng vì thế mà người không trụ vững phải lùi lại.
Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó xảy ra rất nhanh.
Khổ Am Thượng Nhân và Xích Dương đạo trưởng thấy kiếm trận tan vỡ, mỗi người vội vàng nhằm Thất Diệu Thần Quân đâm vào một kiếm.
Kiếm Thần Lệ Ngạc một chiêu thất thủ vội thu kiếm về quát to một tiếng, phát liền ba kiếm đâm vào các trọng huyệt của đối phương.
Thất Diệu Thần Quân vận công thêm vào cành mai điểm vào lưỡi kiếm của Khổ Am Thượng Nhân, là người đâm kiếm trước tiên khiến thanh kiếm lạng sang bên. Thừa thế nhún mình nhảy vọt ra ngoài.
Cả bốn người đối phương liến thu kiếm về mặt đỏ bừng Khổ Am Thượng Nhân bước lên ngượng nghịu nói :
- Thân pháp Thần quân quả nhiên siêu phàm. Trận tỉ kiếm này đương nhiên chúng ta bại trận!
Thất Diệu Thần Quân vội đáp :
- Nếu vậy trận thức thứ hai thế nào xin Thượng nhân cho biết...
Khổ Am Thượng Nhân nói :
- Trận này do lão nạp và Thần quân tỉ thí chưởng lực.
Lão cúi xuống định lấy lên một đóa mai hoa do Thất Diệu Thần Quân vứt xuống vẽ vòng cho cuộc đấu vừa qua, chợt phát hiện những bông hoa đều cắm ngập xuống, chỉ xòe cánh lên. Kinh dị nghĩ thầm :
- “A! Thất Diệu Thần Quân thật là võ lâm quái kiệt, chỉ rắc nhẹ nhánh cây mà hoa rắc đều tăm tắp, chỉ có những người công lực thượng

thừa mới cùng một lúc vận công vào bấy nhiêu cánh hoa mảnh dẻ đó... Xem hắn niên kỷ chưa lớn lắm mà có công lực thâm hậu như thế. Nếu hôm nay chúng ta không chuẩn bị kế hoạch từ trước, tất Chưởng môn nhân của Ngũ đại tông phái đều phải táng thân ở Hoa Sơn này!"

Tuy nghĩ thế, nhưng lão vẫn điềm nhiên nhặt lên một cánh hoa mai và nhìn Thất Diệu Thần Quân :

- Công lực của Thần quân quả thật là lần đầu lão nạp được thấy, bây giờ xin được đề xuất phương pháp đấu chưởng lực...

Lão kẹp cánh hoa trong tay tiếp :

- Được thử chưởng lực với võ lâm đệ nhất cao thủ trong khung cảnh thần tiên này, lão nạp chợt sinh nhã hứng, muốn dùng bông hoa thử chưởng với Thần quân.

Thất Diệu Thần Quân nhướng mày hỏi :

- Thượng nhân nói kỹ hơn...

Khổ Am Thượng Nhân đặt bông hoa vào lòng bàn tay phải rồi từ từ vươn bàn tay xòe rộng tới trước lật nghiêng lại nhưng bông hoa vẫn không rơi xuống, cười :

- Thần quân cũng để một bông hoa trong chưởng tâm như thế này. Chúng ta đấu chưởng sao cho bông hoa trong chưởng tâm không rơi, cũng không bị nhầu nát. Nếu trận này lão nạp thua thì cả bốn chúng ta đều phủ đầu tuân theo Thần quân quyết định. Không biết Thần quân có tán thành cách đó?

Thất Diệu Thần Quân cười to đáp :

- Thượng nhân quả thật là người có nhã hứng! Nghĩ ra cách đấu chưởng tuyệt diệu như thế ai chẳng tán đồng? Hiển nhiên tại hạ có lý đâu lại phản đối?

Nói xong cúi mình nhặt lên một bông hoa đặt vào lòng bàn tay duỗi ra trước đối diện với Khổ Am Thượng Nhân và nói thêm :
- Trận này xin Lạc Kiếm Anh Tạ thế huynh làm nhân chứng. Nếu một canh giờ không phân thắng phụ thì tính tại hạ thua cuộc.
Tạ Trường Khanh nghe nói bụng cả mừng, liền bước sang một bên, còn Xích Dương đạo trưởng và Kiếm thần Lệ Ngạc vẫn đứng sau lưng Khổ Am Thượng Nhân.
Thất Diệu Thần Quân chẳng để tâm nhiều, bước lê hai bước, khuỷu tay hơi chùng, lòng bàn tay phải hướng ra phía trước.
Khổ Am Thượng Nhân cũng bước tới một bước, động tác hoàn toàn như đối phương, hai bông hoa giữa hai chưởng tâm chạm vào nhau, nhưng vừa mới tiếp xúc đã dính chặt lại.
Tuy cảm nhận ngay luồng chưởng lực âm nhu cực mạnh từ phía đối phương đẩy vào cơ thể, nhưng Thất Diệu Thần Quân nghĩ thầm :
- "Khổ Am Thượng Nhân quả là tự chui vào huyệt! Chỉ không tới nửa canh giờ tất hắn sẽ thụ thương bởi chưởng lực "Ám Ảnh Phù Hương"... không ngờ hắn lại nghĩ ra cách này..."
Nhưng vừa nghĩ tới đó, Thất Diệu Thần Quân bỗng cảm thấy luồng áp lực vào chưởng tâm mình đột ngột tăng lên uy mãnh lạ thường. Hiểu rằng vừa rồi mình đã quá khinh địch.
Lúc này bàn tay đã hơi tê, suýt nữa lạc bại. Thất Diệu Thần Quân vội trấn định lại, dồn toàn thần ngưng chú vận hết công lực ngưng tụ vào chưởng tâm.
Yếu tố này nảy sinh ngoài dự tính của Thất Diệu Thần Quân vì một lý do đơn giản.
Chưởng lực Khổ Am Thượng Nhân kém hơn của đối phương, nhưng bốn vị Chưởng môn nhân đã có ngụy kế từ trước nên để cho Khổ

Am Thượng Nhân đề xuất phương án đấu chưởng này.
Trong bốn người tại đấu trường, Kiếm Thần Lệ Ngạc không những kiếm thuật cao tuyệt mà chưởng lực cũng thâm hậu nhất. Hơn nữa lão còn luyện được thuật "Tá lực đả lực" mà từ lâu thất truyền trên võ lâm.
Lúc này Lệ Ngạc đứng giữa Khổ Am Thượng Nhân và Xích Dương đạo trưởng, tả chưởng ấn chặt vào Xích Dương đạo trưởng còn lòng bàn tay phải ấn vào hậu tâm của Khổ Am Thượng Nhân lấy công lực của mình và Xích Dương đạo trưởng dẫn vào cơ thể của Khổ Am Thượng Nhân khiến kình lực đẩy vào đối phương đột ngột tăng lên gấp ba lần!
Như vậy Thất Diệu Thần Quân phải đấu nội lực với cả ba đại cao thủ, bởi vậy mặc dù công lực đã đạt cảnh giới thượng thừa nhưng lại phải đối phó một cách hết sức vất vả.
Mãi đến lúc này Thất Diệu Thần Quân mới phát hiện ra mình bị lừa thì đã muộn, bởi vì nội gia cao thủ khi đã đấu nội lực buộc phải ngưng thần tận lực. Chỉ cần sơ xuất hoặc phân tâm một chút là nội phủ bị trọng thương ngay.
Ước qua thời gian một tuần trà, cả bốn người đều dốc hết nội lực quyết đấu, bởi thế trên trán mọi người đều ướt đẫm mồ hôi, không ai dám phân thần, toàn bộ công lực dồn vào chưởng tâm, còn các bộ phận khác của cơ thể như không còn là của mình nữa.
Vào thời điểm như vậy, chỉ cần một người lực khí bình thường cũng có thể làm họ ngã và lập tức bị thụ thương bởi chưởng lực của đối phương.
Nội lực làm tuyết tan ra dưới chân họ từ từ chảy qua làm ướt giày của Tạ Trường Khanh đứng bên cạnh.

Tuy vậy Tạ Trường Khanh vẫn không cảm thấy điều đó. Hắn bị hút chặt vào cuộc đấu chưởng đáng sợ kia, trong đầu băn khoăn tự hỏi :

- “Ta phải làm gì đây? Phải làm gì bây giờ?”

Tạ Trường Khanh quan sát cuộc diện trận đấu và dần đi đến quyết định.

Bấy giờ Thất Diệu Thần Quân đã qua cơn đột biến lấy lại thế cân bằng và dần dần thắng thế, chưởng tâm của Khổ Am Thượng Nhân đã hơi run.

Nên biết Khổ Am Thượng Nhân đã ở vào tuổi cổ lai hy, tuy nội lực thâm hậu nhưng tuế nguyệt không cho phép giữ được dẻo dai nữa, trong cơ thể không tự sinh nội lực như lúc trẻ tuổi.

Kiếm Thần Lệ Ngạc dùng thủ pháp “Tá lực đả lực” truyền nội lực của mình và Xích Dương đạo trưởng vào cơ thể Khổ Am Thượng Nhân nhưng vì đó là ngoại lực nên đương nhiên cơ thể không thích ứng ngay được, rất dễ xảy ra phản ứng.

Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh cũng nhận rõ điều này và thấy bại cục của ba vị Chưởng môn không còn xa nữa, liền nghĩ bụng :

- “Đây là cuộc đấu sinh tử, là tính mạng của cả bốn người. Ta không thể chết! Cần phải hành động! Tuy nhiên như thế là không quang minh chính đại, nhưng ai cũng có chút từ tâm? Lúc này trong khu vực đấu trường không còn ai khác, hành động của ta đâu truyền ra giang hồ? Cơ hội này thật chỉ có một lần!”

Thế rồi hắn từ từ bước tới chọn vị trí thuận lợi nhất, khuôn mặt anh tuấn chợt trở nên độc ác và đầy sát cơ.

Hắn nhìn lại chiếc trán rộng, khuôn mặt hơi gầy của Thất Diệu Thần Quân có vẻ gì thoát tục, và đôi mắt phát thần quang không rời đối thủ...

Tạ Trường Khanh hơi do dự một chút rồi nghiến răng, song thủ cùng giương lên điểm liên tiếp vào hai tử huyệt Kiên Tĩnh và Thương Hải của Thất Diệu Thần Quân bằng tuyệt học “Thất Tuyệt thủ pháp” của phái Điểm Thương.

Thất Diệu Thần Quân tập trung hết thần lực đấu chưởng, hoàn toàn không để ý đến diễn biến bên ngoài. Đột nhiên cảm thấy tê dại, tay nhũn ra, sau đó một luồng kình lực uy mãnh truyền nhập vào thân thể.

Cảm giác cuối cùng mà Thất Diệu Thần Quân còn cảm thụ được là khuôn mặt tuấn tú nhưng độc ác của một thiếu niên thoáng qua trước mặt mình rồi hoàn toàn chìm vào cõi vô thức.

Rừng mai vẫn tỏa hương ngào ngạt, mặt đất vẫn phủ đầy tuyết trắng...

Ngũ Hoa Sơn trở lại sự yên tĩnh như chưa hề phát sinh chuyện gì. Xích Dương đạo trưởng, Khổ Am Thượng Nhân, Kiếm Thần Lệ Ngạc và Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh tuy thắng trận trở về nhưng lòng đầy u ám.

Từ cốc khẩu chợt hiện ra một thiếu niên hóa tử với chiếc áo kết trăm mảnh vá, đang đi tới rất nhanh bên thân thể bất động của Thất Diệu Thần Quân nằm trên mặt tuyết, cúi xuống sờ mũi sau đó sờ ngực nạn nhân rồi đứng lên thở dài.

Thiếu niên hóa tử đứng một lúc định ôm thi thể Thất Diệu Thần Quân lên nhưng chợt dừng lại lẩm bẩm :

- Cứ để ông ta nằm lại ở đây thì hơn, tuyết sẽ phủ lên thành một nấm mồ.

Ông ta sẽ được ngắm nhìn phong cảnh kỳ thú ở đây, làm bạn của rừng mai, như thế là trời đất đã không phụ ông ấy!

Nói rồi từ từ ngẩng mặt lên, bỗng trông thấy chiếc vỏ kiếm của Kiếm Thần Lệ Ngạc vẫn còn nằm trên phiến đá cách chừng ba trượng, trong đầu chợt nảy ra một ý liền chạy lại nhặt chiếc vỏ kiếm lên rồi mới băng mình khỏi khu rừng.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 2
Thiếu niên lâm ngịch cảnh

Tân gia thôn là một thôn nhỏ ở phía bắc Côn Minh giáp với triền núi Ngũ Hoa Sơn, dân trong thôn có mười người thì hết chín là mang họ Tân, bởi thế mới có tên là Tân gia thôn.
Tuy chỉ là thôn nhỏ nhưng Tân gia thôn rất nổi danh suốt một vùng Vân Quí. Nguyên nhân là mười mấy năm gần đây ở Tân gia thôn có hai nhân vật rất khác thường, một nam một nữ.
Họ là đôi phu thê, từ nhỏ vốn sinh trưởng ở Tân gia thôn, hơn nữa còn là anh em cô cậu.
Nam tên là Tân Bằng Cửu, còn nữ là Tân Nghi, hai người từ nhỏ là thanh mai trúc mã, tình cảm cùng tháng năm trở nên thắm thiết, cho đến khi trưởng thành thì hai người đã ngầm đính ước, thế nhưng thời bấy giờ lễ giáo rất nghiêm, mà họ lại là huynh muội cô cửu, thì tuyệt không được phép lấy nhau, không những bị phụ mẫu hai bên phản đối mà ngay cả các cư dân khác trong thôn cũng ra sức công kích, cho rằng việc đó là đại nghịch vô đạo.
Thế nhưng tình yêu của hai người đã quá nồng đậm, không vì bất cứ áp lực nào bên ngoài mà chịu thay đổi.
Thế rồi mùa xuân năm ấy cả hai người cùng thất tích. Không ai biết họ đi đâu.
Hơn mười năm sau, khi mọi người ở Tân gia thôn đã quên bẵng chuyện ngày xưa thì Tân Bằng Cửu và Tân Nghi đột nhiên trở lại dắt theo một hài tử chừng bảy tám tuổi.
Nam hài nhi đó là nhi tử của họ, tên là Tân Tiệp.
Bấy giờ cha mẹ của hai phu thê đều đã theo nhau từ giã cõi thế còn những người khác coi chuyện trước đây là chuyện đã rồi. Thêm vào đó sau chuyện hồi hương, Tân Bằng Cửu tỏ ra rất hào phóng. Phàm

là người quen biết hay không đều có sẵn quà biếu mang tới tận nhà.
Người ở Tân gia thôn xưa nay vốn chắt bóp keo kiệt, đã thấy ai hào phóng như thế? Vì thế không còn ai đàm tiếu gì về chuyện ngày xưa nữa, ngược lại Tân Bằng Cửu rất được dân thôn trọng vọng.
Quanh khu cực Côn Minh đa phần dân chúng theo nghề điêu khắc và chế đúc đồng khí, Tân gia thôn cũng không ngoại lệ.
Tân Bằng Cửu và Tân Nghi trước đây là thợ khéo, sau khi hồi hương, những sản phẩm của họ lại càng xuất thần nhập hóa.
Cần biết trong nghề điêu khắc, ngoài đôi tay khéo léo và trí tưởng tượng phong phú ra, cần phải có nội lực để nét khắc dứt khoát và chính xác mới làm ra những sản phẩm sống động như thật.
Sau khi trở về, vào những lúc nhàn hạ, phu thê Tân Bằng Cửu thường tạo ra những pho tượng nhỏ để tiêu khiển, đôi khi đem tặng cho người khác.
Dân thôn thấy những vật phẩm do họ làm ra, ai cũng hết sức thán phục tài nghệ của họ.
Có lẽ xưa nay ở Tân gia thôn chưa từng có người nào điệu nghệ như thế.
Trong thôn có vài người hám lợi lén đem những vật phẩm được tặng ra thành phố bán, không ngờ kiếm được rất nhiều tiền, thậm chí chỉ một pho tượng nhỏ còn cao giá hơn những vật phẩm to lớn mà họ cất công làm cả tháng trời...
Quả là chuyện bất khả tư nghị!
Những người này thấy béo bở lại đến nài nỉ xin thêm tặng vật. Vì chẳng tốn bao nhiêu công sức làm ra những vật nhỏ nên phu thê Tân Bằng Cửu ít khi làm họ thất vọng, vì thế nên những vật phẩm do họ làm ra được bán trong thành phố ngày một nhiều.
Chưa đầy một năm, quanh khu vực Côn Minh đều biết ở Tân gia thôn có một vị "Thần Điêu".
Khá nhiều thương nhân thấy món lợi không dễ gặp liền tìm đến Tân gia thôn cầu kiến phu thê Tân Bằng Cửu. Lúc đầu họ không thấy đó là điêu, nhưng sau khi nghe rằng mình được xưng là "Thần điêu", cả hai vợ chồng đều biến sắc.
Dù thế nào cũng không để người ta gọi mình bằng danh hiệu đó.
Nhưng trong thiên hạ, việc xảy ra mấy khi chiều ý người ta? Ai không muốn nổi danh thì danh tiếng lại nổi như cồn, trái lại những ai muốn nổi danh thì càng ít người biết đến. Bởi thế danh hiệu "Thần điêu" chẳng những không mai một mà ngày càng được lan truyền.
Kể từ ngày phu thê Tân bằng Cửu trở về thấm thoắt đã bốn năm dư.
Trong thời gian đó, ngoài việc nổi danh trái với ý muốn của họ, cuộc

sống gia đình đều bình yên vô sự.
Tân Tiệp bây giờ đã mười hai tuổi, thông minh lanh lợi lạ thường, thân thể so với bọn trẻ cùng lứa cũng cường tráng hơn nhiều.
Những nếp nhăn ưu tư của phu thê Tân Bằng Cửu dần dần tiêu mất.
Một mùa xuân nữa lại đến với Tân gia thôn.
Hôm ấy trong tiểu viện của mình, Tân Bằng Cửu tổ chức ba bàn tiệc mời các phụ lão và người quen biết trong thôn đến uống rượu thưởng mai.
Tân Nghi vốn xưa nay thông thạo nghề nấu nướng, nên bốn năm vừa rồi đã trở thành một đầu bếp lão luyện, cất rượu cực ngon, được thực khách hết lời tán thưởng.
Sau khi khách nhân về hết, phu thê Tân Bằng Cửu gọi nhi tử cùng ngồi vào bàn vừa ăn uống vừa chuyện vãn. Chẳng bao lâu trống điểm canh đầu. Tân Bằng Cửu chợt bưng chén rượu lên, thở dài nhìn thê tử nói :
- Mấy năm nay nàng thật khổ... đến nay tính là năm năm rồi... chỉ cần hết ngày hôm nay nữa, chúng ta sẽ không còn lo nơm nớp ngày đêm...
Tân Nghi cười đáp :
- Nếu việc qua đi bình an, sau này chúng ta sẽ không bao giờ còn dấn thân vào chốn giang hồ nữa, ở đây làm một người lương dân an phận thủ thường...
Thiếp đã chán ngấy việc cầm dao động kiếm!
Tân Bằng Cửu cười nói :
- Thật tình mấy năm nay ta rất lo lắng. Hai tên ma đầu đó quả là lợi hại khó mà đối phó. May mà...
Tân Nghi lộ vẻ ưu tư :
- Không biết sau hôm nay. Chúng có chịu bỏ qua không?
Tân Bằng Cửu cười hô hố nói :
- Không sao đâu! Hải Thiên song sát tuy tâm độc thủ lạt nhưng đã nói là làm, khí chúng ta ra kỳ hạn năm năm, sau thời hạn đó dù chúng ta có đối mặt, chúng cũng không đụng đến một sợi lông đâu!
Tân Bằng Cửu vừa dứt tiếng, đột nhiên nghe truyền lại một tiếng cười lạnh lùng, tiếp đó là giọng nói rất nhỏ :
- Tân lão lục thật là tri kỷ của chúng ta! Với lời tán dương đó của ngươi, tiêu lão đại ta sẽ để ngươi được chết thanh thản!
Phu thê Tân Bằng Cửu mặt xám ngoét chẳng khác gì thấy quỷ vào nhà, đồng thời đứng bật dậy.
Đêm lạnh như nước, xung quanh vẫn không thấy nhân ảnh nào...
Tân Bằng Cửu cố ghìm cơn sợ nói to :

- Đại ca, nhị ca đã tới đây sao không vào tệ cư?
Trong đêm tối lại vang lên tiếng cười lạnh lùng :
- Ngươi còn muốn ta phí sức động thủ nữa sao? Hạn trong thời gian tuần trà, nếu vợ chồng cha con ngươi cả ba không chịu tự quyết thì sẽ chết rất thảm!
Tân Bằng Cửu mặt không còn chút huyết sắc nói :
- Phu thê chúng tôi biết mình có lỗi với đại ca và nhị ca nên tự nguyện chịu tội chết. Nhưng mong đại ca nhị ca niệm tình tha mạng cho hài tử còn nhỏ dại.
Tiếng người trong bóng tối lại vang lên :
- Ta vừa nói ngươi là người tri kỷ, vậy sao còn nói ra câu đó? Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết tính khí của huynh đệ ta xưa nay giết người không lưu hậu hoạn?
Tân Nghi nghe câu đó mặt xám ngoét, tức giận thét lên :
- Lũ tàn phế các ngươi đừng hãm người ta vào chốn đường cùng! Chẳng lẽ chúng ta đây ngay cả chuyện không muốn mình làm kẻ cường đạo nữa cũng không được? Hãy biết rằng chúng ta là Điền Quế song điêu chẳng dễ bị người khi hiếp! Tân đại nương ta muốn xem các ngươi có bản lĩnh thần kinh quỷ khốc thế nào!
Ngay lúc ấy trước viện hiện ra hai nhân ảnh.
Một người tuy đầy đủ cả tứ chi, nhưng mặt phẳng lỳ như tấm phản, không tai không mũi, ngay cả lông mi cũng không có, chỉ hai mắt ẩn sâu trong hố mắt phát ra những ánh sáng xanh đến rợn người.
Người kia lại càng kỳ quái hơn, đầu và thân đều rất lớn, trái lại hai chân tay vừa nhỏ, vừa ngắn chỉ bằng chân tay của đứa trẻ chỉ sáu bảy tuổi.
Hai người đều vận y phục màu xám nên trong đêm tối chẳng khác nào ma quỷ hiện hình.
Hai quái nhân này là huynh đệ song sinh tự hiệu Thiên Tàn Tiêu Hóa và Thiên Phế Tiêu Hao, giang hồ gọi chúng là Hải Thiên song sát, khét tiếng trong giới lục lâm đương đại.
Lãnh tụ của giới lục lâm Trung Nguyên lúc đó là Quang Trung cửu hùng.
Sau khi Tân Bằng Cửu và Tân Nghi bỏ nhà đi đã phải bôn ba nhiều chỗ, tình cờ được một kỳ nhân trên giang hồ đã rửa tay gác kiếm truyền thụ võ nghệ nên đều có nhất thân võ công rất cao cường.
Vốn bị đời ruồng rẫy nên hai người sinh ra ác cảm, sau khi học được võ nghệ liền cùng nhau hành khứ giang hồ chuyên cướp bóc.
Chẳng bao lâu, danh hiệu Điền Quế song điêu truyền đi khắp võ lâm, nhiều người biết tiếng đôi nam nữ cường đạo này không những võ

công cao cường mà còn tâm độc thủ lạt, đã hại không biết bao nhiêu người.
Về sau Hải Thiên song sát tổ chức ra Quang Trung cửu hùng, thấy Điền Quế song điêu hợp với tính khí của mình nên đã lôi kéo về nhập bọn.
Trong Hắc đạo, Quang Trung cửu hùng được coi là Thái Sơn, bởi thế Điền Quế song điêu gia nhập ngay.
Những năm đó Điền Quế song điêu cũng tàn ác, giết người đốt nhà chẳng kém gì những tên ma đầu lừng danh khác, nhưng sau đó Tân Nghi sanh được một hài tử kháu khỉnh, tâm tính cả hai thay đổi dần, hiểu ra những hành động tàn ác của mình trước đây là nghịch thiên đạo, bí mật bàn định nhau rửa tay gác kiếm.
Nhưng tổ chức của Quang Trung cửu hùng hết sức nghiêm mật, chỉ trừ người chết, không ai có thể thoái xuất. Hơn nữa Hải Thiên song sát võ công cao hơn phu thê Tân Bằng Cửu nhiều, bởi thế hai người không dám vọng động, cố chờ thời cơ thích hợp.
Mãi đến khi Tân Tiệp lên bảy tuổi, Hải Thiên song sát có việc phải ra quan ngoại, trong số Cửu hào ở lại chỉ còn lão thất Tử Mẫu Ly Hồn Thụ Trần Kỷ Chiêu và phu thê Tân Bằng Cửu. Hai người thấy thời cơ đến liền giết Trần Kỷ Chiêu rồi dắt con rời khỏi Tổng đàn.
Hải Thiên song sát trở lại Trung Nguyên. Biết được tin này chúng rất tức giận truyền tin cho thiên hạ lục lâm rằng nếu trong vòng năm năm Điền Quế song điêu không chịu quay về đầu thú thì tháng cuối cùng của năm năm đó cả ba người sẽ bị giết.
Phu thê Tân Bằng Cửu cho rằng thiên hạ rộng lớn, làm gì không kiếm được chỗ dung thân cho ba người. Sau khi tính kỹ, họ quyết trở lại quê hương. Giới lục lâm không mấy ai tiết lộ cố cư của mình, và cũng ít người hỏi vì chúng là những kẻ trôi nổi vô gia cư. Điền Quế song điêu quyết định trở lại Tân gia thôn vì chưa bao giờ lộ địa danh đó và cho rằng đây là nơi dung thân lý tưởng.
Năm năm yên ổn trôi qua, tưởng rằng mọi việc đã yên ổn, ngờ đâu chính ngày cuối cùng của kỳ hạn năm năm, Hải Thiên song sát đột nhiên xuất hiện.
Theo Tân Bằng Cửu, võ công của hai phu thê không sao địch nổi đối phương, hơn nữa những tội ác mà hai người gây ra trước đây thì chết cũng đáng tội, chỉ cầu xin cho Tân Tiệp mà thôi. Thế nhưng Tân Nghi lại không chịu nổi sự bức hiếp như vậy nên đã cất lời nhục mạ.
Hải Thiên song sát là huynh đệ song sinh, mới ra đời đã mang tàn phế, một người chân tay cũn cỡn, người kia vừa điếc vừa câm. Tuy chúng tự xưng là Thiên Tàn, Thiên Phế nhưng rất hận người khác

gọi chúng là tàn phế. Bởi vậy nghe Tân Nghi chửi rủa, Thiên Tàn Tiêu Hóa độc địa nói :
- Không ngờ Tân cửu nương ngươi còn cứng đầu hơn cả Tân lão lục! Tốt lắm! Nếu hôm nay các ngươi không chết thảm thì từ đây trên giang hồ không còn danh hiệu Hải Thiên song sát nữa!
Tân Nghi bình thản kêu lên :
- Bằng Cửu! Hãy liều mạng với chúng một phen!
Dứt lời lao ra sân vung chưởng xuất một chiêu "Cơ Ưng Phọc Thố" nhằm vào Thiên Tàn Tiêu Hóa, uy thế kinh nhân.
Nhưng vì đang tức giận nên Tân Nghi xuất thủ đã phạm vào điều tối kỵ.
Chiêu "Cơ Ưng Phọc Thố" này chỉ nên dùng với người có võ công dưới mình, nếu gặp đối thủ cao tay hơn thì sẽ gặp bất lợi.
Tân Bằng Cửu thấy vợ xuất chiêu này biết trước rằng thất thế kêu lên mấy tiếng nhưng không kịp nữa...
Thiên Tàn Tiêu Hóa thấy Tân Nghi lao tới liền rụt nhanh người lại. Lão ma đầu này vốn đã thấp, nay lại dùng thuật thúc cốt nên chỉ còn ba thước như ngồi bết xuống đất.
Tân Nghi vừa rồi xuất tuyệt chiêu lao thẳng vào đối phương với mục đích lưỡng bại câu thương, nào ngờ Thiên Tàn Tiêu Hóa dùng thuật Thúc cốt đã đạt cảnh giới thượng thừa, chờ khi kình lực uy mãnh của Tân Nghi sạt qua đầu mới nhanh như chớp vung cả song thủ chộp lấy tay đối phương bẻ quặp xuống.
Tân Nghi đau đớn thét lên, cả hai tay đều bị chấn gãy, thân thể bị quật mạnh xuống đất.
Tân Bằng Cửu cũng rú lên kinh hoàng.
Thiên Tàn Tiêu Hóa nhìn Tân Bằng Cửu nói :
- Tân lão lục! Nếu cha con ngươi cứ ngồi yên ở đó xem huynh đệ ta xử trí vợ ngươi, chúng ta sẽ phá lệ một lần tha mạng cho hài tử ngươi, nếu không cả ba sẽ cùng chết thảm!
Tân Bằng Cửu đưa mắt tuyệt vọng nhìn nhi tử, thấy thân hình của Tân Tiệp rất cương nghị không chút sợ hãi, thậm chí còn trấn định hơn cả mình, chỉ là trong mắt lấp lánh lệ quang. Tân Bằng Cửu ngạc nhiên nghĩ rằng một hài tử mới có mười hai tuổi mà nghị lực phi thường như vậy so với hầu hết những hài nhi khác mà mãi đến lúc này Tân Bằng Cửu mới nhận ra. Y tin rằng nếu khôn lớn thành người, nhi tử mình sẽ trở thành một kỳ nhân.
- "Phải bằng mọi giá cứu sống nhi tử..."
Một ý nghĩ lóe lên trong đầu.
Tân Bằng Cửu biết rằng Thiên Tàn Tiêu Hóa đã đề xuất đề nghị đó,

tất nhiên chúng sẽ dùng thủ đoạn vô cùng tàn khốc đối với vợ mình, nhưng bây giờ đã tin chắc không còn khả năng phản kháng nên dù thế nào cũng phải chịu đựng để giữ mạng sống cho Tân Tiệp! Bởi thế nên ra hiệu cho nhi tử ngồi yên bên cạnh mình.
Thiên Tàn Tiêu Hóa biết đối phương đã chấp nhận, cao hứng cất một tràng cười đắc ý.
Đối với hạng quái nhân có những ý tưởng ngông cuồng, nhiều tên tàn bạo đến nỗi lấy nỗi thống khổ của người khác làm nguồn lạc thú cho mình. Hải Thiên song sát là hạng như thế.
Thiên Tàn Tiêu Hóa liền quay lại hướng sang Thiên Phế Tiêu Hao từ trước vẫn đứng bất động đưa tay ra hiệu những gì mà người khác không sao hiểu được.
Thiên Phế Tiêu Hao nhếch đôi môi khuyết hơn một nửa phát một nụ cười, nụ cười đó khiến Tân Bằng Cửu nổi gai ốc như con mồi đứng trước một dã thú trước khi bị xé xác.
Cơn đau nhói vừa dịu bớt Tân Nghi đang cố giãy dụa định nhổm lên thì Thiên Tàn Tiêu Hóa nhanh như chớp xuất mấy chỉ dùng thủ pháp điểm huyệt độc môn của Hải Thiên song sát làm Tân Nghi không còn cử động được nữa, nhưng thần trí vẫn hoàn toàn tỉnh táo.
Hắn lại hướng sang Thiên Phế Tiêu Hao gật đầu, tên câm điếc nhún vai rồi cúi xuống cầm y phục Tân Nghi xé toạc một đường lộ gần hết da thịt.
Thân hình trần trụi của Tân Nghi lộ hết ra, huyệt đạo bị khống chế nên không cử động được, chỉ có da thịt run lên vì lạnh.
Tân Bằng Cửu vô cùng thống khổ, cố hết sức ngăn lại ý định muốn xông ra liều mạng với hai tên ác ma chỉ vì một ý nghĩ duy nhất là bảo vệ tính mạng của nhi tử, tuy vậy huyết khí sôi lên, răng nghiến chặt đứt cả vành môi!
Nỗi thống khổ của Tân Nghi lúc đó không thể dùng ngôn từ mà hình dung được. Toàn thân lộ hẳn ra dưới gió rét, hai tay bị gãy vẫn còn đau nhức nhối, nhưng tất cả nỗi đau xác thịt còn chưa sánh bằng với nỗi lòng dày vò nhức nhối và tuyệt vọng khi mình bị làm nhục ngay trước mặt chồng con.
Tân Nghi lúc này không thể cắn lưỡi tự tử và cũng không thể nói, ngay cả muốn phong bế hô hấp để được chết thanh thản hơn cũng không làm được. Chợt có cảm giác những bộ phận trên thân thể mình đau buốt, biết rằng đang diễn ra việc bi thảm nhất.
Với nỗi bất lực và tuyệt vọng, Tân Nghi thống khổ nghĩ rằng mình giờ đây chỉ có nỗi thù hận trào dâng, không những đối với Hải Thiên song sát mà hận cả chính mình, hận chồng...

Thiếu phụ nghiến răng rủa thầm :
“Sau khi chết, ta sẽ biến thành quỷ trả thù tất cả mọi người!”
Đối với Tân Tiệp, một hài tử mới có mười hai tuổi mà phải chịu chứng kiến hành vi của bọn ác quỷ mất hết nhân tính này là nỗi bất hạnh khủng khiếp.
Ký ức trong trắng của trẻ thơ sẽ vĩnh viễn hoen ố, trái tim sẵn sàng yêu thương trở thành thù hận đối với loài người!
Nếu nó là kẻ yếu nhược, tất đã òa khóc từ lâu, sẽ điên dại gào lên, bất chấp tất cả. Nhưng nó cố trấn tĩnh, cố chịu đựng, biết rằng cha mình cũng đang cố chịu đựng như thế, thậm chí còn thống khổ hơn chỉ vì bảo toàn mạng sống cho mình.
Bởi thế đôi mắt nó ráo hoảnh, chỉ phát ra những tia căm thù ngùn ngụt.
Đối với một hài tử chỉ mới mười hai tuổi mà hành động được như vậy là một kỳ tích.
Hải Thiên song sát không chú ý đến hành động của Tân Tiệp, chúng đang bị nguồn đam mê của loài dã thú cuốn hút, trở nên điên cuồng, dùng tay dùng chân thọc vào những nơi nhạy cảm nhất của thiếu phụ vô lực phản kháng trong tiếng cười sằng sặc như của bầy quỷ đói tranh mồi...
Tân Bằng Cửu đột nhiên lao ra như con mãnh thú, song chưởng cùng vung lên xuất một chiêu “Tỉ Dực Song Phi” đánh vào trọng huyệt Huyền Châu và Kiên Tĩnh của Thiên Tàn Tiêu Hóa.
“Tỉ Dực Song Phi” là tuyệt chiêu của dị nhân truyền thụ, nhờ đó mà Điền Quế song điêu thành danh trong giang hồ, cũng là chiêu sát thủ.
Với tất cả nỗi bi thương và thù hận, Tân Bằng Cửu đem hết sức bình sinh xuất thủ nên uy lực tăng gấp bội so với lúc bình thường, hung mãnh vô luân!
Thêm nữa, Thiên Tàn Tiêu Hóa đang trong cơn hí hửng chìm đắm trong cơn hưởng lạc thú súc vật, khi phát hiện ra thì chưởng lực đã cận kề.
Nhưng hắn là kẻ xưng hùng của lục lâm Trung Nguyên nên bản lĩnh có chỗ siêu quần bạt chúng.
Chưởng lực của Tân Bằng Cửu sắp chạm đến, cơ thể hắn đột nhiên chùn xuống tránh chiêu sát thủ, đồng thời nhún chân nhảy phắt sang bên thoát được cái chết trong chân tơ kẽ tóc!
Tân Bằng Cửu nghiến răng, cố diệt bằng được đối phương, tuy biết rằng chiêu vừa rồi thất thủ thì không còn hy vọng lấy mạng đổi mạng được nữa, nhưng trước sau gì cũng chết nên thân ảnh chùn xuống, thân hình quay sang trái xuất chưởng liên hoàn “Thần Điêu chưởng

pháp” không quản đến gian nguy của bản thân xuất chưởng như mưa sa bão táp, không cần biết nội lực, không cần tính chiêu số! Cách động thủ như vậy chỉ trừ khi người ta liều mạng hoặc đối với kẻ thù sinh tử, ngoài ra chẳng mấy khi dùng.
Thiên Tàn Tiêu Hóa tuy võ công cao cường nhưng vẫn phải vất vả ứng phó với cách đánh liều mạng đó.
Sau một lúc, do vận hết nội lực nên chiêu thức của Tân Bằng Cửu phát ra rời rạc hẳn.
Thiên Phế Tiêu Hao vẫn lạnh lùng đứng một bên đưa mắt nhìn cuộc chiến.
Hắn biết tuy hung mãnh nhưng Tân Bằng Cửu không đủ sức sát thương Thiên Tàn Tiêu Hóa.
Tân Bằng Cửu xuất một hơi đến cả trăm chiêu “Thần Điêu chưởng pháp”, tới mấy chiêu cuối cùng “Thần Điêu Xuyên Vân”, chợt liếc sang thấy Thiên Phế Tiêu Hao sơ hở bộ vị liền biến chiêu nhằm tên câm điếc xuất một chiêu “Phá Phong Thả Khởi”!
Hải Thiên song sát không ngờ tới biến cố đó. Thiên Tàn Tiêu Hóa chợt thấy đối phương bỏ mình mà tấn công Thiên Phế Tiêu Hao bỗng sững người vì ngạc nhiên.
Thiên Phế Tiêu Hao về thuật thúc cốt không bằng lão huynh, nếu bất ngờ bị song chưởng đánh sang chỉ đành dùng nội lực và chân khí hộ thân để giữ vững cho khỏi ngã.
Sự tình diễn biến thật nhanh không bút pháp nào miêu tả được.
Thiên Phế Tiêu Hao còn chưa trụ vững thì trố mắt kinh hoàng khi thấy đối phương lao cả người tới, miệng hoác ra nhằm vào cổ mình! Nếu đối phương cắn vào cổ, cho dù võ công có cao tuyệt bao nhiêu cũng phải tuyệt khí lập tức, làm sao không kinh hoảng?
Vốn là kẻ lão luyện giang hồ, từng lâm nhiều đại địch nên Thiên Phế Tiêu Hao phản ứng rất nhanh, đó là ứng biến theo bản năng mỗi khi gặp nguy cấp.
Chỉ chớp mắt, Thiên Phế Tiêu Hao đã nhô vai lên, rụt đầu xuống, bởi thế chiếc cổ nhanh chóng được giấu dưới cằm và vai.
Tân Bằng Cửu chỉ đớp trúng là bả vai khiến đối phương bị gãy xương quai xanh và mất hẳn một miếng thịt.
Thiên Phế Tiêu Hao cố nén cơn đau buốt, xuất chỉ điểm vào tử huyệt Thương Hải ngay dưới sườn đối phương.
Tân Bằng Cửu bị luồng chỉ phong rất mạnh điểm trúng tử huyệt không kịp kêu lên một tiếng, miệng rời khỏi vai đối phương, thân ảnh đổ xuống chết ngay.
Thiên Phế Tiêu Hao sờ vào vết thương bị cắn nơi vai lóe máu đau

buốt tận xương, đưa mắt lạnh lùng nhìn tử thi dưới đất, nhưng trên mặt không lộ ra chút biểu cảm nào, như thể mọi biến cố trên đời đều không thể khiến hắn thay đổi nét mặt. Thiên Tàn Tiêu Hóa tức giận nói :
- Để hắn chết như vậy thì quá dễ dàng!
Đột nhiên hắn chợt nghĩ ra trong viện, ngoài huynh đệ mình ra vẫn còn một người chưa chết liền vội vã quay vào nhà.
Tân Tiệp vẫn ngồi trên bàn ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn trân trân vào tử thi cha mẹ trước thềm.
Thiên Tàn Tiêu Hóa kinh ngạc nghĩ thầm :
- "Tiểu hài này sao kỳ quái như vậy? Đừng nói chi là đứa bé, cho dù là tráng hán, gặp tình cảnh này không thể không kêu thét lên, hoặc chí ít cũng thất kinh đổi sắc... Nếu không phải là kẻ điên thì tất là một dị nhân... đã điên thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu hắn là dị nhân tất sau này sẽ là mối đại họa..."
Nghĩ đoạn, hắn từ từ bước tới trước mặt Tân Tiệp vung chưởng lên. Với chưởng lực của Thiên Tàn Tiêu Hóa, đừng nói huyết thịt con người mà cho dù có luyện được xương đồng da sắt cũng phải nát thây!
Nhưng trước khi phát chưởng, mắt hắn ngưng chú vào Tân Tiệp và nhận thấy đôi mắt nam hài đang mở to đầy căm hận nhìn mình.
Trong đầu Thiên Tàn Tiêu Hóa bỗng nẩy ra một ý niệm. Hắn không hạ thủ nữa mà hạ tay xuống. Tính mạng của Tân Tiệp cũng thay đổi theo ý niệm này.
Đêm như nước, bốn bề thúc tĩnh. Đột nhiên nghe như có tiếng gió rít lên...
Chốc lát từ phía hậu viện vang lên tiếng chân nặng nề và gấp gáp chừng như không phải chỉ một người. Tiếng chân nặng nề trong đêm thanh tĩnh nghe thật khác thường. Thiên Tàn Tiêu Hóa thất kinh đưa tay ra hiệu cho Thiên Phế Tiêu Hao nhẹ nhàng ẩn vào một góc tối trong viện.
Chỉ thấy từ hậu viện, một con trâu lớn đi ra, chắc rằng vừa sổng khỏi chuồng. Hải Thiên song sát thấy vậy nhìn nhau cười.
Con trâu mộng có lẽ được nuôi dưỡng rất tốt nên to lớn vạm vỡ khác thường.
Nó dừng lại trước sân đánh hơi, và sợ hãi khi phát hiện có mùi tử thi liền co chân chạy ra cửa.
Thiên Tàn Tiêu Hóa không hiểu nghĩ gì chợt lao ra chận trước con trâu.
Những quái nhân thường hành động trái với ý nghĩ của người

thường, không ai hiểu hắn làm thế với mục đích gì, có lẽ nghĩ ra một trò tiêu khiển nào khác.
Nhưng dù sao hành động bất thường đó cũng làm biến đổi vận mạng của hài tử Tân Tiệp.
Con trâu chợt thấy người đứng chắn trước mặt liền cúi ngay đầu theo bản năng chực húc tới, nhưng Thiên Tàn Tiêu Hóa xuất thủ như chớp chộp cứng lấy đôi sừng rồi vận tiềm lực nội gia giữ chặt lấy khiến con trâu không thể húc lên nổi đành phải chúi mũi xuống thở phì phò vừa dẫm chân làm bùn đất bay lên tung tóe.
Thiên Tàn Tiêu Hóa giữ một lúc rồi chờ cho con trâu hơi lặng đi, tay trái vẫn giữ chặt một bên sừng, tay kia ra hiệu rất nhanh cho Thiên Phế Tiêu Hao mấy ký hiệu mà chỉ huynh đệ chúng biết với nhau, hiển nhiên mang ý nghĩa nào đó.
Cặp huynh đệ song sinh từ nhỏ sống với nhau, phải nói là tâm ý tương thông, ngoài những động tác làm hiệu của Thiên Tàn Tiêu Hóa ra, chắc rằng Thiên Phế Tiêu Hao không còn hiểu ý ai khác trong nhân gian nữa. Bởi thế từ nhỏ Thiên Tàn Tiêu Hóa đại biểu luôn cho Thiên Phế Tiêu Hao và hai người này như một cơ thể không thể tách rời được.
Thiên Phế Tiêu Hao nhanh chóng mở cửa viện rồi lao nhanh vào nhà cắp Tân Tiệp vào nách.
Hài tử không sợ hãi, cũng không phản kháng bởi vì nó hiểu rõ rằng làm thế là vô ích. Nó biết bây giờ vận mạng mình là ở trong tay hai quái vật này, nhưng không hiểu sao nó tin tưởng rằng sẽ có một ngày mình sẽ bắt đối phương trả giá cho những hành vi thú vật mà hôm nay chúng đã gây ra. Tân Tiệp cứ để cho Thiên Phế Tiêu Hao cắp đến gần con trâu đang phát cuồng.
Con trâu lúc này đang vô cùng quẩn bách quì cả hai chân trước xuống đúng lúc Thiên Phế Tiêu Hao ném Tân Tiệp vào đầu nó!
Biết rằng tính mạng mình chỉ còn khoảnh khắc, nhưng theo bản năng Tân Tiệp bám được vào bờm cổ.
Vừa lúc đó, Thiên Tàn Tiêu Hóa lắc mạnh khiến một sừng trâu gãy lìa phún máu.
Con trâu vô cùng đau đớn, điên lên cực điểm lấy hết sức bình sinh chồm dậy!
Thiên Tàn Tiêu Hóa thừa thế lấy chiếc đầu nhọn của chiếc sừng vạch mạnh vào da trâu làm đứt một đường máu chảy túa ra.
Khi một sừng bị gãy, con trâu chồm lên húc mạnh khiến chiếc sừng còn lại thoát khỏi lực giữ của Thiên Tàn Tiêu Hóa, đồng thời Tân Tiệp cũng nảy ngược lên rơi đúng vào lưng trâu. Nó chỉ kịp nép mình

xuống bám chặt vào lưng trâu thì con trâu đã lồng lên chạy băng ra cửa như một mũi tên.
Cha mẹ Tân Tiệp tuy thân hoài võ học nhưng sau khi sinh hạ nhi tử đã chán ghét cảnh giang hồ, nên không muốn truyền thụ võ công cho Tân Tiệp, vì thế ngoài cơ thể cường tráng do được nuôi dưỡng tốt, nó hoàn toàn không có chút võ công nào.
Con trâu bị đau phát cuồng chạy suốt đêm.
Tân Tiệp nằm rạp trên lưng trâu, cố sức bám chặt cho khỏi ngã, nghe gió thổi qua tai ù ù, tưởng chừng như con trâu sẵn sàng vứt nó khỏi lưng.
Thật là sự hãi hùng không sao tả nổi đối với một hài tử mới mười hai tuổi.
Có lẽ phải đưa hết nghị lực, Tân Tiệp mới khỏi buông tay bỏ mặc cho con trâu quật mình xuống rồi quay lại dày xéo cho đến khi chỉ còn đống thịt. Bởi thế nó rất coi trọng tính mạng mình. Nó đã lập trọng thệ trong lòng rằng cảnh tượng thê thảm mà nó vừa chứng kiến, chính nó sẽ bắt đối phương trả giá gấp nhiều lần.
Phải cố bảo vệ tính mạng trước khi thực hiện được mục đích.
Quyết định đó hãy còn lờ mờ trong đầu đứa bé mười hai tuổi nhưng trái lại những ký ức bi thảm vừa qua khắc vào tâm trí nó hết sức rõ rệt.
Tuy giờ đây nó không đủ khả năng khắc phục hoàn cảnh nguy hiểm này nhưng quyết không chịu buông tay trước số phận nghiệt ngã. Do vậy nó đưa hết sức lực bám chặt lấy lưng trâu cho đến sức lực cuối cùng.
Một hài tử không có võ công bám trên lưng một con trâu đang điên cuồng vì đau đớn và giận dữ với hy vọng sao mà nhỏ nhoi và thảm hại!
Con trâu đã chạy không biết bao nhiêu thời gian và đường đất. Dần dần Tân Tiệp thấy những ngón tay mình đau buốt rồi tê đi, thần trí cũng dần dần mê loạn, chỉ có cảm giác hình như con trâu đang lao lên mỏm núi cao, tuy vậy nó không thấy rõ vật gì.
Trời sáng dần.
Tân Tiệp cố tỉnh trí lại. Nó hy vọng gặp người qua đường chận con trâu lại, nhưng chợt gạt bỏ ý định đó đi, vì cho dù gặp người đi đường cũng không sao chặn được con trâu vẫn còn trong tình trạng điên cuồng như thế. Nó lại hy vọng con trâu sẽ kiệt lực, nhưng chợt hiểu rằng nó sẽ kiệt lực sớm hơn.
Quả thật sức lực của nó chẳng còn duy trì được bao lâu, chỉ cần buông tay rơi xuống là mất mạng.

Cảm giác ban đầu của nó là đúng, con trâu đang chạy thẳng lên núi Ngũ Hoa Sơn.
Vì trên lưng con trâu rất xóc mà nó bám chặt vào lưng cúi gập người nên không nhìn thấy gì cứ tưởng đang phi trên một trái núi cao nhưng kỳ thật Ngũ Hoa Sơn không hiểm trở mà khá bằng phẳng.
Con trâu điên cuồng vẫn không hề giảm tốc độ.
Đang chạy, con trâu chợt đổi hướng ngoặt sang bên, làm cho Tân Tiệp bị bất ngờ buông lỏng tay và bị bắn nhào về phía trước!
Nó có cảm giác mình bị rơi vào một đám tuyết rồi mất hẳn tri giác.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 3
Mối duyên kỳ ngộ

Thất Diệu Thần Quân đang đấu chưởng với ba vị Chưởng môn nhân các phái Nga Mi, Không Động, Võ Đương thì bất thần bị Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh dùng tuyệt học “Thất Tuyệt thủ pháp” độc môn của phái Điểm Thương điểm vào hai tử huyệt Kiên Tỉnh và Thương Hải, nội phủ còn bi nội lực của Xích Dương đạo trưởng, Khổ Am Thượng Nhân và Kiếm Thần Lệ Ngạc làm trọng thương, nếu đổi vào trường hợp của bất kỳ ai khác thì một trong hai tai họa đó cũng đủ táng mạng.
Nhưng Thất Diệu Thần Quân vốn có tài trí và công lực thượng thừa, không một người nào trên võ lâm có thể sánh được về nội lực và bản lĩnh. Trong khi mất tri giác, do sự tu luyện siêu quần nhiều năm tạo thành sự vận chuyển tiên thiên khí trong cơ thể mà duy trì được hoạt động con tim và tự sinh cảm ứng hô hấp, cùng với tác động của mặt tuyết lạnh nên sau một thời gian không lâu ông ta liền tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên là khí huyết không thể chuyển vận được, Thất Diệu Thần Quân biết rằng với thủ pháp điểm huyệt của Điểm Thương cần phải có nội công thượng thặng hoặc thủ pháp độc môn mới giải được. Nhưng lúc này, cả hai khả năng đó đều vô vọng. Ông cảm thấy tứ chi nhũn đi vô lực, ngay cả việc cử động ngón tay cũng không làm được. Thêm vào đó hiện tượng đông huyết trong tâm phế cũng dần dần lan ra. Bây giờ chỉ có thể giãy giụa trong thống khổ để đón nhận cái chết, hoặc đợi kỳ tích xuất hiện.
Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân vẫn nằm bất động trên mặt đất

để mặc cơn lạnh ngấm vào cơ thể...
Đang lúc tuyệt vọng, đột nhiên Thất Diệu Thần Quân nghe có tiếng vó ngựa rất gấp truyền lại. Với lòng tràn trề hy vọng, ông cố ngước đầu lên mong sao có người giúp đỡ mình.
Tiếng vó ngựa như cuồng phong lao đến rất nhanh, bất ngờ Thất Diệu Thần Quân mới nhận ra một con trâu đang phát cuồng đang chạy thẳng tới mình, chua chát nghĩ thầm :
- "Với một con trâu điên, ngoài việc mang đến tai họa, có thể giúp gì được?"
Con trâu lao thẳng vào người, Thất Diệu Thần Quân không thể trốn tránh, đành nhắm mắt lại để mặc nó xéo lên.
Đó chính là lúc con trâu giẫm phải người Thất Diệu Thần Quân, hoảng sợ nhảy tránh sang bên làm Tân Tiệp đổ nhào xuống.
Lại nói con trâu giẫm vào người Thất Diệu Thần Quân, trong lúc ông nhắm mắt lại thì chợt cảm thấy hai huyệt Nhũ Tuyên và Huyền Cơ bị xung động mạnh, biết rằng do vó trâu giẫm qua nhưng điều kỳ diệu là ông chợt cảm thấy toàn thân thông sướng, chân khí trong cơ thể tuy vẫn còn rất yếu nhưng đã có thể tự do chuyển vận. Hy vọng sống dâng lên tràn trề, Thất Diệu Thần Quân vô cùng hứng khởi, nghĩ rằng mình có thể vận khí tất tứ chi cũng sẽ vận động được, thương thế lo gì không trị khỏi?
Một lúc Thất Diệu Thần Quân thử cử động tay chân. Quả nhiên tay chân đã có lực, tuy rằng lực đó chỉ có thể nhúc nhắc lên được mà thôi, nhưng so với trước đây cả ngón tay còn không nhúc nhích nổi thì bước đầu như thế là đáng mừng rồi.
Ông cố vận hành chân khí một lúc nữa rồi cố chống tay ngồi dậy. Bỗng nhiên Thất Diệu Thần Quân thấy đầu óc choáng váng và do gắng sức nên mệt rã rời, cố đề tụ chân khí chống lại nhưng lúc này mới phát hiện ra chân khí không thể đề tụ. Như vậy là công lực đã tiêu tán!
Trong khi bị nội lực ngoại xâm, bản thân bị nội thương nếu có thể dùng chân khí còn lại của bản thân mà duy trì công lực, cho dù không thể hồi phục nhanh nhưng không đến nỗi vô vọng. Tiếc rằng lúc đó ông bị ngất đi để tiêu tán kiệt quệ công lực. Và thủ thuật "Thất Diệu thủ pháp" của phái Điểm Thương là làm người ta bị táng tận công lực mà chết mòn, Thất Diệu Thần Quân tuy công lực cái thế, nhưng bây giờ đã thành một kẻ phế nhân!
Một người có võ công mà thành phế nhân là điều bi đát nhất. Bỗng nhiên Mai Sơn Dân chợt lóe lên một ý nghĩ tìm sự siêu thoát, đó là cái chết!

Đột nhiên một tình huống làm đứt đoạn ý định siêu thoát vừa nảy ra. Ông chợt nghe có tiếng rên rỉ. Theo phản ứng tự nhiên, Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân ngồi thẳng lên nhìn về nơi vừa phát ra tiếng rên, chợt phát hiện thấy cách mình chừng ba bốn trượng có một người nằm và khẽ cựa quậy.
Lúc này trời đã đã sáng rõ, Mai Sơn Dân chú mục nhìn và nhận ra đó là một hài tử, nhạc nhiên tự nhủ :
- "Hài tử đó là ai! Tại sao lại bị thương nằm nơi hoang dã này?"
Ông gượng đứng lên, khó nhọc đi về phía hài tử.
* * * * *
Tân Tiệp rơi xuống tuyết nhưng không hề hấn gì, do bị rơi xuống mạnh và kiệt lực mà ngất đi, nhưng nằm trên tuyết lạnh chỉ một lúc là đã tỉnh lại. Nó vừa mở mắt, chợt thấy một nhân ảnh đứng trước mặt. Tân Tiệp cố trấn định lại thần trí chớp chớp mắt nhìn kỹ lại lần nữa, bấy giờ mới thấy rõ một người cao gầy, dáng điệu nho sĩ, gương mặt tiều tụy đang cúi nhìn mình.
Sắc mặt người đó xanh mét như đang bị bệnh, thậm chí như từ nấm mộ mới chui lên. Tân Tiệp sợ hãi đưa mắt nhìn quanh, thấy khắp nơi chỉ núi rừng và tuyết trắng, sợ hãi chống tay định đứng bật dậy nhưng không đủ sức.
Người kia cất tiếng :
- Hài tử, đừng sợ...
Chỉ mấy tiếng làm cho Tân Tiệp yên tâm, nhìn kỹ lại đối phương. Ông ta tuổi độ tứ tuần, mình bận bào y văn sĩ phong phanh trong gió tuyết, miệng mỉm cười hiền hậu.
Thấy nụ cười đó, Tân Tiệp quên đi cơn sợ lúc đầu, lại cố nhỏm lên.
Trung niên văn sĩ nhẹ nhàng nói, giọng rất yếu :
- Đừng động, hãy nằm yên chút nữa!
Tuy nói bằng giọng run run vô lực, nhưng dường như từ cơ thể yếu nhược đó có uy lực rất khó tả. Ông ta giơ tay định ngăn Tân Tiệp nhưng bỗng lảo đảo ngã quỳ xuống.
Bấy giờ thì Tân Tiệp gượng đứng lên đỡ lấy văn sĩ yếu nhược đang mang bệnh kia. Người đó chính là Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân.
Cả hai người đều thấy mình có hy vọng sống, tình cảnh hiện tại không còn quá bi đát nữa, vì bên cạnh đã có người có thể giúp đỡ, đồng thời nảy sinh hảo cảm với đối phương. Thất Diệu Thần Quân cất tiếng hỏi :
- Hài tử, vì sao nằm ở đây? Nhà cháu ở đâu?
Tân Tiệp thở dài đáp :

- Cháu ở Tân gia thôn, bị hai tên ác quỷ ném lên một con trâu điên...
Chưa hết câu bỗng ôm mặt khóc lên.
Thất Diệu Thần Quân chợt nhớ là con trâu điên cuồng mới rồi đã vô tình giải huyệt đạo cho mình, "à" một tiếng nghĩ thầm rằng trên đời sao có những chuyện ngẫu nhiên kỳ diệu đến thế? Ông dịu dàng xoa đầu Tân Tiệp nói :
- Hài tử, đừng khóc! Có điều gì buồn khổ cứ nói với ta...
Tân Tiệp hơi nghi ngại nghĩ thầm :
- "Nỗi bi thảm của gia đình có nên nói với một người lạ, lại yếu nhược thế này không? Việc đó có giúp được gì cho mình?"
Thế nhưng con người chung quy đều có nhu cầu giãi bày tâm sự, nhất là trong hoạn nạn gặp người đồng cảnh, và có lẽ với Tân Tiệp bây giờ, trước mặt nó là người thân duy nhất. Thế rồi Tân Tiệp vừa khóc vừa kể lại thảm cảnh của gia đình mình.
Thất Diệu Thần Quân nghe xong nghĩ bụng :
- "Lẽ nào có chuyện trùng hợp kỳ diệu thế được? Hay có kẻ dùng kế khổ nhục để mong chiếm được võ công của ta? Ta bây giờ võ công tuy đã mất, nhưng còn võ học tinh diệu..."
Chợt hỏi :
- Cháu có biết ta là ai không?
Tân Tiệp lắc đầu. Bấy giờ mới đưa mắt nhìn quanh và chợt lóa mắt vì thấy rừng mai khoe sắc vàng như giữa cõi thần tiên.
Nhìn vẻ sững sờ của Tân Tiệp, Thất Diệu Thần Quân tin rằng lời nói vừa rồi của hài tử là đúng sự thực, ôn tồn nói :
- Hài tử, theo lời cháu vừa kể thì bây giờ cháu thành người tứ cố vô thân.
Có muốn theo ta không?
Tân Tiệp nhìn trung niên văn sĩ yếu nhược, chợt thoáng có ý nghĩ hào hiệp rằng mình có thể giúp được người này, liền khẳng khái gật đầu :
- Dạ! Cháu nhất định đi theo lão trượng. Cháu sẽ chiếu cố đến lão trượng!
Đừng tưởng bây giờ cháu mất hết khí lực thế này, chỉ cần nghỉ một chút là việc gì cũng làm được!
Thất Diệu Thần Quân rất cảm động trước khí khái của hài tử gật đầu :
- Tốt lắm! Ta chính đang cần cháu giúp đỡ!
Nói xong nhắm mắt tĩnh tọa, nhưng vừa đói vừa lạnh, vừa kiệt lực, vừa đau đớn và nhiều cảm giác khác chưa từng trải qua khiến ông phải mở mắt ra hỏi :

- Cháu có thể dìu ta xuống khỏi núi này không?
Tân Tiệp duỗi tay chân cho đỡ đau nhức rồi đi thử vài bước, tuy thấy vẫn còn đau và mỏi nhưng cố làm như không việc gì, dìu Mai Sơn Dân chập chạp xuống núi.
Ngũ Hoa Sơn cách Côn Minh không xa, là một thắng cảnh nên thường có nhiều du khách. Hai người vượt qua một hẻm núi đã bắt đầu gặp du khách.
Thấy hai người một lớn một bé, thần sắc đều tiều tụy dìu nhau từ trong núi ra sớm như vậy, ai cũng tò mò xúm đến hỏi.
Mai Sơn Dân chỉ ậm ừ trả lời cho qua chuyện rồi bảo Tân Tiệp dìu xuống núi, hỏi thuê một chiếc kiệu vừa đưa du khách lên núi cùng lên kiệu về Côn Minh.
Giây phút này Tân Tiệp chưa hề ý thức được rằng cuộc gặp gỡ vị kỳ nhân đệ nhất võ lâm này đã thay đổi hẳn số phận của mình. Nó sẽ trở thành vị sát tinh khét tiếng trong giang hồ mà danh tiếng và võ học làm cho cả võ lâm phải kinh hoàng.
* * * * *
Thành Côn Minh được mệnh danh là nơi có bốn mùa xuân, khí hậu vào đầu xuân ấm áp hơn nhiều trong núi, quanh năm hầu như không thấy tuyết rơi.
Tân Tiệp rất ngạc nhiên khi thấy Mai Sơn Dân sinh hoạt rất hào phóng, đi bằng kiệu sang trọng nhất, chọn khách điếm tiện nghi nhất và gọi những món ăn ngon đắt tiền nhất. Ông còn mua cho nó rất nhiều quần áo cỡ từ nhỏ tới lớn, từ mười hai tuổi trở lên. Không những thế, ông còn mua cả những vật dụng khác mà sau này Tân Tiệp có thể dùng đến.
Ngày hôm sau, Mai Sơn Dân thuê một chiếc xe ngựa lớn rời khỏi Côn Minh từ từ lăn bánh trên con đường cái.
Tân Tiệp không biết xe đi qua những địa danh nào, chỉ thấy đi rất chậm, hết ngày này qua ngày khác.
Nằm trong xe thoải mái và ấm áp nên chỉ sau vài ngày Tân Tiệp đã thấy cơ thể phục hồi lại như trước, nhưng ngạc nhiên khi thấy Mai Sơn Dân tuy đã nghỉ ngơi suốt mấy hôm và vẫn còn rất yếu.
Cuộc hành trình kéo dài một tháng cho đến giữa mùa xuân.
Tân Tiệp thấy cây cối hai bên đường đã phủ lá xanh um, nhưng hoàn toàn không biết mình đang tới nơi đâu.
Dọc đường Mai Sơn Dân đã đổi xe ngựa mấy lần, hôm ấy đến một làng nhỏ không to lớn hơn Tân gia thôn bao nhiêu. Mai Sơn Dân cho xe dừng lại, rồi cùng Tân Tiệp đi bộ vào làng. Tân Tiệp thấy rằng dân lành rất niềm nở và mến khách.

Tuy vậy Mai Sơn Dân không dừng lại mà vượt qua làng, đi chừng nửa dặm thì tới một khu rừng. Thấp thoáng trong rừng có một trang viện nhỏ.
Mai Sơn Dân dáng vẻ mệt mỏi nhưng thần tình tỏ ra vui vẻ, chỉ tay vào trang viện cười nói :
- Cháu xem, đó là nhà ta!
Tân Tiệp rất ngạc nhiên.
“Làm sao mà nhà của Mai thúc thúc ở mãi tận đây, thế mà đổ bệnh nằm ở tận Ngũ Hoa Sơn, từ đó đến đây đi bộ mất hơn một tháng?”
Tuy băn khoăn trong lòng, nhưng cậu ta không dám hỏi.
Mai Sơn Dân đưa Tân Tiệp vào sâu trong rừng đến thẳng cửa trang viện gõ cửa mấy tiếng, không lâu cánh cửa mở ra. Người vừa mở cửa là một trung niên hán tử khô gầy, thấy Mai Sơn Dân liền cung kính chào :
- Tiên sinh đã về!
Nhưng trên mặt không biểu hiện gì.
Mai Sơn Dân mỉm cười gật đầu rồi kéo Tân Tiệp đi vào thẳng đại sảnh.
Tân Tiệp vừa đi vừa quan sát, choáng ngợp trước vẻ tráng lệ của trang viện.
Tuy nhỏ nhưng cách kiến trúc và bài trí rất lộng lẫy. Nhưng có một điều đáng kinh ngạc là sảnh đường và nhiều dãy phòng thênh thang, tịnh không thấy bóng người nào, cũng không nghe âm thanh gì cả.
Ba người ngồi vào bộ bàn bát tiên giữa sảnh đường rộng lớn.
Trung niên hán tử liếc mắt nhìn Tân Tiệp không chút thiện cảm.
Mai Sơn Dân vỗ nhẹ vào đầu Tân Tiệp giới thiệu với người kia :
- Đây là đồ đệ ta mới thu nhận. Lão đệ xem có vừa ý không?
Không chờ trung niên hán tử trả lời, lại hỏi tiếp :
- Bọn nó thế nào rồi?
Trung niên hán tử hơi bối rối, một lúc mới trả lời :
- Tôi đã đuổi chúng đi cả rồi!
Mai Sơn Dân mặt biến sắc, vội hỏi :
- Đuổi đi ư? Sao lại thế?
Trung niên hán tử cúi đầu, thấp giọng trả lời :
- Trên giang hồ truyền ngôn rằng tiên sinh đã bị Kiếm Thần Lệ Ngạc hạ độc thủ ở Ngũ Hoa Sơn thuộc Vân Nam. Ngoài ra phân đà Cái bang ở Giang Nam báo tin đã có người tận mắt trông thấy thi thể tiên sinh. Tôi sợ giữ chúng lại chỉ thêm rắc rối nên đã đuổi đi...
Mai Sơn Dân thở dài một tiếng, ngắt lời :
- Thế cũng được. Đúng là lần này ta chết lại phục sinh. Có lẽ ngươi

làm như thế là tốt. Chỉ là ta đã thu nhận chúng, sợ rằng chúng sẽ bị thiệt thòi... còn Mậu Cửu Nương thì sao?
Trung niên hán tử thần tình vẫn lạnh lùng, đáp :
- Tiên sinh yên tâm. Tôi không để chúng bị thiệt thòi đâu. Còn Mậu Cửu Nương... mới được tin tiên sinh gặp chuyện bất trắc, ngay trong đêm bỏ đi ngay.
Tôi không biết đi đâu nữa.
Mai Sơn Dân gật đầu, trầm giọng :
- Thôi được, không sao...
Tân Tiệp nghe hai người đàm luận hoàn toàn không hiểu họ nói về điều gì ngẩn người nhìn Mai Sơn Dân. Vị Thất Diệu Thần Quân thấy vậy kéo nó đứng dậy chỉ trung niên hán tử nói :
- Đây là vị huynh đệ của ta. Sau này cháu hãy gọi vị đó là Hầu nhị thúc.
Chỉ cần ngươi thích thì sẽ có nhiều điều thú vị lắm đây!
Tân Tiệp nhìn đối phương, cúi người lễ phép nói :
- Hầu nhị thúc!
Nhưng trung niên hán tử chỉ nhìn nó bằng ánh mắt lành lạnh, không nói gì.
Tân Tiệp có cảm giác rằng vị Hầu nhị thúc này khó tính, không dễ thân như Mai thúc thúc. Mai Sơn Dân lại nhìn trung niên hán tử nói :
- Ngươi vẫn cứ ở lại trên này, bảo lão Du lo chuyện ăn uống như trước.
Không có việc gì thật cần thiết thì đừng ra ngoài. Có lẽ mấy năm ta không lên tới trên này đâu!
Trung niên hán tử gật đầu “Dạ” một tiếng, bỗng mở to mắt nhìn Mai Sơn Dân hỏi :
- Tôi thấy tiên sinh lần này trở về rất khác, chẳng lẽ...
Mai Sơn Dân thở dài, lắc đầu đáp :
- Việc đó để sau này sẽ kể lại cặn kẽ cho ngươi, bây giờ hãy làm những việc trước mắt đã!
Dứt lời đứng lên cầm tay Tân Tiệp ra khỏi sảnh đường đi qua mấy hành lang thơm mát, sau đó rẽ vào một thư phòng rất trang nhã. Ông ta sờ tay lên tường ấn vào một chỗ. Chợt thấy hình hoa văn trên giá sách mở ra để lộ cả mảng tường lớn, bên dưới là một động khẩu có thạch cấp dẫn sâu xuống đất.
Tân Tiệp đang đứng ngẩn ra vì kinh ngạc thì bị Mai Sơn Dân kéo tay vào thạch thất, lại ấn vào một chỗ trên vách làm động khẩu đóng lại như cũ, nhưng không vì thế mà thạch động tối đi. Tân Tiệp được dẫn sâu vào lòng đất, lấy làm kinh dị. Nhưng vốn là người can đảm, hơn

nữa còn tin chắc rằng Mai thúc thúc đưa nó vào đây tuyệt không có ác ý gì, bởi thế vẫn bình tĩnh bước theo Mai Sơn Dân.
Tân Tiệp hết sức bất ngờ khi thấy thạch đạo mở ra thành một tiểu viện với những thạch thất sáng sủa và trang trí rất hoa lệ, thậm chí còn lộng lẫy hơn nhiều biệt thự của những bậc phú gia.
Mai Sơn Dân đưa Tân Tiệp đi một vòng quanh tiểu viện. Hai bên tiểu viện có tới bảy gian thạch thất, phòng nào cũng lộng lẫy với những vật dụng đắt tiền nhìn hoa cả mắt.
Tân Tiệp vừa thích thú vừa ngỡ ngàng trước vẻ diễm lệ của một nơi nằm sâu dưới mặt đất thì bị Mai Sơn Dân kéo vào một gian phòng khác hoàn toàn khác với bảy phòng kia mà nó đã thấy.
Mới bước vào thạch thất đã cảm thấy hàn khí tỏa ra lạnh lẽo, đồ dùng trong phòng từ giường phản đến bàn ghế đều làm bằng đá, các bức tường cũng xây bằng đá khối. Trên tường đá có treo một thanh kiếm, cạnh đó còn một chiếc túi gấm nhỏ không biết đựng vật gì.
Trên bàn có mấy chồng sách xếp đặt ngăn nắp, nhưng có lẽ lâu ngày không ai đọc. Ngoài ba vật vừa kể trên, trong thạch thất không còn gì khác.
Mai Sơn Dân cười nói :
- Từ hôm nay cháu sẽ ở trong phòng này.
Tân Tiệp bỗng thấy lòng phát ớn, nghĩ thầm :
- “Quanh đây có nhiều phòng đẹp như thế mà Mai thúc thúc không để mình ở lại đưa mình vào thạch thất lạnh lẽo xấu xí này...”
Tuy trong lòng hơi bực, nhưng không biểu lộ ra, Tân Tiệp chỉ lẳng lặng gật đầu.
Mai Sơn Dân chừng như đoán ra ý nghĩ của đối phương, cười nói :
- Ta biết cháu đang trách ta bắt mình ở trong căn phòng thiếu tiện nghi này.
Nhưng nói thật để cháu hiểu rằng nếu người nào khác muốn ở một trong bảy phòng kia thì ta sẵn lòng, nhưng muốn vào đây ở thì khó như đi lên trời vậy!
Tân Tiệp nhìn thanh kiếm và túi gấm treo trên tường, nhớ lại ánh mắt khó hiểu của Hầu nhị thúc trước khi Mai thúc thúc dẫn mình đi và những lời khó hiểu của họ, chợt động tâm linh, quả quyết nói :
- Cháu thích phòng này!
Mai Sơn Dân chợt thu liền nụ cười, lướt mắt nhìn khắp phòng một lượt cất giọng nói :
- Từ hôm nay ta phải tuyệt duyên với gian phòng này mất, Thất Nghệ của ta còn không thì còn phải xem quá trình khổ luyện nữa...
Tân Tiệp kinh dị hỏi :

- Thất Nghệ?
Mai Sơn Dân gật đầu :
- Đúng thế! Thất Nghệ... Nếu cháu có thể tham ngộ hết thất nghệ của ta thì sau này lo gì không báo được đại cừu!
Ông ngước mắt nhìn lên trần, thở dài nói thêm :
- Không những cháu sẽ báo được gia cừu mà còn giúp ta phục cừu rửa hận...
Tân Tiệp nhìn Mai thúc thúc, trong đầu đầy ắp những ý nghĩ mới lạ nhưng nó không biết nói thế nào. Tuy mấy ngày gần đây Tân Tiệp đoán rằng Mai thúc thúc không phải là một người bình thường nhưng mãi tới lúc đó, nó còn chưa biết vị văn sĩ yếu nhược đang đứng trước mặt mình là đệ nhất kỳ nhân của võ lâm đương đại Thất Diệu Thần Quân danh chấn giang hồ...
* * * * *
Thạch thất đào sâu dưới đất lại được xây toàn bằng đá nên rất lạnh. Đặc biệt vào buổi tối ngủ phải đặt lưng lên tấm phản bằng đá. Tân Tiệp thấy lạnh thấu xương, không sao chịu nổi.
Thời gian thấm thoát qua mau, Tân Tiệp không biết đã qua bao nhiêu ngày tháng ở trong thạch thất. Dần dần nó đã thích ứng với giá rét. Hàng ngày chỉ trừ tới bữa có người mang cơm nước tới, Tân Tiệp không được tiếp xúc với ai, cả Mai thúc thúc cũng không thấy mặt. Vì không có việc gì làm, Tân Tiệp bắt đầu đọc chồng sách để trên bàn đá và nó bắt đầu thấy hứng thú với việc này. Mặc dù trong sách có nhiều chỗ không hiểu nhưng vẫn rất cuốn hút.
Chẳng bao lâu, Tân Tiệp đã đọc hết chồng sách, người mang cơm đưa thêm những cuốn sách mới. Đôi lúc Mai thúc thúc tới giảng giải những gì mà nó còn chưa hiểu.
Năm tháng trôi qua, Tân Tiệp đã đọc khá nhiều sách, bởi thế kiến thức của nó tăng lên rất rõ. Tân Tiệp vốn là đứa bé có tư chất thông minh lại chăm chỉ và có ý thức tìm hiểu nên qua mấy năm, nó hiểu biết thêm rất nhiều.
Một hôm vì đọc hết sách trên bàn, nó chợt lấy chiếc túi gấm treo bên cạnh thanh kiếm, mở ra thấy trong đó có một cuốn sách chép tay mỏng, ngoài bìa viết mấy chữ “Ám Ảnh Phù Hương”. Chỉ đọc lướt qua vài trang. Tân Tiệp hiểu ngay đó là một bí kíp võ học, lòng mừng không xiết.
Từ ngày đó, Tân Tiệp bắt đầu khổ luyện vô thượng nội công tâm pháp “Ám Ảnh Phù Hương” mà vị đệ nhất kỳ nhân võ lâm Thất Diệu Thần Quân đã mất hàng chục năm tu luyện nghiên cứu viết nên.
Tân Tiệp không biết sự tăng tiến của mình trong việc học môn tâm

pháp chí thượng đó nhưng Mai Sơn Dân thì lại biết, bởi vì đã thấy trước cậu bé đó có thiên bẩm võ học và thông minh tuyệt đỉnh. Nay ở trong thạch thất lại chú tâm tu học.
Qua một thời gian, Tân Tiệp cảm thấy rằng chân khí trong cơ thể mình như biến thành vật hữu hình. Có thể điều khiển một cách tùy ý muốn. Hơn nữa thân thể so với trước đây linh hoạt hơn rất nhiều, chỉ cần đề khí là thấy thân thể nhẹ bổng, tưởng chừng như bay vút lên cao.
Trong túi gấm còn một cuốn sách mỏng khác gọi là “Cù Chi kiếm kíp” đối với Tân Tiệp còn hứng thú hơn...
Thời gian âm thầm trôi qua, chẳng mấy chốc đã được năm năm sống một mình trong thạch thất. Từ một đứa bé, bây giờ chàng đã trở thành một thiếu niên tuấn tú và tráng kiện, tâm tính cũng biến đổi, trầm tư và lạnh lùng, thậm chí có phần khắc khổ. Cùng với võ học tối thượng, Tân Tiệp từ một thường nhân đã biến thành một người phi thường.
Thất Diệu Thần Quân bây giờ đã trở thành một lão hân tóc hoa râm, tuy nhiên lòng lại rất sảng khoái khi thấy Tân Tiệp trưởng thành nhanh chóng, như thể điều đó làm ông ta trẻ lại, bù đắp cho mất mát lớn lao mà ông đã phải gánh chịu...
Sáu năm... Bảy năm...
Thời gian thấm thoát thoi đưa. Tân Tiệp ở trong thạch thất tựa hồ quên hẳn thế giới bên ngoài.
Chàng lúc này có thể tiến hành mọi động tác: nhảy lên bám vào trần nhà, leo bằng chân lên các bức tường dựng đứng, thân thể vút lên tùy ý, có thể đặt chân lên bất cứ đâu trong phòng, trong tăm tối cũng vận mục lực đọc sách được, chỉ một điều duy nhất chưa biết là chưởng lực và kiếm pháp của mình đạt tới trình độ nào.
Mười năm qua.
Ngay cả Tân Tiệp cũng không sao tưởng tượng được chính mình đã trải qua thời gian dài đến thế trong thạch thất tăm tối và lạnh lùng tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.
Tân Tiệp có một khát vọng lớn lao là trở thành người phi phàm, bởi vì chàng có nhiều việc phải làm mà chỉ có người phi phàm mới hoàn thành được.
Cuối cùng Mai Sơn Dân hiểu rằng Tân Tiệp đã lĩnh hội được tất cả những gì mà ông muốn truyền thụ, thậm chí trước đây mình ở vào độ tuổi đó vẫn chư thể đạt được như chàng bây giờ. Đã đến lúc Tân Tiệp phải rời khỏi gian thạch thất sau mười năm khổ luyện.
Lần đầu tiên nhìn thấy ánh nắng mặt trời, Tân Tiệp thấy lòng mình rất

khó tả, chen lẫn niềm sung sướng và thư thái cùng nỗi ngạc nhiên tưởng như lạ lẫm.
Mai Sơn Dân bảo Tân Tiệp ngồi lên một chiếc ghế trong thư phòng, cười nói :
- Chắc bây giờ cháu đã tự hiểu được rằng mười năm khổ luyện trong thạch thất đã không uổng phí...
Tân Tiệp cúi đầu đáp :
- Tất cả những gì bây giờ điệt nhi đạt được đều do Mai thúc thúc ban tặng.
Mai Sơn Dân gật đầu vẻ hài lòng :
- Cháu biết vậy là tốt rồi.
Ông soi vào tấm gương đồng để trên bàn, cười hỏi :
- Cháu xem ta già hơn trước đây khi chúng ta gặp nhau lần đầu ở Ngũ Hoa Sơn nhiều không?
Tân Tiệp thấy quả tình giờ đây vị Mai thúc thúc với mái đầu điểm bạc và trên mặt đã có nhiều nếp nhăn trông hoàn toàn khác với vị trung niên văn sĩ trước đây nghĩ thầm :
- "Mai thúc thúc thật đã già đi nhiều, nhưng hình như sức khỏe tốt hơn trước đây".
Mai Sơn Dân chợt hỏi :
- Cháu có biết ta là ai không?
Tân Tiệp khẽ lắc đầu rồi nhìn Mai thúc thúc với vẻ chờ đợi. Nhưng mãi đến bây giờ ngoài cái tên Mai thúc thúc, chàng không biết thêm điều gì khác về con người mà càng ngày chàng càng cảm thấy bí ẩn.
Mai Sơn Dân không để ý đến thái độ của Tân Tiệp, thở dài nói :
- Cháu từng kể rằng cha mẹ cháu cũng là những nhân vật trong Quang Trung cửu hùng, nếu vậy chắc chắn đã nghe câu "Quang Trung bá Cửu Hào, Hà Lạc suy Nhất Kiếm, Hải Nội tôn Thất Diệu, Thế Ngoại hữu Tam Tiên"?
Tân Tiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu.
Mai Sơn Dân giảng giải :
- Cháu không biết cũng chẳng trách gì vì lúc đó còn nhỏ. Nếu có nghe cũng chưa chắc hiểu gì. Câu đó ý nói là ở Quang Trung có Cửu hào xưng hùng xưng bá. Cha mẹ cháu đều là thành viên trong Cửu hào do Hải Thiên song sát cầm đầu. Câu thứ hai nghĩa là vùng Hà Lạc suy tôn vị Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân là nhân vật đệ nhất, còn Hải Nội tức võ lâm Trung Nguyên đều tôn trọng Thất Diệu Thần Quân. Tất cả những nhân vật trên đây đều rất thịnh danh trong võ lâm Trung Nguyên. Ngoài ra thì còn ba người theo truyền ngôn thì họ đã luyện đến trình độ nhất thân Kim cương bất hoại. Tuy nhiên

người ta chỉ nghe nói vậy mà không ai thấy họ bao giờ bởi thế mới gọi là Thế Ngoại Tam Tiên.
Nói tới đó, đôi mắt Mai Sơn Dân chợt ánh lên những tia mơ màng như chìm vào hồi ức xa xăm...
Tân Tiệp thấy vậy không dám cắt đứt dòng suy tư của Mai thúc thúc, chỉ nín lặng chờ nghe tiếp. Hồi lâu Mai Sơn Dân mới kể tiếp :
- Bây giờ Quang Trung tan tác cả, Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân bị thương bởi tay bọn tiểu nhân ti tiện tự xưng là võ lâm Ngũ đại tông phái và chết từ lâu. Còn người năm xưa được xưng là Thất Diệu Thần Quân... Ài... Hiện đang ngồi trước mặt cháu... chính là ta đây!
Tân Tiệp kinh dị mở to mắt. Chàng hoàn toàn không sao ngờ tới văn sĩ yếu nhược Mai thúc thúc chính là nhân vật hiển hách đến như vậy.
Mai Sơn Dân đưa tay khẽ vuốt chòm râu thở dài nói tiếp :
- Xem ra trong khắp giang hồ thì chỉ có Thế Ngoại Tam Tiên là vẫn tròn danh tiếng nữa thôi, nhưng dù được vang danh thế nào chăng nữa mà không được du ngoạn cùng sơn thủy thì có ích gì?
Tân Tiệp nghe câu đó, thảm cảnh mười năm trước hiện ra rõ mồn một như mới diễn ra ngày hôm qua và đột nhiên trong lòng nảy sinh hào khí. Chàng muốn những gì chàng vừa học được phải đem ra thi thố trên đời để tranh trường đoản với thiên hạ võ lâm.
Mặc dù suốt mười mấy năm sống trong thạch thất đã biến Tân Tiệp thành người lạnh lùng trầm tĩnh, nhưng Mai Sơn Dân vẫn nhận ra thay đổi trên mặt chàng và hiểu nội tâm đang nghĩ gì, liền nói :
- Cháu nên biết rằng ta đưa cháu tới đây, ngoài việc thông cảm với cảnh ngộ bi thảm của cha mẹ cháu mà giúp cháu báo thù rửa hận mà còn một nguyên nhân khác là thấy cháu thiên bẩm võ học để có thể đào tạo thành người có võ công thượng thặng và kết quả hôm nay đã không làm ta thất vọng. Với võ học mà cháu đã luyện thành bây giờ có thể xưng bá võ lâm. Kể từ hôm nay cháu là Thất Diệu Thần Quân đệ nhị!
Mặt Mai Sơn Dân giãn ra bởi nụ cười, nói tiếp :
- Từ đây Thất Diệu Thần Quân lại trùng hiện giang hồ! Cháu sẽ thay ta làm nốt những việc mà ta còn chưa hoàn thành.
Tân Tiệp thấy lòng đầy hào khí. Tuy chàng chưa hoàn toàn tin vào lời Mai thúc thúc rằng mình có thể xưng bá võ lâm nhưng rất muốn tung hoành trên giang hồ để thử xem bản lĩnh.
Đột nhiên ở hậu viện có tiếng động rất khẽ, giống như có người nào từ trên cây đáp xuống rất khẽ. Tân Tiệp sau mười năm khổ luyện, các giác quan tinh nhạy lên rất nhiều nên tuy âm thanh đó rất nhỏ

nhưng vẫn không sao lọt khỏi tai chàng. Tân Tiệp liền đề khí rồi nhẹ nhàng lướt qua cửa sổ nhẹ như làn khói.
Nhưng ở hậu viện vắng ngắt không một bóng người.
Tân Tiệp rất nhanh vòng quanh hậu viên xem xét nhưng vẫn không phát hiện được gì đành thất vọng đi vào phòng. Nhưng mới bước vào, Tân Tiệp đứng ngẩn người khi thấy ngay trên ghế mình vừa ngồi đã thay vào một người, vậy là trong lúc chàng vượt qua cửa sổ, người kia đã thừa cơ vào phòng mà chàng không hề phát hiện ra. Nhưng nhìn kỹ lại, Tân Tiệp chợt nhận ra đó là Hầu nhị thúc mình đã từng gặp mười năm trước. Chợt nghĩ rằng do vừa rồi do hoảng hốt mà hành động khinh suất, ngượng đỏ mặt cúi đầu ấp úng nói :
- Hầu nhị thúc...
Vị mới vào cười nói :
- Mười năm không gặp, hiển nhiên hiền điệt đã có thân thủ phi phàm, đúng như người xưa thường nói: “Sóng Trường Giang sóng sau xô lớp sóng trước, trong thế thượng tân nhân đối cựu thân”!
Tân Tiệp chợt nhớ tới biến cố vừa rồi, hổ thẹn cúi mặt xuống.
Mai Sơn Dân hiểu ý, lắc đầu nói :
- Cháu đừng buồn, việc đó không phải do thiếu bản lĩnh đâu, chỉ vì chưa đủ kinh nghiệm thôi!
Rồi quay nhìn Hầu nhị hỏi :
- Sự việc thế nào?
Hầu nhị đáp :
- Mọi việc đều ổn thỏa. Tiểu đệ đã kinh lý các điểm ở Vũ Hán và dọc Trường Giang, thiết lập mười ba Châu bảo hiệu. Chỉ cần đại ca ra lệnh, Tiệp nhi có thể đến chủ trì được ngay.
Mai Sơn Dân gật đầu, lại nhìn Tân Tiệp nói :
- Tuy ta muốn cháu xuất sơn hành khứ giang hồ nhưng trước mắt chưa cần cùng các nhân vật võ lâm tranh danh đoạt lợi. Thúc thúc đã sắp xếp mọi chuyện, chuẩn bị cho cháu một cơ nghiệp lớn. Hầu nhị thúc vừa thiếp lập suốt dải Trường Giang mười mấy chỗ Châu bảo hiệu, cháu sẽ là chủ nhân của những cửa hiệu châu báu đó. Làm như thế cháu sẽ không phải lo lắng chuyện tiền nong. Hơn nữa có tiền sẽ giúp cháu thuận lợi hơn khi hoàn thành công việc sau này.
Dừng một lúc, ông lại tiếp :
- Lần này xuất sơn, cháu có thể tự do đi lại làm mọi việc theo ý mình. Thúc thúc chỉ dặn cháu không được làm hại đến lương dân. Trừ Hải Thiên song sát mà cháu phải phục thù, ngoài ra còn tìm cách đối phó với bọn người gian trá tự xưng là Ngũ đại tông phái của võ lâm.
Ông vỗ mạnh tay xuống bàn, mặt lộ vẽ tức giận nói thêm :

- Bọn người này mạo xưng hành thiện nghĩa hiệp, lấy chiêu bài "Võ lâm chánh tông" để che giấu những hành động ti tiện vô sỉ của mình. Nhưng đối phó với chúng không dễ, cháu phải hết sức thận trọng mới được!
Tân Tiệp không biết gì về tình hình võ lâm, bởi thế chỉ biết tin lời Mai thúc thúc. Những lời đó in đậm vào tâm thức thiếu niên, vì thế sau này gây nên những cơn phong ba lớn trên võ lâm.
Hầu nhị trầm giọng nói :
- Kiếm Thần Lệ Ngạc hiện đã trở thành lãnh tụ của võ lâm Trung Nguyên.
Mọi người chỉ cần nghe "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm" triệu tập là tức tốc tới ngay, việc lớn đến đâu cũng có thể hóa giải. À... giá như năm xưa ta không bị trọng thương đến nỗi hai tay không còng dụng lực được nữa, nếu không chắc đã tìm hắn tranh trường luận đoản một phen! Bây giờ mọi việc chỉ còn biết trông cậy vào Tiệp nhi thôi!
Dừng một lúc, ông ta chợt cười nói :
- Kể từ ngày mai. Ta không thể gọi cháu là Tiệp nhi rồi!
Tân Tiệp nghe vậy sửng sốt.
Mai Sơn Dân giải thích :
- Cháu trước mắt chưa đủ kinh nghiệm hành khứ giang hồ, lại chưa biết cách liên lạc và điều hành sự vụ ở các Châu bảo hiệu. Để thuận tiện, Hầu nhị thúc sẽ giúp đỡ chỉ bảo cho cháu, nhưng để đảm bảo bí mật nên Hầu nhị thúc sẽ xuất hiện trước mọi người với tư cách lão gia nhân của cháu sẽ gọi cháu là Thiếu gia mà không gọi là Tiệp nhi nữa.
Tân Tiệp hoảng hốt nói :
- Thế sao được...
Hầu nhị ngắt lời :
- Tất cả mọi việc đó, chúng ta đều cân nhắc kỹ, cháu không cần phải bận tâm nhiều và đừng áy náy gì cả. Từ ngày mai cứ gọi ta bằng cái tên Hầu Nhị là xong!

Hồi 4
Kết bạn phong lưu

Vũ Xương, Hán Khẩu và Hán Dương đối ngạn qua Trường Giang, từ xưa nay là ba trấn của Hồ Bắc hay còn gọi là Xứ Ngạc.
Hôm đó tại bến đò Hán Khẩu, từ sáng sớm đã có một đoàn thương nhân ăn vận rất sang trọng, cùng một loại đồng phục của chủ hiệu màu lam giống nhau đứng tụ tập, thỉnh thoảng nhìn về phía thượng lưu như đang chờ ai.
Tất cả thương nhân đều là chưởng quầy của những chu bảo hiệu có tên là "Sơn Mai" mới được mở gần đây suốt dải sông Trường Giang này, và họ tụ tập ở bến sông Hán Khẩu để chờ chủ nhân.
Người ta còn đồn rằng chủ nhân của những chu bảo hiệu đó là một cự phú, tài sản đếm không xuể, không chỉ mười mấy chu bảo hiệu trong tỉnh Hồ Bắc mà còn nhiều cửa hiệu lớn nhỏ khác được thiết tập khắp nơi.
Đám người đợi rất lâu, phải qua một canh giờ mới thấy từ thượng lưu xuôi về một con thuyền lớn, không những vải buồm mới toanh màu sơn còn mới mà trang trí cũng cực kỳ hào nhoáng mỹ lệ. Đầu mũi thuyền nổi rõ hai chữ thếp vàng "Sơn Mai" mà cách xa mấy dặm vẫn thấy rõ.
Mười mấy chưởng quầy lập tức cung kính xếp thành hàng ngũ, hướng ra sông.
Y chừng chủ nhân Sơn Mai chu bảo hiệu đã tới.
Thuyền vừa cập bến, những thủy thủ khéo léo buông neo cách bờ chừng hai trượng rồi bắc ngay một chiếc cầu ván từ mạn thuyền nối lên bờ. Động tác trông rất lão luyện, chứng tỏ chúng đều là những thủy thủ nhiều kinh nghiệm.
Tấm rèm cửa khoang thuyền được vén lên, từ khoang bước ra hai người.
Đi đầu là một lão nhân cao gầy, tuổi trên dưới ngũ tuần. Bọn chưởng quầy đều biết rõ đó là người đích thân đứng ra lập các chu bảo hiệu mấy năm gần đây.
Người thứ hai lại là một thiếu niên rất trẻ tuổi, diện mạo tuấn tú, tuổi mới trên dưới hai mươi.
Tất cả đều biết đó chính là chủ nhân của Sơn Mai hiệu, tuy vậy họ

đều hết sức bất ngờ vì trong tưởng tượng của họ thì chủ nhân là một vị trung niên thương nhân mặt to bụng bự, chứ không phải là vị thiếu niên trẻ tuổi thế này. Bởi thế họ đều chụm đầu rỉ tai bàn tán.
Hai vị đó, một là Hầu Nhị đóng vai lão nô của chủ nhân, một là Tân Tiệp sau mười năm khổ luyện võ học trong thạch thất tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, nay mới lần đầu tiên dấn thân vào chốn giang hồ.
Vừa lên bờ, Tân Tiệp đã tỏ ra rất đường hoàng trong việc ứng xử với những chưởng quầy đang đón đợi mình, ân cần chào đón mọi người sau đó chàng cùng Hầu Nhị ngồi lên một chiếc xe kiệu đã được chuẩn bị sẵn.
Vài hôm sau, ở ba trấn lớn Vũ Hán, Hán Khẩu và Hán Dương mọi người đều truyền nhau một tin tức đặc biệt. Tin tức đó là vị tân chủ nhân Sơn Mai chu bảo hiệu gởi thiệp mời tất cả các vị tiêu đầu của võ lâm trong khu vực đến tham gia tiệc vui ở Nhạc Dương lâu, một tửu lâu lớn và sang trọng bậc nhất Hồ Bắc.
Sự việc này không khỏi làm người ta ngạc nhiên. Một là vị chủ nhân của chu bảo hiệu dù giàu có đến đâu cũng không có mối liên hệ mật thiết với các nhân vật trên võ lâm. Hơn nữa vị chủ nhân mới dến đây vài ngày, lẽ ra trước hết phải mời những người buôn bán làm ăn với mình mới đúng. Thế mà vị chủ nhân trẻ tuổi này lại mời khách giang hồ, điều khác thường ấy ai lại không ngạc nhiên.
Lại nói các tiêu cục ít nhiều vẫn có mối quan hệ với thương nhân, nhưng chỉ giới hạn trong những cuộc bảo tiêu tiền trao cháo múc mà thôi. Bởi thế những vị tiêu đầu khi nhận được thiệp mời thì không khỏi kinh dị.
Nhưng nói gì thì nói, điều gì khác thường vẫn gợi lòng hiếu kỳ. Bởi vậy hầu hết những vị nhận được thiệp mời đều quyết định nhận lời, mục đích chủ yếu của họ là xem chuyện khác thường này diễn biến ra sao.
Hôm đó trời chưa tối, trước cửa Nhạc Dương lâu ngựa xe như nước. Bọn tửu bảo và người phục vụ của tửu lâu đã được dặn bảo từ trước, phàm là khách nhân đến, dù có thiệp mời hay không thì đều mời vào đón tiếp chu đáo.
Khách nhân hầu hết đều là những nhân vật khá danh tiếng của hai giới võ lâm các phái và tiêu cục các nơi. Người ta thấy trong số đó có Tổng tiêu đầu Vũ Uy Tiêu Cục là Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành, Tổng tiêu đầu Cáp Viễn Tiêu Cục là Ngân Thương Mạnh Bá và một số vị tiêu sư hoặc Tổng tiêu đầu danh tiếng khác.
Trên lầu thượng của Nhạc Dương lâu được bài trí hết sức trang

trọng. Mọi khách nhân được xếp vào bàn hầu như dã đầy đủ, thế mà vẫn chưa thấy chủ nhân đâu, chỉ có mấy tên chưởng quầy hoặc nhân viên của Sơn Mai Hiệu mời mọc tiếp rước. Những hào sĩ võ lâm không khỏi bất bình, nhiều người muốn nổi giận phát tác thì ngoài cửa có tiếng nói to :
- Tân chủ nhân đến rồi! Tân chủ nhân đến rồi!
Trong tiếng ồn ào sôi động, mọi người quay nhìn về phía cầu thang. Ai cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên khi thấy chủ nhân của mười mấy Sơn Mai chu bảo hiệu lại trẻ tuổi và tuấn tú đến thế.
Tân Tiệp vừa lên lầu đã nhã nhặn chắp tay hướng tới mọi người, cười nói :
- Tiểu đệ thật có lỗi lớn để các vị phải chờ lâu, chỉ là vì bận vài việc vặt, dám xin chư vị tha tội!
Tiệc yến lập tức được bày ra. Tân Tiệp ân cần mời khách nhập tiệc. Rượu được ba tuần, Tân Tiệp đứng lên sãng giọng nói :
- Tiểu đệ tuy chỉ là thương nhân trói gà không chặt, nhưng từ nhỏ đã thích kết giao với hào kiệt võ lâm. Lần này tổ chức tiệc yến nhỏ khai trương bổn hiệu, tiểu đệ có ý muốn kết giao bằng hữu với anh kiệt các nơi nên mạo muội gởi thiệp mời chư vị đại giá tới đây, vì tiểu đệ nghe rằng hào sĩ Hồ Bắc như mây vần quần tập, đặc biệt phái Võ Đương đều thân hoài tuyệt nghệ...
Tới đó chàng quét mắt nhìn các bàn cử tọa để xem thần tình của mọi người, rồi tiếp :
- Tiểu đệ tuy không biết võ nghệ, nhưng mong sau này nếu có dịp sẽ được chứng kiến cảnh chư vị tranh tài diễn võ. Thực ra từ lâu tiểu đệ đã ngưỡng mộ kiếm pháp của Võ Đương rồi...
Tân Tiệp hai lần nhắc đến Võ Đương với sự khâm phục không giấu diếm là có ý đồ, cũng là chủ ý của Mai Sơn Dân.
Cử tọa nghe chàng nhắc đến Võ Đương mà không đề cập đến bốn môn phái khác trong Ngũ đại tông phái, nên nhiều người lộ vẻ bất mãn.
Tân Tiệp bưng chén, nhìn sang một võ sĩ ngồi cách mình một bàn, nói tiếp :
- Chén rượu đầu tiên hôm nay, tiểu đệ muốn cung vị cao đồ của phái Võ Đương là Cửu Cung Kiếm Lý đại hiệp. Xin mời đại hiệp nâng chén!
Nói rồi chàng đứng lên chờ đợi.
Hán tử đó là Cửu Cung Kiếm Lý Trị Hoa, tuy là cao thủ của phái Võ Đương nhưng ở ba trấn trong Vũ Hán này chưa thể được coi là vào hàng nhất lưu, lúc này được Tân Tiệp cung rượu đầu tiên thì lòng hết

sức cao hứng.
Hắn liền bưng chén rượu đứng dậy nói :
- Được lão phẩm ưu ái Võ Đương phái như thế, Lý Trị Hoa tôi rất lấy làm cảm kích. Tuy bản thân tiểu đệ chỉ là một cao thủ hạng xoàng xoàng nhưng quả thật Võ Đương vẫn đứng đầu các phái trên võ lâm nên xin phép mạo muội tiếp nhận thịnh tình của Tân lão phẩm mà cạn chén rượu này...
Hắn vừa nói xong, chưa kịp nâng lên môi thì bỗng nghe choang một tiếng, chén rượu vỡ tan! Hắn đang lúc đắc ý vì được thay mặt phái Võ Đương đứng đầu thiên hạ thì không ngờ bị người xuất thủ làm vỡ chén, rượu bắn tung tóe ướt cả y phục. Tại tọa đều là người trong võ lâm nên nhãn quang rất sắc sảo, đã nhìn ra người vừa xuất thủ là một hán tử mặt lạnh lùng ngồi bên cạnh Tổng tiêu đầu Cáp Viễn Tiêu Cục Ngân Thương Mạnh Bá.
Hán tử hình như chướng mắt khi thấy Lý Trị Hoa ngạo nghễ nói rằng Võ Đương đứng đầu các phái trên võ lâm, vì thế y dùng chiếc đũa ngà làm ám khí, làm vỡ tan chén rượu trên tay Lý Trị Hoa.
Lý Trị Hoa mặt biến sắc, đưa mắt nhìn hán tử mặt lạnh lùng vừa xuất thủ.
Thoạt tiên hắn có phần ngơ ngác khi thấy đó là một người lạ hoặc, chừng như không phải là nhân vật võ lâm ở vùng Hồ Bắc này. Như vậy tức là y chẳng có thù oán gì với hắn, sao lại xuất thủ hạ nhục hắn như vậy? Hành động đó trước đông đảo quần hùng đều có tiếng tăm là sự làm mất thể diện không thể tha thứ.
Trong giang hồ, khi xảy ra hành động tương tự thì người ta ngoài việc động thủ ra thì không còn cách giải quyết nào khác. Lý Trị Hoa trừng mắt nói :
- Tốt lắm, ngươi đã có hành động ngông cuồng như vậy đương nhiên là rắp tâm gây náo. Muốn đối phó bằng hình thức nào thì cứ nói ra, Lý mỗ sẽ chiều tất!
Tân Tiệp thấy có người xuất thủ làm vỡ chén Lý Trị Hoa thì mừng thầm nghĩ bụng :
- “Quả nhiên là không ngoài dự tính của Mai thúc thúc! Hơn nữa còn đến nhanh hơn ta tưởng”.
Tuy vậy bề ngoài chàng tỏ ra hoảng sợ, vội xua tay nói :
- Xin đừng làm thế! Có gì không phải thì cứ nói với nhau, chớ nên tức giận!
Làm vậy tiểu đệ thấy khó xử...
Hán tử có bộ mặt lạnh lùng đứng lên, mắt không thèm để ý đến Lý Trị Hoa mà chỉ chắp tay hướng sang Tân Tiệp nói :

- Tại hạ là Vu Nhất Phi, chỉ tình cờ ngao du đến Hán Vũ này, nghe nói Tân lão phẩm tổ chức thịnh hội mời các danh sĩ trên võ lâm nên trơ tráo làm khách không mời. Hoài vọng Tân lão phẩm thứ tội!
Tân Tiệp nghe hán tử phục danh tính thì càng mừng vì chàng đã được nghe Hầu nhị thúc nhắc dến danh hiệu Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi là một trong Tam Tuyệt Kiếm của phái Không Động danh chấn võ lâm. Nay chính Địa Tuyệt Kiếm sinh sự trong tiệc là việc vượt quá mong muốn của chàng. Tuy vậy chàng vẫn thản nhiên hoàn lễ nói :
- Tiểu đệ cử hành tiệc hội hôm nay với mục đích kết giao với hảo hán trong thiên hạ võ lâm. Vu đại hiệp đã quang lâm, tiểu đệ chỉ sợ mong còn chưa được, sao Vu đại hiệp lại nói vậy?
Tới đó chàng đưa mắt kín đáo nhìn Lý Trị Hoa.
Tên này thấy đối phương không thèm để mắt tới mình thì hỏa khí đã bốc đầy đầu, nhưng khi nghe đối phương tự xưng danh thì thần tình biến đổi hẳn, mặt lộ vẻ lo lắng. Hiển nhiên hắn không lạ gì danh hiệu Địa Tuyệt Kiếm của Vu Nhất Phi.
Thế nhưng chẳng lẽ đành chịu hạ mình nuốt hận nhịn nhục, nếu thế thì đâu còn thể diện của phái Võ Đương nữa?
Tân Tiệp nói tiếp :
- Chuyện vừa rồi... vị Lý đại hiệp này là cao đệ của phái Võ Đương, nếu Vu đại hiệp với vị đó có chuyện xích mích thì tới...
Chàng lại nhắc đến Võ Đương, tất nhiên là có ý đồ.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi ngửa mặt cười to nói :
- Vu mỗ tuy bất tài nhưng nói rằng cùng tên họ Lý này có chuyện xích mích thì... hắn còn chưa xứng! Chẳng qua vì nghe hắn nói lời ngông cuồng trước mặt quần hùng nên tại hạ chướng tai gai mắt mà giáo huấn hắn một trận vậy thôi!
Mọi người trong tiệc đều biết rằng việc vừa phát sinh sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.
Một bên Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi là đệ tử của “Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm” Kiếm Thần Lệ Ngạc. Đệ tử chân truyền của Kiếm Thần Lệ Ngạc có ba người là Tam Tuyệt Kiếm, bài danh lần lượt là Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh, Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi và Nhân Tuyệt Kiếm Tô Ánh Tuyết. Như vậy Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi là nhân vật thứ hai trong Không Động tam tuyệt kiếm gần đây đã làm chấn động võ lâm.
Còn Lý Trị Hoa trên võ lâm tuy chỉ là hạng tầm tầm nhưng lại là đệ tử của phái Võ Đương, được coi là thiên hạ đệ nhất tông phái, môn hạ đệ tử đều thuộc hàng anh kiệt, có lý đâu dễ bị người khi nhục?
Mọi người trong tiệc không ai lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn hai đối thủ

chờ xem diễn biến tiếp theo.
Lý Trị Hoa vẫn đứng nguyên vị, sắc mặt luôn thay đổi, lúc tái xanh, lúc trắng bệt. Hắn biết mình không phải là đối thủ của Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi, nhưng vốn có mặt ở Vũ Hán này đã lâu, vẫn được coi là người có danh tiếng trong vùng, dù giá nào cũng phải nghĩ cách vớt vát lại sĩ diện. Nghĩ ngợi hồi lâu, hắn liền có quyết định, trên mặt chợt hiện lên vẻ giận dữ, nghiến răng quát lớn :
- Tên họ Vu kia! Ngươi chớ ngông cuồng! Người khác còn sợ hảo danh Không Động tam tuyệt kiếm của các ngươi, nhưng Lý Trị Hoa này còn định thử xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!
Quần hùng nghe câu đó ai nấy đều tỏ ra kinh dị, bởi vì ngày thường Lý Trị Hoa là kẻ múa môi khoác lác, khi gặp chuyện nguy hiểm thường thúc đầu rụt cổ, không ngờ hôm nay lại dám công khai thách thức một nhân vật lợi hại như Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi! Xem ra hắn chẳng phải là kẻ non gan như người ta vẫn nghĩ. Nhưng đâu biết thâm tâm Lý Trị Hoa rất sợ đối phương. Bản tính của hắn đời nào dám mạo hiểm lao vào hoàn cảnh bất lợi để nếm mùi khổ đầu? Chẳng qua là hắn đã có kế sách... Biến mâu thuẫn hôm nay thành sự tranh chấp của hai phái Võ Đương và Không Động. Khi đó sẽ có cao thủ khác của Võ Đương xuất diện đối phó, hắn sẽ tránh khỏi khổ đầu và vớt vát được thể diện.
Hắn không sao có thể ngờ rằng chỉ bằng vào thủ đoạn này của mình mà làm cho võ lâm nổi lên một trường phong ba lớn và hai phái Võ Đương, Không Động danh tiếng hiển hách khắp võ lâm bấy lâu nay sẽ tàn sát lẫn nhau.
Đó chính là điều mà Tân Tiệp mong muốn. Chàng tuy thầm mừng nhưng lại làm ra vẻ sợ sệt nói :
- Các vị sao phải khổ thế? Lý đại hiệp...
Lý Trị Hoa hùng hổ xua tay nói :
- Tân lão phẩm không cần nói nhiều. Lý Trị Hoa này đâu phải hạng non gan bé mật. Kẻ sinh sự hôm nay là tên họ Vu kia. Nếu ngươi có giỏi thì ba hôm sau đúng vào giờ Tý, ngươi và ta đến dưới Hoàng Hạc lâu quyết một trận sinh tử!
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi phóng ánh mắt như mũi kiếm xoáy vào mặt Lý Trị Hoa.
Lý Trị Hoa thấy ánh mắt đó thì bụng phát run. Hắn biết rằng nếu đối phương lập tức động thủ thì hắn không còn cơ may nào thoát chết nên liền đánh bài chuồn, vội vã xuống lầu.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi cười nhạt nói :
- Không ngờ một tên cao đệ của Võ Đương lại là một kẻ tiểu nhân ti

tiện đến thế!
Tân Tiệp bụng cười thầm, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra đáng tiếc, lắc đầu nói :
- Ài... Tiểu đệ không ngờ sự thể lại như vậy, cứ tưởng rằng...
Chàng cố tình dừng lại giữa câu, nói lảng sang chuyện khác :
- Vu đại hiệp anh tư tài mạo tuyệt luân, chẳng hay có thể cho biết là môn hạ của vị cao nhân nào...
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi là người háo danh, thấy đối phương kiến thức kém cỏi như vậy thì không khỏi cao hứng, liền cười đáp :
- Tân lão phẩm khách khí thế... Ân sư là nhân vật được toàn võ lâm tôn kính. Tân lão phẩm là người hâm mộ nghề võ tất đã từng nghe nói đến danh hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm”...
Tân Tiệp liền vỗ trán, giả bộ sợ hãi kêu lên :
- Tiểu đệ thật hồ đồ! Làm sao lại không nhớ ra ngay Vu đại hiệp là một trong Không Động tam tuyệt kiếm danh chấn giang hồ, môn hạ của Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm Lệ đại hiệp chứ.
Chàng vội vã bưng chén rượu lên uống cạn rồi nói :
- Vì tội vô tư mà tiểu đệ xin tự phạt mình một chén!
Rồi chàng rót thêm chén nữa, hướng về mọi người :
- Chư vị hãy đừng vì chuyện vừa rồi mà mất tửu hứng. Hôm nay xin uống một bữa thật say mới được!
Mọi người hưởng ứng, cùng nâng chén uống cạn.
Tân Tiệp vỗ tay mấy tiếng. Một tên tửu bảo vội chạy ra chờ lệnh.
Tân Tiệp cười bảo hắn :
- Hôm nay tân khách ở đây đều là các bậc anh hùng, bởi thế đương nhiên phải có mỹ nhân bầu bạn. Ngươi gọi thêm huynh đệ đi khắp thành, tìm tất cả ca nhi danh tiếng tới đây cho ta. Chỉ cần họ chịu tới góp vui, ta sẽ thưởng cho mỗi người một trăm lượng bạc!
Tên tửu bảo nghe nói thế thì vừa kinh vừa mừng. Kinh vì xưa nay mỗi ca nhi góp vui chỉ được trả công vài ba lượng một đêm, thế mà vị chủ hiệu hào hoa này trả đến một trăm lạng. Chừng ấy tiền đủ nuôi sống một gia đình vào cỡ trung bình sống đủ mấy tháng trời! Còn hắn mừng vì biết người hào phóng như vậy thì thế nào cũng thưởng công cho mình rất hậu. Bởi thế hắn cúi mình “Dạ” liền mấy tiếng rồi chạy đi.
Còn quần hùng lại càng phấn chấn, không những khâm phục sự hào phóng của Tân lão phẩm mà việc đó chính hợp với mong muốn của mọi người. Bởi thế họ cùng hoan hô vang dội, đồng thời ai cũng thấy có hảo cảm ngay với vị chủ nhân hào phóng và mến khách này.
Vu Nhất Phi cũng cười nói :

- Tân lão phẩm quả là vị công tử hào hoa coi tiền như nước! Thật khác hẳn với hầu hết thương nhân máu mê hơi đồng! Tiểu đệ dám mạo muội xin được kết giao bằng hữu!
Tân Tiệp ân cần cầm tay Vu Nhất Phi nói :
- Đó là điều mà bình sinh tiểu đệ luôn mong ước.
Chàng lại đưa mắt nhìn quần hùng nói tiếp :
- Tiểu đệ chỉ là một kẻ phàm phu, hôm nay được nhiều vị anh hùng ưu ái nhận lời đến đây thì thật là tam sinh hữu hạnh. Nào, xin mọi người cùng cạn chén!
Mọi người nhao nhao hưởng ứng rồi cùng nhau uống cạn.
Sự hào phóng và lịch thiệp đó khiến nhiều người trong số quần hùng có ý muốn kết giao với chàng.
Tiệc rượu vui nhộn hẳn lên, tửu khách hết bình phẩm về chủ nhân lại đàm luận về sự cố vừa rồi.
Chợt một tên tửu bảo từ dưới lầu, cao giọng vọng lên :
- Cung nhân của Thúy Hỷ Ban gồm Ngọc Phụng, Ngọc Lan, Tiểu Thúy và Ngọc Hỷ bốn vị cô nương đã tới!
Tiếp đó là tiếng chân bước lên lầu. Quần hùng không ai bảo ai đều đưa mắt ra phía cầu thang. Quả nhiên thấy bốn vị cô nương sắc nước hương trời yểu điệu bước lên lầu. Vừa lên hết cầu thang, họ đã mỉm miệng cười duyên.
Quá nửa quần hùng là khách đa tình, quen với chuyện trăng hoa nên thấy bốn thiếu nữ đều tươi cười chào đón, có nhiều người đã quen từ trước nên tỏ ra rất thân thiết. Thêm nữa là bốn vị cô nương lại quá tự nhiên khiến quang cảnh trên lầu càng thêm náo nhiệt.
Qua thêm một lúc, dưới lầu lại vang lên tiếng thông báo :
- Cung nhân của Phượng Lâm Ban gồm Thúy Phụng, Mỹ Lâm và Bạch Lê ba vị cô nương đã tới!
Đây là những ban cung nhân nổi tiếng nhất Vũ Hán. Đó cũng là do đồng tiền có phép thần thông. Những cung nhân vốn lấy nghề mua vui cho mọi người mà sinh sống, nay gặp được khách phong lưu thì ai có thể bỏ qua cơ hội?
Sau khi các cung nhân lên lầu, mọi người trở nên khác hẳn, tươi vui, trẻ trung và hoạt bát hơn.
Vả chăng cung nhân cũng không làm họ thất vọng. Người bá cổ, kẻ tỳ vai, có nàng lại còn nũng nịu ngồi lên đùi tửu khách, tình tứ không sao nói hết.
Tân Tiệp tuy là người đề xuất chủ ý, nhưng vốn lần đầu xuất đạo nên không quen với cảnh tượng đó. Chàng rất khốn khổ, phải cố hết sức mới trấn định được.

Thấy chàng vẫn ngồi một mình, Kim Cung Thần Đạn cười nói :
- Chúng ta cứ mặc sức vui thú, còn chủ nhân cứ ngồi một mình lạnh lùng như thế thì thật là đắc tội!
Tân Tiệp đáp :
- Xin các vị cứ tự nhiên vui vẻ, tiểu đệ lần đầu đến đây nên không dám đường đột.
Bấy giờ bọn ca nhi mới biết chủ nhân là ai. Thấy vị phú gia hào phóng chỉ là một thiếu niên lại rất anh tuấn, mấy cặp mắt ngậm tình đều hướng về chàng.
Thúy Phụng trong ban Phụng Lâm là ca nhi danh tiếng hơn cả, liền đứng lên đi tới bên bàn Tân Tiệp, nhoẻn miệng cười duyên nói :
- Công tử đến thành sao chưa tới chỗ chúng tôi vậy chứ? Chỉ nhìn qua đã biết công tử là khách phong lưu, thế mà...
Nói rồi nàng đặt hai tay lên vai chàng rất tự nhiên.
Tân Tiệp cảm thấy mùi hương từ cơ thể đối phương làm lâng lâng khó tả.
Lần đầu tiên tiếp xúc với nữ nhân khiến tim chàng đập rộn lên.
Thúy Phụng đưa tay mân mê, vuốt má Tân Tiệp, thủ thỉ :
- Chàng nói gì đi chứ!
Tân Tiệp đỏ bừng mặt, vừa sợ vừa thẹn, luống cuống nói :
- Sau này... ta sẽ đến.
Thúy Phụng buông tay, ngồi phắt lên đùi chàng, phát nhẹ vào má, cong môi nói :
- Thiếp biết chàng nói dối mà!
Ngân Thương Mạnh Bá đứng lên chỉ tay sang hai người cười hô hố nói :
- Nha đầu Thúy Phụng nay thấy vị chủ nhân tuấn tú hào hoa đã kết ngay, quên phắt chúng ta hết rồi!
Quần hùng cười rộ cả lên. Kim Cung Thần Đạn tiếp lời :
- Thế cũng chẳng sao. Chỉ cần Thúy Phụng ca cho chúng ta nghe một khúc là được...
Mọi người nhao nhao hưởng ứng. Thúy Phụng không phản đối, nhưng đôi mắt không ngừng nhìn Tân Tiệp đưa tình :
- Mặc họ, thiếp chỉ muốn ca cho một mình chàng nghe thôi!
Rồi nàng đứng dậy, cất giọng cao vút, ca rằng :
Ngồi bên nhau vui vầy khoảnh khắc Tiếng loa vang đã nhắc lên đường Mênh mang yên ngựa sa trường Để riêng mình thiếp canh trường lệ rơi...
Tiếng vỗ tay bốn phía nổi lên vang dậy. Giọng ca chợt trở nên trầm lắng :

Xin nán lại ái ân chút nữa!
Biết chàng đi đến thuở nào về Chàng đi muôn dặm sơn khuê Vui vầy tình mới, nhớ về thiếp chăng?
Tiếng vỗ tay lại vang lên. Ngân Thương Mạnh Bá cất giọng sang sảng :
- Các vị bằng hữu xem kìa! Tân lão phẩm mới tới đây có mấy hôm mà chiếm hết lòng mỹ nhân rồi đó. Chúng ta sau này chỉ biết ôm gối nằm không thôi!
Thúy Phụng không chút thẹn thùng, vươn tay ôm cổ Tân Tiệp làm chàng đỏ mặt tía tai không biết giấu mặt vào đâu trước mấy chục đôi mắt cứ hướng thẳng vào mình.
Tiếng ca dìu dặt, hơi men chếnh choáng. Thật là quang cảnh thần tiên...
Nhưng cuộc vui nào rồi cũng phải đến lúc tàn.
Tửu khách tâm mãn ý đủ, cung kính từ biệt chủ nhân, lục tục rời khỏi Nhạc Dương lâu.
Tân Tiệp trọng thưởng cho bọn cung nhân và tửu bảo, giữ Vu Nhất Phi lại, nói :
- Vu đại hiệp, chúng ta tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng có thể coi như bằng hữu thâm giao, đại hiệp hãy ở lại vui chơi cùng tiểu đệ lúc nữa...
Vu Nhất Phi vu vẻ nhận lời. Tân Tiệp sai tửu bảo bày thêm tiệc mới, còn lưu Thúy Phụng và Mỹ Lâm ở lại góp vui.
Có mỹ nhân bên mình bầu bạn, câu chuyện giữa hai người càng thêm tâm đắc...
Rượu qua mấy tuần, Tân Tiệp chừng như vẫn còn lo lắng đến cuộc thách đấu của Lý Trị Hoa, ân cần nói :
- Việc ước đấu ba ngày sau... Xin Vu huynh hết sức cẩn thận. Tên họ Lý đó nhất định kéo thêm trợ thủ đến. Ài... tiểu đệ thật vô năng, sức trói gà không chặt nên không thể giúp Vu huynh một tay...
Vu Nhất Phi cười cười, vỗ vai Tân Tiệp nói :
- Tân huynh cứ yên tâm đi! Tiểu đệ còn chưa coi hạng người hèn hạ đó vào đâu cả!
Xem ra thái độ của y rất tự tin.
Tân Tiệp thử thăm dò :
- Tiểu đệ có nghe phong thanh Võ Đương và Không Động xưa nay giao tình không nhạt. Vu huynh làm thế chỉ e...
Vu Nhất Phi bĩu môi, “hừ” một tiếng nói :
- Tiểu đệ nếu không vì chút giao tình của gia sư với phái Võ Đương mười năm trước thì đêm nay đâu có để cho tên họ Lý dễ dàng đi khỏi

tửu lâu như vậy?
Dừng một lúc, y lại thêm :
- Tân huynh còn chưa biết, Võ Đương cậy vào chiêu bài Võ Lâm Đệ Nhất Tông Phái mà ngông cuồng, tự cao tự đại lắm. Thực chất môn hạ Võ Đương chỉ toàn hạng vá áo túi cơm. Chỉ là gia sư đã dặn dò huynh đệ chúng tôi trước khi Kiếm Hội năm nay ở tuyệt đỉnh Thái Sơn cử hành thì không được kết oán với phái Võ Đương... Nhưng hôm nay sự việc đã thế, tiểu đệ cũng đành giáo huấn cho chúng một trận để bớt thói ngông cuồng đi... Gia sư có trách tội cũng ráng chịu!
Tân Tiệp hỏi :
- Kiếm Hội sắp tới ở Thái Sơn, theo tiểu đệ biết là do Ngũ Đại Tông Phái đứng ra tổ chức, mời cao thủ khắp nơi lên Thái Sơn tỷ kiếm để dành danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, đúng không Vu huynh?
Vu Nhất Phi gật đầu :
- Đúng thế!
Tân Tiệp thắc mắc :
- Nếu vậy thì cần gì phải tranh chứ. Thiết tưởng đương kim võ lâm còn ai thắng nổi lệnh sư?
Vu Nhất Phi cười đắc ý :
- Đương nhiên là thế rồi! Kiếm Hội Thái Sơn được tổ chức mười năm một kỳ. Mười năm trước gia sư đã dùng võ học "Chưởng Trung Kiếm" trấn áp quần hùng, giành được danh hiệu "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm". Ngay cả Chưởng giáo Võ Đương Xích Dương đạo trưởng, Chưởng môn Nga Mi Khổ Am Thượng Nhân đều phải bái hạ phong. Chỉ là Kiếm Hội Thái Sơn có quy định từ trước rằng không cho phép ai được tham dự hai lần.
Tân Tiệp gật đầu :
- Thì ra thế...
Vu Nhất Phi nói tiếp, giọng không giấu vẻ tự mãn :
- Kiếm Hội Thái Sơn lần này, nói thực tình, chỉ là thiên hạ của huynh đệ chúng tôi...
Tân Tiệp tán dương :
- Không Động tam tuyệt kiếm danh chấn võ lâm, hiển nhiên danh hiệu đó lần này vẫn sẽ không tuột khỏi tay Không Động phái!
Vu Nhất Phi phá lên cười ha hả.
Tân Tiệp cố giấu vẻ ác cảm, nhưng ánh mắt vẫn lấp lóe hàn quang, may là Vu Nhất Phi đang đắc ý nên không thấy. Vu Nhất Phi đang tưởng tượng như mình đang đứng trên tuyệt đỉnh Thái Sơn, được thiên hạ tung hô là "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm".
* * * * *

Mãi đến canh ba, Tân Tiệp mới cùng Vu Nhất Phi lên xe rời khỏi Nhạc Dương lâu.
Chưa ra khỏi thành, đột nhiên chiếc xe ngựa bị chấn động mạnh như có vật gì nặng rơi vào nóc xe. Cả Tân Tiệp lẫn Vu Nhất Phi đều kinh hãi không biết có chuyện gì. Cả hai chỉ nghe từ nóc xe có tiếng nữ nhân giục :
- Đi nhanh! Đi nhanh... không được dừng lại!
Không hiểu nữ nhân kia dùng vật gì để uy hiếp mà tên phu xe không dám trái lời, quất ngựa lao đi như tên bắn.
Bấy giờ tron xe cả hai người đều là cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm. Tân Tiệp nhíu mày thầm nghĩ :
- "Chẳng lẽ nữ nhân kia bị bọn cướp chặn đường? Cứ xem cách rơi vào xe thì bất quá nữ nhân kia chỉ thuộc hàng tầm thường. Đồng thời nghe hơi thở gấp như thế thì chắc là đang bị truy đuổi."
Vu Nhất Phi khẽ kéo áo Tân Tiệp, nói nhỏ :
- Tân huynh, nữ nhân đó thật chẳng biết xấu tốt gì, lại nhảy đúng vào xe chúng ta. Nhưng thế cũng may, nàng sẽ thoát được hiểm cảnh. Tiểu đệ sẽ nhường Tân huynh vui vẻ một đêm. Nàng đáng bị trừng phạt như thế!
Vừa dứt lời, Vu Nhất Phi đã trườn ra cửa sổ, leo lên nóc xe. Động tác của y vừa nhẹ nhàng vừa khéo léo, không hổ danh là một cao thủ danh chấn võ lâm.
Tân Tiệp nghe rõ tiếng nữ nhân hoảng hốt la lên :
- Ngươi sao dám...
Tiếng la bị tắt giữa chừng. Tân Tiệp biết rằng nữ nhân kia đã bị khống chế huyệt đạo.
Từ bên ngoài, Vu Nhất Phi gọi vào :
- Tân huynh tiếp lấy này!
Tân Tiệp vừa thò đầu ra cửa sổ thì đã thấy Vu Nhất Phi đẩy một nữ nhân vào. Tân Tiệp nhẹ nhàng tiếp lấy, nhưng chợt nhớ là mình đang giả bộ không biết võ công nên giả vờ như không đủ sức, cùng nữ nhân đó ngã lăn xuống sàn xe.
Chàng cảm thấy thân thể mềm mại của nữ nhân áp lên mình. Hơn nữa hai khuôn mặt áp sát vào nhau, hơi thở gấp gáp của nữ nhân phả vào mặt chàng nóng hổi. Mặt Tân Tiệp nóng bừng, biết rằng nữ nhân tuy huyệt đạo bị khống chế nhưng thần trí vẫn tỉnh. Tuy thế, đã lỡ đóng vai không biết võ công nên Tân Tiệp chỉ biết nằm im chịu trận.
Thiếu nữ thấy mặt mình áp sát mặt một nam nhân thì hổ thẹn không biết ngần nào, nhưng không thể cử động được nên chỉ biết nhắm

nghiền mắt lại.
Vu Nhất Phi chui vào, thấy hai người ngã sóng soài đè lên nhau thì khoái chí cười ha hả, sau đó kéo xốc nữ nhân lên.
Tân Tiệp lồm cồm ngồi dậy, vừa thở hổn hển vừa nói :
- Vu huynh biết rằng tiểu đệ không tiếp được mới phải...
Vu Nhất Phi cười đáp :
- Tân huynh lẽ ra nên cảm ơn tiểu đệ mới đúng. Được một thiếu nữ xinh đẹp thế này rơi vào vòng tay mình thì sao còn oán tiểu đệ?
Bấy giờ thiếu nữ đã được đặt ngồi dựa vào thành xe.
Tân Tiệp thấy rằng tuy nàng tóc tai rũ rượi, y phục không được chỉnh tề nhưng dung mạo quả thật là rất xinh đẹp. Chàng chợt nghĩ đến màn kịch vừa rồi mà mặt đỏ bừng lên, vội hỏi một câu để che giấu sự bối rối của mình :
- Vị cô nương này làm sao đêm khuya lại nhảy lên nóc xe chúng ta thế?
Thiếu nữ nghe nói mở mắt ra lướt nhìn khắp xe, ánh mắt ngưng lại trên mặt Tân Tiệp, hình như nhận ra đối phương không phải là hạng người xấu như mình tưởng tượng nên lòng nhẹ ra phần nào. Cô ta muốn nói gì nhưng không nói được.
Vu Nhất Phi duỗi tay điểm vào sườn thiếu nữ, đồng thời dùng chưởng cách không đẩy nhẹ tới.
Thiếu nữ nặng nề thở hắt ra một hơi, thân thể lập tức cử động được.
Bấy giờ xe đã chậm lại. Đường phố rất yên tĩnh, mọi điếm gia đã tắt đèn ngủ từ lâu.
Đột nhiên sau xe có tiếng người láo nháo :
- Lão Triệu! Chắc ả chui vào chiếc xe này rồi. Quanh đây không còn nơi nào trốn được...
Thiếu nữ vừa nghe câu đó thì mặt biến sắc, vội quỳ xuống sàn xe, khẩn thiết nói :
- Xin hai vị tướng công cứu mạng tỳ nữ. Bọn chúng không phải là người tốt đâu. Chúng định...
Hai người đều hiểu thiếu nữ định nói gì. Vu Nhất Phi dù sao cũng là người của võ lâm chính phái, nghe vậy nổi giận quát lên :
- Bọn thú vật đó dám hành hung tác ác giữa thành sao?
Rồi y nhìn thiếu nữ thấp giọng hỏi :
- Chúng là ai?
Thiếu nữ lắc đầu.
Âm thanh bên ngoài đã đến rất gần, lại có mấy tiếng thình thịch, chắc là có người mới từ mái nhà nhảy xuống. Một giọng nói khàn khàn như vịt đực ré lên :

- Chiếc xe kia dừng lại cho ta!
Tân Tiệp tuy không thể động thủ nhưng tin chắc chỉ với thân thủ của Vu Nhất Phi cũng dễ dàng đối phó được với bọn người kia nên ghé mắt ra cửa định xem diễn biến ra sao, thâm tâm chàng muốn qua cuộc chiến mà biết phần nào bản lĩnh của Địa Tuyệt Kiếm.
Xe dừng lại.
Thiếu nữ ngồi lùi vào góc xe, thu mình lại, đưa mắt hoảng sợ nhìn ra ngoài.
Có tới bảy tám tên hán tử vây lấy cửa xe, tay vung đao sáng loáng, bộ dạng rất hung hãn. Một tên nói :
- Các người trên xe nghe đây! Chúng ta là thủ hạ của Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng, làm ăn trên thủy lộ ở hạ lưu Trường Giang. Hôm nay có việc tới đây, không có ý làm phiền lương dân, chỉ là mới rồi có một nữ nhân chạy trốn khỏi thuyền. Theo huynh đệ ta phán đoán thì ả đã trốn vào xe này. Các ngươi mau đưa trả nữ nhân đó, ta bảo đảm sẽ không có chuyện gì ảnh hưởng đến các ngươi đâu.
Vu Nhất Phi hừ một tiếng, mở cửa nhảy ra quát :
- Cái gì mà nữ nhân với không nữ nhân? Trong xe không có ai cả. Mà dù có người như các ngươi nói thì ta cũng không thể giao cho các ngươi được!
Tên hán tử thấy Vu Nhất Phi lưng đeo trường kiếm, thái độ khinh mạn nên cũng hơi lo, vội đấu dịu, ôm quyền nói :
- Xem ra các hạ cũng là một vị bằng hữu trong võ lâm. Xin hãy phục danh tính rồi cùng chúng ta giao tình, ngày sau nhất định Hạ đương gia của chúng ta sẽ hậu thưởng.
Vu Nhất Phi lạnh lùng đáp :
- Giao tình gì với các ngươi? Đại gia không thích khách sáo. Nếu các ngươi còn thiết sống thì cúp đuôi chạy cho mau, nếu không lúc nữa có muốn đi cũng không được.
Hán tử thấy mình đã quá nhân nhượng mà đối phương vẫn ngang ngược như thế liền nộ khí xung thiên quát lớn :
- Được lắm. Đó là tại ngươi tự mình tìm chết thì đừng trách chúng ta!
Dứt lời lướt người lao tới, đại đao trong tay thi triển một chiêu "Lập Bích Hoa Sơn" chém bổ xuống đầu Vu Nhất Phi.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi không thèm tránh, chờ khi lưỡi đao sắp bổ tới đầu mới duỗi tay phải ra dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy lưỡi đao xoay mạnh, miệng nói :
- Nằm xuống!
Hán tử quả nhiên ngã nhào xuống đất.
Tân Tiệp thấy hán tử kém cỏi như thế thì không khỏi thất vọng.

Chàng vốn có ý xem Vu Nhất Phi thi thố bản lĩnh xem võ công thế nào, nhưng xem tình hình thì bọn hán tử này không đủ để Vu Nhất Phi bộc lộ sở học.
Bọn hán tử thấy vậy kinh hãi kêu lên, nhưng cậy thế đông liền nhất loạt múa đao xông vào. Trong ánh đao quang loang loáng, bọn hán tử xuất chưa hết một chiêu, còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thi nhau ngã xuống bình bịch như sung rụng.
Tên hán tử bị đánh ngã đầu tiên đã bò lên được, mắt chớp nhìn tới trước mặt, hô to :
- Tốt lắm! Nhị đương gia tới rồi. Để xem tiểu tử ngươi còn dám ngông cuồng nữa không?
Quả nhiên, chỉ chốc lát đã thấy một bạch y hán tử dong dỏng cao từ một góc phố la nhanh tới. Y vừa lướt mắt đã thấy thủ hạ mình đứa còn nằm phủ phục, đứa vừa đứng dậy còn chưa vững, cả bọn mặt đều xanh mét như chuột thấy mèo, còn Vu Nhất Phi thì đỉnh lập bên xe ngựa trông oai phong lẫm liệt. Y đoán ra ngay chuyện gì vừa xảy ra liền nhíu mày rồi bước đến trước mặt Vu Nhất Phi nói :
- Bằng hữu, chúng ta vốn chưa quen biết, bởi thế chưa có gì xâm phạm tới nhau. Nếu quả tình bằng hữu có quan hệ gì với nữ nhân đó cho dù vì thế mà phải sinh chuyện tranh chấp thì chẳng nói làm gì. Bằng hữu xin cứ nói ra danh tính, nếu quả là nhân vật thành danh thì Giang Lý Bạch Long ta sẽ lập tức đi ngay. Nữ nhân đó sẽ được coi là của bằng hữu.
Vu Nhất Phi nghe danh hiệu Giang Lý Bạch Long thì biết rằng người này uy danh không nhỏ.
Xưa nay bọn lục lâm ở thủy lộ suốt một dải Trường Giang này đều răm rắp nghe theo lệnh của Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng, nhưng kỳ thực mọi việc lớn nhỏ đều do Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn làm chủ. Về bản lĩnh, Giang Lý Bạch Long không những giỏi thủy công mà bộ chiến cũng không kém. Y lại là người cơ trí nên uy danh vang lừng cả vùng Trường Giang và truyền cả ra khắp giang hồ.
Vu Nhất Phi nhẹ giọng nói :
- Thực ra thiếu nữ đó với Vu mỗ không có quan hệ gì. Chẳng qua Vu mỗ không quen mắt khi thấy bọn chúng khi hiếp một thiếu nữ yếu nhược. Tôn đương gia những tưởng cũng là nhân vật thành danh trong chốn giang hồ, cớ sao phải khổ nhọc truy theo một nữ nhân? Nào hãy nể mặt Vu Nhất Phi này mà tha cho cô ấy được không?
Thực chất Vu Nhất Phi chẳng phải là nhân vật khí khái trượng nghĩa gì. Mới rồi đứng trước bọn lục lâm nên nổi hào khí, nhưng nay gặp Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn là người có tiếng tăm, tuy Vu

Nhất Phi không sợ nhưng lại chẳng muốn phiền hà. Y thầm hối hận vì vừa rồi nhất thời đã nổi hào khí mà gây chuyện lôi thôi, không chừng lại kết thêm cường địch.
Bởi thế hắn xuống giọng, nếu như nữ nhân kia không đáng giá thì đối phương có thể bỏ qua cho yên chuyện. Nhược bằng Tôn Chiêu Viễn tỏ ra căng thẳng thì hắn cũng đành nhượng bộ. Dĩ hòa vi quý mà!
Giang Lý Bạch Long nghe đối phương phục danh thì lòng bỗng thấy chấn động, đưa mắt nhìn Vu Nhất Phi từ đầu đến chân rồi mới nói :
- Thì ra các hạ là Địa Tuyệt Kiếm Vu nhị gia trong Không Động tam tuyệt kiếm. Nếu Vu nhị gia đã nói thế thì việc nữ nhân kia lẽ nên theo ý của nhị gia...
Hắn ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp :
- Chỉ là... nữ nhân kia không phải là người của tệ bang mà là của một nhân vật nhờ tệ bang bảo quản. Nhân vật đó lợi hại đến nỗi tệ bang không dám làm phật ý... nói thế có lẽ Vu nhị gia đã biết đó là ai...
Vu Nhất Phi nhíu mày hỏi :
- Nhân vật nào mà ghê gớm vậy?
Tôn Chiêu Viễn cười vẻ bí ẩn, đưa tả chưởng lên không phát nhẹ một chưởng, ngón cái của bàn tay phải duỗi ra làm một động tác, nói :
- Chính là vị đó!
Vu Nhất Phi chợt biến sắc, trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói :
- Nếu nữ nhân kia đã được nhân vật đó ủy thác thì đương nhiên không có gì đáng nói nữa!
Lại chỉ tay vào xe nói tiếp :
- Nữ nhân đó hiện đang ở trong xe, xin Tôn đương gia cứ tùy tiện!
Tân Tiệp ở trong xe nghe hết câu chuyện, lòng kinh hãi nghĩ thầm :
- "Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi không phải là kẻ non gan, võ công lại vào hàng nhất lưu, còn dựa vào thanh thế vang lừng thiên hạ của sư phụ hắn là Kiếm Thần Lệ Ngạc, thế mà chỉ thấy mấy động tác ra hiệu là đã ngoan ngoãn khuất phục đối phương, đủ biết nhân vật huyền bí kia lợi hại đến mức nào... Nhưng hắn là ai mới được?"
Nữ nhân lúc đầu thấy Vu Nhất Phi ung dung đối phó với bọn hán tử thì bụng đã mừng, tin chắc mình sẽ được cứu thoát, nay thấy sự tình biến chuyển đến nước này thì lòng vô cùng đau đớn, đưa mắt tuyệt vọng nhìn Tân Tiệp.
Chàng cảm thấy ánh mắt cầu khẩn tuyệt vọng đó xoáy vào tận tim can mình, tưởng chừng chàng sắp bất chấp tất cả đánh lùi đối phương cứu nữ nhân thoát hiểm. Nhưng nghĩ kỹ lại, Tân Tiệp cố ghìm ý định đó.

- “Hiện chàng còn mang sứ mệnh lớn lao phải thực hiện cho bằng được, chỉ cần một chút sơ suất là có thể hoàn toàn thất bại”.
Ý nghĩ đó giúp Tân Tiệp thêm nghị lực trấn áp nổi xúc động vừa bừng lên.
Lúc này Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn đã nhảy lên xe, cười hăng hắc nói :
- Phương cô nương! Hãy ngoan ngoãn theo ta, bỏ chạy đâu có được gì chứ?
Chút bản lĩnh của cô nương không thoát được đâu!
Thiếu nữ kia run bắn, người co tròn lại.
Tân Tiệp thấy vậy thì thương xót không biết ngần nào, nhưng biết mình không giúp gì được cho cô ta... Tân Tiệp chợt nói :
- Cô nương hãy mau theo họ đi! Nếu không...
Thiếu nữ nghe chàng nói thế liền ngẩng phắt lên oán hận nhìn chàng khiến Tân Tiệp nóng bừng mặt vì hổ thẹn...
Tôn Chiêu Viễn thò tay kéo thiếu nữ ra khỏi xe. Thiếu nữ giằng ra, đưa mắt nhìn Tân Tiệp lần nữa bằng ánh mắt khinh bỉ rồi ngạo nghễ bước ra khỏi xe.
Hai tên hán tử đã chờ sẵn, chộp lấy hai cánh tay thiếu nữ kéo đi.
Tôn Chiêu Viễn ôm quyền nói với Vu Nhất Phi :
- Vu đại hiệp hôm nay thi ân khiến Tôn mỗ vô cùng cảm kích. Sau này về thuyền, Tôn mỗ sẽ nói lại với Hạ đương gia, nhất định đại ca sẽ tìm cách báo đáp.
Hôm nay xin từ biệt ở đây.
Dứt lời đi ngay.
Vu Nhất Phi ngượng ngùng bước lên xe nhìn Tân Tiệp gượng cười nói :
- Hôm nay chúng ta mất một đêm thú vị... Ài! Ai ngờ được chủ của cô ta lại là nhân vật đó...
Tân Tiệp vội hỏi :
- Nhân vật đó là ai? Tiểu đệ hoàn toàn không hiểu gì cả!
Vu Nhất Phi lắc đầu đáp :
- Trong võ lâm có những việc mà Tân huynh không nên dây vào. Có lẽ lúc nào đó tiểu đệ xin bẩm rõ.
Tân Tiệp biết rằng đối phương không chịu nói, hơn nữa chàng đã có kế hoạch của mình nên không gặng hỏi nữa.
Không lâu sau, xe đã tới Sơn Mai chu bảo hiệu.
Phu xe dọc đường gặp chuyện bất trắc sợ mất vía, nay về tới nhà mới hoạt bát hẳn lên, vội chạy vào gọi cửa.

Hồi 5
Thần quân trùng hiện

Nửa đêm hôm đó, từ Sơn Mai chu bảo hiệu có một nhân ảnh vô cùng linh diệu nhẹ nhàng xuyên qua mấy dãy hành lang vượt bức tường cao ở hậu viện lướt mình tung ra hướng bờ sông.
Căn cứ vào thân pháp của nhân ảnh đó cũng biết rằng khinh công đã đạt tới mức thượng thừa võ lâm hiếm thấy, trong bóng đêm hầu như không thấy chân chạm đất mà lướt đi như cơn gió.
Nhân ảnh tới bờ sông thì dừng lại đưa mắt tìm kiếm trên mặt sông như đang xác định mục tiêu.
Mấy chiếc thuyền neo gần bến không thấy đèn lửa gì, nhưng những thuyền nhỏ của ngư phủ giữa sông vẫn còn đèn sáng nhưng từ xa chỉ lập lòe như con đom đóm.
Nhân ảnh kia đứng một lúc, hình như đang thất vọng, rồi đột nhiên phi thân nhảy lên một chiếc thuyền lớn không một tiếng động đáp xuống nóc thuyền đưa mắt quan sát xung quanh. Nhưng hình như không tìm được cái định tìm, nhân ảnh lại chuyển sang chiếc thuyền thứ hai, rồi thứ ba...
Cuối cùng nhân ảnh đó phát hiện thấy cách đám thuyền một khoảng khá xa có hai chiếc thuyền lớn neo gần nhau, hơn nữa từ một chiếc còn phát ra ánh đèn.
Từ xa trông lại, hình như có cả bóng người lay động. Hai chiếc thuyền đó đậu cách bờ tới ba mươi trượng.
Hiện giờ nhân ảnh đang đứng trên một trong những chiếc thuyền đậu thành bãi gần bờ, nhưng từ chiếc gần nhất tới hai chiếc thuyền kia cũng tới mười mấy trượng. Nhân ảnh đứng tần ngần hồi lâu.
Khoảng cách như vậy là quá xa, là người thường không ai nhảy qua được khoảng cách ấy.
Lúc này gió trên mặt sông khá lớn khiến cây đèn lồng treo ở mui thuyền ngay bên cạnh nhân ảnh kêu lên phần phật.
Nhân ảnh đột nhiên nhìn cây đèn, mắt sáng lên như n nghĩ tới điều gì. Cuối cùng nhân ảnh cởi sợi dây buộc cây đèn lồng cầm lên tay do dự một lát, sau đó quả quyết buộc cây đèn lồng vào một bàn chân mình!
Làm xong việc kỳ quặc đó, nhân ảnh đề khí rồi nhằm phía hai chiếc

thuyền lớn đậu bên nhau lao người sang. Nhưng mới được năm sáu trượng thì nhân ảnh rơi xuống nước. Hình như nhân ảnh đó đã tính kỹ. Người còn cách mặt nước chỉ vài thước, nhân ảnh đặt chân trái có buộc cây đèn lồng xuống.
Cây đèn lồng vốn được bao bọc bằng một lớp giấy kín có dung tích khá lớn, khi vừa tiếp nước liền tạo thành một lực phản chấn bật ngược lên một đoạn rồi lặng đi. Nhân ảnh chỉ cần lợi dụng điều này, nhờ lực phản chấn mà tiếp tục đề khí lướt tới thêm được bốn năm trượng nữa. Sau lần chạm nước tiếp theo, nhân ảnh nhún mình lướt tới thêm ba trượng và nhảy lên thuyền lớn.
Nếu có người nào thấy nhân ảnh kia thi triển khinh công có áp dụng một chút thủ thuật chắc khó tin đó là người thật mà nghĩ rằng ma quỷ hiện hình vì hầu như người này không có trọng lượng.
Quả thật khó tin, ngay cả bản thân nhân ảnh kia cũng kinh ngạc trước thành công của mình, môi thoáng hiện nụ cười mãn nguyện.
Nhân ảnh sửa lại thanh kiếm đeo bên hông rồi hướng thẳng tới khoang thuyền có ánh sáng phát ra.
Trong khoang đặt một bộ bàn bát tiên, trên bàn đầy đồ ăn thức nhấm, có hai hán tử đang đối ẩm.
Nhân ảnh vừa tới nhận ra một người trong số đó chính là Giang Lý Bạch Long Công Tôn Chiêu Viễn. Người vừa tiếp cận nghĩ thầm :
- “Hán tử kia chắc là Tiểu Long Hầu Hạ Tín Hùng”.
Rồi đi tiếp đến cửa sổ phòng bên, Phòng kế cận khong có đèn nhưng nhờ ánh sáng từ phòng bên hắt sang có thể thấy cảnh vật lờ mờ.
Người vừa tới vận hết mục lực nhìn vào, quả nhiên thấy một nữ nhân nằm trên giường mắt mở thao láo nhìn ra cửa, không biết đang nghĩ ngợi điều gì?
Người kia áp lòng bàn tay vào tờ giấy dán trên cửa sổ một lúc làm nó bong đi một mảng, nhưng nữ nhân bên trong vẫn chưa hay biết, chắc rằng cô ta bị cuốn hết thần trí vào suy tưởng. Người kia chờ một lúc rồi đột nhiên vung tay đánh mạnh vào cửa sổ khiến nó nát vụn rồi lao vào khoang.
Nữ nhân quay lại há hốc miệng kinh hoàng chưa kịp kêu lên tiếng nào thì bị điểm vào Thông Tuyền huyệt, không kêu cũng không cử động được nữa.
Hai người ở khoang bên cạnh nghe động đạp cửa chạy sang, quát hỏi :
- Ai?
Người kia vẫn tự nhiên như không, bế thốc lấy nữ nhân lướt đi giữa

hai người xuyên qua cánh cửa vừa được mở ra đường hoàng ngồi vào bộ bàn bát tiên, đặt nữ nhân ngồi xuống cạnh mình.
Hai người tern thuyền đúng là trưởng đảng lục lâm trên thủy lộ Trường Giang Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng và Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn, võ công không phải hạng tầm thường, thế mà đối phương lướt đi giữa hai người vẫn không kịp trở tay ngăn cản, làm sao không kinh hãi?
Chúng vội vàng quay lại, thấy đối phương ngồi điềm nhiên trên ghế, hoàn toàn không có vẻ gì là muốn tẩu thoát cả, trong lòng lại càng kỳ quái. Teiủ Long Thần Hạ Tín Hùng quát hỏi :
- Bằng hữu là ai? Tới đây làm gì?
Người kia ngẩng mặt cười, chỉ tay vào tấm khăn đen che trên mặt mình hỏi :
- Ngươi không nhận ra được ta sao?
Bấy giờ Hạ Tín Hùng và Tôn Chiêu Viễn mới để ý thấy trên tấm khăn có thêu bảy đóa hoa mai màu đỏ tươi.
Hai tên đầu đảng này đã tung hoành trên dải Trường Giang này mười mấy năm nên kiến thức không phải ít, liền nghĩ ngay đến một nhân vật khét tiếng võ lâm. Nhưng nhân vật đó đã tuyệt tích giang hồ mười năm nay, theo truyền ngôn thì đã chết bởi tay bốn vị Chưởng môn nhân trong Ngũ đại tông phái hợp công rồi, làm sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng nghi hoặc hỏi :
- Chẳng lẽ các hạ là...
Người kia lại cười một tràng, tiếp theo đanh giọng thốt ra năm tiếng :
- Hải Nội Tôn Thất Diệu!
Dứt lời rút trường kiếm vung lên...
Hai tên hải tặc chỉ thấy kiếm ảnh trùng trùng, kiếm hoa điểm điểm, một lát ngưng tụ thành bảy đóa hoa mai lớn.
Cuối cùng người kia thu kiếm.
Nói thì chậm, nhưng kỳ thực diễn ra hết sức nhanh chóng, việc rút kiếm, múa kiếm và thu kiếm diễn ra chỉ trong chớp mắt.
Hạ Tín Hùng và Tôn Chiêu Viễn vừa kịp hoàn hồn thì đã thấy bảy đóa kiếm hoa áp sát trước ngực mình mát lạnh. Hiển nhiên đối phương chỉ định biểu diễn, nếu có ý sát nhân thì chúng đâu còn tính mạng?
Lúc này, cả hai không ai dám hoài nghi nữa. Chỉ nhân vật đó mới có thể có kiếm thuật cao siêu như vậy, ngay cả thiên hạ đệ nhất kiếm cũng không dám sánh ngang. Cả Tiểu Long Thần lẫn Giang Lý Bạch Long không dám nghi ngờ nữa, run giọng kêu lên :
- Thất Diệu Thần Quân!

Tuy danh tiếng Tiểu Thần Long và Giang Lý Bạch Long vang rền suốt dải Trường Giang nhưng việc Thất Diệu Thần Quân đột nhiên xuất hiện trước mặt làm chúng kinh hồn bạt vía là điều không có gì khó hiểu.
Thất Diệu Thần Quân vẫn ngồi trên ghế cười nhạt, không biết trong tấm khăn che mặt biểu hiện thế nào?
Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn là người cơ trí, thấy thiếu nữ họ Phương được đặt ngồi bên cạnh đối phương, bụng nghĩ thầm :
- "Theo truyền ngôn trên giang hồ thì Thất Diệu Thần Quân có bảy tuyệt nghệ và diệu nghệ thứ bảy là chữ sắc. Nếu vậy hôm nay người đó chỉ vì nữ nhân kia mà tới đây. Vừa khéo là nữ nhân kia thuộc về người khác không dính dáng gì đến chúng ta. Nhân vật đó trong mấy năm gần đây uy danh hiển hách, nổi tiếng là thiên hạ vô địch trong Hắc đạo. Kết cục hôm nay sẽ dẫn đến sự xung đột của hai nhân vật huyền thoại trong võ lâm, ít nhất chúng ta cũng sẽ được chứng kiến một cuộc đấu kinh tâm động phách".
Nghĩ đoạn, lập tức trấn tĩnh, cười nói :
- Vãn bối không có ý đó, chỉ xin Thần quân lưu lại một tín vật gì để sau này người kia đến hỏi, chúng vãn bối sẽ có bằng chứng mà trả lời...
Tôn Chiêu Viễn đánh bạo nói ra được câu đó sợ đến toát mồ hôi, nhưng vì thế kẹt buộc phải nói. Hắn biết rằng tính khí của những dị nhân thường rất cổ quái, chỉ cần hơi trái ý là có thể mất mạng như chơi, nhưng nhân vật giao phó nữ nhân kia cho hắn cũng không dễ đối phó, nếu không có bằng chứng chỉ sợ kết cục chẳng tốt đẹp gì...
Nào ngờ Thất Diệu Thần Quân trầm ngâm một lúc rồi lấy trong túi ra một chiếc kim bài ném lên bàn nói :
- Đây là tín vật của ta. Nếu có người không chịu phục, các ngươi cứ việc nói lại, tự ta sẽ tìm đến hắn!
Tôn Chiêu viễn tuy buộc phải đề xuất yêu cầu nhưng đâu dám hy vọng đối phương đáp ứng dễ dàng như thế? Bây giờ cả hắn lẫn Hạ Tín Hùng cùng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng trong giang hồ người ta thêu dệt nên những chuyện đáng sợ về Thất Diệu Thần Quân, nhưng nay xem lại vị đó không đến nỗi hung tàn như chúng đã tưởng tượng. Chúng nhìn lại chiếc kim bài, thấy trên mặt khắc hình bảy đóa hoa mai.
Thất Diệu Thần Quân lại bế thiếu nữ lên bước ra khoang thuyền, đưa mắt nhìn mặt nước mênh mang, lòng không khỏi băn khoăn. Bây giờ trên tay còn thêm một người, đâu thể thi triển tuyệt đỉnh khinh công như vừa rồi để lướt trên mặt nước với khoảng cách hai mươi

trượng? Nếu buộc hai tên hải tặc chuẩn bị thuyền nhỏ đưa vào bờ há chẳng làm mất thân phận mình đi?
Chợt trông thấy chiếc đèn lồng mà lúc nãy lên thuyền mình mở ra vứt xuống nước nay vẫn nổi dập dềnh cách thuyền chừng sáu trượng, Thất Diệu Thần Quân thầm tính toán trong đầu :
"Nếu thi triển "Hương Vân Thập Lý" thân pháp trong "Ám Ảnh Phù Vân" thì có thể lướt qua mặt sông này. Nhưng "Ám Ảnh Phù Vân" mình mới chỉ tĩnh tọa luyện khí trong thạch thất mà chưa sử dụng lần nào, huống chi trên tay còn có thiếu nữ, nếu lỡ xảy điều gì sơ suất chẳng hóa ra xấu mặt?"
Nên biết "Ám Ảnh Phù Vân" tuy chỉ là yếu quyết để luyện nội công nhưng khi luyện thành lại đạt tới trình độ khinh công tuyệt diệu, đó là nguyên nhân vì sao Thất Diệu Thần Quân có khinh công độc bộ võ lâm.
Lúc này cả Tôn Chiêu Viễn và Hạ Tín Hùng cũng đã đứng ra ở mũi thuyền.
Tiểu Long Thần cúi người chắp tay nói :
- Thần quân hôm nay đến quá vội vàng làm bọn vãn bối hết sức áy náy vì không cung nghênh chu đáo. Hoài vọng lần sau có dịp Thần quân xin đại giá quang lâm, bọn vãn bối sẽ vô cùng vinh hạnh mà hết sức cung hầu!
Thất Diệu Thần Quân xua tay, nhưng bụng nghĩ :
- "Chúng đối với ta cung kính nghiến răng, đủ biết địa vị của Thất Diệu Thần Quân trên võ lâm hiển hách thế nào. Từ hôm nay ta có trách nhiệm phải giương cao danh hiệu đó".
Nghĩ đoạn ôm thiếu nữ hướng đầu về phía trước rồi đột nhiên đẩy mạnh tới.
Người này nội lực siêu phàm, nay lại vận toàn lực nên thiếu nữ phóng vút ra giữa mặt sông như một mũi tên.
Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn và Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng đứng ngẩn ra vì kinh ngạc, không hiểu đối phương có ý định thế nào?
Chỉ thấy người đó vừa buông tay thì đã phi thân lao theo thiếu nữ, tốc độ còn nhanh hơn. Khi người đó đạp được mũi bàn chân lên chiếc đèn lồng nổi bập bềnh trên sóng thì thân thể thiếu nữ cũng vừa tới nơi, người đó liền đưa tay đỡ lấy. Sau đó lại nhờ xung lực của thiếu nữ đang lao ngang, lại nhún chân bật lên khỏi chiếc đèn lồng hướng về phía chiếc thuyền gần nhất.
Nhưng người đó chưa kịp đáp lên mạn thuyền thì đã hết xung lực, vừa may một ngọn sóng đào lên, người đó chợt nhận ra một chiếc

phao buộc bên mạn thuyền bị sóng đánh căng dây cách con thuyền tới gần một trượng, bụng mừng quýnh đạp lên, chỉ cần nhờ một chút lực nhỏ đó đã nhảy được lên thuyền.
Từ đây lên bờ chỉ còn năm sáu trượng, không còn vấn đề gì đáng lo nữa.
Tuy vậy, người đó tới được bờ sông, lòng cũng thầm kêu lên :
"Hú vía!"
Tôn, Hạ hai người đứng ở mũi thuyền nhìn theo Thất Diệu Thần Quân lướt đi trên mặt sóng nhẹ bổng trông chẳng khác gì thần tiên bay lượn giữa mây, lòng vừa kinh sợ vừa đầy thán phục. Lẽ nào người trần lại có khinh công tuyệt đỉnh như thế?
Người kia vừa lên tới bờ đã lao nhanh về phía thành, chẳng bao lâu mất hút giữa màn đêm.
* * * * *
Khi thiếu nữ tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một gian phòng cực kỳ hoa lệ, cả giường nệm cũng thơm tho mềm mại, gối nhung nệm gấm như chốn cung đình mà một thiếu nữ bình dân không bao giờ dám mơ tưởng đến.
Thiếu nữ duỗi tay chân rồi chớp mắt nhìn quanh, lòng đầy mê hoặc. Cô ta chợt nhớ lại mình bị giam trong khoang thuyền, sau đó một người đột ngột xuất hiện rồi ngay lúc ấy mình mê đi không còn biết gì nữa. Vậy thì tại sao bây giờ cô ta lại nằm trong phòng này?
Với lòng đầy mê hoặc, thiếu nữ nhớ lại những sự kiện quái dị xảy đến với mình trong hai tháng vừa qua và có cảm giác rằng chỉ chừng ấy biến cố đủ nhiều hơn tất cả mười mấy năm mà mình từng sống.
Thiếu nữ tên Phương Thiếu Khuê, gia cảnh khá bình thường ở một tiểu trấn với cuộc sống vật chất tương đối thoải mái. Phụ thân cô tên là Phương Vân Kỳ, có mở một trường dạy võ ngay tại nhà thu nhận ba bốn chục võ sinh.
Tuy chưa phải là phú gia hào khách nhưng gia cảnh tương đối khang trang, Phương Vân Kỳ được dân cư trong tiểu trấn kính nể.
Phương Thiếu Khuê chợt nhớ tới ngày bất hạnh cách đây hơn hai tháng, từ đó xảy ra biết bao nhiêu tai bay vạ gió thay đổi hẳn cuộc đời mình... Không biết từ đâu xuất hiện một thiếu niên ăn mặc sang trọng tới nhà, và từ đó cuộc sống bình yên của cô hoàn toàn đảo lộn...
Thế nhưng phụ thân cô ta lại hết sức vui mừng, lúc đầu bắt cô gọi thiếu niên là ca ca, sau đổi thành Kỳ ca hoặc Kim Kỳ, nói rằng đó là con ruột của mình đã mất tích hơn mười năm nay.
Phương Thiếu Khuê hết sức ngạc nhiên về điều đó. Làm sao phụ

thân là Phương Vân Kỳ mà nhi tử lại họ Kim và vì sao gia đình không đến nỗi túng bấn mà để con thất tích lâu như vậy? Phụ thân cô giải thích rằng Kim Kỳ mười năm trước đã gặp những chuyện rất kỳ quái, sau đó được một dị nhân truyền thụ võ công cho.
Nhưng Phương Thiếu Khuê lại có ác cảm với Kỳ ca của mình. Ánh mắt hắn vừa hung ác vừa lạnh lùng, nhiều khi nhìn như muốn nuốt tươi người khác.
Tuy nhiên đó chưa phải là điều tồi tệ nhất.
Một hôm Phương Vân Kỳ bắt cô phải lấy Kim Kỳ. Phương Thiếu Khuê sợ muốn chết. Trên đời sao có chuyện anh em ruột lấy nhau?
Phương Vân Kỳ bấy giờ mới tiết lộ rằng Phương Thiếu Khuê không phải là con ruột của mình, hơn nữa Kim Kỳ không những võ công cao cường mà còn có địa vị rất lớn. Nhưng cô ta kiên quyết từ chối, trái lại Phương Vân Kỳ vẫn nhất mực ép buộc cho bằng được.
Hôm ấy Phương Thiếu Khuê ngồi đóng cửa khóc một mình trong phòng. Đột nhiên Kim Kỳ xuất hiện khiến cô giật nẩy mình, không biết hắn đã vào phòng bằng cách nào.
- Khuê muội! Ta rất yêu muội... Vì sao muội nhất quyết không chịu lấy ta?
Phương Thiếu Khuê vừa tuyệt vọng vừa tức giận, gào lên :
- Tôi không lấy! Tôi không yêu!
- Nhưng cha đã...
- Không cha mẹ gì cả...
Cô ta đã mất đi lý trí, gào lên :
- Anh cứ giết chết họ đi may ra tôi mới lấy anh!
Kim Kỳ chợt đi ra khỏi phòng. Không ngờ chỉ lát sau hắn mang hai chiếc đầu máu me đầm đìa đi vào phòng Phương Thiếu Khuê ném phịch xuống đất.
Phương Thiếu Khuê không còn hồn vía nào nữa khi nhận ra đó là đầu lâu của phụ mẫu, nàng gào lên thảm thiết.
Kim Kỳ vẫn đứng lặng lẽ bên cạnh, lạnh lùng, tàn bạo, hiểm độc, không thốt một câu.
Khi tỉnh lại, Phương Thiếu Khuê không những căm ghét mà còn căm hờn ghê sợ con người mất hết nhân tính đứng trước mặt mình. Cô ta biết rằng ngoài cái chết, cô ta không sao thoát khỏi tay con người tàn bạo đó. Chỉ vì một người thiếu nữ mà đang tâm giết đi chính cha mẹ mình thì còn thủ đoạn nào hắn không dám làm?
Phương Thiếu Khuê chợt nghĩ :
- “Chắc rằng phụ thân nói dối mình, có lẽ do quá sợ tên súc sinh đó... Trên đời làm gì có kẻ nào tàn bạo đến mức dám giết cha mẹ mình

chỉ vì một nữ nhân? Vậy rốt cuộc ai là con đây? Mình hay hắn?”
Nhưng cô ta biết hỏi ai vào lúc này? Bây giờ cô đã thành một kẻ côi cút không còn ai thân thích...
Từ đó Kim Kỳ luôn bám sát cô, có lúc Phương Thiếu Khuê định tự vẫn nhưng không thành. Một hôm hắn nói :
- Thiếu Khuê! Đừng cho rằng ta không có biện pháp đối với nàng. Chỉ cần ta điểm vào mấy huyệt, muốn nàng làm gì đều chịu theo ý ta ngay. Nhưng ta lại không thích thế, chỉ muốn nàng tự nguyện. Bởi vì ta quá yêu nàng mà không muốn cưỡng bách.
Ở lại trong căn nhà đầy tội lỗi đó được một thời gian, một lần Phương Thiếu Khuê nghe bên ngoài như có tiếng chim kêu rất đáng sợ, hình như có cả tiếng vượn hú nữa. Chưa bao giờ cô ta nghe thứ âm thanh như vậy.
Đêm dấy Kim Kỳ không ngủ.
Hôm sau, trời vừa sáng, hắn liền mang Phương Thiếu Khuê đi khỏi tiểu trấn.
Mãi đến lúc ấy, thiếu nữ mới biết rằng võ công của hắn hết sức cao cường.
Sợ hắn cưỡng ép, cô đành theo hắn, đến tối hôm đó thì được hắn đưa lên hai chiếc thuyền lớn neo đậu cách thành Hán Khẩu không xa, gửi lại cho hai tên chủ thuyền rồi vội vã bỏ đi đâu đó.
Sau vài hôm, Phương Thiếu Khuê mới biết hai tên dó danh hiệu là Tiểu Long Thần và Giang Lý Bạch Long, là đầu sỏ của bọn thủy tặc khắp dải Trường Giang.
Ban đầu, bọn chúng đều tỏ ra nể sợ Kim Kỳ, nhưng một hôm, sau khi uống rượu say, Tiểu Long Thần đến phòng cô ta định cưỡng hiếp. Vừa lúc ấy tên Giang Lý Bạch Long cũng xông vào và giữa hai tên lập tức xảy ra cuộc ẩu đả, Phương Thiếu Khuê thừa cơ chạy thoát khỏi thuyền vào trấn nhảy lên được một chiếc xe ngựa nhưng ngay sau đó bị bắt trở về...
* * * * *
Phương Thiếu Khuê nhớ lại mấy ngày qua, tưởng như là một cơn ác mộng...
Chợt một tiếng ho khan làm cô ta trở về với thực tại, người xuất hiện là một thiếu niên tuấn tú mà Phương Thiếu Khuê đã thấy trên xe ngựa, hoàn toàn không giúp gì trước hoạn nạn của mình...
Tân Tiệp cười hỏi :
- Cô nương tỉnh dậy rồi ư?
Phương Thiếu Khuê hết sức kinh dị, cứ nghĩ rằng đây là sào huyệt của bọn hải tặc, không ngờ lại gặp thiếu niên này... Đối phương là

ai? Chẳng lẽ chính là người vừa cứu mình thoát khỏi tay bọn dâm tặc đó? Vậy căn phòng sang trọng này là ở đâu?
Tân Tiệp thấy cô ta ngơ ngác, đoán biết đối phương đang nghĩ gì, liền từ tốn nói :
- Cô nương đừng nghi ngờ. Tuy tại hạ vô năng nhưng lại có một người bằng hữu bản lĩnh rất cao cường. Vị đó đã cứu cô nương từ trên thuyền về đây. Xin cứ tĩnh dưỡng một thời gian. Đây là tịnh thất của tại hạ, đảm bảo sẽ không có bất cứ ai đến làm phiền cô nương đâu!
Nói xong, chàng không chờ đối phương đồng ý hay không liền quay gót đi ra.
Lúc này Vu Nhất Phi ngồi chờ trong đại sảnh, thấy Tân Tiệp đi vào, hắn vội đứng lên nói :
- Tân huynh sao dậy muộn thế? Tiểu đệ ngồi đây đã lâu, còn ra ngoài tản bộ một lúc...
Rồi sực nhớ chuyện gì, hắn nói thêm :
- Tân huynh, vừa rồi ở ngoài phố, tiểu đệ nghe một quái sự...
Tân Tiệp cười đáp :
- Tiểu đệ thường ngủ dậy muộn, hôm nay vậy là sớm đấy... Vu huynh nghe được chuyện gì?
Giọng Vu Nhất Phi trở nên kích động :
- Tối qua bọn ngư phủ trên sông nói rằng họ đều thấy Long Vương hiển thánh đi lại trên mặt sông. Ngay từ sáng tin đồn đã truyền khắp Vũ Hán rồi.
Tân Tiệp à một tiếng, cười thầm :
“Hóa ra vì mình thi triển khinh công mà ngư phủ cho rằng Long Vương hiển thánh.”
Vu Nhất Phi nói tiếp :
- Theo tiểu đệ thấy thì cái gọi là Long Vương hiển thánh chỉ là một nhân vật có thân thủ cao cường thi triển khinh công mà thôi. Chỉ không biết người đó tới Vũ Hán làm gì và tại sao lại thi triển khinh công trên mặt sông vào lúc đêm khuya như thế?
Tân Tiệp góp lời :
- Nếu có người tự do đi lại trên mặt sông như vậy, thân thủ quả là kinh nhân. Tiểu đệ chưa từng nghe ai nói có nhân vật nào như thế...
Vu Nhất Phi lộ vẻ lo lắng :
- Chắc rằng bọn ngư phủ hư cấu thêm lên mà thôi. Nhưng dù sao cũng phải nhận đó là cao thủ. Chẳng biết hắn tới Vũ Hán này có phải mục đích đối phó với Vu Nhất Phi này không?
Tân Tiệp nhịn cười nói :

- Vu huynh quá lo... cho dù Lý Trị Hoa có nhờ người giúp sức cũng không thể tới nhanh như thế!
Vu Nhất Phi đỏ mặt nói thác đi :
- Tiểu đệ không phải sợ hắn nhờ người tới giúp đâu, chỉ thấy có gì đó kỳ quái...
Tân Tiệp thấy đối phương quẫn bách liền thay đổi đề tài để làm dịu tình hình :
- Tiểu đệ lần đầu tới Vũ Hán, còn Vu huynh đã lịch lãm giang hồ nhiều năm.
Tiểu đệ có ý lưu vãng một vài nơi, không biết Vu huynh có thể hướng dẫn tiểu đệ không?
Vu Nhất Phi sốt sắng :
- Đương nhiên!
Hai người dùng trà xong, cùng nhau ra phố.
Vũ Hán là một trấn lớn của vùng Hồ Bắc nên rất nhộn nhịp, từ sáng khách thương ngựa xe đã tấp nập.
Tân Tiệp giam thân trong thạch thất suốt mười năm, nay được tự do chứng kiến sự phồn hoa náo nhiệt thì rất cao hứng.
Họ ghé vào một tửu lâu uống rượu, sau đó quay về khách điếm của Tân Tiệp.
Một tên điếm tiểu nhị bưng trà đến, cung kính nói :
- Lão gia, vừa rồi có hai vị tổng tiêu đầu tới thăm, một vị họ Phạm, còn vị khác họ Mạnh, hiện đang ở trong điếm.
Tân Tiệp cười nói với Vu Nhất Phi :
- Không ngờ Phạm tiêu đầu tới thăm chúng ta sớm như thế!
Nói rồi cùng Vu Nhất Phi tới phòng khách.
Kim Cung Thần Đạn và Phạm Trị Thành thấy hai người vào, liền ra cửa đón cười kha kha nói :
- Hai vị thật có nhã hứng, mới sáng sớm đã dạo phố rồi... Hay vừa tới Phụng Lâm Ban thế?
Tân Tiệp chắp tay nói :
- Đâu có. Để hai vị phải chờ lâu, tiểu đệ thật có lỗi...
Cả bốn người vui vẻ uống trà, một lúc Ngân Thương Mạnh Bá mở chuyện :
- Hôm nay chúng tôi tới đây, ngoài việc viếng thăm Tân huynh còn có một việc rất quan trọng muốn báo cho Vu huynh biết.
Vu Nhất Phi vội hỏi :
- Không biết Mạnh huynh có việc gì quan trọng thế?
- Vị kỳ nhân Thất Diệu Thần Quân đã mười năm bặt tích giang hồ, tối qua đột nhiên xuất hiện ở Vũ Hán.

Vu Nhất Phi biến sắc, trầm ngâm nói :
- Làm sao có thể như thế được? Theo lời gia sư thì mười năm trước tại Ngũ Hoa Sơn, Thất Diệu Thần Quân bị trúng một chưởng của gia sư, sau đó còn bị Chưởng môn nhân của phái Điểm Thương dùng thủ pháp điểm huyệt độc môn khống chế trọng huyệt, đâu còn sống đến bây giờ?
- Nhưng tin tức này hết sức xác thực. Tiểu đệ có một vị bằng hữu chi giao là Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn, chắc Vu huynh cũng biết người này. Tối qua Tôn Chiêu Viễn đã tận mắt thấy Thất Diệu Thần Quân.
Vu Nhất Phi mặt biến đi trông đến khó coi, còn Tân Tiệp vẫn ngồi yên nghe chuyện. Mạnh Bá lại nói tiếp :
- Sáng nay Tôn Chiêu Viễn vừa đến chỗ tiểu đệ nói chuyện này, còn dặn tiểu đệ phải đề phòng, nhất định trên giang hồ sắp tới sẽ nổi phong ba...
Kim Cung Thần Đạn chen lời :
- Kỳ thực Tôn Chiêu Viễn đã quá lo xa. Nếu có xảy ra phong ba tih cũng chưa đến nỗi ảnh hưởng gì đến chúng ta. Cứ để cho hai nhân vật đáng sợ đó phân tranh thắng phụ, chúng ta ở ngoài quan sát càng khoái.
Tân Tiệp từ đôi mắt lóe lên một tia chớp nhưng tắt đi rất nhanh, nói :
- Tiểu đệ nghe nói đến danh hiệu Thất Diệu Thần Quân là kỳ nhân trong võ lâm, võ công cái thế. Vậy người nào có thể phân thắng phụ với vị đó?
Phạm Trị Thành đáp :
- Đó là nhân vật mới gần đây nổi lên và nhanh chóng trở thành khét tiếng.
Người ta chỉ biết hắn họ Kim, tên Kỳ, hiệu xưng là Thiên Ma, thế nhưng không ai biết sư thừa lai lịch. Hắn mới xuất đạo tung hoành giang hồ có mấy năm nhưng đã từng gây nên không biết bao nhiêu chuyện động trời. Minh chủ võ lâm vùng Lưỡng Hà là Bát Quái Du Thân Chưởng Hồ Đại Chi không biết đắc tội gì với hắn, chỉ biết tên ma đầu đó đơn thân độc mã đang đêm tìm đến thượng môn giết sạch không còn một người. Lúc đó tại trường còn có hai vị kiếm khách lừng danh ở phương bắc là Cổ Di Cương và Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao Bành Thiên Kỳ. Thế mà cả ba vị không địch nổi tên ma đầu đó và đều gặp độc thủ. Lần này Thất Diệu Thần Quân đoạt mất nữ nhân, đời nào hắn cam chịu?
Vu Nhất Phi à lên một tiếng, quay sang Tân Tiệp nói :
- Không ngờ nữ nhân tối qua mà khiến Thất Diệu Thần Quân phải

động thủ, chẳng hay có quan hệ gì...
Hắn trầm ngâm một lúc, nói thêm :
- Lần này Thất Diệu Thần Quân trùng nhập giang hồ là chuyện hết sức trọng đại. Sau cuộc ước đấu với Lý Trị Hoa, tiểu đệ phải lập tức trở về Không Động bẩm lại với gia sư. Tiếc rằng không được xem trường đấu náo nhiệt giữa Thất Diệu Thần Quân và Thiên Ma...
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- "Ngươi muốn xem trường nhiệt náo của ta, há không biết rằng trường náo nhiệt của ngươi còn đáng xem hơn nhiều!"
Phạm Trị Thành thở dài nói :
- Võ lâm được bình lặng mười năm nay sắp trải qua một trường giông tố, gió tanh mưa máu sắp nổi lên rồi. Ngũ đại tông phái trong võ lâm đã nảy sinh tranh chấp, nay Thất Diệu Thần Quân trùng hiện, lại còn thêm tên Thiên Ma Kim Kỳ nữa... Ài!
Kim Cung Thần Đạn rầu giọng tiếp :
- Đâu chỉ có thế? Còn có hai kẻ cầm đầu của Quan Trung cửu hào năm xưa là huynh đệ Thiên Tàn và Thiên Phế nữa... Nghe nói chúng định trùng phục uy danh. Xem ra việc tiêu cục chúng ta kiếm bát cơm ngày càng khó khăn đấy!
Tân Tiệp nghe nhắc đến danh hiệu Hải Thiên song sát bỗng chấn động trong lòng. Nhưng may mỗi người đều chìm đắm trong dòng tâm sự nặng nề của mình, không ai chú ý biểu hiện của chàng. Tân Tiệp chấn chỉnh lại ngay, hỏi :
- Hải Thiên song sát định trùng nhập giang hồ thật sao?
Kim Cung Thần Đạn ngạc nhiên nhìn chàng nói :
- Làm sao Tân huynh biết rõ nhiều chuyện trên võ lâm thế? Nhưng còn may rằng Tân huynh không phải là người trong võ lâm cho nên những chuyện sóng gió trên giang hồ không ảnh hưởng gì...
Tân Tiệp chỉ mỉm cười.
Đương nhiên không ai phát hiện được hàm ý sâu xa trong nụ cười đó.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 6
Lão khất cái bí ẩn

Ba ngày sau, trời vừa tối Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi đã ngồi trong

phòng điều tức vận công.
Tân Tiệp nhìn vào thấy vậy nghĩ thầm :
- “Chẳng trách Vu Nhất Phi danh mãn giang hồ. Tuy hắn cuồng ngạo nhưng không chủ quan chút nào”.
Chừng nửa canh giờ, Vu Nhất Phi thu công đứng dậy, sửa lại y phục, đeo lại kiếm cho khỏi vướng víu khi động thủ rồi mới ra khỏi phòng.
Thấy Tân Tiệp vẫn đi lại trước sân, Vu Nhất Phi lại gần nói :
- Tối nay tiểu đệ sẽ cố sức cẩn thận, không xảy ra chuyện gì đáng lo đâu.
Tân huynh cứ yên tâm! Xin cứ đi ngủ sớm...
Tân Tiệp cười đáp :
- Vu huynh cũng biết rằng tiểu đệ rất hâm mộ võ nghệ. Nay sắp có một trận đấu sôi động đến thế, tiểu đệ lẽ nào không đi?
Vu Nhất Phi vội lắc đầu :
- Không được đâu! Cứ nghĩ xem, Tân huynh không biết võ công. Hiện còn chưa biết tên họ Lý thỉnh đến những nhân vật nào giúp sức. Lỡ ra tiểu đệ không chiếu cố được để Tân huynh thương tổn đến tấm thân nghìn vàng thì trách nhiệm tày trời đó tiểu đệ làm sao cáng đáng nổi?
Tân Tiệp xua tay :
- Cho dù Vu huynh không dẫn đi, tiểu đệ vẫn quyết đi một mình! Họ đối với tiểu đệ vô oán vô cừu, chẳng lẽ vô cớ xuất thủ?
Vu Nhất Phi thở dài :
- Tân huynh đã quyết ý như vậy, tiểu đệ cũng không dám khuyên can nữa.
Tuy nhiên xin nhớ một điều rằng đến lúc đó Tân huynh cứ đứng yên một chỗ mà xem, đừng loạn động.
Tân Tiệp gật đầu :
- Tiểu đệ nhớ rồi!
Hai người tới bến sông.
Tân Tiệp đã sai chuẩn bị thuyền, khi sang bờ đối diện thì sắp nửa đêm.
Hoàng Hạc lâu cách bến đò không xa. Dưới lầu có một bãi đất trống rộng là nơi để dân chúng quần tập vui chơi giải trí. Nhưng lúc này đã nửa đêm, đương nhiên không có bóng người nào bén mảng. Vu Nhất Phi nhíu mày nói :
- Làm sao môn hạ của Võ Đương chưa thấy ai tới cả?
Tân Tiệp nói khích :
- Võ Đương phái đứng đầu trong Ngũ đại tông phái của võ lâm, uy danh hiển hách nên không đến nỗi nuốt lời đâu.

Vu Nhất Phi chỉ hừ một tiếng khinh bỉ, trong lòng càng tăng nỗi ác cảm với phái Võ Đương.
Nhưng hai người đứng chưa lâu thì thấy từ bờ sông có ba người chậm rãi tới gần, khi thấy hai người đứng dưới Hoàng Hạc lâu thì gia tăng tốc độ, cách chừng hai trượng thì dừng lại.
Dưới ánh trăng, Vu Nhất Phi nhận ra người đi đầu là nhân vật kiệt xuất nhất của hàng hậu bối trong Võ Đương phái: Thần Hạc Chiêm Bình, người thứ hai là đại đệ tử của trưởng giáo Võ Đương Lăng Phong kiếm khách. Tên thứ ba hiển nhiên chính là kẻ vừa gây sự ba ngày trước đây ở Nhạc Dương lâu, Cửu Cung Kiếm Lý Trị Hoa.
Vu Nhất Phi có phần động tâm, nghĩ bụng :
- "Không ngờ đêm nay cả Chiêm Bình và Lăng Phong kiếm khách cùng đến. Hai tên này là cao thủ kiệt xuất nhất của hàng hậu bối, nếu đơn đã độc đấu thì không sao, nhược bằng chúng liên thủ thì kết quả thế nào chưa dám nói trước".
Thời gian gần đây phái Võ Đương vẫn được coi là lãnh tụ trong các phái võ lâm nhưng trên thực tế, từ khi Chưởng môn nhân phái Không Động là Kiếm Thần Lệ Ngạc giành được danh hiệu thiên hạ đệ nhất kiếm ở Thái Sơn mười năm trước, thanh danh của phái Không Động phần nào lấn át mất uy thế của Võ Đương rồi.
Bởi thế hai môn phái lớn này vô hình trung đã tạo thành sự tranh chấp ngấm ngầm.
Không Động bất mãn vì Võ Đương lúc nào cũng tỏ ra là kẻ đứng đầu Ngũ đại tông phái, trái lại phái Võ Đương tức giận vì Không Động ngang nhiên lấn lướt mình.
Hai phái tuy lòng đầy hiềm khích nhưng vẫn còn giữ miệng, như đống than âm ỉ mà chưa phát thành ngọn lửa.
Trong phái Võ Đương, đặc biệt có Thần Hạc Chiêm Bình, tuổi trẻ mà võ công cao cường, tính cuồng ngạo, lúc nào cũng muốn tự mình làm nên chuyện lớn kinh thiên động địa để dương danh đồng thời chấn hưng uy thế của bổn phái.
Ngoài ra ba phái còn lại là Điểm Thương, Nga My và Côn Lôn cũng thuộc Ngũ đại tông phái, tuy thanh danh không bằng hai phái trên và chưa lộ rõ ý định trở thành lãnh tụ võ lâm nhưng cũng đang ngấm ngầm tiềm phục, sẵn sàng chờ thời cơ hành động.
Mai Sơn Dân tuy suốt mười năm không ra khỏi trang viên nhưng vẫn theo dõi mọi sự diễn biến trên võ lâm, nhất là Ngũ đại tông phái nên biết rất rõ.
Mai Sơn Dân sau khi bị bốn vị Chưởng môn nhân trong Ngũ đại tông phái dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán, mối thù hận đối với năm phái đó

càng sâu sắc.
Đương nhiên ông ta muốn Tân Tiệp thay mình phục thù, nhưng hiểu rõ rằng chỉ bằng vào sức một mình Tân Tiệp thì không đủ khả năng đối phó với hàng trăm cao thủ trong Ngũ đại tông phái. Bởi thế Mai Sơn Dân đã vạch kế hoạch cho Tân Tiệp tìm cách làm cho Ngũ đại tông phái nảy sinh mâu thuẫn sâu sắc đi đến tàn sát lẫn nhau, sau đó mới dốc lực công phá.
Mai Sơn Dân tính tình lập dị, lạnh lùng, sau khi bị ám toán mất đi võ công sinh ra yếu thế, mang lòng thù hận với Ngũ đại tông phái mượn chiêu bài danh môn chính phái, kỳ thực chỉ là hạng nhỏ nhen ti tiện bất chấp thủ đoạn để tranh danh đoạt lợi mà thôi.
Nay lại thêm Tân Tiệp từ nhỏ đã chứng kiến thảm họa của gia đình bởi thế đối với nhân gian có cách nhìn khắc nghiệt.
Cả hai không ngờ rằng đó là nguồn gốc khiến giang hồ phải chịu những tại họa không lường.
* * * * *
Vu Nhất Phi thấy ba cao thủ phái Võ Đương là Thần Hạc Chiêm Bình, Lăng Phong kiếm khách và Cửu Cung Kiếm Lý Trị Hoa đến gần, cười nhạt nói :
- Chu choa! Thật không ngờ! Thật không ngờ! Kẻ hèn Vu Nhất Phi này chỉ là một tiểu tốt trên võ lâm mà vinh hạnh được cả hai vị Lăng Phong kiếm khách và Thần Hạc Chiêm Bình đại hiệp đại giá tới đây. Xin thứ lỗi vì không biết trước mà nghênh đón chu đáo...
Thần Hạc Chiêm Bình không chờ sư huynh mở lời đã lên tiếng trước :
- Không Động tam tuyệt kiếm danh chấn giang hồ, đâu thèm để mắt đến Võ Đương phái chúng ta? Tại hạ nghe Lý sư đệ nói lại, tuy biết rằng kiếm pháp tầm thường của bổn phái không phải là địch thủ của tuyệt kiếm Không Động, tuy vậy Chiêm mỗ dám không tự lượng sức tới thỉnh giáo cao chiêu của Vu đại hiệp!
Vu Nhất Phi cười nhạt đáp :
- Chiêm đại hiệp quá khách khí. Đã vậy tại hạ đành phải thụ giáo thôi!
Chiêm Bình nhìn sang Tân Tiệp hỏi :
- Vị này là...
Vu Nhất Phi giới thiệu :
- Vị này là Tân Tiệp, bằng hữu của tại hạ. Từ lâu đã kính ngưỡng kiếm pháp của Võ Đương nên tới chiêm ngưỡng.
Cửu Cung Kiếm Lý Trị Hoa thêm :
- Vị đó chính là Tân lão phẩm mà tiểu đệ đã từng nói với nhị vị sư huynh.

Lăng Phong kiếm khách “à” một tiếng, đưa mắt quan sát Tân Tiệp một lúc rồi chắp tay chào. Tân Tiệp cũng cười đáp lễ.
Chiêm Bình bước lên nói :
- Mời Vu đại hiệp!
- Mời!
Hai người tuy bề ngoài tỏ vẻ khách khí nhưng trong ánh mắt chứa đầy sát cơ, đều rắp tâm hạ sát đối phương dưới kiếm, tuyệt không phải như lời họ là động thủ quá chiêu, điểm đến thì dừng. Cả hai lập tức giữ vị trí chuẩn bị động thủ, chú mục vào đối phương sợ để chiếm mất tiên cơ.
Tân Tiệp lùi ra mấy bước, như sợ kiếm lỡ phạm vào mình.
Không khí của trường đấu đã trở nên căng thẳng.
Đột nhiên từ bờ sông có mấy nhân ảnh chạy tới, căn cứ vào tiếng bước chân thì thân thủ những người này không kém.
Thần Hạc Chiêm Bình biến sắc hỏi :
- Thì ra Vu đại hiệp còn thỉnh người đến tương trợ...
Tới đó cười nhạt một tiếng.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi cũng không khỏi sửng sốt.
Mấy người kia tới cách hai đối thủ chừng hai trượng thì dừng lại.
Tân Tiệp nhận ra Kim Cung Thần Đan Phạm Trị Thành, Ngân Thương Mạnh Bá và mấy nhân vật danh tiếng khác ở Vũ Hán mà ba hôm trước có tham dự tiệc yến ở Nhạc Dương lâu.
Đoàn người vừa đến đương nhiên đều biết cả Vu Nhất Phi lẫn ba cao thủ Võ Đương phái nên ôm quyền chào cả đôi bên. Vậy là họ chỉ đến xem trường náo nhiệt.
Vu Nhất Phi không chút nhường nhịn, nhìn Chiêm Bình cười nhạt nói :
- Vu mỗ tuy bất tài, nhưng chưa đến nỗi phải cầu người giúp sức.
Chiêm Bình thẹn đỏ mặt nhưng không nói gì, rút kiếm khỏi vỏ quát lên :
- Xem kiếm!
Dứt lời xuất chiêu tạo ra một luồng kiếm ảnh màu xanh sắc lạnh dưới ánh trăng. Đó chưa phải là xuất thủ chỉ mới hư chiêu, nhưng cũng đã lộ ra kiếm thuật ảo diệu của Võ Đương phái.
Vu Nhất Phi cũng đã tuốt kiếm cầm tay, mắt chăm chú nhìn mũi kiếm đối phương, chờ khi đối phương đâm tới gần, toàn thân khẽ xoay sang trái nửa bước, thuận thế đánh ngược lên một kiếm. Đó là “Thiếu Dương Cửu Nhất Thức” trong “Trấn Sơn kiếm pháp” của phái Không Động, Vu Nhất Phi thi triển chiêu đầu tiên là “Phi Long Sơ Hiện”.

“Coong!”
Hai thanh kiếm tiếp nhau nảy lửa. Tuy vậy hai đối phương vẫn đứng nguyên vị, nhưng Vu Nhất Phi có vẻ trầm ổn hơn, chứng tỏ hỏa hầu có khá hơn so với đối phương.
“Thiếu Dương Cửu Nhất Thức” nguyên là kiếm pháp của Không Động nhưng được Kiếm Thần Lệ Ngạc dành được danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất kiếm” cũng dựa vào kiếm pháp này, bởi thế uy danh rất lớn.
Chỉ mới một chiêu, nhưng Thần Hạc Chiêm Bình đủ thấy rằng hôm nay gặp phải kình địch.
Song phương sau lần tiếp chiêu, thu kiếm về rồi lập tức công suất ra ngay.
Chiêm Bình sau chiêu đầu xuất kiếm trước nhưng vẫn không chiếm được tiên cơ, lần này thi triển “Cửu Cung Liên Hoàn Kiếm” tạo nên trùng trùng kiếm ảnh trùm lấy đối phương.
“Cửu Cung Liên Hoàn Kiếm” là tuyệt học của Võ Đương phái từng làm không ít cao thủ võ lâm thất đảm.
Vu Nhất Phi trầm giọng nói :
- Hảo kiếm pháp!
Đồng thời xuất kiếm quay nhanh một vòng từ từ dâng cao lên tạo thành một màn kiếm quang dày đặc vây kín lấy mình. Đó chính là chiêu “Thần Long Hiện Vỹ” trong “Thiếu Dương Cửu Nhất Thức”.
Thần Hạc Chiêm Bình thét to một tiếng, kiếm thế càng gia tăng cường độ.
Lăng Phong kiếm khách đứng ngoài nghe sư đệ thét to, biết hắn đang nổi giận chuẩn bị ra chiêu sát thủ, bụng thầm lo lắng.
Quả nhiên kiếm ảnh hóa cầu vồng, thân ảnh liên tiếp thay đổi phương vị, cứ một chiêu kiếm xuất ra đều uy hiếp tính mạng đối phương nhằm vào những trọng huyệt.
Tân Tiệp đương nhiên cũng phát hiện ra điều đó, như thế chính hợp với tâm ý chàng. Chỉ cần một trong hai người thương vong là lập tức tạo thành cục thế bất lưỡng lập giữa hai môn phái.
Kiếm pháp hai người đều thuộc hàng danh gia mật truyền.
“Cửu Cung Liên Hoàn Kiếm” là tuyệt học của Võ Đương từng xưng hùng võ lâm mười mấy năm nay, chiêu thức uy mãnh, kiếm thế liên hoàn như Trường Giang cuộn sóng, liên miên bất tuyệt.
Còn “Thiếu Dương Cửu Nhất Thức” lại tinh kỳ ảo diệu, Vu Nhất Phi lại có nội công thâm hậu, vừa giữ kín bộ vị, vừa tấn công thần tốc, uy mãnh kinh nhân.
Tân Tiệp đứng bên xem đấu cũng thầm gật đầu khen giỏi, hai phái

Võ Đương và Không Động dương danh võ lâm chẳng phải không có căn cứ. Tuy vậy chàng hết sức lưu tâm từng chiêu phát của cả song phương.
Kiếm pháp của hai người tuy nghiêm mật nhưng vẫn còn nhận thấy có nhiều sơ hở, chỉ là kiếm thủ hạng bình thường không sao lợi dụng được mà thôi. Tân Tiệp chợt liên hệ đến "Cù Chi kiếm pháp", chiêu thức tuy không liên miên bất tuyệt, cũng không nghiêm mật, thế nhưng lại có khả năng tinh nhạy để lợi dụng chỗ sơ hở của đối phương.
Nên biết Mai Sơn Dân kiến thức và võ học đều siêu phàm, khi sáng chế ra "Cù Chi kiếm pháp" thì đã nghiên cứu kỹ những chỗ sơ hở của các loại kiếm pháp danh gia trong thiên hạ rồi.
Hơn hai chục chiêu qua đi, hai đối thủ vẫn chưa thể phân định thắng thua.
Giữa lúc cuộc đấu còn ác liệt, đột nhiên trời bỗng tối sầm, rồi một cơn mua như trút nước làm những vị đứng ngoài quan chiến phải hối hả chạy vào mái hiên Hoàng Hạc lâu ẩn nấp.
Hai đối thủ vẫn tiếp tục kịch chiến giữa trời mưa. Họ đều hiểu rằng cuộc chiến hôm nay chẳng những bảo vệ uy danh hai phái mà còn uy hiếp cả đến tính mạng của mỗi người nên không ai dám dừng tay trước, thậm chí trời mưa vẫn không để phân tâm.
Bất chợt giữa tiếng mưa rào rào và giông tố gào thét chợt từ đâu có tiếng ca truyền lại :
"Ngày xưa ngạo khí ngất trời
Đến khi xế bóng bị đời rẻ khinh!
Thời gian thấm thoát qua nhanh,
Giật mình ngoảnh lại, ngày xanh đâu còn?
Chẳng thà vui với nước non..."
Mọi người đều thấy trong lòng kỳ quái. Giữa đêm hôm khuya khoắt thế này còn ai đàn ca giữa mưa gió giông bão làm gì?
Tiếng ca càng lúc càng gần, chỉ thấy có một người từ phía bờ sông đi lên, vừa ca vừa dùng hai chiếc que ngắn gõ vào nhau vẻ ung dung tự tại bất chấp trời đang đổ mưa.
Chúng nhân vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.
Người kia tới gần Hoàng Hạc lâu, chợt thấy có người đang tỷ kiếm, bỗng cười lên hô hô mấy tiếng, vẫn tiếp tục ca :
- Hô hô... thật náo nhiệt! Vui thay! Chí nam nhi tung hoành cùng thanh kiếm... đâu sá gì da ngựa bọc thây... Dương Châu có Vân Lý Miếu, Trấn Giang có Liên Hoàn Bao...
Người kỳ quặc đó vừa ca vừa đi vào hành lang nơi chúng nhân đang

trú mưa, ngồi phịch xuống ngay bên cạnh Tân Tiệp, miệng vẫn tiếp tục ca :
- Ơ hơ... có một chỗ lừng danh thiên hạ, mang cái tên rất lạ: Phụng Dương... từ Phụng Dương nảy ra Chu Hồng Vũ... sau mười năm danh tiếng chôn vùi... Ơ hơ...
Người đó vừa ca vừa gõ, thật là vui nhộn!
Bấy giờ hai đấu thủ vẫn kịch chiến khốc liệt, thế mà người kia vẫn bàng quan như quanh mình chẳng còn ai.
Kim Cung Thần Đạn thấy dị nhân y phục rách rưới giống một lão hóa tử nhưng mặt mũi sạch sẽ, đầu tóc nghiêm chỉnh, những ngón tay trắng muốt nhưng móng tay để dài hơn một tấc! Kim Cung Thần Đạn nghĩ ngay đến một người, liền rỉ tai nói với Ngân Thương Mạnh Bá mấy câu, cả hai mặt bỗng biến sắc cùng ngồi cả xuống.
Lúc đó dị nhân mới thôi ca, ngoảnh sang chợt nhận ra Tân Tiệp ngồi bên cạnh, hấp háy đôi mắt nhìn chàng mấy cái rồi cười toét miệng cười.
Tân Tiệp cũng mỉm cười điềm nhiên, tuy không biết đối phương là ai cả.
Kim Cung Thần Đạn và Ngân Thương Mạnh Bá thấy vậy đưa mắt nhìn nhau, lòng rất kinh dị.
Cả Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi lẫn Thần Hạc Chiêm Bình đều bị tiếng ca làm rối trí.
Nên biết khi cao thủ quá chiêu tuyệt đối không được phân tâm. Lúc này trời đang đổ mưa, lại thêm có người vừa ca vừa gõ...
Bởi thế hai người lúc khổ chiến đã bắt đầu trở nên sốt ruột. Chiêu thức không được chính xác như trước, biết rằng đây là lúc sắp phân thắng phụ...
Lăng Phong kiếm khách đứng ngoài càng lo lắng, bước dần ra khỏi mái hiên bị mưa ướt cũng không hay.
Chiêm Bình đột nhiên xuất một độc chiêu, một chân bước chếch tới, tay trái nhằm cổ tay cầm kiếm của đối phương điểm sang, tay phải đâm nhanh một kiếm.
Đó là chiêu cực hiểm, xuất thủ toàn diện và dốc hết tổng lực khiến đối phương khó bề đối phó.
Lăng Phong kiếm khách thấy vậy toát cả mồ hôi bất giác kêu lên một tiếng, nhún mình bay vút vào đấu trường, nhưng dù sao cũng đã chậm một bước.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi hai chân đang đứng vững, người chợt ngửa ra sau, tay phải hơi thả lỏng trường kiếm, nhưng khi kiếm thoát khỏi tay thì lập tức phản thủ xuất chỉ như chớp điểm vào trọng huyệt

Tướng đài của đối phương.
Chiêu này thật vô cùng thần tốc và lợi hại. Vu Nhất Phi kịp buông lỏng kiếm tránh chiêu, và hầu như phản thủ ngay lập tức.
Chiêu đó bất cứ một tay kiếm phổ thông nào cũng không ngờ tới, chỉ là Vu Nhất Phi trong lúc nguy cấp nghĩ ra để ứng phó mà thôi.
Chiêm Bình đang dốc toàn lực tấn công, chí tại tất thắng nên không sao tránh được, ứng chỉ ngã ngay.
Lăng Phong kiếm khách giơ tay đỡ lấy sư đệ sắp rơi bịch xuống đất.
Chiêm Bình tay vẫn còn cầm chắc kiếm, mặt tái nhợt, mắt nhắm nghiền, tình thế xem ra khá nguy cấp.
Vu Nhất Phi cúi nhặt thanh kiếm, vẫn đứng giữa đấu trường đưa mắt nhìn hai sư huynh đệ.
Chúng nhân cùng kêu lên một tiếng.
Tân Tiệp để ý thấy quái nhân ngồi bên cạnh mình không quan tâm gì đến việc xảy ra giữa đấu trường, miệng vẫn hát lảm nhảm, tay vẫn gõ hai chiếc que.
Lăng Phong kiếm khách cúi xuống xem xét thương thế của sư đệ, thấy chỉ lực điểm trúng trọng huyệt Tướng đài không nhẹ, vừa lo vừa tức nói :
- Được! Không Động kiếm pháp quả là lợi hại. Hôm nay cứ cho là Võ Đương chúng ta bại trận này!
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi bấy giờ y bào ướt hết, vừa lạnh vừa kiệt sức, biết rằng nếu lúc này Lăng Phong kiếm khách lại xuất thủ thì mình cầm chắc thất bại. Nghĩ thế liền nói chặn trước :
- Có phải các hạ định chỉ giáo tiếp không?
Lăng Phong kiếm khách cất giọng đầy phẫn nộ :
- Bần đạo không phải hạng người lợi dụng lợi thế rồi hạ kẻ khác, sớm hay muộn rồi sẽ có ngày lãnh giáo các hạ.
Nói như vậy, vừa tỏ rõ khí phách anh hào của một võ sĩ có danh không muốn lợi dụng đối phương đang yếu thế, nhưng một phần cũng vì lo lắng cho tính mạng của sư đệ đang nguy cấp.
Rồi ôm Thần Hạc Chiêm Bình rời khỏi đấu trường, còn trừng mắt quát Lý Trị Hoa vẫn đứng ngẩn ra bên cạnh :
- Đi! Còn chờ gì nữa?
Vu Nhất Phi nói với theo :
- Xin các hạ truyền cáo lại với lệnh sư rằng cố nhân ở Tây Không Động hỏi về vật cũ mười năm trước nay ở đâu, xin lệnh sư theo lời ước trước đây đem tới Không Động.
Lăng Phong kiếm khách hằn học đáp :
- Nội trong một tháng, gia cư sẽ đích thân tới Không Động. Các hạ

cứ yên tâm.
Vu Nhất Phi ngửa mặt cười to :
- Tốt lắm! Hy vọng rằm trung thu năm nay các hạ cũng sẽ đến Thái Sơn tham gia kiếm hội.
- Đương nhiên!
Dứt lời cùng Lý Trị Hoa lao mình đi khuất.
Tân Tiệp nghe hai người đối đáp, biết rằng từ nay hai phái Võ Đương và Không Động thành thế thủy hỏa xung khắc không thể dung hòa.
Chàng quay nhìn quái nhân, thấy tiếng ca chỉ phát ra ư hử, tay không còn gõ nữa, chừng như đã ngủ, liền đứng lên tới trước Vu Nhất Phi cười nói :
- Kiếm pháp của Vu huynh quả là tuyệt luân, hôm nay tiểu đệ mới được khai nhãn giới!
Lại hướng sang bọn Kim Cung Thần Đạn nói thêm :
- Hôm nay tiểu đệ sẽ vì Vu huynh mà mời Phụng Lâm Ban hầu hạ chư vị một đêm, xin đừng ai chối từ.
Vu Nhất Phi vội đáp :
- Hảo ý của Tân huynh tiểu đệ xin tâm lĩnh. Nhưng hiện giờ tiểu đệ phải lập tức trở về Không Động báo rõ chuyện vừa rồi với gia sư... Thêm nữa còn việc Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ cũng phải báo sớm để gia sư chuẩn bị đối phó.
Tân Tiệp tỏ vẻ thất vọng, buồn rầu nói :
- Vu huynh đã có cấp sự, tiểu đệ không dám nài, hôm nay từ biệt, sau này còn tái ngộ...
- Đương nhiên! Tiểu đệ sẽ còn tới đây, lúc đó xin tận vui cùng các vị bao lâu cũng được. Bây giờ xin cáo biệt!
Dứt lời chắp tay từ biệt mọi người rồi lao đi.
Kim Cung Thần Đạn bỗng đến bên Tân Tiệp thấp giọng hỏi :
- Tân huynh có quen biết vị đó không?
Rồi đánh mắt về phía quái nhân ngồi dưới hành lang.
Tân Tiệp lắc đầu :
- Không quen!
Kim Cung Thần Đạn định nói gì thêm nhưng thấy quái nhân duỗi tay vươn mình ngáp thật to liền im bặt.
Ngân Thương Mạnh Bá cũng tới gần nói :
- Không nên đứng nói chuyện giữa mưa gió thế này, chi bằng Tân huynh cùng chúng tôi lên thuyền sang bên kia đàm đạo.
Tân Tiệp cười đáp :
- Tiểu đệ tính hiếu kỳ muốn ở lại xem chút nữa. Hai vị xin cứ về trước.

Kim Cung Thần Đạn trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Thế cũng được... Không chừng Tân huynh được gặp duyên kỳ ngộ... Vậy chúng tôi xin đi trước.
Thế rồi hai người chắp tay từ biệt, đưa mắt nhìn nhau rồi cùng mấy người kia nhanh chóng bỏ đi.
Tân Tiệp đưa tay xoa nước mưa còn đẫm trên mặt, lại bước vào hành lang, đứng tần ngần một lúc rồi ngồi xuống chỗ cũ.
Mưa ngớt, trời sáng lên, nhưng quái nhân vẫn không hề có động tĩnh gì.
Tân Tiệp bắt đầu sốt ruột, nghĩ thầm :
- "Cứ thế này nếu có người đến lại chẳng đáng cười lắm sao?"
Vừa lúc đó từ phía bờ sông quả nhiên có người đến. Và không chỉ một người.
Tân Tiệp vận hết mục lực nhìn. Những người đang tới đều là nữ nhân, trong đó bốn người khiêng một vật giống như là một cỗ kiệu. Còn một người khác tay không đi phía trước.
Tân Tiệp rất bối rối, thử nghĩ xem một thiếu niên tuấn tú ăn vận sang trọng, lại ngồi bên một lão khất cái áo quần lam lũ, gần như kề vai sát cánh. Cảnh tượng đó đập vào mắt mọi người thì còn thể thống gì nữa? Chàng còn đang lo ngay ngáy thì nữ nhân đi trước giơ tay chỉ thẳng về phía mình, mặt lộ vẻ vui mừng.
"Thật quái lạ!" Chàng đâu quen biết gì với những nữ nhân kia? Chẳng lẽ họ cười mình vì cảnh tượng hoạt kê này?
Thiếu nữ đó bận áo quần màu lục, búi tóc vấn cao, mi mục như vẽ, dưới ánh trăng sáng rực và bên Hoàng Hạc lâu thơ mộng chẳng khác gì người trong tranh khiến Tân Tiệp ngẩn người nhìn.
Đoàn người tới gần.
Tân Tiệp càng thêm kinh ngạc.
Thiếu nữ cứ đi thẳng tới trước mặt chàng, nhoẻn môi cười rồi cúi người vái một vái.
Tân Tiệp chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, hốt hoảng đứng bật dậy.
Bốn thiếu nữ khiêng kiệu đi sau trang phục theo lối tỳ nữ cũng dừng lại cúi mình chào.
Quái nhân ngồi cạnh Tân Tiệp chợt mở mắt ra nhìn xéo chiếc kiệu một cái rồi lại nhắm mắt như trước.
Tân Tiệp lại càng hoang mang chắp tay hành lễ nói :
- Cô nương...
Nhưng chỉ thốt lên được hai tiếng rồi im bặt.
"Biết nói gì thêm nữa đây? Tên họ không biết, người hoàn toàn xa

lạ...”
Thiếu nữ lại nhìn chàng nhoẻn miệng cười lần nữa.
Bấy giờ trời đã hửng sáng, bộ mặt trắng nhợt của Tân Tiệp chợt thoáng ửng hồng.
Đột nhiên bốn tên tỳ nữ đặt kiệu xuống rồi mỗi người một tay khiêng quái nhân vẫn nhắm mắt đưa lên kiệu phủ rèm xuống, sau đó khiêng kiệu quay lại hướng bờ sông. Thiếu nữ áo lục cười nói :
- Gia phụ được công tử chiếu cố nhiều, tiện thiếp vô cùng cảm kích. Hôm nay tiện thiếp chuẩn bị một mâm rượu nhạt cung hầu công tử lên thuyền để tỏ lòng tri ân, xin đừng từ chối!
Nói xong hành một lễ nữa rồi quay người bước đi.
Tân Tiệp đứng sững sờ như mọc rễ xuống đất chẳng hiểu vừa xảy ra cơ sự thế nào.
Thì ra thiếu nữ diễm lệ tuyệt trần kia là nhi nữ của lão khất cái.
Chàng không hiểu ra đạo lý: “Thiếu nữ mời mình lên thuyền uống rượu, nói rằng mình đã chiếu cố đến phụ thân cô ta... Cho dù lão khất cái đúng là phụ thân thiếu nữ kiều diễm đó, nhưng mình đã chiếu cố lão bao giờ? Thêm nữa, cô ta mời mình lên thuyền mà không nói rõ chiếc nào. Trên sông có hàng trăm chiếc thuyền, biết đâu mà hỏi?”
Hàng chục ý nghĩ thoáng qua khiến Tân Tiệp càng nghĩ càng rối, nhủ thầm :
- “Quái lạ! Thật là quái lạ. Thiếu nữ đó đẹp đến xuất kỳ! Hay đúng như Phạm Trị Thành nói đây là duyên kỳ ngộ?”
Đột nhiên chàng ngẩng lên, tự trách mình :
- Ngốc thật! Xem ra Phạm Trị Thành có biết về lão khất cái đó. Hôm nay quyết gặp hắn hỏi thì biết thôi!
Thế rồi chàng không nghĩ ngợi thêm nữa, sửa sang lại y phục đi về phía bờ sông bước lên thuyền mình.
Ra đến giữa sông, Tân Tiệp nhìn thuyền bè san sát, chợt những ý nghĩ lúc trước hiện lên...
Suốt mười năm ở trong thạch thất, chàng chỉ có một việc tu luyện kiếm thuật và võ công, không bận tâm suy nghĩ điều gì. Nay bước chân vào giang hồ, chỉ mới năm ngày mà gặp biết bao chuyện buộc chàng phải vắt óc suy tính. Bởi Mai thúc thúc giao cho chàng một nhiệm vụ rất khó khăn và phức tạp.
Hồi ức về cuộc sát hại cha mẹ chàng một cách bi thảm, dù mười năm đã trôi qua vẫn không phai nhạt trong đầu chàng...
Thuyền cập bến...
Không lâu, Tân Tiệp về tới Sơn Mai Châu Bảo Hiệu. Chàng gật đầu

đáp lại bọn thủ hạ cung kính đón chào rồi đi về phía phòng của Phương Thiếu Khuê.
Phương Thiếu Khuê đang ngồi trên giường không biết làm gì, thấy Tân Tiệp vào mừng rỡ đứng lên nhưng chợt nhớ rằng làm như vậy là khiếm lễ liền đỏ mặt ngồi xuống.
Tân Tiệp nhẹ giọng hỏi :
- Cô nương ở đây có được thoải mái không?
Phương Thiếu Khuê không đáp, chớp chớp mi nói :
- Tôi họ Phương...
- À... Phương cô nương...
Sau một hồi lúng túng, Tân Tiệp nhắc lại câu hỏi :
- Cô nương ở đây chắc không đến nỗi khó chịu chứ?
Phương Thiếu Khuê gật đầu :
- Ở đây yên tĩnh, không ai quấy rầy gì nên cũng thoải mái.
Tân Tiệp trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp :
- Chắc hẳn cô nương đang có nhiều tâm sự, không biết có thể nói cho tại hạ một ít không?
Phương Thiếu Khuê cúi đầu không nói gì, dáng vẻ rất đau khổ.
Tân Tiệp không khỏi thấy thương cảm, nhẹ giọng :
- Tôi biết rằng cô nương có nhiều nỗi thương tâm... Thực tình hoàn cảnh của tôi cũng đáng thương không kém cô nương, mỗi khi nhớ lại tưởng chừng muốn khóc...
Những lời đó chạm vào nỗi đau trong lòng thiếu nữ được ghìm nén bấy lâu khiến cô ta bật khóc. Bao nhiêu uất ức, tủi hờn trong hai tháng bị bức hiếp, bị vùi dập vẫn nín nhịn trong lòng không biết thổ lộ cùng ai giờ bỗng trào lên với một nhu cầu giải thoát những nỗi uất ức đó ra khỏi lồng ngực...
Thế rồi Phương Thiếu Khuê vừa nức nở vừa cố trấn áp cơn nghẹn ngào kể lại cảnh ngộ mình vừa trải qua chỉ trong hai tháng gần đây.
Tân Tiệp không ngắt lời, không khuyên nhủ hoặc an ủi, cứ để mặc thiếu nữ kể hết, nghe một cách rất chăm chú.
Từ mối thương cảm đối với thiếu nữ bất hạnh này, trong lòng chàng hình thành nỗi phẫn nộ mỗi lúc một tăng đối với kẻ chưa từng quen biết nhưng mấy hôm nay từng nghe nói tới nhiều, một tên ma đầu mất hết nhân tính, từng gây nên biết bao thảm họa cho võ lâm mà Phương Thiếu Khuê bị người đã từng nuôi dưỡng mình mười mấy năm bắt gọi là Kim Kỳ ca và áp gả cho hắn, đến nỗi cả hai phu thê cùng bị chết thảm...
Chàng tự thề rằng phải quyết tìm bằng được tên ác quỷ đó và giết hắn, bớt đi một tên ác quỷ trên đời...

Cuối cùng Tân Tiệp dịu dàng an ủi cô ta với giọng ân cần và đầy cảm thông.
Phương Thiếu Khuê cảm động nhìn chàng. Có lẽ lần đầu tiên trong đời nàng cảm kích trước một nam nhân, có lẽ sự đồng cảm này còn khiến nàng cảm động hơn việc chàng cứu mình thoát khỏi nanh vuốt của bọn ác quỷ.
Tân Tiệp đến bên nàng ngồi xuống đặt hai tay lên đôi bàn tay giá lạnh của nàng.
Phương Thiếu Khuê không rụt tay lại, tiếp nhận một cách tự nhiên biểu hiện của sự cảm thông...
Cả hai người không ai cảm thấy miễn cưỡng.
Lát sau chàng đứng lên, dịu dàng nói :
- Thiếu Khuê, cô hãy nghỉ lại ở đây cho đến khi nào mình muốn. Không ai cưỡng ép cô, chỉ xin cô đừng coi rằng mình đã chịu ân huệ...
Phương Thiếu Khuê không đáp, đưa mắt cảm động nhìn chàng, một nam nhân chưa quen biết bao nhiêu nhưng có lẽ từ đây đã trở nên thân thiết.
Tân Tiệp ra khỏi phòng.
Chàng chợt nhớ tới lục y thiếu nữ và lời mời của cô ta. Do lòng hiếu kỳ, chàng quyết định rằng mình phải tìm đến thuyền đối phương để biết thêm về những nhân vật bí ẩn kia.
Tân Tiệp sai người chuẩn bị xe ngựa, định bụng trước hết đến từ Kim Cung Thần Đạn để hỏi lai lịch của lão khất cái và nữ nhân kia mà căn cứ vào thái độ bí ẩn của y lúc ở Hoàng Hạc lâu, chàng tin rằng nhất định Kim Cung Thần Đạn có biết về nhân vật đó. Bởi vì xét cho cùng, nếu không được chỉ bảo gì thêm, chàng không thể tìm được một trong số hàng trăm chiếc thuyền đậu đầy bến sông mà không biết chút đặc điểm gì.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 7
Dấn thân mạo hiểm

Tân Tiệp vừa ra khỏi cửa hiệu thì chợt thấy một cỗ xe ngựa dừng ở cửa. Trên xe chính là người mà chàng định tìm gặp, Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành.

Vị tổng tiêu đầu của Võ Uy tiêu cục vội nhảy xuống xe, cười mừng rỡ nói :
- Tân huynh đã về rồi sao? Tốt quá!
Tân Tiệp thấy thái độ đối phương khác thường, ngạc nhiên nghĩ thầm :
- "Đương nhiên là phải về rồi chứ! Hắn hỏi như vậy là có ý gì?"
Kim Cung Thần Đạn vồn vã cầm lấy tay Tân Tiệp, cứ vừa kéo chàng đi vào cửa vừa hỏi :
- Vị Kim Nhất Bằng đó có nói gì với Tân huynh không?
Tân Tiệp ngạc nhiên tự hỏi :
- Kim Nhất Bằng là ai chứ? À... có lẽ chính là lão khất cái kia...!
Rồi làm như vẻ bàng quang đáp :
- Không có gì, chẳng qua...
Bấy giờ vị Hầu Nhị đóng giả lão gia nhân của Tân Tiệp đang đứng trước quầy hàng, vừa nghe Kim Cung Thần Đạn nói tới ba tiếng Kim Nhất Bằng, mặt bỗng biến sắc.
Tân Tiệp đương nhiên đã nhìn ra thần sắc đó, không những kinh dị mà còn có cả sự sợ hãi. Ông ta đứng lên định rời khỏi quầy hàng, nhưng ngẫm nghĩ một lát rồi vẫn đứng nguyên chỗ cũ, đưa mắt nhìn Kim Cung Thần Đạn.
Kim Cung Thần Đạn không để ý mà chỉ lưu tâm đến câu trả lời của Tân Tiệp. Thấy chàng dừng lại giữa câu, y vội hỏi :
- Chẳng qua thế nào?
Tân Tiệp cười đáp :
- Chẳng qua lão có một nhi nữ, mời tiểu đệ hôm nay lên thuyền chơi.
Kim Cung Thần Đạn nhướng cao đôi mày rậm, hỏi :
- Thật ư?
- Tiểu đệ còn lừa dối Phạm huynh hay sao?
Kim Cung Thần Đạn vội lắc đầu :
- Tiểu đệ không có ý đó. Chỉ là sự việc hết sức lạ lùng. Tân huynh còn chưa biết lai lịch người này nên bình tĩnh như vậy là phải... Nhưng tiểu đệ lại rất lo cho Tân huynh!
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nhưng không vào tiền sảnh mà ra tuốt hậu viện.
Kim Cung Thần Đạn không để đối phương kịp phản ứng, nói tiếp :
- Không hiểu sao ở Vũ Hán này đa sự đến thế không biết. Chỉ trong phạm vi ba ngày đã có tới ba chuyện động trời. Tiểu đệ thật chẳng hiểu ra sao cả!
Bây giờ Tân Tiệp đã đoán ra rằng cha con Kim Nhất Bằng tất không phải hạng bình thường. Trước đây không lâu, chàng có ý tìm Kim

Cung Thần Đạn chỉ để hỏi lai lịch của họ. Bây giờ nghe Phạm Trị Thành nói thế, chàng định thừa cơ hỏi. Nhưng xem thái độ của đối phương, chàng tin chắc rằng cho dù không hỏi nhất định Phạm Trị Thành cũng nói ra, bởi thế cứ lặng yên chờ nghe tiếp.
Quả nhiên mới vào hậu sảnh, Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành không nén nổi nói tiếp :
- Tân huynh có biết tối qua đã gặp phải nhân vật thế nào không?
Tân Tiệp bình thản lắc đầu :
- Đương nhiên tiểu đệ không biết.
Phạm Trị Thành thở dài nói :
- Nếu Tân huynh biết, chỉ sợ bây giờ đã không còn bình tĩnh như thế đâu!
Hai người đến ngồi vào bộ bàn ghế đàn hương. Chẳng bao lâu gia nhân mang trà tới. Phạm Trị Thành nhấp một ngụm trà, nói tiếp :
- Lúc đầu tiểu đệ chưa dám tin ngay rằng người đó là Kim Nhất Bằng.
Nhưng sau nghĩ lại, trừ lão ra thì còn ai khác nữa? Tân huynh không phải là người trong võ lâm, đương nhiên không biết người này. Còn tiểu đệ đã bôn ba trong chốn giang hồ hai ba chục năm nên đã từng nghe không biết bao nhiêu chuyện về nhân vật này! Bởi thế chỉ cần trông thấy đã có thể xác định ngay được lai lịch của người đó.
Tân Tiệp bắt đầu tỏ ra quan tâm, hỏi :
- Người đó là ai?
Phạm Trị Thành lại thở dài một hơi, trầm ngâm giây lát rồi bắt đầu kể :
- Hai mươi năm trước trên giang hồ lưu truyền một câu rằng: “Gặp phải Nhị quân gà chó không yên”. Gà chó còn chưa yên, huống chi là người? Bởi thế trên giang hồ không ai muốn gặp Nhị quân, chẳng khác gì tránh quỷ! Hai nhân vật đáng sợ đó, một là Thất Diệu Thần Quân, một là Độc Quân Kim Nhất Bằng!
Một người lấy thất nghệ để truyền danh trên giang hồ, còn người kia bằng độc mà làm chấn động võ lâm! Khắp người Độc Quân Kim Nhất Bằng không nơi nào là không có độc vật. Chỉ cần nhiễm phải một chút, chỉ trong vòng mười hai canh giờ tất phải chết. Cho dù tìm khắp nơi trong thiên hạ cũng không có thuốc nào chữa được! Trong giang hồ chỉ nghe đến hai tiếng Độc Quân là mọi người đều biến sắc...
Tân Tiệp “à” một tiếng, cố nhớ lại xem Mai thúc thúc đã từng nói tới nhân vật đó chưa, nhưng quả là chưa bao giờ chàng được nghe nhắc tới danh hiệu đó.
Trên mặt chàng cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Phạm Trị Thành nhìn đối phương, nói tiếp :
- Người này và Thất Diệu Thần Quân, một Nam một Bắc vốn không phạm tới nhau. Nhưng có lần không biết Thất Diệu Thần Quân nghĩ thế nào đến tìm Độc Quân muốn cùng hắn phân cường nhược. Trên giang hồ không ai biết vì lý do gì. Chỉ biết rằng sau đó Độc Quân Kim Nhất Bằng tuyệt tích giang hồ, mười mấy năm trời không thấy xuất hiện lần nào nữa... Việc này truyền ra, trong giang hồ người người vỗ tay mừng rỡ. Từ đó lưu truyền thêm câu: “Thất Diệu trừ Độc Quân, thiên hạ được thái bình”.
Phạm Trị Thành kể xong, nhìn Tân Tiệp nói :
- Đó là cớ sự về Nhị quân. Mặc dù Thất Diệu Thần Quân cũng đáng sợ nhưng mọi người vẫn mong Thất Diệu trừ được Độc Quân là phúc lớn rồi. Nói thế để biết. Tân huynh cứ tự nghĩ xem mình có nên đến gặp Độc Quân không?
Tân Tiệp tỏ ra còn bị câu chuyện cuốn hút, hỏi :
- Rồi sau thế nào?
- Sau này có tin nói rằng Thất Diệu Thần Quân đã chết ở Ngũ Hoa Sơn, cả Quang Trung cửu hùng cũng trừ danh biệt tích. Từ đó giang hồ được thái bình mấy năm... Ai ngờ những tên ma đầu mà mọi người cứ tưởng đã chết từ lâu đột nhiên thay nhau xuất hiện ở Vũ Hán này... Xem ra họa kiếp đang treo lơ lửng trên đầu...
Y dừng một chút, nếp nhăn trên trán hằn sâu, nói tiếp :
- Tiểu đệ không biết một điều là tại sao tên ma đầu đó đối với Tân huynh lại trọng nể như thế... Ngoài ra tuy bản tính Kim Nhất Bằng hết sức kỳ quái nhưng chưa nghe ai nói rằng lão xuất hiện dưới lốt một kẻ khất cái bao giờ. Nếu mới rồi tiểu đệ không chú ý đến hai tay lão ma đó khác hẳn với da và móng tay của người thường thì không tin chính là hắn. Nếu Tân huynh hôm nay muốn đến gặp theo hẹn thì xin hãy suy nghĩ cho cẩn thận!
Tân Tiệp trầm ngâm giây lâu rồi chợt hỏi :
- Thiếu nữ đó tự nhận lão khất cái là phụ thân mình thì xem ra còn trẻ, không biết có đúng là nữ nhi của Độc Quân thật không?
Phạm Trị Thành nghe đối phương vẫn đề cập đến nữ nhân đó, nghĩ thầm :
- “Người này thật không biết trời cao đất dày là gì! Gặp chuyện tày trời như thế mà vẫn nghĩ đến nhi nữ người ta... Nhưng chưa nghe ai nói hắn có nhi nữ, chẳng hay hư thực thế nào...”
Nghĩ thế chỉ trả lời :
- Cái đó tiểu đệ không được rõ.
Nhưng trong lòng vẫn còn áy náy, y cố khuyên thêm một câu :

- Theo ý tiểu đệ, Tân huynh đừng đi là hơn.
Tân Tiệp cười nói :
- Nếu Độc Quân đã là nhân vật hiển hách như thế, nhất định thuyền của lão phải có đặc điểm khác thường. Phạm huynh thấy thế nào?
Phạm Trị Thành nghe hỏi, biết rằng đối phương đã nhất quyết đi, nghĩ bụng :
- "Dù sao ta với hắn chưa thể nói là thâm giao. Hắn đã nhất định tự tìm lấy phiền phức thì cứ mặc!"
Hiển nhiên Phạm Trị Thành không sao ngờ được vị công tử phong lưu tiêu tiền như nước chỉ ham mê kết bằng hữu trong giới võ lâm, nhưng chẳng có chút võ công này, trái lại là một kỳ nhân thân hoài tuyệt học. Nên nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời :
- Thuyền của lão ma đó có ký hiệu đặc biệt nào không thì tiểu đệ không biết. Tuy nhiên theo truyền ngôn thì Độc Quân ở đâu thì vật dụng của hắn đều sơn màu lục, bởi thế có thể thuyền hắn cũng sơn màu lục.
Tân Tiệp thấy rằng tất cả những gì mình muốn biết về nhân vật thần bí kia đều đã được giải đáp, vì thế không hỏi nữa. Hai người lặng lẽ uống trà một lúc nữa rồi Kim Cung Thần Đạn cáo từ ra về.
Tân Tiệp mời thêm vài câu cho phải rồi thân tiễn ra tận cửa. Chàng vừa quay vào tiền sảnh thì Hầu Nhị bước ra khỏi quầy cúi người nói :
- Thiếu gia, lão nô thấy có mấy việc cần bẩm với thiếu gia.
Tân Tiệp gật đầu.
Hai người vao gian phòng nhỏ đóng cửa lại.
Tân Tiệp nhớ lại vẻ hoảng hốt của Hầu Nhị khi nghe đến tên của Kim Nhất Bằng, biết rằng Hầu nhị thúc gọi mình vào đây tất có chuyện liên quan đến lão ma đó, liền hỏi :
- Có phải Hầu nhị thúc định nói với điệt nhi về Kim Nhất Bằng không?
Hầu Nhị dán mắt vào Tân Tiệp hỏi :
- Ngươi đã gặp Kim Nhất Bằng ư?
Tân Tiệp gật đầu :
- Không chỉ gặp lão ta, mà còn gặp cả nhi nữ của lão nữa.
Chợt mặt Hầu Nhị tái mét đi.
Tân Tiệp hết sức ngạc nhiên. Hầu nhị thúc theo chàng biết là người rất trấn tĩnh, thường có thái độ lạnh lùng trước mọi chuyện, làm sao hôm nay lại có vẻ kích động thế?
Từ sau khi ra khỏi thạch thất cùng đi với Hầu Nhị, chàng càng ngày càng có cảm giác rằng đó là người rất có lai lịch, bản tính trầm tĩnh kín đáo, thậm chí lạnh lùng yếm thế, nhất định trong lòng có những nỗi uẩn khúc. Trong lòng chàng thường nảy ra câu hỏi :

- Vị này là ai?
Tuy nhiên chàng không bao giờ dám hỏi. Nay xem lại, chẳng lẽ Hầu nhị thúc với Độc Quân có mối quan hệ nào đó.
Lại nói, nghe câu vừa rồi của Tân Tiệp, Hầu Nhị mặt tái mét, run giọng hỏi :
- Thế nào? Ngươi gặp cả nhi nữ của Kim Nhất Bằng?
- Dạ! Điệt nhi có gặp. Thiếu nữ đó còn mời điệt nhi tối nay lên thuyền chơi.
Điệt nhi cố nghĩ mãi mà không hiểu nguyên do.
Da mặt Hầu Nhị luôn luôn thay đổi, từng thớ thịt giật giật liên hồi trông rất kỳ quái, không biết nội tâm đang đau xót, xúc động hay vui mừng?
Hồi lâu, lão cười một cách thê lương, run run nói :
- Trời còn thương ta... cuối cùng cũng còn cho ta gặp lại được họ...
Tân Tiệp thấy vẻ mặt và câu nói không đầu không đuôi của đối phương, chẳng hiểu gì, thốt lên :
- Hầu nhị thúc...
Hầu Nhị trấn tĩnh lại, thở dài một tiếng nặng nề bảo :
- Đừng hỏi gì cả. Cháu cứ ngồi xuống đây, ta sẽ kể cho cháu nghe một câu chuyện...
Tân Tiệp nghe đến kể một câu chuyện, biết rằng đó chỉ là cách nói văn chương, nhưng không biểu lộ gì, ngồi xuống ghế.
Hầu Nhị đưa mắt nhìn ra những đám mây trắng bạc bồng bềnh trôi ngoài cửa sổ như cố nhớ lại câu chuyện còn đọng trong tiềm thức xa xưa, hồi lâu hắng giọng kể :
- Cách đây đã lâu lắm, ở vùng Hà Bắc có một người xuất thân từ thế gia giàu có không biết bao nhiêu, sinh hoạt chẳng thiếu thứ gì, giao du khắp thiên hạ, từ nhỏ lại luyện được võ công thượng thặng. Người trong giang hồ vô luận là hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần nói tới người này là chỉa ngón tay cái lên một cách tán tụng: “Rất tốt!” Khi mới ngoài hai mươi, người đó còn lấy được một người vợ đẹp như tiên giáng trần...
Lão kể tới đó, chợt thu hồi mục quang, nhìn Tân Tiệp nhưng lại bình phẩm một mình :
- Người đã được như thế, còn đòi hỏi gì hơn nữa...
Lát sau, lão ta lại tiếp :
- Sau đó sinh hạ được một nữ nhi. Như vậy là mọi chuyện đều mãn ý, duy một điều là từ nhỏ người này cứ ở riết Hà Bắc, muốn theo lời người xưa đi một ngày đàng học một sàng khôn, định ngao du một chuyến về phương nam để ngắm cảnh núi cao sông rộng thỏa mãn

ước nguyện trước khi về già...
Giọng lão đầy xúc động, như thể đã cất giữ chuyện đó từ lâu trong đáy lòng.
- Cuối cùng người đó sắp xếp mọi công việc đi về phương nam. Sau một năm, quả nhiên người này thu được nhiều kiến thức, mở rộng thêm tầm nhìn, kết thêm nhiều bạn mới... Như vậy sống trong nhân gian được mãn nguyện, không còn nuối tiếc gì hơn nữa...
Hầu Nhị lại nhìn ra khoảng không xa xăm, giọng trầm hẳn xuống :
- Nào ngờ khi trở về, mọi thứ trong nhà đều thay đổi...
Hầu Nhị lại nhìn Tân Tiệp, ánh mắt trở nên căm hận và độc ác, giọng run lên đầy kích động :
- Trước tiên người đó nhận thấy trong nhà mọi vật đều biến thành màu lục.
Bàn ghế, đồ gỗ sơn màu lục, cả nệm gấm, phông màn cũng thế. Đến cả y phục của vợ và đứa con gái mới lên ba cũng màu lục...
Hầu Nhị cắn chặt răng, kể tiếp :
- Nhưng điều khổ tâm và đáng căm hận nhất là tất cả bọn gia nhân đều nhìn người đó bằng ánh mắt lạnh lùng. Cả thê tử cũng nhìn chồng bằng cái nhìn lạnh lùng khinh thị. Với lòng căm hận sục sôi, người này bắt một gia nhân dùng hình phạt tra khảo, mới biết rằng trong vòng một năm hắn bỏ nhà đi, người vợ đã theo người khác, một nhân vật bá đạo võ lâm thời đó có biệt danh Kim Nhất Bằng!
Tân Tiệp kinh hãi kêu lên một tiếng. Mãi đến lúc đó chàng mới tin rằng nhân vật trong chuyện mà Hầu nhị thúc đang kể chính là bản thân ông ta. Điều đó cắt nghĩa vì sao nghe nhắc đến tên Độc Quân Kim Nhất Bằng, Hầu nhị thúc lại có ánh mắt căm hận đến thế. Chàng chợt thấy đồng tình với Hầu nhị thúc và đem lòng thù hận sâu sắc Độc Quân, kẻ đã mang tai họa đến cho con người bất hạnh đang ngồi trước mặt mình, mà mãi tới bây giờ chàng mới hiểu được một phần...
Hầu Nhị nở nụ cười chua chát kể tiếp :
- Tuy người đó biết rõ uy danh của Độc Quân vang lừng thiên hạ, là kẻ tâm độc thủ lạt lại có võ công cao cường đã từng gieo tội ác khắp nơi, nhưng trong lúc tức giận không kể gì, quyết tìm Độc Quân liều một trận sống mái... Nào ngờ tên này chỉ cười hô hố, bảo: “Ngươi chẳng cần phải liều mạng với ta. Chính vợ ngươi yêu ta, tự nguyện từ bỏ ngươi theo ta, hơn nữa muốn ta thay ngươi ở lại làm chủ nhân nơi này. Ngươi đã không giữ được vợ mình thì dù có liều mạng tự tìm chết có ích gì?” Người đó nghe câu này chẳng khác gì rơi xuống vực sâu vạn trượng không còn sức lực đâu nữa, trong đầu chỉ còn

nỗi xót xa không ngờ vợ mình là kẻ bạc tình và tàn nhẫn đến thế. Ngay lúc đó chính vợ hắn xuất hiện, nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng xa lạ, thậm chí còn khinh thị nữa... Người này trông thấy ánh mắt đó, hoàn toàn tiêu tan ý niệm liều mạng với Độc Quân...
Hầu Nhị chừng không còn hơi sức, tay tì vào thành ghế, đầu cúi gục trông rất thảm thương.
Tân Tiệp đập mạnh xuống bàn, lòng rủa thầm nữ nhân vô sỉ lật lọng đó.
Lúc sau Hầu Nhị kể tiếp :
- Đột nhiên nhi nữ tới bên người kia nhoẻn miệng cười. Người đó cố ghìm nổi thống khổ, nuốt lệ đưa tay định bế đứa con gái chưa đầy ba tuổi là tất cả niềm hy vọng của mình lúc đó... Nào ngờ vừa chạm vào áo con mình, người kia đau đớn rụt phắt tay lại, hai tay như bị trăm ngàn loài rắn rít cắn vào, đau đớn ngã xuống lăn lộn trên mặt đất trong tiếng cười khả ố của địch nhân... Người đó chợt hiểu rằng y phục của nhi nữ đã được tẩm bởi chất độc của Độc Quân, chỉ cần chạm tay vào là không còn thứ thuốc nào trên đời còn cứu được...
Tân Tiệp nghe tới đó toát mồ hôi. Trình độ dụng độc của Độc Quân quả nhiên bá đạo võ lâm.
Hầu Nhị kể tiếp, giọng vô cùng phẫn uất :
- Trong lúc người đó lăn lộn trên mặt đất vì đau đớn thì vợ hắn cùng Độc Quân mặc sức âu yếm, quấn quít trong vòng tay nhau. Người kia vừa tủi hận vừa uất ức, không còn sức để liều mạng cùng tên ma đầu độc ác và người vợ dâm đãng của mình, hắn muốn tự kết liễu tính mạng của mình cho đỡ nhục nhưng ngay cả việc đó cũng không đủ sức...
Hầu Nhị bỗng nghiến răng ken két, mắt đỏ ngầu, nổi căm hận lên tới cực điểm.
Tân Tiệp chợt nhớ lại cảnh ngộ mà mình được chứng kiến hồi mười hai tuổi...
Hải Thiên song sát lăng nhục thân mẫu mình ngay trước mặt phụ thân chàng...
Trong lòng chàng cũng trào lên nổi căm thù sôi sục, tưởng chừng như có đôi gian phu dâm phụ đó ở đây, chàng nhất định sẽ nhảy bổ vào xé xác chúng ra thành từng mảnh.
Hầu Nhị kể tiếp :
- Trong lúc người đó muốn tìm cách nào để chết đi thì đột nhiên có người xuất hiện. Người đó vận lam bào, dáng văn sĩ, mới vào phòng đã chỉ tay vào mặt Độc Quân nói to: “Giống người độc địa như ngươi còn hơn cả rắn rết! Đã cướp vợ người ta, lại còn định dồn người ta

đến nước phải chịu nhục mà chết! Mai Sơn Dân này không thể để ngươi sống làm ô bẩn thế gian này nữa!" Người kia vừa nghe kẻ vừa xuất hiện tự xưng là Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân lừng danh giang hồ liền cố nhỏm dậy mở to mắt nhìn...
Tân Tiệp bấy giờ đoán hết câu chuyện, nghe kể đến Mai thúc thúc và trong thâm tâm nảy sinh sự tò mò muốn nghe tiếp câu chuyện.
Hầu Nhị lại kể tiếp :
- Thế rồi Thất Diệu Thần Quân và Độc Quân bắt đầu động thủ. Người chồng bất hạnh vừa thấy thân thủ hai người mới biết công lực của mình còn hãy kém xa. Võ công Độc Quân đã đạt tới trình độ thượng thừa, nhưng Thất Diệu Thần Quân còn lợi hại hơn. Trong đại sảnh lúc ấy chỉ toàn chưởng phong như bão tố khiến bàn ghế đổ tứ tung. Phông màn, rèm cửa bị gió cuốn đi rào rào. Nữ nhi mới chưa đầy ba tuổi thấy vậy khóc thét lên, ngay cả người kia cũng bị chưởng kình buộc phủ đầu xuống đất không sao ngóc lên được, tuy vậy vẫn mở to mắt nhìn hai người kịch chiến. Đánh nhau hồi lâu, người đó chợt thấy Kim Nhất Bằng thu chưởng chậm lại, từ vai phải lộ sơ hở. Mai Sơn Dân đâu không phát hiện ra, liền nhằm yếu điểm của đối phương xuất chưởng công vào. Người kia chợt nhớ ra mình vừa bị trúng độc, tất khắp người Độc Quân đều có tẩm độc, lại thấy Mai Sơn Dân xuất chưởng công tới sắp chạm vào y phục của đối phương liền cố sức gượng dậy kêu lên: "Có độc!" Mai Sơn Dân chưởng công đến nơi, nghe thét liền thu về biến chưởng thành chỉ, cách không điểm tới... Võ công của vị Thất Diện Thần quân đã đạt đến cực hạn, có thể cách không đả thương. Sau khi đổi chưởng thành chỉ, điểm ngay trúng trọng huyệt Kiên Tĩnh của Độc Quân. Tên ma đầu ngã quay xuống đất. Mai Sơn Dân quay lại nhìn người kia tỏ ý cảm kích: "Đa tạ chỉ điểm. Ngươi cứ nằm yên đừng động, để ta tìm giải dược." Nói xong đi ngay về phía hậu phòng. Người kia lòng nhẹ hẳn đi, căm hận nhìn Kim Nhất Bằng nhủ thầm: "Chỉ cần ta giải độc xong, nhất định sẽ tự tay giết ngươi mới hả giận!"
Nhưng không ngờ Độc Quân công lực siêu phàm, tuy bị điểm trúng trọng huyệt nhưng chẳng bao lâu đã tự giải được, thấy Mai Sơn Dân đã bỏ đi khỏi phòng liền vội vàng một tay cắp nữ nhân bội bạc kia, một tay cắp tiểu hài lao ra cửa sổ chạy trốn. Người kia giương mắt nhìn đối phương mang vợ con chạy mất, chỉ biết nghiến răng bất lực nhìn theo. Đến khi Mai Sơn Dân mang giải dược đến thì Kim Nhất Bằng đã đi mất từ lâu. Thất Diệu Thần Quân vốn quan tâm đến an nguy của người bị nạn nên dùng giải dược cho uống vào, nhưng vì qua thời gian quá lâu nên hai tay đã bại liệt không còn chữa trị được

nữa. Tuy nhiên tính mạng không còn đáng lo, chỉ có điều từ đó hai tay trở nên vô lực...
Tân Tiệp đã đoán ra câu chuyện trên là do Hầu Nhị đang kể về mình, trong lòng khắc sâu mối hận đối với Độc Quân và nữ nhân bội bạc độc địa kia...
Hầu Nhị thở dài nói tiếp :
- Từ đó con người bất hạnh kia tự chôn vùi danh tính, còn Độc Quân Kim Nhất Bằng cũng biệt tích như kim chìm đáy biển không lưu lại chút tin tức gì. Thế nhưng người kia vẫn còn sống và suốt hai mươi năm đằng đẵng trôi qua vẫn không sao lành được vết thương lòng và mối cừu hận vẫn giữ nguyên cũng như hình bóng của nữ nhi và tiếng khóc như vang mãi bên tai...
Cả hai cùng chìm trong suy tư, không ai nói câu gì nhưng có quan điểm hoài toàn giống nhau về cảnh ngộ...
Cuối cùng Hầu Nhị ngước khuôn mặt nhòa lệ nói :
- Cố sự chỉ tới đó là xong.
Tân Tiệp nhìn ra ngoài.
Những mảng mây đen bay qua khung cửa khiến bầu trời tối sầm lại như những ý nghĩa đen tối vừa xuất hiện trong đầu chàng.
* * * * *
Màn đêm vừa buông xuống, một chiếc xe ngựa đã lao nhanh ra khỏi Sơn Mai Châu Bảo Hiệu, xuyên qua những con phố đầy hành nhân tấp nập, chạy ra hướng bờ sông.
Trong xe, Tân Tiệp nhíu chặt mi, vẻ mặt nghiêm trọng đưa mắt nhìn hàng trăm chiếc thuyền đậu dọc bến sông, ra hiệu cho tên phu xe đi chậm lại.
Tên phu xe nhận thấy hôm nay chủ nhân tính tình có vẻ nghiêm nghị khác thường, lặng lẽ chấp hành mệnh lệnh mà không dám hỏi thêm một tiếng.
Vừa quan sát những chiếc thuyền ven sông, Tân Tiệp vừa băn khoăn suy tính. Theo lời Kim Cung Thần Đạn và Hầu nhị thúc thì Độc Quân Kim Nhất Bằng là nhân vật tàn bạo lạnh máu sát nhân và mất hết nhân tính. Nhưng đối chiếu với lão khất cái đêm qua xuất hiện dưới Hoàng Hạc lâu miệng ca tay gõ hai chiếc que lại giống như một cuồng sĩ phong trần du lãng thì hình như đó không phải là Độc Quân khủng khiếp kia.
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- “Rất ít khả năng lão khất cái kỳ quặc đó chính là Độc Quân từng gây nhiều tội ác.”
Xe vẫn tiếp tục đi chầm chậm dọc bờ sông.

Có tới hàng trăm chiếc thuyền neo đậu, Tân Tiệp không sao phân biệt được chiếc nào là của lục y thiếu nữ...
Chàng lẩm bẩm :
- Màu lục...
Đột nhiên chàng nghĩ đến lời Kim Cung Thần Đạn và Hầu nhị thúc, đồng thời mối nghi vấn được làm sáng tỏ.
"Hiển nhiên đó là Kim Nhất Bằng rồi! Thiếu nữ vận y phục màu lục. Bốn nữ nhân khiêng kiệu và ngay cả chiếc kiệu cũng thế... Nhưng bây giờ trên y phục thiếu nữ kia có còn tẩm độc không?"
Chiếc xe đi hết bãi đỗ thuyền rồi quay lại.
Tân Tiệp chợt trông thấy phía trước có một chiếc thuyền chậm chạp tiến vào bờ rồi bắc cầu ván nối lên bờ. Từ mũi thuyền bốn nữ nhân tay xách lồng đèn bước theo cầu ván...
Mục lực Tân Tiệp bấy giờ có thể nhìn thấy vật trong đêm tối, đã nhìn ra bốn nữ nhân qua ánh đèn mờ nhạt. Bốn nữ nhân đó đều bận lục y, tay xách đèn lồng cũng dán giấy màu lục, đúng là bốn thiếu nữ khiêng kiệu cho lão khất cái mà tối qua chàng đã gặp dưới Hoàng Hạc lâu. Tân Tiệp vội bảo phu xe dừng lại.
Bốn thiếu nữ cũng đã nhận ra chàng, miệng mỉm cười duyên dáng đi tới gần xe nói :
- Lão gia và tiểu thư chúng tôi hiện đang ở trong thuyền cung hầu công tử.
Xin công tử mau lên thuyền cho!
Tân Tiệp gật đầu đáp :
- Vậy xin các vị cô nương dẫn đường giúp.
Bốn tên thiếu nữ cùng che miệng cười rồi xách đèn quay lại dẫn Tân Tiệp theo cầu ván lên thuyền. Bấy giờ Tân Tiệp mới nhận ra con thuyền quả thật sơn màu lục, tuy nhiên trong đêm tối nếu thuyền ở xa thì rất khó nhận ra.
Chỉ cần nhìn dáng vẻ bên ngoài cũng đủ biết con thuyền sang trọng khác thường. Ai biết trên thuyền này đang tồn tại một tên đại ma đầu khủng khiếp?
Lục y thiếu nữ ra ngoài khoang thuyền đón khách. Vẫn bộ y phục màu lục, vẫn búi tóc vén cao và nụ cười như đóa hồng hé nở, thiếu nữ chẳng khác gì tiên nữ giáng trần! Lại còn thêm giọng nói dịu dàng như pha mật :
- Tân tướng công thật là người thủ tín. Tiện thiếp cứ sợ rằng công tử không đến...
Tân Tiệp kinh hãi nghĩ thầm :
- "Làm sao cô ta biết họ mình chứ? Chẳng lẽ đối phương còn dò biết

cả lai lịch của mình? Dù thế nào cũng phải rất cẩn thận mới được!”
Tuy trong lòng lo lắng nhưng vẻ ngoài vẫn lạnh lùng thản nhiên, đó là chỗ khác biệt giữa chàng so với người khác.
Tân Tiệp cười đáp :
- Đã được cô nương ưu ái mời tới thuyền, tại hạ có lý nào từ chối? Chỉ sợ làm phiền cô nương thôi...
- Nào có!
Thiếu nữ lại cười, đến là ngọt ngào ý vị.
Lúc này những lời của Kim Cung Thần Đạn và Hầu nhị thúc đã khắc sâu vào tiềm thức Tân Tiệp. Chàng sẵn sàng đề phòng với độc vật của Độc Quân.
Những người thận trọng bao giờ cũng đề phòng trường hợp xấu nhất.
Tuy vậy không phải vì chàng sợ hãi, chỉ là tính cẩn thận nên phải lường trước tình huống để đề phòng thôi. Tự mình thấn dân vào hang hổ, chưa biết gì về ý đồ cũng như thủ đoạn của đối phương, sao chẳng đề phòng?
Đột nhiên có một nhân ảnh lướt qua sau lưng Tân Tiệp nhanh như một tia chớp đến nỗi chàng chỉ có cảm giác mà không kịp nhận ra, từ trong khoang thuyền thoáng qua mũi thuyền rồi mất hút trên bờ không lưu lại chút dấu vết!
Tân Tiệp thấy lòng chấn động, tự hỏi :
- “Người đó là ai mà thân pháp kinh nhân như vậy?”
Thiếu nữ thấy Tân Tiệp đứng bần thần, cười nói :
- Mời tướng công vào khoang thuyền. Gia phụ đang cung hầu trong khoang.
Tuy lòng đầy băn khoăn nhưng nụ cười và giọng nói của thiếu nữ như ngọn gió xuân thơm ngát khiến chàng dịu đi.
Cô ta nhìn sâu vào mắt chàng lần nữa đầy tình ý rồi mới đi trước vào khoang.
Tân Tiệp hơi đỏ mặt bước theo. Có lẽ lúc này dù biển giáo rừng gươm trước mặt cũng không làm chàng lưu tâm nữa.
Qua khung cửa sổ cũng sơn màu lục, chợt thấy trước mặt sáng lên. Tuy mọi vật đều màu xanh lục nhưng mỹ lệ nguy nga như một cung điện với cảnh bài trí hào nhoáng và vô số những vật dụng đều bằng bích ngọc.
Trong khoang không có người nào, chắc rằng trong lúc chàng ngây người nhìn quanh, thiếu nữ đã đi vào hậu phòng. Chàng ngỡ ngàng nhìn khắp nơi trong khoang, cả bàn ghế bình chén đều được chế bằng ngọc bích phát xạ ánh sáng xanh lạnh lùng đáng sợ...

Tân Tiệp tự chọn một chiếc ghế ngồi xuống, nhưng vừa đặt đít thì chợt thấy hơi lạnh xâm nhập vào tận xương. Vì sợ thất thố nên cố chịu đựng, tưởng rằng suốt mười năm nằm trên phản đá lạnh dưới thạch thất trong địa đạo, so với chiếc ghế này còn chưa thấm vào đâu, lòng kinh dị nghĩ thầm :
- "Xem ra Kim Nhất Bằng quả là người khác thường..."
Đột nhiên từ hậu phòng có tiếng nữ nhân cười nói :
- Con không ra đâu!
Tiếp đó là tiếng cười sang sảng rồi một lão nhân bận y phục đỏ như lửa từ hậu phòng bước ra.
Trong khoang mọi thứ đều màu lục sắc, riêng lão nhân khắp người đỏ rực, chẳng khác gì ngọn núi lửa phun lên giữa rừng xanh đến là nghịch mắt!
Lão nhân da màu xanh lục, ánh mắt xanh lạnh, khóe môi thấp thoáng nụ cười, mũi khoằm có vẻ độc ác, tuy dáng vẻ và trang phục khác biệt nhưng mới nhìn qua, Tân Tiệp đã nhận ra đó chính là lão khất cái hôm qua dưới lầu Hoàng Hạc. Chàng đứng lên hướng lão nhân cúi đầu nói :
- Được lão trượng ưu ái, tiểu tử mạo muội tới đây...
Đôi mắt chim ưng của lão quét nhìn Tân Tiệp từ đầu đến chân như dò xét gà con rồi quay đầu về phía hậu phòng cười hô hô nói :
- Không ngờ nhãn quang của nha đầu ngươi thật lợi hại! Vị Tân công tử này không những thông minh tuấn tú mà còn là một cao thủ nội gia tuyệt đỉnh nữa đó!
Tân Tiệp nghe nói thất kinh. Chàng đã cố sức để không lộ mình, sao Độc Quân mới nhìn qua đã rõ chân tướng?
- "Tuy lão nói thế, nhưng không tỏ ra có gì ác ý. Vậy là thế nào?"
Chàng cố trấn tĩnh, làm ra vẻ ngạc nhiên nói :
- Tiểu tử chỉ là hạng phàm phu. Lão trượng nói thế làm tiểu tử hổ thẹn vô cùng...
Lão nhân đảo tròn đôi mắt, lại cười hô hố nói :
- Thế mới gọi là người tài không lộ tướng, lộ tướng thì không phải người tài!
Công tử tuy bản lĩnh khác người nhưng tính tình kín đáo, chẳng mấy ai nhìn ra được!
Lão thôi cười, nhìn xoáy vào Tân Tiệp nói tiếp :
- Chỉ cần nhìn vào đôi mắt các hạ đầy thần quang nhưng vẫn khí định thần nhàn là đủ biết. Ngoài ra... chiếc ghế bằng chất hàn ngọc này đâu phải ai cũng ngồi được? Nếu các hạ không có nội công thâm hậu thì e đã chết cóng từ lâu...

Tân Tiệp biết không thể giấu được đối phương, đành cười ngượng ngùng nói :
- Lão trượng quả là cao thủ! Tiểu tử từ nhỏ có luyện qua chút ít nội công nhưng không đáng được lão trượng gọi là cao thủ nội gia đâu!
- Hô hô! Chẳng phải đó chỉ là nhận xét của riêng ta đâu! Cả tiểu nữ Mai Linh chỉ cần nhìn qua cũng biết ngươi không phải người bình thường. Thôi các hạ đừng giấu diếm gì nữa thì hơn!
Tân Tiệp ngước mắt lên, chợt thấy lục y thiếu nữ đã vào khoang từ lúc nào đang đứng nhìn mình.
Bốn mắt nhìn nhau, chàng vội nhìn sang chỗ khác, nghĩ thầm :
- "Không những Độc Quân đối với mình không tỏ ra ác ý mà hình như còn có thiện cảm nữa... Có lẽ hắn không ngờ mình tới đây cốt để lấy mạng hắn! Còn nữ nhân kia...
Độc Quân vừa nói tên là Mai Linh. Cô ta nhất định chưa biết mình họ Hầu chứ không phải họ Kim. Cứ chờ sau khi ta báo thù cho cô ta xong sẽ nói rõ mọi chuyện..."
Nghĩ tới đó Tân Tiệp cười thầm.
Đương nhiên chàng hiểu rằng đối với cao thủ như Độc Quân Kim Nhất Bằng chẳng dễ gì đối phó, tuy nhiên chàng đã có kế hoạch, chỉ chờ thời cơ hành động...
Cho đến lúc đó chàng vẫn tin rằng ngoài cái tên Tân Tiệp ra, đối phương còn chưa biết gì thêm về mình...
Chàng chợt tự hào vì đã là người được Thất Diệu Thần Quân truyền y bát, lại được hóa thân là Thất Diệu Thần Quân, đó chính là niềm hy vọng của Mai thúc thúc, cũng vì thế mà Mai thúc thúc dày công truyền thụ võ học cho chàng để có ngày nay.
Trong lúc đó, Độc Quân Kim Nhất Bằng lại nhìn thiếu niên trước mặt tự nhủ :
- "Nhãn quan Mai nhi quả là sắc sảo! Bây giờ nó không còn bé bỏng gì, nên tìm cho mình một chốn yên thân là vừa. Tiểu tử họ Tân này khôi ngô tuấn tú, có võ công thượng thặng nhưng không phải là người trong võ lâm, đó là đối tượng lý tưởng!"
Lão quay nhìn nhi nữ, thấy nàng đang dán mắt nhìn Tân Tiệp, liền cười hô hô nói :
- Lão phu tính khí kỳ quặc nhưng lại rất thích lớp hậu bối như các ngươi!
Tân lão đệ! Lão phu xin mạo muội gọi ngươi một tiếng như vậy bởi tuổi tác có lớn hơn... Chúng ta chỉ gặp nhau đã hiểu nhau rồi, sau này mối quan hệ còn khắng khít hơn nữa... Hô hô...
Tới đó chợt vỗ tay quát to :

- Mau dọn trà rượu!
Tân Tiệp không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm :
- "Kim Nhất Bằng nổi danh trên giang hồ là độc ác, sao hôm nay đối với mình lại từ hòa như vậy?"
Lúc này ba người trong phòng mỗi người theo đuổi một ý riêng, hoàn toán trái ngược nhau. Đặc biệt là Tân Tiệp. Tuy chàng có trí tuệ phi thường, nhưng trong tình thế này không thể cắt nghĩa mọi việc đang diễn ra trước mắt một cách rõ ràng được.
Lát sau rượu được mang tới. Bình chén đều được làm bằng ngọc bích.
Kim Nhất Bằng chỉ tay mời khách còn Mai Linh thì đứng bên hầu rượu. Kim Nhất Bằng bưng chén lên cười nói :
- Cùng nhau cất chén rượu, quên đi vạn nỗi sầu... Nào, Tân lão đệ! Cạn chén!
Rồi ngửa cổ dốc cạn. Lại cười hỏi :
- Tân lão đệ là chủ nhân của nhiều châu bảo hiệu, thấy bình chén ở đây có đáng để nhấp môi không?
Tân Tiệp chỉ đáp ậm ờ, bụng cười thầm. Đối phương coi mình là chủ nhân của những cửa hiệu châu báu, thế nhưng chàng lại chẳng hiểu gì về các thứ vàng ngọc cả.
Kim Nhất Bằng lại cười to đầy tự đắc :
- Lão phu không phải cuồng ngôn, nhưng những thứ bình chén này, ngay cả trong hoàng cung cũng không có!
Tân Tiệp chỉ ậm ừ, còn Kim Nhất Bằng rượu vào bắt đầu nói liên thiên, thao thao bất tận.
Tân Tiệp trở nên khâm phục kiến thức uyên bác của đối phương. Lão bàn về mọi đề tài, đông tây kim cổ đều có, chẳng kém vị Mai thúc thúc của chàng.
Mai Linh đứng bên luôn mỉm miệng cười duyên. Có rượu lại thêm mỹ nhân khiến lòng chàng ngây ngất.
Vốn chàng đã có dự định vào đây với mục đích trả thù cho Hầu nhị thúc và tiêu diệt tên ma đầu để trừ hại cho võ lâm, sau đó giải thích mọi chuyện cho Mai Linh để cô ta biết rõ lai lịch thật sự của mình, nhưng thấy Kim Nhất Bằng luôn luôn tỉnh táo, mắt mở như bó đuốc nên không dám tùy tiện xuất thủ.
Rượu được mấy tuần, Kim Nhất Bằng chợt thở dài nói :
- Rượu uống cùng thiên hạ, hiểu ta được mấy người? Kim Nhất Bằng này danh chấn võ lâm, thế mà mấy ai biết lòng ta luôn sầu muộn...
Lại dốc ly uống hết.

Mai Linh lại rót đầy chén cho Độc Quân, mắt nhìn cha có vẻ như rất kính phục.
Tân Tiệp ngạc nhiên nghĩ thầm :
- “Lẽ nào tên ma đầu này còn có điều gì sầu muộn?”
Kim Nhất Bằng uống thêm chén nữa, thở dài nói :
- Tóc đã hoa râm mà việc vẫn chưa thành... chỉ để lại tiếng xấu thiên thu để người đời nguyền rủa... Ài! Tân lão đệ...
Đột nhiên chiếc thuyền hơi chao động, tuy rất nhẹ nhưng Tân Tiệp vẫn nhận ra có tiếng chân bước lên thuyền.
Kim Nhất Bằng quát hỏi :
- Ai?
Ngoài cửa có tiếng trả lời :
- Sư phụ, con đây!
Rèm cửa được vén lên, một thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng bước vào, phóng ánh mắt sắc như dao vào Tân Tiệp.
Kim Nhất Bằng hỏi giọng hiền từ :
- Sao con trở về một mình? Có tìm được nó không?
Thiếu niên không đáp, ngồi xuống ghế đưa chén cho Mai Linh rót đầy uống cạn một hơi.
Thấy vẻ lạnh lùng tàn ác và nét mặt có gì đó giảo hoạt, Tân Tiệp lập tức có ác cảm với thiếu niên này.
Thiếu niên uống xong chén rượu, nhìn Kim Nhất Bằng nói :
- Đồ nhi cứ tưởng rằng trời đất bao la không biết tìm cô ta ở đâu, không ngờ thần xui quỷ khiến, lại tìm được cô ta trong một hiệu châu bảo! Tuy nhiên đồ nhi không muốn mất thanh danh, chờ đến canh hai mới bắt cô ta về đây không làm động đến ai.
Kim Nhất Bằng gật đầu tỏ vẻ hài lòng :
- Thế là rất tốt! Đưa nó vào đây ta xem!
Thiếu niên lại nhìn Tân Tiệp lần nữa đầy ác cảm.
Kim Nhất Bằng nói :
- À... hai ngươi còn chưa biết nhau. Vị này là Tân công tử, chủ nhân Sơn Mai Chu Bảo Hiệu... Còn tên này là đại đệ tử của lão phu.
Thiếu niên chỉ “à” một tiếng, miễn cưỡng chắp tay hành lễ, nhưng mặt không có biểu hiện nào.
Tân Tiệp cũng miễn cưỡng đáp lễ.
Thiếu niên đi ra khỏi khoang thuyền, lát sau có tiếng kêu rồi một thiếu nữ loạng choạng bị đẩy vào khoang.
Tân Tiệp vốn đã có dự cảm việc không lành, nay trông thấy thiếu nữ, không trấn tĩnh được đứng bật dậy ngay.
Thiếu nữ lướt mắt nhìn khắp phòng, chợt trông thấy Tân Tiệp liền

kêu lên một tiếng lao bổ tới chàng, nhưng mới được hai bước bỗng đứng sững lại.
Thiếu niên bước tới, lạnh lùng hỏi :
- Chắc các người biết nhau?
Biến cố đó không những khiến Tân Tiệp thấy mình như bị sét đánh vào đầu, mà đến cả Kim Nhất Bằng và Mai Linh cũng sững sờ vì kinh ngạc.

Hồi 8
Độc Quân gặp độc

Kim Nhất Bằng trừng mắt nhìn Tân Tiệp lại quay sang thiếu niên hỏi :
- Chuyện gì xảy ra vậy?
Thiếu niên đưa mắt độc địa nhìn Tân Tiệp rồi mới trả lời :
- Thiếu nữ này tên là Phương Thiếu Khuê mà đồ nhi đã từng nói với sư phụ. Vì được tin sư phụ đột ngột tới phương Nam nên gửi cô ta ở thủy trại Trường Giang cho hai tên cầm đầu là Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn và Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng coi giữ đến nghênh đón sư phụ, nhưng khi quay lại tìm thì chúng nói rằng bị Thất Diệu Thần Quân cướp đi...
Kim Nhất Bằng ngắt lời :
- Chuyện đó ta biết rồi!
Thiếu niên lại đưa mắt nhìn Tân Tiệp vẻ hằn học.
Chàng đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của tình hình nên ngầm vận công phòng bị, bụng nghĩ thầm :
- “Thiếu niên này tất là Thiên Ma Kim Kỳ rồi. Nhưng không ngờ rằng hắn là đệ tử của Độc Quân Kim Nhất Bằng... xem ra hôm nay không thể tránh khỏi một cuộc ác đấu!”
Thiếu niên kể tiếp :
- Đồ nhi biết tin đó liền đi khắp phố tìm, tuy không có nhiều hy vọng, không ngờ đang đi trên phố thì tình cờ thấy tiện nhân này trong một châu bảo hiệu.
Tân Tiệp đưa mắt nhìn Phương Thiếu Khuê, thấy cô ta cúi đầu bộ dạng rất đau khổ, kêu thầm :
- “Ta đã bảo cứ ở yên trong phòng, sao cô ấy ra ngoài làm gì để mang vạ chứ?”

Kim Nhất Bằng mắt phát hào quang nhìn Tân Tiệp, đanh giọng hỏi :
- Mai Sơn Dân có quan hệ thế nào với ngươi? Bây giờ hắn đang ở đâu?
Tân Tiệp không đáp. Chàng đang suy tính xem trong tình thế này nên đối phó thế nào. Chàng hiểu rõ mình đang đối diện với hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, đặc biệt Kim Nhất Bằng lừng danh dụng độc. Chỉ cần một chút thiếu thận trọng là sẽ trúng phải độc chất, lúc đó không ai có thể cứu được nữa.
Mai Linh đăm đăm nhìn Tân Tiệp giục :
- Thế nào thì nói nhanh lên chứ!
Bấy giờ thuyền xóc rất dữ, hình như đang ở giữa sông.
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- "Tên Kim Kỳ này còn thâm độc hơn cả sư phụ hắn, vì sợ ta chạy mất nên cho thuyền ra giữa sông đây! Người dù có võ công cao bao nhiêu, nếu không nhờ ngoại lực thì khó mà vượt chục trượng trên mặt nước. Như vậy tình hình khác với mấy ngày trước cứu Phương Thiếu Khuê. Thứ nhất hôm đó khoảng cách tới bờ không xa như bây giờ, thứ hai trong thuyền lần trước không có cao thủ và căn bản là không ai ngăn cản, chàng cứ ung dung mà đi."
Tuy vậy biết rõ tình hình không dễ đối phó, Tân Tiệp không chút hoảng loạn.
Mười năm trước, lúc còn nhỏ, đối diện với hai tên đại ma đầu Hải Thiên song sát chàng còn chưa sợ, huống chi bây giờ lại khôn lớn, lại có nhất thân tuyệt nghệ võ công.
Chàng vẫn chưa trả lời, chỉ cười nhạt, bụng thầm tính :
"Cho dù kết quả thế nào, trước tiên ta phải vạch rõ lai lịch của Kim Mai Linh đã, để các ngươi từ nay không còn yên ổn như trước!"
Kim Nhất Bằng thấy đối phương trấn tĩnh được như thế, trong lòng không khỏi khâm phục.
Tân Tiệp lướt nhìn mọi người rồi cao giọng hỏi :
- Lão trượng hỏi đến Mai Sơn Dân, chẳng lẽ giữa hai người có mối hiềm khích gì?
Kim Nhất Bằng ngẩn ra vì bất ngờ bị hỏi câu đó.
Thiên Ma Kim Kỳ quát lên :
- Ngươi cần biết gì chuyện đó?
Tân Tiệp ngẩng mặt cười to một tiếng nói :
- Dù lão trượng không muốn nói, tại hạ cũng biết đôi chút.
Kim Nhất Bằng bỗng biến sắc liếc nhìn Mai Linh đứng bên cạnh mặt lộ vẻ lo lắng.
Tân Tiệp cười nói tiếp :

- Xin chư vị hãy khoan động thủ, để tại hạ kể cho chư vị nghe một câu chuyện...
Thế rồi chàng thản nhiên kể ra câu chuyện của Hầu nhị thúc mà mình mới nghe hồi sáng.
Nhưng Tân Tiệp chưa kể hết thì Kim Kỳ chợt hét to một tiếng phi thân lao tới.
Một chỉ điểm vào Trấn Hầu huyệt dưới cổ chàng, tay kia xuất chưởng như phong đánh vào Tiểu Phúc. Một hai chiêu thức, xuất thủ như điện, khí thế uy mãnh, thế nào cũng mang sát thủ, quả là xứng đáng một tên ma đầu!
Tân Tiệp cười hô hô mấy tiếng, nhẹ nhàng tránh qua mà không hoàn thủ, miệng vẫn thao thao kể tiếp.
Thiên Ma Kim Kỳ thét to, chưởng xuất liền ba chiêu "Cấu Hồn Sách Mệnh", "Quỷ Hút Điểm Tinh", "Du Hồn Tứ Phiêu" chỉ thấy khắp phòng đầy chưởng ảnh dồn Tân Tiệp vào góc khoang.
Thế nhưng chỉ phiêu nhiên vài bộ pháp, Tân Tiệp đã thoát ra khỏi vòng chưởng ảnh, ngoác miệng cười hô hô rồi vẫn tiếp tục kể nốt câu chuyện.
Kim Mai Linh mắt nhòa lệ, ngưng thần lắng nghe. Còn Phương Thiếu Khuê thấy chàng thân thủ cao cường như thế không biết mừng hay sợ, mắt nhìn không chớp vào thân ảnh huyền diệu luồn lách giữa vùng chưởng ảnh. Còn thần sắc của Kim Nhất Bằng trông mới thật khó coi! Lão vẫn ngồi nguyên chỗ chưa xuất thủ, chợt quát to :
- Kỳ nhi! Dừng tay để nó kể tiếp đi!
Tân Tiệp thầm kỳ, nghĩ bụng :
- "Làm sao lão ma lại không ngăn cản mà để mình kể tiếp?"
Thiên Ma Kim Kỳ nghe lệnh liền dừng tay tức tối đứng sang một bên.
Tân Tiệp không khách khí gì, điềm nhiên ngồi xuống ghế kể tiếp câu chuyện còn dang dở. Kể xong chàng nhìn Kim Mai Linh hỏi :
- Cô nương thấy câu chuyện đó có hay không?
Kim Mai Linh cúi đầu không đáp.
Vẻ mặt Kim Nhất Bằng không ngừng thay đổi theo từng tình tiết câu chuyện, xong chợt nói :
- Ta cũng có cố sự kể cho ngươi nghe.
Tân Tiệp lấy làm kỳ quái nghĩ thầm :
- "Độc Quân không những độc mà còn hết sức kỳ quái nữa! Lão ta định kể chuyện gì? Liệu có mưu mô xảo trá gì không?"
Liền nói :
- Tiểu sinh xin rửa tai nghe đây. Lão trượng kể đi!
Kim Nhất Bằng mở lời :

- Cách đây đã lâu lắm, ở vùng Hà Bắc có một người thiếu nữ gia cảnh vô cùng sung túc, phải nói rằng sống trong nhung lụa...
Tân Tiệp nghe câu đó, nghĩ thầm :
- “Lão ta cũng kể về Hà Bắc, lại có một người xuất thân giàu có, nhưng lại là nữ nhân... nhất định trong đó có văn chương thế nào đây...”
Thế rồi chú ý lắng nghe.
Kim Nhất Bằng kể tiếp :
- Thiếu nữ đó không những xinh đẹp tuyệt trần, song thân có đủ, lại được nâng niu chiều chuộng... Các ngươi cho rằng như thế đã đạt tới chỗ cực lạc chưa?
Tân Tiệp bất giác gật đầu.
Kim Nhất Bằng lại tiếp :
- Đâu ngờ ở vùng Hà Bắc lúc bấy giờ có một thiếu niên vừa có thế lực lại lắm tiền lắm của, tự ví mình với mạnh thường quân nhưng kết giao không ít với phường cắp gà trộm chó, lúc nào cũng giương nanh múa vuốt tự cho mình là nhất thế... Phụ thân của thiếu nữ kia là một tiểu thương, suốt ngày bận tính toán buôn bán. Có một hôm, thiếu niên giàu có và quyền thế kia cho người tới tiểu hiệu của thiếu nữ mua sắm đồ vật trong khi phụ thân cô ta mãi tính tiền nên nói giá hơi cao một chút. Chuyện đó xét ra cũng thường tình chưa đến nỗi mang tội chết người đúng không?
Lão lại ngước mắt lên nhìn Tân Tiệp.
Chàng liền gật đầu, không phản đối.
Kim Nhất Bằng hơi nhếch môi cười, kể tiếp :
- Thế nhưng thiếu niên kia, tự xưng là nghĩa hiệp, lu loa lên rằng phụ thân của thiếu nữ đó là gian thương, còn bảo rằng trên đời hạng tham quan và gian thương hại người nhiều nhất. Rồi không cần tra rõ trắng đen, thiếu niên đó sai người tới tiểu điếm thọc cổ người tiểu thương khốn khổ đó đánh tơi bời... Vị tiểu thương vì thương thế nặng, lại thêm căm uất nên lâm trọng bệnh, chẳng bao lâu thì qua đời. Về phía thiếu niên, vẫn đinh ninh rằng đó là việc nghĩa cử của mình cứu giúp thiên hạ nên chẳng mấy mà quên. Còn gia đình thiếu nữ, gia cảnh ngày càng suy sụp. Cha chết không lâu, thân mẫu cũng theo đó mà qua đời, chỉ còn lại thiếu nữ sống cô độc, thiếu thốn và đau khổ. Cô ta muốn phục thù, nhưng sức đâu mà dám địch nổi người ta tiền nhiều thế mạnh?
Kim Nhất Bằng buông mấy tiếng cười nhạt rồi kể tiếp :
- Thế nhưng mối hờn căm của thiếu nữ đó đã ăn sâu vào máu thịt, chỉ nguyện phục thù mà bất chấp tất cả. Thậm chí cả bản thân mình

cũng không nguyện... Nàng nhờ người mai mối muốn cầu thân với thiếu niên kia, đương nhiên thiếu niên kia chấp nhận... thiếu nữ tuy chung sống với thiếu niên kia nhưng lòng vẫn ôm mối hận cực sâu, muốn ăn thịt lột da chồng mới hả.
Nghe tới đó Tân Tiệp đã đoán ra mấy phần. Chàng đưa mắt nhìn Kim Mai Linh, thấy cô ta mắt đỏ hoe lệ rơi lã chã...
Kim Nhất Bằng vỗ nhẹ vào tay nhi nữ kể tiếp :
- Thế nhưng thiếu niên kia không những có tiền có thế mà nhất thân võ công không nhược. Thiếu nữ lấy hắn chỉ với mục đích duy nhất là trả thù, thế nhưng chờ mãi mà vẫn chưa tìm được thời cơ. Là nữ nhân yếu nhược trói gà không chặt, đối phó với một cao thủ đâu phải chuyện chơi? Cho dù là ám toán cũng chẳng dễ gì đắc thủ... Cô ta có nghĩ đến chuyện thừa lúc hắn ngủ say để đâm chết. Nhưng biết rằng chỉ cần mình hơi động là hắn tỉnh ngay, hơn nữa tay chân yếu mềm làm gì đủ sức đâm chết người? Tính đến việc dùng độc, lại không có ai thân cận để giúp mình mua được độc dược, hơn nữa dù mua được cũng dễ bị đối phương phát hiện được... Việc trả thù cứ thế lần lựa mãi chưa xong... Năm tháng trôi qua, cô ta đã sinh hạ được cho thiếu niên kia một nữ nhi, trong lòng vừa tuyệt vọng, vừa thù hận, vừa đau đớn mà người ngoại cảnh không sao tưởng tượng nổi...
Kim Nhất Bằng giọng trầm hẳn xuống.
Kim Mai Linh khóc như mưa, nấc lên từng đợt, trông vô cùng đau khổ.
Ngay cả Phương Thiếu Khuê cũng không ghìm được nước mắt.
Kim Nhất Bằng thở hắt ra một hơi, hắng giọng tiếp tục kể :
- Về sau, thiếu niên kia chợt sinh ngẫu hứng, đi du sơn ngoạn thủy. Thiếu phụ vẫn chưa trả được cừu hận, lòng đau đớn khôn cùng... Một hôm thiếu phụ vào trong một ngôi miếu hoang khóc than cho thân phận mình, thổ lộ những mối ẩn tình chua xót ngày xưa tưởng rằng không ai nghe được với hy vọng nhờ thế mà vơi bớt nỗi đau thương... Chẳng ngờ có người nghe được! Người này thời thơ ấu bị những kẻ ngụy quân tử ti tiện tham danh trục lợi đẩy toàn gia vào vòng nước lửa còn lại một mình côi cút trên đời, lớn lên may học được võ công, có nhất thân tuyệt nghệ. Vốn có nhiều mặc cảm với đời, người này thường trừng trị bọn tiểu nhân ti tiện, bởi thế tiếng lan ra không hẳn đều là tiếng tốt... Hôm đó người này tình cờ nghe được thiếu phụ thổ lộ nên mới biết thân thế bi thảm của cô ta, tính đã sẵn ghét hạng người vô sỉ nên tìm cách giúp thiếu phụ phục cừu... Ngươi cho rằng ý định đó có gì sai?
Tân Tiệp nghe hỏi sững sờ. Lúc này chàng đã biết rõ câu chuyện

nhưng hai người kể theo cách của mình, ai đúng ai sai, đâu là sự thật biết tìm ai để phán xử?
Kim Nhất Bằng cất tiếng cười thê lương kể tiếp :
- Ai biết mọi việc không chiều ý con người. Thiếu phụ kia suốt mấy năm nhịn nhục chịu bao thống khổ và dằn vặt, rốt cuộc vẫn không trả được thù, bỗng dưng gặp phải một tên Thất Diệu Thần Quân chắn ngang giữa đường, không cần biết trắng đen phải trái, cũng không thèm hỏi rõ căn nguyên, cứ nhắm mắt chọc tay vào chuyện thị phi, cho rằng thế là vung đao quản sự bất bằng... Người kia lúc đó biết mình không phải là đối thủ của Mai Sơn Dân nên phải mang thiếu phụ cùng nhi nữ của cô ta bỏ chạy.
Kim Mai Linh khóc càng thảm thiết.
Tân Tiệp thấy vậy nghĩ thầm :
- "Ài! không ngờ cô ta có thân thế bi thảm đến như thế bi thảm đến như thế, nếu Kim Nhất Bằng kể không sai thì cừu nhân của cô ta cũng chính là phụ thân mình, nhưng có thể coi cha đẻ là kẻ thù được không? Nếu không thì phải coi cừu nhân cô ta là kẻ đã trượng nghĩa vì mẫu thân cô mà dốc sức phục thù, nhưng nói thế đâu thỏa đáng?"
Thiên Ma Kim Kỳ hằn học nhìn Tân Tiệp nói :
- Sư phụ! Cần gì phải phân giải với hạng người này...
Kim Nhất Bằng trừng mắt nhìn đồ đệ, lại kể tiếp :
- Ngờ đâu giữa đường, thiếu phụ kia đành để con côi chưa đầy ba tuổi, lao mình xuống sông tự vẫn...
Tân Tiệp nghe câu đó lòng chợt nhói lên. Bây giờ thì chàng tin lời Độc Quân và thấy mình có lỗi đối với vị tính tình cổ quái này. Chàng đã đinh ninh rằng Độc Quân là độc, dâm nữ là dâm nhưng trên thực tế Độc Quân không hề độc, còn dâm phụ không phải là kẻ dâm tà, trái lại suốt đời ôm mối khổ đau cho tới chết!
Kim Nhất Bằng cười bi thảm :
- Từ đó người đã vung tay can thiệp chuyện người đời phải mang theo một nữ hài đi khắp chân trời góc biển. Hắn biết giờ đây hắn bị người đời nguyền rủa. Thế nhưng mặc dù thủ đoạn của hắn độc lạt, giết người không ít, nhưng tin rằng mình không làm điều gì xấu xa, tự vấn lương tâm không có gì đáng phải hổ thẹn...
Tới đó vẻ mặt ông ta trở nên tàn ác, gằn giọng :
- Cho dù ngươi là người thế nào của Mai Sơn Dân, khi gặp hắn sẽ kể rõ đầu đuôi câu chuyện này. Hắc hắc... chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt khó coi đầy hối hận của hắn sau khi nhận rõ trắng đen, lão phu đã thấy vui thích rồi!
Lão ngửa mặt cười điên cuồng rồi đột nhiên đưa tay chộp lấy áo

mình giật mạnh cho nó rách tung rồi nhún mình chạy băng ra cửa.
Chỉ nghe “bõm” một tiếng như tiếng người rơi xuống nước, sau đó hoàn toàn tĩnh lặng.
Hành động của Độc Quân nhanh như ánh chớp, đến nỗi Tân Tiệp đứng ngây ra không hiểu chuyện gì.
Thiên Ma Kim Kỳ chợt thở dài :
- Bệnh tình của sư phụ ngày càng trầm trọng...
Tân Tiệp lấy làm ngạc nhiên tự hỏi :
- “Một người thân hoài tuyệt học như vậy làm sao mà bị bệnh?”
Rồi chợt nhớ tới hành động cổ quái của ông ta ở Hoàng Hạc Lâu chàng chợt hiểu ra :
“Chắc rằng vì đã chịu nhiều xúc động mà ông ta đã bị điên...”
Kim Mai Linh đã thôi khóc nhưng nước mặt vẫn còn lã chã tuôn rơi.
Tất cả những người có mặt trong thuyền đền cố ghìm cảm xúc của mình, bởi thế không khí trở nên tĩnh lặng. Nhưng sự tĩnh lặng ấy kéo dài không lâu.
Phương Thiếu Khuê chợt nghĩ đến hoàn cảnh của mình bỗng khóc nấc lên.
Tân Tiệp bước tới nhẹ nhàng đặt tay lên mái tóc mềm mại của cô ta, nhưng không biết nói câu gì để an ủi.
Phương Thiếu Khuê cảm thấy bàn tay thiếu niên mân mê trên tóc mình, nàng chợt thấy trào lên niềm an ủi, quay lại nhìn sâu vào mắt Tân Tiệp đầy biết ơn và thương yêu.
Hai người cứ nhìn nhau đăm đắm, quên mất mình hiện đang ở đâu.
Kim Mai Linh nhìn họ, mặt lộ vẻ u oán, cúi đầu đưa tay áo quệt nước mắt.
Thiên Ma Kim Kỳ bốc máu ghen đầy đầu, quát lên :
- Tất cả đều tại ngươi!
Dứt lời vung chưởng đánh thẳng vào Tân Tiệp.
Chàng sợ ảnh hưởng đến Phương Thiếu Khuê vội đẩy nàng tránh sang bên.
Thiên Ma Kim Kỳ đang lúc ghen tức muốn giết ngay tình địch xuất một chiêu sát thủ “Lập Địa Cấu Hồn” trong “Âm Chưởng Bảy Mươi Hai Thức”, lợi hại nhất của Độc Quân. Không những hắn dụng chiêu thức độc lạt mà trong chưởng lực còn ngầm vận độc, nếu đối phương trúng chưởng tất bị độc xâm nhập vào thân thể.
Tân Tiệp cũng phát hiện ra trong chưởng phong âm hàn có độc, bụng phát run, hoàn thủ một chiêu “Lăng Hàn Sơ Phóng”. Người hơi chuyển sang trái, tay phải chếch lên đẩy lùi chưởng lực đối phương, đồng thời tay trái nhằm sườn phải đối phương xuất một chỉ. Chiêu

này vừa thủ vừa công, tuy không phải là ảo diệu nhưng uy lực không nhỏ.
Kim Kỳ hơi lui lại nhưng chợt xông vào ngay, thi triển "Âm chưởng" bảy mươi hai thức tấn công mãnh liệt nhằm vào những huyệt trí mạng trên người Tân Tiệp.
Tân Tiệp lần đầu gặp phải cường địch nên chiêu thức thi triển còn vụng về.
Hơn nữa vì khoang thuyền chật hẹp nên vướng víu, thân pháp rất bị hạn chế.
Chỉ chốc lát tình cảnh trong khoang bấn loạn cả lên, bàn ghế nghiêng đổ, những vật dụng quý báu rơi vỡ tứ tung, bình chén bằng ngọc quý giá biến thành mảnh vụn.
Kim Mai Linh thấy hai thiếu niên đánh nhau như vậy, chua chát nghĩ thầm :
- "Hai kẻ này bất chấp sinh tử chỉ vì một nữ nhân, chỉ có ta một thân một mình đơn chiếc, thế mà không ai thèm tưởng đến..."
Phương Thiếu Khuê tránh vào góc khoang mở to mắt nhìn, chỉ muốn Tân Tiệp chỉ một chưởng đánh chết ngay Kim Kỳ mới hả. Võ công nàng quá kém nên không thể nhìn ra được chiêu thức của hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm.
Hai người đánh nhau phút chốc đã qua sáu bảy mươi chiêu. Thất Diệu Thần Quân khinh công độc bộ Trung Nguyên nhưng trong khoang thuyền chật hẹp nên Tân Tiệp không thể phát huy hết uy lực. Lại lần đầu xuất thủ đối địch lại gặp phải đối thủ cao cường như Kim Kỳ nên chưa làm gì được đối phương, đánh một lúc đã thấy sốt ruột. Nhưng Tân Tiệp không biết rằng chẳng những Kim Kỳ sốt ruột như chàng mà trong lòng lại đầy mềm hoặc. Hắn được Độc Quân Kim Nhất Bằng tận tụy truyền thụ võ công đã nhiều năm, không kể ám khí và binh khí đều có tẩm độc mà ngay cả trong chưởng chỉ cũng chứa độc. Không biết bao nhiêu cao thủ uy danh hiển hách trên giang hồ đã phải bỏ mạng dưới độc chưởng của hắn. Không ngờ nay gặp Tân Tiệp dáng vẻ như một thư sinh yếu nhược lại chưa có chút tiếng tăm gì, thế mà hắn phải cố hết sức mới giữ được bình thủ, há chẳng phải là quái sự chưa từng có? Bởi thế hắn càng đánh càng nóng nảy, chiêu thức càng mãnh liệt và tàn độc.
Nên biết Tân Tiệp võ công tuy được Thất Diệu Thần Quân trực truyền, tuy công lực vượt trội so với đối thủ nhưng kinh nghiệm lâm địch còn ít, nhiều khi chưa lợi dụng được thời cơ để khống chế đối phương nên trong vòng trăm chiêu đầu tiên hai người chưa phân cường nhược.

Ngay như thế cũng đủ làm cho những cao thủ hạng vừa hoa mắt. Ngay cả Kim Mai Linh cũng không ngờ vị thiếu niên tuấn tú có vẻ ngoài yếu nhược đó lại công lực võ học cao cường đến thế.
Chưởng kình không những làm đổ vỡ tung tóe những vật dụng trong phòng mà còn phá tung khoang thuyền.
Kim Mai Linh nhìn ra lỗ hổng thở vào một hơi không khí mát mẻ bên ngoài.
Lúc đó thuyền cứ trôi theo dòng nước, không biết đã tới đâu. Đột nhiên nàng cảm thấy mặt nước hình như dâng cao, nhìn kỹ lại quả nhiên thuyền đang từ từ hạ xuống. Kim Mai Linh thò hẳn đầu ra. Mặt nước giờ đã mấp mé mạn thuyền, thế nhưng lại không thấy bóng dáng một phu thuyền nào cả.
Kim Mai Linh hốt hoảng không kể gì đến cuộc ác đấu đang diễn ra trong khoang nữa nhảy phắt ra ngoài. Chỉ thấy giữa sàn thuyền nằm rải rác mấy tử thi, nhìn kỹ lại thấy toàn là phu thuyền, không hiểu bị ai hạ độc thủ mà chết không kịp kêu lên một tiếng.
Thử nghĩ thuyền đang xuôi dòng về hạ lưu, trên thuyền lại có hai cao thủ tuyệt đỉnh, thế mà có người đột nhập vào giết sạch bọn phu thuyền mà vẫn không bị phát hiện, đó chẳng phải là chuyện bất khả tư nghị?
Kim Mai Linh vô cùng kinh hãi cúi xuống một bên tử thi, thấy giữa trán người này có một mũi tên cắm vào, da thịt chỗ đó đen sạm lại còn có cả một thứ nước nhờn màu đen rỉ ra ở vết thương.
Kim Mai Linh theo Độc Quân đã nhiều năm, các chất kịch độc trong thiên hạ không ai qua được Độc Quân, nay xem lại rõ ràng phu thuyền này đều trúng ám khí tẩm chất kịch độc mà chết ngay tức khắc. Nàng lấy trong túi ra một đôi bao tay đeo vào sau đó rút mũi tên lên xem, mặt lập tức biến sắc.
Trên mũi tên khắc một chữ “Đường” rất nhỏ.
Kim Mai Linh kêu lên một tiếng, nghĩ thầm :
- “Đường gia ở Tứ Xuyên vì sao tới tận đây? Lại hạ độc thủ đối với những phu thuyền này mà không thấy nhân ảnh nào xuất hiện là nghĩ lý gì chứ?”
Chợt nàng ngước nhìn lên, thấy trên cột buồm có mảnh giấy bay phơi phới liền lao vút lên giật lấy tờ giấy nhảy xuống sàn mở ra xem.
Lúc này trời đã ửng sáng nên dễ dàng đọc được chữ viết trên giấy :
“Oan hồn đòi mạng, hai mươi năm vẫn chưa tan. Hôm nay lên thuyền, đưa Quân về với hà bá, chớ oán lão Đường.”
Kim Mai Linh vò mảnh giấy, thấy thuyền càng chìm sâu xuống, nhìn sang hai bên thấy bờ mù mịt, biết thuyền đang ở giữa dòng. Nàng

hết sức hoang mang lo lắng vội đâm bổ vào khoang, thấy ở đây chưởng phong đã lặng. Thiên Ma Kim Kỳ đứng giữa phòng nhếch miệng cười đầy đắc ý. Còn cuối khoang, Tân Tiệp dùng một tay ôm lấy tay kia, lưng dựa vào tường, còn Phương Thiếu Khuê vẻ mặt hốt hoảng đứng chặn trước mặt Tân Tiệp, hai mắt oán hận nhìn thẳng vào Thiên Ma Kim Kỳ.
Kim Mai Linh vừa thoáng thấy nét mặt Tân Tiệp đã biết ngay chàng trúng phải chất kịch độc, lòng không khỏi kinh sợ. Nàng biết rõ đã trúng phải độc của Độc Quân là không còn thuốc nào giải được. Trừ bản thân Kim Nhất Bằng ra không ai có thuốc giải, ngay cả hai người thân cận nhất là nàng và đệ tử Thiên Ma Kim Kỳ cũng chỉ biết cách chế độc mà không biết cách giải độc.
Từ khi Kim Nhất Bằng tính tình trở nên quái dị, nhất là sau khi bị Mai Sơn Dân dùng giải dược cứu cho Hầu Nhị, không ai biết lão cất giải dược ở đâu.
Lúc này Tân Tiệp đã trúng phải độc, chỉ còn sống được tối đa ba ngày nữa là cùng. Kim Mai Linh vốn đã nặng lòng với Tân Tiệp, nay thấy chàng trúng độc nên rất lo sợ. Nhưng nghĩ lại, ngay cả bản thân mình cũng đang mắc trên thuyền đang chìm dần xuống, tính mạng không còn giữ được lâu thì còn quan tâm gì đến người khác? Nghĩ tới đó nàng lấy lại sự bình thản nhìn Thiên Ma Kim Kỳ nói :
- Sư huynh nhìn ra cửa sổ mà xem!
Nguyên là hai đối thủ kịch đấu ngoài trăm chiêu, Tân Tiệp dần dần hiểu ra cách tận dụng thời cơ chế địch nên dồn được Thiên Ma Kim Kỳ vào thế hạ phong.
Thiên Ma Kim Kỳ càng đánh càng núng thế, trong lúc nguy cấp chợt trên cửa sổ treo bảy chiếc bình hoa nhưng đều bị chưởng phong đánh rơi xuống đất vỡ gần hết, chỉ còn một chiếc lăn lóc ở góc khoang. Tâm linh hắn chợt động, biết rằng cả bảy chiếc bình này đều được tẩm chất kịch độc dùng để Kim Nhất Bằng luyện công hằng ngày. Chính Thiên Ma Kim Kỳ cũng được bảy chiếc bình đó giúp tăng cường độc lực trong chưởng chỉ không ít, nhưng nếu không uống giải dược mà chạm phải nó thì khó toàn mạng. Thiên Ma Kim Kỳ đã luyện độc chưởng từ lâu nên không sợ, nhưng nếu Tân Tiệp chạm phải bình tất mang họa. Thiên Ma Kim Kỳ liền nảy ra một ý, dần dần lùi tới góc khoang rồi nhanh như chớp nhặt chiếc bình lên ném thẳng vào người Phương Thiếu Khuê.
Mắt thấy Phương Thiếu Khuê bị chiếc bình ném vào với kình lực kinh hồn, thiếu nữ nhất định không sao thoát chết, Tân Tiệp chỉ đành lao sang dùng tay phải chấn lạc chiếc bình vào tường vỡ tan.

Diễn biến hoàn toàn trong tính toán của Thiên Ma Kim Kỳ.
Nhưng tay vừa chấn rơi chiếc bình, Tân Tiệp bỗng thấy rát bỏng, chợt nhớ lại lời Hầu Nhị khi chạm tới y phục nữ nhi, lập tức trong đầu nảy ra ý niệm :
"Mình sẽ chết!"
Ngay sau đó thấy mất hết sức lực, vội vã lùi lại dựa lưng vào tường.
Thiên Ma Kim Kỳ cười thâm độc nói :
- Tên họ Tân! Đúng ngày này năm sau là ngày giỗ đầu của các hạ!
Phương Thiếu Khuê hết sức kinh hãi vội nhảy tới chắn trước mặt Tân Tiệp, đưa mắt căm thù nhìn Thiên Ma Kim Kỳ.
Tên ma đầu này cũng không thèm ngăn cản, chỉ mỉm miệng cười thâm độc, rất đắc ý vì đã cầm tính mạng tình địch trong tay, vừa lúc đó thì Kim Mai Linh vào bảo hắn nhìn qua cửa sổ.
Thiên Ma Kim Kỳ lập tức quay nhìn cửa sổ, nụ cười trên môi vụt tắt, thay vào đó là nỗi hoảng sợ vô biên.
Thì ra nước đã dâng lên gần tới cửa sổ.
Tân Tiệp bấy giờ cũng đã thấy rõ, biết rằng không còn cơ may nào thoát chết nữa, dùng tay không trúng độc ôm lấy vai Phương Thiếu Khuê cười hô hô nói :
- Ta có chết cũng có người tình bên cạnh nên so với ngươi may mắn hơn nhiều. Ngươi tính không bằng số trời! Không ngờ đúng này này năm sau cũng là ngày giỗ đầu của các hạ!
Phương Thiếu Khuê được chàng ôm vào vòng tay, lòng ngọt ngào khôn xiết, không thèm để ý gì đến chuyện sống chết, mắt nhắm lại mơ màng tận hưởng phút giây hạnh phúc.
Kim Mai Linh lòng đầy chua xót, vội quay mặt đi để không phải chứng kiến sự âu yếm của hai người.
Thiên Ma Kim Kỳ nổi cơn ghen, chẳng quản gì đến chuyện sinh tử đang gần kề, lao người bổ tới.
"Ầm"!
Một cơn sóng xé nát mảnh ván khoang, nước tràn vào như xối.
Thiên Ma Kim Kỳ lao tới đối phương, một tay xuất chưởng đánh Tân Tiệp, tay kia giằng lấy Phương Thiếu Khuê về phía mình.
Tân Tiệp không còn sức phản kháng lãnh nguyên một chưởng, máu miệng ứa ra, gượng cười nói :
- Tên ma đầu! Ngươi chỉ vô ích thôi! Tâm hồn nàng không sao hòa nhập với ngươi đâu!
Phương Thiếu Khuê chợt cúi đầu cắn vào tay Thiên Ma Kim Kỳ làm hắn đau nhói vội buông ra, nàng thừa cơ lao vào vòng tay Tân Tiệp như trước.

Nước trong khoang đã ngập tới thắt lưng.
Kim Kỳ điên cuồng lồng lộn, lại xuất thủ phân tách hai người.
Kim Mai Linh mắt đẫm lệ. Người ta trước lúc chết nên có chút gì an ủi.
Phương Thiếu Khuê có người vì mình không quản sống chết tranh chấp nhau, trong lúc đó nàng chỉ thui thủi một mình, lòng đầy xót xa và tủi hổ.
Kim Mai Linh bỗng trào lên một sự ham muốn cuồng nhiệt, đẩy mạnh Phương Thiếu Khuê sang bên rồi không kể gì đến sĩ diện nữa nhảy bổ vào Tân Tiệp ôm chặt lấy cổ chàng!
Chỉ có chữ tình mới đủ uy lực lớn lao khiến người ta có thể ngậm cười mà chết.
Chợt nghe ầm một tiếng, chiếc thuyền mà Độc Quân Kim Nhất Bằng tốn biết bao công sức, tiền của để tạo nên cùng vô số đồ vật quí giá trên đó với mười mấy tử thi và hai nam nhân thân hoài tuyệt học cùng hai thiếu nữ quốc sắc thiên hương bị nhấn chìm xuống đáy Trường Giang!
Mặt sông cuộn lên, chỉ chốc lát lại trở lại yên tĩnh.
Dòng nước vẫn chảy về đông, tựa hồ một chiếc thuyền hết sức quí giá với những nhân mạng có chìm xuống hay không chẳng chút gì ảnh hưởng đến nó.
* * * * *
Kim Mai Linh ôm chặt lấy cổ Tân Tiệp với tình yêu mãnh liệt của một người đang yêu lần đầu vào giây phút cuối cuộc đời mình!
Thế nước rất dữ dội, đã cao tới đầu...
Kim Mai Linh chợt cảm thấy trong đời chưa bao giờ mình được hạnh phúc như ở điểm cuối cùng này...
Một ngọn sóng đánh qua, một tấm phản to dày đập vào thân nàng nhưng vì đang ngập trong nước nên Kim Mai Linh không thấy nặng cũng không thấy đau.
Tấm phản dạt qua cổ nàng.
Đột nhiên bản năng cầu sinh trỗi dậy, Kim Mai Linh đưa một tay chộp lấy tấm phản, còn tay kia vẫn ôm ghì lấy Tân Tiệp. Công lực của Kim Mai Linh không kém, nên vừa chộp lấy tấm phản với tất cả nguồn hy vọng được sống khiến năm ngón tay cắm sâu vào ruột gỗ.
Lại một cơn sóng nữa ập tới làm bọt nước bắn tung tóe...
Mặt trời bắt đầu nhô lên hắt ánh vàng ảm đạm lên một vùng sông nước...
Kim Mai Linh một tay vẫn giữ chặt cổ Tân Tiệp, tay kia nắm vào tấm phản gỗ rồi dần dần thần trí mê đi, cuối cùng mất hết tri giác.

Nước Trường Giang vẫn vô tình trôi xuôi, nhưng những ngọn sóng lại hữu tình mang hai người thoi thóp trên tấm phản giạt vào bờ.
Mặt trời lên cao.
Ánh nắng chan hòa mặt đất...
* * * * *
Kim Mai Linh cựa mình, mở mắt ra rồi dần dần tỉnh trí lại. Nàng chớp mắt vì bị chói nắng, dần nhớ lại cảnh huống bi đát vừa qua và hiểu rằng mình vẫn sống, trái tim đập rộn lên vì sung sướng. Nàng duỗi tay để chứng minh sự tồn tại của mình, chợt phát hiện ra tấm phản dày vẫn nằm bên cạnh. Kim Mai Linh cảm ơn số phận. Nếu không có tấm phản đó chắc rằng vĩnh viễn nàng không bao giờ còn được thấy ánh thái dương nữa.
Kim Mai Linh rút mạnh những ngón tay cắm vào tấm phản mà Kim Nhất Bằng dùng làm giường nằm. Đã nhiều lần nàng khuyên ba ba bỏ tấm phản cứng queo đó đi nhưng ông nhất định không chịu, chẳng ngờ hôm nay nhờ nó mà nàng dành được cuộc sống.
Nàng thấy cánh tay phải mình tê đi, nguyên là Tân Tiệp đang gối đầu lên tay nàng, mắt vẫn nhắm nghiền. Kim Mai Linh quay sang nhìn thiếu niên đang thiếp ngủ, miệng nở nụ cười hạnh phúc.
Người vừa thoát khỏi cái chết mười mươi bên mình lại có người tâm ái, còn mong gì hơn nữa? Mọi việc khác trên đời không quan trọng, không còn chút ý nghĩa nào!
Nàng đưa tay trái mân mê khuôn mặt tuấn tú chàng, đột nhiên rút phắt lại vì cảm thấy da chàng nóng như lửa. Kim Mai Linh kinh hoảng nhớ lại rằng chàng đã trúng phải chất kịch độc, mặt u ám hẳn lại...
Nàng vẫn nằm nguyên đó, vừa sợ vừa mừng, vừa hết sức lo lắng, không biết bây giờ mình phải làm gì.
“Có cách nào để cứu chàng không? Thân thể chàng bắt đầu cử động, nghĩa là chàng cũng dần dần hồi tỉnh.”

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 9
Dương gia tìm cừu

Ánh dương chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt gần như không còn sự sống của Tân Tiệp. Giá như Kim Mai Linh không được chứng kiến cuộc đấu sinh tử của chàng với Thiên Ma Kim Kỳ trước đó thì không

sao tưởng tượng được một cơ thể yếu nhược trước mắt mình lại có võ công cao cường đến thế.
Kim Mai Linh thở dài, đưa bàn tay ngà ngọc mơn man trên khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên rồi vuốt xuống cổ.
- “Nếu trong cuộc chiến sinh tử vừa qua chàng vì ta một phần thì dù có chết ta cũng cam lòng...”
Nàng u oán nghĩ thầm rồi chợt nở môi cười.
- “Nhưng tại sao ta lại nghĩ đến cái chết làm gì chứ? Chẳng phải bây giờ ta còn sống bên chàng đó thôi? Những cơn sóng dữ của Trường Giang không giết được ta, không chia cách được hai ta... Những việc khác đâu có gì đáng sợ nữa?”
Nghĩ tới đó, mặt nàng tươi lên, đôi mắt hau háu nhìn Tân Tiệp với ước muốn được mãi bên chàng như vậy.
Tân Tiệp khó nhọc nhướng cặp mi nặng nề mở đôi mắt ra rồi khép lại.
Kim Mai Linh lo lắng nhìn chàng, chợt phát hiện thấy bàn tay trái của Tân Tiệp sưng vù, da thịt sưng vù, da thịt đã đen xỉn lại. Kim Mai Linh kinh hoảng rút tay kia khỏi đầu Tân Tiệp chăm chú theo dõi vết thương, thầm nghĩ :
- “Không có cách gì cứu chàng được nữa rồi! Ngoài giải dược của cha, trên đời làm gì có thuốc nào giải được?”
Nàng khóc nấc lên vì bất lực và thương xót.
Tân Tiệp khẽ cựa rồi mở mắt ra, cố khôi phục lại hồi ức từ những ý nghĩ lờ mờ trong đầu. Đột nhiên chàng nghe cạnh mình có tiếng nức nở liền quay mặt sang xem và nhận ra thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần đang nằm bên cạnh mình. Đôi mắt diễm lệ đầy nước mắt.
- Kim Mai Linh!
Chàng mấp máy môi kêu lên thành tiếng, chợt nhớ lại những gì vừa xảy ra trên thuyền và một thứ cảm xúc kỳ lạ dâng lên đầy trong lòng chàng, thứ tình cảm lưu luyến với thế nhân trước khi từ giã cõi đời.
- “Nàng khóc vì biết mình sắp chết ư?”
Chàng nở nụ cười khô héo, dịu dàng nói :
- Kim cô nương, đừng khóc nữa! Chúng ta đều đang sống đây kia mà!
Chàng định đưa tay lên lau nước mắt cho nàng nhưng không làm được, cánh tay mất hẳn tri giác như không phải là một bộ phận của cơ thể mình nữa.
Kim Mai Linh thổn thức.
- Chàng... Chàng...
Tân Tiệp cười yếu ớt :

- Tôi có sao đâu? Chẳng phải...
Nói chưa dứt câu, chàng chợt thấy bàn tay phải đau nhói lên, cố ngẩng đầu lên xem thì bàn tay đã sưng vù và đen kịt lại, tuyệt vọng nghĩ thầm :
- "Tính mạng mình sắp hết... chỉ mới chạm vào chiếc bình mà trúng độc sâu như thế, huống hồ bị thấm vào máu thì đâu còn sống đến bây giờ? Phải thừa nhận rằng độc vật của Độc Quân quả là danh bất hư truyền!"
Tuy nhiên hy vọng sống vẫn chưa mất hẳn, chàng cố sức chống tay trái ngồi lên rồi thử vận khí. Còn tốt, chân khí vẫn vận chuyển đều.
Tân Tiệp mừng khôn xiết ngồi bàn tọa bắt đầu vận công nhằm bức độc vật ra khỏi cơ thể.
Kim Mai Linh thấy vậy lòng vô cùng thương cảm. Nàng biết rằng cố gắng của chàng chỉ là vô ích. Đừng nói trúng độc đã lâu, cho dù vừa mới trúng độc đã điều khí vận công cũng không thể bức thứ độc bá đạo này ra khỏi cơ thể được.
Tuy vậy nàng vẫn không nói gì, cứ để chàng giữ lấy tia hy vọng cuối cùng...
Nàng thương xót nghĩ thầm :
- "Dù sao chàng cũng chết... nhưng cứ để chàng hy vọng thêm một chút... Ài... chàng sắp chết, còn ta..."
Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.
Trước đây nàng muốn chết theo Tân Tiệp, nhưng nghĩ lại chợt có một trở lực ngăn cản ý nghĩ đó, bởi nàng biết mình yêu chàng nhưng đó chỉ là tình yêu đơn phương mà thôi, bởi thế chết theo chàng là hành động vô nghĩa.
Nàng chăm chú quan sát Tân Tiệp, thấy trên khuôn mặt chàng biểu lộ thống khổ, hoàn toàn không giống như biểu hiện thông thường của một cao thủ nội gia đang vận khí hành công, biết rằng độc chất đã phát tán vào cơ thể.
- "Tối đa chỉ duy trì thêm sáu bảy canh giờ nữa... chỉ thế không hơn..."
Nàng thầm nghĩ, nước mắt lại trào ra... Mắt phải chứng kiến người mình yêu đang chết dần, cho dù người đó không yêu mình đi nữa, cũng là một nỗi thống khổ khó mà chịu đựng nổi.
Tân Tiệp mở mắt, ngẩng mặt than dài một tiếng, đành chịu buông xuôi nỗ lực cuối cùng định giành lấy sinh mạng cho bản thân, nhìn thiếu nữ ngồi bên cạnh đang xót thương cho tình cảnh của mình với nỗi lòng cảm kích.
Tiếng khóc của Kim Mai Linh cùng tiếng sóng vỗ vào bờ oàm oạp

khiến chàng bấn loạn. Nỗi ân hận, lòng thương xót, sự trách móc chính bản thân giao tập thành một thứ tình cảm phức tạp.
Thế rồi những hồi ức hiện lên: Cảnh ngộ bi thương của gia đình, duyên kỳ ngộ được gặp Mai Sơn Dân ở Ngũ Hoa Sơn đã biến chàng từ một người bình thường thành người phi thường... niềm hy vọng của Mai thúc thúc và những nhiệm vụ nặng nề quan trọng trước mắt vẫn chưa làm xong... Nhưng bây giờ tất cả những chuyện đó đối với chàng không còn nhiều ý nghĩa nữa. Chàng quên cả Phương Thiếu Khuê và mối tình của thiếu nữ dành cho mình, bởi vì biết quá rõ ràng mình sống không còn bao lâu nữa. Thế rồi chàng cố gạt bỏ tất cả những nỗi phiền não trong đầu, quên đi mọi suy nghĩ. Chàng ngửa mặt lên trời thở hắt ra một hơi, cười chua chát than rằng :
- Anh hùng xưa nay ai cũng phải chết... Hỡi Tân Tiệp! có gì đáng phải buồn khổ đâu!
Chàng cố đưa tay trái lên chỉ vào Kim Mai Linh đang ngồi ngẩng mặt nhìn mình cười nói :
- Hô hô! Nàng còn khờ hơn ta nữa! Chết thì có gì đáng sợ đâu? Chẳng qua chỉ là một giấc ngủ dài mà thôi... Nào, nàng cười lên đi! Được thấy mỹ nhân cười một lần cuối trong đời, có chết cũng không còn gì nuối tiếc nữa.
Lời chàng khiến Kim Mai Linh phát run. Nàng liền thôi khóc nhìn thiếu niên vẫn còn xa lạ trước mắt mình và bỗng nhận thấy rằng mãi đến lúc đó mình mới phát hiện nam nhân này có tính cách khác thường. Thấy nàng vẫn im lặng Tân Tiệp thở dài hỏi :
- Kim cô nương, nàng cũng biết ta chỉ sống thêm vài giờ nữa thôi, vì sao không để ta vui thêm một chút?
Kim Mai Linh nghe thế, mặt cố biểu thị một nụ cười. Nhưng trong tình cảnh bi thương này, làm sao nàng có thể cười lên được? Nàng chợt quyết định :
“Cho dù thế nào... trong thời gian cuối cùng này... ta cần làm mọi cách để chàng vui lên... nhưng sau đó thì sao?”
Thế rồi nàng ngồi gần lại, nâng bàn tay bị thương của chàng lên. Đặt đầu Tân Tiệp dựa vào vai mình, dịu dàng nói :
- Chàng nói đi, nói gì cũng được, thiếp sẽ nghe. Tiệp... Tiệp ca ca, thiếp vĩnh viễn... vĩnh viễn... là của chàng!
Tân Tiệp cười mãn nguyện. Mối tình nồng hậu và chân thực của nàng làm dũng khí của chàng tăng lên rất nhiều để đối diện với cái chết. Chàng chợt cảm thấy tim đập rộn ràng lên khi được áp sát làn da mịn màng của thiếu nữ, nghe cả nhịp tim dồn dập của nàng.
Kim Mai Linh muốn đem nguồn nhiệt lượng của mình tiếp thêm cho

chàng, càng ghì chặt thiếu niên vào ngực mình.
Tân Tiệp quay mặt sang, thì thào nói :
- Mai Linh ta không còn gì nữa! Nàng tót quá... khi chết đi, ta sẽ nhớ mãi phút giây này...
Kim Mai Linh vừa khóc vừa hỏi :
- Thế còn... nữ nhân kia...
Tân Tiệp hiểu ra, cười đáp :
- Mai Linh... cô ấy... cũng không phải là ta... chỉ thấy có trách nhiệm cứu cô ta thoát cảnh kiếm nghèo... thực ra không gì khác...
- Bây giờ... chàng đối với thiếp thế nào?
- Mai Linh! Đương nhiên ta rất cảm kích... nhưng bây giờ nói làm gì nữa?
Ta sắp chết...
Kim Mai Linh chợt trở nên cương quyết. Chỉ cần một lần được yêu, thế là đủ.
Chết cũng chẳng có gì đáng ân hận nữa.
- Tiệp ca, chỉ cần chàng yêu thiếp, thiếp sẽ vĩnh viễn cùng chàng... chết theo chàng... Hai ta mãi mãi...
Tân Tiệp buồn bã lắc đầu :
- Không! Mai Linh! Cảm ơn nàng đã ưu ái như thế. Nhưng nàng không thể...
Đột nhiên chàng run lên, răng đánh vào nhau cầm cập.
Tân Tiệp vốn có khả năng chịu lạnh, mười năm ngủ trên phản đá dưới địa thất đã làm chàng có khả năng chịu âm hàn, nhưng lúc này độc chất đã xâm nhập vào cơ thể, khả năng đề kháng không còn nên lạnh không sao chịu được, một lúc ngất đi.
Kim Mai Linh sợ cuống lên, xăn tay áo xem xét thương thế của chàng, thấy nửa cánh tay đã đen sạm lại, liền ghé môi cắn vào đó rồi cố hút máu độc ra.
Nàng hút một hồi lâu đến mười mấy ngụm nhưng máu đen vẫn tiếp tục lan rộng không hề thuyên giảm. Như vậy là cách này không có hiệu quả. Cần phải làm gì đây? Dù một canh giờ, nàng không thể để chàng phải đau đớn như thế.
Sờ ống hỏa khí vẫn còn trên người, nàng liền đánh lửa lên. Trước hết, nàng cẩn thận đặt Tân Tiệp xuống, nhưng trên bãi không có củi, nàng dùng chưởng bổ đôi tấm phản vừa cứu mạng hai người, lát sau ngọn lửa đã bốc lên.
Tân Tiệp được sưởi ấm, tình trạng có khá hơn trước, cảm kích nhìn Kim Mai Linh nói :
- Mai Linh, nàng vì ta mà vất vả như thế...

Kim Mai Linh ngắt lời :
- Chàng đừng nói nữa! Vì chàng, thiếp không tiếc bất cứ điều gì. Giá kéo dài được cuộc sống của chàng, ngay cả bản thân mình thiếp còn không tiếc!
Tân Tiệp hết sức xúc động trước tình cảm chân thành và tha thiết của đối phương. Tiếc rằng mình không sống bao nhiêu nữa, nếu không chàng sẽ cầu xin tình yêu đó, tiếp nhận một cách trân trọng... Đám lửa tàn dần.
Còn một nửa tấm phản, Kim Mai Linh vung chưởng đánh xuống... Nhưng đột nhiên nửa tấm phản vừa vỡ tan. Kim Mai Linh chợt trông thấy lăn ra mấy chiếc bình nhỏ vội vàng nhặt lên xem, lòng mừng khôn xiết, kêu lên :
- Giải dược!
Tân Tiệp vừa kinh dị, vừa nghi hoặc nhưng lại chứa chan hy vọng, thốt hỏi :
- Thật ư? Từ đâu ra vậy?
Kim Mai Linh sung sướng nói :
- Chàng được cứu sống rồi! Đừng hỏi gì cả, trước hết hãy mau uống vào đã!
Nói rồi dốc chiếc bình màu trắng lấy ra một viên dược hoàn đưa thẳng vào miệng Tân Tiệp bảo chàng nuốt vào. Kim Mai Linh đứng bên vừa cười vừa nói :
- Chàng nằm xuống bên đống lửa này mà nghỉ đi một lúc, ngủ được càng tốt, khi tỉnh dậy sẽ khỏi ngay thôi!
- Nhưng nàng nói xem giải dược từ đâu ra thế?
- Chàng cứ nằm xuống đi đã, thiếp sẽ kể...
Nguyên tấm phản mang hai người tới đây là được Độc Quân Kim Nhất Bằng dùng làm giường nằm, Kim Mai Linh khuyên ông nên thay bằng cái khác mềm mại hơn nhưng Kim Nhất Bằng quyết không chịu, thì ra ông ta dùng nó để cất giấu giải dược mà không người nào được biết. Như vậy chính tấm phản đã cứu hai người khỏi chết đuối mang họ từ giữa sông giạt vào bờ và lần này lại cứu Tân Tiệp khỏi cái chết gần kề.
Độc chất của Kim Nhất Bằng bá đạo võ lâm, nhưng giải dược của lão cũng rất thần kỳ. Chỉ vài khắc, tay chàng bớt sưng, màu đen nhạt dần rồi mất hẳn. Chỉ qua nửa canh giờ, chàng đã bắt đầu cử động được.
Kim Mai Linh vừa cười vừa khóc, nói ríu rít, sau đó đỡ Tân Tiệp ngồi lên, vận công truyền thêm nội lực cho chàng để bức độc chất ra khỏi cơ thể. Sau một canh giờ, Tân Tiệp thấy mình không còn gì đáng lo

nữa, đứng lên nói :
- Ta khỏi hẳn rồi, chúng ta đi khỏi đây thôi! Giải dược của cha muội quả là thần diệu!
Kim Mai Linh sung sướng nhoẻn miệng cười, thêm :
- Nhưng độc dược không phải tầm thường, đúng không?
Tân Tiệp gật đầu cười, mắt nhìn nàng đầy thương yêu. Lúc này tính mạng chàng không còn bị đe dọa nữa, mặc sức biểu lộ tình yêu trước thiếu nữ đã dám vì mình mà sẵn sàng hy sinh cả bản thân.
Kim Mai Linh hiểu lòng chàng, mặt hơi ửng đỏ nhưng lòng rộn rã vui sướng.
Chợt nàng thấy xa xa ngoài đống lửa có gì giống như cuốn sách liền chạy đến nhặt lên xem, thấy trên mặt viết hai chữ: "Độc Thư". Thì ra cuốn sách nhỏ này cũng nằm trong tấm phản bị Kim Mai Linh đánh một chưởng rơi ra mà trước đó bị củi lấp đi nàng không thấy.
Hai người chụm đầu vào nhau đọc, thấy trong sách chép lại tính năng của tất cả các loại thuốc độc trong thiên hạ và phương pháp chế tạo chúng.
Tân Tiệp đọc rất hứng thú, cuốn sách mở ra cho chàng những điều hoàn toàn mới lạ mà trước đây chưa từng biết. Đọc xong, chàng nghiêm nghị nói :
- Linh muội! Nói thật lòng, cha nàng đúng là một vị kỳ nhân biết tất cả các loại độc trong thiên hạ, chỉ nói riêng cách chế mấy loại độc dược vô sắc vô vị cũng đủ thành người độc bộ võ lâm rồi!
Kim Mai Linh thở dài nói :
- Lão nhân gia suốt đời lăn lộn chỉ vì độc dược, thế mà nay chính ông ấy bị độc vật làm hại đến nỗi dở tỉnh dở điên, không biết bây giờ đã chạy đi đâu...
Tân Tiệp buông lời an ủi :
- Lão nhân gia võ công siêu phàm, không đến nỗi nào bị gặp chuyện bất trắc đâu...
Kim Mai Linh vòng tay ôm qua sườn Tân Tiệp nói :
- Bây giờ chúng ta nên đi tìm một hộ dân cư nào đó kiếm chút gì ăn. Muội đói quá rồi. Không biết chúng ta bị trôi dạt đến tận đâu.
Tân Tiệp gật đầu.
Hai người rời khỏi bờ sông cứ trước mặt mà đi, định bụng tới được đường cái rồi cứ theo đó thế nào cũng tới chỗ dân cư.
Kim Mai Linh vừa đi vừa hỏi :
- Tiệp ca, chàng học được võ công ở đâu thế?
Tân Tiệp cười đáp :
- Cứ từ từ rồi ta sẽ kể cho nàng nghe.

Đột nhiên phía trước vang lên tiếng kêu thất thanh của nữ nhân, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi bổ tới phía vừa phát ra tiếng kêu đó.
Vượt qua một khoảng rừng, họ chạy tới một khoảng trống tương đối bằng phẳng, thấy hai người, một nam một nữ đang lăn lộn trên mặt đất. Nữ nhân vừa cố đẩy nam nhân ra vừa kêu lên hoảng sợ.
Vừa nhận ra nam nhân, Tân Tiệp tức giận quát lên :
- Thì ra là ngươi!
Hai người đang lăn lộn trên đất không phải ai khác, chính là Thiên Ma Kim Kỳ và Phương Thiếu Khuê.
Nguyên Thiên Ma Kim Kỳ có biết bơi đôi chút, sau khi thuyền bị chìm cũng vớ được một mảnh ván, thấy Phương Thiếu Khuê dập dềnh gần đó đã kéo nàng lên, cả hai cùng bám vào mảnh ván và dạt được lên bờ. Tới bờ cả hai đều kiệt sức. Trong khi thiêm thiếp, Phương Thiếu Khuê cảm thấy có người sờ sẫm lên người, hoảng hốt thức dậy thấy Kim Kỳ đang định giở trò dâm ô liền cố sức vùng ra bỏ chạy nhưng Kim Kỳ quyết không chịu bỏ, tới đây hai người mới vật lộn nhau.
Tình thế xem ra đã tới hồi tuyệt vọng thì may sao Tân Tiệp và Kim Mai Linh nghe tiếng kêu kịp chạy tới.
Thiên Ma Kim Kỳ nghe tiếng quát sững cả người, không ngờ trong rừng vắng lại có người xuất hiện vào lúc này liền buông thiếu nữ ra.
Phương Thiếu Khuê nhận ra Tân Tiệp liền kêu lên mừng rỡ :
- Tiệp ca ca!
Rồi bất chấp mọi người xung quanh, nàng đâm bổ tới ôm chầm lấy Tân Tiệp, hổn hển nói :
- Tiệp ca ca, mau cứu thiếp! Hắn muốn... hắn muốn...
Thiên Ma Kim Kỳ đứng lên, trông thấy Tân Tiệp thì máu nóng bốc lên, thấy Kim Mai Linh đứng gần đó liền quát lên :
- Sư muội! Mau tới đây, giúp ta thịt tên tiểu tử này!
Kim Mai Linh thấy cảnh tượng trước mắt vừa kinh dị vừa bực tức, bước đến bên Tân Tiệp mắt nhìn Phương Thiếu Khuê.
Thiên Ma Kim Kỳ rất đỗi ngạc nhiên, không hiểu sao sư muội không nghe lời mình. Hắn chợt nhớ rằng chính Tân Tiệp đã trúng độc, đưa mắt nhìn cánh tay trái chàng thấy không có dấu vết gì lạ, cũng không có dấu hiệu trúng độc. Hắn vội lao tới, thử công suất một chưởng. Nào ngờ Tân Tiệp đẩy nhẹ Phương Thiếu Khuê ra, xuất chưởng đánh trả lại.
Chỉ nghe rầm một tiếng, Thiên Ma Kim Kỳ bị chưởng phong bức lùi hai bước, mắt mở to kinh dị nhìn đối phương.
Chợt hắn trông thấy trong tay Kim Mai Linh có cuốn sách, đó là cuốn

độc kíp mà có lần hắn thấy ở chỗ sư phụ, chợt hiểu rằng Tân Tiệp thoát chết chính do sư muội cứu, tức giận gầm lên :
- Tiểu tử... ngươi dám mê hoặc sư muội ta!
Rồi oán hận nhìn Kim Mai Linh hỏi :
- Sao cô dám trộm bí kíp của sư phụ?
Kim Mai Linh lãnh đạm trả lời :
- Không việc gì đến sư huynh!
Bây giờ Phương Thiếu Khuê lại lao đến ôm chặt Tân Tiệp. Kim Mai Linh gạt tay ra, đanh giọng nói :
- Ngươi làm gì thế? Buông ra!
Phương Thiếu Khuê vẫn ôm chặt lấy Tân Tiệp, thản nhiên đáp :
- Không việc gì đến ngươi!
Tân Tiệp vô cùng bối rối, không biết xử trí thế nào trong trường hợp này. Đối với Phương Thiếu Khuê, trước đây chàng không phủ nhận là đã có chút cảm tình, nhưng chỉ dừng lại ở mức đó. Tuy nàng từ hôm qua đến giờ đã công khai bộc lộ tình ý của mình lúc ở trên thuyền, do hoàn cảnh tuyệt vọng mà chàng có nói lỡ ra rằng được chết bên cạnh người tình... có lẽ vì thế mà Phương Thiếu Khuê ngộ nhận... Còn Kim Mai Linh nghe đối phương nói câu đó, vừa tức vừa nghen, giật mạnh Phương Thiếu Khuê ra.
- Ngươi thật là thứ không biết xấu, sao trơ tráo đến mức ôm lấy... người ta như thế?
Phương Thiếu Khuê hằn học đáp :
- Ngươi là cái thá gì chứ? Ta và Tiệp ca ca thích như thế...
Rồi quay sang Tân Tiệp nhoẻn miệng cười :
- Đúng thế không, ca ca?
Tân Tiệp không đáp, Phương Thiếu Khuê bỗng cụt hứng, quay sang Kim Mai Linh gào lên :
- Ngươi... ngươi là cái gì của anh ấy chứ?
Kim Mai Linh thản nhiên đáp :
- Ta là vợ của Tiệp ca ca!
Thiên Ma Kim Kỳ nghe vậy hết sức bàng hoàng. Hắn biết rõ tính cách của Linh muội, tuy sắc nước hương trời nhưng giữ thái độ lạnh lùng đến tàn nhẫn với nam nhân, không thèm để mắt đến bất cứ ai. Thế mà bây giờ trước mặt người khác lại thản nhiên thừa nhận là vợ của tiểu tử họ Tân kia...
- “Chẳng lẽ đó là sự thật?”
Phương Thiếu Khuê như bị sét đánh ngang tai, sững người ra hồi lâu rồi đăm đăm nhìn vào Tân Tiệp hỏi :
- Tân ca ca! Chàng nói đi! Có đúng vậy không? Chàng đã...

Tân Tiệp đưa mắt nhìn nàng rồi bỗng cúi xống lặng lẽ gật đầu. Trong tình cảnh này, chàng hoàn toàn không muốn sự việc xảy ra nặng nề, nhưng chàng không thể làm khác.
Phương Thiếu Khuê bỗng mặt méo xệch lại, gào lên một tiếng lanh lảnh vô cùng đau đớn rồi băng mình bỏ chạy.
Tân Tiệp lo lắng nghĩ thầm :
- "Đương nhiên cô ta đang rất sầu khổ, nếu lỡ xảy ra chuyện gì bất hạnh thì sao? Rất có thể cô ta nghĩ dại..."
Nghĩ thế chàng vội lao mình chạy theo. Nhưng mới được vài bước. Chợt thấy một luồng kình phong đánh tới sau lưng, Tân Tiệp định quay lại phản chưởng, nhưng chợt nhớ lại đối phương dùng độc liền nép sang bên.
Một viên đá bay sát qua người. Tiếp đó, Thiên Ma Kim Kỳ vừa thét to vừa lao tới, chưởng xuất những chiêu kịch liệt nhất.
Tân Tiệp đành dừng lại nghênh chiến, chỉ chưởng đều sử dụng. Chàng đã giận sôi lên, xuất thủ không chút nương tay nữa.
Thiên Ma Kim Kỳ vừa thét vang thi triển "Âm chưởng" bảy mươi hai thức uy mãnh vô song.
Hai người quần nhau kịch liệt, nhưng mới được mười mấy chiêu bỗng nghe xa xa vẳng đến một tiếng la thất thanh. Cả hai đối thủ nghĩ ngay đến Phương Thiếu Khuê đang gặp đại họa liền dừng tay, không ai bảo ai lao về phía có tiếng kêu. Kim Mai Linh cũng vội vã đuổi theo.
Chỗ đó cách Trường Giang không xa, nên chốc lát họ đã đến bờ sông, nhưng nhìn quanh không thấy bóng người nào, trên mặt sông cũng hoàn toàn vô nhân tích.
Thiên Ma Kim Kỳ nhìn mặt sông mênh mông cho rằng Phương Thiếu Khuê đã nhảy xuống sông trầm mình, hận Tân Tiệp đến nhập cốt, gầm lên :
- Tất cả đều do ngươi mà ra hết!
Dứt lời song chưởng lại đánh ra hai chiêu, thế bài sơn đảo hải.
Tân Tiệp cũng tức giận không kém, chỉ vì Thiên Ma Kim Kỳ ngăn cản mà không đuổi kịp Phương Thiếu Khuê để đến nỗi cô ta phải ngậm oan mà chết, liền xuất chưởng hóa thành ba luồng chưởng lực vây lấy đối phương. Đó là chiêu "Mai Hoa Tam Lộng" trong "Cù Chi kiếm pháp" dùng chưởng thay kiếm.
Lần này cả hai đối thủ đã hỏa khí xung thiên quyết tâm dồn đối phương vào chỗ trí mạng, bởi thế chiêu thức đều độc lạt, vận hết nội lực, không bỏ lỡ cơ hội tấn công.
Kim Mai Linh thấy hai người liều mạng quần nhau như vậy, luống

cuống không biết phải làm gì.
Trong hai người, một là sư huynh của nàng, còn người kia nàng đã coi là chồng mình, vì thế không thể bênh vực một ai. Hơn nữa võ công và nội lực nàng kém xa, dù muốn cũng không chen tay vào được, đành phải đứng giương mắt nhìn đến nỗi quên cả đói.
Tân Tiệp đã hai lần động thủ với Thiên Ma Kim Kỳ, đã dốc tận lực nhưng chưa lần nào thắng được. Kể từ khi xuất sư đến nay, đây là lần đầu tiên chàng động thủ với người khác, thế mà ngay từ đầu trận còn chưa thắng được thì nói gì đến chuyện làm đại sự?
Tuy vậy chàng cũng biết rằng Thiên Ma Kim Kỳ tuy còn ít tuổi nhưng đã làm chấn động võ lâm, ngay cả Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi trong "Không Động Tam Kiếm" thành danh và địa vị không kém, vậy mà nghe đến hắn cũng phải lãnh tránh xa. Huống chi Thiên Ma Kim Kỳ hành khứ giang hồ đã lâu, kinh nghiệm chiến đấu vượt xa Tân Tiệp, nếu chàng không hơn một bậc về võ công và nội lực thì khó mà giữ được bình thủ.
Thiên Ma Kim Kỳ đã tính toán trong đầu, biết rằng nếu kéo dài cuộc đấu tất mình sẽ lạc bại. Theo tình cảnh thì không nên tin vào sư muội, không những nó không giúp mình mà thậm chí còn mong mình thất bại nữa. Hiện trường đấu ngay trên bãi sông, ba mặt đều trống trải, mặt kia là sông, khinh công của đối phương còn lợi hại hơn cả mình nên không có hy vọng chạy thoát. Bởi thế hắn nghiến răng ra sức liều mạng.
Tân Tiệp không dám tơ hào khinh suất. Từ sau khi bị trúng độc, chàng rất húy kỵ độc chất của Độc Quân, mà Thiên Ma Kim Kỳ là đại đệ tử của Kim Nhất Bằng, nhất định trong người hắn còn thứ độc vật nào đó. Bởi thế vừa đánh chàng vừa cảnh gác đề phòng, sợ đối phương thừa cơ hạ độc thủ.
Tân Tiệp không biết rằng nếu Thiên Ma Kim Kỳ mang sẵn ám khí tẩm độc trong người thì đã thi triển từ lâu. Nguyên từ khi hắn tung hoành trong giang hồ căn bản chưa gặp địch thủ, bởi thế tâm cao khí ngạo, cho rằng không cần phải dùng ám khí. Lúc này hắn rất hối hận về điều đó, không mang theo độc vật trong người.
Hai người đang kịch chiến thì thấy giữa sông có một con thuyền nhỏ lao vào vun vút.
Kim Mai Linh nhìn ra, thấy chiếc thuyền đang hướng về phía mình với tốc độ nhanh không sao tưởng tượng được. Biết rằng người trên thuyền có công lực kinh nhân, lòng không khỏi lo lắng. Thế mà hai đối thủ vẫn bám lấy nhau, chừng như cuộc chiến đã làm họ phát cuồng.

Chốc lát, thuyền nhỏ nhẹ nhàng cập bờ.
Tuy cả Tân Tiệp lẫn Thiên Ma Kim Kỳ đều thấy chiếc thuyền nhưng không ai dám ngừng tay, sợ đối phương thừa cơ hạ sát thủ.
Trên thuyền có ba người, hai nam một nữ, trong đó có một lão nhân gầy gò, còn đôi nam nữ chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi, y phục rất sang trọng tỏ ra là công tử tiểu thư con nhà hào phú. Ba người xuống thuyền nhưng vẫn đứng trên bờ không nói gì, mặt đều lộ vẻ kinh dị nhìn hai đối thủ đang quấn lấy nhau bất phân thắng phụ trong một trận chiến sinh tử.
Thiếu nữ thấp giọng nói gì với lão nhân mấy câu, nhưng âm thanh quá nhỏ không sao nghe thấy được. Chỉ thấy lão nhân gật gật đầu.
Thiếu niên giương mắt nhìn Kim Mai Linh không chớp, từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên, không giấu sự thèm muốn.
Kim Mai Linh thấy thiếu niên tuy tuấn mỹ nhưng nhãn quang bất chính, lại có nét gian tà không giống người tốt, khó chịu nghĩ thầm :
- “Cô nương phải giáo huấn ngươi một trận mới được!”
Đột nhiên nàng thấy trong túi thiếu niên ló ra chiếc bao tay đen sì, giật mình nghĩ bụng :
- “Chẳng lẽ chính là bọn chúng?”
Thiếu niên miệng cười giả lả, bước lên mấy bước nói :
- Kim cô nương, vẫn khỏe chứ?
Nghe đối phương gọi ngay đích danh mình, Kim Mai Linh vô cùng lo lắng.
Thoạt tiên nàng định hỏi :
- Sao các hạ biết họ tôi?
Nhưng thấy thái độ đểu cáng của thiếu niên, nàng bực tức không thèm hỏi, quay mặt đi chỗ khác.
Thiếu niên cười nhạt nói :
- Kim cô nương làm cao dữ quá ha!
Kim Mai Linh càng bực, nhưng ngẫm nghĩ giây lát, buột miệng hỏi :
- Các hạ là ai?
Thiếu niên mắt tít lại định trả lời.
Đột nhiên từ trường đấu có tiếng chưởng tiếp nhau rất mãnh liệt và tiếng người kêu. Cả bốn người đều chú mục nhìn sang, thấy trận đấu đã phân thắng phụ.
Nguyên Thiên Ma Kim Kỳ sau hơn trăm hiệp đã thấy mình núng thế, nếu không xuất hiểm chiêu thì khó mà tránh khỏi thất bại.
Tuy nhiên bấy giờ Tân Tiệp đã rút được một số kinh nghiệm, chỉ cần nhìn mắt đối phương đã hiểu được thâm ý của hắn rồi. Thêm nữa chàng còn nhận ra chiêu thức Thiên Ma Kim Kỳ đánh ra đã không

còn linh hoạt nữa, hơi thở đứt quãng, biết hắn đã kiệt lực.
Thiên Ma Kim Kỳ vận hết công lực, xuất hư chiêu đánh vào tiểu phúc Tân Tiệp nhưng tả chưởng lại vận đủ mười thành công lực đánh vào vai trái đối phương một chưởng như sét.
Tân Tiệp đã có chủ định, không tránh, cũng không đỡ, vận chân khí toàn thân bảo vệ vai, đồng thơi giáng trả một chưởng.
Thiên Ma Kim Kỳ đang đắc ý thì lập tức bị chưởng lực của đối phương đánh ập vào ngực, toàn thân bắn lên không rơi xuống phía sau tới hơn trượng, miệng phun ra một vòi máu!
Tân Tiệp tuy đã thắng được cường địch nhưng cũng trúng một chưởng vào vai. Mặc dù công lực của Kim Kỳ đã giảm đi nhiều, chàng lại vận công phòng hộ từ trước, nhưng vẫn thấy vai tê đi.
Chàng cất tiếng thở dài, buồn rầu nghĩ bụng :
- “Chỉ gặp đối thủ đầu tiên đã phải đối phó vất vả đến thế, nếu gặp phải Thiên hạ nhất kiếm thì biết làm thế nào?”
Kim Mai Linh thấy Tân Tiệp lảo đảo muốn ngã, kinh hãi kêu lên một tiếng lao ngay đến đỡ lấy chàng, nhẹ giọng hỏi :
- Chàng bị thương có nặng không?
Tân Tiệp khẽ lắc đầu.
Thiếu niên mới đến thấy Mai Linh và Tân Tiệp thân thiết như vậy, hậm hực nghĩ thầm :
- “Cho tên tiêu tử đó giá mạng luôn thể!”
Rồi thò tay vào túi lấy chiếc bao da đen sì mang vào bàn tay trái bước tới trước mặt Kim Mai Linh hỏi :
- Bây giờ thì cô nương biết ta là ai rồi chứ?
Dứt lời xòe tay ra trước mặt Kim Mai Linh.
Tân Tiệp thấy thái độ thiếu niên kia đầy ác ý như vậy, tự hỏi :
- “Chẳng lẽ bọn người kia đối với Mai Linh hay Kim lão trượng có oán cừu gì?”
Kim Mai Linh thấy chiếc bao tay đen kịt, bấy giờ không còn nghi ngờ gì nữa, sắc mặt biến đi.
Bấy giờ lão nhân gầy gò và thiếu nữ bước tới, không để ý gì tới Kim Mai Linh mà dồn ánh mắt vào Tân Tiệp.
Tân Tiệp thấy ba người kia hành tích kỳ dị, ánh mắt cũng đầy hung khí, biết chẳng thiện cảm gì mà tới đây. Nhìn qua lão nhân thấy huyệt thái dương nhô cao cả tấc đủ biết nội công phải rất thâm hậu, thấy hai nam nữ trẻ tuổi kia thuộc hàng nội gia cao thủ.
Chàng thầm xác định tình thế.
- “Nếu bây giờ xảy ra tranh chấp thì phải làm thế nào? Hiển nhiên chàng không thể bàng quan để mặc Kim Mai Linh một mình đấu với

ba người kia mà chắc chắn sẽ vô cùng bất lợi. Nhưng hiện tại chàng đã sức cùng lực tận, lại còn thụ thương thì đối phó làm sao đây? Chỉ còn cách là kéo dài thời gian rồi sẽ liệu kế..."
Nghĩ đoạn, chàng từ tốn hỏi :
- Lão trượng có gì chỉ giáo?
Ngay lúc đó, chàng cảm thấy Kim Mai Linh kéo áo mình.
Lão nhân đảo mắt nhìn bên này bên khác, hết nhìn Tân Tiệp rồi tới Kim Mai Linh, lòng cảm thấy kỳ quái :
"Thiếu niên này võ công kinh nhân, nhưng không biết lai lịch thế nào. Gần đây chưa từng nghe giang hồ có nhân vật nào như vậy.
Điều quái lạ nhất là hắn với nữ nhi của Kim Nhất Bằng lại thân thiết thế kia mà lại vong mạng đánh nhau với đồ nhi của Kim Nhất Bằng làm hắn bị thương, thật chẳng biết quan hệ giữa chúng ra sao nữa!"
Lão cố ý lôi kéo Tân Tiệp về phía mình, nên chấp tay cười đáp :
- Tại hạ là Đường Bân ở Tây Xuyên, tới đây thì đối với Kim Nhất Bằng có chút mâu thuẫn. Bằng hữu thân thủ cao cường như thế, không biết quý tính đại danh là gì, lệnh sư là vị nào? Nếu đã có oán cừu với Độc Quân, chúng ta nên kết bằng hữu...
Tân Tiệp đâu không hiểu ý đối phương? Chàng thầm nghĩ :
- "Thế cũng may.
Ta hiện không muốn kết cừu oán, miễn sao ngươi đừng động đến Kim Mai Linh là được!"
Chàng từng nghe nói Đường Gia. Trên giang hồ ai nghe đến độc dược và ám khí của Đường gia cũng phải rùng mình thất đảm. Thêm nữa, người trong Đường môn tính khí hẹp hòi hiểm ác, chỉ cần phạm đến chúng dù là nhỏ y như rằng phải trả giá gấp đôi. Tân Tiệp "À" một tiếng nói :
- Thì ra Đường lão anh hùng danh chấn thiên hạ! Tiểu sinh thật thất kính!
Chàng lại nói tiếp, khéo léo né tránh về thân thế lai lịch của mình :
- Tại hạ với Kim Nhất Bằng không cừu oán gì. Đường lão anh hùng muốn phục cừu xin hãy cứ tùy tiện. Chỉ là hiện Kim Nhất Bằng không có ở đây...
Thiên Ma Kim Kỳ bây giờ đã dậy được, nghe cừu nhân của sư phụ đến bụng rất hoảng sợ.
- "Hiện tại mình đang thụ thương không thể đối địch được, mà người của Đường môn tên nào cũng tâm độc thủ lạt, còn Đường Bân cả võ công lẫn thủ đoạn không phải hạng tầm thường, xem ra mình hôm nay lâm vào cảnh dữ nhiều lành ít, chi bằng cứ liều một trận cho ra dáng hảo hán, đàng nào cũng chết!"

Nghĩ như vậy, hắn nén đau bước tới quát to :
- Muốn tìm sư phụ ta, các ngươi cứ việc gặp Kim Kỳ ta cũng được! Đại gia tuy đã thụ thương, nhưng cũng không sợ hạng chuột các ngươi đâu!
Đường Bân cười độc địa :
- Được lắm! Kim Nhất Bằng không có ở đây nhưng đã có đồ đệ hắn cũng thế! Thường ngày các ngươi cứ phàn nàn không có bia sống để phóng ám khí, nay hai tên này quả là bia sống lý tưởng cho các ngươi!
Thiếu nữ cười khanh khách nói :
- Như thế là nhị thúc chiều chúng ta quá! Linh ca! Phần huynh tiểu tử đó, còn con nha đầu này để muội, xem ai trúng được nhiều.
Thiếu niên chính là nhi tử của Chưởng môn nhân Đường môn Truy Hồn Đường Lôi. Hắn danh hiệu là Độc Lang Quân Đường Linh nghe tiểu muội nói vậy cười hô hô đáp :
- Ta không cần so độ với muội. Nhưng khi muội đánh cô nương đó thì nhớ tránh cái mặt xinh đẹp đó ra để ta còn có chỗ dùng, nếu không ta chẳng khách khí gì với muội đâu!
Hai huynh muội kẻ tung người hứng làm Kim Mai Linh tức lồng lộn định xông ra nhưng bị Tân Tiệp giữ lại. Chàng cười nói :
- Lâu nay nghe danh Đường lão anh hùng là vị tiền bối uy danh hiển hách làm tiểu sinh rất khâm phục, chẳng ngờ hôm nay diện kiến lần đầu. Đường lão anh hùng đã khiến tiểu sinh thất vọng!
Đường Bân nghe câu đó biến sắc, lão còn chưa biết lai lịch đối phương, chỉ cảm thấy không những võ công đối phương cao cường mà đối đáp cũng rất lợi hại giống như lịch lãm giang hồ.
Tân Tiệp nói tiếp :
- Có lẽ việc cừu oán chỉ do bản thân Kim Nhất Bằng gây ra, không quan hệ gì đến lớp hậu bối, huống chi trong hai người ở đây một người là nữ nhân, còn người kia bị thụ thương? Nếu Đường lão anh hùng vẫn cứ động thủ, việc truyền ra giang hồ há chẳng mang tiếng xấu là lợi dụng thế nguy của đối phương? Tại hạ không cho rằng Đường lão anh hùng đến nỗi như thế...
Lời chàng lộ rõ ý châm biếm.
Đường Bân sầm mặt lại vì tức giận.
Mới rồi thấy hai người ác đấu, lão dùng kế "Tọa sơn quan hổ đấu" hòng thừa thế mà ngư ông đắc lợi, chờ khi Kim Kỳ thất bại hoặc chí ít cũng kiệt lực mới xuất thủ, khi đó chỉ còn một mình Kim Mai Linh, với sức ba người thì việc thu thập đối phương dễ như trở bàn tay. Lão tin rằng Tân Tiệp cũng là cừu nhân của Kim Nhất Bằng không

ngờ bây giờ quan hệ trở nên rất phức tạp. Lão thừa hiểu hàm ý châm biếm của Tân Tiệp nhưng không muốn kết thêm cường địch khi còn chưa biết lai lịch đối phương.
Lão chưa kịp nói gì Độc Lang Quân Đường Linh đã lên tiếng trước :
- Nếu bằng hữu không phải là rể của Kim Nhất Bằng thì ta khuyên hãy tránh ra, đừng chọc tay vào chuyện người khác!
Tân Tiệp cười hô hô, hỏi :
- Nếu ta đúng là con rể của Kim Nhất Bằng thì sao?
Độc Lang Quân Đường Linh xám mặt, đưa tay rất nhanh vào túi rồi vung lên phát xuất mấy mũi ám khí cực nhỏ bắn vào mấy chỗ ngực, yết hầu, hai vai và tiểu phúc Tân Tiệp. Hơn nữa ám khí phát ra vô thanh vô sắc, quả là thủ đoạn bá đạo.
Thất Diệu Thần Quân bình sinh không dùng ám khí nhưng đã nghiên cứu kỹ các loại ám khí bá đạo trong thiên hạ và có phương pháp phá giải hết sức linh nghiệm. Tân Tiệp cũng được truyền thứ bản lĩnh này.
Chàng biết Đường môn tam ám khí là "Độc châm", "Độc sa" và "Độc tật lê" thì khó đối phó nhất là Độc tật lê với những chiếc ám khí nhỏ như chiếc gai mà đối phương đang thi triển.
Đã từng luyện mấy năm trong thạch thất phương pháp đối phó với đủ loại ám khí, huống gì lúc này giữa thanh thiên bạch nhật? Chàng chỉ cười nhạt mấy tiếng, tay áo rộng phất mạnh lên, tuy vai trái còn tê nhức nhưng tay phải vẫn hành động không ảnh hưởng gì.
Một luồng kình phong từ tay áo phát ra cuốn cả sáu mũi Độc tật lê rơi cả xuống đất, thân thể của Tân Tiệp vẫn đứng nguyên không rời nửa bước.
Việc chàng chấn lạc ám khí không những làm cho ba người của Đường môn thất kinh mà cả Thiên Ma Kim Kỳ cũng biến sắc. Hắn nghĩ thầm :
- "Tên này công lực quá cao cường, ta chưa gặp ai như hắn. Thế nhưng tại sao vừa rồi động thủ với ta, hắn lại không dốc hết sở học?"
Nhưng Thiên Ma Kim Kỳ lại không biết rằng Tân Tiệp thiếu kinh nghiệm đối địch. Những người khác khi còn thụ nghệ ở sư môn, ít ra cũng được sư huynh đệ hoặc sư phụ giao thủ quá chiêu để đúc rút kinh nghiệm đối địch. Nhưng đến cả điều này Tân Tiệp cũng không có. Chàng chỉ vận dụng những gì tiếp thu qua lý thuyết mà thôi, bởi thế khi động thủ với Kim Kỳ, chàng chỉ mới phát huy được một nửa sở học. Thế nhưng vừa rồi đối phó với ám khí, chàng lại khí định thần nhàn, với công lực siêu phàm, nhãn quan hơn người và phương pháp thích hợp, chàng cứ theo bài bản mà áp dụng là dễ dàng đắc

thủ.
Nên biết Đường gia tam ám khí có thể dương danh thiên hạ, một nguyên nhân rất quan trọng là phóng đi vô thanh vô sắc, lại tẩm độc chất kịch độc.
Nhãn quan Tân Tiệp đã đạt tới trình độ thượng thừa, có thể nhìn ra cái mà người khác không nhìn thấy, hơn nữa đã có phương pháp hiệu nghiệm để phá giải nên không sợ.
Đường Bân bước lên hai bước nhìn Tân Tiệp nói :
- Bằng hữu thân thủ phi phàm, tất là cao đồ của vị danh sư. Chỉ là trong giang hồ đương đại người đủ tư cách truyền thụ bản lĩnh như thế cho bằng hữu không nhiều. Nếu Đường Bân này mắt chưa hoa, có thể lệnh sư là đương kim thiên hạ đệ nhất nhân, Kiếm Thần Lệ Ngạc đại hiệp?
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- "Quả là ngươi mắt hoa thật rồi!"
Đường Bân thấy đối phương im lặng, cho rằng mình đã đoán đúng, nói tiếp :
- Lão hủ với Lệ đại hiệp có chút quen biết, cùng mấy vị lệnh sư huynh cũng có mối giao tình, chỉ là chưa từng gặp bằng hữu, dù sao cũng có thể coi là người trong nhà, bằng hữu hà tất phải gắng sức ngăn trở chúng ta phục cừu?
Lão tự cho mình cơ trí không gây thù chuốc oán với Không Động phái, và uy danh Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm không phải tầm thường, hy vọng dùng lời nhũn nhặn như thế Tân Tiệp sẽ ở ngoài vòng không can thiệp vào nữa. Không ngờ chàng cười hô hô nói :
- Đường lão anh hùng nói thế, tại hạ chẳng hiểu chút gì. Cái gì mà Kiếm Thần Lệ đại hiệp? Tại hạ không biết hắn. Việc của Đường lão anh hùng hôm nay, tại hạ không muốn can thiệp vào. Nhưng...
- Nhưng sao?
- Tuy tại hạ chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ, nhưng dám xin Đường lão anh hùng nể mặt tại hạ mà bỏ qua việc này, nếu được chấp nhận, ngày sau tại hạ xin có chỗ báo đáp, và như thế, trên giang hồ sẽ hết sức khâm phục lòng đại lượng của Đường môn...
Đường Bân cười nhạt, ngắt lời :
- Nếu ta không nể mặt các hạ thì sao?
- Nếu vậy, để phản đối việc Đường lão anh hùng lợi dụng lúc người khác gặp nguy cấp mà tấn công, tại hạ dù đang thụ thương vẫn nỗ lực chống lại!
Đường Bân cười nhạt trả lời :
- Hừ, chẳng qua lão phu muốn tốt cho ngươi, đừng tưởng ta sợ

ngươi. Nếu vậy ngươi cứ việc theo chúng về quỷ môn quan một thể! Linh nhi, Yến nhi! Hạ thủ!
Lập tức Đường Linh và Đường Yến cũng rút ra mỗi người một chiếc kim tiên, đó chính là binh khí độc môn của Đường gia được chế tạo bằng vàng nguyên chất, nhu cương lưỡng dụng.
Đường môn uy chấn võ lâm, ngoài Tam ám khí ra còn "Thất Sát Đoạt Mệnh Tiên Pháp" dùng cho nhuyễn tiên bằng vàng này, chiêu thức cũng độc đáo và linh diệu. Nhưng điều đặc biệt là người người ở Đường môn đều có khả năng tay trái phóng ám khí trong khi tay phải vẫn sử dụng kim tiên đối địch, bởi thế nếu chú ý đối phó với tiên pháp tất không tránh khỏi bị trúng ám khí hoặc trái lại. Đó là nguyên nhân tại sao trong suốt hơn trăm năm tồn tại, Đường môn luôn luôn giữ được địa vị không nhỏ trong võ lâm, ngay cả Ngũ đại tông phái cũng trọng nể mấy phần.
Tân Tiệp có biết điều này, liền vận công chuẩn bị đối phó. Kim Mai Linh cũng rời chàng ra, thần tình lộ rõ vẻ căng thẳng.
Đường Bân cười nhạt nhìn Tân Tiệp nói :
- Bằng hữu, lão phu khuyên ngươi một lần cuối cùng. Ngươi có thể đối phó với ám khí, nhưng tình thế trước mắt, ngươi nên xác định rằng trước mắt không lâu nữa một mình ngươi phải đối phó với cả ba cao thủ Đường môn... lão phu đánh giá hơi cao ngươi một chút, nhưng dù sao lão phu cũng có kế vạn toàn...
Tân Tiệp buông giọng khinh bỉ :
- Các hạ cứ việc xuất thủ đi, đã không còn giữ quy củ trên giang hồ, nói nhiều vô ích!
Đường Bân cười độc địa :
- Đường môn xưa nay hành sự chỉ cốt đạt mục đích, bất chất thủ đoạn! Hắc hắc... vả lại sau này trên giang hồ còn sợ gì chuyện này lộ ra nữa?
Như vậy lão tin chắc rằng thu thập cả ba người là việc trong tầm tay.
Tình thế đã trở nên hết sức căng thẳng. Ngay cả Tân Tiệp cũng cảm thấy rằng cục diện hôm nay khó mà xác định được. Nhưng hùng tâm trong chàng chợt trỗi dậy.
"Đây mới chỉ là thử thách đầu tiên khi dấn bước trên giang hồ. Nay chỉ với ba người, danh úy chẳng qua chỉ vào hạng tầm tầm mà mình không khống chế được thì sau này gặp phải Hải Thiên song sát hoặc Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Lệ Ngạc và toàn bộ Không Động phái thì biết đối phó thế nào?"
Hiện tại, vì Kim Mai Linh mà chàng tạm bỏ mâu thuẫn với Thiên Ma Kim Kỳ, thậm chí nếu cần phải tương trợ hắn. Ý đã quyết, chàng vận

đủ công lực vào song chưởng.
Song phương kiếm phát cung trương, cuộc ác đấu xem ra không tránh khỏi.
Nhưng ngay lúc đó bỗng xảy ra biến cố bất ngờ.
Không biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu nữ cách mọi người chỉ vài trượng, bước như mây trôi nước chảy đi về phía họ, nở nụ cười hồn nhiên nói :
- Thế nào? Các ngươi định đánh nhau ư? Nếu thế thì chán lắm!

Hồi 10
Mỹ nhân hải đảo

Việc thiếu nữ xuất hiện làm cho cả sáu người có mặt tại trường ai nấy thất kinh. Bởi vì xung quanh họ là cả một bãi trống rộng, thế mà thiếu nữ xuất hiện ngay trước mũi không ai phát hiện được cả. Cả sáu người đều là cao thủ nhất đẳng trong võ lâm, trong phạm vi mười trượng, ngay cả một chiếc lá rơi còn nghe thấy. Trong lúc đó thiếu nữ tới cách hai trượng, thậm chí đến khi cô ta lên tiếng họ mới phát hiện ra, thử hỏi ai không kinh sợ.
Thiếu nữ chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, y phục bằng lụa trắng, mắt sáng như sao, dáng vẻ yểu điệu, mặt đẹp như ngọc, làn da mịn màng như tuyết, chẳng khác gì tiên nữ giáng trần.
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- “Thiếu nữ thật đẹp! Chưa bao giờ mình gặp một người giống thế, cả Kim Mai Linh lẫn Phương Thiếu Khuê đều là mỹ nhân hiếm thế nhưng vẫn không sánh được với cô ta!”
Trừ Đường Bân ra, cả năm người đều bị hút chặt ánh mắt vào thiếu nữ.
Quả nhiên vẻ đẹp thần tiên của cô ta không chỉ mê hoặc nam nhân mà luôn cả Kim Mai Linh và Đường Yến cũng nhìn không rời mắt.
Kim Mai Linh bất giác đưa tay sửa lại mái tóc rối của mình, tự nhủ :
- “Không biết nếu ta đem so với cô gái này thì sẽ ra sao?”
Nghĩ tới đó liếc nhìn Tân Tiệp.
Còn Đường Bân lo lắng bởi ý nghĩ :
- “Chẳng lẽ nữ nhân này là đồng bọn của những tên này? Không có khả năng! Thân pháp nó kỳ diệu như thế xem ra thân thủ không tầm

thường... nó là ai?”
Sáu người mỗi người một ý nghĩ riêng, nhưng đều bị thiếu nữ làm cho mê hoặc, phần nào sợ hãi.
Thiếu nữ nhoẻn miệng cười thật tự nhiên, phô hai hàm răng trắng bóng như ngọc, cất giọng thánh thót :
- Đánh nhau có gì vui đâu? Các người không có việc gì làm hay hơn sao?
Vậy thì chơi trò bịt mắt trốn tìm nào? Đánh nhau làm gì chứ? Mẹ bảo rằng những kẻ ưa đánh nhau đều không phải là người tốt... ồ... nếu vậy các người chẳng phải là người tốt rồi!
Đường Bân nghe vậy dở khóc dở cười! Lão hành khứ giang hồ nhiều năm, tự xưng là Thôi Lệnh Phù, người trong võ lâm thấy lão đều sợ như rắn rết, thế mà nay bị một nữ hài tử coi mình như con nít rủ chơi trò trẻ nhỏ, sao lại không tức?
Thế nhưng thiếu nữ đó đẹp như thiên thần, thân pháp kinh nhân, võ công khó lường, lai lịch không rõ, hành tung lại ngụy dị khiến lão phải điên đầu. Đường Bân là người lịch lãm giang hồ, nhưng chưa từng gặp nhân vật nào có tính cách kỳ dị như thế. Hay thiếu nữ đơn giản là một người điên?
Tân Tiệp chợt thấy có cơ hội giải thoát cho tình trạng khó khăn của mình, liền cười nói :
- Nào! Vậy thì chúng ta chơi trò bịt mắt trốn tìm. Cô nương sẽ tham gia chứ?
Thiếu nữ vỗ tay reo lên :
- Vị ca ca này thật tốt! Tôi thì còn nói gì nữa? Tôi rất thích trò chơi đó! Tiếc rằng các vị chạy chậm quá, giá như tôi làm quỷ thì bắt được hết, thành ra không có ý nghĩa mấy. Thôi cũng được! Trước hết tôi làm quỷ. Nếu ai bị tôi tóm được thì phải thay tôi làm quỷ bắt người khác. Được chưa nào?
Thiếu nữ vẫy tay gọi Thiên Ma Kim Kỳ :
- Vị ca ca này... ngươi không đến chơi ư?
Thiên MA Kim Kỳ hơi ngần ngại, nhưng không sao chống cự được sự cám dỗ được gần mỹ nhân thêm, vội đáp :
- Tôi... đến ngay!
Thiếu nữ lại vẫy Đường Linh :
- Còn ngươi?
Đường Linh là phường hiếu sắc, còn nói gì nữa? Từ đầu hắn đã nhìn chằm chặp thiếu nữ như muốn lột trần cô ta, hắn vừa nuốt nước bọt vừa nói :
- Đương nhiên! Đương nhiên!

Đường Bân còn bối rối chưa biết nên quyết định thế nào nghĩ :
- “Trước đã đối địch với Tân Tiệp, nay lại làm trái ý với nữ nhân này, tất cô ta tìm cách ngăn trở mình, nếu không nói là giúp đối phương chống lại. Và biết đâu người của cô ta ở đâu cạnh đây thôi, lúc đó biết làm thế nào? Chi bằng cứ nhịn một lúc, chờ thiếu nữ đồng bóng này đi khỏi sẽ liệu...”
Lão còn đang suy tính thì thiếu nữ đã tới ngay trước mặt hỏi :
- Vị lão ca ca này có chơi không thì bảo?
Đường Bân đỏ lừ mặt. Cả chục năm nay, chưa từng ai dám gọi mình là lão ca ca, thế mà nay lại có một thiếu nữ đẹp như tiên gọi mình như thế, làm sao lão không bối rối? Lão chợt thấy mình trẻ trung lại, nghĩ thầm :
- “Thiếu nữ này thật đáng yêu!”
Rồi nói :
- Được! Ta cũng tham gia!
Đường Yến thấy nhị thúc giết người như ngóe mà nay cũng đỏ mặt như một thiếu niên, lại còn tự nguyện tham gia vào trò chơi bịt mắt trốn tìm, không nhịn được cười phì ra, nói :
- Hay lắm, ta cũng chơi!
Thiếu nữ mặt tươi rói gật gật đầu :
- Các vị đều tham gia cả, thế thì hay quá.
Rồi bảo Tân Tiệp :
- Vị ca ca này... có cái khăn nào bịt mắt cho tôi đi!
Vừa nói, mắt cô ta vừa lãng đãng đưa tình khiến chàng động cả tâm linh!
Kim Mai Linh nổi cơn ghen tức, giấm giẵng nói :
- Ta không chơi!
Tân Tiệp liếc mắt ra hiệu nhưng cô lờ đi.
Thiếu nữ hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức cười nói :
- Vị thư thư này không chơi cũng được, vậy thì hãy làm trọng tài, như vậy sẽ không ai ăn gian được.
Đường Bân liền sấn đến trước mặt Kim Mai Linh, lạnh giọng :
- Ngươi không chơi thì thôi nhưng chớ nghĩ đến chuyện bỏ chạy!
Thiếu nữ giục :
- Các người lộn xộn gì vậy? Nào vị ca ca, mau buộc khăn cho tôi nào! Mẹ không cho đi chơi lâu đâu!
Tân Tiệp lấy trong túi ra chiếc khăn tay, trước hết liếc nhìn Kim Mai Linh, thấy mặt nàng sa sầm vẻ ghen tức, bụng cười thầm :
“Máu ghen của cô ta đến là ghê!”
Rồi không dám buộc khăn mà giao chiếc khăn cho thiếu nữ :

- Cô hãy tự buộc lấy!
Thiếu nữ dẩu môi giằng lấy chiếc khăn vẻ không hài lòng :
- Ngươi không buộc thì ta buộc, tưởng báu lắm đấy!
Đường Linh chớp thời cơ chạy ngay đến, cười nói :
- Cô nương để tôi buộc cho!
Thiếu nữ trừng mắt :
- Ai khiến ngươi buộc?
Đường Linh tiu nghỉu lùi về, không dám phát tác.
Thiếu nữ buộc khăn xong, tuyên bố :
- Khi nào tôi nói xong chưa là các vị cẩn thận, bắt đầu đuổi bắt...
Kim Mai Linh hậm hực đứng một bên lòng đầy tức giận, cho rằng Tân Tiệp đầu têu chấp nhận trò chơi này chỉ vì thiếu nữ kia quá đẹp làm chàng mất lý trí.
Thiếu nữ cao giọng :
- Xong chưa?
Mọi người bắt đầu thi triển thân pháp.
Đường Bân quát to :
- Không được chạy quá xa!
Thế rồi tự mình bám riết Kim Kỳ vì sợ hắn thừa cơ tẩu thoát. Kim Kỳ trừng mắt nói :
- Ngươi làm gì mà nhặng lên thế? Nếu định chạy thì ta đã chạy lâu rồi!
Thiếu nữ bực mình gắt :
- Cứ thinh lặng mà chạy đi chứ? Muốn ta bắt được ngay thì có khó gì?
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- “Làm sao cô ta bắt được người chứ? Trừ phi có phép thông thiên thì may ra...”
Chàng tin chắc rằng thiếu nữ sẽ không bắt được ai, nếu họ không muốn.
Thiếu nữ lại gọi tiếng nữa :
- Xong chưa?
Lời vừa dứt, thân hình đã lao vút đi...
Kim Mai Linh thấy vậy kinh dị nghĩ thầm :
- “Thiếu nữ đó chẳng biết thuộc loại tà môn gì, quả thật là bay chứ chẳng phải khinh công nữa!”
Chỉ thấy một bóng trắng lướt đi như làn khói. Đôi chân thiếu nữ dường như không chạm đất, cứ lướt theo gió mà đi.
Đường Bân quay lại trông thấy thế, vỗ trán kêu thầm :
“Thật may là ta đã không lỗ mãng làm cô ta tức giận... Chẳng biết

hôm nay là cái ngày quỷ quái gì mà xúi quẩy đến thế? Những quái kiệt trên giang hồ đều nhằm chỗ này mà tới, tên sau còn lợi hại hơn tên trước! Khinh công của thiếu nữ này quả là đạt tới Lăng Không Hư Bộ mà chỉ được nghe chứ chưa ai thấy bao giờ! Hôm nay ta thật mới được khai nhãn giới! Nhưng nữ quái này là ai? Võ lâm mênh mang, thế mà ta chưa nghe ai nói có người luyện khinh công tới trình độ đó bao giờ..."
Lão đang nghĩ ngợi miên man thì có người vỗ mạnh vào vai, quay lại thấy thiếu nữ đứng ngay sau lưng, cười khúc khích nói :
- Tôi bắt được một người rồi!
Cô ta mở chiếc khăn bịt mặt, nói tiếp :
- Thì ra là lão ca ca! Bây giờ thì đến lượt ông làm quỷ!
Đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy ba người, cô ta ngạc nhiên hỏi :
- Í, còn mấy người kia đâu?
Quả thật chỉ còn Đường Linh và Đường Yến đang chạy lại.
Đường Bân hoảng hốt nhìn quanh, thấy Thiên Ma Kim Kỳ đang chạy, còn Tân Tiệp và Kim Mai Linh chẳng thấy đâu vội quát to :
- Linh nhi, Yến nhi! Mau đuổi theo!
Rồi không để ý gì đến thiếu nữ đang ngẩn người ra vì ngạc nhiên băng mình đuổi theo Thiên Ma Kim Kỳ.
Thiếu nữ lẩm bẩm :
- Những người này thật kỳ quặc, điên điên khùng khùng thế nào ấy! Đang còn chơi hay ho như thế, đột nhiên không chơi nữa...
Cô ta tuy mười sáu tuổi, nhưng xưa nay ở cùng cha mẹ trên hoang đảo ngoài Đông Hải nên không hiểu gì về thế sự, đây là lần đầu tiên theo cha mẹ ngược thuyền đến Trung Nguyên, dọc đường mẹ không cho phép cô ta rời thuyền, chẳng dễ gì kiếm được cơ hội trốn đi, thế rồi đang chơi vui vẻ làm nàng thích thú, nhất là mấy thiếu niên trẻ tuổi cứ giương mắt hau háu nhìn mình... bỗng đùng một cái, mỗi người tán đi một ngã...
Thiếu nữ buồn rầu, muốn đuổi theo mấy người bắt quay lại, nhưng nghĩ không nên bắt buộc người ta...
Đang tần ngần tiếc rẽ, chợt nghe từ xa có tiếng gọi :
- Thanh nhi! Mau về thuyền đi, nếu không sẽ bị cha đánh cho đấy!
Thanh âm phải tới mấy dặm nhưng nghe rất rõ.
Thiếu nữ nghe tiếng mẹ nhăn mũi xì một tiếng tỏ vẻ không hài lòng rồi quay người bước về phía bờ sông. Cô ta không dừng lại, chỉ hít vào một hơi rồi cứ thế bước đi trên mặt sông như người ta đi giữa đất bằng, khinh công như thế thật có nói cũng chẳng có ai ở Trung Nguyên!

Thiếu nữ lướt đi trên mặt sóng như tiên cưỡi mây bay vượt mấy dặm nước ra tới giữa Trường Giang rồi nhanh nhẹn leo lên một chiếc thuyền đậu ở đó.
Chiếc thuyền này hình dáng rất đặc biệt hiếm thấy ở Trường Giang này, rất lớn. Từ ngoài nhìn vào thuyền giống như một khối gỗ liền, đương nhiên không có cây gỗ nào lớn như thế nhưng những chỗ ghép hết sức tinh diệu đến mức dù đứng ngay bên cạnh cũng không phát hiện ra ghép nối ở đâu. Dáng thuyền rất chắc chắn khiến người ta có cảm giác yên tâm không lo bị lắc mạnh khi đi trên nó.
Cửa khoang là hai tấm gỗ hoa văn rất đẹp. Torng cửa phủ rèm trắng. Lúc này cửa khoang hé mở, một trung niên phụ phân mặt tươi cười ngồi bên cửa, chừng hơn ba mươi tuổi, dung mạo rất đẹp, cũng vận y phục bằng lụa trắng như thiếu nữ.
Thiếu nữ vừa được gọi là Thanh nhi vừa lên thuyền đã nhảy vào lòng thiếu phụ, cất tiếng nững nịu :
- Mẹ!
Trung niên thiếu phụ âu yếm võ vào đầu thiếu nữ, cười nói :
- Cha con mắng con đấy! Bảo rằng nếu con không chịu quay lại thuyền thì chúng ta sẽ về Đông Hải ngay!
Thanh nhi phụng phịu :
- Người ta chỉ lên bờ chơi một chút mà cũng... chưa gì cha đã nổi nóng lên...
Trung niên thiếu phụ kéo nàng cùng đi vào trong khoang.
Khoang thuyền bài trí rất mỹ lệ mà thanh thoát khiến người ta cảm thấy dễ chịu và mất đi sự muộn phiền, một trung niên thư sinh cũng bận bạch y ngồi bên cửa sổ đang dựa đầu nhìn ra mặt sông, nghe có người vào mới quay lại.
Thiếu nữ thấp giọng nói :
- Cha!
Trung niên thư sinh cười nói :
- Chơi trò bịt mắt trốn tìm hay thật đấy, nhưng người ta đều bỏ đi cả, không ai chơi với con nữa chứ gì?
Tuy ánh mắt và nét môi trung niên thư sinh có vẻ lạnh lùng nhưng khi cười trông lại từ hòa dễ thân.
Thanh nhi hình như rất sợ cha, rụt rè dạ một tiếng, tay mân mê chiếc khăn.
Trung niên thư sinh nhìn chiếc khăn trên tay Thanh nhi nhíu mày nói :
- Đưa chiếc khăn đó cho cha xem!
Thanh nhi hai tay đưa chiếc khăn cho cha.
Trung niên thư sinh mở chiếc khăn ra xem, đột nhiên mặt biến sắc

nói :
- Con tới đây!
Thanh nhi thấy cha có vẻ mặt khác thường như vậy không biết có chuyện gì, theo lời đến bên bàn.
Trung niên phụ nhân cười hỏi :
- Ông lại phát khùng rồi hay sao thế?
Trung niên thư sinh phất tay làm chiếc khăn bay tới trước mặt phu nhân nói :
- Nàng xem đi.
Trung niên phụ nhân vừa thấy chiếc khăn, mặt cũng biến sắc, thốt lên :
- Thì ra là hắn ư?
Thanh nhi không hiểu gì cả, nghi hoặc đưa mắt hết nhìn cha lại sang mẹ.
Trung niên thư sinh chỉ tay ra cửa sổ hỏi nhi nữ :
- Con xem có phải hắn là người vừa đưa cho con chiếc khăn này không?
Thanh nhi nhìn ra thấy có một chiếc thuyền nhỏ đang lướt đi trên mặt sông, trên thuyền có hai người. Nàng vận hết mục lực nhìn kỹ, nhận ra một trong hai người đó đúng là thiếu niên tuyệt mỹ tuấn tú vừa đưa cho mình chiếc khăn để chơi trò bịt mắt trốn tìm, còn người kia là thiếu nữ không chịu tham gia vào trò chơi.
Thanh nhi lẳng lặng gật đầu.
Nguyên là Tân Tiệp vốn thông minh lanh trí, thấy thiếu nữ xuất hiện biết rằng đó không phải là nhân vật tầm thường. Sau đó cô ta đề nghị chơi trò đuổi bắt, chàng tính ngay đến việc lợi dụng để thoát hiểm nên mới tích cực vận động để trò chơi được thực hiện, quả thật Đường Bân không dám phản đối. Hiển nhiên chàng đã lường trước Đường Bân tất phải cảnh giác canh chừng Kim Kỳ.
Khi cuộc chơi bắt đầu, chàng rón rén đến bên Kim Mai Linh đứng bất động.
Thiếu nữ đã bịt mắt, đương nhiên đuổi theo hướng phát ra tiếng động, bởi thế không ai phát hiện ra Tân Tiệp và Kim Mai Linh vẫn đứng yên một chỗ. Chờ toán đuổi bắt đi xa, chàng liền kéo Kim Mai Linh chạy thẳng ra bờ sông rồi nhảy lên chiếc thuyền nhỏ của Đường môn bơi nhanh ra giữa giòng.
Tân Tiệp vận công “Ám Ảnh Phù Hương” chèo thuyền nên chẳng mấy chốc đã xa bờ, biết Đường Bân không thể đuổi theo được nữa, dừng chèo nhìn Kim Mai Linh cười nói :
- Muội còn ghen nữa không?

Kim Mai Linh đỏ bừng mặt, đấm vào lưng Tân Tiệp thùm thụp nói :
- Quý lắm đấy! Ai thèm ghen!
Nhưng trong lòng mừng phơi phới nghĩ thầm :
- "Mình đã trách oan chàng."
Trên thuyền tuy có chèo nhưng cả hai người đều không biết chèo, Tân Tiệp dùng chèo khua mấy cái nhưng thuyền lại đi vòng quanh, đành để nó trôi theo dòng nước.
Tân Tiệp thầm đắc ý vì vừa dùng một mẹo nhỏ để thoát khỏi nguy hiểm, không ngờ do sơ suất bỏ lại chiếc khăn có thêu bảy đóa hoa mai ở nơi thiếu nữ kia mà gây cho chàng những điều phiền phức khôn lường.
Nguyên trung niên thư sinh trên thuyền lớn vừa phát hiện ra chàng chính là Tiên Phật trong Thế Ngoại tam tiên mà danh tiếng truyền tụng trên võ lâm ít người thấy mặt.
Tiên Phật tên là Trương Đặc Qua, danh hiệu Vô Hận Sinh, là Đảo chủ Vô Cực đảo ngoài Đông Hải. Vô Cực đảo nằm thẳng góc với cảng Hàng Châu. Hòn đảo này nằm giữa hai đảo lớn là Trại Chấp Sơn và Tiểu Trấp Sơn.
Vô Cực đảo chủ Trương Đặc Qua ngày trước chỉ là một vị tú tài nhưng do chán ghét thế sự mà bỏ ra hoang đảo, nào ngờ ăn được một thứ dị quả trong nhân gian, sau đó lại có phúc duyên được một kỳ nhân là Tạ Chân Nhân di tặng một pho bí kíp võ học. Trương Đặc Qua ở trên Vô Cực đảo được mười năm, luyện thành nhất thân võ học xuất thần nhập hóa, có lần vào Trung Nguyên gây nên những chuyện kinh thiên động địa.
Nhưng vị này như con thần long, thấy đuôi mà chẳng thấy đầu, thế nhân chỉ biết có một bậc anh kiệt siêu phàm là Vô Hận Sinh nhưng không ai thấy chân diện mục.
Người trong võ lâm tôn xưng Vô Hận Sinh cùng vị Bình Phàm Thượng Nhân ở Đại Trấp đảo và Huệ Đại Sư ở Tiểu Trấp đảo là Thế Ngoại tam tiên.
Vô Hận Sinh Trương Đặc Qua sau khi ăn được dị quả lại có võ công thượng thừa mà suốt mấy chục năm dung nhan không hề thay đổi nên dù tuổi cao nhưng trông như một vị trung niên.
Trong một chuyến du ngoạn vào Trung Nguyên, Vô Hận Sinh có duyên kỳ ngộ mà quen với một nữ tử có thân thủ phi phàm, thế rồi hai người kết làm phu phụ, đó chính là Trương phu nhân hiện tại, có danh hiệu Cửu Thiên Huyền Nữ Mậu Thất Nương mỹ lệ đang ở trong thuyền. Hai người có một nữ nhi đặt tên là Trương Thanh.
Suốt mười mấy năm thắm thoát trôi qua, Vô Hận Sinh yên phận với

thú vui gia đình, không có ý niệm tranh hùng cùng thiên hạ võ lâm. Còn một nguyên nhân là sự chán ghét thế nhân ngày trước vẫn giữ mãi trong lòng, vì thế mà ông không muốn quay về trung thổ nữa. Chỉ có một lần, lúc đó Trương Thanh mới tám tuổi đột nhiên sinh trọng bệnh.
Vô Hận Sinh tuy võ học siêu phàm nhưng không giỏi y lý, cũng không thể dùng nội công mà làm nhi nữ khỏi bệnh, bởi thế cùng thê tử Cửu Thiên Huyền Nữ vào tận Triết Giang mời một vị đại sư danh tiếng về trị bệnh cho nhi nữ.
Trên đường họ gặp một nữ nhân gầy gò xơ xác, thần kinh thất thường nhưng võ công rất cao, Cửu Thiên Huyền Nữ bỗng nổi tính hiếu kỳ tới gần xem, bỗng nhận ra nữ nhân đó chính là tiểu muội của mình Ngọc Diện Tiên Hồ Mậu Cửu Nương, vừa kinh sợ vừa vui mừng liền đưa về Vô Cực đảo. Mậu Cửu Nương suốt ngày chỉ khóc, cầm mãi trong tay một chiếc khăn thêu hình bảy đóa hoa mai mà không bao giờ chịu rời, miệng chỉ lảm nhảm :
- Mai Sơn Dân... Sơn Dân...
Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy biết rằng Mai Sơn Dân chính là Thất Diệu Thần Quân danh lừng thiên hạ, trong lòng bỗng phát nộ.
Nên biết tron thất nghệ của Thất Diệu Thần Quân có một chữ sắc, giang hồ đều biết Thất Diệu Thần Quân là hiệp khách đa tình.
Cửu Thiên Huyền Nữ cho rằng nhất định em gái mình bị Thất Diệu Thần Quân phụ bạc để đến nỗi Mậu Cửu Nương phát điên. Sau khi Mậu Cửu Nương chết đi, Cửu Thiên Huyền Nữ căm hận Thất Diệu Thần Quân đến nhập cốt, nhưng bà ta lại không biết rằng tiểu muội mình bị điên là do nguyên nhân khác hẳn. Vì Mậu Cửu Nương nghe tin tình lang mình bị giết.
Nguyên Thất Diệu Thần Quân và Ngọc Diện Tiên hồ là đôi tình lữ thắm thiết.
Sau khi giang hồ truyền tin rằng Thất Diệu Thần Quân bị táng mệnh ở Ngũ Hoa Sơn, Mậu Cửu Nương một mình đến Không Động để phục thù cho tình lang nhưng không phải đối thủ của Kiếm Thần Lệ Ngạc, bị hắn nhục mạ rồi đuổi khỏi Không Động.
Ngọc Diện Tiên Hồ vốn tâm cao khí ngạo, đâu chịu được mối kỳ sĩ đại nhục kia? Lại thêm tình lang đã chết, vì thế từ đó Mậu Cửu Nương mất hết lý trí mà phát điên, không lâu sau thì từ một vị tuyệt đại mỹ nhân đã trở thành hương tiêu ngọc tán.
Cửu Thiên Huyền Nữ tới Trung Nguyên với mục đích bắt Thất Diệu Thần Quân trả món nợ cho em giá mình. Không ngờ được tin Thất Diệu Thần Quân đã chết nên quay về Vô Cực đảo. Trong suốt sáu

bảy năm sau đó, phu thê không rời khỏi Vô Cực đảo nữa, chỉ lo dưỡng giáo nữ nhi.
Trương Thanh từ nhỏ được phụ mẫu đều là cao thủ tuyệt đỉnh truyền nghệ nên có nhất thân võ học siêu phàm.
Ở Vô Cực đảo hoài cũng chán, phu thê Vô Hận Sinh chiều lòng nhi nữ vượt biển đưa nàng vào Trung Nguyên du ngoạn, ngờ đâu tình cờ nhìn thấy chiếc khăn thêu bảy bông mai giống hệt chiếc khăn ngày trước trong tay Ngọc Diện Tiên Hồ!
Vô Hận Sinh vừa thấy chiếc khăn liền nổi giận, chỉ tay ra cửa sổ nói với Mậu Thất Nương :
- Thì ra Thất Diệu Thần Quân vẫn chưa chết. Hắn đang ở trên chiếc thuyền nhỏ ngoài kia!
Mậu Cửu Nương đến bên chồng nhìn ra, gật đầu đáp :
- Hắn bây giờ lại còn lừa dối một thiếu nữ khác... Thứ người đó không để sống trên thế gian làm gì! Chúng ta phải trừ ngay tên ác đạo đó!
Trương Thanh vốn là thiếu nữ mới lớn, lại lần đầu tiếp xúc với người ngoài chỉ với ánh mắt đầu tiên bắt gặp Tân Tiệp đã có lòng cảm mến. Lúc này nghe cha mẹ nói thế liền mở to mắt nhìn hai người, không biết vì sao họ lại tức giận thiếu niên tuấn tú kia đến thế?
Vô Hận Sinh đồng tình ngay với thê tử :
- Đương nhiên rồi!
Liền nhảy ra khỏi cửa.
* * * * *
Tân Tiệp ngồi dựa mạn thuyền để mặc nó trôi xuôi, lòng miên man nghĩ tới thiếu nữ kỳ lạ vừa rồi.
Kim Mai Linh lên tiếng :
- Tiệp ca!
Tân Tiệp giật mình ngẩng lên :
- Gì thế?
- Muội biết ca ca đang nghĩ gì. Chàng đang mơ màng tới thiếu nữ kia đúng không?
Tân Tiệp cười đáp :
- Quả tình ta đang nghĩ đến một thiếu nữ.
Chàng cầm tay kim Mai Linh lên hôn, nói tiếp :
- Tuy nhiên không phải là thiếu nữ vừa ở bến sông đâu, mà là người đang ngồi cạnh ta đây!
Kim Mai Linh lườm chàng nói :
- Chàng xấu lắm!
Nhưng trong lòng rộn rã hẳn lên.

Hai người nhẹ giọng nói cười, chìm đắm trong thương yêu như cả thế gian bây giờ chỉ còn có hai người lênh đênh trên sóng!
Thế nhưng Tân Tiệp lại hiểu rằng đối với Kim Mai Linh có lẽ mình chưa đủ tình yêu. Nàng đã trao tất cả những gì quý giá nhất của một nữ nhân dâng hiến cho chàng, nhưng Tân Tiệp lại thấy rằng trong lòng mình sự cảm kích lớn hơn tình ái.
- "Còn Phương Thiếu Khuê nữa... Có lẽ nàng đã chết thật. Nàng đã yêu mình, và cũng vì mình mà chết... nhưng biết làm gì để chống lại số phận bi thảm như thế?"
Tân Tiệp buồn rầu tự hỏi :
- "Mình có sai gì không?"
Kim Mai Linh bỗng gỡ tay Tân Tiệp, lấy pho Độc kíp giao cho chàng nói :
- Cái này chàng giữ thì tốt hơn.
Tân Tiệp lắc đầu :
- Đó là bí kíp của cha nàng. Nàng cứ giữ lấy. Ta không tiện...
Sau khi được Kim Nhất Bằng kể lại sự thật, Tân Tiệp coi ông ta là cha Kim Mai Linh chứ không nghĩ như trước cha nàng phải là Hầu Nhị nữa.
Tuy nói ra như vậy, nhưng chàng vẫn còn băn khoăn :
"Mình làm như vậy có lỗi với Hầu nhị thúc không?"
Kim Mai Linh cứ nhét pho Độc Kíp vào túi Tân Tiệp nói :
- Chàng cứ cất đi! Bỏ trong túi thiếp thấy khó chịu lắm! Nó cứ vướng víu không quen.
Rồi đưa tay sửa lại mái tóc, nói thêm :
- Chàng thế nào vậy chứ! Chàng giữ hay thiếp giữ cũng vậy thôi mà...
Tân Tiệp cười, không phản đối nữa, cất pho Độc Kíp vào túi.
Từ khi đọc pho Độc Kíp, Tân Tiệp cảm thấy rất cuốn hút. Chàng hiểu rõ nhờ vào kiến thức được ghi lại trên Độc Kíp này mà Độc Quân Kim Nhất Bằng lừng danh trên giang hồ, khiến mọi người nghe danh đã hồn xiêu phách lạc.
Hôm trước chỉ đọc lướt qua, chàng hiểu những độc vật ghi trong đó là vô địch thiên hạ. Thêm vào đó bản tính Tân Tiệp là người ham mê hiểu biết tìm tòi, nhất là trong lĩnh vực võ học lại càng có dã tâm lớn. Nay có được bản mật kíp đó, hiển nhiên chàng hết sức vui sướng.
Lúc này trời đã về chiều, vầng thái dương hắt những tia nắng cuối cùng lên mặt sông tạo thành những tia vàng lóng lánh ngoằn ngoèo theo từng con sóng nhìn thật đẹp.
Ánh tà dương chiếu lên khuôn mặt diễm lệ của Kim Mai Linh làm

nàng càng xinh đẹp hơn. Nàng ngắm nhìn mặt nước với ngàn con sóng nhấp nhô, hồi lâu thu hồi mục quang nói :
- Thiếp đói bụng muốn chết rồi đây! Tiệp ca ca, chúng ta phải kiếm gì ăn mới được...
Suốt một ngày đêm không có gì vào bụng, Tân Tiệp cũng đói không kém, gật đầu an ủi :
- Muội cố chờ lúc nữa khi thuyền tới bờ chúng ta sẽ tìm được thức ăn.
Kim Mai Linh mơ màng nói :
- Lúc này muội tưởng chừng có thể ăn hết một nửa con gà luộc với nguyên một cái giò lớn ram!
Tân Tiệp cười :
- Phải rồi! Hoàn toàn sẽ ăn những thứ đó...
Chợt chàng đưa mắt nhìn chiếc thuyền to đậu phía trước, trong đầu lóe lên một ý nghĩ nói :
- Hay chúng ta chèo tới thuyền lớn kia hỏi xem họ có thể nhường lại chút gì ăn...
Chưa hết câu chàng chợt im bặt.
Kim Mai Linh cũng nhìn sang thuyền lớn, thấy từ trong khoang có một nhân ảnh màu trắng đi ra rồi lướt đi trên mặt nước như làn khói cứ đi thẳng tới thuyền nhỏ của mình. Nàng lo lắng nghĩ thầm :
- “Xem người kia thân pháp phi phàm như thế, có lẽ lại là thiếu nữ kia... Nhưng cô ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ đối với Tiệp ca thực sự đã...”
Nàng không dám nghĩ thêm.
Chốc lát, nhân ảnh kia đã tới sát thuyền.
Kim Mai Linh ngước mắt nhìn, nhận ra đó là một trung niên thư sinh. Người đó đã tới sát thuyền, nhưng chiếc thuyền nhỏ vẫn không chút dao động. Tân Tiệp lòng hết sức kinh hãi, đoán rằng người kia tới đây không phải có thiện ý gì, căn cứ vào nét môi lạnh lùng và ánh mắt đáng sợ cũng đủ biết.
Chàng cũng tự hiểu rằng với thân thủ siêu phàm của đối phương, mình không phải là đối thủ của ông ta. Với lại dù nội lực không bằng, chỉ cần làm đắm thuyền là đối phương đủ dành chiến thắng.
- “Nếu ông ta muốn hạ thủ thì ta không còn cơ hội nào thoát chết!”
Chàng sợ hãi nghĩ thầm.
Mặc dù vậy, vốn là người kiên cường, chàng vẫn cố nghĩ cách đối phó.
Trung niên thư sinh nhẹ nhàng nhảy lên thuyền, đứng lặng nhìn đôi nam nữ trông giống như pho thạch tượng không nói, không động với

ánh mắt lạnh lùng.
Người đó chính là Vô Hận Sinh Trương Đặc Qua, Đảo chủ Vô Cực đảo, Tiên Phật trong Thế Ngoại tam tiên danh chấn võ lâm.
Lúc này trong thuyền lớn, Cửu Thiên Huyền Nữ Mậu Thất Nương đang giải thích cố sự về Thất Diệu Thần Quân cho nhi nữ Trương Thanh nghe.
Vô Hận Sinh lạnh lùng nhìn Tân Tiệp không chớp.
Chàng cảm thấy như ánh mắt như xoáy vào da thịt mình, lòng thấp thỏm bất an, chợt nghiến răng tự nhủ :
- "Ta làm sao trở thành kẻ vô dụng như thế này chứ.
Sợ cả ánh mắt của người ta..."
Chàng liền lấy lại dũng khí, đứng lên ôm quyền nói :
- Các hạ tới đây có quý sự gì?
Vô Hận Sinh lạnh lùng nhìn đối phương, thầm suy tính xem Hải Nội Đệ Nhất Nhân Thất Diệu Thần Quân có đủ sức địch nổi mình ba chiêu hay không? Nghe hỏi, ông ta chỉ buông gọn hai tiếng :
- Động thủ!
Tân Tiệp hết sức sửng sốt. Chàng chưa hiểu ngay được bạch y quái khách nói câu đó với dụng ý gì. Chàng nghi hoặc nghĩ thầm :
- "Động thủ? Mình với ông ta vô oán vô cừu, tại sao lại tự dưng tới đây động thủ?"
Vô Hận Sinh lại nghĩ :
- "Dù sao hắn cũng là nhận vật thành danh. Nếu hắn xuất thủ trước thì ta cũng xuất thủ!"
Thế tồi tả chưởng từ từ vung lên hướng về phía Tân Tiệp.
Tân Tiệp vốn được học nhiều loại võ công, chưởng chỉ của nhiều môn phái khác nhau, chỉ cần thấy đối phương chuẩn bị phát chiêu cũng nhận ra tuy bình thường không có gì đặc biệt nhưng hàm chứa rất nhiều biến hóa. Bởi thế chàng không dám tùy tiện tiếp chiêu. Chàng hiểu rằng không chống đã là cách chống đỡ hữu hiệu nhất vào lúc này.
Vô Hận Sinh cười nhạt, nghĩ thầm :
- "Tên này quả là thức thời!"
Rồi tay phải vạch nửa vòng tròn, từ từ đẩy ra, đồng thời tả chưởng biến thức vận đủ công lực vào song chưởng, nhưng chưa phát chiêu ngay. Vì Vô Hận Sinh thấy vừa rồi đối phương ứng phó như thế, đủ biết Thất Diệu Thần Quân không phải hạng tầm thường. Cần phải lấy công lực mấy chục năm tu luyện quyết thắng đối phương trong một chiêu. Bởi vì trên thuyền nhỏ, song chưởng đã xuất thủ thì không đủ chỗ tránh, đành phải liều tiếp chưởng mà thôi.

Vô Hận Sinh từ khi ăn được dị quả, lại học được bí kíp võ học thượng thừa, với mấy chục năm tu luyện đã có công lực kinh nhân không thể tưởng tượng.
Thiên hạ dù bao la, nhưng chỉ sợ không tìm được mấy người thắng được một chưởng như thế.
Tân Tiệp tuy nhất đại kỳ tài nhưng còn trẻ tuổi, so với Vô Hận Sinh còn kém xa.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 11
Chia uyên rẽ thúy

Tân Tiệp thấy chưởng tâm của đối phương hướng ra ngoài, màu như bạch ngọc thì bụng thất kinh không kịp nghĩ ngợi gì thêm vội đề vào một khẩu thực khí nhún mình nhảy vút lên cao. Tuy chàng không có kinh nghiệm đối địch nhưng lại có khả năng phán đoán, biết rằng nếu liều tiếp chưởng này tất nội phủ sẽ bị trọng thương.
Trên thuyền nhỏ không có nơi tránh, bởi thế chăng chỉ còn cách nhảy lên tạm thời tránh hiểm chiêu trước, mọi chuyện khác sẽ tính sau.
Vừa nhảy lên, chàng vừa nghĩ rất nhanh phương pháp đối phó với kẻ địch nguy hiểm bất ngờ xuất hiện như từ dưới nước chui lên vậy.
Chàng biết lần này rơi xuống là quyết định vấn đề sinh tử của mình.
Kim Mai Linh ngồi trên thuyền còn chưa hiểu ất giáp gì, ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ của vị quái khách thì Vô Hận Sinh đã phát chưởng, chưởng phong ào ào đánh qua người nàng. Kim Mai Linh chỉ có cảm giác một luồng kình lực uy mãnh không sao hình dung được ập vào người không sao gượng trụ mình lại được bị chưởng phong cuốn ngã nhào xuống thuyền.
Tân Tiệp đang ở trên không vội vã cuốn mình lao xuống, rồi với thế đầu dưới chân trên chồm xuống nước chộp lấy hai vai Kim Mai Linh rồi nhờ vào lực của nàng mà tung lên cao chừng một trượng lại cuốn người lần nữa rơi xuống thuyền.
Chỉ nhờ một khẩu chân khí mà Tân Tiệp huyền diệu tránh được chưởng kình của đối phương, đồng thời cứu Kim Mai Linh lên thuyền, chân pháp phải nói rằng đạt tới trình độ kinh nhân thoát tục.
Vô Hận Sinh thán phục nghĩ thầm :
- “Công phu của người này phải thừa nhận là hiếm thấy trong võ lâm.

Chỉ tiếc rằng có võ công như thế lại là một kẻ dâm đãng mất hết nhân tính. Nếu ta hôm nay không vì thế nhân mà trừ hại bởi tay hắn..."
Kim Mai Linh cả người ướt sũng, vừa sợ, vừa tức, lạnh run lập cập chưa nói được gì. Tân Tiệp lại vận công giới bị nghĩ thầm :
- "Không biết tên này lai lịch thế nào mà chưởng lực đến trình độ quy chân nguyên nghiệp? Chỉ cần nhìn chưởng tâm như bạch ngọc là đủ kinh rồi, chẳng lẽ người này đã luyện thành "Huyền Ngọc Thông Chân" mà trong võ lâm suốt trăm năm nay không ai đủ sức luyện tới?"
Chàng biết rằng việc sống chết của mình chỉ còn quyết định trong giây lát...
Những hồi ức ngày xưa vụt tái hiện trong đầu. Chàng tiếc rằng chưa làm được chút gì trong tâm nguyện...
Vô Hận Sinh lại từ từ vung chưởng lên.
Tân Tiệp cuống lên, trầm giọng hỏi :
- Các hạ vì sao bức bách tại hạ như thế? Chúng ta chưa từng quen biết...
Vô Hận Sinh phóng ánh mắt sắc lạnh như băng vào mặt chàng, ngắt lời :
- Không nhiều lời!
Lại sấn thêm một bước rút ngắn khoảng cách, lần này quyết không để đối phương tẩu thoát.
Đột nhiên một bóng trắng thứ hai xuất hiện lao nhanh lên thuyền đứng vào giữa hai đối thủ.
Vô Hận Sinh kinh ngạc quát lớn :
- Thanh nhi, tránh ra!
Trương Thanh khẩn khoản :
- Cha... xin lão nhân gia...
Vô Hận Sinh trừng mắt :
- Ta bảo tránh ra!
Cả Tân Tiệp và Kim Mai Linh đều ngạc nhiên thầm nghĩ :
- "Thì ra người này là phụ thân của thiếu nữ kia... Nhưng vì sao ông ta lại muốn hạ độc thủ?"
Trương Thanh cố thuyết phục :
- Cha hãy xem anh ta còn trẻ như thế làm sao lại là người... đối với dì Cửu Nương....
Chắc rằng Trương Thanh đã được mẹ kể lại đầu đuôi câu chuyện biết tình hình cấp bách nên đã tới đây.
Quả nhiên dọc đường nàng thấy cha mình liên tiếp hạ sát thủ. Nàng

biết rõ công lực của phụ thân, tin rằng thiếu niên có đôi mắt to sáng kia tuyệt không phải là đối thủ của ông, vì thế thi triển hết khinh công vừa tới kịp...
Vô Cực đảo chủ nói :
- Ngươi biết gì? Như ta thì sao?
Ông chợt nhớ ra mười mấy năm nay dung nhan mình không thay đổi, thậm chí còn trẻ lại là do được ăn phải dị quả nhân gian, đó là ngoại lệ duy nhất mà ngay cả Huệ đại sư ở Tiểu Trấp đảo cũng không làm được thế. Nghĩ tới đó, Vô Hận Sinh trở nên do dự.
Trương Thanh biết rằng phụ thân đã có chuyển biến, cười nói tiếp :
- Ít ra thì lão nhân gia cũng nên hỏi người ta xem thế nào đã chứ!
Vô Hận Sinh hừ một tiếng, nghĩ thầm :
- "Làm sao nha đầu hôm nay bênh người khác chầm chập vậy chứ? Chẳng lẽ nó đã phải lòng tên này? Chỉ cần tiểu tử động đến một sợi lông chân của Thanh nhi, ta quyết lột da hắn. Thế nhưng Thanh nhi nói không phải là không có lý. Tiểu tử này cùng lắm chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, biết đâu không phải là Mai Sơn Dân..."
Thấy hai cha con đối đáp với nhau bằng những lời lẽ khó hiểu như vậy, Tân Tiệp nghĩ bụng :
- "Hai người này rút cuộc là có mối quan hệ gì với mình chứ? Lại còn dì Cửu Nương nữa? Đó là ai vậy?"
Kim Mai Linh thấy Trương Thanh bênh Tân Tiệp, không những không cảm kích mà còn tức giận. Nàng hoàn toàn không muốn thiếu nữ xinh đẹp đó tới đây làm cho rối lòng mình nữa.
Đó là vì lòng ghen tị.
Mặc nhiên nàng đã thừa nhận đối phương đẹp hơn mình.
- "Xem ra dáng vẻ ủy mị đầy khêu gợi kia, lại còn lả lướt cười duyên nữa... Rõ ràng chẳng phải hạng hay ho gì..."
Với lòng đầy ác cảm, bây giờ mỗi hành động của Trương Thanh đều làm nàng thấy không thuận nhãn.
Trương Thanh xòe chiếc khăn thêu bảy bông mai trước mặt Tân Tiệp hỏi :
- Chiếc khăn này là của ai?
Tân Tiệp thoáng chút sửng sốt khi nhận ra đó là chiếc khăn mà mình đã đưa cho thiếu nữ để chơi trò bịt mắt, buột miệng đáp :
- Đó là khăn của tôi.
Vô Hận Sinh cười khảy nói :
- Khăn của ngươi vậy là tốt.
Dứt lời hai tay lại đánh ra một chiêu.
Tân Tiệp vốn đã có chuẩn bị, thấy vai đối phương bắt đầu cử động

liền tụ chân khí trầm xuống rồi vội vàng nghiêng về một bên.
Chiếc thuyền nhỏ không chịu nổi áp lực rất mạnh làm thay đổi hẳn trọng lực tròng trành rất mạnh tưởng chừng như sắp lật úp. Cha con Trương Thanh bị bất ngờ, người bị lệch khỏi trọng tâm loạng choạng suýt nữa rơi ra ngoài thuyền, nhưng khi trấn tĩnh lại đã không thấy đôi thiếu niên kia đâu nữa.
Chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng lấy lại thăng bằng.
Vô Hận Sinh dù khinh công có cao cường đến đâu vẫn không thể đứng được trên mặt nước, chỉ là do tập luyện nhiều và thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà nhờ lực từng đợt sóng mà lướt đi thôi chứ dừng lại tất cũng lọt xuống nước.
Vô Cực đảo chủ mặt biến sắc. Việc Tân Tiệp lần nữa thoát khỏi chưởng của mình đã khiến cho ông ta tức giận. Cho dù đã tu luyện đạt tới võ công siêu phàm vẫn không sao khống chế được tình cảm của mình.
Trương Thanh nhìn phụ thân lo lắng hỏi :
- Làm thế nào bây giờ?
Vô Hận Sinh cũng chưa biết phải làm gì. Ông không thể xuống nước tìm người đưa lên, nhưng chẳng lẽ cứ khoanh tay để mặc đối phương thoát ngay trước mũi mình? Đột nhiên ông ta giơ cả hai tay lên. Nước trên mặt sông bị luồng kiếm pháp cực mạnh tạo nên một cơn sóng cao ngất, đồng thời rẽ nước sâu tới bốn năm thước.
Trương Thanh reo lên :
- Trông đẹp quá!
Vô Hận Sinh không để ý gì tới nhi nữ, lại hướng sang bên kia thuyền phát chưởng.
Mép nước sát bốn phía thuyền lộ hẳn lên nhưng vẫn không thấy tông tích gì của Tân Tiệp và Kim Mai Linh cả.
Ông ta tự nhủ :
- “Chắc rằng chúng bơi vào rồi!”
Chỉ là không biết rằng cả Tân Tiệp lẫn Kim Mai Linh đều không biết bơi.
Vô Hận Sinh nhíu mày, chợt vận nội gia chân khí đẩy về phía sau khiến chiếc thuyền nhỏ lướt vào bờ như tên bắn, song chưởng liên tục phóng chưởng lực xuống mặt nước tạo thành những cột nước cao tới cả trượng, cột này hạ xuống, cột khác lại dựng lên.
Xa xa những chiếc thuyền ngư phủ trông thấy có một chiếc thuyền nhỏ phóng như bay, phía sau tạo thành một bức tường nước cao ngất như vậy; mọi người không còn hồn vía nào nữa, hướng lên trời vái lia lịa, cho rằng đó là Thủy Thần hiển thánh. Ngư dân sinh nhai

quanh năm chỉ dựa vào sông nước nên rất coi trọng thần quyền, chỉ cần có chuyện gì bất thường là lập tức cúng bái dâng hương, bày bàn tế la liệt hai bên bờ sông.
Vô Hận Sinh chèo thuyền tới bờ mà vẫn không thấy Tân Tiệp đâu, đưa mắt nghi hoặc nhìn quanh mặt sông.
Trương Thanh cười nói :
- Cha, chắc người ta bơi sang bờ bên kia rồi!
Vô Cực đảo chủ tin lời nhi nữ, chiếc thuyền đổi hướng băng trở lại bờ đối diện. Mặt sông vừa tĩnh lặng lại cuốn lên những cột nước, chỉ chốc lát rời xa bờ.
Lúc đó cách bờ bên này chỉ vài trượng chợt nhô lên hai đầu người, chính là Tân Tiệp và Kim Mai Linh. Nguyên là khi chiếc thuyền bị nghiêng đi, Tân Tiệp đã có chủ định, nhanh chóng kéo Kim Mai Linh nhảy xuống thuyền, ngừng hô hấp, chờ đến khi thuyền lấy lại thăng bằng, tự nhiên tạo thành một khoảng không ở đáy, cả hai người liền bám chặt đáy thuyền thò đầu vào khoảng không đó.
Khoảng không khá rộng đủ cho hai người thở cả nửa ngày cũng không bị ngạt.
Kim Mai Linh thấy Tân Tiệp cơ trí như thế, lòng vô cùng thán phục. Nhưng thoạt tiên trên thuyền hết sức yên tĩnh, cả hai người sợ kinh động không ai dám thở, chờ tới khi chợt thấy quanh thuyền những cột nước bắn tóe lên sẽ sâu xuống nước khiến họ sắp lộ hẳn ra, cả hai mới thất kinh dán toàn thân vào đáy thuyền. Sau đó chiếc thuyền lao nhanh vào bờ, họ mới hoàn hồn thở phào nhẹ nhõm. Khi thuyền dừng lại, Tân Tiệp nghe câu nói của Trương Thanh, thầm cám ơn thiếu nữ tạo thuận lợi cho mình.
Chiếc thuyền lại đổi hướng chuyển đi, Tân Tiệp ra hiệu cho Kim Mai Linh ngừng thở lặn sâu xuống nước hướng vào bờ, đến khi tin rằng tuyệt đối an toàn mới nhô đầu lên.
Lên tới bờ, Kim Mai Linh thở phào nói :
- May thật!
Vì thấy trung niên thư sinh công lực quá cao cường, nên họ không dám chần chừ ven sông, hơn nữa bụng đói như cào, cùng nhau gắng sức thi triển khinh công đi cách xa bờ sông càng tốt.
Kim Mai Linh vừa đói vừa mệt, lúc này chỉ biết phó mặc vận mệnh mình cho tình lang.
Vì y phục của họ ướt đẫm nên phát ra tiếng sột soạt nghe thật khó chịu.
Kim Mai Linh rủa thầm :
- Vừa đói vừa lạnh, y phục dính hết vào người, chán thật!

Đột nhiên họ đang đi, chợt phía sau có một bóng người màu trắng vô thanh vô tức đuổi theo, xuất chỉ hư không điểm vào Huyền Quan huyệt sau lưng Tân Tiệp.
Kim Mai Linh kinh dị thấy Tân Tiệp đột ngột dừng phắt lại cũng chững người; có cảm giác sau lưng có dị biến liền quay lại, chỉ thấy trên không có một bóng trắng cắp theo một người. Kim Mai Linh vô cùng hoảng hốt, nhìn quanh thì không thấy Tân Tiệp đâu nữa.
Từ trên không vang lên giọng nói êm ái của nữ nhân :
- Cô nương, kẻ đồng hành với cô nương ta đã mang đi. Nhưng nên nhớ rằng ta chỉ muốn tốt cho cô nương mà thôi!
Kim Mai Linh run bắn. Bốn phía thúc tĩnh tối tăm.
Hồi lâu, Kim Mai Linh cố trấn tĩnh, chạy băng về hướng ngược lại ra bờ sông.
Không một bóng người, chỉ có chiếc thuyền lớn neo đậu giữa dòng và những ánh lửa thuyền chài lấp lánh.
Kim Mai Linh thấy lòng đau như thắt, nước mắt chợt trào ra.
- Tiệp ca! Chàng đang ở đâu? Kẻ nào cố tình chia cắt chúng ta thế này?
Nàng đau đớn gọi thầm.
Hai ngày vừa qua tuy chịu không biết bao nhiêu gian nan nguy hiểm nhưng lòng nàng vẫn vui phơi phới vì đã có được hạnh phúc. Thế mà nay tình lang đã đi đâu? Hay niềm hạnh phúc ngắn ngủi đó chỉ là một giấc mơ?
Vừa đau khổ, vừa đói, vừa rét, vừa kiệt sức, vì cả tuyệt vọng nữa, Kim Mai Linh ngã sầm xuống ngất đi.
Trong mơ màng, nàng cảm giác như có người nói bên cạnh, rồi thấy miệng đăng đắng, như ai đang cho phục dược.
Hồi lâu, nàng đã nghe tiếng người rõ hơn và ai đó chạm vào người mình.
Giọng nam nhân thô lỗ :
- Lão vương! Ta phát hiện tiểu thư này trước, ngươi đừng có mà định hớt tay trên. Chí ít cũng phải để ta chiếm hữu trinh tiết của cô ta trước...
Giọng một người khác :
- Ngươi sao hẹp hòi thế? Cho ta sờ sẫm một chút thì có sao đâu?
Giọng thứ nhất quát nạt :
- Sờ mó cũng không được!
Người thứ hai nhượng bộ :
- Thôi thì không sờ nữa vậy!
Lại cười khả ố thêm :

- Ngươi mau mau lên nào, để ta còn tranh thủ kiếm chác chút đỉnh. Nếu chờ Tôn lão nhị đến, cả hai ta cùng hỏng ăn cả đấy!
Kim Mai Linh đến lúc đó mới hiểu ra tình hình, nàng sợ cuống lên nhưng cảm thấy toàn thân còn rất yếu nên không dám động, thử vận công chờ cơ hội.
Tên thứ nhất cười hô hố :
- Đừng sốt ruột! Nha đầu đó còn chưa tỉnh, thế thì ngươi gấp gáp làm gì?
Nhưng đợi một lúc, hình như chính hắn cũng không nhịn nổi, nói :
- Thôi được cứ theo lời ngươi vậy! Ta đành đắc tội... Nhưng trước hết phải xác định rõ việc này. Nha đầu này đẹp như tiên tử, xài mỗi lần trả một lượng bạc cũng đáng quá mà!
Bấy giờ Kim Mai Linh đã tỉnh hẳn, nàng nghiến răng cố chịu đựng những lời bỉ ổi của hai tên thú vật, sợ rằng mình chưa đủ sức đối phó.
Kim Mai Linh hé mắt nhìn, thấy mình nằm giữa một bãi trống. Lúc đó trời tối đen, chỉ thoáng thấy hai tên hán tử đang đứng trước mặt. Một tên có lẽ được gọi là Triệu lão đại đang cởi y phục, lộ ra bộ ngực lông lá miệng cười dâm đãng. Hắn cuối xuống định cởi y phục của Kim Mai Linh, vừa nói :
- Lão Vương, ngươi đứng ra xa một chút!
Lão Vương nuốt nước bọt ừng ực, không rời mắt khỏi thân thể Kim Mai Linh miễn cưỡng đáp :
- Được, đứng xa thì xa...
Nhưng chỉ lùi lại nửa bước.
Bổng nghe “bịch” một tiếng, tên Triệu lão đại chưa kịp chạm vào thân thể Kim Mai Linh thì đã bị trúng ngay một chưởng cực mạnh, toàn thân bị bắn lên không rơi bịch xuống đất, không kêu, cũng không nhúc nhích, có vẻ như đã chết.
Lão Vương thất hồn bạt vía lui lại mấy bước, mắt lấm lét nhìn quanh, thấy nữ nhân kia vẫn nằm bất động ở chỗ cũ, xung quanh chẳng có lấy một người nào.
Hắn sợ run lên như trông thấy ma, quỳ sụp xuống giập đầu lia lịa, miệng lảm nhảm không ngớt.
Kim Mai Linh vẫn hé mắt nhìn, cố nhịn để khỏi phì cười.
Mới rồi khi Triệu lão đại cúi xuống, nàng đã xuất thủ như chớp đánh vào ngực hắn một chưởng. Tuy khí lực vẫn chưa hồi phục, nhưng hạng như Triệu lão đại thì có đáng vào đâu? Nàng chỉ dùng có năm sáu thành công lực đã làm hắn vỡ tâm mạch mà chết tại chỗ.
Lão Vương làm sao mà biết được nữ nhi này thân hoài võ công

thượng thặng, là nhi nữ của vị Độc Quân danh lừng thiên hạ?
Đang phủ phục khấn vái, hắn chợt cảm thấy bị một cước đá bốp vào ngực làm bắn đi mấy thước. Lão Vương rú lên đau đớn, vừa lồm cồm bò lên thì nghe có tiếng quát :
- Đứng dậy!
Lão Vương cố sức quỳ lên, hai chân nhũn đi, quay đầu nhìn, bỗng sợ đến toát mồ hôi. Trước mặt hắn là vị thủ lĩnh Tôn Chiêu Viễn mà đám thủ hạ tên nào cũng sợ.
Nguyên Triệu lão đại và lão Vương đều là thủy tặc dưới trướng Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng và Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn. Tối hôm đó hai chiếc thuyền của bọn chúng neo đậu ở khúc sông này. Triệu lão đại và lão Vương được lệnh lên bờ tuần tra, bất ngờ gặp một thiếu nữ tuyệt trần ngất đi trên bãi. Hai tên này đâu phải là hạng người tốt lành gì? Chúng liền cho thiếu nữ uống một viên thuốc trợ lực với ý đồ chiếm hữu nàng.
Khi thấy Triệu lão đại bị đánh chết một cách bí ẩn, lão Vương hoảng sợ la lên, lúc đó Tôn Chiêu Viễn cũng tuần tra khu vực phụ cận nghe thấy liền chạy đến.
Hắn thấy một thiếu nữ vẫn nằm bất tỉnh nhân sự trên bãi, cách đó mấy bước là thi thể Triệu lão đại, còn lão Vương thì quì mọp xuống đất không biết đang lảm nhảm điều gì. Tôn Chiêu Viễn nổi giận đùng đùng, mới cho tên thủ hạ một cước nên thân.
Lão Vương thấy thủ lĩnh sợ run bần bật.
Kim Mai Linh thấy vậy, nghĩ thầm :
- “Thì ra cũng là hạng súc vật này cả!”
Nàng có biết Tôn Chiêu Viễn. Những năm đầu mới xuất giang hồ, sư huynh nàng Thiên Ma Kim Kỳ thường giao du với hắn, sau này vẫn còn giữ quan hệ. Có lần chính Kim Kỳ đưa tên này tới yết kiến Kim Nhất Bằng nữa.
Tôn Chiêu Viễn hừ một tiếng cúi xuống người Triệu lão đại xem xét, thấy hắn đã chết bởi một thứ chưởng lực nội gia rất mạnh, lòng thầm kinh hãi không biết thủ phạm là ai và xuất thủ xong đã bỏ đi đâu.
Trong lòng đầy nghi hoặc, Tôn Chiêu Viễn đến gần thiếu nữ nằm bất động định lật lên xem.
Thấy áo quần của thiếu nữ toàn một màu lục, hắn nhíu mày với vẻ cảnh giác. Nhưng khi nhìn kỹ diện mục hắn sợ hãi thốt lên :
- Thì ra là cô ta..
Đồng thời kinh dị nghĩ thầm :
- “Cô ta làm sao lại nằm ở đây chứ? Và y phục xơ xác thế kia, người lại ướt sũng... còn hai tên vô lại đáng chết này vì sao mà nếm

chưởng của cô ta đến nỗi một tên đã táng mạng?”
Nghĩ đoạn, hơi cúi xuống lễ phép nói :
- Kim cô nương...
Kim Mai Linh chỉ cười nhạt một tiếng không đáp.
Lão Vương thấy thủ lĩnh của mình tỏ ra cung kính đối với nữ nhân kia như thế thì sợ đến toát mồ hôi, mất hết hồn vía người run lập cập.
Cả Tôn Chiêu Viễn cũng hoảng sợ, không biết vị thiên kim ái nữ của Độc Quân đang nghĩ gì. Đối với Thiên Ma Kim Kỳ, hắn còn trọng nể mười phần, huống gì cha con Độc Quân. Nghĩ thế bèn nhũn nhặn nói :
- Kim cô nương sao nằm ở đây? Tiện có thuyền chúng tôi neo ở gần đây, xin cô nương đại giá quang lâm lên thuyền, huynh đệ chúng tôi có dịp bày tỏ chút tấc lòng cung kính...
Tôn Chiêu Viễn cầm đầu cả bọn giang tặc suốt vùng Trường Giang rộng lớn này, thủ hạ có đến mấy nghìn, thế mà tôn kính Kim Mai Linh đến thế, đủ biết địa vị của Độc Quân và Thiên Ma Kim Kỳ trên võ lâm đến mức nào.
Kim Mai Linh hừ một tiếng, đứng bật dậy. Nhưng chân nàng vẫn còn run, không phải bị thương hay kiệt lực, chẳng qua gần hai ngày nay nàng chưa được ăn tí gì. Nàng gượng đứng vững, chỉ tay vào lão Vương nói :
- Tên này là thủ hạ của ngươi phải không? Ta thấy nên cho hắn...
Tôn Chiêu Viễn không chờ Kim Mai Linh nói hết câu, dạ một tiếng rồi quay người lại đến trước lão Vương. Đơn chưởng vung lên. Chỉ một chiêu “Thiết Sa chưởng” giáng xuống, Thiên linh cái của tên hải tặc vỡ tan, chết không kịp ngáp.
Kim Mai Linh thấy vậy cả kinh, không ngờ hắn hạ thủ tàn độc như vậy. Nàng vốn chỉ muốn hắn trừng phạt cho bớt thói vô sỉ mà thôi, đâu biết Tôn Chiêu Viễn giết ngay tên thủ hạ. Nhưng rồi nghĩ lại, nàng thấy hắn trừng trị như vậy cũng không oan.
- “Nếu mình thương hại hắn, giả sử lúc đó mình không kịp tỉnh lại thì ai thương hại mình?”
Lát sau nàng nhận lời Tôn Chiêu Viễn về thuyền hắn.
Tiểu Long Thần ngạc nhiên khi thấy Tôn Chiêu Viễn đưa một thiếu nữ ăn mặc xác xơ, dáng vẻ tiều tụy lên thuyền. Hắn vốn biết Tôn lão nhị làm việc gì cũng thận trọng, thế mà lúc này không khỏi kinh ngạc.
Tôn Chiêu Viễn đọc được những ý nghĩ của Tiểu Long Thần, cười nói :
- Đại ca, hôm nay tiểu đệ mời về đây một vị quý khách.

Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng đưa mắt nhìn thiếu nữ từ trên xuống dưới, lại thấy rằng Kim Mai Linh lơ đãng không để ý gì đến mình, thầm nghĩ :
- “Hay là thiếu nữ này bị điên?”
Tôn Chiêu Viễn giới thiệu :
- Vị này là Kim cô nương, sư muội của Kim Kỳ đại hiệp, thiên kim lệnh nữ của Bắc Quân!
Hắn tránh nói chữ Độc mà nói Bắc Quân, chỉ khu vực hoạt động ông ta ở miền Bắc.
Hạ Tín Hùng kinh hãi à lên một tiếng, vội vã thu hồi ánh mắt đang dò xét trên người đối phương, cười nói :
- Không biết hôm nay ngọn gió nào đưa cô nương tới đây thế? Mời ngồi! Mời ngồi!
Hạ Tín Hùng vốn là kẻ dốt nát tính tình lỗ mãng, cho rằng mình nói câu đó là văn vẻ khách khí lắm.
Tôn Chiêu Viễn nhíu mày, sợ rằng vị Kim cô nương nhân câu đó mà nổi giận thì hỏng.
Nhưng Kim Mai Linh lại không có phản ứng gì, nàng còn mãi nghĩ đến Tân Tiệp.
Lát sau đồ ăn thức uống được mang lên.
Kim Mai Linh đã đói ngấu, không khách khí gì cầm đũa ăn ngay.
Tôn Chiêu Viễn cười thầm :
“Vị Kim cô nương này ăn ghê thật, như thể đã ba ngày nhịn đói không bằng!”
Hắn không biết rằng mình đã đoán đúng.
Trái lại Hạ Tín Hùng lại rất cao hứng, vì điều đó hợp với tính háu ăn của hắn, khoái trá thầm nghĩ :
- “Vị cô nương này tính khí thật hào sảng!”
Rồi vừa cười hô hố, vừa lấy một miếng thịt lớn bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 12
Nợ đời oan nghiệt

Kim Mai Linh mới ăn được vài bát, bụng đã bớt cồn cào thì không còn hứng thú gì nữa, buông đũa, nhìn ra cửa sổ u tối, vẻ mặt vô

cùng thiểu não.
Cả Hạ Tín Hùng và Tôn Chiêu Viễn đều rất ngạc nhiên trước thái độ thất thường của khách.
Hạ Tính Hùng thầm nghĩ :
- “Làm sao cô ta đột nhiên mang bộ mặt đưa đám như cha chết thế kia?”
Tuy nhiên vì sợ uy danh của Độc Quân, Kim Nhất Bằng và Thiên Ma Kim Kỳ nên không dám nói ra câu ấy.
Chúng đâu biết rằng đã hai ngày Kim Mai Linh không ăn được gì vì thế thấy thức ăn bản năng đầu tiên là thỏa mãn nhu cầu thiết yếu nhất. Nhưng khi bụng đã dịu cơn đói tâm sự lại dâng lên. Với nỗi lòng ngổn ngang trăm mối, cho dù lúc này trên bàn có nem công, chả phượng, nàng vẫn không sao nuốt nổi.
Tôn Chiêu Viễn nghĩ thầm :
- “Cứ theo vẻ mặt rầu rĩ và y phục xơ xác của cô ta... chẳnng lẽ vị đại cô nương thân hoài tuyệt học, lại là sư muội của đệ nhất ma đầu đương đại còn bị người khác cho nếm mùi khổ đau? Nhưng người nào lại có đủ bản lĩnh đó?”
Nghĩ thế, hắn chỉ cười, thử thăm dò :
- Kim cô nương, bây giờ định đi đâu? Nếu có thể, huynh đệ chúng tôi xin tiễn một đoạn đường...
Hắn không hỏi chút gì đến điều hoài nghi của mình, nhưng câu đó cũng có thể giải đáp phần nào sự thắc mắc... đủ thấy Giang Lý Bạch Long thật giảo hoạt.
Không ngờ Kim Mai Linh vẫn không nói gì, rầu rĩ nhìn ra mặt sông u ám, nhớ lại những sự việc trong hai ngày qua mà lòng đứt từng đoạn...
- “Trời đất bao la nhưng có chỗ nào cho ta dung thân đâu? Ài.. Nhưng kỳ thực có chỗ dung thân hay không, đối với ta đâu còn quan trọng? Quan trọng là ta đã trao cho chàng tất cả. Nhưng chàng... hiện chàng ở đâu và đã gặp chuyện gì?”
Nàng buông tiếng thở dài nặng nề.
Một thiếu nữ đang yêu thương không che giấu tình cảm của mình, đăc biệt là khi đang tuyệt vọng. Lúc này, Kim Mai Linh thấy mọi người, mọi sự vật và mọi trạng huống đối với mình không còn gì quan trọng nữa. Cho dù lúc này bên ngoài đầy ánh sáng, nàng vẫn thấy ảm đạm,dù xung quanh đầy vui tươi, nàng vẫn thấy thế gian đầy thống khổ... Thậm chí lúc này mọi từ ngữ đều không còn tác động tới nàng được nữa. Nguyên nhân duy nhất chỉ do một người, nàng đã mất đi một người yêu quý.

Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng và Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn đâu biết rằng lúc này vị nữ kiệt thân hoài tuyệt nghệ này, nỗi lòng so với một khuê nữ yếu đuối nhất vẫn chưa bằng.
Nhưng Hạ Tín Hùng lại rủa thầm :
“Nha đầu này lại sắp khóc nữa! Mẹ kiếp!
Mình còn đang cao hứng thì nó xìu mặt lại, thử hỏi ai còn lòng dạ đâu mà ăn tiếp được nữa chứ?”
Hắn đặt mạnh chén rượu xuống mâm, đưa tay chùi mép, mặt lộ vẻ khó chịu. Tôn Chiêu Viễn đưa mắt ra hiệu, hắn cũng lờ đi, lấy giọng khẳng khái nói :
- Trong lòng cô nương có chuyện gì không được vui xin cứ nói ra! Huynh đệ chúng tôi tuy bất tài, nhưng ít nhiều gì cũng giúp được cô nương phần nào mà!
Tôn Chiêu Viễn nghe thế phát hoảng, nghĩ thầm :
- “Đại ca ta thật hồ đồ!
Ngươi thường ngày có làm được trò gì đâu chứ? Việc gì người ta đã không làm được, chẳng lẽ chúng ta đủ sức giúp sao chứ?”
Kim Mai Linh nghe nói thu liễm ánh mắt, định thần, đưa tay lau mấy giọt nước mắt vừa ứa ra, tự trách mình :
- “Trong trường hợp này sao lại khóc trước những người không quan biết?”
Nàng ngập ngừng một lúc.
- “Trong tình cảnh bức bách, hiện sư phụ, sư huynh chưa biết đang ở đâu, có lẽ đây là nơi duy nhất mình có thể nhờ cậy...”
Nghĩ thế Kim Mai Linh rầu giọng nói :
- Đa tạ sự hào hiệp của Hạ đạ ca...
Nghe ba tiếng Hạ đại ca từ một nữ kiệt đẹp như tiên, Hạ Tín Hùng sướng mê đi, ngoác miệng cười nói :
- Cô nương có việc gì xin cứ nói. Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng này không phải khoe khoang trước mặt cô nương, những việc lớn nhỏ trong khu vực bảy tỉnh miền nam này đều có thể làm được.
Hắn nói câu đó thật không phải khoa trương. Vốn là một tên thủ lĩnh của một đảng cướp lớn, những nhân vật võ lâm cả hắc đạo và bạch đạo trong bảy tỉnh miền nam ít nhiều đều có mối giao tình với hắn.
Thế nhưng Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn lại nghĩ thầm :
- “Việc mà vị cô nương này cần, chỉ sợ đến mười đại ca còn không làm nổi!”
Kim Mai Linh cười không được tự nhiên nói :
- Quả thật tôi muốn nhờ đại ca một việc...
Hạ Tín Hùng vồn vã :

- Cô nương cứ nói!
- Tôi muốn nhờ hai vị đưa giúp tới Vũ Hán.
Tôn Chiêu Viễn không khỏi sửng sốt hỏi :
- Chỉ thế thôi?
Hắn không ngờ thiên kim của Độc Quân danh trấn võ lâm lại tới đây chỉ để nhờ một việc đơn giản như thế. Hạ Tín Hùng cười hô hố nói :
- Việc đó thì quá dễ, huynh đệ chúng tôi sẽ làm ngay...
Tôn Chiêu Viễn bị lòng hiếu kỳ cuốn hút, lại hỏi :
- Chẳng lẽ cô nương chỉ nhờ có thế...
Kim Mai Linh ngập ngừng một lúc, nói tiếp :
- Sau đó... tôi còn nhờ hai vị chuẩn bị cho một chiếc thuyền và hai tên thủy thủ giỏi.
Tôn Chiêu Viễn ngờ vực nghĩ :
- "Phụ thân cô ta không chỉ có một thuyền lớn hết sức sang trọng và tiện nghi, ngay cả muốn có thuyền nhỏ vừa ý cũng chẳng khó gì, tại sao cô ta lại cần chúng ta chuẩn bị thuyền giúp? Chẳng lẽ cô ta có xung khắc gì với phụ thân mà bỏ đi?"
Hắn vốn là người cơ trí nên dù nghi ngờ như vậy nhưng không hỏi thẳng mà lại thăm dò :
- Cô nương bảo chúng tôi chuẩn bị thuyền, chắc muốn đi du lịch đâu đó...
Còn Tiểu Long Thần Hạ Tính Hùng lại bộc tuệch, buột miệng nói ngay :
- Tôi nghe Tôn Nhị đệ nói rằng lão thái gia của cô nương có một chiếc thuyền hết sức tiện nghi và mỹ lệ hiếm thấy trong thiên hạ, làm sao cô nương không dùng?
Kim Mai Linh chớp chớp hàng mi, tránh câu hỏi của Hạ Tín Hùng nói :
- Tôi muốn ra biển một chuyến mới phiền hai vị giúp chuẩn bị một chiếc thuyền tốt và mấy tên thủy thủ giỏi.
Từ nhỏ, Kim Mai Linh vốn được nuông chiều nên muốn điều gì đều quen ra lệnh, tuy vậy vốn nể sợ Độc Quân và Thiên Ma Kim Kỳ nên không ai thấy khó chịu.
Hạ Tín Hùng nói :
- Việc đó chẳng khó gì. Thủ hạ tôi hàng ngàn tên vốn sinh sống trên sông nước cả, chỉ một chiếc thuyền với vài tên thủy thủ giỏi thì không có vấn đề gì.
Tôn Chiêu Viễn đầy bụng hồ nghi, đoán chắc phải có ẩn tình gì bên trong nhưng thấy đối phương không muốn tiết lộ nên cũng không dám hỏi.

Hạ Tín Hùng lại nói :
- Cô nương tới Vũ Hán chắc có cấp sự? Nếu cần chúng tôi không dám giữ lâu, có thể đi ngay trong đêm nay cũng được.
Kim Mai Linh cả mừng đáp :
- Nếu vậy thì tốt quá!
Hạ Tín Hùng lập tức hạ lệnh nhổ neo ngược Trường Giang, chỉ trưa hôm sau đã tới Vũ Hán.
Kim Mai Linh đã có chủ định từ trước, trước hết tìm chỗ ở của Tân Tiệp.
Nàng biết Tân Tiệp là chủ nhân của Sơn Mai Châu Bảo Hiệu nên định tới đó dò để biết thêm tin tức về chàng.
Có thể nói quan hệ giữa hai người đã rất sâu đậm, thế nhưng mãi đến bây giờ Kim Mai Linh chưa biết gì về gia thế hoặc lai lịch của tình lang. Nàng cũng hy vọng tìm hiểu thêm mối quan hệ giữa Tân Tiệp với trung niên thư sinh bí ẩn có võ công rất cao cường, vì sao ông ta không giải thích gì lại quyết hạ độc thủ đối với chàng như vậy.
Kế hoạch tiếp theo của Kim Mai Linh là xuôi thuyền về hướng đông, tin chắc việc chàng mất tích liên quan đến chiếc thuyền kỳ lạ kia, và hiện nó đang xuôi Trường Giang, biết đâu thiếu phụ bắt Tân Tiệp đi cũng là người trên thuyền đó.
Thuyền vừa đến Vũ Hán, Tôn Chiêu Viễn liền nói :
- Cô nương có việc gì thì xin cứ lên bờ làm. Chậm nhất là sáng mai sẽ có thuyền và thủy thủ cho cô nương.
Đúng như lời hắn nói, Hạ Tín Hùng và Tôn Chiêu Viễn có thế lực rất lớn trên Trường Giang nên việc chuẩn bị một con thuyền với vài thủy thủ chỉ là chuyện trở bàn tay mà thôi.
Kim Mai Linh gật đầu cảm tạ. Nàng vội lên bờ vào trong thành, nhưng không biết đi đâu cứ xông bừa vào các phố. Kim Mai Linh chưa từng vào các phố nên việc xã giao rất ngượng nghịu.
Nàng định thuê một chiếc xe ngựa định bảo tới Sơn Mai Châu Bảo Hiệu nhưng trong túi không có đồng nào. Nàng lại không muốn hỏi thăm đường, vì thế mãi vẫn không biết nên theo hướng nào, vừa vội, vừa bực mình cứ chạy loạn trên các phố, hy vọng thấy cửa hiệu nào đó tên là Sơn Mai Châu Bảo Hiệu.
Nhưng đã mấy canh giờ đến toát mồ hôi vẫn vô hiệu, nàng dừng lại nghĩ thầm :
- “Ta cứ chạy nháo lên như con điên như thế này, nếu có gặp người của châu bảo hiệu đó, chúng tưởng mình điên thật, vị tất đã chịu nói gì với mình...”
Thế tồi nàng sửa sang lại y phục, bước chậm lại, mắt chăm chú nhìn

các biển hiệu.
Chợt Kim Mai Linh để ý đến một toà nhà rất lớn, trước cổng đề bốn chữ sơn son thếp vàng chói mắt :
- Vũ Uy tiêu cục!
Lần đầu tiên nàng thấy một tiêu cục, tuy đã nghe nói nhiều lần nên dừng lại trước cổng tò mò nhìn vào bên trong.
Có hai người từ Vũ Uy tiêu cục đi ra, vừa đi vừa tranh luận chuyện gì.
Kim Mai Linh thấy một trong hai người kia chính là Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn nên mừng rỡ bước lên nói :
- May quá, gặp Tôn nhị ca ở đây. Tôi muốn nhờ nhị ca dẫn đến Sơn Mai Chu Bảo Hiệu dược không?
Tôn Chiêu Viễn cũng đã nhận ra nàng, vội chạy đến gần nói :
- Cô nương, chúng ta đi thôi!
Kim Mai Linh ngạc nhiên hỏi :
- Có chuyện gì vậy?
Tôn Chiêu Viễn tỏ vẻ sốt ruột :
- Cứ vào đã rồi hãy nói!
Kim Mai Linh cảm thấy bất an, bụng nghĩ :
- “Chẳng biết có chuyện gì mà hắn cuống lên thế? Chẳng lẽ phát sinh việc gì đó liên quan đến mình?”
Tuy vậy chỉ im lặng theo Tôn Chiêu Viễn.
Người cùng đi với hắn cao giọng nói :
- Tôn nhị ca, trăm sự nhờ nhị ca giúp cho việc đó xin đừng quên!
Tôn Chiêu Viễn quay lại đáp :
- Tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức, nhưng Phạm đại ca đừng cho rằng tiểu đệ có dính líu vào!
Thì ra người đó là Tổng tiêu đầu của Vũ Uy tiêu cục, Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành, vốn có quan hệ mật thiết với Tôn Chiêu Viễn.
Lần này có dịp tới Vũ Hán, Tôn Chiêu Viễn ghé vào thăm.
* * * * *
Hai canh giờ trước, Tôn Chiêu Viễn viếng thăm Phạm Trị Thành, chỉ mới tọa định xong, vị Tổng tiêu đầu đã nói :
- Tôn nhị ca đến vừa đúng lúc!
Tôn Chiêu Viễn ngạc nhiên hỏi :
- Có chuyện gì thế?
- Hai ngày qua Vũ Hán xảy ra nhiều biến cố nghiêm trọng. Việc thứ nhất là vị đại hào phú, chủ nhân Sơn Mai Châu Bảo Hiệu tên là Tân Tiệp đã bị bắt cóc...
Tôn Chiêu Viễn cười hỏi :

- Việc đó có gì mà nghiêm trọng đến thế?
Phạm Trị Thành nghiêm giọng :
- Tôn nhị ca còn chưa biết... Vị Tân Tiệp này chẳng bình thường tí nào đâu. Vị đó không những có giao tình với tiểu đệ mà đối với Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi trong Không Động tam tuyệt kiếm cũng rất thân thiết. Như vậy đủ biết kẻ nào dám bắt cóc Tân Tiệp không phải hạng tầm thường.
Tôn Chiêu Viễn cười hô hố nói :
- Chẳng lẽ Phạm đại ca có nghi tâm cho tiểu đệ?
Phạm Trị Thành đáp :
- Tiểu đệ thì chẳng nói làm gì... Chỉ là Vu Nhất Phi hôm qua đã quay lại Hán Khẩu...
Tôn Chiêu Viễn nhíu mày hỏi :
- Chẳng phải Chu Nhất Phi vừa trở về Không Động mấy ngày trước rồi sao?
Tôn Chiêu Viễn có rất nhiều thủ hạ, bởi thế hắn cũng biết mọi chi tiết về cuộc đấu ở Hoàng Hạc Lâu đêm trước.
Phạm Trị Thành đáp :
- Chính thế! Vu Nhất Phi sau khi đấu với Chiêm Bình của phái Võ Đương ở Hoàng Hạc Lâu đã quay về Không Động để báo với sư phụ là Lệ đại hiệp về mâu thuẫn vừa mới nảy sinh với phái Võ Đương và tin tức Thất Diệu Thần Quân vừa xuất hiện theo lời kể của Tôn nhị ca. Thế nhưng hôm qua Vu Nhất Phi cùng hai vị sư huynh muội nữa là Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát đại hiệp và Nhân Tuyệt Kiếm Tô cô nương trở lại Hán Khẩu...
Tôn Chiêu Viễn à một tiếng nói :
- Thế Không Động tam tuyệt kiếm đều đã tới Hồ Bắc cả... Phen này chúng ta sẽ được xem một trường náo nhiệt đây.
Phạm Trị Thành nói tiếp :
- Vị Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi vừa đến đây thì nghe tin bằng hữu mình là Tân Tiệp mất tích, lòng rất tức giận tìm đến tiểu đệ nói rằng việc này nhất định có liên quan đến thủy đội ở Trường Giang với mục đích tống tiền...
Tôn Chiêu Viễn nghiêm mặt nói :
- Phạm đại ca sao không giải thích cho hắn? Nên biết rằng tiểu đệ tuy là cường đạo nhưng cũng có quy củ của mình, có những nơi đáng cướp, có những nơi không bao giờ chọc tay vào. Những chủ hiệu và cự phú làm ăn chính đáng dọc hai bờ Trường Giang, tiểu đệ và các bằng hữu không bao giờ đụng đến.
Phạm Trị Thành bối rối trả lời :

- Thì tiểu đệ cũng nói thế...
Rồi chợt nhẹ giọng :
- Tôn nhị ca, theo tiểu đệ thì việc mất tích của Tân lão phẩm nhất định có liên quan đến một người...
Tôn Chiêu Viễn nhíu mày hỏi :
- Ai vậy?
Phạm Trị Thành làm ra vẻ sợ sệt :
- Là vị Kim sư phụ...
Tôn Chiêu Viễn bỗng đập bàn nói :
- Sao lại có chuyện kỳ quặc đó chứ? Tên họ Tân chẳng qua chỉ là một thương nhân, làm sao lại dính dáng đến cả lão nhân gia đó?
Phạm Trị Thành liền kể cho đối phương nghe về việc xuất hiện một lão khất kì dị ở Hoàng Hạc Lâu hôm Vu Nhất Phi và Chiêm Bình quyết đấu mà hắn đã nhận ra chính là Độc Quân Kim Nhất Bằng, rồi lời mời của nhi nữ ông ta đối với Tân Tiệp, việc mình đã khuyên ngăn Tân Tiệp đừng nhận lời lên thuyền Kim Nhất Bằng nhưng hắn không nghe...
Kể xong còn kết luận :
- Vì thế tiểu đệ tin rằng việc thất tích của Tân lão phẩm nhất định có quan hệ với vị Độc Quân.
Tôn Chiêu Viễn nhíu mày suy nghĩ, định nói rằng hiện Kim Mai Linh cũng đang ở đây, nhưng hắn ghìm lại.
Phạm Trị Thành nói thêm :
- Mặc dù tiểu đệ đã giải thích nhưng Vu Nhất Phi cứ mực cho rằng chính thủ hạ của Tiểu Long Thần Hạ đại ca và Tôn nhị ca gây ra vụ này...
Tôn Chiêu Viễn chỉ cười nhạt.
Phạm Trị Thành nói tiếp :
- Sáng nay Vu Nhất Phi cùng sư huynh muội của hắn đã lên núi Võ Đương rồi. Trước lúc đi còn khẩn khoản nhờ tiểu đệ phải bằng mọi cách tìm cho ra Tân Tiệp hiện đang ở đâu. Nói thật tình, việc thất tích của Tân Tiệp cũng rất kỳ quái...
Tiểu đệ nghĩ không ra, nếu Độc Quân muốn đối phó với Tân Tiệp thì cần phải gì mời hắn lên thuyền? Hơn nữa Độc Quân cũng không có lý di gì để đối phó với hắn như thế...
Tôn Chiêu Viễn chợt lóe lên ý nghĩ :
“Biết đâu hắn đoán vậy mà đúng...
Chẳng lẽ việc tên họ Tân mất tích và Kim Mai Linh bỏ phụ thân ra đi có mối quan hệ nào đó? Chính Kim Mai Linh đã nhờ mình đưa tới đây... Vũ Hán là nơi trọng địa của Sơn Mai Châu Bảo Hiệu...”

Tôn Chiêu Viễn ngồi thêm một lúc nữa rồi cáo từ ra về.
Phạm Trị Thành ba lần bảy lượt nhắc lại chuyện thất tích của Tân Tiệp và nhờ hắn tìm giúp, có ý vẫn còn ngờ vực.
Tôn Chiêu Viễn cảm thấy bực mình nhưng không nói gì, vừa ra tới cửa thì chợt trông thấy Kim Mai Linh. Vừa thấy Kim Mai Linh, Tôn Chiêu Viễn sợ Phạm Trị Thành nhận ra đó là nhi nữ của Kim Nhất Bằng nên vội vàng giục cô ta rời khỏi tiêu cục.
Rẽ qua phố khác, Kim Mai Linh mới hỏi :
- Tôn nhị ca, có chuyện gì vậy?
Tôn Chiêu Viễn không muốn nói ra sự thật nên chỉ trả lời hàm hồ mấy câu.
Kim Mai Linh vốn rất nóng lòng đến chuyện Tân Tiệp nên không quan tâm lắm. Đi vài bước, nàng lại hỏi :
- Tôn nhị ca có biết Sơn Mai Châu Bảo Hiệu ở đâu không?
Tôn Chiêu Viễn nghe nói kinh dị nghĩ thầm :
- "Quả nhiên đúng như ta dự đoán!"
Kim Mai Linh nói tiếp :
- Tôi muốn đến Sơn Mai Châu Bảo Hiệu làm một việc nhưng lại không biết đường. Nếu Tôn nhị ca biết thì đưa giúp tôi tới đó.
Tôn Chiêu Viễn giả bộ hỏi :
- Cô nương đến Châu bảo hiệu tất định mua sắm đồ trang sức? Nhưng Sơn Mai Châu Bảo Hiệu tại hạ có nghe qua lại không biết ở nơi nào.
Kim Mai Linh không giấu được lo lắng :
- Vậy biết làm thế nào bây giờ?
- Không sao đâu. Tại hạ sẽ gọi cho cô nương một chiếc xe ngựa, phu xe sẽ chở đến tận nơi!
Nói thế nhưng bụng hắn thầm nghĩ :
- "Nhìn bộ dạng cô ta nóng nảy thế kia, nhất định đối với tên họ Tân có quan hệ rất sâu sắc. Biết thế, nhưng ta chớ can thiệp vào mà mang vạ!"
Tôn Chiêu Viễn vốn là lo xa và hết sức thận trọng, bao giờ cũng nghĩ đến sự an toàn của mình là trước hết, tránh gây chuyện phiền phức. Hắn gọi một tên khất cái, cho hắn ít tiền rồi bảo đi tìm một chiếc xe ngựa.
Tên hóa tử vâng dạ chạy đi ngay. Kim Mai Linh đỏ mặt, lòng rất lo lắng nhưng không thể nói với Tôn Chiêu Viễn rằng mình không có tiền, lại cũng không thể tới Sơn Mai Châu Bảo Hiệu nhờ người ta trả tiền xe ngựa. Nàng còn bối rối thì xe ngựa đã đến.
Tôn Chiêu Viễn lấy ra một lạng bạc giao cho phu xe nói :

- Vị cô nương này muốn đến Sơn Mai Châu Bảo Hiệu, ngươi biết đường chứ?
Tên phu xe vội vã gật đầu, cúi người đáp :
- Dạ biết, xin đại gia cứ an tâm!
Kim Mai Linh thấy tiền xe đã được trả, lòng nhẹ nhõm hẳn đi, nhảy ngay lên xe giục tên phu xe đi ngay sau đó mới quay lại chào Tôn Chiêu Viễn.
Tới cửa hiệu, tên phu xe dừng lại lúng túng nói :
- Hai ngày nay Tân lão chủ của Sơn Mai Châu Bảo Hiệu bị bắt cóc nên cửa hiệu đến giờ vẫn không mở!
Kim Mai Linh xuống xe nhìn vào quả nhiên cửa hàng đóng chặt. Nàng không do dự, đi thẳng đến cửa gõ liền mấy tiếng.
Lúc sau cánh cửa hiệu hé mở, một người thò đầu ra. Có lẽ thấy bên ngoài chỉ là một thiếu nữ nên người kia mở rộng ra một chút, hỏi :
- Cô nương tìm ai?
Đó là câu hỏi thông thường, thế nhưng Kim Mai Linh lại bối rối không biết trả lời thế nào. Hồi lâu mới nói :
- Ta muốn tìm quản sự của Sơn Mai hiệu.
Tên giúp việc thò đầu hẳn ra quan sát Kim Mai Linh một lúc mới nói :
- Xin cô nương chờ cho một lúc.
Nói xong quày quả trở vào, để mặc Kim Mai Linh đứng một mình ngoài phố.
Lát sau hắn quay ra mở rộng cửa nói :
- Xin mời cô nương vào!
Kim Mai Linh theo hắn đi thẳng vào quầy hàng. Nàng chưa từng tiếp xúc với người lạ nên cử chỉ rất thiếu tự nhiên. Tên phụ việc lại thấy nàng xinh đẹp nên khép nép bên cạnh không dám nói gì.
Trong quầy có đặt một bộ bàn ghế gỗ mộc, nàng vừa ngồi xuống thì chợt nghe có tiếng ho khan, quay lại nhìn thấy một lão nhân gầy gò, tuổi trên dưới tứ tuần đang nhìn mình với ánh mắt dò xét. Không hiểu vì sao, nàng cảm thấy ánh mắt đó có vẻ hết sức khác thường có sức hấp dẫn nào đó rất khó miêu tả...
Hồi lâu, lão nhân mới ho khan tiếng nữa hỏi :
- Cô nương, có việc gì?
Kim Mai Linh lúng túng trả lời :
- Tôi... tôi và... Tân lão phẩm... của các vị... là bằng hữu!
Cuối cùng thì nàng cũng đã hé môi, nhưng mặt đỏ lựng lên.
Lão nhân gầy gò mặt cũng hơi biến sắc, hỏi tiếp :
- Tân lão phẩm không có ở nhà. Cô nương tìm chủ nhân có việc gì không?

Kim Mai Linh chợt gật đầu :
- Tôi biết!
Lão nhân ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương biết thế nào chứ?
- Tôi biết huynh ấy không có ở đây, chỉ muốn hỏi các vị vài câu...
Lão nhân chợt hỏi :
- Cô nương quý tính là gì?
Kim Mai Linh đáp :
- Tôi họ Kim.
Lão nhân mặt tái nhợt, hỏi dồn :
- Kim Nhất Bằng là người thế nào của cô nương?
Kim Mai Linh ngạc nhiên tự hỏi :
- "Người này sao biết cha mình? Có vẻ ông ta chỉ là một tên quản sự của Sơn Mai Châu Bảo Hiệu, một nhân vật như thế mà cũng biết người trong võ lâm à? À... mình quên rằng Tiệp ca ca chỉ là một thương nhân, thế mà võ công cao cường như thế... Xem ra có diều gì khác thường đây..."
Nghĩ đoạn nàng thành thật đáp :
- Đó là cha tôi!
Lão nhân chợt run lên, các thớ thịt trên mặt cũng giật giật trông có vẻ vô cùng xúc động... Rồi bỗng nhiên lão bước lên chỉ vào Kim Mai Linh hỏi :
- Trên cánh tay trái của cô nương có một nốt ruồi đen to bằng hạt gạo, đúng không?
Kim Mai Linh kinh ngạc đến nỗi đứng bật lên nghĩ thầm :
- "Lão nhân này sao biết được cả nốt ruồi trong người mình rõ ràng đến thế? Ngay cả những người thân thiết cũng không biết được thế mà... Có chuyện kỳ quặc gì vậy?"
Nhưng nàng lại không đáp, hoang mang nhìn thái độ kỳ dị của lão nhân.
Lão nhân đột nhiên buông tiếng thở dài, ánh mắt trở nên vô cùng trìu mến, vẫn không rời khỏi khuôn mặt Kim Mai Linh, không những ánh mắt mà như toàn thân ông ta cũng mềm đi, buông người ngồi phịch xuống ghế.
- Mẹ con... có khỏe không?
Bất ngờ lão nhân cất tiếng hỏi, thần sắc lộ ra những nét rất khó diễn tả.
Kim Mai Linh bỗng phân vân. Hình như trong đầu cô ta có dự cảm gì đó. Hồi lâu mới nén xúc cảm nói :
- Mẹ tôi chết rồi!

Mắt lão nhân chớp chớp, hình như có lệ quang lấp lánh, nhưng không rõ lắm.
Ông mở miệng định nói gì nhưng ghìm lại, chắc rằng phải cố sức lắm rồi bỗng nặng nề đứng lên, như phút chốc già thêm mấy tuổi và cũng yếu nhược hẳn đi.
Sau đó lão nhân bỏ đi ra, để lại Kim Mai Linh ngồi một mình trong phòng.
Lão nhân đó chính là Hầu Nhị, cha ruột của Kim Mai Linh. Có lẽ không ai hình dung được lòng ông ta đang thống khổ đến mức nào ngoài một mình ông.
Bởi thế Hầu Nhị không muốn bộc lộ cho nhi nữ biết nỗi niềm tủi hổ, cay đắng và nỗi đau đớn khôn cùng của mình, sợ rằng nữ nhi hỏi đến chuyện cũ và mình phải nói ra lỗi lầm của mẹ nó bởi thế mới lặng lẽ bỏ đi.
Nhưng ông lại không biết rằng năm xưa vợ mình cũng ôm mối ẩn tình vô cùng thống khổ, càng không biết năm xưa chỉ do vô tình mà mình đã làm một việc khiến chính bản thân ông phải chịu thống khổ suốt đời.
Kim Mai Linh ngồi ngẩn ra trong phòng hồi lâu, mãi khi tên phụ việc đi vào, nàng mới định thần, nhớ tới mục đích của mình tới đây làm gì. Nàng nghiến răng, chợt nảy ra một quyết tâm :
“Nếu các người đã không chịu nói với ta, ta cũng tự tìm hiểu được lai lịch của chàng.”
Hiển nhiên không còn ai tiếp nữa, nàng buột phải rời khỏi cửa hiệu.
Kim Mai Linh định bụng rằng cần phải phát huy thân thủ của bản thân, chờ tối đến lại bí mật thâm nhập Sơn Mai Chu Bảo Hiệu tra hỏi thân thế của Tân Tiệp, đó là điều quan tâm bậc nhất của nàng lúc này.
Lại nói, Hầu Nhị với nỗi lòng thống khổ, trong ông vô số những ý nghĩ đan xen, mâu thuẫn nhau. Là người cha, ông đã không hoàn thành trách nhiệm đối với nhi nữ của mình, nếu bây giờ cho nó biết sự thật nhất định nhi nữ của ông phải chịu thêm một nỗi thống khổ mà xưa nay nó chưa từng biết, nguyền rủa mẫu thân hoặc phụ thân mình, đó là nỗi đau đớn lớn nhất của con người. Sau khi cân nhắc, ông quyết định chỉ một mình ông chịu nỗi thống khổ đó để nhi nữ thanh thản với cách nhìn, cách nghĩ xưa nay của mình và hình như nó đang hạnh phúc...
Tiếc rằng Kim Mai Linh không biết tí gì về chuyện đó, mặc dù mới rồi nàng thấy có cảm tình đối với lão nhân kỳ dị kia. Nhưng lúc này ngoài mối quan tâm đến Tân Tiệp, nàng đâu nghĩ ngợi nhiều đến vấn

đế khác. Rời khỏi Sơn Mai hiệu nàng đi ra bờ sông.
Tối dần...
Canh đầu qua đi...
Rồi canh hai cũng trôi qua...
Cuối cùng Kim Mai Linh sửa sang lại y phục cho thật gọn gàng sao cho bước đi không phát ra tiếng động, sau đó nhẹ nhành như con linh miêu quay trở lại Sơn Mai hiệu. Nàng đã nhớ kỹ đường, nên chỉ sau vài khắc đã đột nhập được vào tường viện.
Tuy Kim Mai Linh nghĩ rằng trong hiệu đều là người bình thường không có võ công, nhưng hồi chiều khi tiếp xúc với lão nhân, nàng nhận ra trong ánh mắt của ông ta đôi khi lấp lánh thần quang, bởi vậy nàng hết sức cẩn thận để không gây ra bất cứ tiếng động nào.
Đêm tịch mịch, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng mèo kêu, nghe đến não ruột.
Trong cửa hiệu, đèn đuốc đã tắt từ lâu, cả các dãy cư phòng cũng không phát ra tiếng động nào.
Tuy tin vào bản lĩnh của mình nhưng chưa bao giờ nàng phải hành động tương tự nên rất căng thẳng. Kim Mai Linh băn khoăn không biết tiếp cận nơi nào cứ đi sâu vào hậu sảnh rồi nếp vào góc tối nghe ngóng một lúc.
Đột nhiên ngay sau lưng nàng có người ho khan một tiếng.
Kim Mai Linh giật mình quay ngoắt lại, thấy dưới ánh sao mờ nhạt, một khuôn mặt lão nhân gầy guộc đang nhìn mình, cất tiếng lạnh lùng hỏi :
- Cô lại tới đây làm gì?
Chính là lão nhân kỳ dị tiếp nàng lúc chiều.
Kim Mai Linh kinh hãi nghĩ thầm :
- “Không ngờ người này võ công thâm hậu đến thế. Đến sát ngay lưng mà mình không biết chút gì cả.”
Lão nhân - chính là Hầu Nhị - run lên với ý nghĩ :
“Đã khuya thế này mà nó còn tới đây làm gì? Chẳng lẽ nó biết ta là ai?”
Kim Mai Linh vận công phòng bị.
Hầu Nhị vẫn nhìn đăm đăm vào mặt nàng, nhắc lại câu hỏi :
- Rốt cuộc là cô có việc gì?
Lúc này trong lòng ông ta hết sức là mâu thuẫn. Một mặt, ông hy vọng nhi nữ đã biết mình là ai, chờ Kim Mai Linh kêu lên một tiếng cha và lao vào lòng ông.
Nhưng mặt khác, ông muốn rằng nữ nhi mình đừng bao giờ biết được sự thật, vui với những gì nó đang có.

Kim Mai Linh trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu lên nói :
- Tôi hy vọng lão trượng cho tôi biết lai lịch của Tân Tiệp. Tôi là...
Kim Mai Linh chợt nén lại không muốn nói thật quan hệ giữa mình với Tân Tiệp, đổi giọng nói tiếp :
- Tôi cần đến đây tra rõ Tân Tiệp là người thế nào.
Hầu Nhị tuy trong lòng vô cùng thương yêu nhi nữ, nhưng lại không thể tiết lộ thân phận của Tân Tiệp, bởi điều đó sẽ làm thất bại mọi kế hoạch của Mai Sơn Dân, của Tân Tiệp và của chính mình nữa. Suốt mười năm họ chỉ sống với niềm hoài vọng về Tân Tiệp, có thể giúp họ trả hết mọi mối thù. Làm sao ông có thể làm ta vỡ kế hoạch của ân nhân mà đang sắp được thực hiện?
Cho dù đối phương là con ruột của mình đi nữa, nhưng hiện tại có quan hệ vô cùng thân thiết với kẻ thù không đội trời chung của mình, bởi vì chính hắn đã nuôi nhi nữ của mình suốt gần hai chục năm.
Còn một lý do khác là Kim Mai Linh không chịu nói thật mà chỉ tỏ ý mập mờ khiến ông hoài nghi rằng Kim Mai Linh được Độc Quân sai tới do thám.
Lúc này hai cha con có những ý nghĩ hoàn toàn khác hẳn nhau.
Hầu Nhị cố lấy giọng bình tĩnh nói :
- Cô là một thiếu nữ, nửa đêm tới đây để tìm hiểu một nam nhân... làm thế thì không thỏa đáng. Hãy về đi thì hơn.
Ngữ khí tỏ ý khuyên bảo một cách chân thành. Đương nhiên Mai Linh không nhận thấy điều này, vì đâu ngờ được lão nhân trước mặt chính là cha đẻ của mình?
Bởi vì đơn giản một điều là đối phương đã ngăn cản mục đích của nàng.
Tạo hóa thật trêu ngươi, tàn nhẫn như thế...lúc bình thường...người ta thông minh sáng suốt, nhưng khi đã mắc vào vòng tình ái thì đâu còn nghĩ gì khác hơn là người tình?
Kim Mai Linh giận dữ nhìn Hầu Nhị vì đã không chịu nói cho mình những gì cần biết về Tân Tiệp, nàng xẵng giọng :
- Tôi nhất định phải biết tường tận về Tân Tiệp. Nếu ông ngăn cản tôi sẽ không khách khí đâu!
Hầu Nhị mở to mắt :
- Ngươi dám không nghe lời ta ư?
Kim Mai Linh hừ một tiếng nghĩ thầm :
- “Tại vì sao phải nghe lời ngươi?”
Lúc này đầu óc cô tối lại vì tức giận, mặt cũng sa sầm, nói :
- Nếu ông không cho tôi biết sự thật, tôi sẽ hạ thủ! Chung quy lại ông chỉ là một người quản sự, tốt nhất đừng ngăn trở.

Mắt Hầu Nhị gần như lồi hẳn ra vì tuyệt vọng khi thấy nhi nữ vung chưởng lên, nhưng ông không thể nói.
Kim Mai Linh không biết rằng trước mặt mình là cha ruột, cũng không ngờ rằng đối phương đã mất võ công. Nàng tin rằng công lực của mình không bằng đối phương, chỉ cần căn cứ vào khinh công cũng biết thế. Cái chính nàng không thể trở về mà không đạt mục đích, và cần phải chứng tỏ cho đối phương biết quyết tâm của mình.
Khi Hầu Nhị biết ra sự thật phủ phàng thì chưởng phong đã ập tới trước ngực.
Theo bản năng, Hầu Nhị cũng đưa song chưởng lên tiếp chiêu mà quên rằng hai tay đã mất hết công lực, làm sao địch được một chưởng của Kim Mai Linh mười năm được Độc Quân Kim Nhất Bằng miệt mài truyền thụ? Huống chi Kim Mai Linh tin chắc rằng đối phương công lực cao hơn mình nhiều nên phải dốc hết chân lực.
Nàng thấy Hầu Nhị đưa chưởng lên nghênh tiếp thì lòng đầy kinh hãi, chỉ sợ mình không tiếp nổi chưởng lực đối phương, nhưng tránh thì đã muộn, chỉ liều đánh tới.
Không ngờ nàng hoàn toàn không bị chưởng lực nào đáng kể ngăn trở. Chỉ nghe "bịch bịch" hai tiếng khô gọn, từ miệng Hầu Nhị phun ra một vòi máu nhuộm đỏ cả vạt áo màu lục của Kim Mai Linh.
Kim Mai Linh chợt thấy hối hận, không ngờ mình lại đánh bại lão nhân một cách dễ dàng đến thế, ngơ ngác nghĩ thầm :
- "Công lực của ông ta không thể bị một chưởng của mình đánh ngã, vì khinh công còn hơn mình rất nhiều mà!"
Hầu Nhị ngã xuống, mặt ngửa ra nhìn trời, nhưng mắt đã nhòa đi, biết rằng nội phủ đã bị trọng thương, lòng xót xa vì số mệnh dành cho mình một kết cục tàn khốc đến thế.
Nhưng buông tiếng thở dài, thầm nghĩ :
- "Sao ta phải chết bởi tay con gái mình chứ?"
Ông cố hết sức đưa tay lên nói :
- Con... hãy tới đây...
Kim Mai Linh chợt nhận thấy lời của lão nhân có uy lực đặc biệt buộc mình phải tuân theo, liền bước lại gần.
Hầu Nhị cố dốc hết tinh lực nhìn nhi nữ như thu hết hình bóng yêu quý duy nhất của mình còn lại trên đời với ánh mắt bao hàm rất nhiều thứ tình cảm.
- Ài... chẳng phải ngươi bây giờ đã biết ta là ai? Ta chính là...
Nhưng đột nhiên ông im bặt, nỗ lực để khỏi nói ra điều quan trọng nhất, quyết không để nhi nữ biết quan hệ giữa họ là cha con.
- "Ta phải tha thứ cho nó, bởi vì nó không biết. Không được để nó

phải chịu sự thống khổ suốt đời, bởi vì làm nhu thề, ta quyết không sao nhắm mắt được! Ta đã không có chút trách nhiệm nào đối với đứa con đẻ của mình, hãy cứ để nó thanh thản như mười mấy năm nay... Đây là lần cuối cùng ta vì nó...”
Bởi thế, vào giây phút lâm tử, ông đã giấu kín, quyết chịu thống khổ một mình!
Nhưng vào giây phút đó, Kim Mai Linh đột nhiên tỉnh táo lạ thường. Nàng nhớ lại từng câu nói của lão nhân với bộ mặt gầy guộc khắc khổ, những lời nói đó đều chứa đầu hàm ý... Đột nhiên những gì trước đó còn mập mờ được liên kết lại, từ những câu nói rời rạc, khó hiểu với ánh mắt kỳ lạ... Nàng bỗng hiểu ra tất cả...
- “Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây chính là phụ thân mình?”
Trước đây vài lần nàng có nghe nói đến phụ thân, nhất là hôm trên thuyền được nghe Kim Nhất Bằng và Tân Tiệp kể hai câu chuyện khác nhau mà nàng hiểu ra đó là chuyện về mình, nhưng lúc đó nàng nghĩ về phụ thân với lòng thù hận, nhưng lúc này lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng được thấy phụ thân lòng thù hận đột nhiên tan biến, chỉ còn lại tình cốt nhục thiêng liêng... Nàng kêu lên thống thiết :
- Ta... ta đã giết chết phụ thân mình!
Rồi nàng đâm bổ xuống gào lên đau đớn, ruột như đứt từng khúc, nước mắt trào ra như suối pha lẫn máu đỏ ngầu... Lúc đó nàng quên đi tất cả, mọi thứ trên cõi đời này, kể cả Tân Tiệp, kể cả Kim Nhất Bằng... Trong con tim và khối óc chỉ còn lại một nỗi thống khổ vô biên, sự hối hận không cùng mà vĩnh viễn không bao giờ nàng tha thứ cho mình.
Trên mặt Hầu Nhị hiện lên nụ cười rồi thở hắt ra một lần cuối cùng, linh hồn đau khổ đã vĩnh viễn rời khỏi xác thịt. Ông ngậm cười mà chết, nhưng nụ cười đó biểu thị sự an ủi và có chút ít niềm vui hay chỉ là nỗi thống khổ? Không bao giờ có ai biết được điều đó.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 13
Diệu Thủ Thần Y

Hán Dương nằm ở phía nam Hán Thủy phía Tây bờ sông Trường Giang, Bắc có Đại Biệt sơn, tục gọi là Quy Sơn đối vọng với Xà Sơn gần Vũ Xương qua Trường Giang hùng vĩ.

Tiết xuân đang độ tháng ba, cây cối đâm chồi nảy lộc, trăm hoa khoe sắc, tỏa hương ngào ngạt...
Phía bắc thành Hán Dương mấy dặm, cách Tây Nguyệt Hồ không xa có một ngôi am của nữ ni, gần đây có thêm một vị ni cô mới là Diệu Linh. Hầu như trên đôi mắt đẹp của vị ni cô này lúc nào cũng nhòe lệ, chừng như trong lòng có một nỗi thống khổ vô biên.
Thế nhưng vào những đêm khuya thanh vắng, nếu ai có ngang qua hậu viện của ngôi Thủy Nguyệt am này có thể trông thấy ni cô Diệu Linh đang luyện võ nghệ, có lúc tập luyện khinh công bên ngoài tường am.
Cứ mỗi độ trăng tròn, ni cô Diệu Linh một mình thẫn thờ đứng gần như thâu đêm dưới ánh trăng, thở dài u oán. Hiển nhiên vị nữ ni vẫn chưa quên được nỗi đau nhân thế.
Nữ ni chính là Kim Mai Linh. Sau khi giết nhầm phụ thân, nàng quyết định đầu thân vào cửa Phật để sám hối tội lỗi của mình.
Nàng không thể tìm được bất cứ lý do nào để có thể tha thứ cho hành vi giết cha của mình, mặc dù hành vi đó chỉ là vô ý nhưng lương tâm không cho phép nàng tự khoan thứ. Bởi thế nàng vứt bỏ tất cả, tuổi xuân, hoài niệm với Tân Tiệp... để vào khổ tu nơi am nhỏ này.
Nhưng vào giữa những đêm khuya canh vắng, vị nữ ni có thể quên hết mọi trần niệm được chăng?
* * * * *
Tiểu Long Thần Hạ Tín Hùng và Giang Lý Bạch Long Tôn Chiêu Viễn đã chuẩn bị cho Kim Mai Linh đầy đủ thuyền và thủy thủ, nhưng chờ mãi vẫn không thấy nàng đến, đành phải giương buồm về xuôi.
Chính Tôn Chiêu Viễn đang mong ước điều này, vì hắn không muốn cơ nghiệp mình bị ảnh hưởng bởi sự tranh chấp của những nhân vật đáng sợ trong võ lâm.
Tuy thoát khỏi mối liên hệ với vị thiên kim ái nữ của Độc Quân làm hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng hắn vẫn chưa hết băn khoăn :
“Vì sao chỉ một tên chủ hiệu kim hoàn bình thường mà liên quan đến nhiều nhân vật võ lâm đến thế? Lại còn Kim Mai Linh nữa... Hình như nữ kiệt này đối với hắn không phải bình thường...”
Ba tháng sau biến cố đó, toàn bộ mười ba chỗ phân hiệu của Sơn Mai Châu Bảo Hiệu suốt dọc hai bờ Trường Giang đóng cửa một cách bí ẩn.
Cái tên Tân Tiệp cũng bị mọi người nhanh chóng quên lãng, chỉ trừ một vài người hãn hữu vẫn nghĩ đến chàng như một nhân vật hết

sức bí ẩn, chẳng mấy ai nhắc đến cái tên đó nữa.
Ngay cả hai vị Tổng tiêu đầu Vũ Uy tiêu cục và Cáp Viễn tiêu cục là Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành và Ngân Thương Mạnh Bá cũng bị cuốn hút bởi hàng loạt những chuyện khác đang làm chấn động võ lâm nên không nghĩ tới vị công tử hào phóng kia nữa.
Như vậy là danh từ Tân Tiệp đã vĩnh viễn chìm vào quên lãng rồi sao?
Không ai giải đáp được vấn đề đó.
Không Động tam tuyệt kiếm kéo nhau đến Võ Đương sơn bị Lăng Phong kiếm khách cùng chín tên đệ tử chân truyền của Xích Dương đạo trưởng dùng "Cửu Cung kiếm trận" vây công suốt sáu canh giờ ở Giải Kiếm Trì, Nhân Tuyệt Kiếm Tô Ánh Tuyết có công lực yếu hơn bị trúng một chưởng vào hậu tâm thổ huyết tại trận.
Lăng Phong kiếm khách nhục mạ Không Động tam tuyệt kiếm một trận mới đuổi xuống núi.
Xích Dương đạo trưởng làm như không hay biết gì chuyện đó. Chính lão cũng đang muốn qua mặt phái Không Động với hai mục đích, một là để xác định vị thế của mình trong võ lâm, hai là cảnh cáo Kiếm Thần Lệ Ngạc về việc năm xưa hai người tình cờ đoạt được một vật kỳ bảo mà hiện Lệ Ngạc đang độc chiếm.
Không Động tam tuyệt kiếm lần này bị nhục phải nuốt hận hạ sơn, Nhân Tuyệt Kiếm Tô Ánh Tuyết chỉ còn thoi thóp, tuy được uống nhiều loại thần dược của Không Động phái nhưng vẫn không chuyển biến.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh và Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi đều thầm yêu sư muội, thấy cô ta ngày càng suy nhược đều hết sức lo lắng chữa chạy.
Hai người biết rằng với thương thế của tiểu muội như vậy, nếu đưa về Không Động thì khó mà chữa lành.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh là người bản tính xanh vỏ đỏ lòng, nên ở mỗi địa phương đều có người quen. Hắn chợt nhớ đến một người, liền nói với Vu Nhất Phi :
- Chúng ta sao không tìm đến Lư Thương xem?
Vu Nhất Phi vỗ trán kêu lên :
- Nếu sư huynh không nhắc thì tiểu đệ quên mất. Sư muội chỉ bị nội thương do chưởng lực, nếu lão chịu giúp cho thì thuốc đến bệnh trừ. Chỉ sợ lão quái nhân đó tính tình cổ quái...
Gia Cát Minh cười nói :
- Người này tính khí tuy cổ quái, nếu đã không thích thì dù đánh chết lão cũng không chịu chữa. Nhưng ta với lão có chút quen biết, nếu

đã tới cầu chắc rằng lão ta không đến nỗi từ chối. Chỉ phiền là Kinh Sơn cách đây tới hai ngày đường, lại mang theo tiểu muội không thể đi nhanh được.
Họ bàn nhau tìm mua ngựa rồi lập tức lên đường.
Kinh Sơn nằm ở trung tâm tỉnh Hồ Bắc nhưng chỉ là một tiểu trấn bình thường.
Diệu Thủ Thần Y Lư Thương sống trong tịnh cư ở ngoại thành, tuy vậy không ai biết nơi ở của vị thần y danh mãn thiên hạ đó.
Diệu Thủ Thần Y không những nổi tiếng về y thuật mà cả tính tình kỳ quái nữa. Khi lão đã không thích thì dù bệnh nhân chết ngay trước mặt lão cũng bỏ mặc. Tuy y đạo của lão hết sức cao thâm nhưng võ công chỉ thuộc hạng tầm thường, mặc dù vậy nhiều người bất mãn với phong cách thiếu y đức của Lư Thương nhưng không ai làm gì được lão, vì trên giang hồ những bậc danh kiệt chịu ân huệ của lão ta không ít.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh và Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi đưa sư muội đến Kinh Sơn thì trời đã hoàng hôn. Họ không vào thành mà đi về hướng bắc.
Đi chừng hơn dặm, đã thấy thấp thoáng trong khu rừng trúc có bức tường của một ngôi tiểu viện, Gia Cát Minh dừng xe nhảy xuống.
Tuy đang tiết xuân trời không nóng lắm nhưng vì đi đường xa nên ai nấy mình đẫm mồ hôi.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi vừa lấy khăn lau trán, vừa chỉ vào tường viện hỏi :
- Có phải chỗ đó không?
Gia Cát Minh gật đầu :
- Chính phải!
Hai người lại tiếp tục lên xe đi thẳng đến tiểu viện.
Xe dừng ngay sát rừng trúc, Gia Cát Minh nói :
- Chúng ta đi bộ vào trước xem tình hình để lão quái đó khỏi nổi giận.
Hai người đỡ Tô Ánh Tuyết ra khỏi xe. Bấy giờ mặt cô ta đã trắng bệch ra không còn chút huyết sắc, hơi thở rất yếu.
Gia Cát Minh đành bế tiểu sư muội đi về phía tiểu viện, Vu Nhất Phi lòng đầy ghen tức nhưng không dám nói gì.
Từ rừng trúc có một con đường lát đá chạy thẳng vào tịnh thất của Diệu Thủ Thần Y.
Trong rừng rất u tịch, ngoài tiếng chim ríu rít, không còn thanh âm nào khác.
Nói là tường viện nhưng đó chỉ là những thanh trúc ghép thành, bên ngoài đắp thêm một lớp đất bùn, trên tường đất đầy các loại côn

trùng bò lổn ngổn xem đến ghê mắt.
Hai người dừng trước cổng gõ mấy tiếng nhưng bên trong vẫn im ắng không có tiếng trả lời. Gõ thêm mấy tiếng vẫn không nghe phản ứng. Vu Nhất Phi nói :
- Chẳng lẽ Lư lão tiền bối đi vắng?
Gia Cát Minh lắc đầu :
- Không đâu. Gần mười năm nay chưa nghe nói ông ấy ra khỏi tịnh cư.
Lại đưa mắt nhìn vào nhà nói tiếp :
- Ngươi xem, cửa nhà không khóa, cho dù ông ta đi vắng tất vẫn có người trông nom.
Lại gõ thêm mấy tiếng nữa.
Chợt nghe cách một tiếng, cánh cổng tự mở ra, nguyên là cửa không chốt bên trong.
Gia Cát Minh nói :
- Lão nhị, chúng ta vào trong xem sao!
Đến giữa sân vẫn không nghe tiếng người nào.
Gia Cát Minh cao giọng gọi vào nhà :
- Lư lão tiên sinh có nhà không?
Không có tiếng trả lời. Gia Cát Minh lòng đầy nghi hoặc, quay lại nói :
- Ngươi đỡ lấy tiểu muội để ta vào xem sao...
Hắn chưa dứt câu chợt bên trong có giọng nói lạnh lùng phát ra :
- Cút ngay!
Gia Cát Minh nghe giọng người này hoàn toàn không giống khẩu âm vùng Hồ Bắc của Lư Thương, liền nói :
- Các hạ là ai? Tại hạ là Không Động tam tuyệt kiếm, tới đây bái phỏng Lư lão tiên sinh.
Hắn cho rằng mấy tiếng Không Động tam tuyệt kiếm đủ làm đối phương phải nể sợ. Nào ngờ người kia vẫn lạnh giọng :
- Ta bảo cút ngay, các ngươi có nghe không?
Tiếp đó nghe bịch một tiếng, cánh cửa sổ phòng bên tả mở toang ra, một đầu người hiện giữa khung cửa, da trắng bạch không hơn gì sắc mặt của Tô Ánh Tuyết.
Thấy bộ mặt đó cả Gia Cát Minh lẫn Vu Nhất Phi bất giác cùng phát run, đồng thanh hỏi :
- Ngươi là ai?
Người kia không đáp, chỉ nhếch mép cười nhạt đưa ánh mắt lạnh như băng lướt qua hai người rồi dừng lại trên mặt Tô Ánh Tuyết nói :
- Trông đẹp đấy!
Cả Gia Cát Minh lẫn Vu Nhất Phi đều nổi giận vì đối phương chẳng

đếm xỉa gì đến mình mà lại nói về tiểu muội bằng giọng khả ố như vậy, nhưng chưa kịp phản ứng thì người kia đã tiếp, mắt vẫn không rời mặt Tô Ánh Tuyết :
- Các ngươi đừng lần khần nữa. Lư lão đầu bây giờ không còn hơi sức đâu mà chữa trị cho các ngươi đâu. Cút đi!
Hắn lần thứ ba vẫn dùng từ "cút".
Vu Nhất Phi nổi giận hỏi :
- Các hạ từ đâu tới? Hãy ra đây nói chuyện phải quấy!
Người kia không chút để ý đến sắc thái đe dọa trong lời của Vu Nhất Phi, lạnh giọng :
- Ta sẽ đếm từ một đến mười. Nếu các ngươi không chịu cút thì đừng trách ta không khách khí.
Rồi không cần chú ý đến thái độ của đối phương, đếm ngay :
- Một... hai...
Vu Nhất Phi lo lắng cúi nhìn sắc mặt tái nhợt của tiểu muội, nhỏ giọng nói :
- Sư huynh, chúng ta nên lùi lại trước đã!
Gia Cát Minh cũng lo lắng cho sự an toàn của Tô Ánh Tuyết nên liền gật đầu.
Hai người lùi ra ngoài tường viện thì người kia cũng vừa đếm tới mười. Đếm xong, hắn bỗng cười lên một tràng đắc chí.
Thiên, Địa Tuyệt Kiếm làm sao chịu nổi bị người khác xúc phạm đến thế?
Vu Nhất Phi trao Tô Ánh Tuyết cho đại ca nói :
- Để tiểu đệ vào xem hắn là người nào.
Hắn biết rằng người ngồi trong cửa sổ là cường địch nên rút kiếm cầm tay.
Vốn đã mười mấy năm luyện kiếm, với "Thiếu Dương Cửu Nhất Thức" tuyệt chiêu của Khôn Động lừng lẫy giang hồ vì thế tay cầm chắc kiếm, Vu Nhất Phi yên tâm thêm mấy phần, vững bụng đi thẳng vào nhà.
Nhưng vừa tới hành lang thì nghe vút một tiếng, người kia lao ra cửa sổ đứng ngay trước mặt hắn, thân pháp còn cao hơn cả Vu Nhất Phi.
Hắn còn bàng hoàng thì người kia đã lạnh giọng nói :
- Ngươi từng nghe nói Thiên Ma Kim Kỳ hạ thủ đã để người nào sống sót chưa?
"Thiên Ma Kim Kỳ!" Bốn tiếng đó làm Vu Nhất Phi chấn động toàn thân, nghĩ thầm :
- "Thì ra người này là Thiên Ma Kim Kỳ, một tên đại ma đầu khét tiếng."

Thiên Ma Kim Kỳ lại nói :
- Nể mặt Lệ Ngạc, ngươi là kẻ đầu tiên hôm nay ta tha cho mạng sống. Cút ngay!
Địa Tuyệt Kiếm tuy tâm cao khí ngạo nhưng bây giờ đối diện với nhân vật đáng sợ này bỗng mất hết nhuệ khí, ngẫm nghĩ giây lát rồi không dám nói gì thêm lủi thủi quay ra.
Thiên Ma Kim Kỳ lén đưa tay lau mồ hôi, mặt hiện vẻ đau đớn, nhảy vào cửa sổ không còn linh hoạt như trước, tiếc rằng Vu Nhất Phi không nhận thấy.
Trong nhà có một chiếc giường, ở góc giường có một lão nhân tóc đã hoa râm ngồi thu lu, dường như không biết chút gì về những biến cố đang xảy ra ngoài cửa.
Thiên Ma Kim Kỳ nhảy vào cửa sổ, đến bên lão nhân nói :
- Tên họ Lư kia! Ngươi nên biết điều một chút. Ngươi quá biết rõ Bách Hội huyệt là huyệt như thế nào rồi. Hơn nữa thủ pháp điểm huyệt của ta, trong thiên hạ đừng mong còn ai giải được. Nếu ngươi không nghe lời, Kim Kỳ ta vẫn chưa chết được, trái lại họ Lư ngươi không sống quá một canh giờ đâu!
Nguyên là Thiên Ma Kim Kỳ lợi dụng lúc thiếu nữ Trương Thanh bày ra trò chơi bịt mắt trốn tìm mà thừa cơ chạy trốn. Thôi Lệnh Phù Đường Bân cùng hai tên sư điệt là Đường Linh và Đường Yến đuổi theo nhưng khinh công ba người không bằng Kim Kỳ nên để hắn thoát.
Kim Kỳ chạy thêm một hồi, chợt thấy ngực đau như thắt, sau đó chân khí không đề lên nổi. Hắn biết rằng trước đó bị trúng một chưởng của Tân Tiệp bây giờ bắt đầu phát tác, nhưng điều nguy hiểm là trong lúc thụ thương mà phải đề khí vận hết chân lực thi triển khinh công chạy quá lâu nên thương thế trở nên nghiêm trọng.
Hắn quay đầu nhìn, khi đã yên trí rằng người của Đường Gia không đuổi theo nữa mới tìm chỗ kín đáo định nghỉ ngơi một lúc, sau đó thử vận khí xem, thấy cơ thịt như nhuyễn hết đi, kinh hãi nghĩ thầm :
- “Tên tiểu tử họ Tân đó chưởng lực của hắn quả là lợi hại.”
Hắn thừa hiểu khi đã thụ thương bởi chưởng lực của nội gia cao thủ nếu không nhanh chóng chữa trị, để lâu thì rất dễ bị phế võ công, thậm chí trở thành tàn phế.
Trong lúc hoảng sợ, hắn chợt nhớ tới Diệu Thủ Thần Y liền tìm tới đây, nào ngờ sau khi biết hắn là Thiên Ma Kim Kỳ, dù hắn nói thế nào lão ta cũng không chịu chữa.
Kim Kỳ liền nổi giận động thủ với Diệu Thủ Thần Y. Tuy hắn đã thụ thương nhưng Diệu Thủ Thần Y vẫn chưa phải là đối thủ của hắn,

chỉ sau mấy chiêu đã bị hắn điểm trúng Bách Hội huyệt.
Kim Kỳ ném đối phương lên giường, nhưng dù bị uy hiếp thế nào, Diệu Thủ Thần Y vẫn cứ trơ ra, không nói không động.
Sau đó Không Động tam tuyệt kiếm tới cầu y, Kim Kỳ lo sợ vì biết rằng trong lúc này hắn không phải là đối thủ của bất kỳ người nào trong bọn họ. Không ngờ chỉ dùng một mẹo nhỏ, hắn đã dọa cho Tam tuyệt kiếm sợ hãi mà bỏ đi, lòng không khỏi đắc ý.
Hiện tại, vấn đề khẩn thiết là Diệu Thủ Thần Y vẫn không chịu trị thương cho hắn. Nếu trúng chưởng lực phổ thông thì hắn có thể tự lo liệu được, đằng này lại trúng chưởng của cao thủ nội gia cỡ Tân Tiệp mà võ công còn cao cường hơn hắn nên thầy thuốc bình thường cũng bất lực đành chịu bó tay.
Lúc đó ở bên ngoài tường viện, Vu Nhất Phi nói với Gia Cát Minh :
- Tên đó chính là Thiên Ma Kim Kỳ, một tên đại ma đầu khét tiếng võ lâm.
Sư huynh thấy nên làm thế nào?
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Thiên Ma Kim Kỳ tới đây tìm Diệu Thủ Thần Y, có lẽ chỉ có một mình hắn, như vậy rất có khả năng hắn đã bị thương.
Dừng lại một lúc lại nói :
- Lão nhị, chúng ta hãy đem tiểu muội giấu trong rừng trúc rồi cùng nhau vào đó xem. Ta không tin rằng với sức của huynh đệ chúng ta mà không đối phó nổi với tên đó.
Vu Nhất Phi tán thành, lập tức cả hai người động thủ, đưa Tô Ánh Tuyết giấu vào rừng trúc, sau đó thận trọng tiếp cận vào nhà.
Gia Cát Minh nhẹ nhàng áp sát cửa sổ nhìn vào, thấy Thiên Ma Kim Kỳ ngồi trên chiếc ghế nhỏ trầm ngâm nghĩ ngợi. Thiên Tuyệt Kiếm cúi xuống nhặt một viên đá nhỏ nhằm Thiên Ma phóng tới.
Không Động là một trong ngũ đại tông phái nên Thần Kiếm Lệ Ngạc không thích dùng ám khí, bởi thế người của phái Không Động cũng hầu như không dùng ám khí, có chăng cũng chỉ dùng sỏi đá làm ám khí mà thôi. Đặc điểm đó là do những nhân vật đứng đầu trong Ngũ đại môn phái không muốn làm mất thân phận của mình.
Ném viên đá nhỏ chẳng qua là cách dùng ám khí thông thường nhất, đâu có thể trúng được vào một nhân vật lão luyện như Thiên Ma Kim Kỳ. Hắn chỉ vung tay nhẹ, viên đá đã bay tít đi.
Nhưng sau đó hắn vẫn ngồi bất động trên ghế, bởi vì lúc này hắn thấy ngực nhức nhối không sao chịu được, thậm chí hơi thở cũng trở nên khó khăn.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh ném viên đá vào cũng không phải với

hy vọng đánh trúng đối phương nên việc Kim Kỳ tránh được không làm hắn ngạc nhiên. Bởi dụng ý của Gia Cát Minh chỉ muốn làm hắn kinh động để nhảy ra ngoài cửa sổ đối phó với hai người như trước. Nhưng Kim Kỳ vẫn không di động khiến Gia Cát Minh lấy làm kỳ quái.
Vu Nhất Phi chợt động tâm linh, khẽ nói với sư huynh.
- Tên Ma đầu này đến tìm Diệu Thủ Thần Y tất đã bị trọng thương. Bây giờ cứ xem thần sắc tái nhợt thế kia, thậm chí động cũng không động. Nếu chúng ta muốn tiêu diệt tên ma đầu này thì đây là cơ hội tốt nhất. Ý sư huynh thế nào?
Gia Cát Minh trầm ngâm hồi lâu rồi nói :
- Xem ra hôm nay chúng ta thế nào cũng động thủ với hắn, dù tên ma đầu đó có bị thương hay không. Nhưng...
Thấy sư huynh do dự, Vu Nhất Phi hỏi :
- Nhưng gì nữa?
Gia Cát Minh đáp :
- Nếu chúng ta động thủ trong phòng thì sẽ làm cho Diệu Thủ Thần Y nổi giận, không trị thương cho sư muội, chẳng hóa ra chúng ta tới đây mất công không?
Vu Nhất Phi nghe sư huynh nói có lý, tuy hắn chưa quen biết Diệu Thủ Thần Y, nhưng đã nghe nhiều về tính khí kỳ quặc của vị danh y này. Hắn trầm ngâm nói :
- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Sư huynh, tiểu đệ thấy su muội ở một mình ngoài rừng e gặp nguy hiểm.
Thấy sư đệ quan tâm đến sư muội như vậy, Gia Cát Minh có phần ghen tỵ nhưng không thể phản đối, làm ra vẻ bất cần nói :
- Ta thấy không có gì đáng lo. Tuy nhiên ngươi không yên tâm thì cứ ra chăm sóc cho cô ấy.
Vu Nhất Phi hừ một tiếng nghĩ thầm :
- “Ngươi làm ra vẻ bàng quang nhưng không qua mắt ta được đâu.”
Nghĩ thế nhưng miệng lại cười nói :
- Thế cũng được. Sư huynh ở trong này tùy cơ mà hành động, tiểu đệ ra chiếu cố đến sư muội.
Thế rồi bỏ đi ra rừng trúc.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh bỗng thấy hối hận :
“Lẽ ra không nên để một mình Vu Nhất Phi bên cạnh sư muội mới phải...”
Hai sư huynh đệ ngấm ngầm tranh giành tình cảm của sư muội Tô ánh Tuyết, nhưng cả hai đều biết rằng cô ta không để ý đến cả hai, thậm chí không giấu sự ác cảm, chán ghét. Chúng không biết rằng

sự rung động của trái tim thiếu nữ hết sức tinh tế, hoàn toàn không phụ thuộc vào sự chủ động của đối phương.
Sự đời xưa nay vẫn vậy, theo tình tình tránh, tránh tình tình theo. Nữ nhân đã có cảm tình với anh, dù có tránh thế nào vẫn bị cô ta đeo đuổi, còn ngược lại đã không có cảm tình, có tìm cách quyến rũ thế nào cũng chỉ nhận được sự hững hờ ghẻ lạnh mà thôi.
* * * * *
Thiên Ma Kim Kỳ càng lúc càng thấy đau hơn, chân khí hiện tượng nghịch xung. Hắn nhìn Diệu Thủ Thần Y vẫn ngồi bó ghế trên giường, biết rằng bây giờ không còn hy vọng để lão trị thương cho mình nữa.
Ngoài ra Không Động tam tuyệt kiếm đã tiếp cận tới đây, công khai khiêu chiến. Cho dù Diệu Thủ Thần Y có chịu chữa, hai tên tiểu tử đó cũng chẳng chịu để yên, mắt hổ đăm đăm đang nhìn vào hắn...
Kim Kỳ vốn tâm độc thủ lạt, muốn làm việc gì chỉ cần đạt tới mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Thử nghĩ đến cả cha mẹ mình mà hắn cũng giết chỉ để chiếm được tình cảm của Phương Thiếu Khuê thì tính mạng của người khác có giá trị gì?
Lúc này hắn hiện sát cơ, tự nhủ :
- “Tên lang băm này đã không chịu trị thương cho ta thì vĩnh viễn đừng mong trị thương cho một ai khác.”
Trên khóe môi hắn hiện lên nụ cười độc ác, nghĩ tới Không Động tam tuyệt kiếm tới đây nhưng không đạt được mục đích. Không những thế, sau này tất cả những người mang trọng bệnh trên võ lâm không còn ai cứu trị, nghĩ như thế lòng hắn vô cùng khoái trá.
- Ta làm việc này ảnh hưởng đến tính mạng của nhiều người đến thế, còn hơn giết cả trăm người. Thật đã!
Rồi với nụ cười tàn bạo và đắc ý trên môi, hắn cố nén đau, nhanh như chớp lao đến bên giường vung chưởng đánh xuống Thiên linh cái Diệu Thủ Thần Y rồi lao ra cửa sổ phía bên kia, biến mất trong bóng hoàng hôn.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh không để ý đến Diệu Thủ Thần Y ngồi cuối giường, thấy Kim Kỳ đột nhiên chạy trốn khỏi phòng thì rất ngạc nhiên. Thực ra hắn thầm mong điều đó vì đã từng nghe danh của tên ma đầu này, biết mình không đối phó nổi.
Chờ hồi lâu, Gia Cát Minh mới thận trọng tiến vào nhà, thấy Diệu Thủ Thần Y vẫn ngồi thu lu ở góc giường, kinh hãi kêu lên :
- Lư lão tiên sinh có sao không?
Diệu Thủ Thần Y nặng nề nhướng đôi mi nặng trĩu, thều thào nói :
- Ngươi hãy đến tủ thuốc, lấy lọ thuốc màu lục ở ngăn thứ ba tới đây,

mau lên!
Thì ra mới rồi Thiên Ma Kim Kỳ đánh một chưởng để kết liễu số mạng đối phương, nhưng cũng nhờ thế mà giải huyệt cho Diệu Thủ Thần Y. Bây giờ Lư Thương có thể nói được và tứ chi cũng có thể cử động.
Gia Cát Minh vội vã làm theo lời, tìm trên tủ thuốc cuối phòng ở ngăn thứ ba lấy ra một bình nhỏ màu lục đem tới cho Diệu Thủ Thần Y.
Diệu Thủ Thần Y lại gấp giọng bảo :
- Dốc ra ba viên dược hoàn bỏ vào miệng ta!
Gia Cát Minh răm rắp làm theo, bụng nghĩ :
- "Chắc đây là thuốc chuyên trị nội thương thần diệu nhất của Diệu Thủ Thần Y mà ai cũng biết gọi là "Truy Hồn đan"..."
Gia Cát Minh nghĩ không sai. Diệu Thủ Thần Y có một loại thánh dược chuyên trị chưởng lực nội gia gọi là "Truy Hồn đan" vô cùng hiệu nghiệm mà trên giang hồ ai cũng biết.
Diệu Thủ Thần Y uống xong ba viên dược hoàn, thần sắc hình như có biến chuyển, cố sức ngồi thẳng dậy, mở mắt ra.
Gia Cát Minh lo lắng hỏi :
- Lư tiên sinh có đỡ chút nào không?
Diệu Thủ Thần Y lắc đầu, thở dài đáp :
- Thiên Ma Kim Kỳ quả nhiên danh bất hư truyền... đã bị trọng thương rồi mà chưởng lực vẫn còn lợi hại như thế...
Rồi lão thở hắt ra một hơi, nói tiếp :
- Hắn vừa đánh vào huyệt Mệnh Môn ta một chưởng, dù thần tiên cũng không sao cứu được nữa rồi...
Gia Cát minh chưa hiểu rằng sự việc đến nỗi nghiêm trọng đến thế, thấp giọng nói :
- Lư tiên sinh, sự việc không đến nỗi...
Diệu Thủ Thần Y đột nhiên nổi giận nói :
- Cái gì mà không đến nỗi? Chẳng lẽ ngươi biết hơn ta? Đồ... đồ ngu xuẩn!
Nhưng đột nhiên lão ho khan mọt tiếng, dịu giọng :
- Ta... ta hỏng mất rồi! Chỉ... chỉ tiếc rằng... y thuật của ta... không ai...
Nói tới đó, mắt Diệu Thủ Thần Y trợn ngược lên, đoạn khí.
Ai cũng biết rằng huyệt Thiên Linh Cái là tử huyệt, chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ ngất đi, huống chi Thiên Ma Kim Kỳ có võ công thâm hậu?
Diệu Thủ Thần Y bị một chưởng mà còn duy trì được sự sống thêm khoảnh khắc, chỉ là do nội lực hắn không được như lúc bình thường, lại được thần dược hỗ trợ thêm nội nguyên mà duy trì cuộc sống

trong khoảnh khắc.
Thấy Diệu Thủ Thần Y đã chết, Gia Cát Minh hoảng sợ nghĩ thầm :
- “Thật không ngờ chúng ta hôm nay vượt ngàn dặm tới đây chỉ uổng công... thật là xúi quẩy.”
Nhưng hắn bỗng nghĩ ra rằng :
“Đến giờ hấp hối mà Diệu Thủ Thần Y vẫn nhớ rõ bình dược màu lục, chứng tỏ đó không phải là loại tầm thường. Và thực tế nhờ ba viên dược hoàn mà lão ta kéo dài thêm số phận thêm một thời gian ngắn ngủi, chắc đó là thần dược mà trên giang hồ vẫn truyền danh là “Truy Hồn đan”...”
Nghĩ đoạn hắn cầm bình dược chạy nhanh ra khỏi phòng.
Gia Cát Minh cất lọ thuốc trong người vừa chạy ra rừng trúc, nơi giấu tiểu sư muội mình, bỗng đứng sững lại. Dưới khóm trúc, ngoài Vu Nhất Phi với sư muội còn có ba người nữa, hai người bận đạo y màu lam đứng sát vai nhau, người thứ ba tay bám vào họ, trang phục kiểu tục gia, giống như đã bị thương.
Chỉ thoáng nhìn, Gia Cát Minh đã nhận ra ngay hai người đứng trước là Lăng Phong kiếm khách và một tên đệ tử của phái Võ Đương, còn người bị thương là Thần Hạc Chiêm Bình.
Nguyên là trong trận giao tranh vừa rồi với Không Động tam tuyệt kiếm, Thần Hạc Chiêm Bình cũng dính một chưởng của Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi, thương thế không nhẹ. Sau khi mấy ngày điều trị và dùng linh dược độc môn của Võ Đương phái nhưng thương thế vẫn không thuyên giảm, Lăng Phong kiếm khách đưa sư đệ đến tìm Diệu Thủ Thần Y cầu chữa trị.
Sau khi hai bên gườm gườm nhìn nhau một lúc, Lăng Phong kiếm khách không nói lời nào, dắt Thần Hạc Chiêm Bình đi thẳng vào gian tịnh thất của Diệu Thủ Thần Y. Tên đệ tử Võ Đương vừa đưa mắt cảnh giới, vừa đi theo vị sư huynh.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh chờ đối phương đi khỏi cổng vội nói nhanh :
- Chúng ta đi thôi!
Vu Nhất Phi thấy thái độ của sư huynh khác thường, chẳng biết có sự cố gì phát sinh nhưng không dám hỏi, vội vàng bế sư muội đi ra khỏi rừng. Tuy vậy, đi được mấy bước, Vu Nhất Phi lo lắng nhìn sư muội thiêm thiếp trên tay mình, hỏi :
- Sư muội... thương thế...
Gia Cát Minh ngắt lời :
- Không sao! Ta đã lấy được “Truy Hồn đan” của Diệu Thủ Thần Y đây rồi...

Vu Nhất Phi lòng đầy ngờ vực nghĩ thầm :
- “Sao Diệu Thủ Thần Y đột nhiên hào phóng đưa cho sư huynh loại thần dược tốt nhất của mình thế?”
Tuy vậy, hắn không dám nói gì đành theo sư huynh chạy ra khỏi rừng trúc tới bên xe ngựa.
Gia Cát Minh lấy lọ thuốc dốc ra mấy viên nói :
- Chỉ cần cho sư muội uống vào ba viên “Truy Hồn đan” là không lo gì nữa...
Nhưng Gia Cát Minh vừa dứt câu thì bên rừng bỗng xuất hiện một nhân ảnh lao thẳng tới trước mặt hắn, dừng lại nói :
- Không Động tam tuyệt kiếm thật là tàn độc, dám giết cả Diệu Thủ Thần Y...
Người đó nhìn thấy chiếc bình màu lục trên tay Gia Cát Minh hừ một tiếng, nói tiếp :
- Thì ra ngươi cướp được “Truy Hồn đan” nên mới hạ sát thủ... Hà! Không ngờ Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm lại dạy đồ đệ làm chuyện bất lương như thế!
Gia Cát Minh nhận ra người vừa xuất hiện là Lăng Phong kiếm khách.
Vu Nhất Phi nghe nói Diệu Thủ Thần Y đã chết, lòng đầy kinh dị nhìn sư huynh dò hỏi. Nhưng Gia Cát Minh không để ý đến sư đệ, cười nhạt đáp :
- Bọn đạo sĩ Võ Đương các ngươi chẳng hiểu gì cả, sao dám ngậm máu phun người?
Lăng Phong kiếm khách buông giọng khinh bỉ :
- Phải! Chỉ các ngươi là tốt, ta ngậm máu phun người đó! Thật là trơ tráo hết mức...
Nói xong lao mình vào rừng trúc.
Gia Cát Minh đưa mắt nhìn theo, rồi quay sang Vu Nhất Phi đang đứng ngơ ngác, quát lên :
- Mau lên xe! Đi rồi hẵng nói!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 14
Biển nổi cuồng phong

Tân Tiệp tuy không cử động được nhưng các giác quan vẫn hoạt

động, chỉ là không nói được. Chàng bị Mậu Thất Nương kẹp vào nách lướt đi như bay, chỉ thấy tiếng gió vù vù thổi qua rát cả tai. Căn cứ vào tốc độ lướt gió, Tân Tiệp hiểu rằng cho dù chàng có thi triển đến tuyệt đỉnh khinh công "Ám Ảnh Phù Hương" thì vẫn còn xa mới đạt được trình độ đó. Tân Tiệp than thầm rằng công lực mình kém hẳn người ta.

Dần dần, chàng nghĩ đến nguy cơ mình đang gặp phải, buồn rầu tự nghĩ :

- "Ta có chỗ nào đắc tội với những cao nhân này mà họ lại bức bách ta đến thế?"

Tân Tiệp ngán ngẩm thở dài nhưng thậm chí hơi thở mạnh cũng không xuất ra được. Lúc này tay chân Tân Tiệp đã tê cứng, vô cùng khó chịu. Lần đầu tiên chàng biết mùi vị bị người khác điểm huyệt như thế nào. Chàng vừa hoang mang vừa tức giận nghĩ thầm :

- "Nếu lần này thoát được thì ta sẽ dốc lực khổ luyện võ công. Các người hãy chờ đấy."

Nhưng họ là ai thì chàng không biết, thậm chí người bắt chàng là nam hay nữ cũng không rõ. Tân Tiệp chỉ cảm thấy một mùi hương dịu ngọt xộc vào mũi, giống như mùi hương từ thân thể của Kim Mai Linh. Bất giác chàng nghĩ đến nàng, thầm hỏi :

- "Mai Linh hiện đang ở đâu?"

Đang nghĩ ngợi, Tân Tiệp chợt nghe thấy bên dưới có tiếng sóng rì rào, nghĩ thầm :

- "Mình lại đến giữa Trường Giang rồi!"

Cuối cùng chàng bị vứt mạnh xuống nền cứng nhưng không biết rằng mình vừa bị Mậu Thất Nương ném vào khoang thuyền. Tân Tiệp cảm thấy toàn thân đau nhói chứng tỏ Mậu Thất Nương ném chàng không nhẹ.

Thủ pháp điểm huyệt của đối phương chỉ cho phép Tân Tiệp thoi thóp để duy trì sự sống, đừng nói đến chuyện cử động hoặc đề khí vận công mà thậm chí tứ chi co quắp lại thật khó chịu.

Vô Hận Sinh tốn nhiều sức lực, hai bận làm khuấy động Trường Giang để tìm Tân Tiệp nhưng vô hiệu nên hậm hực cùng nhi nữ quay về thì thấy Tân Tiệp đang nằm sóng sượt giữa khoang thuyền.

Mậu Thất Nương cười nói :

- Ngày thường chàng luôn xem thường thiếp nhưng lúc này thì sao đây?

Vô Hận Sinh cười nói :

- Tên tiểu tử này thật giảo hoạt!

Trương Thanh thấy chàng thiếu niên với đôi mắt to đã bị mẫu thân

bắt về thì trong lòng vừa mừng vừa sợ. Nàng mừng vì gặp được chàng nhưng lại sợ vì không biết cha mẹ sẽ đối phó với chàng thế nào.
Mậu Thất Nương hỏi :
- Chàng đã hỏi lại hắn chưa?
Vô Hận Sinh đáp :
- Chiếc khăn tay đúng là của hắn. Chính hắn đã thừa nhận.
Mậu Thất Nương giận dữ nói :
- Chúng ta hãy đưa hắn về đảo, đem tế sống trước mộ Cửu muội để hắn biết hậu quả của việc phụ bạc người khác!
Trương Thanh sợ hãi nói :
- Sao lại quay về đảo? Cha đã chấp nhận để nhi nữ ở lại trung thổ chơi cho thoải mái rồi mà. Ở đây vui thế, còn trên đảo không có ai, chán chết... Con không muốn về Vô Cực đảo bây giờ!
Vô Hận Sinh cười nói :
- Con cho rằng ở Vô Cực đảo không có gì vui sao? Trong thiên hạ có cả trăm ngàn người muốn đến đó mà còn chưa được...
Tân Tiệp nghe nói thì nghĩ thầm :
- "Thì ra vị này là Đảo chủ Vô Cực đảo... thật không ngờ... nhưng ta đắc tội với Thế Ngoại tam tiên ở chỗ nào chứ?"
Lại thấy Trương Thanh dẫu môi nói :
- Người ta muốn đến Vô Cực đảo thì mặc họ. Con không thích!
Vô Hận Sinh nhíu mày, trầm giọng :
- Không được nhiều lời! Nếu con muốn đến trung Nguyên chơi thì sau này còn nhiều dịp khác, bây giờ chúng ta quay về đã!
Câu đó chứng tỏ tuy là độc nữ nhưng Trương Thanh được giáo huấn rất nghiêm. Nàng không dám nói gì nữa, chỉ thầm gạt nước mắt.
Mậu Thất Nương ôm nhi nữ vào lòng, dịu dàng nói :
- Hài tử ngốc nghếch lắm. Con gấp gì chứ? Cha mẹ đâu thể giữ con suốt đời trên đảo. Sau này con sẽ lấy chồng, lúc đó muốn đi đâu tùy thích...
Trương Thanh đỏ bừng mặt. Nghe hai tiếng lấy chồng, nàng thẹn thùng nhưng bất giác lại nghĩ đến chàng thiếu niên đang nằm trên sàn thuyền. Nàng nghĩ :
- "Nếu về đảo mà có chàng cùng chơi với ta thì hay biết mấy."
Nhưng một ý nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu nàng :
"Mẹ mới nói là về đảo sẽ giết chàng để tế dì Cửu Nương..."
Nghĩ đến đó lòng nàng chợt đau nhói.
Mậu Thất Nương vuốt tóc nhi nữ rồi chỉ sang Tân Tiệp nói :
- Nhưng sau này con đừng bao giờ lấy hạng người như hắn. Tên hắn

là Mai Sơn Dân. Dì con vì bị hắn bội bạc mà chết. Vì thế mẹ phải trả thù cho dì ấy.
Nghe câu đó, Tân Tiệp mới hiểu ra vì sao mình bị bắt. Chàng buồn bã thở dài :
- “Ài... thì ra bây giờ ta phải chịu trách nhiệm về hành động của Mai thúc thúc...
trớ trêu thay...”
Nhưng chàng lại nghĩ :
- “Nếu không có Mai thúc thúc thì làm sao ta có ngày hôm nay? Ta đã chết ở Ngũ Hoa Sơn từ lâu. Bây giờ ta có chết thay Mai thúc thúc thì có gì đáng ân hận? Nhưng chẳng lẽ ta lại cam chịu chết bất minh thế này sao. Nữ nhân kia vừa nói có một vị Cửu Nương do bị Mai thúc thúc bội tình mà chết. Chẳng lẽ Mai thúc thúc là người như thế sao?”
Đột nhiên chàng nhớ lại ngày vừa về nhà Mai thúc thúc, khi ngồi trong đại sảnh đã nghe cuộc nói chuyện giữa Mai thúc thúc và Hầu nhị thúc có đề cập đến một người tên là Mậu Cửu Nương. Lúc đó chàng không hiểu chút gì, chỉ nghe Hầu nhị thúc nói rằng vì được tin Mai thúc thúc đã chết nên Mậu Cửu Nương mới bỏ đi... Mãi đến bây giờ chàng mới hiểu ra sự việc, nghĩ thầm :
- “Vị mà thiếu nữ kia gọi là dì Cửu Nương chắc là Mậu Cửu Nương rồi... Hầu nhị thúc nói rằng vì nghe tin Mai thúc thúc bị hại nên vị đó mới bỏ đi nhưng không biết đi đâu... Hà! vị Vô Cực đảo chủ này võ công tuy cao nhưng lại là người hồ đồ. Như thế mà cũng gọi là Thế Ngoại tam tiên. Không chịu hỏi rõ ràng lại cho là Mai thúc thúc hại đời bà ta. Như thế không phải là oan uổng quá sao?”
Nghĩ thế nhưng chàng không nói ra được nên phát tức đến vả mồ hôi trán.
Mậu Thất Nương thấy vậy thì cười nói :
- Thì ra hắn đang sợ chết.
Rồi bà vỗ tay hai tiếng. Từ ngoài khoang có hai tên thủy thủ to lớn chạy vào.
Mậu Thất Nương ra lệnh :
- Quay thuyền hướng Đông, chúng ta về đảo.
Hai tên thủy thủ cung kính dạ một tiếng định lui ra nhưng Mậu Thất Nương ngăn lại, bảo :
- Mang tên này xuống hầm tàu, mỗi ngày đổ cháo một lần cho hắn, đừng để hắn chết đói.
Tân Tiệp nghe vậy thì giận đến bốc khói. Tính chàng ân oán phân minh, dù ân hay oán cũng đều coi trọng. Đối với người tốt thì chàng

tìm mọi cách báo đáp.
Còn đối với người xấu thì chàng cũng nghĩ mọi cách phục thù.
Lúc này đối với Tân Tiệp, chàng đã bắt đầu nuôi oán hận. Chàng nghĩ thầm :
- "Nếu ta không chết thì nhất định sẽ cho ngươi một bài học."
Như vậy là chàng đã quyết tâm phục thù.
Tiếp đó Tân Tiệp bị hai tên thủy thủ lôi xềnh xệch ra khỏi khoang thuyền nhưng vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt thương cảm của nàng thiếu nữ. Lòng chàng chợt trào lên niềm xúc động. Hai tên thủy thủ kéo chàng đi rồi vứt vào một xó tối tăm và chật hẹp đầy uế khí.
Tân Tiệp bị ném mạnh xuống sàn, mình đau như giần. Chàng buồn bã nghĩ rằng không ngờ mình lại lâm vào tình cảnh thê thảm đến như vầy. Chàng thử vận công để giải huyệt nhưng thủ pháp điểm huyệt hết sức ngụy dị, ngay cả vận khí còn chưa đủ sức thì nói gì đến tự xung giải huyệt? Xem ra thủ pháp này còn lợi hại hơn cả "Thất Tuyệt thủ pháp" của phái Điểm Thương. Chàng biết rằng cố gắng của mình đã thất bại nên cứ nằm đó bình tâm tĩnh khí, chẳng cần cử động vô ích.
Không biết qua bao lâu, một tên thủy thủ mở cửa bước vào, tay bưng một tô cháo lớn. Hắn cứ banh miệng chàng ra, trút vào.
Cháo nóng đến bỏng môi nhưng vì không cử động được nên chàng đành nhăn mặt mà nuốt vào.
Tên thủy thủ dường như rất hứng thú với công việc này. Cứ chốc chốc hắn lại đổ, khá đều đặn. Đến khi chàng nuốt đầy tận cổ mà hắn vẫn chưa chịu thôi.
Đến khi chàng ộc ra thì hắn mới cười sằng sặc rồi bỏ đi.
Quả là cách cho ăn như thế thì chẳng khác gì một thứ cực hình tàn khốc.
Như thế thì lòng căm thù của Tân Tiệp đối với Mậu Thất Nương càng trở nên sâu sắc.
Sống thế này thì còn tệ hơn cái chết nhưng chàng quyết tâm phải sống.
Sống để trả thù. Hơn nữa, dù muốn chết, chàng vị tất đã làm được.
Không biết qua bao nhiêu thời gian nữa, chàng lại nghe có tiếng bước chân.
Nghĩ rằng tên thủy thủ lại vào đổ cháo, chàng ngán ngẩm nhắm mắt lại. Bỗng Tân Tiệp cảm thấy có bàn tay sờ sẫm lên mặt mình. Bàn tay mềm mại và thoang thoảng mùi hương. Chàng liền mở mắt ra.
Công phu mười năm tu luyện trong thạch thất đã khiến chàng có nhãn lực phi thường. Trong hầm tối nhưng vẫn nhìn thấy rõ như ban

ngày. Trước mặt chàng là nàng thiếu nữ kiều diễm.
Trương Thanh mỉm cười mê đắm nhưng pha lẫn niềm thương xót. Tân Tiệp cảm thấy một cảm giác ngọt ngào đang dâng lên đầy ngập tâm hồn. Xưa nay nhân gian ai chẳng yêu cái đẹp? Được nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp cũng như được ngắm bông hoa rực rỡ. Điều đó làm cho người ta yêu đời hơn, có dũng khí hơn và có thêm nghị lực trong lúc tuyệt vọng.
Trương Thanh thấy chàng nhìn mình đến xuất thần thì nhoẻn miệng cười ngọt ngào. Quyết định của nàng lúc vào đây càng thêm kiên định.
- Phải thả chàng!
Tuy nghĩ vậy nhưng tư tưởng nàng lúc này có cả hai thái cực xung khắc. Một mặt Trương Thanh biết rằng nếu thả thiếu niên có đôi mắt to này ra thì mình sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa. Thế nhưng mặt khác, nếu bỏ mặc chàng ở đây thì chàng sẽ bị cha mẹ nàng giết chết. Trương Thanh khẽ nói :
- Tôi sẽ thả chàng. Ở đây rất gần bờ, chàng có thể từ thuyền nhảy lên được nhưng phải thật nhanh!
Nói đoạn, nàng dùng ngón tay cái ấn vào Văn Hương huyệt bên dưới mũi Tân Tiệp, sau đó dùng chưởng đánh vào hai chỗ trước ngực và dưới sườn.
Tân Tiệp liền cảm thấy huyệt đạo thông sướng, duỗi tay duỗi chân rồi đứng lên. Nàng thiếu nữ vẫn đứng nguyên tại chỗ, gần như sát ngay chàng. Tân Tiệp cảm nhận rõ mùi hương thoang thoảng, thậm chí còn nghe rõ cả tiếng trái tim nàng đang đập gấp.
Hai người đứng lặng không nói gì như thế một lúc thật lâu.
Tân Tiệp chợt ghé môi hôn nhẹ lên đôi môi hé mở của thiếu nữ. Nàng nhắm mắt lại, người như bay bổng bởi cái hôn cháy bỏng rồi chợt hốt hoảng mở mắt ra, run giọng nói :
- Chàng đi nhanh đi! Nếu để cha biết là hỏng mất đấy!
Tân Tiệp nhìn sâu vào mắt thiếu nữ lần nữa rồi nghiến răng bước nhanh ra khỏi gian hầm tối.
Bên ngoài tối đen. Thuyền đậu rất gần bờ đúng như Trương Thanh đã nói, chỉ cách có bảy tám trượng. Khoảng cách đó đối với Tân Tiệp không có gì đáng nói. Chàng đề khí rồi nhún mình nhảy vút lên bờ. Bốn bề thật yên tĩnh...
Nhưng đột nhiên có tiếng người nói :
- Giỏi!
Tân Tiệp kinh hãi ngước mắt lên thì thấy một nhân ảnh màu trắng đứng ngay trước mặt mình. Trong đầu chàng lóe lên một ý nghĩ tuyệt

vọng :
- “Chẳng lẽ Mậu Thất Nương đã đuổi theo?”
Nhưng trước mặt chàng lại là trung niên thư sinh, Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh.
Vô Hận Sinh lạnh lùng nói :
- Ngươi định chạy sao?
Tân Tiệp thử xác định tình thế, biết rằng mình không thể chạy thoát, cũng không có hy vọng gì đánh thắng đối phương. Chàng cố phân trần :
- Các hạ đã hiểu lầm. Tại hạ...
Vô Hận Sinh cười nhạt, ngắt lời :
- Câm miệng!
Tân Tiệp tức giận nghiến răng, song thủ cùng xuất, mười ngón tay xòe ra...
Tay phải chàng lương chỉ, trung chỉ và mẫu chỉ điểm vào ba huyệt Thiên Tông, Kiên Tĩnh và Ngọc Chẩm, còn ngón út điểm ngang vào huyệt Thần Phong. Đồng thời cả năm ngón tay của bàn tay trái điểm vào các huyệt Tứ Bạch, Hạ Quan, Địa Thương, Trầm Hương và Thiên Huyền. Đồng thời chàng khom mình lao đầu vào hạ bàn đối phương. Tân Tiệp xuất chiêu đó với tất cả chân lực, một tuyệt chiêu tinh hoa của mười năm khổ luyện.
Vô Hận Sinh chợt rụt người lại cực nhanh.
Tân Tiệp như ảnh tùy thân lao theo, quyết tận dụng tiên cơ.
Nhưng khinh công của Vô Hận Sinh đã đạt tới trình độ hư không địa hộ,thân ảnh lướt nhanh như gió, hoàn toàn làm chủ khoảng cách giữa hai người.
Trong chớp mắt, hai đối thủ đã lướt đi mười mấy trượng.
Vô Hận Sinh chợt phất mạnh tay áo...
Tân Tiệp cảm thấy huyệt Hậu Khê tê đi.
Vô Hận Sinh đã dùng thủ pháp “Phất Huyệt” thất truyền từ lâu, lại xuất thủ nhanh như chớp nên đã khống chế được Tân Tiệp.
Tân Tiệp lảo đảo ngã xuống, tức giận vô cùng vì không ngờ đối phương dùng tới thủ pháp này chưa xuất chiêu mà chàng đã bị khống chế.
Thực ra Vô Hận Sinh biết rằng tuy võ công của mình cao hơn nhưng cũng không thể khống chế được đối phương chỉ trong vài chiêu nên đã bất ngờ dùng thủ pháp đó.
Tân Tiệp thất vọng nghĩ thầm :
- “Ta tưởng mình đã học hết võ công trong thiên hạ, thế mà không ngờ lại không chịu nổi một chỉ của người khác.”

Vô Cực đảo chủ nhếch môi cười nhạt, cúi xuống cắp lấy Tân Tiệp.
Trương Thanh vẻ mặt buồn rầu lững thững đi lên khoang thuyền, ngước mắt nhìn bầu trời đầy sao rồi hướng mắt vào bờ sông tăm tối. Lần đầu tiên trong đời nàng thấy cô đơn.
Đột nhiên nàng thấy một nhân ảnh màu trắng từ bờ lướt đến rất nhanh. Chỉ cần nhìn thân pháp, Trương Thanh cũng biết đó là cha mình.
- "Chẳng lẽ cha đã phát hiện ra chàng?"
Ý nghĩ vừa thoáng qua thì nàng đã có câu giải đáp.
Vô Hận Sinh cắp Tân Tiệp nhảy lên thuyền, liếc nhìn nhi nữ đang đứng ngẩn ngơ rồi đi thẳng vào khoang, ném phịch Tân Tiệp xuống.
Trương Thanh nhìn theo phụ thân, lòng vô cùng lo sợ.
Vô Hận Sinh quay lại, trừng mắt nhìn nhi nữ, cất giọng lạnh như băng :
- Hừ, con làm chuyện hay ho đấy. Vào thuyền ngay!
Rõ ràng ông ta đang nổi giận.
Tân Tiệp lại bị ném vào chỗ cũ, nhưng lần này huyệt đạo bị điểm còn lợi hại hơn, tay chân chàng đều co quắp, rất khó chịu. Hàng ngày chỉ một lần chàng được thấy ánh sáng. Đó là khi tên thủy thủ mang cháo đến đổ cho chàng. Hắn đã làm đúng mệnh lệnh của Mậu Thất Nương, cốt giữ sao cho Tân Tiệp khỏi chết đói.
Đó cũng là cách duy nhất để Tân Tiệp tính thời gian.
Qua năm, sáu ngày như thế thì tứ chi Tân Tiệp tê đi, gần như bị liệt. Tuy vậy, thần trí chàng vẫn tỉnh ráo. Nỗi căm hận của chàng đối với phu thê Vô Hận Sinh càng thêm sâu sắc.
Với tâm trạng tủi nhục và thân thể bị đối xử tàn tệ, quan niệm của chàng đối với nhân thế cũng nghiệt ngã hơn trước. Để làm dịu lòng mình, Tân Tiệp thường nghĩ đến Kim Mai Linh, đôi khi có cả Phương Thiếu Khuê và Trương Thanh nữa.
- "Kim Mai Linh giờ này đang ở đâu? Tình trạng của nàng thế nào? Chắc hẳn nàng đang hết sức lo lắng cho chàng, thậm chí nàng nghĩ chàng đã chết...Và quả thật, chẳng bao lâu nữa chàng sẽ chết. Lúc đó nàng sẽ ra sao?"
Rồi chàng chuyển ý nghĩ sang Trương Thanh :
- "Nàng đã vì mình mà mạo hiểm, chắc bị phụ mẫu trách mắng nhiều lắm."
Quả thật, Trương Thanh đã bị cha mẹ trách mắng, không những thế còn bị quản thúc trong khoang, không cho ra ngoài. Nhưng nàng vẫn không thể quên được thiếu niên có cặp mắt to - Tân Tiệp.
Thuyền qua khỏi Sùng Minh Đảo, gần cửa nam Trường Giang rồi

giương buồm lướt sóng ra khơi. Vô Cực đảo chủ ngồi bên cửa sổ, nhìn ra mặt biển mênh mông, cười nói :
- Chúng ta sắp về tới nhà rồi!
Mậu Thất Nương cũng cười, mắt cũng nhìn ra mặt biển.
Vô Hận Sinh nói thêm :
- Lần này về đảo, chúng ta phải quản giáo Thanh nhi chặt hơn mới được!
Chợt Mậu Thất Nương chỉ ra mặt biển, bảo :
- Hừ, lại có bọn hải tặc nào dám tới đây thế? Mấy hôm nay có phần tù túng, hôm nay xem ra có cái giải sầu rồi đây!
Vô Hận Sinh nhìn theo tay chỉ của Mậu Thất Nương nhìn ra, quả nhiên thấy có ba chấm đen ở ngoài rất xa. Vô Hận Sinh nhíu mày nói :
- Lạ thật, ở Đông Hải còn có bọn hải tặc nào mà không biết thuyền của chúng ta thế?
Mậu Thất Nương chen vào :
- Có thể không phải là bọn hải tặc...
Ba chấm đen tưởng chừng đứng yên một chỗ nhưng kỳ thực là di động rất nhanh. Chỉ sau nửa canh giờ đã thấy rõ hình dáng. Ba chiếc thuyền lớn dần lên, dàn thành hình chữ phẩm, lướt nhanh về phía thuyền của Vô Cực đảo chủ.
Cả hai người có võ công cao cường nên đương nhiên chẳng coi bọn hải tặc vào đâu. Vô Hận Sinh vẫn ngồi bên cửa sổ nhìn ra, mặt không đổi sắc, nói :
- Xem ra đúng là thuyền của bọn hải tặc thật rồi!
Thuyền đã đến gần hơn, chợt thấy từ trong khoang của mỗi chiếc thuyền có một tên đại hán mặc thủy giáp bước ra trước mũi thuyền. Cả ba tên cùng đưa lên một chiếc tù và bằng sừng trâu thổi lên “tu tu” vang lừng.
Mậu Thất Nương cười nói :
- Bọn hải tặc này vui nhộn thật đấy. Không biết bọn chúng thuộc bang nào?
Giọng bà ta không giấu vẻ khinh thị.
Thổi tù và được một lúc, ba tên đại hán đứng lùi sang một bên. Tiếp đó, từ trong khoang thuyền lục tục bước ra rất nhiều hán tử khác, cũng bận thủy giáp, đứng thành hai hàng rất chỉnh tề. Sau đó từ mỗi thuyền có mười mấy tên vận hoàng bào từ trong khoang bước ra.
Mậu Thất Nương nhíu mày nói :
- Chúng bận y phục quái gở gì mà đi biển thế này?
Đi biển mà mặc trường bào thì quả là chuyện lạ.

Vô Hận Sinh trầm ngâm nói :
- Chẳng lẽ đây là bọn hải tặc Duyên Hải Thập Sa ở Hoàng Hải? Nhưng...
Rồi ông ta chợt vỗ trán kêu lên :
- Đúng rồi! Nếu là bọn hải tặc ở Đông Hải này thì tất không dám đến cướp thuyền của chúng ta.
Mậu Thất Nương tiếp lời :
- À... Nghe nói Thập Sa gồm Kim Tự Sa, Hoàng Tử Sa, Lãnh Gia Sa... còn gì nữa... Đại Sa, Hắc Sa... Hình như chúng đều bị Ngọc Cốt Ma thu phục cả rồi. Chẳng lẽ chúng còn đi khỏi Hoàng Sa gây án?
Lúc ấy chợt nghe trên ba chiếc thuyền vang lên tiếng tơ, tiếng trúc. Tiếp đó một lá cờ đen rất lớn, ở giữa có hình đầu lâu trắng được từ từ kéo lên trên mỗi chiếc thuyền.
Vô Hận Sinh cùng Mậu Thất Nương bật cười :
- Thật là náo nhiệt!
Mậu Thất Nương thêm :
- Bọn cường đạo giết người không nháy mắt này bây giờ lại có vẻ chỉnh tề gớm. Chắc là được Ngọc Cốt Ma huấn luyện nghiêm chỉnh.
Lại nhìn sang Vô Hận Sinh, Mậu Thất Nương hỏi :
- Chàng có biết Ngọc Cốt Ma rốt cuộc là nhân vật như thế nào không?
Vô Hận Sinh cười đáp :
- Chẳng lẽ nàng còn muốn ta biết kỹ về loài yêu đó nữa sao?
Rồi ông bỗng nghiêm giọng :
- Tuy nhiên Ngọc Cốt Ma cũng có chút cân lượng đấy.
Người được Vô Cực đảo chủ cho rằng có chút cân lượng tức là không phải hạng tầm thường.
Mậu Thất Nương ngờ vực hỏi :
- Mấy năm nay chàng không có đi đâu ra ngoài, làm sao biết hắn có cân lượng?
Vô Hận Sinh đáp :
- Trước đây ta cũng không biết rõ. Mấy năm trước, lão Lưu là người chuyên chăm sóc hoa trên đảo của chúng ta có lần vào Như Cao Thành ở duyên hải lục địa mua hoa giống. Khi về lão có kể lại rằng toàn bộ Duyên Hải Thập Sa trong đó có những nhân vật rất nổi danh đều bị Ngọc Cốt Ma thu phục. Lúc đó ta có thấy kỳ quái nhưng không để ý nhiều. Không ngờ hôm nay chúng tới đây quấy nhiễu.
Mậu Thất Nương cười nói :
- Nếu vậy chắc Ngọc Cốt Ma không biết tường tận về chúng ta. Chúng đã khổ công từ tận Hoàng Hải đến đây, chẳng lẽ chỉ để đối

phó với Vô Cực đảo?
Tôi cần phải xem bọn này có bao nhiêu bản lĩnh mới được.
Vô Cực đảo chủ cười tiếp lời :
- Chúng so với nàng được sao? Chỉ sợ rằng nếu nàng làm hải tặc thì sẽ thu phục luôn Ngọc Cốt Ma và đám thuộc hạ của hắn mất!
Hai người vẫn vui vẻ nói cười, căn bản không để ý gì đến bọn hải tặc đang nhe nanh múa vuốt với vẻ đe dọa.
Lúc này ba chiếc thuyền đã đến gần, mọi động tĩnh trên thuyền đều có thể thấy rất rõ. Khi còn cách chừng hai mươi trượng, tên đại hán đứng trước mũi liền hạ buồm. Ba chiếc thuyền nhất loạt giảm tốc độ.
Vô Hận Sinh thấy bọn hải tặc quả nhiên chuẩn bị tấn công thuyền mình, chỉ cười nhạt một tiếng.
Ba chiếc thuyền vẫn tiến tới theo hình chữ phẩm. Tên hán tử đứng ở mũi thuyền lại nổi lên một hồi tù và. Tất cả thủy thủ trên thuyền đều cung kích ưỡn ngực.
Ngay lúc đó một người từ trong khoang bước ra. Người này chừng bốn mươi tuổi, mặt vàng như sáp, mình vận hoàng bào trông rất quái dị.
Vô Hận Sinh thấy bọn thủy thủ cung kính như thế thì đoán rằng trung niên nhân này tất là thủ lĩnh của ba chiếc thuyền kia.
Mậu Thất Nương cười nói :
- Bọn hải tặc này cũng bày đặt lễ mạo oai phong thế...
Trung niên hán tử đến trước mũi thuyền, hướng sang thuyền lớn của Vô Cực đảo chủ, cúi người vái một cái rồi cao giọng nói :
- Tổng đà chủ của Hoàng Tử Sa Thành Nhất Thanh phụng mệnh đến vấn an Vô Cực đảo chủ.
Bấy giờ đang ở giữa biển, sóng gió vù vù, hai thuyền cách nhau tới hơn hai mươi trượng. Thế mà âm thanh của hán tử tự xưng là Thành Nhất Thanh vẫn truyền đến tai phu thê Vô Hận Sinh rõ mồn một, chứng tỏ người này có nội lực vô cùng thâm hậu.
Vô Hận Sinh hừ một tiếng, trả lời :
- Mong Thành Đà chủ về truyền cáo lại với quý Bang chủ rằng Đông Hải Vô Cực đảo chủ tôi lâu nay đã ngưỡng mộ đại danh. Chỉ là vô duyên nên chưa tới bái phỏng.
Mậu Thất Nương thấy Thành Nhất Thanh có võ công thâm hậu như thế mà chịu thần phục Ngọc Cốt Ma thì tất tên ma đầu đó phải thuộc hạng siêu phàm. Do đó lòng khinh thị đã giảm đi không ít.
Bọn hải tặc tên thuyền thấy Vô Hận Sinh vẫn ngồi nguyên vị mà trả lời nên ai nấy đều lộ vẻ tức giận. Thành Nhất Thanh khoát tay ra hiệu cho chúng giữ bình tĩnh, nói tiếp :

- Tệ Bang chủ đã lệnh cho tại hạ tới đây, đã bày sẵn một tiệc rượu nhỏ để tỏ ý kính ngưỡng. Xin Đảo chủ di gót sang tệ thuyền dùng chén rượu nhạt.
Vô Hận Sinh nhíu mày tỏ ý ngạc nhiên nhưng vẫn trầm tĩnh đáp :
- Mỹ ý của quý Bang chủ, phu phụ chúng tôi xin tâm lĩnh. Hiện tại chúng tôi có cấp sự cần phải trở về đảo. Xin các hạ chuyển lời cáo lỗi đến quý Bang chủ.
Vô Hận Sinh với thân phận là Vô Cực đảo chủ, một trong Thế Ngoại tam tiên mà tỏ ra khách sáo như vậy với một tên thủ lãnh hải tặc thì đủ biết Ngọc Cốt Ma có uy thế rất lớn.
Thành Nhất Thanh lại nói :
- Nếu đã thế thì Thành mỗ xin kính phu phụ Đảo chủ một chén rượu để biểu thị lòng kính ngưỡng.
Nói xong hắn quay lại vẫy tay. Từ trong thuyền một tên hán tử bưng ra một bình rượu và ba cái chén ngọc. Thành Nhất Thanh cầm bình rượu rót ra ba chén đầy. Hắn giữ lại một chén, còn hai chén đưa lên ngang ngực, từ từ đẩy ra.
Hai chén rượu cứ giữ nguyên trạng thái như vậy và từ từ bay đến thuyền lớn.
Hai chén ngọc đựng đầy rượu sóng sánh màu ngọc bích cứ thế bay thẳng vào cửa sổ, tới trước mặt Vô Hận Sinh mà không bị đổ giọt nào.
Bấy giờ khoảng cách giữa hai chiếc thuyền vẫn còn gần hai mươi trượng.
Thành Nhất Thanh chỉ đưa tay đẩy hai chén rượu đi, thế mà vẫn giữ nguyên tư thế, không đổ một giọt rượu nào thì đủ biết nội công đã vào hàng thượng thừa rồi!
Nhưng Vô Hận Sinh chỉ cười nhạt một tiếng, phát nhẹ tay áo. Chỉ thấy hai chén rượu đứng lại một chút rồi hạ xuống mặt bàn, không nghe một tiếng động.
Bọn hải tặc thấy vậy đều mở to mắt đầy thán phục. Chỉ có Thành Nhất Thanh vẫn không đổi sắc, nâng chén rượu lên nói :
- Mời!
Rồi hắn uống một hơi cạn chén.
Vô Hận Sinh cảm thấy khó xử. Ông ta biết rằng Ngọc Cốt Ma không những võ nghệ cao cường mà rất tinh thông các thứ độc vật.
- “Hắn có thể hạ độc vào rượu không?”
Vô Hận Sinh không thể không cảnh giác vì xưa nay song phương không hề quen biết gì và chung quy Ngọc Cốt Ma vẫn là tên đại ma đầu. Lẽ nào tự nhiên hắn sai thuộc hạ đến đây chỉ vì mời một chén

rượu? Hơn nữa rượu lại có màu xanh biếc rất đáng ngại.
Vô Hận Sinh đang còn trầm ngâm thì Thành Nhất Thanh đã uống hết chén rượu. Vô Cực đảo chủ há có thể để mất thể diện? Ông ta thấy thê tử không có nội lực bằng mình, không thể bức độc ra được nên liền cao giọng nói :
- Tệ thê không quen uống rượu. Lão phu xin kiêm hết!
Thế rồi ông bưng cả hai chén lên uống cạn. Sau đó ông vung tay ném trả chén không sang thuyền đối phương.
Hai cái chén bay vút đi như tên nhưng khi tới thuyền nhỏ thì giảm gần tốc độ rồi hạ xuống nguyên vẹn bên cạnh chiếc bình.
Bọn thủy thủ há hốc mồm kinh hãi.
Vô Hận Sinh quát to :
- Xin nhường đường!
Lập tức buồm được giương lên, thuyền lao về phía trước.
Thành Nhất Thanh vung tay, ba chiếc thuyền vội tránh sang bên nhường thủy lộ.
Nào ngờ chính lúc đó một âm thanh dữ dội vang lên làm chấn động cả chiếc thuyền lớn. Sau đó từ giữa đáy thuyền phun lên một vòi nước lớn bằng chiếc mâm. Cột nước phun cao đến hai trượng. Tiếp đó lại nghe ầm một tiếng. Cột buồm đã gãy phăng thành những mảnh vụn bay tơi tả. Màn khói đen lập tức bao phủ lấy chiếc thuyền.
Hiển nhiên là thuyền của Vô Cực đảo chủ đã bị tạc đạn đánh đắm.
Trên thuyền, bọn thủy thủ bị nổ bay tung tóe, tiếng kêu la nổi lên ầm trời, nghe vô cùng thê thảm.
Vô Hận Sinh và Mậu Thất Nương ngồi ở đầu thuyền cũng bị tiếng nổ làm ngã xuống khoang nhưng cả hai liền bật dậy ngay, vung chưởng xua đi màn khói đen. Vô Hận Sinh thấy ba chiếc thuyền của bọn hải tặc đang căng buồn chạy ra xa tới năm sáu chục trượng thì tức giận quát lên :
- Lũ chuột chạy đi đâu!
Dứt lời, ông cầm tay Mậu Thất Nương cùng nhảy xuống mặt biển, thi triển khinh công tuyệt đỉnh lướt trên mặt sóng nhằm thuyền địch đuổi theo.
Gió thổi khá mạnh. Ba chiếc thuyền cặp sát vào nhau lướt đi rất nhanh.
Phu thê Vô Cực đảo chủ cầm tay nhau lướt trên những đợt sóng bạc đầu, tốc độ cũng không chậm. Khoảng cách giữa song phương rút ngắn dần.
Khinh công của Vô Hận Sinh đã tới mức thượng thừa. Mậu Thất Nương tuy có kém hơn nhưng được trượng phu tiếp thêm lực nên cả

hai song song lướt tới.
Mậu Thất Nương chợt nghĩ đến nữ nhi, lập tức quay lại nhìn. Chỉ thấy chiếc thuyền đã chìm nhưng nữ nhi thì đang lướt đi trên mặt nước bằng hai mảnh ván.
Mậu Thất Nương biết khinh công của nữ nhi mình không kém, tất sẽ không việc gì nên bà an tâm đuổi theo thuyền địch.
Thành Nhất Thanh thấy phu thê Vô Cực đảo chủ đuổi theo với tốc độ kinh nhân thì vô cùng kinh hãi. Một mặt hắn ra lệnh cho bọn thủy thủ dốc tận lực gia tăng tốc độ, một mặt sai bố trí trận thế để sẵn sàng đối phó.
Vô Hận Sinh nộ khí xung thiên khi thấy đối phương dùng thủ đoạn ám toán làm nổ tung thuyền của mình nên tận lực thi triển khinh công. chẳng bao lâu thì Vô Hận Sinh đã đuổi kịp thuyền địch, đề khí nhảy phắt lên chiếc thuyền chính giữa.
Thành Nhất Thanh đang bố trí lực lượng thì phu thê Vô Hận Sinh đã nhảy lên thuyền rồi. Ba tên hán tử từ ba phía vung binh khí bổ tới tấn công. Hiển nhiên là chúng đã được huấn luyện thuần thục. Nhưng đối thủ của chúng là một trong Thế Ngoại tam tiên nên có coi chúng vào đâu?
Chỉ thấy Vô Hận Sinh phất tay áo một cái. Ba thứ binh khí lập tức bị cuốn bay đi, đồng thời cả ba tên hán tử bị đẩy văng xuống biển.
Thành Nhất Thanh thấy khí thế đối phương hung mãnh như vậy thì kinh hoảng, ra lệnh cho năm tên hoàng y bố trí trận “Ngũ Hành” ở đuôi thuyền. Đồng thời hắn hạ lênh cho hai chiếc thuyền kia :
- Tiếp tục gia tăng tốc độ tiến về Tổng đà!
Bản thân hắn cũng xuất kiếm lao đến đuôi thuyền, chuẩn bị tham chiến.
Hoàng Tử Sa trước khi được Ngọc Cốt Ma thu phục đã là một đám hải tặc lớn, xưng bá vùng Đông Hải. Sau khi nhập vào bang phái của Ngọc Cốt Ma thì càng chú trọng đến việc huấn luyện cho thuộc hạ. Chỉ cần thấy chúng có thể tiềm nhập xuống đáy biển làm nổ tung thuyền mà Vô Cực đảo chủ vẫn không phát hiện ra thì đủ biết chúng thiện chiến đến mức nào.
Năm tên hoàng y được Thành Nhất Thanh sai bố trí trận “Ngũ Hành” đều là nhất lưu cao thủ của Hoàng Tử Sa nên rất thành thạo trận thế, tiến thoái rất nhịp nhàng. Thành Nhất Thanh nghĩ rằng chúng có thể ngăn cản được Vô Hận Sinh nên rất yên tâm.
Nào ngờ Vô Hận Sinh chỉ cười nhạt một tiếng, hai ống tay áo phất mạnh.
Mậu Thất Nương thừa thế lao vào trận, xuất ngay một chưởng.

Tiếng la thảm vang lên. Một tên hoàng y ngã gục xuống sàn thuyền chết ngay. “Ngũ Hành trận” lập tức rối loạn. Thành Nhất Thanh thấy thế nguy, muốn xuất kiếm để khôi phục lại thế trận nhưng đã không kịp nữa. Bởi vì lúc đó bốn tên còn lại đã bị Vô Hận Sinh đẩy phăng xuống biển.
Vô Hận Sinh giải quyết xong bọn ở đuôi thuyền, khi đề khí thì đột nhiên cảm thấy ngực hơi lạnh, có hiện tượng khác thường. Vô Hận Sinh biết ngay rằng đối phương đã hạ độc trong rượu và bây giờ bắt đầu phát tác. Ông nghĩ rằng càng để lâu thì độc dược càng phát tác nguy hại hơn, chỉ còn cách giết sạch đối phương đoạt lấy thuyền thì mới có phương tiện quay về đảo. Bởi vì công lực bị giảm đi thì không thể thi triển khinh công đi trên mặt biển để trở về đảo được. Tính toán như vậy, ông liền kéo Mậu Thất Nương lao vào khoang thuyền.
Thấy Thành Nhất Thanh đứng chận trước khoang, Vô Hận Sinh nổi giận vung chưởng đánh ngay.
Mậu Thất Nương thừa cơ nhảy qua đầu Thành Nhất Thanh, xông vào khoang.
Thành Nhất Thanh thấy chưởng thế của đối phương đánh tới rất gấp, đành xuất chưởng liều chống đỡ. Bình một tiếng, Thành Nhất Thanh lảo đảo lùi lại mấy bước, khí huyết toàn thân đều nghịch xung.
Thành Nhất Thanh là thủ lĩnh của Hoàng Tử Sa nên võ công đứng đầu bọn hải tặc Duyên Hải Thập Sa. Sau khi đầu nhập vào bang của Ngọc Cốt Ma thì hắn trở thành trợ thủ đắc lực nhất của tên đại ma đầu này. Nhưng chỉ mới một chiêu đã bị Vô Hận Sinh làm cho khí huyết nghịch xung.
Thực tế Vô Hận Sinh chỉ mới dùng sáu thành công lực. Vô Hận Sinh lại tiếp tục vung chưởng lên.
Bấy giờ lại có thêm sáu bảy tên hoàng y từ trong thuyền bổ ra vây lấy Vô Cực đảo chủ.
Thấy đối phương chuẩn bị xuất chưởng, Thành Nhất Thanh đành liều mạng tiếp chiêu. Chỉ thấy đầu tóc hắn dựng ngược, y bào căng lên như cánh buồm no gió. Hắn đã vận hết nội lực nhưng lòng vẫn thầm lo, không biết có tiếp được chưởng thứ hai hay không.
Thế nhưng khi hắn vừa xuất chưởng thì Vô Hận Sinh liền rụt nhanh tay về.
Chưởng lực ngàn cân của Thành Nhất Thanh phát ra đã bị đối phương hấp thu, không còn cách nào thu về được nữa.
Đơn chưởng của Vô Hận Sinh hướng sang tả, dùng chưởng lực vừa hấp thu của Thành Nhất Thanh đánh thẳng vào ba tên hoàng y.
Thành Nhất Thanh kinh hoàng nhìn chưởng lực của mình tiêu diệt

thuộc hạ, mồ hôi toát ra như tắm nhưng không thể làm gì được. Chỉ nghe “bình” một tiếng dữ dội, cả ba tên hán tử bị chưởng lực đập mạnh vào ngực, miệng thổ huyết, gục ngay xuống sàn thuyền.
Ba bốn tên hoàng y khác thấy vậy thì đứng há hốc mồm, sợ đến nỗi tay chân cứng lại.
Vô Hận Sinh vừa rồi đã thi triển chiêu “Di Hoa Tiếp Mộc”, dùng chưởng lực của đối phương tiêu diệt thuộc hạ của đối phương. Ngay cả Thành Nhất Thanh cũng phải sửng sốt.
Trong khoang thuyền thì tình hình có khác. Mậu Thất Nương thi triển khinh công phối hợp với thủ pháp độc môn len lỏi vào đám hải tặc như hồ điệp xuyên hoa. Tả một chỉ, hữu một chưởng làm bọn thuộc hạ thay nhau rụng như sung chín.
Cứ mỗi chiêu xuất ra là có tới hai ba tên trúng thương.
Về phần Tân Tiệp, khi chiếc thuyền nổ tung thì chàng bị bắn ra khỏi thuyền, bị sóng cuốn ra biển. Huyệt đạo bị khống chế, không thể cử động được nên chàng đành để mặc cho song đánh lên dìm xuống, tin chắc là mình sắp làm mồi cho cá.
Bị sóng nhồi một lúc, Tân Tiệp cảm thấy nước biển xộc vào mũi, miệng đắng chát. Những ký ức đau buồn lại thoang hiện trong đầu. Phụ thân bị lăng nhục đến chết. Nét mặt hiền từ của Mai thúc thúc và niềm kỳ vọng của ông. Cuối cùng là khuôn mặt xinh đẹp của Kim Mai Linh và sự hy sinh tận cùng của nàng...
“Bây giờ nàng đang ở đâu?”
Ý nghĩ cuối cùng lướt qua trong đầu chàng rồi đầu óc chàng tối sầm lại...
Đột nhiên Tân Tiệp cảm thấy có vật gì đập mạnh vào làm chàng tỉnh hẳn, lập tức cảm thấy toàn thân thông sướng, huyệt đạo đã được giải. Tân Tiệp lập tức vươn tay đập mạnh.
Lại một đợt sóng đầy chàng trồi lên mặt nước. Tân Tiệp thấy trước mặt có một người đang đạp chân lên hai mảnh ván lướt theo sóng. Đó chính là Trương Thanh. Tân Tiệp cúi đầu xem thì thức ngộ rằng vật vừa đập vào chàng là một mảnh ván. Hiển nhiên là Trương Thanh đã giải huyệt cho chàng.
Trương Thanh mừng rỡ nhìn chàng mỉm cười, tóc bay phần phật trong gió nhìn càng đẹp.
Trương Thanh lướt tới kéo Tân Tiệp lên rồi cúi nhặt hai mảnh ván ném bên cạnh. Chàng lập tức thi triển khinh công đạp lên một con sóng, tung người khỏi mặt nước rồi đặt chân lên hai mảnh ván, giữ được thăng bằng. Tân Tiệp cùng Trương Thanh song song lướt đi trên mặt biển.

* * * * *

Trên thuyền của bọn hải tặc, Vô Hận Sinh mặc sức tung hoàng, thi triển sát thủ. Ngay cả Thành Nhất Thanh cũng trúng chưởng làm chấn thương nội phủ.

Nhưng độc dược đã phát tác mỗi lúc một mạnh. Vô Hận Sinh biết mình suy trì không được bao lâu nữa, cần phải nhanh chân quét sạch đối phương để đoạt thuyền quay về đảo.

Đột nhiên vào lúc đó một đám mây đen kịt kéo đến che phủ bầu trời, giông tố nổi lên dữ dội làm con thuyền chao đảo.

Thành Nhất Thanh dày dạn nghề biển nên biết rằng thỉnh thoảng có những cơn giông ập đến bất thần nhưng lặng đi rất nhanh. Tuy vậy biện pháp duy nhất để thuyền khỏi đắm là lập tức hạ buồm. Hắn hò hét bọn thủy thủ ào cả lên boong nhưng một cơn sóng to ập đến làm cột buồm bị gãy. Chiếc thuyền lật nghiêng đi.

lập tức sóng tràn lên, cuốn tất cả xuống biển. Cả người, cả cột buồm và những mảnh ván tơi tả.

Nhưng có một người vẫn không bị sóng cuốn trôi. Đó chính là Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh.

Khi thuyền bị nghiêng đi thì Vô Hận Sinh đã chọc tay vào mạn thuyền nên mới không bị sóng cuốn xuống biển.

Đợt sóng qua đi, lại cơn sóng thứ hai ập đến, dữ dội hơn.

Giữa muôn trùng sóng bạc đầu, Vô Hận Sinh thấy trên mặt biển mênh mông chỉ còn lại một mình trơ trọi. Ngay cả Mậu Thất Nương cũng không thấy đâu. Vô Hận Sinh dù võ công cái thế, đã luyện thành "Kim cương bất hoại", vẫn không kháng cự được uy lực hung hãn của thiên nhiên, chỉ nhờ vào mười ngón tay cắm ngập vào mạn thuyền mà không bị sóng cuốn trôi.

Nhưng cuồng phong mỗi lúc một thêm dữ dội. Sóng càng ngày càng cao.

Cuối cùng con thuyền không chống nổi với sức tàn phá ghê gớm của sóng nước vì không người điều khiển cứ phơi mạn ra cho sóng đánh. "Ầm" một tiếng bị sóng lớn đánh tan thành muôn mảnh, chôn vùi giữa muôn trùng sóng nước.

* * * * *

Tân Tiệp và Trương Thanh đứng trên những mảnh ván lướt theo sóng nước, đã thấy bờ đảo thấp thoáng xa xa...

Đột nhiên mặt biển tối sầm, chẳng mấy chốc gió nổi lên dữ dội, sóng bạc đầu nổi lên cao ngất.

Tân Tiệp thi triển "Ám Ảnh Phù Hương" mà vẫn không giữ được mình cho trầm ổn trên mặt biển.

Chợt nghe Trương Thanh kinh hãi ré lên một tiếng. Một cơn sóng đã đánh nàng ngã xuống.
Tân Tiệp vô cùng hoảng sốt, quên mất rằng mình đang đứng trên sóng biển, nhún chân bật mạnh lao tới Trương Thanh.
Một cơn sóng lớn ập tới, đẩy dạt Trương Thanh cách xa thêm mấy trượng.
Tân Tiệp cũng bị hụt chân, bị sóng đổ ập xuống. Nước biển xông vào mũi miệng mặn đắng và bị ngọn sóng nhấn chìm...
Cuồng phong vẫn gào thét như đang trút cơn thịnh nộ xuống biển khơi để trừng trị những kẻ gây tội ác và cả những người bất hạnh.
Thế như hình như sự trừng phạt đã xong. Mặt biển dần tĩnh lặng.
Những cơn giông bất thần như vậy thường ập đến bất ngờ nhưng qua đi cũng rất nhanh.
Lát sau, mặt biển sáng dần. Ánh dương quang chiếu rọi. Đại dương bao la màu xanh ngọc bích đang yên ả trở lại.
Phía xa, một cột cầu vồng xuất hiện rực rỡ uốn cong giữa biển xanh...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 15
Kỳ duyên trên hoang đảo

Tân Tiệp dần dần mở mắt, lờ mờ cảm thấy mình đang nằm trên một bờ cát, những con sóng mơn man vỗ vào chân. Đầu óc chàng trống không, hồi lâu mới dần dần hình thành nên ý nghĩ :
“Mình đã chết hay còn sống? Đây là đâu? Có chuyện gì đã xảy ra?”
Lại một con sóng bạc đầu vỗ mạnh vào bờ, bắn tung bọt nước lên mặt Tân Tiệp. Theo bản năng, chàng vung chân tay nhưng thấy mỏi nhừ. Đầu óc chàng chợt tỉnh táo, những hồi ức chắp nối lại mạch lạc dần. Cuối cùng chàng nhớ lại cơn hoạn nạn vừa rồi trên biển...
Tân Tiệp vận công rồi chống tay ngồi dậy, nghĩ thầm :
- “Thì ra lúc mình bị nhấn chìm xuống biển thì đã gần bờ nên được sóng dạt lên đảo này...”
Chàng hốt hoảng khi nhớ lại Trương Thanh cũng gặp thảm họa như mình, lo lắng nghĩ :
- “Cô ta có may mắn được dạt lên đảo như mình không?”
Tân Tiệp liền vùng dậy nhìn quanh. Chàng thấy mình đứng trên một

hoang đảo nhỏ, có lẽ chu vi chưa tới mười dặm, chỉ toàn một thứ quái thạch trơ trọi, hoàn toàn không có màu xanh của cây cỏ.
Tân Tiệp di dọc bờ đảo, hy vọng tìm thấy Trương Thanh cũng bị dạt lên đảo như mình. Nhưng chàng đi một vòng mà chỉ thấy những mảnh ván vỡ mà thôi.
Chàng lại đi sâu vào đảo. Nhưng vừa vượt qua mấy khối nham thạch, chàng bỗng thấy trước mắt tối sầm, nhìn xung quanh thấy cảnh tượng hư hư thực thực.
- Mình lại hôn mê mất rồi.
Chàng nghĩ thầm rồi ngồi xuống vận công, hy vọng phục hồi lại chân lực.
Vận công được một lúc, Tân Tiệp thấy chân khí đã khôi phục nhiêu, thế nhưng trông bốn phía vẫn mờ ảo như trước. Chàng cố vận mục lực nhìn lại thì chợt phát hiện thấy mình đang ở trong một trận đồ.
Là đệ tử chân truyền của Thất Diệu Thần Quân nên Tân Tiệp được truyền thụ đủ cả thất nghệ. Trong thạch thất có đủ loại sách viết về cầm, kỳ, thi, họa, các thứ võ công và trận pháp chẳng thiếu thứ gì. Suốt mười năm luyện võ công và nghiên cứu thất nghệ, chàng tinh thông gần như tất cả thủ thuật của võ lâm các phái.
Trên hoang đảo đã bố trí trận đồ thì tất có thể có thế ngoại cao nhân. Thất Diệu Thần Quân tâm đắc nhất là kỳ nghệ, bởi thế ông thu thập và nghĩ ra vô số nước cờ độc đáo, lại còn đưa kỳ nghệ vào lý giải các thứ trận đồ nên dễ dàng tinh thông nhiều loại trận pháp. Tân Tiệp đương nhiên cũng tiếp thụ được công phu đó.
Chàng đứng lên rờ rẫm đi qua các khối nham thạch, nhận thấy thạch trận được bố trí theo kiểu "Kỳ môn Ngũ Hành trận". Chàng suy tính một lúc lâu, cuối cùng tìm cửa Kim thâm nhập vào kỳ trận.
Tân Tiệp chiếu theo biến hóa của "Kỳ môn Ngũ Hành trận" mà mình hiểu khá tường tận, tin rằng có thể ra khỏi trận bằng cửa Thổ, nhưng không ngờ đi quanh quẩn hồi lâu mà vẫn quay về nguyên chỗ cũ. Điều đó làm Tân Tiệp hết sức kinh dị. Rốt cục đối phương đã bố trí trận pháp gì?
Chàng ngồi nguyên vị, trầm ngâm suy tính. Bất chợt chàng nghe giữa đảo vang lên tiếng đàn. Hơn nữa tiếng đàn nghe rất nhanh và dồn dập.
Tân Tiệp lắng tai nghe. Âm thanh mỗi lúc càng dữ dội hơn, như kim qua thiết mã, giống như người đánh đàn đang trong tâm trạng bực bội, trút cơn phẫn nộ vào tiếng đàn, muốn tiêu hủy cả vạn vật.
Trong vân vụ, Tân Tiệp vẫn nhận ra tiếng đàn phát xuất từ một cột đá cao giữa trận đồ, liền liều xông vào giữa trận, căn cứ vào tiếng đàn

mà mò mẫm đi tới.
Không biết xuyên qua bao nhiêu ngõ ngách, cuối cùng chàng bò lên một mỏm đá.
Tiếng đàn phát ra ngay bên dưới mỏm đá này. Ở đây vân vụ không dày đặc như bên ngoài, Tân Tiệp trông thấy một lão hòa thượng ngồi trên phiến đá nhỏ đang gảy đàn.
Lão hòa thượng có sắc mặt hồng nhuận, mục quang lóng lánh, tay lướt nhanh trên những phím đàn nhưng trông dáng vẻ rất uy mãnh. Bộ râu của lão hòa thượng bạc trắng, thậm chí ố vàng lại, chắc rằng không dưới trăm tuổi, nhưng dáng vẻ lại rất uy mãnh, sắc mặt hồng hào và nhất là thân thể rất tráng kiện. Nếu không nhìn kỹ thì có thể cho rằng lão mới độ lục tuần mà thôi...
Tân Tiệp không khỏi kinh ngạc.
Lúc này tiếng đàn như dồn dập tới đỉnh điểm khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Mặt lão hòa thượng cũng sa sầm lại rất đáng sợ, có lẽ lão cũng đang giận dữ vô cùng. Bỗng lão hòa thượng vứt chiếc đàn xuống đất vỡ tan rồi vung chưởng đánh vào một khối nham thạch.
"Ầm!"
Khối đá vỡ vụn thành bụi phấn.
Tân Tiệp kinh hãi nghĩ thầm :
- "Vị này công lực thật kinh nhân mà bình sinh mình mới thấy lần đầu. Chắc rằng cả Vô Hận Sinh cũng không thể phất nhẹ một chưởng mà có thể làm tảng đá vỡ vụn thành bụi phấn như thế được... Không ngờ trên hòn đảo hoang nhỏ xíu này còn có nhân vật đáng sợ đến thế..."
Đột nhiên lão hòa thượng ngẩng lên nhìn về phía Tân Tiệp đang ẩn mình, vẫy tay nói :
- Oa nhi! Nghe đủ rồi chứ? Sao còn chưa chịu xuống đây với ta?
Bị lão hòa thượng phát giác ra, chàng đành rời khỏi mỏm đá, nhảy xuống trước mặt lão.
Lão hòa thượng đưa mắt nhìn Tân Tiệp rồi bỗng cười hỏi :
- Muốn ăn chút gì không?
Sau đó cúi người, lấy từ dưới đất lên hai quả gì màu xanh, đưa cho Tân Tiệp.
Chàng thấy lão hòa thượng vừa rồi tức giận như thế mà bỗng nhiên cười nói với mình, hơn nữa còn có vẻ thân thiết mời ăn quả, trong lòng vừa kinh vừa mừng.
Chàng đã nằm trên bãi cát khá lâu, lại qua tai nạn trên biển, tuy mới rồi chưa có cảm giác gì nhưng nghe lão nhân đề cập đến chuyện ăn

thì cảm thấy đói dữ. Chàng lí nhí nói lời cám ơn rồi đưa tay nhận lấy. Ăn thử một miếng thì thấy thật thơm ngon.
Chàng mê hoặc nghĩ thầm :
- “Làm sao lão ấy biết mình đang bị đói?”
Bất giác chàng đưa mắt nhìn lão hòa thượng.
Lão hòa thượng cũng nhìn lại chàng, mỉm cười hiền hòa, độ lượng.
Tân Tiệp thấy lòng dịu đi, có ngay thiện cảm với lão hòa thượng.
Chàng tự hỏi :
- “Vậy thì vừa rồi tại sao lão lại tức giận? Người nào có thể làm một lão nhân có võ công thâm hậu như thế phải bực mình?”
Chàng vừa ăn xong hai trái cây thì lão nhân chợt nói :
- Tiên quả đó của ta không phải là thứ tầm thường đâu. Xem dáng ngươi như đã luyện qua mấy chục năm võ công, hãy vận khí một lúc thì sẽ biết thứ quả đó kỳ diệu thế nào.
Tân Tiệp cảm thấy lời nói của lão nhân có một thứ uy lực không thể kháng cự, mặc dù âm điệu rất nhu hòa. Lòng còn hoài nghi rằng chỉ với hai quả nhỏ bé làm sao dứt được cơn đói, nhưng chàng vẫn y lời ngồi xuống vận khí hành công.
Sau khi chân khí tỏa ra các huyệt mạch, Tân Tiệp cảm thấy toàn thân thư thái lạ thường, cảm giác đói hoàn toàn tiêu mất, lòng mừng khôn xiết.
Lão hòa thượng cũng thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.
Nguyên Tân Tiệp lúc này đang ngồi xếp bằng vận công, một lúc sau từ đỉnh đầu dần dần toát ra một luồng khói trắng, rõ ràng là công phu nội gia thượng thừa.
Lão hòa thượng nhận thấy chỉ có những người luyện công ba bốn chục năm mới đạt tới trình độ đó, thế mà chàng thiếu niên này nhiều lắm là hai mươi mấy tuổi. Một người còn trẻ thế mà đã có nội lực thượng thừa như vậy thì há chẳng đáng kinh ngạc sao?
Tân Tiệp vận công xong, đứng lên chắp tay vái lão nhân một cái, nói :
- Đa tạ lão tiền bối đã hậu ban, vãn bối vô cùng cảm kích.
Lão nhân cười đáp :
- Oa nhi ngươi đến giờ đã biết tiên quả của ta diệu dụng rồi chứ?
Tân Tiệp ngượng ngùng không biết trả lời làm sao.
Lão hòa thượng lại nói :
- Oa nhi, nội lực ngươi không phải hạng tầm thường, thế nhưng nhìn phương pháp hành công thì không phải là môn nhân của Vô Cực đảo chủ, cũng không như người của Tiểu Trấp đảo. Chẳng lẽ ngoài ba lão bất tử chúng ta ra, trong thiên hạ còn có người có công phu ảo

diệu đến thế ư?
Tân Tiệp nghe câu đó, lập tức đoán ra người trước mặt mình là vị đứng đầu trong Thế Ngoại tam tiên, Đại Chấp Đảo chủ Bình Phàm Thượng Nhân. Chàng vội cúi người, cung kính nói :
- Vãn bối Tân Tiệp tham kiến Bình Phàm Thượng Nhân lão tiền bối.
Bình Phàm Thượng Nhân cười nói :
- Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta!
Tân Tiệp đã được Mai thúc thúc nghiêm lệnh không được tiết lộ sư thừa nên đành trả lời :
- Chút mạt học của vãn bối đâu đáng được lão tiền bối đánh giá cao như vậy...
Câu đó Tân Tiệp nói thật lòng, bởi vì sau khi giao thủ với Vô Cực đảo chủ, lại bị ông ta bắt hành hạ mấy lần, chàng không còn tin vào võ công của mình nữa.
Bình Phàm Thượng Nhân nghiêm mặt nói :
- Còn trẻ như ngươi sao không thật lòng như thế? Ta tin rằng trong lòng ngươi nhất định cho rằng công phu của sư phụ ngươi có thể thắng được Thế Ngoại tam tiên đúng không?
Tân Tiệp vội phân trần :
- Không phải thế. Vãn bối hoàn toàn thực tâm. Cách đây không lâu, vãn bối đã vận hết sở học bình sinh mà không tiếp nổi một chiêu của Vô Hận Sinh...
Tới đó, chàng thở dài một tiếng. Tân Tiệp vốn là người cao ngạo, bị Vô Hận Sinh bắt giam, sỉ nhục trong phòng kín, chàng vô cùng căm hận phu thê Vô Cực đảo chủ. Đồng thời đối với mình lại trở nên tự ti. Chàng thở dài vì thấy võ công không thể bằng đối phương, có lẽ chẳng bao giờ trả được nỗi sỉ nhục đó.
Bình Phàm Thượng Nhân nghe vậy liền hỏi :
- Ngươi đã từng giao thủ với Vô Hận Sinh?
Tân Tiệp lẳng lặng gật đầu.
Bình Phàm Thượng Nhân ngẩng đầu nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên xuất chỉ điểm rất nhanh vào Nhũ Hạ huyệt của Tân Tiệp.
Tân Tiệp kinh hãi kêu lên :
- Lão tiền bối...
Nhưng theo phản ứng bản năng, chàng liền vận công phu “Ám Ảnh Phù Hương”, hai vai nhô lên, đồng thời thân ảnh lách qua phải, tránh luồng chỉ lực.
Nào ngờ Bình Phàm Thượng Nhân tay trái cong lại, tạt ngang qua, vẫn điểm vào huyệt Nhũ Hạ của chàng.
Tân Tiệp vội lùi hai bước tránh được chiêu này. Nói là tránh được

nhưng chẳng qua là Bình Phàm Thượng Nhân không truy theo chàng mà thôi.
Tân Tiệp chợt mở to mắt, tỉnh ngộ rằng chiêu điểm huyệt siêu phàm này của Bình Phàm Thượng Nhân thi triển rất chậm, hình như cố ý để chàng nhận rõ, bởi vì lúc biến chiêu nếu thi triển thật sự, nhanh hơn một chút nữa thôi thì chàng không sao đối phó được.
Bình Phàm Thượng Nhân ngẩng đầu nghĩ ngợi như đang suy tính điều gì, cuối cùng nhìn sang Tân Tiệp, mặt giãn ra với nụ cười.
Tân Tiệp ngẩn ra, không hiểu gì cả.
Bình Phàm Thượng Nhân nói :
- Ta không hỏi sư thừa của ngươi nữa, nhưng hãy cho ta biết có phải Vô Hận Sinh đã dùng thủ pháp Phất Huyệt để đối phó với ngươi không?
Nói rồi tay phải Bình Phàm Thượng Nhân đưa lên, ống tay phất mạnh một cái, đồng thời ngón út điểm huyệt Khúc Trì của Tân Tiệp.
Bấy giờ chàng mới nhớ lại quái chiêu của Vô Hận Sinh, không ngờ đó chính là công phu đã thất truyền từ lâu trên võ lâm gọi là Phất Huyệt. Chàng lẳng lặng gật đầu.
Bình Phàm Thượng Nhân nói :
- Bằng vào công lực của ngươi, cho dù hắn thi triển hết sở học, cũng không thể làm ngươi không đối phó nổi một chiêu. Chỉ vì lúc đó ngươi quá nóng vội mới để Vô Hận Sinh một chiêu mà đắc thủ. Thế mà lúc đầu ta cứ tưởng trong mười năm nay công lực hắn tăng tiến vượt bậc. Chẳng qua hắn chỉ dùng thủ pháp Phất Huyệt cũ rích đó thôi. Hô hô! Chẳng phải là công phu tuyệt diệu gì cho lắm.
Nói rồi mặt lão vểnh lên, trông thật uy mãnh nhưng khá buồn cười.
Tân Tiệp đối với Vô Hận Sinh tuy thù nhập cốt, tuy vậy lại khâm phục võ công của ông ta. Nay thấy Bình Phàm Thượng Nhân khinh thị Vô Hận Sinh như thế thì chàng bỗng thấy cao hứng. Tuy vậy trong lòng chàng có phần ngờ vực.
Bình Phàm Thượng Nhân lại nhìn chàng, đột nhiên hai tay đưa tới trước, tay trái hơi trầm xuống, năm ngón cong lại như vuốt chim ưng.
Tân Tiệp là người tuyệt đỉnh thông minh, thấy Bình Phàm Thượng Nhân xuất chiêu đó, lập tức hiểu ngay chính là công phu phá giải thủ pháp Phất Huyệt.
Chàng cũng xòe bàn tay ra cong lại như thế, lòng hết sức mừng rỡ.
Bình Phàm Thượng Nhân gật nhẹ đầu, chừng như tán thưởng sự nhanh ý của Tân Tiệp. Một lúc sau, lão chợt hỏi :
- Oa nhi, ngươi có biết lão nạp bao nhiêu tuổi không?
Tân Tiệp chỉ thấy đối phương có khí độ uy mãnh và bộ râu trắng pha

lẫn màu vàng tất đã nhiều tuổi nhưng không sao xác định được tuổi tác. Hơn nữa chưa hiểu Bình Phàm Thượng Nhân hỏi thế là có dụng ý gì nên chàng chỉ lắc đầu.
Bình Phàm Thượng Nhân tự trả lời :
- Chính ta cũng không nhớ được mình bao nhiêu tuổi nữa. Đại khái là hai mươi năm trước, Vô Hận Sinh và Huệ Đại Sư tặng ta chiếc đàn này, nói rằng lão nạp đã tròn ba giáp đại thọ rồi. Ài... thế mà ta lại phá nó đi... bầu bạn suốt hai mươi năm cũng coi là vật tri kỷ rồi...
Tân Tiệp nghe nói thế thì cả kinh. Vị hòa thượng này đã sống trong trần thế suốt hai trăm năm, ai mà tin được? Chẳng trách nào võ công ông cao đến thế.
Bỗng nhiên chàng hiểu ra một điều. Người ta muốn có nội công đạt đến trình độ dưỡng nhan bất lão thì ít ra phải có công lực khổ luyện cả trăm năm.
Đương nhiên cũng có những trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh nhờ được ăn tiên quả mà giữ được dung mạo không thay đổi.
Nhưng Bình Phàm Thượng Nhân lại có công lực khổ luyện tới cả hai trăm năm nên có thể gọi là đã đạt đến "Kim Cương Bất Hoại", không những bảo tồn được dung nhan mà còn có thể trẻ lại. Nếu so dung nhan và niên kỷ thì Vô Hận Sinh còn già hơn, đó là chỗ mà Vô Cực đảo chủ thua kém Đại Trấp đảo chủ.
Tân Tiệp đang nghĩ ngợi thì Bình Phàm Thượng Nhân lại nói :
- Vô Hận Sinh chỉ nhờ vào chút tiên quả mà thôi, nếu không chỉ bằng vào chút võ công của hắn mà có thể liệt vào Thế Ngoại tam tiên hay sao?
Công lực của Bình Phàm Thượng Nhân hơn Vô Hận Sinh đến cả trăm năm nên nói thế cũng không phải quá lời. Nhưng thực tế Vô Hận Sinh được ăn tiên quả lại tuyệt đỉnh thông minh, hơn nữa với tuổi còn trẻ hơn hại vị kia nhiều mà được tề danh với họ trong Thế Ngoại tam tiên thì cũng đáng.
Tân Tiệp thấy Bình Phàm Thượng Nhân từ lâu không được cùng người khác đàm đạo nên chuyện trò với Tân Tiệp rất tâm đắc.
Bình Phàm Thượng Nhân lại nói tiếp :
- Bốn mươi năm trước, Thế Ngoại tam tiên chúng ta hội nhau ở Vô Cực đảo để ấn chứng võ công. Vô Hận Sinh cậy vào tiên quả dưỡng nhan bất lão mà hơn lão nạp về mặt đó. Nhưng luận về võ công thì hắn tự nhận mình còn thua kém. Chỉ có Tiểu Trấp đảo chủ Huệ đại sư là chưa chịu thua, còn muốn động thủ với lão nạp. Thế rồi mười năm trước, ai ngờ lão bà ni đó lừa ta đến đây, dùng trận pháp cổ

quái hãm ta trong thạch trận này suốt mười năm ròng. Nói ra thì trận pháp này của bà ta thật là cổ quái, lão nạp nghĩ suốt mười năm vẫn không tìm được lối ra. Nửa đêm nay thời hạn đánh cược của hai chúng ta sẽ chấm dứt, có lẽ lão nạp đành phải liều phí mất một giáp công lực để hủy hòn đảo tí xíu này thôi.
Tân Tiệp bấy giờ mới hiểu vì sao vừa rồi tiếng đàn của Bình Phàm Thượng Nhân lại đầy phẫn nộ như vậy. Thì ra do hai vị trong Thế Ngoại tam tiên đấu khí.
Tân Tiệp không khỏi cười thầm khi nghĩ rằng hai vị tiền bối cao nhân đáng kính như vậy lại còn vì hiếu thắng mà tranh chấp nhau chuyện cỏn con đó. Bây giờ Bình Phàm Thượng Nhân lại định phí sáu mươi năm công lực cũng chỉ vì không chịu thua cuộc trước đối phương. Chuyện này nói ra có lẽ chẳng mấy ai tin.
Và thật ra vị hòa thượng hai trăm tuổi này có thể hủy được cả hòn đảo này không?
Chẳng lẽ đây chính là Tiểu Trấp đảo?
Tân Tiệp chợt ngẩng đầu nhìn lên. Trước mặt chàng chừng năm sáu trượng, trong đám vân vụ lúc mờ lúc tỏ có một khối nham thạch nguy nga có khắc ba chữ lớn: Tiểu Chấp Đảo! Vậy chủ nhân là Huệ đại sư ở đâu sao không thấy?
Bình Phàm Thượng Nhân không quản Tân Tiệp nghĩ gì, quả là mười năm chưa gặp được người nào chịu khó nghe lão nói nên lão thao thao kể về những chuyện lừng lẫy của mình ngày trước. Nhưng hồi lâu, nhận ra đối phương nghe chuyện mình không được hào hứng lắm, hình như lão có phần mất hứng, liền thay đổi đề tài :
- Lão đệ ngươi niên kỷ còn trẻ thế mà đã đạt tới trình độ đó, thật là hiếm có.
Lão nạp nghĩ không ra ở Trung Nguyên có bậc kỳ tài nào đủ khả năng đào tạo được một môn đệ như ngươi?
Nếu người khác được một vị trong Thế Ngoại tam tiên tán dương mình như thế tất phải cao hứng dị thường. Thế nhưng lúc này Tân Tiệp đã mất đi niềm tin vào võ công của mình, nên mặt vẫn trầm tư không chút phấn khởi.
Chừng như Bình Phàm Thượng Nhân có ý mến chàng. Chỉ riêng việc lão đổi cách xưng hô từ “oa nhi” thành “lão đệ” cũng đủ biết lão ưu ái chàng đến mức nào rồi. Nếu tính về tuổi tác thì Bình Phàm Thượng Nhân tính bằng cao tổ của chàng vẫn còn dư. Thế mà lão gọi chàng là lão đệ, há chẳng hoạt kê lắm sao?
Bình Phàm Thượng Nhân thấy vẻ mặt Tân Tiệp rầu rĩ như vậy, liền nói :

- Ngươi cho rằng mình thua Vô Hận Sinh là do võ công thua kém hắn, nhưng lại quên mất vấn đề trọng yếu nhất!
Tân Tiệp vội hỏi :
- Vãn bối quên vấn đề gì?
Bình Phàm Thượng Nhân đáp :
- Lão đệ ngươi quên mất hai chữ công lực. Vô Hận Sinh được phục tiên quả, lại hơn ngươi gần trăm năm tu luyện, há một người mới hai mươi tuổi như ngươi có thể địch nổi?
Tân Tiệp là người thông minh nên cũng biết thế. Chỉ là do thua Vô Hận Sinh quá thảm nên mất đi niềm tin vào võ công của mình. Lúc này được Bình Phàm Thượng Nhân giảng giải thì chàng mới tỉnh ngộ. Tuy vậy chàng vẫn nghĩ rằng mình có luyện thêm mấy chục năm công lực nữa cũng chỉ sợ rằng không hơn được đối phương, trong lòng lại trở nên thất vọng.
Bình Phàm Thượng Nhân lại hỏi :
- Ngươi thấy tảng nham thạch kia thế nào?
Rồi lão chỉ tay vào một tảng đá lớn trước mặt. Tân Tiệp thấy đó là một tảng đá xanh, nặng tới mấy trăm cân nhưng không hiểu lão hòa thượng hỏi câu đó có ý gì?
Chỉ thấy Bình Phàm Thượng Nhân đánh ra một chưởng. Một tiếng nổ như trời long đất lở làm tảng quái thạch vỡ tan thành bụi phấn.
Tân Tiệp thấy rõ Bình Phàm Thượng Nhân chỉ dùng chiêu phổ thông là “Ngũ Hành Chưởng Pháp” mà thôi nhưng lại có uy lực kinh nhân đến thế...
Quả là lời giải đáp hùng hồn cho hai chữ công lực. Khi người ta luyện đến mức độ nào đó thì nội lực đạt tới điều mình mong muốn, thế mới gọi là công.
Giọng Bình Phàm Thượng Nhân đầy đắc ý :
- Ngươi tin lời lão nạp rồi chứ? Nói thật, ngươi chẳng việc gì phải coi trọng Vô Hận Sinh đến thế. Lão hòa thượng ta không cần truyền cho ngươi một chiêu nửa thức nào, chỉ bày vẽ cho ngươi đôi chút để dùng chiêu thức của chính bổn môn ngươi cho hợp lý, lúc đó đấu với hắn trăm chiêu cũng không thành vấn đề!
Tuy vô cùng hy vọng điều đó, nhưng nghe thế chàng chỉ buồn bã lắc đầu biểu thị mình không tin. Chàng thầm nghĩ :
- “Cho dù Vô Hận Sinh nhờ vào tiên quả nhưng công phu của lão đã đạt tới trình độ “Huyền Ngọc Thông Chân”. Bình Phàm Thượng Nhân tuy công lực cao hơn nhưng làm sao chỉ trong khoảnh khắc mà có thể làm cho mình đấu với hắn được cả trăm chiêu, hơn nữa lại không truyền một chiêu nửa thức thì chỉ e không có chút khả năng nào.”

Bình Phàm Thượng Nhân thấy chàng không chịu tin lời mình thì nổi giận hỏi :
- Ngươi cả gan không tin lời lão nạp hay sao?
Tân Tiệp đáp :
- Lão tiền bối tuy công lực cái thế, nhưng vãn bối công lực kém xa người, tự biết là không có khả năng.
Bình Phàm Thượng Nhân chừng như quá giận, trừng mắt quát :
- Ngươi nói thật sao?
Tân Tiệp thấy đối phương giận dữ, mặt đỏ bừng, mắt tròn xoe, tự nghĩ rằng ông ta tuy đã luyện tới gần hai trăm năm công lực mà tính tình vẫn còn nóng nảy đến thế thì hồi trẻ còn cuồng kích đến đâu.
Tuy vậy chàng vẫn bình thản trả lời :
- Vãn bối thật tin như thế.
Bình Phàm Thượng Nhân nói :
- Được rồi. Chúng ta sẽ cá cược. Ngươi tới đây.
Tân Tiệp lấy vẻ mặt nghiêm túc, y lời bước lên ba bước.
Bình Phàm Thượng Nhân bất thần vung cả hai tay, nhanh như chớp chộp lấy uyển mạch của chàng.
Tân Tiệp võ công kém xa, hơn nữa lại bị bất ngờ nên không làm sao tránh được? Hai tay bị chộp cứng, chàng định giãy giụa thì cảm thấy toàn thân nhũn đi không sao vận nội lực lên được.
Đột nhiên chàng cảm thấy nhiệt lưu từ hai cổ tay ào ạt truyền vào cơ thể mình, tuy toàn thân chàng nhũn đi bất lực nhưng gân cốt ở tứ chi lại rất sung mãn.
Tân Tiệp không kịp nghĩ ngợi gì thêm, lập tức vận nội công của bổn môn tiếp dẫn nhiệt lưu vào chính đạo. Chàng vừa vận công thì nhiệt lưu cũng hòa nhập ngay với nội thể mình, chẳng những không khó chịu chút nào mà càng thêm sảng khoái thông sướng.
Chàng liếc mắt nhìn Bình Phàm Thượng Nhân, thấy vẻ mặt ông tuy nghiêm nghị nhưng trên môi vẫn giữ nụ cười đắc ý, không còn chút gì của cơn thịnh nộ vừa qua. Chàng chợt hiểu vừa rồi ông giả vờ tức giận, mục đích là để thành toàn cho mình.
Qua một lúc, Bình Phàm Thượng Nhân buông lỏng tay, cười nói :
- Bây giờ ngươi vận công một lúc, sau đó phát một chưởng vào tảng đá thử xem!
Tân Tiệp y lời ngồi xuống vận công, lát sau đề một khẩu thực khí thật mạnh, đơn chưởng xuất một chiêu “Nhị Lang Khai Cung” đánh ra.
Chỉ nghe bình một tiếng dữ dội. Một khối nham thạch lớn bị chưởng lực làm vỡ vụn. Tân Tiệp ngẩn người, không sao tin được rằng công lực của mình chỉ trong vòng một khắc mà đạt đến mức kinh nhân

như vậy.
Lúc đó Tân Tiệp còn chưa biết rằng Bình Phàm Thượng Nhân vừa dùng thủ pháp "Hồ Thực Quán Đỉnh" truyền hai mươi năm công lực của mình theo hai huyệt đạo ở cổ tay mà truyền vào cơ thể chàng. Hai mươi năm công lực của Bình Phàm Thượng Nhân đủ bằng Tân Tiệp mất một giáp khổ luyện, thử hỏi làm sao chàng không trố mắt kinh ngạc?
Chàng vội quỳ xuống trước mặt Bình Phàm Thượng Nhân bái tạ nhưng lão phất tay áo, đỡ Tân Tiệp đứng lên, cười kha kha nói :
- Oa nhi ngươi không cần phải bái tạ. Chẳng qua lúc ngươi vận công lần đầu, ta đã nhận ra căn cơ ngươi không nhược... Hô hô, sư phụ ngươi quả nhiên là một vị nhất đại kỳ nhân. Nên biết rằng nếu ta dùng nội công bức vào huyệt đạo mà ngươi không có phương pháp tinh diệu để vận nội công tương đương vớ nội công của lão nạp truyền vào dẫn nhập thì cũng phí công mà thôi, giỏi lắm cũng chỉ hấp thụ được một vài năm công lực rồi tắc tị. Bây giờ ngươi tin mình có đủ nội công không kém Vô Hận Sinh rồi chứ?
Tân Tiệp nhìn nét mặt hồng nhuận nhưng rất từ hòa của Bình Phàm Thượng Nhân, tự dưng trong lòng chàng nhiệt huyết sôi sục. Lúc này giá như cần phải chết ngay vì Bình Phàm Thượng Nhân thì chàng sẽ không một chút do dự.
Bình Phàm Thượng Nhân lại nói :
- Từ nội công ngươi mà suy đoán, tất kiếm thuật của sư môn ngươi cũng rất tinh diệu. Ngươi hãy thi triển vài chiêu cho lão nạp ta xem thử.
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- "Xấu tốt gì thì mình cũng nên thi triển tuyệt kỹ cho ông ta xem. Nếu có gì khiếm khuyết tất Bình Phàm Thượng Nhân sẽ chỉ điểm thêm, đây cũng là một cơ hội hiếm có."
Chàng liền nhặt một cành trúc khô, đề khí rồi từ từ thi triển một chiêu "Mai Hoa Tam Lộng". Đây là chiêu thứ ba trong "Cù Chi kiếm pháp" mà Thất Diệu Thần Quân tâm đắc nhất. Tân Tiệp lại dốc tận lực thi triển, mũi kiếm tụ lực nhằm phiến đá trước mặt phát ra, cách không vẽ một vòng thành vết trên đá sâu có đến nửa tấc.
Tân Tiệp thấy thế lại càng sửng sốt.
Hồi đó Mai Sơn Dân có nói rằng :
- "Cù Chi kiếm pháp" tuy là tinh diệu, nhưng để luyện đến trình độ dùng chân lực xuất kiếm khí cách không đả vật tùy ý thì mới phát huy uy lực tối đa.
Nhưng phải mất ít nhất là một giáp mới đạt được trình độ đó. Cho dù

ngươi thông minh tuyệt đỉnh thì chí ít cũng cần hai ba chục năm nữa. Thế mà nay chàng đã đạt tới cảnh giới như Mai Sơn Dân mong ước, làm sao chàng không sung sướng?
Thi triển xong "Mai Hoa Tam Lộng" ấy là đầu cành cây xé gió phát ra. Chiêu kiếm vô cùng huyền diệu. Nếu khi đối địch, đối phương tất nhiên lo đối phó với kiếm ảnh, đột nhiên thấy mũi kiếm xuất tới dí ngay vào yết hầu. Đó chính là chiêu đắc ý nhất mà Thất Diệu Thần Quân đặt tên là "Lãnh Mai Phất Diện".
Thất Diệu Thần Quân vốn rất mê hoa mai. Có một lần ông phát hiện thấy có một bông mai đầu mùa nở sớm, đơn độc ẩn thân sau đám lá mà phải tinh ý lắm mới nhận ra, có lẽ nghìn vạn kẻ qua đường đều lãnh đạm bỏ qua. Bởi thế ông sáng tạo ra chiêu kiếm này, vừa kín đáo bất lộ, vừa kỳ diệu khôn lường. Và có lẽ chỉ có Thất Diệu Thần Quân với trí thông minh tuyệt đỉnh và óc tưởng tượng phong phú mới nghĩ ra chiêu kiếm kỳ diệu như vậy mà thôi.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy chàng thi triển hai chiêu kiếm huyền diệu kỳ ảo đó thì sướng mê lên. Ông biết chàng bây giờ đã có lòng tin vào công lực và kiếm thuật của mình, liền vuốt râu cười. Đến khi thấy chàng xuất chiêu "Lãnh Mai Phất Diện" thì ông thở dài kinh ngạc.
Nên biết võ học của Bình Phàm Thượng Nhân đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, bất cứ chiêu thức nào, chỉ cần đối phương vừa xuất thủ là ông biết ngay sắp dùng chiêu nào. Nhưng với chiêu "Lãnh Mai Phất Diện" thì ông hoàn toàn bất ngờ, vì thế mà ông kinh ngạc. Là một bậc tôn sư, vừa xem xong, ông đã nhận ra ngay chỗ kỳ diệu của nó, liền quát to :
- Nếu ta dùng một chiêu "Ngô Cương Phạt Quế" thì ngươi đối phó thế nào?
Tân Tiệp vừa thi triển xong "Lãnh mai phất diện" thì chợt nghe Bình Phàm Thượng Nhân hỏi câu đó, liền xuôi cành trúc đứng ngẩn ra. "Ngô cương phát quế" là một chiêu phổ thông, nhưng một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tuy đó là chiêu phổ thông nhưng dùng để hóa giải chiêu thức vừa rồi thì rất phù hợp. Bây giờ chàng phải nghĩ cách đối phó với chiêu phổ thông đó.
Bình Phàm Thượng Nhân nắm vững tất cả các kiếm chiêu của mọi môn phái và đều có cách ứng phó thích hợp.
Thế nhưng Thất Diệu Thần Quân lại chú trọng đến những chiêu kiếm tinh kỳ của các danh môn đại phái. Bây giờ bị Bình Phàm Thượng Nhân dùng một chiêu kiếm phổ thông nhưng rất thích hợp để phá giải, điều đó có lẽ chính Thất Diệu Thần Quân cũng không ngờ được.

Đột nhiên Tân Tiệp khoa chân trái lên một bước, cành trúc từ dưới chếch ngược lên, chính là chiêu thứ sáu "Đạp Tuyết Tầm Mai" cũng trong "Cù Chi kiếm pháp".
Bình Phàm Thượng Nhân cười hô hô, lại hỏi :
- Nếu ta dùng chiêu "Hoành Phi Độ Giang" thì sao?
Tân Tiệp lại ngơ ngác.
Chiêu "Hoành Phi Độ Giang" cũng đủ khả năng hóa giải được chiêu "Đạp Tuyết Tầm Mai" của mình. Lòng chàng chợt nổi lên sự hiếu thắng, chàng suy nghĩ thật nhanh :
"Hoành Phi Độ Giang tuy cũng tinh diệu nhưng chưa thể coi là chiêu kiếm thượng thừa, mà Thất Diệu Thần Quân lại chuyên sáng chế những tuyệt chiêu đối phó với kiếm thuật thượng thừa cả. Bình Phàm Thượng Nhân võ học đã tới mức thượng thông thiên hạ đạt nên thấy ngay nhược điểm của kiếm pháp này, bởi thế mới dùng những chiêu phổ thông để phá giải."
Tân Tiệp đã nghĩ ra, liền xuất liền ba kiếm, vẫn dùng "Cù Chi kiếm pháp".
Bình Phàm Thượng Nhân lại nói thêm mấy chiêu nữa, tuy miệng cười hô hố vì mình có cách hóa giải rất nhanh, nhưng lòng ông thầm phục kiếm pháp tinh kỳ của đối phương.
Hai người, một dùng cành cây, một đấu lại bằng miệng, từng chiêu từng thức hóa giải lẫn nhau.
Sau hai mươi chiêu, Tân Tiệp vẫn tiếp tục thi triển tinh hoa trong "Cù Chi kiếm pháp". Bình Phàm Thượng Nhân tuy vẫn nhất nhất hóa giải, nhưng không còn dùng những chiêu kiếm phổ thông nữa mà phải dùng đến tuyệt học của mình là "Đại Diễn Thần Kiếm" để ứng phó với "Cù Chi kiếm pháp".
"Đại Diễn Thần Kiếm" cả thảy gồm mười thức, nhưng trong đó mỗi thức lại có năm biến hóa, thành ra là năm mươi thức. Đó là tinh hoa của vị đứng đầu trong Thế Ngoại tam tiên, tự nhiên là vô cùng tinh diệu.
Lúc này Bình Phàm Thượng Nhân không dùng miệng nữa mà dùng tay thay kiếm. "Cù Chi kiếm pháp" dù tinh diệu đến đâu nhưng khi Bình Phàm Thượng Nhân xuất thủ thì liền giảm ngay uy lực.
Tân Tiệp một mặt tận lực thi triển "Cù Chi kiếm pháp", một mặt ghi nhớ "Đại Diễn Thần Kiếm". "Đại Diễn Thần Kiếm" tuy thần kỳ và nhiều biến hóa nhưng chiêu thức lại đơn giản, dễ nhớ. Tuy nhất thời có những chỗ diệu dụng chàng còn chưa hiểu được nhưng chiêu thức thì nhớ kỹ.
Đại Diễn thập chiêu thi triển hết thì Bình Phàm Thượng Nhân lại thi

triển thêm lần nữa một cách thong thả như cố tình để Tân Tiệp nhớ kỹ.
Vị hòa thường này lòng thầm phục vị sư phụ của Tân Tiệp là vị tài hoa cái thế, lúc này ông đã đoán ra người đó nhất định là nhất đại kỳ tài Thất Diệu Thần Quân thịnh danh ở Trung Nguyên rồi.
"Cù Chi kiếm pháp" cũng được Tân Tiệp thi triển tới chiêu tối hậu. Đó là chiêu "Hàng Mai Thổ Nhụy". Cành trúc như hàng nghìn lưỡi kiếm phát ra giăng mắc rợp cả không gian.
Bình Phàm Thượng Nhân nếu cần hóa giải để phòng thủ thì đương nhiên rất dễ dàng, nhưng ông muốn dùng một chiêu vừa thủ vừa công lại thì không phải là chuyện dễ. Nhất thời vị hòa thượng cũng đứng ngẩn ra.
Tân Tiệp dừng lại chờ Bình Phàm Thượng Nhân xuất chiêu.
Lát sau Bình Phàm Thượng Nhân vung mạnh tả thủ, còn hữu thủ hoạch một vòng rồi từ từ đưa lên.
Tân Tiệp không biết đó là chiêu gì, nhưng vừa khéo hóa giải chiêu "Hàng Mai Thổ Nhụy" của mình, hơn nữa còn phản kích lên huyệt Kiên Tĩnh trên vai chàng. Cả thời gian và không gian phối hợp vô cùng chính xác. Quả thực đó là chiêu thức tuyệt diệu vô song. Tân Tiệp cảm thán, đồng thời tìm cách hóa giải.
Đột nhiên một âm thanh sắc nhọn vang lên :
- Lão hòa thượng sao bỗng dưng nảy ra ý định kỳ quặc thu đồ đệ thế? Hô hô... chí phải! Lão sợ phải táng thân trong trận đồ nên mới nghĩ tới chuyện tìm người truyền y bát chứ gì?
Tân Tiệp ngẩng đầu lên nhìn thì thấy thấp thoáng trong màn vân vụ, trên một tảng đá bên trái đỉnh núi, một lão ni đứng tĩnh lập tự bao giờ.
Lão ni đưa mắt nhìn Tân Tiệp, nói thêm :
- Chỉ còn một canh giờ nữa thôi đấy!
Bình Phàm Thượng Nhân đang đắc ý với chiêu kiếm của mình, nghe lão ni nói thì nụ cười bỗng tắt biến, mặt trở nên sa sầm, ngẩng đầu nói :
- Lão ni bà ngươi chớ ngông cuồng. Còn một canh giờ nữa rồi hãy nói!
Lão ni cười một tràng như long ngâm rồi lạnh giọng nói :
- Lão ni ta bố trí thạch trận này khiến ngươi mười năm chưa tìm được cách phá giải. Bây giờ còn khoác lác nữa sao?
Bình Phàm Thượng Nhân bị đối phương châm biếm thì hỏa khí xung thiên, dùng nội công phật môn thượng thừa "Sư Tử Hống" gầm lên một tiếng như sấm rền khiến Tân Tiệp chấn động cả màng tai. Tiếp

đó lão hòa thượng tức giận nói :
- Lão ni bà chớ vội đắc ý. Lão nạp nổi khùng lên sẽ liều phí đi một giáp công lực làm Tiểu Trấp đảo của ngươi chìm xuống biển cho xem!
Lão ni nghe vậy bỗng sửng sốt ngẩn ra một lát, rồi cười nói :
- Cho ngươi biết cũng không sao. Trận này gọi là "Quy Nguyên Tứ Tượng trận". Nếu ngươi tưởng lầm là "Kỳ Môn Ngũ Hành trận" thì lầm to rồi đấy!
Nói rồi lão ni cười lạnh mấy tiếng, vút người một cái biến đâu mất.
Bình Phàm Thượng Nhân trong lòng cảm thấy hổ thẹn. Thì ra trong mười năm nay, ông cứ tưởng lầm bị vây trong "Kỳ Môn Ngũ Hành trận" vì thế không sao phá giải được. Nghĩ tới đó, ông thở dài một tiếng.
Tân Tiệp vốn thông minh, vốn đã ngầm hiểu là hai người đấu khí với nhau đều do tính hiếu thắng đến nỗi Bình Phàm Thượng Nhân bị vây trong thạch trận suốt mười năm ở Tiểu Trấp đảo, và lão ni vừa xuất hiện chính là Huệ đại sư.
Chắc rằng nghe Bình Phàm Thượng Nhân nói sẽ làm hòn đảo chìm xuống biển, vì sợ ông ta làm thật mà nói ra câu ấy.
Nay thời hạn mười năm chỉ còn lại một canh giờ, đương nhiên chỉ là việc nhận thua một chút bản lĩnh thôi, không ngờ một lão nhân tuổi đã ngót hai trăm vẫn không chịu thua cuộc mà muốn liều phí một giáp công lực để hủy hòn đảo.
Tính hiếu thắng đến như vậy là cùng.
Tuy vậy Tân Tiệp cũng thầm lo lắng cho Bình Phàm Thượng Nhân, chỉ còn một canh giờ thì chắc không còn hy vọng phá giải được thạch trận.
Khi mới thâm nhập vào đảo, chàng cũng tưởng trận đồ này là "Kỳ Môn Ngũ Hành trận", bây giờ nghe Huệ đại sư nói là "Quy Nguyên Tứ Tượng trận", chàng bỗng nhíu mày suy nghĩ.
Năm xưa Thất Diệu Thần Quân khi giải thích kỳ lý cho Tân Tiệp đã đem tất cả trận thức trong thiên hạ nói qua cho chàng biết.
Về "Quy Nguyên Tứ Tượng trận", Mai Sơn Dân nói rằng đó là một loại cổ trận có từ thời Tần và gần như đến nay đã thất truyền. Mai Sơn Dân dựa vào những tư liệu lẻ tẻ và với óc thông tuệ cái thế đã tham ngộ được trận thức này đến bảy tám phần. Mai Sơn Dân truyền lại những gì mình tham ngộ được cho Tân Tiệp và nói thêm :
- Trận thức này rất khó sử dụng vì thế mới thất truyền. Nhưng nếu ai biết được thì rất diệu dụng. Chỉ sợ bây giờ trong thiên hạ ngoài ta ra không còn ai biết dùng trận thức này nữa, cho dù là nó chưa hoàn

chỉnh.
Lúc đó Tân Tiệp cũng có chuyên tâm nghiên cứu nhưng vì Thất Diệu Thần Quân chỉ biết bảy tám phần nên chàng cũng chỉ biết lờ mờ về trận đó.
Bình Phàm Thượng Nhân xưa nay chưa từng nghe ai nói tới cái tên "Quy Nguyên Tứ Tượng trận" bao giờ, vắt óc cố nhớ lại nên chẳng để ý đến Tân Tiệp đang ngồi bên cạnh cũng trầm ngâm suy nghĩ.
Lúc sau ông bình tĩnh lại, ngẩng mặt nhìn sao thì đã quá nửa canh giờ.
Vì hiếu thắng mà Bình Phàm Thượng Nhân quyết không chịu thua, nhưng chỉ còn một nửa canh giờ, trận thức lại hoàn toàn mù mịt, thì biết làm gì đây?
Hoặc muối mặt nhận thua, hoặc phí đi sáu mươi năm công lực hủy hòn đảo này đi...
Đột nhiên Bình Phàm Thượng Nhân vung chưởng đánh ầm một tiếng làm khối đá trước mặt vỡ tan.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 16
Quy Nguyên cổ trận

Tân Tiệp vẫn ngồi trầm tư, tay dùng que vạch chằng chịt những gì trên mặt đất, thậm chí đến một chưởng vừa rồi của Bình Phàm Thượng Nhân như tiếng sét đánh vỡ tan tảng đá mà cũng không làm chàng ngẩng đầu lên.
Bình Phàm Thượng Nhân nói :
- Này oa nhi! Ngươi hãy mau tìm cách đi nhanh khỏi tiểu đảo này đi, trong vòng nửa thời trường, càng xa càng tốt.
Tân Tiệp vẫn cúi đầu mê mải.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy thiếu niên vẫn chăm chú vẽ những gì lên mặt đất không nghe mình nói, bụng lấy làm kỳ quái. Nhưng chợt nghĩ lại mình đã bị giam trong thạch thất suốt mười năm còn chưa ra được thì làm sao Tân Tiệp trong nửa canh giờ có thể ra khỏi đây, ông chợt cười thầm mình quá hồ đồ. Nhưng Bình Phàm Thượng Nhân vẫn đến bên Tân Tiệp, tò mò cúi xuống xem chàng đang chơi trò gì.
Chỉ thấy Tân Tiệp dùng một khúc cây vẽ chằng chịt lên mặt đất

những đường không theo quy tắc gì, ít ra phải tới mười mấy đường nhìn rối cả mắt.
Bình Phàm Thượng Nhân tuy chẳng hiểu cơ sự thế nào nhưng do hiếu kỳ mà cúi xuống chăm chú xem, bộ râu dài cọ vào cổ Tân Tiệp mà chàng vẫn không hay biết.
Đột nhiên chàng "à" lên một tiếng, dùng chân xóa đi toàn bộ hình vẽ, đôi mày nhíu chặt, trán nhăn lại như nỗ lực cố nhớ lại điều gì.
Bất chợt Bình Phàm Thượng Nhân cũng bị cuốn hút vào trò chơi ú tim đó.
Ông ta vốn đã có chủ định. Chỉ cần phí mất sáu mươi năm công lực để hủy đi cột đá lớn và cao nhất chính giữa đảo tất cả hòn đảo sẽ chìm xuống biển, đó là phương pháp duy nhất để không chịu nhận thua Huệ đại sư.
Hậu quả của việc đó thế nào, trước đây Bình Phàm Thượng Nhân không cần nghĩ đến. Nhưng tình cảnh bây giờ lại khác. Càng lúc ông càng có cảm tình với thiếu niên kỳ dị này, bởi thế không khỏi suy nghĩ. Nếu hủy hòn đảo làm nó chìm sâu xuống biển, tất thiếu niên không thể thoát chết.
Bình Phàm Thượng Nhân nghĩ thầm :
- "Dù ta đứng đầu trong Thế Ngoại tam tiên là võ lâm chí tôn, nhưng không có quyền cướp đi một tính mạng. Nhưng chẳng lẽ đành phải chấp nhận chịu thua lão ni bà kia?"
Nếu ở địa vị người khác thì bất cứ ai cũng suy tính xem có đủ khả năng hủy mỏm đá mấy vạn cân kia hay không, nhưng với Bình Phàm Thượng Nhân thì trái lại chỉ nghĩ xem mình có nên động thủ hay không?
Bình Phàm Thượng Nhân nghi hoặc nhìn Tân Tiệp chìm sâu trong tâm tưởng.
Thời gian thấm thoát qua nhanh.
Bình Phàm Thượng Nhân lại ngước mặt nhìn trời. Còn chừng một khắc nữa, vừa đủ thời gian để hủy mỏm đá.
Mâu thuẫn trong lòng ông ta mỗi lúc một xung khắc nhau quyết liệt hơn.
"Mạng người hay sự hiếu thắng? Lẽ nào đành chấp nhận thua cuộc, để lão ni bà kia lu loa trên giang hồ?"
Chòm râu bạc trắng đã nhuốm vàng của lão hòa thượng dựng ngược lên.
Bình Phàm Thượng Nhân vung chưởng lên, nhưng không nhằm vào mõm đá cao mà đánh vào một khối đá chếch bên cạnh.
"Rầm"!

Khối nham thạch vỡ tan thành muôn mảnh bay tung tóe.
Tân Tiệp như không nhận thấy gì, vẫn chăm chú vẽ lên nền đất.
Bình Phàm Thượng Nhân nghĩ rằng phát ra một chưởng như vậy sẽ làm Tân Tiệp kinh hoảng, thế nhưng thấy chàng vẫn mê mải như vậy lão kinh ngạc đến gần xem.
Bấy giờ trên mặt đất không chỉ mười mấy đường mà có tới cả trăm nét vẽ, không còn phân biệt được đường nào nữa.
Đột nhiên Tân Tiệp dùng cành cây vạch một đường sâu xuống mặt đất cứng sâu tới nữa tấc, sau đó vung tay áo phất mạnh một cái.
Bình Phàm Thượng Nhân chẳng hiểu chút gì về trò chơi bí ẩn đó, bực mình quay đi, tay vung chưởng định phát ra.
Tân Tiệp đột nhiên ngẩng đầu kêu lên :
- Lão tiền bối khoan đã!
Bình Phàm Thượng Nhân ngạc nhiên quay lại thu chưởng về.
Tân Tiệp nét mặt rạng rỡ cười nói :
- Vãn bối đã nhớ ra cách bố trí "Quy Nguyên Tứ Tượng trận" rồi!
Bình Phàm Thượng Nhân trố mắt nhìn Tân Tiệp. Làm sao ông có thể tin được một thiếu niên mới hai mươi tuổi, trong thời gian chỉ một canh giờ mà có thể tham ngộ được loại trận pháp vô cùng phức tạp mà chính ông ta trong suốt mười năm vẫn không hiểu thấu?
Lúc đó trăng đã lên đúng đỉnh đầu. Đó là thời gian ước định giữa Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư cho thời gian mười năm để phá giải trận thức.
Tân Tiệp dùng que chỉ lên những nét vẽ trên mặt đất nói :
- Theo trận đồ, vào trận bằng cửa Can là có thể tới giữa trận. Nhưng muốn đi ra thì phải theo cách khác.
Chàng dừng lại một lúc, chỉ que vào giữa những nét vẽ phức tạp nhất, nói tiếp :
- Từ giữa trận rẽ sang bên tả hai lần, đáng lẽ ra phải có một người giả làm thạch.
Nên biết trận đồ tuy hầu hết dùng những tảng quái thạch chằng chịt bố trí nhau mà thành, nhưng có những hiểm lộ dù người ta có võ công cao cường bao nhiêu cũng không thoát ra được. Và cách bố trí trận thức phải theo đúng nguyên tắc mới đạt đến trình độ huyền ảo, bởi thế ngoài những chất liệu sẵn có ở hiện trường đôi khi phải dùng người thật để tạm thời bố trí.
Bình Phàm Thượng Nhân nghe vậy bỗng reo lên :
- Chính phải! Chính phải! Lần trước ta từ thạch trận đi ra quả có người đứng giả làm quái thạch. Xem ra ngươi hiểu sâu trận thức thật rồi. Chúng ta mau đi thôi!

Suốt mười năm, chắc rằng Bình Phàm Thượng Nhân đã nhiều lần xông xáo trên khắp các nẻo đường thạch trận, tuy không thể thoát ra được nhưng thuộc lòng từng khúc đường như lòng bàn tay. Lúc này nghe Tân Tiệp nói ra, lão chiếu theo địa hình quả đúng như vậy nên tự nhiên tin tưởng.
Tân Tiệp cười nói :
- Chỉ là vãn bối mới hiểu được sáu bảy phần của trận thức ảo diệu này.
Nếu thạch trận được bố trí hoàn chỉnh thì chỉ sợ không thoát ra được.
Bình Phàm Thượng Nhân vội nói :
- Không hề gì! Trước hết cứ đi đã!
Hiển nhiên ông ta sốt ruột muốn rời khỏi nơi mười năm giam cầm, dù có đi được nửa trận cũng cam.
Tân Tiệp đứng lên xác định phương hướng rồi bắt đầu tiến theo hướng đông vượt qua ba khối nham thạch.
Bình Phàm Thượng Nhân bám theo sau, trong lòng hết sức kinh ngạc rằng làm sao một thiếu niên mới hai mươi tuổi mà có thể hiểu ra cổ trận xưa nay chính ông ta chưa từng nghe nói tới?
Suốt mười năm bị giam hãm, đến ngày cuối cùng gặp được thiếu niên này, chẳng những trò chuyện tâm đắc, kiếm thuật ảo diệu mà một người đã hai trăm tuổi như ông ta cũng phải thán phục, lại có khả năng đưa vị thiền sư cao niên ra khỏi thạch trận, chẳng phải đó là thiên ý hay sao?
Tân Tiệp cứ qua mỗi khúc ngoặc lại gật đầu tỏ ra rằng chàng đi đúng cách bố trận. Mỗi lúc chàng càng thêm tự tin, bước cũng nhanh hơn.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy vậy rất cao hứng.
Chẳng bao lâu hai người đã đi ước chừng năm dặm.
Xét ra chu vi tiểu đảo này chỉ mười dặm là cùng, nhưng trong thạch trận hiển nhiên đường quanh co, nhưng kỳ thực tính theo đường chim bay có thể chỉ cách trung tâm vài dặm.
Chỉ cần chừng đó đủ làm Bình Phàm Thượng Nhân sướng mê đi.
“Đã hàng ngàn lần lão xông ra thạch trận nhưng nhiều lắm cũng chỉ quanh co được hai dặm đã trở lại vị trí xuất phát, thế mà bây giờ đã đi được năm dặm, há chẳng phải chuyện thần kỳ? Có lẽ sắp ra khỏi thạch trận chưa biết chừng.”
Nghĩ thế ông lại càng tin tưởng hơn.
Tân Tiệp chui qua một khe nhỏ giữa hai khối quái thạch, trước mặt là một khối quái thạch khác chắn ngang đường. Tân Tiệp quay lại nói :
- Xin tiền bối hủy khối quái thạch này!

Bình Phàm Thượng Nhân nhìn qua cũng biết rằng khối đá này do tay người dựng lên, liền xuất chưởng đánh ra làm khối đá vỡ tan.
Tân Tiệp thấy khối nham thạch có đến vạn cân mà chỉ chốc lát bị Bình Phàm Thượng Nhân biến thành bụi phấn, than thầm :
“Chỉ sợ trên thế gian vĩnh viễn không tìm được ai có công lực thâm hậu hơn.”
Chàng ra sau khối nham thạch vừa bị đánh vỡ quan sát một lúc mới phát hiện ra được một lối đi hết sức kín đáo xuyên qua những tảng đá lớn, nếu vừa rồi không phá hủy tảng đá thì không sao phát hiện ra được.
Hai người lại theo lối mòn đó đi tiếp.
Mây mù càng lúc càng bớt dày đặc hơn.
Bình Phàm Thượng Nhân bụng mừng khôn xiết, tin rằng sắp thoát khỏi chốn giam cầm. Thế nhưng nhìn lại nét mặt Tân Tiệp thì thấy chàng vẫn u ám nặng nề, có vẻ rất lo lắng thì ngạc nhiên không hiểu vì sao.
Đi chừng một dặm nữa, trước mặt đã sáng lên, ánh trăng chiếu rọi trên những khối nham thạch sáng ngời, đồng thời nghe cả tiếng sóng biển rì rầm vỗ vào bờ đá. Hiển nhiên đã ra khỏi trận đồ.
Tân Tiệp á lên một tiếng có vẻ ngạc nhiên, nét ngưng trọng trên mặt chàng giãn ra, quay lại nhìn phía sau một lúc rồi thở hắt ra một hơi, nhìn Bình Phàm Thượng Nhân nói :
- Thì ra Huệ đại sư cũng chưa học hết trận thức này. Nếu không vãn bối không sao ra khỏi được.
Bình Phàm Thượng Nhân bị hãm trong thạch trận đã mười năm nên căm hận biết bao nhiêu. Nay thoát được khỏi chốn giam cầm đó, ông ngẩng mặt lên hú dài một tiếng.
Ánh trăng từ tầng không tỏa sáng, xa xa tiếng sóng vỗ rì rầm cùng ngọn gió mang hơi biển nồng ấm tạt vào mặt khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.
Bình Phàm Thượng Nhân hít vào một hơi căng đầy lồng ngực, nỗi oán hận mười năm bị giam hãm cũng theo đó mà tiêu tan. Vả chăng ông cảm thấy tự hào vì sau cuộc đấu khí mình vẫn là người thắng cuộc.
Ông nhìn Tân Tiệp cười nói :
- Xong rồi! Ngươi đã là đệ tử của Thất Diệu Thần Quân, đương nhiên cũng hiểu ra quỷ môn trận thức này!
Thật tếu là vị cao nhân bị khốn trong thạch trận mười năm không tìm được lối ra nên mới gọi nó là Quỷ môn trận thức.
Tân Tiệp đáp :

- Vãn bối chỉ may mà biết được trận thức này nhưng cũng chưa hiểu được nhiều, suýt nữa mạo hiểm không ra được...
Bình Phàm Thượng Nhân ngắt lời :
- Oa nhi ngươi chẳng cần phải khiêm tốn hão!
Rồi chợt hỏi :
- À này, vừa rồi ta thi triển cho ngươi xem "Đại Diễn thập thức", ngươi đã nhớ hết chưa?
Tân Tiệp cảm động nhìn lão hòa thượng gật đầu :
- Vãn bối chính đang định bái tạ lão tiền bối đã ban tặng tuyệt học cái thế...
Chàng nói bằng giọng thành khẩn, lại tiếp :
- Tuy nhiên hiện còn có chỗ vãn bối vẫn chưa lĩnh hội hết.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy ngay vẻ thành thực của chàng, cười nói :
- Lão nạp tin rằng ngươi đã hiểu hết. Tuy nhiên muốn áp dụng thành thạo thì còn phải luyện một thời gian nữa. Còn những chỗ ngươi nói là chưa lĩnh hội, đó là những chỗ còn khiếm khuyết, nhất là ba chiêu cuối cùng. Ngươi nên tự mình nghiên cứu bổ sung thêm cho hoàn thiện, lúc đó khắp thiên hạ chỉ e rằng chẳng mấy người tiếp được ngươi mười chiêu đâu!
Tân Tiệp thầm nghĩ Bình Phàm Thượng Nhân đã quá lời. Mặc dù "Đại Diễn kiếm pháp" rất thần diệu, kết hợp với kiếm pháp của bổn môn lại càng lợi hại, nhưng trên võ lâm còn biết bao nhiêu cao nhân dị sĩ...
Mới nghĩ tới đó, chợt một tiếng cười phá tan khoảng không truyền lại. Chớp mắt, một nhân ảnh hiện ra trước mặt hai người cách chừng ba trượng, thân pháp thật kinh nhân đến nỗi Tân Tiệp nghe tiếng cười xong vẫn không biết đối phương xuất hiện từ phương hướng nào. Chàng trấn tĩnh lại, nhận ra đó là vị bài danh thứ hai trong Thế Ngoại tam tiên - Huệ đại sư.
Bình Phàm Thượng Nhân cười hô hố nói :
- Lão ni bà, ngươi dùng trăm phương nghìn kế muốn dồn ta vào hạ phong. Thế nhưng trời xanh có mắt không để ngươi được toại nguyện. Hô hô hô...
Trên nét mặt hồng nhuận lộ rõ vẻ đắc ý.
Huệ đại sư nhíu mày nói :
- Lão ni sống đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên nghe nói người ta nhờ vào tiểu bối để thắng cuộc...
Huệ đại sư cho rằng câu khích bác đó sẽ làm cho Bình Phàm Thượng Nhân nổi giận. Nhưng không ngờ ông lại càng cười to đáp :

- Chúng ta năm xưa đánh cuộc có quy định nhờ người ngoài giúp lão nhi ta thoát thân khỏi đây hay không đâu?
Huệ đại sư hừ một tiếng, nhìn sang Tân Tiệp nói :
- Không ngờ một tiểu tử như ngươi lại phá được cổ trận của ta, hãy biết rằng chưa được cho phép mà ngươi xông vào Tiểu Trấp đảo đã là phạm vào quy tắc rồi. Thế mà ngươi còn xông vào thạch trận giúp kẻ địch của ta, tội không thể dung tha. Để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám không coi lão ni vào đâu cả.
Tân Tiệp bản tính bướng bỉnh, lại thấy bị Huệ đại sư bức bách như thế, hào khí nổi lên. Vốn trước đây chàng thầm nể trọng vị bài danh thứ hai trong Thế Ngoại tam tiên, nhưng không ngờ mới gặp đã quy kết mình vô lý như thế, cự lại :
- Vãn bối lên đảo chỉ là vô tâm. Nếu chỉ vì thế mà tiền bối định giáo huấn thì dù bất tài, vãn bối thà chịu chết, không để bị nhục.
Thế rồi chàng bước ra chờ đợi, dáng vô cùng uy mãnh. Tuy biết rõ rằng mình không phải là đối thủ của Huệ đại sư, nhưng chàng nói câu đó là thật lòng.
Chàng làm thế vì ngầm so sánh đối phương với Vô Hận Sinh, kẻ không thèm biết trái phải.
Huệ đại sư bỗng sửng sốt.
- “Chỉ là một tiểu tử còn lâu mới đáng mặt đồ đệ mình lại không biết sống chết là gì sao?”
Tuy nhiên vị lão ni cũng thầm ân hận rằng mình đã quá lời.
Người không biết thì không có tội, có ai lại chui đầu vào thạch trận mà mình chưa biết rõ? Huống chi đối phương là một thiếu niên có vẻ cương trực và dũng khí như vậy?
Nhưng lòng tự ái bao giờ cũng lấn át mọi tình cảm khác.
Huệ đại sư lướt mắt quan sát Tân Tiệp một lúc rồi đột nhiên cất tiếng cười.
Lúc đầu âm thanh còn thấp, nhưng vang to dần, âm hưởng dội vào vách đá như hàng chuỗi tiếng sét.
Tân Tiệp lúc này công lực không phải tầm thường, thế mà vẫn thấy tai mình như bị ngàn mũi kim chọc vào nhức nhối, tưởng chừng không sao chịu nổi.
Đột nhiên Bình Phàm Thượng Nhân quát to một tiếng làm đứt đoạn chuỗi cười của Huệ đại sư, nói :
- Ta chẳng cần biết Tiểu Trấp đảo của lão ni bà ngươi có quy định gì, nhưng hôm nay nếu không có oa nhi này tới đây thì hòn đảo của ngươi đã chìm sâu xuống biển rồi!
Huệ đại sư trừng mắt nhìn Bình Phàm Thượng Nhân rồi quay sang

Tân Tiệp hỏi :
- Ngươi đã chịu được "Tra Dương Huyền Âm" của ta tất có chút võ công, vậy có dám tiếp lão ni ba chiêu không?
Tân Tiệp thừa hiểu công lực Huệ đại sư cao thâm mạc trắc, còn trên cả Vô Hận Sinh, nhưng lúc này thế đã không thể thoái thác, chàng bỗng thấy ngạo khí dâng cao, trầm giọng nói :
- Vãn bối không biết lượng sức, xin tiếp cao chiêu của tiền bối!
Huệ đại sư không nói gì thêm, cũng không cần vận công dụng lực gì cả, thân ảnh đột nhiên lướt tới, ống tay áo phải nhẹ phất thành một màu xám ập xuống đối phương.
Tân Tiệp tuy đã vận chân khí phòng bị từ trước, nhưng với thân pháp phàm tốc như vậy, cảm thấy như lần trước bị Vô Hận Sinh khống chế.
Nhưng bây giờ công lực chàng đã khác trước rất nhiều. Trong lúc nguy cấp, trí óc chàng lại càng sáng suốt, lập tức nghĩ ra cách đối phó. Tân Tiệp đưa tay trái lên giữ trung bộ, còn tay phải phàm tốc đánh ra một chưởng phải kích vào vai trái đối phương.
Chiêu đó nếu đổi một ngày trước thì uyển mạch chàng lộ số và không đủ lực, dễ bị chộp ngay. Nhưng bây giờ chưởng xuất ra như phong, từ xa cũng nghe rin rít chứng tỏ có thể điểm hỏa phá thạch.
Huệ đại sư á lên một tiếng, phất tiếp tay áo kia quét sang hóa giải chưởng lực đối phương.
Tân Tiệp thấy chiêu đó thế rất uy mãnh, nhưng chiêu thức lại giống hệt "Hoành Tảo Thiên Quân" của phái Võ Đang. Đối với võ học của Ngũ đại tông phái thì chàng đã nghiên cứu qua hàng nghìn lần, biết đến chân tơ kẽ tóc, thêm nữa lại có cách ứng phó hết sức kỳ diệu và hiệu quả của Thất Diệu Thần Quân.
Không chút do dự, chàng thi triển ngay một chiêu "Hương Văn Nhập Lý" trong "Ám Ảnh Phù Hương", búng mình nhảy lên vừa ra khỏi sự khống chế.
Huệ đại sư trố mắt kinh ngạc, không ngờ thiếu niên dễ dàng tránh được hiểm chiêu của mình đến thế.
Bình Phàm Thượng Nhân khoái chí cười lên hô hố, miệng khen :
- Diệu cực! Diệu cực!
Huệ đại sư vừa kinh vừa giận, thét to lên một tiếng, vung hữu trảo như bộ vuốt chim ưng chộp tới nhanh như chớp.
Lần đầu tiên có kinh nghiệm đối phó với cường địch, Tân Tiệp thấy tự tin thêm nhiều, hùng khí nổi lên, tay phải dùng chỉ thay kiếm thi triển chiêu "Mai Hoa Tam Lộng" trong tuyệt học bổn môn "Cù Chi kiếm pháp" nghênh đỡ.

Trảo này của Huệ đại sư là một trong những tuyệt chiêu của mình, trong đó ẩn tàng vài phân sát thủ.
Lúc này thấy Tân Tiệp dùng chỉ thay kiếm đâm chếch lên, lòng thầm đắc ý lật bàn tay đội ngược trảo thức từ diện chộp qua sườn trái đối phương.
Nào ngờ Tân Tiệp cũng đổi thức cực nhanh. Chỉ nghe vút một tiếng, tay phải chàng cũng lật nhanh lại, phàm tốc vô tỷ đâm thẳng tới uyển mạch của Huệ đại sư.
Tiểu Trấp đảo chủ công lực phi phàm, hai tay trầm xuống, tay trái tiếp tục vươn trảo xuất chiêu thứ ba, nháy mắt bộ vuốt đã cách trước ngực Tân Tiệp chỉ vài tấc.
Hầu như cùng lúc, "Mai Hoa Tam Lộng" biến hóa lần thứ ba, tay trái dùng hai ngón trỏ và giữa điểm tới huyệt Khúc Trì của Huệ đại sư.
Chỉ nghe "bịch" một tiếng, Huệ đại sư thu chiêu hai tay chập vào nhau đứng nguyên chỗ còn Tân Tiệp lùi sau hai bước.
Tân Tiệp khâm phục Huệ đại sư công lực thâm hậu, trái lại vị Tiểu Trấp đảo chủ khen thầm thiếu niên dùng ba chiêu liên hoàn vừa khéo hóa giải được chiêu thức của mình.
Bình Phàm Thượng Nhân lại cười khà khà vuốt râu khen giỏi.
Huệ đại sư chừng như nổi giận không phải vì Tân Tiệp mà vì Bình Phàm Thượng Nhân, đột nhiên phất mạnh hai tay giống như chim vỗ cánh nhảy vút lên.
Khi đạt tới đỉnh điểm, cao chừng hai trượng, hai tay áo xòe ra dừng lại giây lát rồi đột nhiên lao người đâm bổ xuống. Thân ảnh thật vô cùng mỹ diệu!
Ngay cả Bình Phàm Thượng Nhân cũng không ngờ tới chiêu thức đó, không ngờ Huệ đại sư lại dùng đến chiêu "Thương Ưng Bát Thức". Nụ cười trên môi Bình Phàm Thượng Nhân vụt tắt, mắt không chớp theo dõi Tân Tiệp xem chàng đối phó với chiêu tối hậu.
Tân Tiệp cảm thấy chưởng lực như áp xuống từ bốn phía xung quanh, đặc biệt ngay sau lưng chưởng phong cực mạnh, đó chính là chỗ thần bí của "Thương Ưng Bát Thức". Trong giây lát, chàng không biết phải đối phó thế nào.
Trong giây lát đó, bao nhiêu võ học lướt nhanh trong đầu với hàng nghìn chiêu thức mong tìm ra một giải pháp và bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên.
Chỉ thấy hai cánh tay Tân Tiệp nâng lên, hai bên cao bằng hai vai rồi đột ngột hợp vào chính giữa, khi hợp sát rồi chợt lật nhanh ra. Lập tức chưởng ảnh từ hai tay ào ạt dồn lên không mãn thiên mãn địa.
Đó chính là chiêu "Phương Sinh Bất Tức" trong "Đại Diễn thập thức"

mà chàng mới lĩnh ngộ được từ Bình Phàm Thượng Nhân.
Huệ đại sư thấy hai tay đối phương hợp lại rồi lật ra lại sinh trùng trùng chưởng ảnh đánh lên như vậy, dày đặc đến nỗi không có khe hở để công vào nữa.
Bà ta tung mình tiếp tục nhảy lên cao tầm trượng rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, hướng sang Bình Phàm Thượng Nhân hừ một tiếng hậm hực bảo :
- Lão hòa thượng! Một chiêu "Phương Sinh Bất Tức" của ngươi tuyệt thật.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy Tân Tiệp lấy tuyệt chiêu của mình sử dụng tuyệt diệu đến nhường ấy, lòng đắc ý phi thường. Nghe Huệ đại sư nói, ông ta ngoác miệng ra cười hỏi vặn :
- Thế thì sao chứ?
Huệ đại sư cứng lưỡi, đành quay sang Tân Tiệp nói :
- Chúng ta có lời từ trước chỉ đấu ba chiêu. Ngươi bây giờ có thể đi!
Liền đó, lại quay sang Bình Phàm Thượng Nhân :
- Lão ni không biết điều, còn muốn lão giáo thêm "Đại Diễn thập thức" của lão hòa thượng ngươi.
Bình Phàm Thượng Nhân cười đáp :
- Hay lắm! Chính lão nhi ta cũng đang ngứa ngáy chân tay. Chúng ta đánh mấy chiêu giải sầu càng tốt!
Huệ đại sư không nói nữa, nhún mình nhảy lên đánh luôn!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 17
Phong vân tế hội

Song thủ cùng xuất, chân mới nhún nhảy vài bước, không hiểu bằng cách gì mà Huệ đại sư đã lướt quanh Bình Phàm Thượng Nhân tới mấy vòng rồi! Tuy lướt đi như vậy nhưng Huệ đại sư vẫn giữ khoảng cách tới đối phương không sai một tấc. Bà ta lướt quanh Bình Phàm Thượng Nhân bảy vòng và xuất bảy chiêu. Trong bảy chiêu đó, chiêu nào cũng tuyệt diệu vô tỷ.
Tân Tiệp từng biết võ nghệ của Vô Hận Sinh và Bình Phàm Thượng Nhân, đã nghĩ rằng trong thiên hạ võ học chỉ có thể đạt đến trình độ đó là cùng. Thế nhưng bây giờ thân thủ bộ pháp của Huệ đại sư xem ra lại càng vô cùng ảo diệu vượt qua mọi sự tưởng tượng.

Tân Tiệp lập tức quên mất mình đang đứng ở đâu, toàn thân bị hút chặt vào trận đấu.
Bình Phàm Thượng Nhân chân đứng nguyên một chỗ, chỉ từ thắt lưng trở lên là không ngừng chuyển động, uyển chuyển xoay người khống chế cả bốn hướng, nhất nhất hóa giải cả bảy chiêu của Huệ đại sư, đồng thời cũng đánh ra năm chiêu phản công.
Tân Tiệp để ý quan sát bộ pháp của Huệ đại sư, thấy rằng chưởng thức của bà tuy cũng thần diệu nhưng không sao sánh được bộ pháp thần kỳ đó. Mỗi lần Huệ đại sư xuất chiêu thì chàng tự nghĩ trong đầu xem nên dùng chiêu nào để ứng phó, sau khi nghĩ ra thấy quả nhiên Bình Phàm Thượng Nhân cũng dùng chiêu như mình đã nghĩ để đối địch, điều đó càng làm chàng tăng thêm hứng thú.
Có lẽ ông trời đã cho chàng cơ hội may mắn như thế, cũng có thể gọi là cơ duyên. Nếu Bình Phàm Thượng Nhân không đem "Đại Diễn Thần Kiếm" truyền thụ cho chàng, nếu không được chứng kiến qua trận thực đấu vô tiền khoáng hậu này thì cho dù chàng có tài trí đến đâu cũng phải mất hai chục năm mới hiểu hết những biến hóa và chỗ tinh diệu của nó.
Chàng bỗng thầm cảm ơn Huệ đại sư đã đề nghị lĩnh giáo "Đại Diễn Thần Kiếm" của Bình Phàm Thượng Nhân. Mắt dán chặt vào hai kỳ nhân đang kịch chiến, trong bất tri bất giác, chàng cũng tham ngộ được tới tám chín phần.
Không lâu sau, hai người đã đấu tới mấy trăm chiêu. Chỉ trong vòng nửa khắc mà hai người đã đấu mấy trăm chiêu cũng đủ biết cả thân pháp và chiêu thức thần tốc đến bực nào. Chỉ sợ rằng nghe mà không mấy ai tin nổi.
Thế nhưng qua mấy trăm chiêu, Bình Phàm Thượng Nhân phần lớn chỉ giữ thế thủ. Đột nhiên lão hú lên một tiếng, đổi chưởng thành chỉ, đổi chỉ thành kiếm rồi tung mạnh người. Chỉ trong vòng ba chiêu, Bình Phàm Thượng Nhân đã đổi thủ làm công.
Đương nhiên chiêu thức vẫn là "Đại Diễn thập thức".
Từ đây tình cảnh bắt đầu thay đổi. Chưởng lực của Huệ đại sư bắt đầu giảm sắc, dần dần lâm vào thế thủ.
Nhưng cho dù Bình Phàm Thượng Nhân dùng "Đại Diễn thập thức" kỳ diệu công kích mãnh liệt bao nhiêu cũng không sao chạm được một cọng lông nào trên người Huệ đại sư.
Tuy không đả thương được đối phương nhưng Bình Phàm Thượng Nhân vẫn mặc sức làm mưa làm gió, thi triển chiêu thức liên miên bất tuyệt, biến hóa ảo diệu khôn lường.
Tân Tiệp không ngờ "Đại Diễn Thần Kiếm" lại có nhiều biến hóa và

phát huy thế công uy mãnh đến thế, mới biết rằng vừa rồi mình chỉ nắm được phần cốt lõi. Nhờ thế mà chàng tham ngộ thêm không ít.
Đến lúc đó, Tân Tiệp đột nhiên hiểu rằng Huệ đại sư cầm cự được lâu như vậy với Đại Diễn thập thức uy mãnh vô song là nhờ vào bộ pháp thần kỳ của mình. Chàng cố theo dõi để nắm được quy luật nhưng nhìn cứ rối tinh lên, không sao hiểu được. Tân Tiệp không biết rằng bộ pháp thần kỳ đó gọi là "Cật Ma Thần Bộ", vốn là công phu đắc ý nhất của Huệ đại sư trong toàn bộ võ học của mình, hiển nhiên rất sâu sắc và ảo diệu. Trong suốt mấy chục năm, Huệ đại sư đã tốn rất nhiều tâm huyết để tham ngộ từ một bản cổ thư, đồng thời sáng tạo ra và hoàn thiện thêm, nay có thể coi là thân pháp độc nhất vô nhị trên võ lâm.
Lúc này song phương đã đấu gần nghìn chiêu, thế nhưng mỗi bên vẫn dùng kỳ chiêu tưởng chừng như bất tận.
Tân Tiệp bị hút chặt vào trận đấu, quên hết mọi sự xung quanh, thậm chí quên luôn cả sự tồn tại của mình.
Có lẽ chỉ có mình chàng là có may mắn được chứng kiến trận đấu vô tiền khoáng hậu đó.
Đột nhiên từ trên không có âm thanh văng vẳng vang tới giống như tiếng tiêu. Âm thanh từ rất xa như vượt qua muôn trùng sóng biển vang vào đảo nghe dìu dặt khiến người ta cảm thấy thoải mái. Đặc biệt nó mang âm hưởng của sự thanh bình khiến người ta dù đang làm việc gì cũng muốn bỏ hết để ngắm cảnh thiên nhiên kỳ thú, chí ít cũng là thưởng thức tiếng tiêu giữa không gian lồng lộng.
Ngay cả Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư công lực cái thế cũng bị tiếng tiêu tác động, nét mặt giãn ra rồi cùng ngừng tay ngừng đấu, nghiêng tai về hướng có tiếng tiêu.
Tân Tiệp thấy thế thì không khỏi cảm thấy kỳ dị.
Cả hai vị cao nhân tiền bối mặt lộ vẻ ngạc nhiên ngước nhìn lên trời.
Tân Tiệp cũng hướng ánh mắt theo họ nhưng không thấy gì ngoài tiếng tiêu vẫn réo rắt vang tới mỗi lúc một gần.
Tân Tiệp nghi hoặc quay nhìn Bình Phàm Thượng Nhân thì chợt thấy ông cất tiếng hú vang, âm thanh tuy cao nhưng vẫn êm nhẹ, hòa với tiếng tiêu tạo thành một sự tương đồng.
Đột nhiên từ trên không có tiếng vỗ cánh.
Tân Tiệp vội vã ngẩng lên thì thấy một con hạc lớn đang lao tới rất nhanh.
Trên lưng bạch hạc có mang theo một lão tăng gầy guộc.
Tiếng tiêu chính là từ lão tăng phát ra. Lão tăng tuy gầy nhưng rất cao, có lẽ còn cao hơn Bình Phàm Thượng Nhân hẳn một cái đầu.

Bộ râu bạc dài khiến nét mặt ông trông rất từ hòa.
Huệ đại sư vẫn giữ vẻ ngạc nhiên, có lẽ không quen biết lão tăng.
Còn Bình Phàm Thượng Nhân vẻ mặt tươi lên và chầm chậm đến gần con bạch hạc.
Bạch hạc lượn thêm một vòng rồi từ từ đỗ xuống, hai cánh xòe rộng phải tới hai trượng, làm cát bụi trên đảo bốc tung lên.
Lão tăng cất chiếc tiêu vào người rồi lấy ra một con cá gỗ, gõ một tiếng.
Không biết con cá làm bằng loại gỗ gì mà phát ra âm thanh vang xa tới mấy dặm.
Bình Phàm Thượng Nhân không nói gì, chỉ vái lão tăng một vái rồi quay sang Huệ đại sư vái một vái nữa, sau đó leo lên lưng bạch hạc ngồi bên cạnh lão tăng, còn nhìn Tân Tiệp gật nhẹ đầu.
Con hạc lại xòe cánh nhún mình lao lên tầng không.
Lão tăng trước đó lướt mắt nhìn Tân Tiệp mấy lần, tỏ ra kinh dị. Khi con hạc bay lên thì lão tăng trầm giọng nói :
Hổ diệu lòng đàng phi hoàng nhật, Hạc lệ nhất thanh tiêu tương khứ!
Tân Tiệp nghe âm thanh của lão tăng còn văng vẳng nhưng bạch hạc đã bay rất xa...
Huệ đại sư ngẩn người nhìn theo bạch hạc chừng như mãi nghĩ điều gì mà không hiểu được. Cuối cùng Huệ đại sư từ từ quay lại nhìn Tân Tiệp, đột nhiên trên môi lộ nét cười. Bất thần bà ta vung vẩy hai ống tay áo, nhảy mấy vòng, động tác diệu kỳ uyển chuyển.
Tân Tiệp chợt nhận ra ngay là bà ta đang thi triển bộ pháp thần kỳ mà mình vừa chứng kiến.
Lát sau, trên cát hiện rõ bốn mươi chín vết chân.
Huệ đại sư thi triển xong liền lao vút đi khuất vào giữa đảo.
Tân Tiệp ngẩn người nhìn những dấu chân trên cát, bất giác lòng mừng khôn xiết, biết rằng Huệ đại sư đã lưu lại để truyền bộ pháp thần diệu cho mình.
Từ xa vẳng lại tiếng của Huệ đại sư :
- “Cật Ma Thần Bộ” tặng người hữu duyên. Trong vòng nửa canh giờ, có thể tham ngộ được hay không là tùy thuộc vào thiên tư của ngươi!
Tân Tiệp liền quỳ xuống hướng vào đảo bái tạ.
Tuy không biết ý của Huệ đại sư nói trong nửa canh giờ là gì nhưng chàng lập tức chú mục vào những dấu chân, ngưng thần nghiên cứu.
Ban đầu chàng không hiểu chút gì. Nếu trước đó chàng không tập trung trí lực chăm chú quan sát bộ pháp của Huệ đại sư thì tất đành chịu bất lực.

Vốn có thiên bẩm võ học, lại là người say mê tìm hiểu nên Tân Tiệp bị cuốn hút ngay vào việc nghiên cứu mối quan hệ của những bước chân.
Nửa canh giờ thấm thoát trôi qua, Tân Tiệp vẫn ngưng thần tham ngộ, không biết gì đến ngoại cảnh.
Bấy giờ nước thủy triều đã dâng cao dần. Một đợt sóng nổi lên ập nhanh vào bờ, càng gần càng cao, phút chốc cuồn cuộn như một bức tường ào ạt tràn qua bờ cát.
Tân Tiệp đang vắt óc suy nghĩ năm bước cuối cùng. Đó là năm bước tinh túy và cốt yếu nhất của "Cật Ma Thần Bộ" cho nên cũng khó lĩnh ngộ nhất. Lúc đó thì cơn sóng đã ập đến sau lưng.
Tân Tiệp đạp chân lên từng vết chân đó, chuyển chỗ thêm lần nữa rồi chợt hiểu ra. Chàng nhảy cẫng lên vì vui sướng.
Chính lúc chàng còn đang nhảy lên thì đợt sóng đã trào đến, Tân Tiệp kinh hãi tung mình tới bờ đá. Khi quay đầu nhìn lại thì đợt sóng đã rút, đồng thời những dấu chân của Huệ đại sư để lại đều bị sóng xóa mất không còn dấu vết. Bấy giờ chàng mới hiểu lời Huệ đại sư nói chỉ trong vòng nửa canh giờ là thế.
Tân Tiệp đã tham ngộ xong "Cật Ma Thần Bộ", lòng mừng khôn xiết. Nhớ lại chỉ một ngày lên đảo mà chàng đã thu hoạch được rất nhiều, võ công nay đã tăng tiến gấp nhiều lần so với trước. Tân Tiệp đưa mắt nhìn Tiểu Trấp đảo với tình cảm trìu mến và lòng biết ơn, đồng thời hùng tâm cũng trỗi dậy.
Chàng thầm hổ thẹn vì mấy ngày qua cứ tưởng rằng võ công mình đã có thể làm nên đại sự mà xao nhãng việc học hỏi luyện tập thêm. Hơn nữa lại còn dính dáng đến tình trường mà gây nên không ít phiền phức.
Tân Tiệp nhớ lại mà toát mồ hôi. Nếu không có kỳ duyên thì với võ học trước đây mà đưa ra tranh đua với thiên hạ võ lâm thì chẳng đáng làm trò cười cho thiên hạ.
Lúc này, qua Bình Phàm Thượng Nhân, chàng biết rằng võ học của Thất Diệu Thần Quân là thần diệu, có thể sánh với mọi võ học tinh túy nhất, nhưng chàng còn chưa tham ngộ hết, công lực lại kém cõi đến thảm hại nên chưa thể gánh vác nổi trọng trách mà Mai thúc thúc gia phó. Đến lúc này thì Tân Tiệp tự tin hơn nhiều. Chàng thầm hạ quyết tâm rằng mình nhất định phải làm nên một sự tích thật oanh liệt.
Phương Đông đã bắt đầu ửng hồng, chiếu lên mặt biển xanh biếc màu ngọc bích tạo nên quang cảnh vô cùng ngoạn mục. Lát sau, vầng dương nhô lên trên mặt biển, tỏa ánh nắng rực rỡ lên Tiểu Trấp

đảo. Tiểu Trấp đảo đối với chàng giờ đây trở nên rất thân thiết. Nhưng dù sao chàng cũng phải rời khỏi đảo này để trở về trung thổ.
Vừa nghĩ ngợi mông lung, bất tri bất giác từ phía đông chàng đã vòng sang phía tây đảo. Trong lòng còn băn khoăn chưa biết làm cách gì để trở về lục địa thì chàng chợt trông thấy bên bờ cát có một chiếc thuyền nhỏ.
Lòng mừng khấp khởi, Tân Tiệp vội sải bước đến gần. Chợt thấy trên bờ cát trước thuyền ai đó đã viết hàng chữ :
"Từ Tiểu Trấp đảo, hành trình theo hướng tây nam. Bây giờ trên biển gió đông đang thổi mạnh, giương buồm chỉ đi một ngày là tới được lục địa."
Hiển nhiên chính là Huệ đại sư đã chuẩn bị chu đáo các thứ cho chàng.
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- "Chỉ cần một ngày đã tới lục địa rồi sao? Tiểu Trấp đảo ở gần lục địa vậy ư?"
Tân Tiệp chợt ngẩng lên, vận hết mục lực nhìn. Quả nhiên chàng thấy thấp thoáng cuối chân trời là những vệt xanh nhô cao. Đó là dấu vết mờ nhạt của những ngọn núi lên chân trời màu bàng bạc.
Tân Tiệp lại một lần nữa quay mặt vào đảo, quỳ xuống bái tạ, sau đó nhảy lên thuyền.
Quả nhiên gió Đông thổi mạnh. Tân Tiệp căng buồm rồi đẩy thuyền ra khơi.
Cánh buồm no gió lao đi vun vút. Lát sau chàng nhìn lại thì thấy Tiểu Trấp đảo chỉ còn là một vệt mờ, chính giữa là mỏm đá nổi rõ giữa nền trời.
* * * * *
Nếu ngược dòng Trường Giang tới Vũ Hán thì thấy con sông được hợp thành bởi hai chi lưu, hữu ngạn là sông Hán Thủy, còn tả ngạn vẫn gọi là Trường Giang.
Ở ngã ba sông có ba trấn lớn đối ngạn là Vũ Xương, Hán Dương và Hán Khẩu. Nơi đây từ xưa là trọng trấn của tỉnh Hồ Bắc nên hành nhân rất náo nhiệt.
Đặc biệt là thủy lộ, lúc nào cũng có hàng trăm con thuyền xuôi ngược.
Từ khi có tin Thất Diệu Thần Quân tái hiện giang hồ và ở Vũ Hán xảy ra mấy việc làm chấn động võ lâm thì chỗ này đã trở thành nơi quần anh tụ hội. Cao thủ các phái lục tục kéo đến để xác định xem tin tức Thất Diệu Thần Quân xuất hiện có xác thực không. Đặc biệt là Ngũ đại tông phái ngày xưa đã tham gia việc ám toán Thất Diệu Thần

Quân lại càng nôn nóng xác định tin tức đó.
Bấy giờ vào tiết cuối hạ, ở Vũ Hán chưa thể gọi là mát mẻ nhưng đã bớt oi bức. Ngày hôm ấy có một chiếc thuyền nhỏ ngược dòng từ hướng Đông căng buồm lướt tới Vũ Hán rồi cập nhẹ vào bờ. Trên bến sông, thuyền bè rất nhộn nhịp không dưới trăm chiếc nhưng chiếc thuyền nhỏ luồn lách rồi cuối cùng cũng cập được vào bờ.
Từ trên thuyền bước xuống một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, vận y phục kiểu văn sĩ màu xám, dáng đường hoàng thanh thoát.
Thiếu niên tránh những đám đông để khỏi bị ngăn trở, đi khỏi bến sông hướng về thành Hán Khẩu.
Nếu quan sát kỹ, thiếu niên có ánh mắt sáng quắc, cương nghị, nét mặt anh tuấn rất hợp với dáng người cao dong dỏng, chỉ có sắc mặt hơi nhợt nhạt một chút. Thiếu niên bước đi rất nhanh, chẳng bao lâu đã vào trong thành.
Bấy giờ đã quá Ngọ, thiếu niên hình như đã quen thuộc nên không dừng lại mà đi thẳng về phía đông thành, đến trước cửa hiệu kim hoàn mới được khai trương chưa lâu là Sơn Mai Châu Bảo Hiệu.
Thiếu niên dừng trước cổng giây lát, thần tình tỏ ra kinh dị, nhìn vào bên trong rồi cất tiếng gọi :
- Trương đại ca!
Từ trong hiệu có người chạy ra. Đó là một hán tử chừng bốn mươi tuổi. Hán tử mở rộng cửa, kêu lên :
- Tân chủ nhân đã về rồi ư? Ui chao! Bọn tiểu nhân mong ngài đến mỏi mắt...
Sau phút mừng rỡ, vẻ mặt trung niên hán tử chợt lộ vẻ bi thương.
Thiếu niên ngạc nhiên hỏi :
- Có chuyện gì thế Trương đại ca?
Hán tử họ Trương thảng thốt :
- Hầu lão... chết rồi!
Thiếu niên nghe vậy biến sắc mặt, thân hình lảo đảo rồi đột nhiên chồm tới chộp lấy cổ áo hán tử họ Trương, run giọng hỏi :
- Cái gì? Ngươi... nói gì? Hầu nhị thúc... đã chết rồi sao?
Hán tử họ Trương hoảng hốt lùi lại một bước, chỉ tay vào cửa hiệu rồi nói :
- Xin chủ nhân vào trong hiệu, tiểu nhân sẽ kể lại tường tận...
Nhưng thiếu niên vẫn sốt ruột hỏi dồn :
- Ngươi hãy trả lời ta ngay. Có thật là Hầu nhị thúc đã chết rồi không?
Hán tử gật đầu đáp :
- Dạ...

Thiếu niên nghe vậy thì mặt mày xây xẩm, buông trung niên hán tử ra rồi từ từ ngã xuống ngất đi.
Hán tử họ Trương thất kinh, vội vàng dìu lấy thiếu niên đưa vào Sơn Mai hiệu, quát bảo gia nhân mang nước lạnh đến chườm vào mặt thiếu niên.
Chỉ chốc lát, thiếu niên đã tỉnh lại.
Vừa mới hoàn hồn, thiếu niên đã ngồi bật dậy, nhìn hán tử họ Trương hỏi :
- Hầu nhị thúc chết như thế nào?
Thiếu niên chính là Tân Tiệp chủ nhân của Sơn Mai Châu Bảo Hiệu, sau một thời gian bặt tin mới từ Đông Hải trở về.
Trung niên hán tử họ Trương là chưởng quầy của Sơn Mai hiệu này, bắt đầu kể :
- Mười mấy ngày trước, vào lúc tinh mơ tiểu nhân vừa ra khỏi dãy cư phòng, đi qua hậu viện thì chợt phát hiện Hầu lão nằm cuối góc sảnh, người đã chết từ lâu. Lúc đầu tiểu nhân tưởng rằng Hầu lão bị trúng phong mà chết, nhưng sau xem lại thấy trước ngực có dấu chưởng thương, hai bên miệng đọng lại dấu máu đã khô, thêm nữa trên mặt đất còn một vũng máu đã đông lại chắc rằng do Hầu lão thổ ra, lúc đó tiểu nhân mới tin rằng Hầu lão bị chấn thương mà chết. Tiểu nhân vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng Tân chủ nhân giao du với nhiều nhân vật trong võ lâm mà sinh ra tai họa này... nên liền cho đóng tất cả các cửa hiệu ở Hồ Bắc và mai táng Hầu lão chu tất... may rằng hôm nay chủ nhân đã trở về...
Tân Tiệp nghe xong thì thương cảm không biết chừng nào, mắt lấp lánh lệ quang, hỏi tiếp :
- Hầu nhị thúc được chôn cất ở đâu?
Hán tử họ Trương đáp :
- Tiểu nhân biết chủ nhân rất trọng thị Hầu lão nên cử hành tang lễ rất chu đáo. Mộ địa trên một ngọn đồi phía tây cách thành không xa.
Tân Tiệp lặng lẽ gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.
Trương chưởng quầy biết rằng Tân chủ nhân lòng đang buồn khổ, muốn đến viếng mộ Hầu lão ngay, định đi theo dẫn đường nhưng bị Tân Tiệp ngăn lại :
- Nếu mộ địa không khó tìm thì ngươi cứ ở nhà, để ta đi một mình cũng được.
Trương chưởng quầy cúi mình đáp :
- Không khó tìm đâu! Chủ nhân cứ ra khỏi thành theo hướng tây, đi một dặm là thấy.
Theo chỉ dẫn của Trương chưởng quầy, Tân Tiệp ra cửa thành phía

tây, chẳng bao lâu đã thấy một ngôi mộ mới nằm chơ vơ trên đồi liền đâm bổ tới.
Tân Tiệp từ nhỏ đã mất cha mẹ, người thân duy nhất trong đời chỉ có Hầu Nhị và Mai Sơn Dân, bởi thế chàng yêu quý họ không kém gì ruột thịt, tôn kính như phụ mẫu. Nay Hầu Nhị chết đi, làm sao chàng không đau đớn?
Chàng cố ghìm những dòng lệ đang trào ra, đến quỳ trước mộ, lòng đau như cắt, lẩm nhẩm khấn vái.
Ngày xưa lúc chứng kiến thảm cảnh của phụ mẫu, chàng mới mười tuổi nên chưa hiểu hết nỗi thương đau của sự mất mát, nay trước nỗi đau này, lòng chàng như đứt đoạn.
Tân Tiệp cứ quỳ phục trước mộ hồi lâu, mắt đăm đăm nhìn vào mộ chí. Nếu như lúc đó có người ám toán thì chàng không sao tránh được.
Vừa lẩm bẩm khấn vái, chàng vừa cố đoán xem ai là người đã hạ độc thủ với Hầu nhị thúc như vậy nhưng không sao đoán ra được. Nhưng võ công của Hầu nhị thúc không phải tầm thường, vậy ai có thể hạ thủ? Nhưng cho dù thế nào, chàng cũng hạ quyết tâm nhất định phải truy tìm cho được hung thủ.
Tân Tiệp bỗng bật thành tiếng :
- Nếu ta không bắt hung thủ giết Hầu nhị thúc đập nát thây thành muôn mảnh thì thề không làm người!
Thề xong, chàng đứng lên chầm chậm đi xuống đồi.
Đột nhiên chàng dừng phắt lại, giỏng tai nghe ngóng. Trong khu rừng bên trái, cách chừng mười trượng có nhân ảnh chập chờn. Lúc này trong lòng đầy căm giận, bất cứ biểu hiện khác thường nào cũng khiến chàng hoài nghi. Tân Tiệp “hừ” một tiếng, hướng về phía có bóng người lao tới.
Vừa vào đến rừng, Tân Tiệp thấy ngay hai người đang đánh nhau kịch liệt giữa khoảng trống nhỏ cách chàng chỉ bốn năm trượng. Hai địch thủ đang quần nhau kịch liệt, thân pháp Tân Tiệp lại cao minh nên không ai phát hiện ra.
Tân Tiệp ẩn thân vào một gốc cây, phóng mắt nhìn vào, chỉ thấy hán tử mặt hướng về mình dáng người to lớn, râu quai nón đầy mặt, tay cầm trường kiếm công kích đối phương rất quyết liệt.
Còn người kia quay lưng về phía Tân Tiệp nên không trông rõ diện mạo, tay trái cầm một cành cây dài chỉ một thước rưỡi làm vũ khí. Hán tử cầm cành cây hành động rất khó khăn, đặc biệt là tay phải, chẳng những không giúp được gì mà còn vướng víu thêm, chân cũng kéo sền sệt, không linh hoạt chút nào. Thế nhưng bù lại, hán tử

có kiếm pháp tuyệt luân.
Dùng cây ngắn thay kiếm mà chàng đấu với địch thủ hai mươi chiêu vẫn chưa nghe tiếng binh khí chạm nhau lấy một lần. Chẳng trách khi Tân Tiệp đến đây mà vẫn không phát hiện có người đang động thủ gần đó.
Hai người đấu nhau kịch liệt nhưng không ai thốt lên lời nào. Hán tử dùng cành cây, binh khí đã kém, tay chân lại kém linh hoạt nên đối phó hết sức khó khăn, lúc này đã bị ép đến bìa rừng.
Tên hán tử râu quai nón quát lên :
- Hừ! Ngươi đừng hòng chạy trốn!
Dứt lời hắn vung kiếm bổ vào vai đối phương.
Tân Tiệp quan sát cuộc ác đấu gần nửa canh giờ mà chưa nghe ai nói câu nào, bỗng nhiên nghe đại hán râu rậm quát lên như vậy liền sực tỉnh.
Chỉ thấy hán tử cầm cành cây nghiêng mình về bên trái tránh được một kiếm của đối phương, sau đó tiếp tục trở về vị trí ban đầu, chuẩn bị ứng chiến tiếp.
Bấy giờ Tân Tiệp mới nhìn rõ dung mạo người kia. Hán tử khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, diện mạo rất anh tuấn. Bất giác Tân Tiệp sinh lòng hảo cảm. Hơn nữa, chỉ cần nhìn qua, chàng cũng biết hán tử đã bị điểm huyệt, thế mà vẫn kiên cường chiến đấu. Việc đó càng làm Tân Tiệp khâm phục bội phần.
Hán tử tuy tránh được hiểm chiêu nhưng mặt lại lộ vẻ đau đớn. Xem ra tình thế thì không duy trì được lâu.
Tân Tiệp vốn đã có nhiều kinh nghiệm, võ học lại uyên thâm nên chàng biết ngay hán tử bị điểm vào huyệt nào, chỉ sử dụng tay trái và hầu như chỉ một chân mà duy trì được như vậy quả là đáng khâm phục rồi. Tân Tiệp với tay bẻ một khúc cây.
Hán tử râu rậm lại công vào một chiêu kiếm.
Thiếu niên liền vung tay trái, dùng cành cây thay kiếm múa lên một vòng, chỉ thấy một màn chi ảnh dày đặc như tấm khiên chắn trước mặt, không một chút sơ hở để đối phương có thể công vào. Chiêu thức thật kỳ diệu, đặc biệt lại dùng tay trái. Thật là điều hiếm thấy trên võ lâm.
Không những đại hán râu rậm lùi về mà cả đến Tân Tiệp cũng thầm kinh hãi. Chàng nhằm vào một chỗ huyệt đạo trên người thiếu niên mà phóng đoạn cành khô tới. Thủ pháp của chàng thật điệu nghệ! Chỉ nghe cạnh một tiếng, cành cây bắn trúng Chương Môn huyệt ở đốt sống thứ mười một dưới sườn phải đối phương.
Thiếu niên lập tức thấy nửa người bên phải nhẹ hẳn đi, chân và tay

phải đã linh hoạt trở lại. Tuy vậy thiếu niên vẫn không chuyển cành cây sang tay phải, tay trái vẫn múa cành cây làm thành vô số ảo ảnh như rồng cuộn.
Đại hán râu rậm thấy đối phương chợt xuất thủ thần tốc như vậy thì kinh hoảng lùi về, dùng kiếm múa tít lên phong bế toàn thân.
Nhưng thiếu niên lướt tới rất nhanh, cành cây vẫn công kích như bão táp.
Chợt nghe xoảng một tiếng, thanh trường kiếm của đại hán râu rậm bị đánh dạt ra lộ không môn rộng. Thiếu niên thừa cơ đâm thẳng mũi cây qua không môn đó vào thẳng ngực đối phương.
Nên biết cành cây thi triển đến mức đó thì đủ biết kiếm thuật của thiếu niên thuộc hàng thượng thừa, công lực cũng rất thâm hậu. Như thế thì cành cây đâm thẳng vào chẳng khác gì đao kiếm, đừng nói da thịt người mà ngay cả gỗ đá cũng đâm thủng.
Tân Tiệp vừa định xuất thủ ngăn trở, nhưng suy nghĩ một lát rồi nhảy vút ra giữa đấu trường, đánh một chưởng bức lùi thiếu niên vừa nói :
- Huynh đài xin hãy ngừng tay!
Thiếu niên thấy có người xuất hiện, lại xuất chưởng đánh về phía mình biết là cao nhân nên không dám khinh suất, liền thu cành cây lùi lại.
Tân Tiệp quay sang hán tử râu rậm nói :
- Các hạ có phải là Trung Châu Nhất Kiếm Mạnh Phi không?
Hán tử râu rậm đã cầm chắc cái chết, chợt thấy có người cứu giúp, một lúc sau mới hoàn hồn. Nghe cứu tinh hỏi, hắn ngơ ngác một lúc rồi gật đầu.
Tân Tiệp cười nói :
- Tại hạ nghe danh đã lâu, như tiếng sấm bên tai!
Trung Châu Nhất Kiếm chợt thở dài não nuột nói :
- Hết rồi... từ nay thế là xong... Ài!
Nói rồi vung tay ném thanh trường kiếm về phía thiếu niên rồi lao đi mất hút!
Tân Tiệp nhìn theo Trung Châu Nhất Kiếm nhếch môi cười rồi từ từ quay sang phía thiếu niên.
Thiếu niên nhún mình nhẹ nhàng bắt lấy thanh trường kiếm mà Trung Châu Nhất Kiếm vừa ném sang, tra vào chiếc bao không đeo bên sườn vẻ điềm nhiên.
Có lẽ đó chính là thanh kiếm của y, vừa bị đối phương đoạt mất.
Tân Tiệp cười hỏi :
- Có phải huynh đài họ Ngô không?
Thiếu niên ngạc nhiên hỏi lại :

- Không sai... làm sao huynh đài biết được?
Tân Tiệp không trả lời mà hỏi tiếp :
- Không biết có phải huynh đài là hậu nhân của vị Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân uy chấn võ lâm không?
Thiếu niên càng kinh hãi, lại gật đầu nói :
- Chính phải.
- Quả đúng là Ngô huynh thật. Tại hạ là Tân Tiệp. Gia sư là Mai Sơn Dân, ngày xưa từng kết giao với Ngô tiền bối...
Thiếu niên lộ vẻ mừng rỡ kêu lên :
- Thì ra Tân huynh là cao đồ của Mai thúc thúc!
Nguyên thiếu niên là Ngô Lăng Phong, nhi tử của vị Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân trước đây mười lăm năm đã bị Ngũ đại tông phái công sát. Sau khi phụ thân bị thảm sát, chàng được một người đem về truyền võ nghệ cho nhưng võ nghệ đó cũng là bí kiếp võ công của họ Ngô, bởi thế có thể coi là Ngô Lăng Phong là thụ nghiệp gia truyền.
Gần đây Ngô Lăng Phong xuất đạo hành hiệp, nghe tin Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ. Vì Mai Sơn Dân là bằng hữu của thân phụ nên Ngô Lăng Phong tới Vũ Hán xem thực hư thế nào. Tình cờ y biết tin Hầu Nhị bị giết.
Hầu Nhị vốn ở cùng Mai Sơn Dân đã lâu, mấy lần Ngô Lăng Phong cùng phụ thân đến thăm Mai thúc thúc đều gặp Hầu Nhị và cũng trở thành bằng hữu của phụ thân. Hơn nữa Hầu Nhị rất ưu ái Ngô Lăng Phong.
Được tin Hầu Nhị bị giết, y liền tới đây viếng mộ. Khi đang quỳ trước mộ chìm đắm trong thương đau thì không ngờ lại bị Trung Châu Nhất Kiếm Mạnh Phi ám toán, điểm vào Kiên Giáp huyệt ở bả vai bên phải rồi cướp đi trường kiếm.
Ngô Lăng Phong liền phong bế huyệt đạo, nhặt một cành cây đấu với Mạnh Phi.
Lúc đầu Mạnh Phi không ngờ đối phương bị điểm huyệt mà vẫn xuất chiêu thần tốc như thế nên lòng rất kinh hãi, vừa đánh vừa lùi vào rừng. Sau đó thấy Tân Tiệp đến viếng mộ, Mạnh Phi không muốn ngoại nhân biết nên càng lùi sâu vào rừng, sợ hãi không dám lên tiếng. Ngô Lăng Phong vì bị phong bế huyệt đạo nên đương nhiên không thể xuất thanh. Thế là hai người lặng lẽ giao đấu. Nếu Tân Tiệp không tinh mắt thì đã chẳng phát hiện ra. Chỉ qua vài chiêu, Tân Tiệp đã nhận ra ngay kiếm pháp của cả hai người. Lại căn cứ vào đặc điểm, Tân Tiệp có nghe nói tới nhân vật râu rậm ở phái Nga Mi là Trung Châu Nhất Kiếm Mạnh Phi nên mới gọi đích danh hắn ra.

Còn tuyệt chiêu “Quỷ Vương Ba Hỏa” của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân, chàng còn được Thất Diệu Thần Quân chỉ dạy kỹ hơn. Tuy vậy vẫn chưa thể khẳng định thiếu niên là hậu nhân của Ngô Chiếu Vân nên chàng mới hỏi.
Nghe Ngô Lăng Phong kể xong đầu đuôi câu chuyện vừa xảy ra, Tân Tiệp gật đầu nói :
- Tên Mạnh Phi đó là môn hạ của Chưởng môn nhân Nga Mi phái Khổ Am Thượng Nhân trong Ngũ đại tông phái ngày xưa đã vây giết lệnh tôn. Tại hạ cho rằng Mạnh Phi không chỉ tham tâm muốn đoạt thanh bảo kiếm của huynh đài mà còn có thể bọn chúng đều được lệnh sư môn hễ gặp cơ hội là ám toán huynh.
Ngô Lăng Phong cố nén nỗi đau đớn khi nghe kể lại chuyện bi thảm của phụ thân, nói :
- Lẽ ra không nên để tên họ Mạnh đó chạy đi. Tiểu đệ không biết hắn là người của phái Nga Mi. Nếu không thì hắn đừng hòng sống sót rời khỏi đây...
Tân Tiệp gật đầu nói :
- Tiểu đệ cũng biết vậy, nhưng để hắn đi thì mới nhờ vào miệng hắn mà truyền cho thiên hạ biết rằng hậu nhân của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân và Thất Diệu Thần Quân cần Ngũ đại tông phái trả món nợ năm xưa!
Hai người trò chuyện một lúc thì càng khâm phục khí độ của nhau, lập tức cảm thấy thân thiết.
Ngô Lăng Phong cười hỏi :
- Tiểu đệ quên mất... có phải mới rồi Tân huynh đã dùng khúc cây giải huyệt cho tiểu đệ không?
Tân Tiệp không muốn đối phương cảm tạ nên chỉ mỉm cười rồi hỏi sang chuyện khác :
- Tiểu đệ năm nay hai mươi tuổi, chẳng biết Ngô huynh...
Ngô Lăng Phong đáp :
- Tiểu đệ hai mươi mốt. Nếu không chê bỏ thì xin gọi Tân huynh một tiếng hiền đệ được chứ?
Tân Tiệp đã có ý đó nên đồng ý ngay. Cả hai đều cảm thấy vung mừng, tình cảm thân thiết hơn nhiều.
Ngô Lăng Phong chợt hỏi :
- Tân hiền đệ, trên giang hồ truyền ngôn rằng Mai thúc thúc đã tái xuất giang hồ ở vùng Vũ Hán này, chuyện đó có thật không? Mai thúc thúc vẫn khỏe chứ? Hiền đệ đưa ngu huynh đến bái kiến được không?
Tân Tiệp gật đầu :

- Để tiểu đệ kể cho đại ca nghe...
Thế rồi chàng đem chuyện Mai Sơn Dân cứu chàng khỏi Ngũ Hoa Sơn, đưa về truyền võ nghệ, nhất nhất kể cho Ngô Lăng Phong nghe. Cả việc Mai Sơn Dân giao cho mình nhiệm vụ thế nào cũng không giấu diếm gì.
Ngô Lăng Phong nghĩ tới việc Mai Sơn Dân vì báo thù cho phụ thân mình mà đến nỗi thân mang tàn phế thì trong lòng vô cùng cảm kích. Tiếp đó hai người phát thệ sẽ vì Ngô, Mai hai vị lão nhân gia mà phục thù.
Cũng từ đó mà giang hồ nổi phong ba.
Hai người đàm đạo một lúc, sau đó cùng đến trước mộ Hầu Nhị vái lần nữa rồi trở về thành. Họ dự định trước hết sẽ truy tìm hung thủ sát hại Hầu nhị thúc.
Ngô Lăng Phong suy đoán rằng chính là người của Ngũ đại tông phái, lập luận rằng bởi thế mà chúng mai phục bên mộ của Hầu nhị thúc. Việc Mạnh Phi ám toán chàng là một chứng cứ.
Nhưng Tân Tiệp lại khẳng định hành tích của mình và Hầu nhị thúc rất bí mật vì thế Ngũ đại tông phái không thể nào biết được lai lịch của họ. Hơn nữa võ công của Hầu nhị thúc thì ngoại trừ Chưởng môn của Ngũ Đại Tông Phái ra, không ai có thể làm được chuyện đó.
Hai người vừa đi vừa đàm luận, chẳng bao lâu đã về đến Sơn Mai hiệu.
Trương chưởng quầy ra đón tận cổng, cúi người thi lễ :
- Chủ nhân đã về.
Y tỏ ra ngạc nhiên khi thấy chủ nhân đưa về một thiếu niên anh tuấn, lưng lại đeo trường kiếm, chắc là người trong võ lâm. Nhưng y không dám hỏi.
Cả ba người vào trong khách sảnh.
Vừa uống trà, Tân Tiệp vừa hỏi Trương chưởng quầy :
- Mấy hôm nay ở Vũ Hán có tin tức gì trọng đại hay không?
Trương chưởng quầy gật đầu đáp :
- Có! Chuyện rất trọng đại là khác! Tiểu nhân vội quá nên chưa báo cho chủ nhân biết...
Hắn dừng một lát rồi kể :
- Người ta nói rằng việc Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ đã làm cho rất nhiều nhân vật võ lâm chú ý. Còn chuyện chấn động Hán Khẩu mới đây...
chỉ ba ngày trước, ở Cáp Viễn tiêu cục, vị Tổng Tiêu Đầu là Ngân Thương Mạnh Bá lão gia bị đột kích. Mạnh lão gia bị chết ngay đương trường. Hung thủ trước khi đi còn xưng danh là Hải Thiên

song sát...
Tân Tiệp nghe danh Hải Thiên song sát thì giật mình, biến sắc hỏi :
- Thật vậy sao?
Trương chưởng quầy tỏ ra ngạc nhiên trước thái độ của chủ nhân, gật đầu :
- Tin đó hoàn toàn xác thực. Tiểu nhân có tới Cáp Viễn tiêu cục, trước cửa có để tang...
Tân Tiệp lẩm bẩm :
- Chẳng lẽ hai lão ma đầu đó từ Quang Trung xa mấy ngàn dặm đã mò vào tới đây?
Trương chưởng quầy tiếp :
- Cái đó thì tiểu nhân không biết. Chỉ thấy người ta khi nghe nói đến Hải Thiên song sát thì đều khiếp vía...
Tân Tiệp trầm ngâm nói :
- Xem ra giang hồ đại loạn rồi...
Ngô Lăng Phong không biết Hải Thiên song sát vì chúng biệt tích đã lâu, chỉ trầm mặc nghe chuyện.
Tối đó Tân Tiệp bảo gia nhân mang cơm vào phòng riêng của mình, cùng với Ngô Lăng Phong vừa ăn vừa chuyện trò rất tâm đắc.
Trời vừa sáng, Tân Tiệp nhìn Ngô Lăng Phong nói :
- Đại ca nên đóng giả văn sĩ cho dễ hành động hơn.
Ngô Lăng Phong thấy đề nghị có lý, sẵn y phục của Tân Tiệp, đóng giả làm văn nhân, giấu kỹ thanh Đoạn Hồn kiếm trong người cho hợp.
Ăn uống xong, hai người ra khỏi Sơn Mai hiệu.
Tân Tiệp nghĩ rằng việc mình bặt tích trong một thời gian dài không khỏi làm cho những người quen biết sinh nghi nên định tới thăm họ một chút, đồng thời cũng biết thêm tin tức.
Đi tới phía Đông thành, thấy Cáp Viễn tiêu cục trước đây rất bề thế, vang danh khắp Hồ Bắc mà nay trở nên thê lương. Những dãy nhà đồ sộ vắng ngắt, cửa đóng chặt, trên cửa còn treo một dải khăn trắng, nhìn không khỏi xót xa.
Đi thêm vài dãy phố, Tân Tiệp dự tính tới Vũ Uy tiêu cục thăm Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành.
Hai người đi thẳng vào cửa.
Tân Tiệp hỏi một tên thủ hạ :
- Có Phạm tổng tiêu đầu ở nhà không?
Tên kia vội trả lời :
- Dạ có!
Rồi hắn chỉ tay vào đại sảnh.

Tân Tiệp cùng Ngô Lăng Phong đi tiếp vào, thấy Phạm Trị Thành cùng hai nhân vật tuổi trên dưới bốn mươi đang đứng trước hành lang.
Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành nhận ra Tân Tiệp thì gật đầu chào rồi bước ra đón, miệng mỉm cười đon đả.
Tân Tiệp ôm quyền chào, nói :
- Đã lâu không gặp, Phạm huynh... tiểu đệ mới từ Tứ Xuyên trở về hôm qua...
Thấy đối phương lộ vẻ hoài nghi, chàng cười thầm, lại làm ra vẻ buồn rầu nói :
- Thật là một nỗi bất hạnh lớn, Mạnh huynh bị gian nhân sát hại mà tiểu đệ không tham gia được tang lễ, trong lòng vô cùng xót thương và áy náy.
Phạm Trị Thành mặt sa sầm nói :
- Hải Thiên song sát thật là cuồng bạo. Chúng muốn dương danh lại tìm đến hai tiêu cục của chúng ta mà... Ài... chính ta còn đang lo mạng mình sớm tối...
Tân Tiệp kinh ngạc hỏi :
- Thế nào? Hải Thiên song sát còn định ám toán Phạm huynh nữa sao?
Phạm Trị Thành gật đầu rồi đưa tay vào túi lấy ra một tấm thiệp màu trắng, đưa cho Tân Tiệp nói :
- Hai tên tàn phế đó đã gởi "Truy Hồn lệnh" tới đây, nói rằng chỉ sau mười hai canh giờ nữa, chúng sẽ đến.
Tân Tiệp thấy trên mặt thiếp vẽ một cái lệnh tiễn, bên dưới vẽ thêm hai lão nhân tàn phế. Chắc đó là ký hiệu của Hải Thiên song sát về dị tật của mình.
Chàng ngẩng lên hỏi :
- Cái này là "Truy Hồn lệnh" đây sao?
Phạm Trị Thành gật đầu đáp :
- Chính thế. Chúng đã phát "Truy Hồn lệnh" là nội nhật trong một ngày đêm sẽ xuất hiện. Bởi thế ngu huynh đã thỉnh cầu hai vị cao thủ đến đây nhờ trợ lực. Họ đều là người hào hiệp nên nhận lời ngay. Tân lão đệ, nào, để ngu huynh giới thiệu với các vị...
Rồi y chỉ tay vào một hán tử hơi cao, nói :
- Vị này là cao thủ của Điểm Thương phái Trác Chi Trung.
Y lại chỉ sang hán tử còn lại :
- Còn đây là vị mới nổi danh trên giang hồ Sinh Tử Phán Lục Hành Không.
Sau đó y lại giới thiệu Tân Tiệp với hai người kia. Tân Tiệp lại thay

Ngô Lăng Phong giới thiệu với cả bọn.
Hàn huyên một lúc, Tân Tiệp cùng Ngô Lăng Phong cáo từ ra về.
Dọc đường, Tân Tiệp nói :
- Đại ca, Hải Thiên song sát không phải là những nhân vật dễ đối phó đâu.
Tiểu đệ có kế hoạch thế này...
Rồi chàng ghé tai Ngô Lăng Phong nói mấy câu.
Ngô Lăng Phong gật đầu nói :
- Kế hoạch đó rất hay!
Hai người lang thang trên phố một lúc rồi trở về Sơn Mai hiệu.
Ăn tối xong, hai người chuẩn bị cho kế hoạch hành động.
Chừng hết canh một, có hai nhân ảnh từ Sơn Mai hiệu vượt qua tiền viện đi ra phố.
Dưới ánh sao có thể nhận thấy hai người bận hắc y, khăn đen trùm kín mặt mũi chỉ để lộ ra đôi mắt.
Chỉ chớp mắt, họ đã biến mất sau dãy phố. Lúc đó trên phố hầu hết đã tắt đèn, chỉ riêng Vũ Uy tiêu cục là đèn còn sáng trưng, chiếu sáng cả một khoảng trời đêm.
Đột nhiên từ mái thượng phòng vang lên tiếng quát :
- Phạm Trị Thành!
Tiếng quát vừa dứt thì từ dưới đất có một nhân ảnh bật người lao vút lên cao tới bốn trượng, tới đỉnh điểm hơi dừng lại một chút rồi đảo người đáp xuống mái thượng phòng. Người đó hướng về phía vừa phát ra tiếng quát nói :
- Huynh đệ họ Tiêu! Hải Thiên song sát uy danh lừng lẫy giang hồ, không ngờ là hạng không dám ngẩng mặt nhìn người, chui nhủi trên mái ngói!
Từ chỗ phát ra tiếng nói lúc trước có tới hai người đứng lên. Tên đứng trước rít lên :
- Tiểu tử, có phải ngươi được Phạm Trị Thành mời tới cứu mạng hắn không?
Âm thanh rất quái dị, nghe chói cả tai.
Người vừa xuất hiện “hừ” một tiếng :
- Kim Cung Thần Đạn mà đáng mặt nhờ ta giúp sao?
Tên đứng trước trầm giọng :
- Nếu tiểu từ ngươi không được Phạm Trị Thành thỉnh đến thì cút mau đi, huynh đệ ta xử trí xong hắn sẽ tìm tới ngươi...
Người vừa đến ngắt lời :
- Thiên Tàn Tiêu Hóa! Ngươi bớt miệng lại đi, nếu không sẽ câm nốt giống tên huynh đệ Thiên Phế của ngươi đó!

- Hô hô hô...
Đột nhiên Thiên Tàn Tiêu Hóa ngửa mặt lên trời cười như hóa dại. Tiếng cười chẳng khác gì ma kêu quỷ khóc, chấn động cả mái ngói. Chắc vì quá tức giận nên hắn đã dùng công phu "Nhiếp Hồn Quỷ Âm" để làm chấn ngã đối phương.
Quả thật người kia bị tiếng cười dội vào tai nghe ong ong váng cả óc, loạng choạng như sắp ngã.
Đột nhiên từ dưới đất có tiếng quát :
- Câm miệng!
Tuy chỉ vỏn vẹn có hai tiếng nhưng khẩu âm phát ra vang rền như long ngâm hổ rống.
Thiên Tàn Tiêu Hóa ngơ ngác nhìn xuống, tràng cười vụt tắt.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 18
Quy Sơn ác đấu

Sau một tiếng quát, lại một nhân ảnh nữa nhún mình bay vút lên mái nhà, nhẹ như làn khói đáp xuống gần người đến lúc trước.
Hai người này thần thái gần giống nhau, đều thanh thoát, tiêu dao, đồng thời cách phục trang cũng hoàn toàn giống nhau. Cả hai cùng bận y phục màu đen, mặt trùm kín bằng tấm mạng màu đen, chỉ chừa có đôi mắt.
Thiên Tàn Tiêu Hóa chiếu ánh mắt sắc lạnh nhìn người vừa nhảy lên phía bên tả nói :
- Không ngờ Phạm Trị Thành mời đến đây lắm cao nhân đến thế. Hô hô! Đêm nay các ngươi sẽ biết thủ đoạn của Hải Thiên song sát lợi hại thế nào.
Trong Hải Thiên song sát thì Thiên Phế Tiêu Hao bị câm nên chỉ một mình Thiên Tàn Tiêu Hóa nói được.
Thiên Tàn Tiêu Hóa vừa nói xong thì hắc y nhân đứng bên hữu liền nói :
- Hôm nay chúng ta chính đang muốn lĩnh giáo cao chiêu xem thử hai tên tàn phế các ngươi có bản lĩnh thông thiên quãng bác như thế nào!
Thiên Phế Tiêu Hao bỗng phát ra tiếng khùng khục trong cổ họng, rồi từ khoảng cách năm trượng bổ tới hắc y nhân, đơn chưởng đánh tới

với khí thế bài sơn đảo hải!
Hắc y nhân thấy Thiên Phế Tiêu Hao mặt phẳng lỳ như tấm thớt, không môi không mũi thì kinh dị đến sởn gai ốc. Y vội nhún chân nhảy lùi ba bước để tránh chưởng lực của đối phương.
Thiên Phế Tiêu Hao định truy kích nhưng Thiên Tàn Tiêu Hóa chợt đưa tay ngăn lại, ra hiệu những gì không ai hiểu nổi. Huynh đệ họ Tiêu vốn có ý nghĩ tương thông, lại ở bên nhau mấy chục năm nên mới hiểu được thứ ngôn ngữ đó.
Thiên Tàn Tiêu Hóa bước tới thêm mấy bước, định nhảy xuống đất. Hắn y nhân đứng bên tả lại hú một tiếng như long gầm hổ rống. Thiên Phế Tiêu Hao tuy không nghe thấy tiếng hú nhưng cảm thấy ngói dưới chân mình rung lên, chưa kịp nhảy xuống vội ngoái lại nhìn.
Hắc y nhân rút trường kiếm ra, tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái giữ mũi kiếm. Bỗng y dụng lực uốn cong lưỡi kiếm rồi buông tay cho lưỡi kiếm bật ra.
Chỉ thấy từ mũi kiếm phát ra bảy đốm sáng hình hoa mai tản ra giữa khoảng không. Hải Thiên song sát thấy vậy thì đều thất kinh. Chúng đều biết bảy đóa hoa mai chính là biểu tượng của Thất Diệu Thần Quân.
Hải Thiên song sát tề danh cùng Thất Diệu Thần Quân trên võ lâm nhưng chưa bao giờ đối diện nhau. Nay trên giang hồ khắp nơi đều đồn đại rằng Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ. Bây giờ thấy hắc y nhân trước mặt dùng thủ thuật phát ra bảy đóa hoa mai thì trong lòng chúng đều cảm thấy nghi hoặc.
Thiên Tàn Tiêu Hóa nghĩ thầm :
- “Thanh trường kiếm trong tay kẻ này rõ ràng không phải là nhuyễn kiếm vậy mà y có thể uốn cong như cánh cung thì đủ thấy công lực không phải tầm thường. Chẳng lẽ Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ là thật?”
Hắc y nhân lại nói :
- “Quang Trung bá Cửu hào, Hà Lạc suy Nhất kiếm, Hải Nội tôn Thất Diệu, Thế Ngoại hữu Tam tiên”. Dù ở Quang Trung hay Hải nội cũng thế! Cửu hào các ngươi tuy bá chủ Quang Trung nhưng cũng phải nể mặt Thất Diệu ta!
Nói xong, thân thể hắc y nhân vẫn không hề cử động gì, chỉ nhún đầu mũi chân. Lập tức thân hình hắc y nhân lao vút lên cao tới ba bốn trượng, từ trên không xoay người lao đi.
Thanh âm từ xa truyền lại :
- Hải Thiên song sát có giỏi thì cứ theo ta.

Thiên Tàn Tiêu Hóa cười hô hô nói :
- Ta tạm tha cho Phạm Trị Thành một đêm.
Rồi y ra hiệu cho Thiên Phế Tiêu Hao cùng đuổi theo, phút chốc đã mất dạng giữa trời đêm.
Trên mái nhà chỉ còn lại một hắc y nhân. Y đưa mắt nhìn theo ba bóng người như ba vệt sao băng lao đi xa rồi mới đưa tay gỡ tấm khăn trùm mặt xuống, để lộ một khuôn mặt tuấn tú. Chính là Ngô Lăng Phong.
Ngô Lăng Phong nghiêng tai lắng nghe một lúc rồi lẩm bẩm :
- Vì sao chúng ta trên này làm náo động mà bên dưới lại không có động tịnh gì cả vậy?
Nhưng vừa nói xong thì Ngô Lăng Phong chợt nghe tiếng leng keng như âm thanh phát ra do binh khí chạm nhau.
Ngô Lăng Phong kinh hãi vội phi thân nhảy xuống đất. Khi chàng đi vào nội điện thì đèn đuốc trong phòng đã tắt cả. Ngô Lăng Phong lại đi thẳng vào đại sảnh. Bên trong tối đen, ngửa bàn tay không thấy ngón. Ngô Lăng Phong đang rờ rẫm bước đi, bỗng vấp phải vật gì suýt ngã. Y cố lấy lại trầm ổn, lấy hỏa tập trong túi ra đánh lửa lên xem thừ.
Mới nhìn thấy vật làm mình suýt ngã, Ngô Lăng Phong đã kinh hãi kêu lên một tiếng. Thì ra đó là một tử thi! Ngô Lăng Phong nhìn kỹ lại thì nhận ra tử thi là một trong hai người mà Phạm Trị Thành mời đến, tên là Sinh Tử Phán Lục Hành Không. Ngô Lăng Phong vừa gặp y lúc sáng nên thoạt nhìn đã nhận ra ngay.
Thi thể Sinh Tử Phán không có thương tích gì cả. Ngô Lăng Phong xem xét một lúc mới nhận thấy giữa cổ tử thi có một vết máu rất nhỏ, giống như trúng phải một thứ ám khí tuyệt độc. Ngô Lăng Phong chợt nghĩ ra việc gì, vội đi sâu vào hậu phòng.
Ngô Lăng Phong vốn đã thỏa thuận với Tân Tiệp là tới đây Tân Tiệp sẽ tìm cách dụ Hải Thiên song sát đi khỏi Vũ Uy tiêu cục, còn Ngô Lăng Phong sẽ thừa cơ vào cứu Phạm Trị Thành. Nhưng rõ ràng Hải Thiên song sát chưa hề xuống đất, vậy tại sao Lục Hành Không lại bị giết?
Mới đi vào hậu phòng, Ngô Lăng Phong chợt đứng sững lại vì kinh hoàng.
Một người đang ngồi gục mặt trên bàn bất động, chắc rằng đã chết. Ngô Lăng Phong tới gần xem xét thì thấy chính là chủ nhân của Vũ Uy tiêu cục Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành. Sắc mặt Phạm Trị Thành đã đen sạm lại, khắp người không có thương tích gì nhưng Ngô Lăng Phong nhận ra y chết vì thủ pháp điểm huyệt độc môn

“Thất Tuyệt Thủ” của phái Điểm Thương.
Ngô Lăng Phong căn cứ vào suy đoán này, đồng thời với sự vắng mặt của vị cao thủ phái Điểm Thương là Trác Chi Trung mà suy đoán rằng chính hắn là hung thủ giết Phạm Trị Thành và Lục Hành Không.
Ngô Lăng Phong cất hỏa tập, song chưởng để trước ngực hộ thân, vận công phòng bị rồi đi tiếp vào. Vừa qua một khung cửa, y chợt nghe có tiếng gió rít, vội vàng thụt người xuống. Tiếng gió rít ngang qua đầu, tiếp đó nghe leng keng hai tiếng. Rõ ràng là hai chiếc ám khí không trúng mục tiêu mà cắm vào tường.
Ngô Lăng Phong vận mục lực nhìn cho quen với bóng tối. Lát sau y thấy ở góc phòng có một khối đen giống như một người đang nằm. Ngô Lăng Phong thận trọng tiến tới gần. Quả nhiên lại là một tử thi. Sau khi quan sát kỹ trong phòng rồi bật hỏa tập xem xét tử thi. Đó chính là Trác Chi Trung. Người chết ngực vẫn còn ấm, trên ngực có một vết thương do kiếm gây ra.
Phát hiện đó càng làm Ngô Lăng Phong khó hiểu. Vậy là phán đoán ban đầu rằng Trác Chi Trung đã sát hại Phạm Trị Thành và Lục Hành Không lại không đúng. Vậy thủ phạm là ai?
Chợt Ngô Lăng Phong thấy trong tay Trác Chi Trung cầm một mũi “Táng Môn Đinh”. Xem tình hình này thì hắn chưa kịp phóng ám khí đã bị giết chết.
Ngô Lăng Phong liền đưa hỏa tập đến phía bức tường đối diện, nơi vừa có hai chiếc ám khí ném hụt mình cắm vào và nhận ra hai chiếc đinh đó hoàn toàn giống với chiếc mà Trác Chi Trung đang cầm trong tay. Như vậy chính Trác Chi Trung vừa phóng ra hai mũi “Táng Môn Đinh” để ám toán chàng. Nhưng hắn đã chết rồi kia mà?
Ngô Lăng Phong thầm nghĩ :
- “Phạm Trị Thành bị giết bởi thủ pháp điểm huyệt của Điểm Thương, như vậy hung thủ phải là Trác Chi Trung. Lục Hành Không còn bị giết trước cả Phạm Trị Thành, có khả năng cũng là do Trác Chi Trung giết. Nhưng vì sao Trác Chi Trung giết hai người đó? Bởi vì chính hắn được Phạm Trị Thành mời tới đây giúp đối phó với Hải Thiên song sát kia mà? Ngoài ra ai đã giết Trác Chi Trung?”
Đột nhiên Ngô Lăng Phong nhớ ra một chi tiết là y phục của Phạm Trị Thành bị đảo tung lên, thậm chí xé rách cả tay áo và lộn hết các túi ra. Những ngăn tủ cũng bị mở tung và đồ đạc bị vứt bừa bãi. Lúc đó Ngô Lăng Phong không để ý đến điều này nhưng giờ đây y bỗng nhớ đến. Tất là Phạm Trị Thành có một bảo vật gì đó nên đã dẫn đến cuộc tàn sát này.
Bỗng Ngô Lăng Phong nhớ lại lúc mình mới từ mái nhà nhảy xuống

có nghe tiếng binh khí chạm nhau. Nhưng lúc đó Lục Hành Không và Phạm Trị Thành đã chết, chỉ còn có Trác Chi Trung là chưa chết.
Ngô Lăng Phong nghĩ nhanh :
- "Như vậy là hắn động thủ cùng người nào đó.
Rất có thể là hai tên tranh nhau bảo vật mà Trác Chi Trung đã lấy của Phạm Trị Thành. Nếu vậy thì tên kia nhất định chưa đi khỏi đây."
Nghĩ đoạn, Ngô Lăng Phong liền rời khỏi phòng, đi ra ngoài tìm kiếm.
Nhưng chàng vừa mới thò đầu ra khỏi phòng thì chợt thấy một người đang bước vào. Ngô Lăng Phong vội vàng lùi lại.
Người kia tay cầm trường kiếm, nhìn vào phòng nói :
- Thủ đoạn thật tàn độc. Một lúc giết chết cả ba mạng người...
Ngô Lăng Phong nghĩ ngay rằng người kia chắc là hung thủ vừa giết Trác Chi Trung vì trên thanh kiếm vẫn còn loang vết máu.
Ngô Lăng Phong lập tức bước ra cửa, quát hỏi :
- Các hạ là ai?
Người kia cười hô hô đáp :
- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết đại đanh Không Động tam tuyệt kiếm?
Ngô Lăng Phong nghe đến hai tiếng Không Động thì khí huyết đã sôi lên, nhưng chàng cố kìm lại, lạnh giọng nói :
- Chưa từng nghe. Xin thỉnh giáo đại danh?
Người kia ưỡn ngực tự đắc :
- Người mang danh hiệu Tam tuyệt kiếm Gia Cát Minh chính là bổn nhân.
Ngô Lăng Phong bất ngờ quát to :
- Gia Cát Minh mau đưa bảo vật của Phạm lão nhi ra đây!
Quát xong đôi mắt chàng nhìn Gia Cát Minh đầy đe dọa.
Quả nhiên Tam tuyệt kiếm mặt biến sắc, hừ một tiếng rồi co giò chạy.
Lúc này Ngô Lăng Phong hoàn toàn tin rằng điều mình suy đoán là chính xác nên không do dự lập tức truy theo.
Gia Cát Minh cứ nhằm phía bắc mà chạy.
Ngô Lăng Phong đuổi theo ra khỏi thành, vừa chạy vừa suy tính :
"Hải Thiên song sát tuy võ công cao cường nhưng với khinh công của Tiệp lão đệ thì không có gì đáng lo."
Nghĩ thế nên y yên tâm đuổi theo Gia Cát Minh.
* * * * *
Tân Tiệp dẫn dụ Hải Thiên song sát ra khỏi thành nhưng vẫn gia tăng cước lực, chạy như bay.
Hải Thiên song sát thấy người tự xưng là Thất Diệu Thần Quân có khinh công tuyệt đỉnh như vậy thì lòng thầm kinh hãi, nghi hoặc tự

hỏi :
- “Chẳng lẽ đây là Mai Sơn Dân thật?”
Nghĩ vậy, chẳng những chúng không sợ mà hùng tâm còn dâng lên.
Hải Thiên song sát là hai tên đứng đầu Quang Trung Cửu hào, danh chấn võ lâm từ lâu, tính tình lại ngang ngược, tàn bạo nên đâu dễ chịu thua người khác.
Hai huynh đệ họ Tiêu dốc tận công lực đuổi theo.
Cả ba đều thuộc hàng cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm, lại thi triển hết khinh công nên phát ra tiếng gió vù vù, không lâu thì đã đến Quy Sơn.
Tân Tiệp hình như có ý lên núi, quay lại nói :
- Quy Sơn núi non hiểm trở, cũng là nơi danh thắng. Hai vị có muốn du ngoạn một đêm không?
Hải Thiên song sát đứng đầu Quang Trung Cửu hào đâu phải là hạng non gan bé mật, đâu dễ bị người hù dọa? Mấy mươi năm hành khứ giang hồ, trải qua không biết bao nhiêu cuộc vào sinh ra tử, đâu có lẽ chỉ vì một trái núi nhỏ Quy Sơn mà mềm lòng nhụt chí để đối phương chế nhạo? Bởi thế chúng không ngần ngại truy theo hắc y nhân.
Tân Tiệp vừa nói xong lại nhún mình lướt theo những mỏm đá nhấp nhô, đi sâu vào núi.
Thiên Tàn Tiêu Hóa hậm hực nói :
- Để xem Thất Diệu Thần Quân ngươi làm gì được chúng ta?
Liền đó, cả hai huynh đệ họ Tiêu cùng dấn sâu vào núi.
Quy Sơn hiểm trở lừng danh thiên hạ. Với thân thủ như ba người mà cũng phải mất gần hai canh giờ mới lên đến đỉnh núi. Khi cả ba lên đến đỉnh núi thì trời đã sáng! Phía trước, Thất Diệu Thần Quân chừng như sợ đối phương không bám theo mình nên thỉnh thoảng lại khích vài câu.
Tân Tiệp vừa đi vừa suy tính :
“Ta có nên cởi khăn để chúng biết đang đối đầu với hậu nhân của Tân Bằng Cửu và Tân Nghi đòi lại món nợ mười năm trước không?”
Nhưng trong đầu chàng lại có ý nghĩ khác :
“Hiện tại ta đang lấy danh nghĩa Thất Diệu Thần Quân nên đừng lộ diện là hơn.”
Thế rồi chàng nhún mình nhảy lên đỉnh núi rồi quay lại chờ.
Chốc lát sau, Hải Thiên song sát cũng lên đến. Ba người đứng thành thế chân vạc, cách nhau chừng một trượng. Bấy giờ trời đã sáng rõ.
Thiên Tàn Tiêu Hóa gằn giọng :
- Hừ. Ngươi hết đường rồi chứ?

Tân Tiệp đứng đối diện với hai cừu nhân, nhớ lại hành vi tàn bạo của chúng mười năm trước thì lòng thù hận lại trào lên.
Thiên Tàn Tiêu Hóa thấy đối phương không trả lời thì tức giận quát lên :
- Ngươi chớ ngông cuồng. Hải Thiên song sát chúng ta hôm nay quyết đập tan thân xác ngươi ngay trên núi này.
Tân Tiệp bỗng cất một tràng cười nghe vô cùng thảm khốc, nhằm Thiên Tàn Tiêu Hóa đánh ra một chưởng.
Thiên Tàn Tiêu Hóa trong đời đã giết không biết bao nhiêu cao thủ không đếm hết mà hầu như chưa gặp qua địch thủ, tuy thầm phục khinh công đối phương nhưng đâu chịu nhường thế? Thấy đối phương ra chiêu thì không chút do dự lập tức vung chưởng nghênh tiếp.
"Bình" Một tiếng nổ dữ dội vang lên. Đất cát bay rào rào. Thiên địa đổi sắc mịt mù như ngày tận thế. Sau đó không nghe âm thanh gì nữa.
Lúc sau khói bụi tan đi, chỉ thấy Tân Tiệp vẫn đứng nguyên chỗ, dáng điệu hiên ngang, còn Thiên Tàn Tiêu Hóa lùi hai bước, đưa mắt ngơ ngác nhìn đối phương.
Hiện tại, hắn tin chắc rằng hắc y nhân trước mặt đúng là Thất Diệu Thần Quân. Hơn nữa với công lực một mình hắn thì hắn không phải là đối thủ của đối phương. Thiên Tàn Tiêu Hóa liền hướng sang Thiên Phế Tiêu Hao đưa tay ra hiệu.
Thiên Tàn Tiêu Hóa lập tức xuất thủ. Đơn chưởng đánh vào Chương Môn huyệt của đối phương.
Tân Tiệp cười nhạt một tiếng, tay trái vung trảo chộp ra.
Thiên Tàn Tiêu Hóa lập tức vung tiếp tả chưởng, thi triển một chiêu "Huyền Điểu Hoạch Sa", đánh vào sườn trái của Tân Tiệp. Tay phải của lão thần tốc đổi thức, ngón trỏ và ngón giữa xuất chiêu "Lộc Quải Đại" điểm vào Kiên Tĩnh huyệt ở vai đối phương.
Thiên Tàn Tiêu Hóa xuất liên hoàn ba chiêu, chiêu nào cũng hiểm ác thần tốc khiến Tân Tiệp phải vất vả chống đỡ, trong lòng thầm kinh hãi. Đồng thời Tân Tiệp phát hiện ra sau lưng mình lại có kình phong ập tới. Tất nhiên là Thiên Phế Tiêu Hao thừa cơ đột kích.
Tân Tiệp phản ứng cực nhanh. Tay trái đánh ra một chưởng đẩy lui thế công của Thiên Tàn Tiêu Hóa. Tay phải xuất chiêu "Đả Đảo Kim Chung" đánh ngược ra sau lưng hóa giải chưởng lực của Thiên Phế Tiêu Hao.
Nhưng cùng lúc xuất lực với hai đối thủ cao cường nên Tân Tiệp bị chưởng lực đẩy lùi mấy bước.

Ngay từ đầu đã xuất kỳ chiêu, đủ biết Hải Thiên song sát thận trọng đến mức nào. Nếu đơn đả độc đấu thì Tân Tiệp cao cường hơn bất cứ tên nào trong Hải Thiên song sát nhưng khi hai lão hợp lực thì chàng khó lòng chiếm được tiên cơ. Trái lại chàng còn lâm vào thế hạ phong.
Hải Thiên song sát rất hiểu ý nhau nên phối hợp nhịp nhàng, chiêu thức mạch lạc, cộng với công lực thâm hậu nên uy lực rất lớn.
Tân Tiệp cho dù xuất chiêu thế nào cũng bị thiệt thòi, liên tục bị bức lùi.
Mặt trời lên cao dần. Hải Thiên song sát vẫn công kích không ngừng nghỉ.
Đối với cả song phương, đây là trận đấu kịch liệt nhất mà mỗi bên từng gặp.
Và có lẽ không chỉ có thế. Một trận đấu như thế này, trên võ lâm không mấy khi gặp được. Giá như lúc ấy có cao thủ nào chứng kiến, tất sẽ thu được rất nhiều điều bổ ích cho mình. Chỉ, chưởng, trảo được sử dụng luân phiên nhau, thay chiêu đổi thức không ngừng, ứng biến mau lẹ thần tốc. Thật là kỳ phùng địch thủ.
Cả một vùng Quy Sơn bụi mù mịt, chưởng phong nổi lên như bão táp...
Một trăm chiêu, rồi hai trăm chiêu qua đi...
Tân Tiệp vẫn bị rơi vào thế hạ phong, lùi liên tục tới tận đỉnh núi.
Đỉnh Quy Sơn lúc ấy không một gợn mây, bầu trời trong vắt, từ xa cũng có thể thấy rõ ba người đang quần nhau giữa đỉnh núi trơ trọi.
Chợt thấy một tia chớp lấp lánh phản chiếu ánh sáng mặt trời. Tân Tiệp đã rút kiếm ra.
Do kiếm thuật thần diệu mà Tân Tiệp đã lấy lại thế quân bình. Hải Thiên song sát mặc dù tay không nhưng Tân Tiệp vẫn không dành được ưu thế.
Thời gian trôi qua nhanh. Ba người vẫn quần lấy nhau không ngừng nghỉ. Ai cũng mồ hôi ướt đẫm.
Hải Thiên song sát chừng như đã yên tâm vì khống chế được đối phương.
Nay lại thấy kiếm thuật ảo diệu như thế thì không khỏi kinh hãi. Với công lực của hai người lừng danh khắp Quan nội thế mà chỉ giữ bình thủ với Thất Diệu Thần Quân nên hai lão quái nhân càng điên cuồng công kích.
Thái dương đã dần chuyển về Tây, bóng của ba đối thủ đổ theo chiều ngược lại và dài dần ra.
Từ sáng tinh mơ đến quá ngọ, họ đánh nhau không ngơi nghỉ nên

song phương đã giao thủ đến ba ngàn chiêu!
"Vút" Tân Tiệp công suất một chiêu "Mai Hoa Tam Lộng", chỉ thấy kiếm ảnh trùng trùng từ ba phía công kích vào Hải Thiên song sát buộc chúng phải lùi về ba bước.
Tân Tiệp tranh thủ thời gian hít sâu vào một hơi, cố vận công điều tức. Đã thi triển khinh công chạy suốt đêm, lại hơn nửa ngày quyết đấu nên chàng thấy sứ lực đã giảm đi rất nhiều. Thế nhưng Hải Thiên song sát vẫn còn sung sức.
Thấy đối phương vừa công một chiêu đã dừng, Thiên Tàn Tiêu Hóa biết chàng đã mệt nên cất tiếng cười khùng khục rồi ra hiệu cho Thiên Phế Tiêu Hao tiếp tục công kích.
Tân Tiệp lại bị bức lùi.
Thiên Tàn Tiêu Hóa trong lòng đã có âm mưu, dốc sức tấn công vào mé tả, bức Tân Tiệp lùi từng bước đến bờ vực.
Chỉ trong mười chiêu, Tân Tiệp đã lùi về cách bờ vực chưa tới năm trượng.
Chàng sớm biết ý đồ của đối phương, mấy lần định lao qua đầu đối phương để thoát hiểm cảnh nhưng Hải Thiên song sát là những tay cáo già, liên thủ vung chưởng lên xuất kỳ chiêu ngăn lại.
Hải Thiên song sát lại phát động thế công. Cho dù Tân Tiệp cố thi triển tuyệt chiêu đối phó nhưng vẫn không sao trụ lại được.
Thêm năm chiêu nữa thì chàng buộc phải lùi tiếp một trượng.
Hải Thiên song sát lại xuất chưởng công vào.
Tân Tiệp "hừ" một tiếng, trường kiếm trong tay thi triển "Cổ Phong Long Đình" trong "Đại Diễn Thần Kiếm" mới được Bình Phàm Thượng Nhân trong Thế Ngoại tam tiên truyền thụ. Chỉ trong nháy mắt đã xuất liền mười mấy kiếm.
Hải Thiên song sát còn đang xuất chiêu đối phó thì Tân Tiệp đã chuyển sang chiêu thứ hai "Phi Các Lưu Chu". "Đại Diễn Thần Kiếm" biến hóa ảo diệu vô tỷ, lại có nhiều biến hóa nên phát huy ưu thế tối đa.
Hải Thiên song sát thất kinh, phải cùng thi triển "Thiết Bản Kiều" mới tránh khỏi lạc bại.
Tân Tiệp vừa xuất tuyệt chiêu đã dành được ưu thế thì ngay chính chàng cũng thầm kinh hãi, bất giác thoái lùi hai bước, quên mất mình đang đứng gần bờ vực. Lúc đó, chàng chỉ cách bờ vực bốn năm thước mà thôi.
Một cơn gió từ khe sâu nổi lên.
Tân Tiệp đề khí, định nhún mình nhảy lên...
Hiển nhiên Thiên Tàn Tiêu Hóa và Thiên Phế Tiêu Hao đã cảnh giác,

đâu chịu để Tân Tiệp nhảy qua đầu thoát thế hiểm mà chúng đã mất nhiều sức lực để tạo thành. Chúng lập tức công vào.
Tân Tiệp chỉ còn cách bờ vực hai thước, thấy đối phương lại công kích thì không dám nhảy lên nữa. Trường kiếm tiếp tục vung lên. Kiếm ảnh rợp thiên mãn địa, che kín trước mặt tạo thành một bức tường thép loang loáng. Đó là một chiêu trong "Đại Diễn Thần Kiếm" là "Vật Hoán Tinh Di". Kiếm vừa phát, chàng liền thu chiêu, đổi qua "Hàn Vân Đàm Ảnh", đâm liên tiếp bốn kiếm.
Hải Thiên song sát thấy kiếm pháp của Thất Diệu Thần Quân lợi hại như thế thì bỗng kinh hãi. Nếu xông vào thì ắt rất nguy hiểm, nhưng nếu tránh đi thì đối phương sẽ thoát khỏi tuyệt địa. Hôm nay nếu như không nhân cơ hội này mà trừ đi một nhân vật cái thế thì sẽ là mối đại họa về sau. Vì thế chúng ngầm ra hiệu cho nhau, liều lấy thế công hoàn công.
Thế rồi hai lão quái nhân cùng gầm lên một tiếng, nhất tề đánh ra bốn chưởng nhằm vào kiếm thế của Tân Tiệp.
Mục đích Tân Tiệp là thi triển tuyệt chiêu buộc đối phương phải lùi lại nhằm thoát khỏi tuyệt địa nên chàng không xuất hết nội lực, kiếm chiêu sẵn sàng thu về.
Nào ngờ Hải Thiên song sát không chịu lui về mà còn liều mạng hoàn công, dám dùng tay không đấu với trường kiếm. Tân Tiệp hiểu rằng mình đã sai lầm, muốn tăng thêm nội lực cũng đã muộn. Chàng nghiến răng biến chiêu, nhằm vào tay phải của Thiên Tàn Tiêu Hóa mà chém vào một kiếm!
Thanh kiếm của Tân Tiệp đã đâm trúng tay Thiên Tàn Tiêu Hóa nhưng chính chàng cũng trúng một chưởng. Đồng thời thanh trường kiếm cũng gãy ngang.
Chưởng kình của Thiên Tàn Tiêu Hóa đánh vào vai Tân Tiệp tuy đã bị hóa giải nhưng chưởng phong lại làm tấm khăn bịt mặt xổ ra. Theo bản năng, Tân Tiệp vội dùng tay che lại. Đó chỉ là động tác thừa, nhưng lại chính là phản ứng tự nhiên của mọi người.
Hải Thiên song sát không bỏ qua cơ hội, lập tức xuất chưởng đánh tới như chớp!
Tân Tiệp vừa nhận ra mình đã hành động khinh suất, bỏ tay xuống thì chưởng kình đã ập tới trước mặt. Chàng chỉ còn cách là phải thối lui, nếu không muốn nát thân vì chưởng lực. Tân Tiệp lại lùi thêm mấy bước nữa, ngã người ra sau rồi chợt quay ngoắt sang trái, vung tay chộp vào Uyển Mạch của Thiên Phế Tiêu Hao.
Không ngờ Thiên Phế Tiêu Hao rụt tay lại thật nhanh, tay trái đổi chiêu công suất một chưởng.

Thiên Tàn Tiêu Hóa cũng áp tới. Lão biết trường kiếm của Tân Tiệp không còn nữa nên không ngần ngại đánh ập vào.
Tân Tiệp không còn nơi nào tránh nữa thì tuyệt vọng lùi thêm một bước. Lập tức chàng thấy người hẫng đi. Trước khi rơi xuống vực, Tân Tiệp còn thấy cánh tay phải của Thiên Tàn Tiêu Hóa bị chém một đường dài, máu chảy lênh láng.
Tuy vậy, lão vẫn tiến sát miệng vực, cùng Thiên Phế Tiêu Hao nhìn Thất Diệu Thần Quân rơi thẳng xuống vách đá trăm trượng, cất tiếng cười độc địa.
Tân Tiệp nhìn xuống, thấy bên dưới đen ngòm, sâu hun hút, nghĩ rằng cừu hận chưa báo mà đã táng thân thì lòng lại đau nhói lên.
* * * * *
Cuối con sông Hán Thủy, cuối bờ Nam, cũng là Tây ngạn sông Trường Giang tọa lạc một trong ba trấn của Vũ Hán là Hán Dương. Núi Quy Sơn đứng hùng vĩ ở phía Bắc thành Hán Dương, đối vọng với Xà Sơn ở Vũ Xương qua sông Hán Thủy.
Tây Nguyệt Hồ cũng nằm phía Bắc Hán Dương, kéo dài đến tận Quy Sơn, là một trong những hồ lớn ở vùng Tây Bắc Trường Giang. Mặt hồ in bóng núi, cảnh sắc thật say đắm lòng người.
Ngược lên phía Bắc của Tây Nguyệt Hồ vài dặm là một ngôi am nhỏ, nằm sâu trong khu rừng trúc. Ở đây không những ít người lai vãng mà ni cô trong am cũng chẳng bao nhiêu.
Đã chớm sang thu. Tuy lúc này bầu trời xanh biếc nhưng gió thu làm lá vàng rơi xào xạc lại khiến người ta não lòng. Ánh nắng chiều vàng nhạt chiếu lên những thân cây đang rụng lá, nhuốm vàng mái am hiu quạnh, trông thật đìu hiu...
Chỉ thấy trên bức hoành phi trước cổng am viết ba chữ “Thủy Nguyệt am”.
Một nữ ni ngồi lặng lẽ bên cổng, mắt nhìn lên đỉnh Quy Sơn cao ngất. Dung mạo nàng cực kỳ kiều diễm nhưng chất chứa nỗi u sầu. Đôi mắt nàng u uẩn rướm lệ nhìn lên đỉnh núi cao như đang sống lại hồi ức đau buồn. Đột nhiên từ đôi môi thanh tú của nữ ni bật lên mấy tiếng thầm thì :
- Tiệp ca ca... Tiệp ca ca...
Nữ ni chính là Kim Mai Linh. Không, phải gọi nàng là Tịnh Liên nữ ni mới đúng.
Từ trong am vọng ra tiếng mõ đều đều của lão sư phụ càng tăng vẻ tịch mịch của chiều hôm ảm đảm.
Đột nhiên Tịnh Liên trông thấy từ trên đỉnh núi một chấm đen lao xuống, mỗi lúc một rõ hơn. Đó là một người đang rơi chúc đầu xuống

đất. Lại một số phận bất hạnh sắp từ dã nhân thế.
Tịnh Liên biết rằng phía bên này Quy Sơn là vách đá dựng đứng cao mấy trăm trượng. Đừng nói người rơi xuống mà ngay cả những người đứng ở bờ vực nhìn xuống cũng đủ thắt tim lạt cốt, người rơi xuống đó còn đâu mạng sống?
Tịnh Liên kinh hãi muốn kêu lên nhưng tiếng kêu chưa kịp thoát khỏi miệng thì một quái sự phát sinh.
Người đang rơi giữa chừng bỗng nhiên đảo người quay lộn đầu trở lên. Hai chân bước hờ giữa khoảng không tưởng chừng như tuyệt vọng giãy giụa trong giờ lâm tử. Thế nhưng khi nhìn kỹ lại thì mới biết tốc độ rơi đã giảm đi rất nhiều.
Tịnh Liên có võ học uyên thâm nên thấy ngay rằng bước chân của người đang rơi không phải giãy giụa khi biết mình sắp chết mà là thi triển theo một bộ pháp nào đó vô cùng ảo diệu. Nhờ thế mà làm tốc độ rơi giảm xuống.
Người kia thân ảnh không những rơi chậm lại mà còn vươn tới phía Thủy Nguyệt am. Thật là điều kỳ diệu không sao tin được. Rõ ràng người đó đang rơi giữa không trung nên không thể dụng lực, thế mà không những tự làm cho mình rơi chậm lại mà còn chuyển động theo ý muốn nữa. Chưa bao giờ nghe nói trên võ lâm lại có người đạt đến trình độ đó. Quả là chuyện bất khả tư nghị!
Dưới chân vách đá chỉ toàn quái thạch, chỉ cần rơi từ độ cao mười trượng thì dù là thần tiên cũng tan xương nát thịt. Có lẽ chính vì vậy mà người kia cố di chuyển tới khu rừng trúc, cách vách đá bốn năm trượng.
Khi người kia rơi vào đám lá trúc um tùm thì chợt nghe có tiếng nữ nhân kêu lên kinh hãi. Hơn nữa tiếng kêu như tiềm ẩn một lực lượng nào đó làm người kia chấn động. Nhưng đây là lúc sinh tử nên không thể phân thần, phải giữ lấy chân khí tối đa.
Vừa chạm tới đám trúc, người kia lại thi triển bộ pháp, búng mình lên hơn trượng rồi mới đáp nhẹ xuống đất. Khinh công của người đó có lẽ độc nhất vô nhị trong võ lâm kim cổ!
Khóm trúc đó chỉ cách Thủy Nguyệt am mười mấy trượng. Khi người kia sắp rơi xuống khóm trúc thì Tịnh Liên đã trông rõ diện mạo người đó nên mới phát ra tiếng kêu kinh hãi như thế. Tịnh Liên thấy người đó đáp xuống an toàn thì vội bật dậy, tiến tới vài bước, miệng sắp bật ra tiếng gọi :
- Tiệp ca...
Nhưng thanh âm chưa kịp phát ra thì từ trong am vang lên tiếng chuông thánh thót. Tịnh Liên liền kềm lại tiếng kêu, thở dài tự nhủ :

- “Ta đã thành người xuất gia rồi. Bây giờ ta đã là nữ ni.”
Quả nhiên người vừa rơi từ vực cao xuống là một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân, là Tiệp ca ca mà hằng đêm Tịnh Liên thầm gọi trong mơ. Nhìn thấy chàng từ cõi chết trở về, lòng nàng lại rộn lên như muốn phát cuồng. Nàng không hiểu vì sao chỉ hai tháng không gặp mà võ công của Tân Tiệp lại tăng tiếng một cách thần kỳ như thế?
Tân Tiệp không nói tiếng nào, cũng không nhìn về phía am mà lại ngước nhìn lên đỉnh núi, rồi chàng nhún chân bay vút lên!
Tịnh Liên kinh hãi kêu thầm :
- “Chàng tuy có khinh công cái thế nhưng muốn nhảy lên vách đá đó chỉ e không sao làm nổi!”
Tuy Tịnh Liên phải nỗ lực để khỏi bật ra tiếng kêu nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ thiết tha và nỗi lo lắng khôn cùng.
Tân Tiệp nhảy vút lên cao sáu bảy trượng, chân vẫn thi triển bộ pháp, tay bám vào những gờ đá, tiếp tục hướng lên cao... Dựa vào một khẩu chân khí, Tân Tiệp thi triển khinh công tuyệt đỉnh leo lên vách núi rất nhanh, chẳng bao lâu thì không thấy đâu nữa.
Nếu có người chứng kiến cảnh này, đem truyền ra võ lâm thì chỉ e không ai tin vào chuyện hoang đường này. Tịnh Liên tuy tận mắt thấy nhưng đã không còn cơ hội để kể lại cho bất cứ ai...
Nhưng cho dù khinh công của Tân Tiệp cao diệu đến đâu thì vẫn không xoa dịu được nỗi thống khổ của Tịnh Liên lúc đó. Nữ ni thất thần nhìn theo bóng người trong mộng, lẩm bẩm qua hai hàng nước mắt :
- Tân Tiệp ca ca, xin vĩnh biệt chàng. Dù chỉ thấy chàng trong phút giây ngắn ngủi nhưng như thế cũng làm thiếp mãn nguyện lắm rồi. Từ nay thiếp là người thế ngoại, không còn nhuốm chút bụi trần nào nữa. Còn chàng... chàng còn biết bao việc phải làm... Thiếp chỉ còn có thể hàng ngày cầu phúc cho chàng... mong chàng có được hạnh phúc.
Những dòng nước mắt tuôn dài ướt nhòa khuôn mặt kiều diễm của Tịnh Liên, lăn xuống đất và lập tức bị mặt cát hút khô đi. Nữ ni chầm chậm quay lại. Nặng nề lê bước về am. Bộ phật y màu trắng bay theo gió, cùng vóc dáng mảnh mai nhỏ bé của Tịnh Liên chơi vơi giữa cảnh vắng trời chiều, trông sao mà đìu hiu tội nghiệp...
Tân Tiệp đã lên đến bờ dốc thì cũng vừa kiệt lực. Chàng bám vào một tảng đá lấy lại sức, sau đó hú dài một tiếng, chừng như suốt từ khi rơi xuống vực cố giữ chân khí mà không phát tiết được bây giờ trút hết ra ngoài, sau đó lẩm bẩm nói :
- “Cật Ma Thần Bộ” quả là thần kỳ vô song. Nếu không có bộ pháp

này thì mạng ta đâu còn đến bây giờ!
Tân Tiệp cởi hẳn tấm khăn trùm mặt, quay lại cúi mình nhìn xuống vực sâu trăm trượng mà không sao tin được là mình vừa thoát chết khi rơi xuống. Chàng thầm nghĩ :
- “Nếu không thi triển “Cật Ma Thần Bộ” tới được rừng trúc thì mình cũng đừng mong sống nổi.”
Chàng chợt nhớ lại tiếng kêu kinh hoàng mà khi vừa đáp xuống khóm trúc đã nghe thấy. Chàng tự nhủ :
- “Chắc rằng mình nghe lầm... Ở tuyệt cốc đó làm gì có người chứ? Nhưng mình lại mường tượng như đó là thanh âm của Kim Mai Linh... chắc chỉ là cảm giác thôi...”
Bất giác chàng thốt lên :
- Mai Linh. Bây giờ nàng ở đâu?
Đột nhiên chàng trông thấy bóng một nữ ni chậm chạp đi vào một cái am nhỏ. Chẳng lẽ chàng vừa nghe tiếng kêu của nữ ni kia?
Chợt một hòn đá dưới chân chàng lở ra rơi xuống vực. Tân Tiệp giật mình nhảy lùi khỏi bờ dốc, bụng bảo dạ :
- “Hú vía. Nếu lần này mà rơi xuống lần nữa thì đừng mong sống sót. Nhưng Tân Tiệp! Ngươi còn mang ảo vọng gì chứ? Mai Linh làm sao lại tới đây biến thành nữ ni chứ? Tốt nhất là ngươi hãy quên chuyện đó đi. mối thâm cừu của phụ mẫu và Mai thúc thúc còn chưa báo, thế mà ngươi luôn nghĩ đến tư tình... lại còn mối huyết cừu của Hầu nhị thúc nữa...”
Tân Tiệp đề một khẩu chân khí, lấy lại hùng tâm rồi lao xuống núi.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 19
Giáp mặt cừu nhân

Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ, Hải Thiên song sát hai lần hạ độc thủ với hai tiêu cục lớn nhất Hán Khẩu, lại còn có hai phái Võ Đương và Không Động phát sinh xung đột, đó là những biến cố làm chấn động võ lâm.
Mọi người đều có dự cảm rằng một tai họa lớn đang lơ lửng trên đầu, giang hồ sắp chìm trong gió tanh, mưa máu...
Sau khi Ngân Thương Mạnh Bá và Kim Cung Thần Đạn Phạm Trị Thành bị giết, tất cả các tiêu cục ở Vũ Hán đều đóng cửa vì sợ rằng

Hải Thiên song sát lại tiếp tục nhắm vào mình. Không ngờ sau khi hai vị Tổng tiêu đầu của hai tiêu cục Cáp Viễn và Vẫn Uy bị sát hại, Hải Thiên song sát cũng biệt tích không biết đi đâu. Nhưng điều đó không làm cho các nhân vật trên võ lâm bớt phần lo lắng.

* * * * *

Hôm ấy đã hoàng hôn, trên quan đạo có một kỵ mã đang phóng nhanh về hướng bắc. Kỹ sỹ mặc nho y màu xanh nhạt, lưng đeo trường kiếm, con tuấn mã màu thuần bạch không lẫn một sợi lông khác màu. Kỵ sĩ dung mạo tuấn tú, dáng vẻ uy phong, còn bạch mã thoạt trông cũng biết là loài ngựa quý, rủi vó truy phong thật là bước long tranh hổ điệu.

Đang phóng như bay, đột nhiên kỵ sĩ gò cương dừng ngựa. Bạch mã chồm hai chân trước lên không. Cất tiếng hí vang rồi dừng lại. Kỵ mã tế ngựa đến bên một gốc cây ven đường, trên thân cây có ai đã khắc hình một thanh kiếm, mũi chỉ về hướng bắc.

Tuấn mã phóng như bay, vết khắc lại không rõ lắm, thế sao kỵ sĩ phát hiện được thần tốc như thế?

Kỵ sĩ ngước mắt nhìn trời, lẩm bẩm :

- Ngô đại ca lưu ký hiệu bảo ta đi về hướng bắc, nhất định có phát hiện gì.

Nhưng bây giờ đã khuya, đành phải tìm nơi nào trú đêm trước đã! Nói rồi ruỗi ngựa đi tiếp.

Căn cứ vào câu nói đó, kỵ sĩ nhất định là Tân Tiệp, còn người mà chàng gọi là Ngô đại ca tức là Ngô Lăng Phong, vị huynh đệ mới kết giao vài hôm trước.

Tuy chàng quyết định như thế nhưng nơi đây đã xa Hán Khẩu, quan lộ xuyên qua rừng hoang và mộ địa, chẳng những không có khách điếm mà dân cư cũng không. Bên đường trùng trùng hoang mộ, tiếng chim cú vang lên não nùng khiến người ta có cảm giác gai gai sống lưng.

Tiếng vó ngựa gõ vào khung cảnh thê lương tịch mịch ấy tạo ra những âm thanh rất dễ làm người ta chú ý.

Đột nhiên Tân Tiệp lắng tai nghe...

Từ xa phía trước mặt vang lên tiếng hú thê lương, tuy không lớn lắm dội vào tai khiến người ta phải thắt tim lạt cốt. Chốc chốc tiếng hú lại phát ra như tiếng ma kêu quỷ khốc.

Tân Tiệp vừa gò cương ghìm ngựa vừa đưa mắt nhìn sang bên đường. Chỉ có hoang mộ trùng trùng, thỉnh thoảng có những quan quách lộ hẳn ra ngoài, tiếng chồn cáo và tiếng chim đêm khiến cảnh vật thêm rùng rợn.

Tiếng hú lại phát ra, lần này càng gần hơn.
Tân Tiệp chợt thấy thấp thoáng có hai nhân ảnh, vừa gầy, vừa cao. Cả hai đều vận bạch y trắng toát, nhưng kết đầy những vải bố loang lổ đủ màu. Trên đầu hai quái nhân đó đội chiếc mũ màu đỏ cao vụt lên. Diện mạo cũng rất khó phân biệt, mặt vàng bủng như sáp, mắt lồi ra, sống mũi khoằm xuống chẳng giống mặt người chút nào! Hai người cứ sánh vai nhau mà đi, lại không thấy đầu gối cong chút nào chẳng khác gì bóng ma.
Hai quái nhân xuất hiện giữa nơi hoang mộ thê lương này vào canh khuya như vậy sao không rùng rợn?
Tân Tiệp cố gắng trấn định, nhưng con ngựa lại khiếp sợ lùi lại.
Phút chốc hai quái nhân đó tới gần.
Tân Tiệp gắng hết sức mới khỏi run lên, tay cầm chặt cương ngựa, mồ hôi toát ra đẫm trán, một cơn lạnh chạy dọc sống lưng... Chàng cố hít vào một hơi quát lớn :
- Yêu nhân ở đâu dám tới đây giả mạo quỷ thần dọa người ta? Có Tân Tiệp ở đây!
Tân Tiệp đâu phải Chung Quỳ vị thần dẹp ma trừ quỷ? Bởi thế xưng tên nào có ích gì? Chẳng qua đó là phản ứng tự nhiên của bất cứ ai lâm vào tình cảnh đáng sợ như vậy đều phải nói to câu gì đó để trấn áp nỗi sợ hãi của mình.
Nhưng chàng dùng nội gia thực khí phát ra nên âm hưởng rất mạnh chấn động cả khoảng không.
Quái nhân đứng bên tả nói :
- Lão nhị, ta đã bảo đi rồi mà! Người ta có công phu “Sư Tử Hống” sợ gì chúng ta mạo thần giả quỷ? Chỉ sợ người ta có công lực mấy chục năm mới đạt tới bản lĩnh như vậy...
Người bên phải “À” một tiếng, gật đầu nói :
- Chúng ta đi thôi!
Vừa dứt câu, cả hai thân ảnh mất hút phía xa rồi!
Tân Tiệp nhìn theo, lòng vừa giận nhưng lại thấy nhẹ nhõm đi mấy phần, thầm nghĩ :
- “Hai kẻ nửa người nửa ngợm đó khinh công thật cao cường, không biết đó là những nhân vật nào?”
Rồi giật cương ngựa đi tiếp. Nhưng mới đi một quãng qua hết khu hoang mộ tới rừng thì chợt thấy dưới ánh trăng thấp thoáng một ngôi cổ miếu ẩn hiện giữa vòm lá.
Đánh nhau với Hải Thiên song sát gần hết một ngày đêm, lại bị rơi xuống vực nên chàng rất mệt, gần như kiệt lực. Nay đi quãng đường vắng hoe như thế không biết náu thân ở đâu, nay gặp một ngôi

hoang miếu cũng là nơi có thể ngả lưng độ vài canh giờ. Thế rồi chàng ruổi ngựa đi vào cổ miếu. Tân Tiệp vào rừng, giấu ngựa ở vào nơi kín đáo rồi bước thẳng vào.
Ngôi cổ miếu nằm dưới lùm cây rậm nên rất tối.
Tân Tiệp dừng chân bên cửa, chợt có linh cảm về một mối nguy hiểm nào đó, trong lòng bỗng trở nên khẩn trương. Nhưng chẳng lẽ chưa thấy nguy cơ đích thực đã nhụt chí? Tân Tiệp do dự một hồi rồi đưa tay đẩy cửa. Cửa miếu mở ngay. Thì ra bên trong không khóa.
Trong miếu tối đen, nhưng lại có mùi hơi người. Tân Tiệp vừa bước qua ngưỡng cửa, vừa thò tay vào túi định lấy ống hỏa cụ ra chợt nghe có người quát lên :
- Lão tặc vô sỉ, còn muốn truy tận sát tuyệt nữa...
Tiếp đó là tiếng thở hổn hển.
Tân Tiệp ngơ ngác lùi vào góc cửa, cố vận mục lực nhìn vào nóng tối nhưng vẫn không thấy gì. Chàng liền đánh lửa lên.
Một người nằm giữa nền miếu ngay trước thần án, hình như đang thụ thương hay lâm bệnh.
Nhìn kỹ lại Tân Tiệp nhận ra đó là một tên khất cái còn rất trẻ. Mới mười bốn, mười lăm là cùng, đầu bù tóc rối, áo kết trăm mảnh vá.
Thiếu niên hóa tử cố nhỏm đầu lên nhìn Tân Tiệp.
Chàng cầm ống hỏa cụ bước lại gần tên hóa tử nhìn kỹ, thấy thiếu niên diện mạo khôi ngô, mắt sáng long lanh, mi như nét vẽ, mũi thẳng miệng vuông, tuy lấm lem bụi đất nhưng không che được vẻ anh tuấn. Lẽ ra thiếu niên ăn vận theo lối một trang công tử thì thích hợp hơn.
Thiếu niên hóa tử lên tiếng :
- Ngươi là người của Lệ lão tặc phải không?
Tân Tiệp ngơ ngác hỏi :
- Cái gì? Lệ lão tặc nào?
Thiếu niên hóa tử không đáp, giọng vẫn hoài nghi :
- Nếu ngươi không phải là người của Lệ lão tặc sao biết ta ở đây mà truy theo?
Tân Tiệp cười nói :
- Ta thật không biết Lệ lão tặc nào cả, vào đây định nghỉ một chút thôi.
Thiếu niên hóa tử thở dài nói :
- Nếu vậy là tôi yên tâm rồi...
Chưa dứt lời đã ho một trận rồi hạ đầu xuống.
Tân Tiệp thấy vẻ mặt thiếu niên lộ vẻ đau đớn, không những thế nước mắt còn ướt khóe mi. Chàng ái ngại nghĩ thầm :

- “Một hài tử còn bé thơ sao đã trở thành hành khất, đêm hôm lại lạc vào hoang miếu này, và chừng như còn bị thương nữa? Thiếu niên vừa nói bị người của Lệ lão tặc truy theo. Nhưng Lệ lão tặc là ai mà lại truy sát một thiếu niên hóa từ bé dại này?”
Chỉ thấy thiếu niên hóa tử cố ghìm tiếng rên nhưng mồ hôi túa ra.
Tân Tiệp không nén nổi cúi xuống đưa tay sờ mạch, thấy mạch tượng không ổn định còn trán thì lạnh ngắt.
Đột nhiên phía sau có người “Hừ” một tiếng, âm thanh lạnh lùng :
- Tặc tử vô sỉ kia còn chưa chịu dừng tay sao?
Tiếng người vừa dứt, một luồng kình phong ập tới hậu tâm chàng.
Tân Tiệp vẫn cầm ống hỏa cụ liền dướn thẳng người tránh sang bên, tay phải điểm ra sau lưng một chỉ.
Người kia cất tiếng cười nhạt, tiếp tục nhằm vai phải của Tân Tiệp đánh tới một chưởng.
Bấy giờ Tân Tiệp mới lánh mình rồi quay lại. Sau lưng chàng không phải một người mà có tới hai. Vừa thấy đối phương, Tân Tiệp bỗng kêu lên một tiếng kinh ngạc. Thì ra đó là hai quái nhân vừa giả thần mạo quỷ ở khu nghĩa địa mà chàng đã gặp. Nhưng họ đi rồi sao còn quay lại đây làm gì?
Hai người kia cũng lộ vẻ kinh dị.
Dưới ánh đèn, trông hai nhân ảnh kia lại càng quái dị.
Người đứng bên phải cười khan một tiếng, nói :
- Cẩu tử của Lệ lão tặc cũng tới đây truy sát tuyệt nữa sao?
Dứt lời xuất một chưởng đánh thẳng vào chiếc thần án làm vỡ tan thành muôn mảnh!
Tân Tiệp thấy quái nhân đứng cách xa một trượng, chỉ cách không xuất chưởng mà có uy lực đến thế, không ngờ hai quái nhân không những khinh công cao cường mà nội công cũng rất thâm hậu, và xem ra cùng với thiếu niên hóa tử này là đồng bọn, chẳng lẽ đều là đệ tử Cái bang? Thấy đối phương hiểu lầm mình là cẩu tử của Lệ lão tặc không cần hỏi han gì, chàng tức giận “Hừ” lên một tiếng không cần thanh minh nữa, quay sang thiếu niên hóa tử, không để ý đến hai quái nhân nữa.
Bấy giờ thiếu niên đã giảm bớt đau đớn, nhìn hai quái nhân kêu lên :
- Kim thúc!
Tới đó khóc nấc lên.
Một người nhảy tới ôm thiếu niên vào lòng, xoa lên mái tóc rối bù, cử chỉ rất âu yếm.
Thấy cảnh đó, Tân Tiệp có giảm chút nào ác cảm, ngay cả chiếc mũ đỏ cao kỳ dị trên đầu cũng không đến nỗi chướng mắt như trước.

Thiếu niên đang khóc tức tưởi, hình như đang uất ức điều gì.
Quán nhân cúi xuống dịu dàng nói :
- Hài tử đừng khóc nữa... chúng ta hiểu nỗi đau của ngươi...
Thiếu niên cố nén khóc, mở to mắt đầy oán hận :
- Dù cho thế nào, điệt nhi quyết không để chiếc vỏ kiếm đó rơi vào tay lão tặc đâu!
Quái nhân đứng ngoài chợt lên tiếng :
- Hài tử ngươi tìm được chỗ ẩn thân này thật kín đáo, chúng ta tìm hoài mà không thấy, thật đáng mặt Bang chủ của chúng ta!
Tân Tiệp nghe vậy cả kinh.
- "Chẳng lẽ thiếu niên mới mười mấy tuổi này là Bang chủ Cái bang? Vậy hai lão quái nhân đó thân phận thế nào?"
Thiếu niên hài tử nói :
- Bọn chúng truy miết điệt nhi, quyết không bỏ... Điệt nhi bị lão tặc đó đánh một chưởng, tưởng chết mất...
Quái nhân đứng gần cửa căm giận nói :
- Lão nhị, món nợ này của Lệ lão tặc chúng ta phải bắt hắn trả!
Rồi nhẹ giọng nói với thiếu niên :
- Hài tử, đừng khóc nữa. Bang chủ Cái bang xưa nay đều là những bậc anh hùng, đừng tỏ ra mềm yếu. Để thúc thúc xem thương thế cho ngươi!
Quả nhiên điều Tân Tiệp dự đoán là đúng, chàng không khỏi kinh ngạc.
Quái nhân vừa nói xong bước tới mở ngực áo thiếu niên xem một lúc, mặt bỗng biến sắc. Hiển nhiên thương thế của thiếu niên không nhẹ. Quái nhân kiểm tra thương thế xong, điểm vào mấy chỗ huyệt đạo quanh ngực thiếu niên rồi đứng thẳng lên nói :
- Bằng nhi, thúc thúc đã bức huyết độc của ngươi tan đi cả rồi, bây giờ hãy vận công tự trị thương đi, chúng ta sẽ giúp đỡ!
Rồi chợt nhìn thẳng mặt Tân Tiệp nói :
- Thế nào? Tiều tử ngươi còn chưa đi hay sao?
Chắc rằng quái nhân vẫn cho rằng Tân Tiệp là người của Lệ lão tặc.
Tân Tiệp còn chưa nói gì thì thiếu niên đã thay lời :
- Kim thúc thúc, vị đó không phải đâu!
Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói lạnh lùng :
- Hắn không phải nhưng ta thì phải!
Quái nhân đang bế quái thiếu niên cúi xuống nói :
- Bằng nhi đừng sợ! Mau vận công đi! Thúc thúc sẽ bảo vệ cho ngươi!
Sau đó để thiếu niên ngồi xuống đất.

Tân Tiệp nhìn ra, thấy ba người đứng ngay trước miếu, không nói một lời.
Quái nhân vừa kiểm tra thương thế của thiếu niên thong thả bước ra cửa, lướt mắt nhìn ba tên hán tử rồi nói :
- Tốt lắm chúng ta hãy ra ngoài thương lượng!
Ba tên hán tử đưa mắt nhìn vào miếu, sau đó theo quái nhân bước ra tiền viện.
Lát sau quái nhân ở trong miếu quát to :
- Lão nhị, chúng ta đành phải đắc tội thôi!
Lập tức tiếng chưởng phong nổi lên vù vù, chắc rằng quái nhân đã động thủ.
Tân Tiệp nhìn ra sân miếu, thấy quái nhân một địch ba mà vẫn ung dung, chiêu thức lợi hại, chưởng thế uy mãnh khiến ba hán tử hết sức chống đỡ, nghĩ thầm :
- "Huynh đệ họ Kim này công lực thật kinh nhân, họ xưng là thúc thúc với Bang chủ Cái bang, chẳng hay giữ thân phận nào trong bang đó? Còn Bang chủ nói tới chiếc vỏ kiếm là gì vậy? Còn Lệ lão tặc là ai? Chẳng lẽ chính là hắn?"
Tân Tiệp có ý nghĩ đó vì khi thấy ba hán tử xuất thủ có dùng chưởng pháp của Không Động, vì thế chàng nghĩ đến Kiếm Thần Lệ Ngạc, Chưởng môn nhân phái Không Động. Nghĩ tới Lệ Ngạc, Tân Tiệp liền thấy huyết khí sôi lên. Chính hắn là một trong những hung thủ đã dùng thủ đoạn ti tiện để hãm hại Mai thúc thúc.
- "Đúng rồi! Nhất định là hắn! Lấy đông hiếp ít, dùng thủ đoạn ti tiện để bức hiếp một hài tử chính là bản tính hèn hạ của hắn."
Tự nhiên chàng sinh hảo cảm với huynh đệ họ Kim.
Chợt từ khoảng không vang lên tiếng hú dài, lát sau từ đêm tối hai nhân ảnh lướt vào miếu viện.
Tân Tiệp vừa nhìn lại không khỏi bất ngờ khi nhận ra một trong hai người mới đến chính là Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi. Còn người kia cứ theo thân pháp cũng không phải hạng tầm thường.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi quát bảo ba tên hán tử :
- Sử sư đệ không được để hắn trốn thoát!
Rồi hai tên đồng hành đi thẳng vào miếu.
Tân Tiệp đứng lùi vào góc tối.
Trong miếu lúc đó thiếu niên đang nhắm mắt vận công, quái nhân đứng bên cạnh đặt một tay vào hậu tâm trợ thêm công lực cho Bang chủ.
Hai tên đệ tử phái Không Động mới vào đã rút phắt trường kiếm. Hán tử đi với Vu Nhất Phi bổ tới thiếu niên hóa tử.

Quái nhân được gọi là Kim lão nhị một tay vẫn để ở hậu tâm thiếu niên, tay kia vung chưởng đánh ra.
Hán tử chỉ "Hừ" một tiếng đảo người đáp xuống bên cạnh đâm luôn ba kiếm. Hán tử đó chính là lão đại trong Không Động tam tuyệt kiếm, Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh.
Vu Nhất Phi hoành ngang thanh kiếm giữ trước cửa, chừng cảnh giác không để đối phương chạy thoát.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh công lực cao nhất trong Không Động tam tuyệt kiếm, vừa xuất liền ba kiếm rất thần tốc, Tân Tiệp trông thấy cũng rất thán phục, tự hỏi :
- "Tên này kiếm pháp còn tinh diệu hơn cả Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi, chẳng hay có phải là sư huynh của hắn không?"
Thế nhưng Kim lão nhị vẫn chú tâm vận công truyền vào cho thiếu niên, chẳng chú ý gì đến chiêu kiếm hiểm hóc của Thiên Tuyệt Kiếm.
Tân Tiệp cả kinh nghĩ thầm :
- "Ngươi võ nghệ tuy cao nhưng chớ khinh suất như thế..."
Không ngờ lưỡi kiếm của Gia Cát Minh đâm tới trước ngực, Kim lão nhị chợt vung trảo ra chộp lấy lưỡi kiếm!
Gia Cát Minh chưa từng thấy đối với Tam tuyệt Kiếm danh chấn thiên hạ lại có ai dám liều lĩnh đến như vậy, phát hoảng vội thu kiếm về!
Tân Tiệp thấy vậy cũng thất kinh. Nhưng chàng nhìn kỹ lại thấy từ chưởng tâm của Kim lão nhị hiện ra màu đen lấp lánh, bỗng nhớ rằng Mai thúc thúc có lần nói qua :
- Ở vùng Lạc Nhạn Giản thuộc Tứ Xuyên có một loại võ công gọi là "Âm Phong Hắc Sa chưởng", nếu luyện thành có thể dùng tay không chộp bắt binh khí dù sắc đến đâu, đó là thứ công phu ngoại gia cái thế thiên hạ nhưng thất truyền đã lâu.
Không ngờ hôm nay Kim lão nhị dám lấy tay không chộp trường kiếm, lòng bàn tay lại hiện lên những chấm đen, chẳng lẽ tuyệt nghệ thất truyền cả trăm năm nay lại có người luyện được? Xem ra mới rồi Gia Cát Minh hốt hoảng thu kiếm về, nếu không đã thất thủ bởi "Âm Phong Hắc Sa chưởng" rồi!
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi thấy sư huynh núng thế liền lao vào trợ chiến, cả hai sư huynh đệ đồng thời xuất kiếm đâm vào Kim lão nhị.
Thiên Địa song kiếm phối hợp lại rất nhịp nhàng công kích mãnh liệt, phòng thủ cẩn mật, quả là Tam tuyệt kiếm danh bất hư truyền.
Kim lão nhị chỉ dùng một tay đối phó, nhờ vào nội lực thâm hậu và chiêu thức ảo diệu nên cố duy trì được.
Thiếu niên bây giờ mặt đỏ bừng, có lẽ đang vận công đến đỉnh điểm. Lúc này thì Kim lão nhị không thu chưởng về được nữa bởi như thế

sẽ làm thiếu niên bị phản ứng mà gặp tai họa ngay. Nên vẫn tiếp tục truyền nội lực vào cơ thể thiếu niên.
Gia Cát Minh là kẻ rất giảo quyệt, lợi dụng ngay hoàn cảnh đó công kích rất mãnh liệt, đâm cả vào thiếu niên.
Kim lão nhị cả kinh, vừa lo bảo vệ thiếu niên trong thời gian nguy cấp, vừa lo phòng thủ cho bản thân. Hơn nữa Thiên Địa song kiếm không phải tầm thường nên chẳng bao lâu chân tay trở nên rối loạn.
Vu Nhất Phi xuất chiêu "Phượng Hoàng Triển Dực" đâm vào vai tả đối phương, cùng lúc Gia Cát Minh đâm vào Càn vị.
Chỉ thấy Kim lão nhị cúi người tránh được kiếm của Vu Nhất Phi, đồng thời hữu thủ thi triển "Âm Phong Hắc Sa chưởng" chộp lấy mũi kiếm của Gia Cát Minh!
Nhưng không ngờ kiếm đâm vào Càn vị chỉ là hư chiêu, Gia Cát Minh đổi thức rất nhanh, chuyển kiếm đâm vào huyệt Ngọc Chẩm! Xem ra Kim lão nhị không còn ứng phó kịp nữa.
Trong lúc đó Vu Nhất Phi lại thừa thế xuất kiếm đâm vào.
Giữa phút ngàn cân treo sợi tóc, Kim lão nhị tin rằng mình nhất định sẽ bị thương thì chợt nghe "Koong" một tiếng.
Gia Cát Minh thấy uyển mạch đau nhói thanh kiếm chếch ngược lên chạm vào kiếm Vu Nhất Phi đang đâm vào, cả hai ngơ ngác lùi ra, mặt đều biến sắc.
Người vừa xuất thủ gõ vào cổ tay cầm kiếm của Gia Cát Minh là một Lam y nhân, mặt che kín bằng tấn khăn đen từ khi chúng đến vẫn nấp trong góc miếu.
Chính là Tân Tiệp.
Kim lão nhị tưởng rằng huyệt Ngọc Chẩm của mình đã bị đâm thủng, bấy giờ nghe âm thanh lạ vội nhìn ra, thấy Lam y văn sĩ vẫn giữ chặt tay phải của Gia Cát Minh khiến hắn không sao giằng ra được, mặt méo xệch rất khó nhìn.
Vu Nhất Phi thấy sư huynh bị khống chế thì vô cùng hoảng sợ lùi lại gần sát cửa, mắt nhìn vào Lam y nhân không chớp mắt.
Trong miếu lập tức yên tĩnh lại, chỉ nghe tiếng thở gấp của thiếu niên, chắc việc vận công sắp hoàn thành. Ngoài sân miếu bỗng có tiếng rú thảm thiết.
Sắc mặt Gia Cát Minh và Vu Nhất Phi càng thêm tái nhợt. Đột nhiên Vu Nhất Phi vung kiếm chém rất nhanh vào cổ tay người đeo mạng. Động tác thật thần tốc, khoảng cách lại quá gần, nếu người đeo mạng không buông tay Gia Cát Minh tất phải thụ thương.
Trong khi người trùm mặt buông tay lùi lại thì Vu Nhất Phi vội kéo sư huynh nói :

- Đi thôi!
Rồi song song lao khỏi miếu.
Bên ngoài Kim lão đại quát :
- Chạy đi đâu?
Tiếp đó tiếng chưởng phong trúng đích nghe “Bịch” một tiếng. Một tên hán tử rú lên ngã vật xuống sân, còn hai tên kia chạy vào đêm tối.
Kim lão đại bước vào miếu, chiếc mũ đỏ cao lệch một bên trông càng quái dị. Lão sửa lại chiếc mũ cho ngay ngắn, hỏi :
- Lão nhị, Bằng nhi vận công thế nào rồi? Chỉ e Lệ lão tặc sắp tới, chúng ta đi thôi!
Kim lão nhị không đáp. Chắc rằng lão đang ngưng thần dốc công lực truyền cho thiếu niên. Chỉ lát sau, Kim lão nhị thở hắt ra một tiếng đứng lên.
Thiếu niên cũng mở mắt,từ từ đứng dậy.
Kim lão nhị không nói gì, bước tới quỳ xuống chắp tay vái một vái :
- Các hạ hãy nhận của Kim lão nhị tôi một lạy. Từ nay các hạ là đại ân nhân của Cái bang. Xin thỉnh giáo quý tính đại danh?
Có lẽ hai lã quái đã quên mất chính Tân Tiệp đã xưng danh lúc gặp họ ngoài khu mộ địa.
Tân Tiệp gỡ bỏ tấm mạng che mặt ra vội vã kéo Kim lão nhị đứng lên nói :
- Tiểu khả tên là Tân Tiệp, chỉ xuất chút lực mọn, có gì đáng phải để Kim lão trượng làm thế?
Kim lão đại cũng vái Tân Tiệp một vái rồi quay sang Kim lão nhị giục :
- Chúng ta đi nhanh!
Thế rồi hai lão quái nhân dẫn theo thiếu niên hóa tử rời khỏi hoang miếu.
Tân Tiệp cũng đi theo họ.
Kim lão đại đi trước tới đường cái. Dừng lại một lúc, sau đó bước lên con đường bên trái đi mấy vòng cố ý để lại dấu chân rồi quay lại trước mọi người, ngẩng lên nhìn trời.
Trăng đã lên giữa đầu.
Kim lão đại bỗng thở dài một tiếng, cùng Kim lão nhị quỳ xuống trước mặt thiếu niên hóa tử nói :
- Bang chủ Cái bang đời thứ mười bốn xin nghe bẩm trần. Nội ngoại hộ pháp đời thứ mười ba là Kim Nguyên Bá và Kim Nguyên Trọng, lúc này trăng chính đỉnh đầu, từ nay nhiệm kỳ đã mãn, không ở lại trong bang nữa. Xin Bang chủ hãy theo bang quy mà tìm cao sĩ khác, ngu huynh đệ đến đây xin cáo biệt.

Hoài vọng Bang chủ tìm được người tài trí để làm hưng thịnh Cái bang.
Bẩm xong hai người đứng lên. Thiếu niên vội ôm lấy tay Kim lão đại nói :
- Thúc thúc xin đừng đi! Đừng bỏ Bằng nhi! Bằng nhi tình nguyện không làm Bang chủ nữa, xin theo thúc thúc!
Nói tới đó nước mắt chứa chan.
Kim lão nhị lộ vẻ xúc động, đưa tay xoa đầu thiếu niên mắt chớp chớp như cố ghìm cho cho nước mắt khỏi ứa ra. Hồi lâu mới trầm giọng :
- Bằng nhi, Bang chủ Cái bang há có thể mềm yếu như thế. Lão Bang chủ lúc thụ vị cho ngươi đã dặn thế nào? Thôi đừng khóc nữa!
Kim lão nhị thở dài một tiếng rồi cầm tay thiếu niên, nhẹ giọng :
- Bằng nhi, sau này Cái bang hưng thịnh hay không là nhờ cả vào ngươi đó!
Bất cứ một bậc đại anh hùng nào cũng phải trải qua rất nhiều gian nan, nhiều khổ luyện mới thành công. So với ngươi, trên đời còn có rất nhiều người khác còn chịu thống khổ, bất hạnh còn lớn lao hơn, vậy sao họ chịu đựng được mà ngươi để mất dũng khí? Bằng nhi, các thúc thúc vì theo bang quy mà phải xa ngươi, để sau này ngươi tự quyết trong mọi hành động. Hiểu rồi chứ?
Bằng nhi chầm chậm gật đầu, nhưng nước mắt vẫn tiếp tục ứa ra.
Kim lão nhị lại tiếp :
- Ta biết rằng mấy tên trong bang và Lệ lão tặc muốn đuổi theo, ngươi hãy chạy đến Quan Đế miếu ở Tương Đà. Với tín vật của Bang chủ ngươi sẽ được Tổng đà phía nam bảo vệ an toàn, không còn sợ chúng nữa.
Kim lão đại chỉ sang bên không có vết chân nói :
- Các thúc thúc sẽ đi theo đường này, còn ngươi hãy theo đường bên tả mà đi! Thiếu niên gật đầu nhưng vẫn đứng nguyên.
Kim lão đại phất mạnh tay áo quát :
- Đi đi!
Thiếu niên bị luồng kình lực cuốn xa tới hai trượng theo con đường bên tả đầy vết chân.
- Kim thúc thúc, xin cáo biệt!
Thiếu niên nói xong thi triển khinh công phóng nhanh một mình giữa đêm tối.
Kim lão đại thở dài một tiếng nói với Kim lão nhị :
- Chúng ta cũng nên đi thôi!
Còn quay sang Tân Tiệp chắp tay vái thêm một lần nữa nói :

- Nếu cứ ở đây, tất lát nữa Kiếm Thần Lệ Ngạc sẽ tới!
Tân Tiệp là người thông minh, hiểu ra ẩn ý của đối phương, chắp tay hoàn lễ nói :
- Kim lão trượng xin hãy yên tâm, tiểu khả cũng có mối xung khắc với lão tặc đó.
Nói như vậy có nghĩa mình sẽ không tiết lộ với Kiếm Thần Lệ Ngạc về hướng đi của Bang chủ Cái bang.
Kim lão nhị gật đầu nói :
- Xin bảo trọng!
Rồi kéo tay Kim lão đại, hai người không thấy vận lực gì chợt lao vút lên.
Chốc lát hai chiếc mũ đỏ khuất lấp trong màn đêm.
Bấy giờ Tân Tiệp cảm thấy giọng nói của họ không còn khó nghe như trước, ngay cả hình thù quái dị của họ cũng không đáng sợ nữa.
Chàng nghĩ tới Bằng nhi hiện cô độc một mình đường trường canh vắng, đột nhiên cảm thấy mủi lòng.
Chàng nghĩ bụng :
- “Quái thật! Tại sao Cái bang lại truyền chức Bang chủ cho một thiếu niên mới mười ba mười bốn tuổi như vậy?”
Lúc ấy chợt nghe một tiếng hú ghê rợn xé rách màn đêm yên tĩnh.
Tiếng hú vọng vào vách đá vang xa bất tuyệt, không những ghê rợn mà còn hàm chứa sự tàn bạo.
Tân Tiệp nghe tiếng hú đó, chợt nảy ra cảm giác rằng đó là tiếng hú của Kiếm Thần Lê Ngạc. Trong lòng chàng lập tức thấy khẩn trương lên.
Tuy tiếng hú không dài nhưng âm vang hồi lâu chưa dứt.
Tân Tiệp nhíu mày thầm nghĩ :
- “Nếu quả đó đúng là tiếng hú của Kiếm Thần Lệ Ngạc thì công lực hắn quả thật thâm hậu. Theo lời Mai thúc thúc thì võ công hắn tuy không kém nhưng chưa thể liệt vào hàng đỉnh cao nhất trong võ lâm được hài danh như Cửu hào. Nhưng bây giờ căn cứ vào tiếng hú này, rõ ràng hắn đã luyện tới trình độ Hỗn Nguyên Quy Chân. Chẳng lẽ chỉ mười năm, lệ Ngạc đã tăng tiến vượt bực như vậy?”
Vừa lúc ấy từ xa nghe tiếng y phục sột soạt, Tân Tiệp vội lánh mình vào một lùm cây.
Chốc lát một nhân ành từ thinh không xuất hiện trước ngã ba đường.
Người đó dừng lại ngờ vực nhìn hai lối rẽ trước mặt rồi nhìn lui chờ đồng bọn.
Quả nhiên đã thấy hai người khác lướt đến, thân pháp tuy rất nhanh nhưng kém xa so với người tới trước, thậm chí lưng áo thấm đẫm

mồ hôi.
Tân Tiệp nhận ra hai người mới đến là Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh và Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi.
Chàng nhìn lại người tới đầu tiên, thấy đó là một lão nhân râu bạc phơ phất, dáng gầy đét, lưng đeo trường kiếm kết tua màu vàng. Vẻ mặt lão nhân có gì đó nham hiểm, mắt cú mũi diều, đôi má hỏm sâu.
Tân Tiệp tự nhủ :
- "Quả là hắn rồi!"
Mai thúc thúc đã mô tả kỹ hình dáng của Kiếm Thần Lệ Ngạc nên chàng nhớ như in, đối chiếu với lão nhân trước mắt mắt chỉ khác tóc râu đã bạc.
Lệ Ngạc nhìn con đường bên tả để lại mấy dấu chân, cười nhạt nói :
- Hừ, Kim lão nhị và Kim lão đại còn định bày trò quỷ lừa ta! Đừng hòng qua mặt...
Nói xong chỉ tay qua con đường bên phải dẫn đầu hai tên đồ đệ phóng đi.
Tân Tiệp thầm khâm phục Kim lão đại tính toán như thần, đánh lừa được Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Kiếm Thần Lệ Ngạc. Chàng lại trùm khăn kín mặt, tay vừa buộc khăn chân cũng nhún lên lao theo ba người chạy theo con đường bên phải.
Tân Tiệp nhún chân lao vút lên không từ sát ngay sau lưng Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi nhảy vút qua đầu cả ba người, từ trên cao quay ngoắt lại đáp xuống trước mặt Kiếm Thần Lệ Ngạc.
Nên biết, Tân Tiệp không phải vì thấy công lực của Kiếm Thần Lệ Ngạc cao cường mà khiếp sợ. Trước đây võ công của Huệ đại sư cái thế, là một trong Thế Ngoại tam tiên mà chàng còn dám đấu ba chiêu, huống gì Lệ Ngạc còn xa mới sánh được với Huệ đại sư. Hơn nữa Lệ Ngạc có mối thâm thù với Mai thúc thúc, có lẽ nào chàng sợ mà không trả thù?
Lúc nào Tân Tiệp cũng nhớ tới lời kể củ Mai thúc thúc về hành động ti tiện của mấy nhân vật đứng đầu Ngũ đại tông phái ám toán mình, nay gặp được cừu nhân nên chàng thấy khẩn trương, nhưng bây giờ chàng lại rất bình tĩnh.
Lệ Ngạc thấy một người đứng chặn trước mặt liền dừng lại. Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh kêu lên :
- Sư phụ! Chính là hắn!
Chắc rằng Gia Cát Minh và Vu Nhất phi đã kể lại cho Lệ Ngạc Nghe về chuyện mình bị một người bịt mặt trong hoang miếu xuất thủ phá đám khi chúng sắp khống chế được Kim lão nhị và thiếu niên hóa tử, Lệ Ngạc "hừ" một tiếng, đôi mắt cứ phát ra những tia sắc lạnh rồi

khoát tay ra hiệu cho hai tên đệ tử :
- Các ngươi cứ truy theo trước, chậm lắm là sau một tuần trà ta sẽ đuổi kịp!
Hắn nói với vẻ khẳng định, tin tưởng rằng chỉ vài chiêu là có thể hạ gục đối phương.
Gia Cát Minh "dạ" một tiếng rồi cùng Vu Nhất phi vượt lên trước. Hắn tưởng người trùm mặt sẽ cản trở. Không ngờ người đó lại đứng im để mặc chúng đi qua, vẫn hướng ánh mắt kỳ dị nhìn Lệ Ngạc. Chớp mắt gia Cát Minh và Vu Nhất Phi đã khuất khỏi tầm mắt.
Lệ Ngạc buông thõng tay, tỏ vẻ không thèm để ý đến đối phương, kỳ thực trong lòng hắn suy đoán xem trước mặt hắn là người nào mà dám đối địch với Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.
Tân Tiệp coi Mai thúc thúc như phụ thân, coi cừu nhân của ông hoàn toàn như cừu nhân của chính mình. Mặc dù chàng chưa từng thấy mặt người nào trong năm vị Chưởng môn nhân trong Ngũ đại tông phái nhưng trong mắt chàng, tất cả bọn họ đều là hạng tiểu nhân ti tiện. Cũng đáng lột da xẻ thịt như là kẻ đã sát hại phụ mẫu chàng.
Lệ Ngạc buông thõng tay chờ đối phương xuất thủ. Mười năm nay tự coi mình là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân nên hắn mất đi thói quen động thủ trước đối phương.
Rất lâu chưa thấy người trùm mặt ra chiêu, hắn có phần ngạc nhiên. Nhưng ngay lúc đó người che mặt đã giương tả chưởng nhanh như chớp đánh vào ngực Lệ Ngạc. Chưởng chưa tới mà một luồng kình phong cực mạnh đã ập tới trước ngực.
Lệ Ngạc nhếch môi cười nhạt, không tiến không thoái chỉ lách mình tránh sang bên rồi xuất song chỉ chọc vào hai mắt đối phương.
Tân Tiệp xuất tiếp hữu thủ chém vào huyệt Khúc Trì của Lệ Ngạc, chiêu thức vừa thần tốc vừa chính xác.
Lệ Ngạc không chút bối rối, biến chỉ thành chưởng thi triển một chiêu "Thiên Hỏa Liêu Nguyên" đánh vào sườn trái Tân Tiệp.
"Thiên Hỏa Liêu Nguyên" là tuyệt chiêu từ thủ sang công của phái Không Động được Lệ Ngạc thi triển lại có uy lực phi phàm, phát sau tới trước khiến đối phương không kịp đề phòng. Nào ngờ chưởng vừa xuất thì không thấy mục tiêu đâu nữa. Địch nhân không biết bằng bộ pháp nào đã đổi phương vị khiến Lệ Ngạc mất đi trọng tâm. Nhưng vốn là người dày dạn kinh nghiệm Lệ Ngạc vẫn tiếp tục xuất chưởng để lấy lại trọng tâm đồng thời quay sang, tả thủ lại xuất tiếp song chỉ điểm vào yêu nhân ở thắt lưng đối thủ.
Tân Tiệp thấy đối phương phản ứng linh hoạt như vậy lòng thầm thán phục, tự nhủ :

- “Nếu mình bị mất trọng tâm như hắn tất phải bối rối lâm vào thế bị động ngay, không ứng phó thần tốc như vậy được!”
Bụng vừa nghĩ, tay vừa xuất chiêu đối phó.
Lệ Ngạc đã lấy lại thế quân bình, lập tức rút phắt trường kiếm.
Tân Tiệp lùi lại một bước, ngưng mục nhìn vào thanh cổ kiếm tỏa sắc xanh lam. Khen thầm :
“Quả là kiếm báu! Không biết so với thanh Mai Hương kiếm của Mai thúc thúc thì thế nào?”
Khi Tân Tiệp vừa thành ngộ xuất sư, Mai Sơn Dân có nói với chàng rằng :
- Theo truyền ngôn thì lão tặc của phái Không Động có một thanh kỳ kiếm thời thượng cổ, theo hình dáng mô tả thì rất có thể đó là Y Hồng bảo kiếm. Nếu quả đúng như thế thì thanh Mai Hương kiếm của ta, tuy cũng là kỳ trân cổ kiếm nhưng vẫn chưa chắc khắc chế nổi. Cần phải dùng dịch lá của một loại cây trúc là “Thiên Niên Chu Trúc” tẩm vào lưỡi kiếm rồi tiếp tục luyện thêm nhiều lần mới có thể khắc chế được Y Hồng Kiếm. Vừa may ta đã phát hiện ra phía sau núi chúng ta có một cây “Thiên Niên Chu Trúc”, đợi nó chín xong ta sẽ lập tức lấy mủ lá để tôi luyện. Năm sau ngươi hãy quay lại đây, ta sẽ giao Mai Hương kiếm cho ngươi, lúc đó thì “Cù Chi kiếm pháp” sẽ phối hợp với Mai Hương bảo kiếm sẽ trùng chấn uy danh của Thất Diệu Thần Quân.
Tân Tiệp còn nhớ rằng nói tới đó, Mai thúc thúc không giấu vẻ hài lòng cười lên đắc ý. Chính vì lẽ đó mà Tân Tiệp nhìn nước thép xanh lạnh phát ra rợp mắt từ thanh bảo kiếm, nghĩ thầm :
- “Nếu động thủ thì thanh thanh kiếm của ta sẽ kém đối thủ, vì thế phải lập tức tốc chiến tốc thắng mới là thượng sách! Ài... trách nào mai thúc thúc căn dặn ta không được công khai tuyên chiến với Ngũ đại tông phái! Nhưng đã đến nước này, xấu tốt gì cũng phải liều một trận!”
Chàng cũng rút ngay trường kiếm chuẩn bị.
Lệ Ngạc cậy vào bảo kiếm, quát bảo :
- Tiểu tử xuất chiêu trước đi!
Rồi chếch kiếm chờ đợi.
Tân Tiệp đề một hơi thực khí, sau đó hú dài một tiếng như long gầm hổ rống rung chuyển cả khu rừng rồi lập tức xuất chiêu.
Lệ Ngạc biến sắc khi thấy đối phương thi triển thủ thuật làm tỏa ra bảy đóa hoa lóng lánh trước mũi kiếm, lùi lại một bước, suýt nữa kêu lên :
- Thất Diệu Thần Quân!

Tân Tiệp “Hừ” một tiếng, vung kiếm tấn công ngay.
Lệ Ngạc đã nghe tin Thất Diệu Thần Quân trùng hiện giang hồ, tuy không khỏi lo lắng nhưng ngày xưa chính mắt hắn đã chứng kiến Mai Sơn Dân đã bị Tạ Trường Khanh dùng thủ pháp điểm huyệt độc môn của phái Điểm Thương điểm vào tử huyệt, tuyệt đối không có hy vọng sống sót. Bởi thế lão hoài nghi đó chỉ là tin đồn bịa đặt mà thôi. Nay thấy người trùm mặt dùng thủ thuật làm mũi kiếm phát xạ bảy đốm sáng như bảy đóa hoa mai là nét đặc thù của Thất Diệu Thần Quân, hơn nữa chỉ qua mấy chiêu vừa rồi cũng thấy đối phương võ học uyên thâm và nội công thâm hậu.
- “Lẽ nào đúng là hắn?”
Đang thẫn thờ nghĩ ngợi thì kiếm đối phương đã công đến, hắn nghĩ nhanh :
- “Bất luận thế nào tên này cũng có quan hệ mật thiết với Mai Sơn Dân, phải giết hắn để trừ hậu họa!”
Liền gầm lên một tiếng, bãi kiếm đâm vào uyển mạch đối phương. Đó là thủ pháp lấy công làm thủ.
Tân Tiệp biến chiêu, Lệ Ngạc cũng liền đổi thức. Một chiêu “Lệ Phụng Triều Dương” nhằm Khí Hải huyệt Thất Diệu Thần Quân. Bảo kiếm rít lên ràn rạt nghe mà xởn tóc gáy!
Tân Tiệp cũng biến thức, thi xuất một chiêu “Phong Long Mai Ảnh”.
Lệ Ngạc còn chưa kịp hoàn thành chiêu “Lệ Phụng Triều Dương” đã thấy mũi kiếm đối phương đã gần kề tới yết hầu mình, chỉ cách hai tấc! Lệ Ngạc kinh hãi lùi một bước rồi bật người lên lộn ra phía sau, vừa khéo tránh được hiểm chiêu.
Lệ Ngạc toát mồ hôi, không ngờ kiếm thuật đối phương tinh diệu đến thế!
Tân Tiệp không chịu dừng tay để đối phương dành lại chủ động, lại áp sát vào xuất chiêu “Trá Hình Mai Diện”.
Lệ Ngạc thấy kiếm chiêu này quá tinh kỳ không thể hóa giải được liền bật người lùi thêm hai bước nữa.
Song phương chỉ mới đấu ba chiêu, hai thanh kiếm chưa tiếp nhau lần nào mà Lệ Ngạc đã hai lần lâm vào hiểm cảnh.
Tân Tiệp nghĩ thầm :
- “Lệ Ngạc ứng biến thần tốc, thân pháp lại linh diệu. Theo Mai thúc thúc đánh giá thì hắn chưa đạt đến trình độ này, chẳng lẽ chỉ sau mười năm mà hắn tăng tiến nhanh chóng như vậy?”
Chàng bỗng toát mồ hôi khi nghĩ rằng mới xuất đạo mình đã tính tìm Ngũ đại tông phái để trả thù. Thế mà bây giờ, dù đã gặp kỳ duyên được Bình Phàm Thượng Nhân truyền võ nghệ và công lực, lại thêm

Huệ đại sư truyền thụ Cật Ma Thần Bộ, thử hỏi trước đây gặp hắn thì phải làm thế nào?
Cón Lệ Ngạc cũng nghĩ :
- “Chiêu này đúng là “Cù Chi kiếm pháp” của Thất Diệu Thần Quân nhưng so với lúc trước còn ảo diệu hơn, hầu như chiêu nào cũng khắc chế với võ học kiếm thuật của ta...”
Tân Tiệp lại dùng “Cù Chi kiếm pháp” tấn công tới tấp. Trùng trùng kiếm ảnh chẳng khác gì mưa sa bão táp phủ lấy Kiếm Thần Lệ Ngạc. Được tôn là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm nên kiếm thuật của Lệ Ngạc đâu phải tầm thường? Hơn nữa hắn là kẻ lịch lãm giang hồ lại lắm thủ đoạn nên nghĩ ra cách đối phó hữu hiệu nhất, đó là phát huy sở trường binh khí của mình.
Vốn tin tưởng kiếm thuật không thua kém đối phương bao nhiêu, binh khí lại hơn hẳn, vì thế Lệ Ngạc tận lực xuất một chiêu lấy lại thế quân bình rồi múa kiếm tấn công tới tấp, mặc đối phương có hóa giải được hay không.
Tân Tiệp thấy đối phương đã lợi dụng đúng yếu điểm của mình, có thể hóa giải được kiếm chiêu đối phương nhưng không tránh khỏi binh khí chạm nhau, mình tất bị thiệt thòi, bởi thế chàng khéo léo dùng những chiêu hãm bớt uy thế của đối phương mà kiếm của mình không bị ảnh hưởng.
Qua chừng mười mấy chiêu, quả nhiên công thế của Lệ Ngạc chậm hẳn lại.
Tân Tiệp lợi dụng thời cơ công một kiếm nhằm dành lại chủ động. Nào ngờ Lệ Ngạc không quản nguy hiểm, liều mạng phản công một kiếm.
Bất cứ một cao thủ nào khác không bao giờ dám mạo hiểm như thế. Ngực áo Lệ Ngạc rách một mảng, nhưng tiếp đó nghe choang một tiếng, hai thanh kiếm chạm nhau tóe lửa.
Cả hai đấu thủ lập tức lùi lại.
Lệ Ngạc suýt nữa bị đâm thủng ngực, nhưng miệng lại phát ra một chuỗi cười đắc ý.
Tân Tiệp kinh hoảng khi thấy kiếm mình bị mẻ một miếng bằng đốt tay!
Chợt nghe bên rừng có âm thanh lạ.
Tân Tiệp cảnh giác lùi lại đưa mắt nhìn nơi vừa phát ra tiếng động. Một nhân ảnh từ mé rừng bên tả hiện ra.
Dưới ánh trăng, Tân Tiệp nhận được người đó là Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi, trong tay còn ôm một người, đó là Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh. Gia Cát Minh nằm bất động trên tay sư đệ, mắt nhắm

nghiền không biết sống hay chết.
Kiếm Thần Lệ Ngạc mắt long lên nhìn Tân Tiệp rồi từ từ bước đến bên Vu Nhất Phi.
Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi đầu tóc tán loạn, y phục rách tả tơi, thần tình ảm đạm, cất giọng vô lực nói :
- Sư phụ, chỉ có Kim lão đại và Kim lão nhị...
Lệ Ngạc trừng mắt nhìn tên đệ tử làm hắn sợ hãi im bặt. Bấy giờ Vu Nhất Phi mới đưa mắt nhìn người bịt mặt, kinh hãi nghĩ thầm :
- "Người này đấu với Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm lâu như vậy mà sao vẫn không tỏ ra là bại tướng gì cả?"
Lệ Ngạc nhìn Gia Cát Minh đang nhắm mắt thiêm thiếp trên tay Vu Nhất Phi một lúc, mặt chợt biến sắc khi phát hiện ra vai áo bị rách bươm bay phất phơ lộ ra một vết bàn tay rõ cả năm ngón màu đen! Tân Tiệp trông thấy, biết ngay đó là kiệt tác "Âm Phong Hắc Sa chưởng" của Kim lão nhị.
Lệ Ngạc quan sát thương thế của Gia Cát Minh rất lâu, kỳ thực hắn đang thầm suy tính rất nhanh :
"Mai Sơn Dân là do tận tay chúng ta giết chết tuyệt đối không có sự nhầm lẫn. Vậy có phải tiểu tử này có phải là hậu bối của hắn không? Không có khả năng! Căn cứ vào nội lực của người này thì ít nhất phải có quá trình khổ luyện năm mươi năm... nếu vậy hắn là ai?"
Bỗng nhiên hắn quát to :
- Đi!
Rồi theo hướng con đường mà từ đó Vu Nhất Phi đưa Gia Cát Minh hớt hãi chạy về.
Vu Nhất Phi ôm sư huynh chạy theo, nhưng trước khi đi còn liếc nhìn người trùm mặt lần nữa với ánh mắt kinh dị.
Kiếm Thần Lệ Ngạc tính toán rằng mình tạm thời lánh đi như vậy là thượng sách. Người trùm mặt thi triển "Cù Chi kiếm pháp" là điều hoàn toàn khẳng định, nhưng công lực thậm chí còn cao hơn cả Mai Sơn Dân, như thế hắn không có hy vọng thắng, mặc dù lợi về binh khí. Nếu lỡ thất bại, mất thanh danh của vị Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm trước một nhân vật bất bạch là điều không đáng làm.
Tân Tiệp vẫn đứng nguyên tại chỗ, không ngăn cản hoặc đuổi theo, tự nhủ :
- "Cứ chờ Mai thúc thúc luyện xong kiếm xem ngươi có dám liều mình công loạn lên thế nữa không?"
Thân ảnh Vu Nhất Phi vừa khuất thì từ phía sau lại có tiếng y phục lướt gió và một người lao tới rất nhanh. Người đó mình vận lam bào, lưng đeo trường kiếm, dung mạo anh tuấn. Chính là Ngô Lăng

Phong.
Tân Tiệp cố tình nép vào một vòm lá cạnh đường, chờ Ngô Lăng Phong đi tới thì bất thần hiện ra, rút phắt trường kiếm khỏi vỏ nghe soạt một tiếng.
Ngô Lăng Phong lộ vẻ kinh hãi vội dừng phắt lại rút nhanh kiếm ra.
Tân Tiệp chợt cười hô hô một tràng rồi đưa tay gỡ khăn che mặt.
Ngô Lăng Phong cũng cười to nói :
- Thì ra là Tiệp đệ! Ngươi cũng thật là... làm ngu huynh sợ đến thót tim!
Tân Tiệp giả bộ trách :
- Tối qua đại ca chạy đâu mất, để một mình tiểu đệ đấu với Hải Thiên song sát, suýt nữa thì mất mạng!
Ngô Lăng Phong thất kinh nói :
- Ngu huynh tưởng rằng Tiệp đệ chỉ dùng khinh công dụ hắn đi khỏi đây, sau đó tìm cách thoát thân chứ đâu biết hiền đệ liều giao thủ với hai tên ma đầu đó?
Tân Tiệp liền kể lại trận kịch chiến với Hải Thiên song sát ở trên đỉnh Quy Sơn cho Ngô đại ca nghe.
Ngô Lăng Phong càng nghe càng hứng thú, nhưng trong lòng cũng rất lo lắng, thấy Tân Tiệp kể với giọng vui vẻ sôi nổi như vậy cũng cười nói :
- Tiệp đệ không những võ công thâm hậu mà còn có phúc duyên kỳ diệu!
Tân Tiệp xưa vốn trầm tĩnh ít lời, nhưng từ ngày kết thân với Ngô Lăng Phong thì trở nên cởi mở nhiều nói cười luôn miệng.
Ngô Lăng Phong cũng kể lại việc mình phát hiện cả ba người Phạm Trị Thành, Lục Hành Không và Trác Chi Trung đều bị giết, sau đó đuổi theo Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh tới đây, cuối cùng nói thêm :
- Ngu huynh đuổi theo Gia Cát Minh thì gặp Lệ lão tặc, vì thế mới để lại ký hiệu cho hiền đệ để hợp lực đối phó. Về sau ta biết chuyện xung đột giữa Không Động và Cái bang, tuy không hiểu nguyên do, nhưng khi đuổi tới gần đây thì đối phương mất tích, không ngờ lại gặp hiền đệ.
Tân Tiệp kể lại chuyện vừa rồi mình cứu Bang chủ Cái bang và đấu với Lệ Ngạc.
Ngô Lăng Phong lẩm bẩm :
- Thì ra Tiệp đệ cũng đã gặp lão tặc đó...
Y nghĩ rằng :
- “Tân Tiệp thân thủ cao cường đến thế, một mình có thể giữ bình thủ

với Hải Thiên song sát mà vẫn chưa làm gì được Kiếm Thần Lệ Ngạc thì với võ công của mình là sao trả được mối thù cho phụ thân?”
Nghĩ vậy bấc giác buông tiếng thở dài.
Tân Tiệp đoán ra tâm sự đại ca, nhưng chợt nhớ ra chuyện gì, kêu lên :
- À... phải rồi! Chỉ còn mười mấy ngày nữa là tới kiếm hội ở Thái Sơn. Nhất định đủ mặt Ngũ đại tông phái. Chúng ta hãy tới đó một chuyến, phải cho chúng biết tuyệt nghệ của Đơn Kiếm Đoạn Hồn vẫn được lưu truyền. Đại ca chúng ta đi thôi!
Câu đó đã làm tăng hùng khí của Ngô Lăng Phong rất nhiều, y sãng giọng nói :
- Võ nghệ của Ngô mỗ tuy vẫn còn thẹn với tiên nhân nhưng xấu tốt gì cũng phải cho bọn tiểu nhân tự mình xưng là chính phái biết thế nào là lợi hại!
Tân Tiệp cười kha khả nói :
- Đại ca sao lại xưng với tiểu đệ là Ngô mỗ vậy chứ? Nào, chúng ta đi thôi.
* * * * *
Vầng dương đã lên cao chiếu lên những đỉnh núi cao rực rỡ. Những đá, mây mù lởn vởn giữa lưng chừng núi trắng như bông in đậm vào màu xanh biếc của đại ngàn tạo thành một vẻ đẹp hoành tráng có phần mơ mộng của rừng thu.
Có tiếng vó ngựa vang lên từ sau khúc đường cong, chốc lát trên quan đạo hiện rõ hai kỵ mã sóng đôi phi tới rất nhanh. Đó là hai thiếu niên cùng bận lam bào, dung mạo đều tuấn tú phi phàm, hai con ngựa màu lông thuần bạch không nhiễm chút sắc tạp, đều là tuấn mã.
Hai kỵ mã không ai khác, người bên tả là Tân Tiệp, còn kẻ đồng hành là Ngô Lăng Phong. Hai người cứ ra roi giục ngựa nhưng không nói gì, mỗi người chìm đắm trong những ý nghĩ riêng. Họ đều nghĩ đến cừu nhân của mình.
Kiếm Thần Lệ Ngạc công lực võ học đều thuộc hạng thượng thừa. Nhưng điều đó chỉ làm tăng thêm hùng tâm của Tân Tiệp. Chàng từng quá chiêu với hắn, nếu có được Mai Hương kiếm của Mai thúc thúc đã luyện thành, chàng nhất định khống chế được hắn. Cho dù có thiệt thòi về binh khí, Tân Tiệp vẫn tin rằng có cách để thắng được cừu nhân.
Nhưng Ngô Lăng Phong lại không lạc quan như Tân Tiệp. Y biết võ công đối phương cao hơn mình, huống chi không phải một mình hắn

mà còn bốn tên Chưởng môn nhân của bốn phái khác trong Ngũ đại tông phái. Mặc dù còn phải suy tính nhưng Ngô Lăng Phong đã hạ quyết tâm, dù thành hay bại cũng quyết một trận tử chiến! Hiện tại Ngô Lăng Phong vô cùng ngưỡng mộ công phu thần diệu của Tân Tiệp, bởi thế vững tin hơn nhiều khi biết rằng sắp phải đối phó với kình địch không phải tầm thường.
Quan đạo vùng giáp giới giữa Hà Bắc và Hà Nam rất hiểm trở, nhiều đoạn phải xuống ngựa mà đi, nhưng hai người đều có võ công thượng thừa nên cách núi ngăn sông bao nhiêu cũng không quản ngại.
Ngày đi, đêm nghỉ, gặp quán trọ thì ghé vào, có khi họ tìm hoang miếu nào đó trong rừng trú tạm.
Hôm đó mới đi được một nửa hành trình, chợt nghe từ phía trước có tiếng binh khí chạm nhau, lại còn có tiếng khóc than vẳng đến. Hai người không ai bảo ai vội giục cương thúc ngựa. Nhưng đường đất quá hẹp nên ngựa không thể đi nhanh, bị cương ghì chặt nên chỉ biết hí vang.
Hai người nghe tiếng binh khí khá gần liền xuống ngựa đem giấu vào một nơi rồi thi triển khinh công đi về phía phát ra những âm thanh mà họ đoán là đang diễn ra kịch chiến.
Tân Tiệp nói :
- Hình như có ba người đang giao thủ!
Chàng nói vậy là căn cứ vào ba loại binh khí phát ra những âm thanh khác nhau.
Ngô Lăng Phong gật đầu. Chắc rằng y cũng nhận ra điều đó.
Đột nhiên vang lên một âm thanh chát chúa lọt vào tai rồi sau đó là dư âm vang xa không dứt.
Hai thiếu niên thất kinh vì nghe kỹ thì âm thanh đó do binh khí tiếp nhau nhưng chỉ có những cao thủ có nội lực vô cùng thâm hậu mới tạo ra âm thanh chấn động đến như vậy. Cả hai cùng gia tăng cước lực, đến cách đấu trường chừng năm thì dừng lại nấp trong đám lá quan sát tình hình.
Quả nhiên có hai người đang kịch chiến giữa bình nguyên khá rộng, gần đó có một nữ nhân đang ngồi ôm lấy một thi hài khóc thảm thiết. Ngoài ra còn một hán tử tuổi ngoại tứ tuần đang lục lọi trên mấy chiếc xe ngựa đổ ngổn ngang bên đường. Trên mặt đất rải rác bảy tám tử thi, tử trạng khác nhau nhưng đều bị thương bởi binh khí.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nhìn bao quát hết hết hiện trường xong tập trung vào hai đối thủ đang kịch chiến.
Quay lưng về phía họ là một hán tử hai tay cầm hai binh khí, tay trái

cầm kiếm còn tay phải sử dụng chùy khá lớn.
Còn người đối diện là một trung niên hán tử tuổi chừng bốn mươi đang cầm trường kiếm.
Chắc Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nghe âm thanh phát ra từ thứ binh khí này mà đoán có ba người giao thủ.
Người dùng kiếm công lực rất cao, lúc này đang chiếm ưu thế, thanh trường kiếm giương đông chém tây, uy lực vô song tỏa ra vô số kiếm hoa.
Người sử dụng cả kiếm lẫn chùy đang luống cuống chống đỡ, xem ra bại thế đã rõ ràng.
Chợt nghe "coong, coong" hai tiếng, thanh trường kiếm của người đối diện đã đánh bạt cả hai thứ binh khí của đối phương làm bay vút lên không.
Hán tử bị đánh bay binh khí hoảng hốt lùi lại.
Người dụng kiếm cười khan một tiếng, lập tức truy theo xuất liền ba cước!
Hán tử kia bị trúng phải một cước vào mạng sườn ngã nhào xuống đất.
Đột nhiên hán tử lục lọi trong ngựa nhún mình phi ra giữa đấu trường đứng đối diện với người cầm kiếm, quát lên :
- Các hạ thân thủ phi phàm. Hãy tiếp đại gia một chưởng!
Người kia thong thả tra kiếm vào bao, cười nói :
- Sơn Tả Song Hào võ nghệ thần thông có việc gì mà tới Đồng Bách sơn này?
Tân Tiệp nghe tới đó muôn phần kinh hãi. Không ngờ đại hán vừa xuất hiện và tên bị đánh rơi binh khí khi nãy chính là Sơn Tả Song Hào đứng đầu tặc đảng vùng Sơn Đông. Chàng đã nghe danh hai tên cường đạo này, lão đại là Trích Tinh Thủ Tư Không Tôn, lão nhị là Thần Kiếm Kim Chùy Lâm Thiếu Cao. Xem ra chúng vừa đánh cướp đoàn xe và sát hại bảy nhân mạng.
Hầu nhị thúc nói rằng hai tên ma đều này bản lãnh rất cao cường, không những khét tiếng khắp vùng Sơn Đông mà lừng danh khắp Trung Nguyên, đặc biệt là Trích Tinh Thủ Tư Không Tôn. Thế mà Thần Kiếm Kim Chùy Lâm Thiếu Cao bị bại thủ, không biết trung niên hán tử đó là ai?
Chỉ riêng việc biết đối thủ là Sơn Tả Song Hào mà vẫn đối địch cũng đáng khâm phục rồi.
Thấy đối phương hồi lâu không đáp, đại hán vừa xuất hiện, chính là Trích Tinh Thủ Tư Không Tôn cho rằng đối phương đã khiếp phục uy danh của mình, cười đắc ý nói :

- Các hạ công lực bất phàm, nhưng nên biết...
Trung niên hán tử biết đối phương đang nghĩ gì, ngắt lời :
- Tư Không huynh chớ hiểu lầm! Tạ mỗ chưa đến nỗi bị uy danh Sơn Tả Song Hào làm cho vỡ mật...
Tư Không Tôn đã hoài nghi kiếm pháp đối phương thuộc Ngũ đại kiếm phái, liền hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi là Chưởng môn Điểm Thương phái Tạ Trường Khanh?
Trung niên hán tử gật đầu :
- Chính phải!
Lời khẳng định đó gây ra trong lòng những người có mặt tại hiện trường những phản ứng khác nhau.
Tư Không Tôn "hừ" một tiếng tỏ vẻ hậm hực nhưng không dám nói gì.
Tạ Trường Khanh nói tiếp :
- Sơn Tả Song Hào lừng danh nghĩa khí, điều này Tạ mỗ biết rõ! Nhưng hôm nay hai vị tới đây gieo họa kiếp, tàn sát bảy nhân mạng già trẻ không một tấc sắt trong tay, thực tế như vậy làm nghi ngờ thanh danh của Sơn Tả Song Hào.
Nghe những lời mỉa mai cay độc như vậy, Sơn Tả Song Hào tuy biết uy danh của Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh của Điểm Thương vẫn không nén nỗi tức giận. Tư Không Tôn "hừ" một tiếng nói :
- Chúng ta xưa nay vẫn hành nghề kiếm ăn, đương nhiên hạ thủ không biết lưu tình... Nếu Tạ lão sư thấy không thuận nhãn, muốn gì huynh đệ chúng ta sẽ chiều ngay!
Tạ Trường Khanh nhìn lại, thấy bảy người kia đã không còn ai sống sót, lạnh giọng nói :
- Quả là Tạ mỗ không thuận nhãn, đành thỉnh giáo hai vị!
Dứt lời trường kiếm xuất vỏ cầm tay.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 20
Thần quân xuất chiến

Trích Tinh Thủ cười gằn mấy tiếng, xuất một cước giải huyệt đạo cho Lâm Thiếu Cao rồi lao tới Tạ Trường Khanh vung thiết chưởng, định dùng tay không đấu kiếm!

Tạ Trường Khanh là người từng trải, thấy đối phương không một tấc sắt mà dám xông ra uy mãnh như thế cũng cắm trường kiếm vào bao lùi ra mấy bước!
Tư Không Môn lướt tới bám sát đối phương, xuất ngay một chiêu "Độc Xà Xuất Động", đi trung quan, đạp hồng môn, bộ pháp linh hoạt, chưởng pháp thần tốc kinh nhân!
Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh không lùi nữa, công lực đã vận đủ, hạ bàn bất động, song chưởng cùng phát, nhằm vào hai bên sườn đối phương.
Trích Tinh Thủ nhảy sang trái một bước, thiết chưởng đổi thức nhằm vào vai Tạ Trường Khanh.
Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh hạ bàn vẫn bất động, thân trên hơi lùi lại vài tấc, tả thủ hoạch một vòng rồi chộp vào uyển mạch đối phương, tay phải thi triển "Huyền Điểu Hoạch Sa" đánh vào mi tâm tên cường đạo.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong núp trên lùm cây cách đấu trường chừng năm trượng, thấy hai người đều là kỳ phùng địch thủ, công lực và võ học đều xứng đáng xếp vào hạng cao thủ thượng thừa, trong lòng đều tỏ ra thán phục.
Ngô Lăng Phong nghe biết Tạ Trường Khanh là một trong năm Chưởng môn nhân của Ngũ đại tông phái, lòng cừu hận dâng lên muốn lập tức nhảy xuống sống mái với Tạ Trường Khanh, nhưng bị Tân Tiệp giữ lại nói khẽ bên tai :
- Đại ca đừng vội. Ngày xưa hung thủ vây giết bá phụ là cha của người này.
Hồi Phong kiếm khách Tạ Tinh, còn hán tử đó...
Chàng định tán dương mấy câu nhưng nghĩ lại Tạ Trường Khanh cũng là một trong bốn tên ám toán Mai thúc thúc. Mặc dù bây giờ đã biết hắn xuất thủ là bất đắc dĩ nhưng chàng vẫn không dìm được nổi căm hận nên không nói nữa.
Ngô Lăng Phong dù biết Tạ Trường Khanh không phải là hung thủ giết phụ thân nhưng vẫn còn hậm hực bất bình. Nhưng nghĩ lại trường hợp trước mắt Tạ Trường Khanh đã vì chính nghĩa mà ra tay dẹp bất bằng nên trong lòng phần nào sanh hảo cảm.
Hai người ở trên cây quan sát đều nhận thầm mong cho Tạ Trường Khanh thủ thắng.
Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh đã xuất tuyệt học "Thất Tuyệt thủ pháp" nên có uy lực rất lớn.
Trích Tinh Thủ Tư Không Tôn chẳng chịu kém cũng thi triển "Trích Tinh thập bát thức" đối địch.

Hai người đều là cao thủ hiếm thấy trên giang hồ, họ quần nhau kịch liệt, tận dụng mọi sơ hở của đối phương, tiến lui đúng phép, biến hóa vô cùng...
Tân, Ngô hai người trên cây lòng thầm thán phục.
Đặc biệt là Tân Tiệp, chàng thấy Tư Không Tôn xuất chiêu đã nghĩ sẵn cách đối phó, sau đó quan sát Tạ Trường Khanh vận dụng chiêu nào và trái lại Tạ Trường Khanh xuất thủ, chàng cũng nghĩ cách đối phó trước.
Tân Tiệp vốn tinh thông nhiều loại võ học nên mỗi đối thủ xuất chiêu nào chàng nghĩ cách phá giải rất nhanh, lòng thầm phục Trích Tinh Thủ và Tạ Trường Khanh dạn dày kinh nghiệm đối địch. Đặc biệt là Tư Không Tôn, cho dù Tạ Trường Khanh xuất hư chiêu nào cũng không lừa được hắn, xuất thủ lại thần tốc, ứng phó rất hiệu quả. Thế mới biết người ta nói rằng "Ba phần kinh nghiệm, bảy phần công phu" thật quả không sai!
Hai người càng đánh càng nhanh, cuối cùng Tạ Trường Khanh đã dành được thế thượng phong. Chính lúc đó chợt nghe trên đường có tiếng vó ngựa, chẳng bao lâu đã tới gần.
Tân, Ngô hai người đưa mắt nhìn, thấy hai người vừa xuống ngựa đang đi nhanh vào trường đấu. Đi trước là một lão nhân tuổi ước thất tuần, mình bận áo vải gai, còn phía sau là một hán tử trung niên chưa tới tứ tuần.
Không biết hai nhân vật đó có quan hệ với ai trong hai phe đối nghịch hay nghe tiếng binh khí mà tới?
Giữa đấu trường hai người vẫn quần nhau kịch liệt.
Tạ Trường Khanh xuất liền mười thức lợi hại nhất trong "Thất Tuyệt thủ pháp" bức được Tư Không Tôn xuất những tuyệt chiêu "Quỷ Tiễn Phi Lân", "Lôi Động Vạn Vật" và "Thiên La Đào Hình" trong "Trích Tinh thập bát thức" mới miễn cưỡng duy trì được.
Chợt trong rừng có tiếng ngâm nga :
Trường thiên nhất điểm bích, Hiểu nguyệt ngũ can hàn...
Tiếng ngâm nga rất vang âm, cách mấy chục trượng vẫn còn nghe rõ. Tiếng ngâm vừa phát, cả Sơn Tả Song Hào mặt cùng biến sắc, Tạ Trường Khanh cũng bất giác dừng tay lại, mặt đanh lại nhảy ra khỏi vòng chiến nói :
- Tại hạ đã lĩnh giáo tuyệt chiêu của Sơn Tả Song Hào, nay Tạ mỗ có việc tạm thất bồi!
Chưa dứt câu vội vã phóng vào rừng.
Tân, Ngô hai người nép trên cây ngoảnh lại nhìn, thấy người vừa ngâm chính là lão nhân mặc áo vải gai. Căn cứ vào âm lượng, đủ

xác định lão nhân công lực rất thâm hậu.
Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh phóng thẳng tới trước mặt lão nhân, trầm giọng quát :
- Nhậm lão anh hùng! Ngươi là nhân vật thành danh, cớ sao lại lừa dối tại hạ?
Lão nhân vừa được xưng họ Nhậm nhếch môi cười nhạt đáp :
- Lạc Anh Kiếm hay thật! Người của Điểm Thương các ngươi tự đầu nhập vào bổn phái. Ngươi là Chưởng môn nhân cứ tìm chúng mà nói chuyện phải quấy chứ sao gây sự với chúng ta? Chẳng sợ người ta cười ư?
Hai người ngồi trên cây biết chuyện đó có liên quan đến phái Điểm Thương nhưng không rõ lão nhân đó là ai?
Tạ Trường Khanh tức giận quát lên :
- Lão thất phu Nhậm Trác Tuyên! Không ngờ chính ngươi đã gây ra mọi chuyện!
Giọng hắn vang lên đầy thách thức.
Nhưng Nhậm Trác Tuyên không hề tỏ ra giận dữ lại vẫy tay kêu trung niên hán tử bước lên, hai người một tả một hữu đối diện với Tạ Trường Khanh.
Tạ Trường Khanh cười nhạt nói :
- Đừng nói các người hai tên, cho dù có thêm đầu sỏ các người tới đây, Tạ mỗ cũng sẵn sàng thừa tiếp!
Nhậm Trác Tuyên “Hừ” một tiếng, lạnh giọng :
- Họ Tạ ngươi chớ ngông cuồng! Ngươi hãy nghe cho rõ: “Quang Trung bá Cửu hào, Hà Lạc suy Nhất kiếm, Hải Nội tôn Thất Diệu, Thế Ngoại hữu Tam tiên”. Hiện nay Hà Lạc nhất kiếm đã chết, Thế Ngoại tam tiên không tới Trung Nguyên. Còn Thất Diệu Thần Quân tuy nghe đồn rằng hắn đã trùng hiện giang hồ nhưng chẳng qua mới là truyền ngôn mà không có căn cứ xác thực. Như vậy đủ biết trong toàn cõi Trung Nguyên chỉ còn có Cửu hào là lãnh tụ!
Tạ Trường Khanh ngắt lời :
- Chớ có nhiều lời. Nếu có Hải Thiên song sát nữa cũng cứ bảo hắn vào đây cho đủ bầy giặc cỏ!
Lời đó thật ngạo mạn!
Nhậm Trác Tuyên vẫn thản nhiên đáp :
- Hải Thiên hai vị tiền bối đó đã quyết trùng hưng Cửu hào để trở thành lãnh tụ võ lâm! Ngươi chắc chưa biết, hiện tại trong Cửu hào trừ Hải Thiên và hai vị năm xưa quy ẩn ra, nay còn mới tăng thêm năm người...
Hắn dừng giây lát rồi nói tiếp :

- Năm người mới tham gia vào Cửu hào có Song Tả Song Hào, Nhiệm mỗ và Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong lão đệ đây!
Rồi chỉ tay vào hán tử trung niên bên cạnh. Sau đó nhìn Tạ Trường Khanh với vẻ đắc ý tiếp :
- Còn vị thứ chín trong Cửu hào chính là sư đệ của ngươi, Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương lão đệ!
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong bấy giờ mới hiểu nguyên do câu chuyện.
Thì ra việc liên quan đến Điểm Thương phái là như vậy. Xem ra thì hán tử Lục Phương vì phản môn đầu nhập vào Cửu hào mà Tạ Trường Khanh mang cừu hận.
Nguyên là Tạ Trường Khanh cũng chưa biết chuyện này. Trước đây hắn chỉ đuổi theo tên sư đệ là Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương vì hắn đã phản môn lấy trộm bí quyết trấn sơn của phái Điểm Thương mà trốn đi, lúc này mới nghe Nhậm Trác Tuyên nói hắn dâu nhập vào Cửu hào.
Tạ Trường Khanh giận sôi lên, nhưng không biết nói năng thế nào.
Nhậm Trác Tuyên cười nói :
- Đó là do sư đệ ngươi tự nguyện chứ chúng ta không ép. Ngươi cứ xem đây thì biết!
Rồi thò tay vào túi lấy ra một phong thư ném sang.
Tạ Trường Khanh cầm thư lướt mắt xem, nhận ra chính tay sư đệ viết, tức giận quát :
- Còn pho bí kiếp đâu?
Nhậm Trác Tuyên lắc đầu :
- Cái đó thì ta không biết!
Rồi nói thêm :
- Họ Tạ kia! Ngươi vừa rồi khiêu chiến, lão phu đã nhịn. Tuy vậy muốn nhờ vào miệng ngươi truyền ra võ lâm rằng Quang Trung Cửu hào nay đã trùng hưng, mọi người phải thần phục bất kể môn phái nào!
Tạ Trường Khanh “Hừ” một tiếng...
Nhậm Trác Tuyên gằn giọng :
- Xem ra ngươi không chịu phục... Vậy thì hôm nay phải cho ngươi nếm chút khổ đầu để thiên hạ võ lâm biết rằng ương ngạnh với Cửu hào sẽ nhận được kết cục thế nào. Ngũ kiếm phái lấy đó làm gương mà thần phục cho sớm!
Tạ Trường Khanh liền rút kiếm ra quát :
- Hay lắm! Chính ta cũng đang muốn thử xem uy phong của Cửu hào tới đâu!

Nhậm Trác Tuyên vẫn đứng im. Lạnh giọng :
- Tên họ Tạ! Ngươi hãy nhìn cho kỹ! Chúng ta hiện có bốn người, một mình ngươi mà còn dám cuồng ngông ư?
Tạ Trường Khanh quay lại nhìn, quả thấy Sơn Tả Song Hào một tả một hữu đang đứng sau mình cách chừng một trượng. Tạ Trường Khanh biết rằng bây giờ có muốn thoát cũng không được. Hơn nữa bản tính vốn kiên cường, thân phận là Chưởng môn nhân của một trong Ngũ đại tông phái, há sợ bọn lục lâm mà chạy?
Ngoài ra Nhậm Trác Tuyên và Sơn Tả Song Hào không những dung túng tên phản môn Lục Phương mà còn lừa hắn vào cạm bẫy đâu thể bỏ qua?
Nguyên trước đó Lục Phương lấy trộm bí kíp võ học bỏ trốn, Tạ Trường Khanh phái thủ hạ truy theo, riêng mình đuổi theo sát gót tên bội phản, đã mấy lần sắp đắc thủ nhưng đều bị người ngầm giúp Lục Phương thoát hiểm.
Khi đuổi tới giáp ranh Hồ Bắc thì bỗng gặp Nhậm Trác Tuyên, Tạ Trường Khanh vốn có quen biết với lão ta, Nhậm Trác Tuyên nói rằng lão gặp Lục Phương chạy lên núi Đồng Bách. Tạ Trường Khanh tin lời chạy đến đây, không ngờ gặp Sơn Tả Song Hào đang giết người liền xuất thủ cứu giúp.
Mãi tới khi nghe Nhậm Trác Tuyên ngâm nga câu “Trường Thiên nhất điểm bích, Hiểu Nguyệt ngũ canh hàn” mới biết mình bị lừa. Hai câu của Nhậm Trác Tuyên là nói danh hiệu của mình và Bạch Phong đều trong Cửu hào: Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong và Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên.
Tạ Trường Khanh lửa giận bốc cao, bất chấp đối phương người đông thế mạnh, xuất kiếm xông vào công kích.
Nhậm Trác Tuyên, Sơn Tả Song Hào và Bạch Phong vây lấy Tạ Trường Khanh xuất thủ đánh tràn.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong ngồi trên cành cây quan sát chiến trận biết Tạ Trường Khanh không thể thắng nổi bốn cường địch nhưng vẫn chưa lộ diện.
Quả nhiên chỉ sau chừng mười mấy chiêu. Tạ Trường Khanh bị bức thoái liên tục, thế kiếm đã rời rạc, khắp người mồ hôi ướt đẫm.
Tân Tiệp thấp giọng bàn bạc với Ngô Lăng Phong một lúc. Sau đó lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ che mặt lướt người ra giữa đấu trường.
Thấy một người từ trên không rơi xuống, cả năm người kinh hãi nhất loạt dừng tay. Chỉ thấy người vừa xuất hiện trùm mặt bằng một chiếc khăn tay, trên mặt khăn thêu bảy đóa hoa mai rực rỡ.

Người đó đưa mắt nhìn Nhậm Trác Tuyên nói :
- Cửu hào là cái gì chứ? Mai mỗ tuy già nhưng xem ra các ngươi... Hắc hắc!
Tân Tiệp cố ý buông mấy tiếng cười gằn Cả năm người như gặp phải quỷ, cùng lùi cả lại.
Tứ Hào còn cố trấn định được, riêng Tạ Trường Khanh mặt tái ngắt như phấn. Suốt mười năm nay, lúc nào hắn cũng bị lòng hối hận giày vò, không ngờ hôm nay lại gặp người đó...
Tuy bịt mặt, nhưng bảy đóa hoa mai chính là biểu trưng của Thất Diệu Thần Quân mà trên giang hồ ai cũng biết.
Tân Tiệp nhìn sang Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh, thấy vẻ mặt đau khổ hối hận của hắn, chàng chợt thấy thương cảm. Chàng lập tức quay sang Tứ Hào, lạnh giọng :
- Quang Trung Cửu hào trùng hưng à dựa vào lũ chuột các ngươi đây sao?
Nói thực, Mai mỗ hết sức bất bình phải tề danh với hạn các ngươi! Thái độ khinh miệt lộ rõ trong lời nói.
Nhậm Trác Tuyên từ kinh sợ đổi sang tức giận nói :
- Thứ vong hồn đã chết dưới kiếm của Ngũ phái còn hiện hồn lên võ lâm hù dọa! Hô hô hô...
Tân Tiệp quát lên :
- Im mồm!
Nhậm Trác Tuyên chưa hoàn toàn tin rằng trước mặt mình là Thất Diệu Thần Quân, nghe giọng nói như còn trẻ, hơn nữa hiện thời chúng có tới bốn cao thủ. Tất cả đều thuộc hàng nhất lưu, còn tên họ Tạ cho dù không hợp lực với Cửu hào thì chí ít cũng đứng ngoài hoặc thừa cơ chạy trốn vì mối thâm cừu hồi mười năm trước.
Nghĩ thế, hắn xuất song chưởng đánh ra, tuy để tham dò nhưng vận tới tám chín thành công lực. Nhậm Trác Tuyên cho rằng với cự ly gần, hắn lại bất ngờ xuất thủ và thần tốc, "Hàn Tâm Chưởng" lợi hại như thế tất đối phương phải tránh đi, từ đó mà tăng thanh thế cho đồng bọn.
Nào ngờ Tân Tiệp "Hừ" một tiếng, quyết định tiếp chưởng! Khi hai luồng kình phong tiếp nhau, Tân Tiệp hấp vào một hơi chân khí rồi vận hấp lực kéo giật lại!
Nhậm Trác Tuyên thấy một luồng kình lực mạnh vô tỉ hút chặt lấy chưởng tâm, toàn thân đổ tới trước đành bước lên, hai tay hút chặt vào nhau, tuy biết rằng chưởng lực đối phương hơn gấp nhiều lần mình nhưng không còn cách nào khác đành phát lực chống lại.
Thần Chiến Kim Chùy Lam Thiếu Cao cũng xuất chưởng đánh vào

huyệt Khúc trì của Thất Diệu Thần Quân.
Tân Tiệp đấu nội lực với Nhậm Trác Tuyên là đã có chủ định từ trước, lập tức lấy tả chưởng tiếp chiêu hút chặt chưởng tâm vào rồi nhanh như chớp dùng thủ thuật "Tán lực hấp lực" chuyển bàn tay phải Lâm Thiếu Cao sang tay phải mình!
Như vậy lúc này ba bàn tay chụm lại với nhau, nghĩa là Tân Tiệp chấp nhận đấu nội lực với hai người.
Tư Không Tôn và Lâm Thiếu Cao thấy vậy vô cùng kinh hãi, không ngờ Hải nội nhất đại kỳ nhân chết bởi tay Chưởng môn nhân Ngũ đại tông phái bỗng nhiên sống lại, không những thế, công lực xem ra đã tới độ siêu phàm nhập thánh!
Nên biết võ công Tân Tiệp sau khi được Bình Phàm Thượng Nhân dùng diệu pháp "Hồ đề quán đỉnh" đả thông và truyền nội lực cho, so với trước đây công lực chàng thêm tới một giáp, cùng với những chiêu thức kỳ ảo của Thất Diệu Thần Quân, để thắng Tứ Hào có mặt ở hiện trường đâu phải chuyện khó?
Nhưng đã xuất hiện dưới danh nghĩa Thất Diệu Thần Quân, chàng quyết đấu nội lực để thị uy. Đấu với hai người, Tân Tiệp mới dùng có tám thành công lực và vẫn còn tả chưởng đề phòng.
Trích Tinh Thủ thấy vậy liền xuất chưởng xông vào. Hắn biết ít nhất phía mình còn hai cao thủ, dù Thất Diệu Thần Quân có là thần thánh cũng không sao thắng được.
Tân Tiệp bình tĩnh vung tả chưởng nghênh chiêu! Bấy giờ chàng phải vận tới mười thành công lực!
Trong Quang Trung Cửu hào đã có ba người xuất thủ, chỉ còn Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong còn đứng ngoài. Bạch Phong trước đây lừng lẫy giang hồ, với nhất thân võ học bá chủ suốt vùng nam bắc Đại Giang, công lực rất thâm hậu đồng thời cũng rất nham hiểm.
Nhìn Thất Diệu Thần Quân đấu nội lực với ba tên đồng bọn hắn biết thế đang cân bằng. Thất Diệu Thần Quân và đối phương đều đã dốc cạn công lực, chỉ cần hắn góp lực vào nhất định Thất Diệu Thần Quân phải thụ thương.
Nhưng Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh vừa đối địch với Tứ Hào nay đang đứng bên cạnh, nếu hắn xuất thủ tất Tạ Trường Khanh không chịu bỏ qua. Nghĩ thế nên Bạch Phong còn do dự chưa dám xuất thủ.
Bốn người đấu nội lực có lẽ tới nửa canh giờ, tình thế xem chừng rất căng thẳng. Chưa bên nào tỏ ra kém thế.
Lúc này chỉ riêng Tân Tiệp mới có thể thu công mà rút lui an toàn,

nhưng chàng đã lấy danh nghĩa Thất Diệu Thần Quân mà xuất hiện, đời nào chịu nhận thua? Còn Sơn Tả Song Hào và Nhậm Trác Tuyên đang ở thế cưỡi hổ vì chỉ cần thu công không đều thì tên sau cùng tất phải chịu hết nội lực phải vỡ tâm mạch mà chết nên dù kém thế mà chúng vẫn buộc phải duy trì.
Toàn đấu trường im phăng phắc, ngoại trừ thiếu nữ ôm lấy một tử thi vẫn khóc rưng rức như không biết gì đến sự việc diễn ra xung quanh.
Bạch Phong đứng bên hầu như không chịu được nữa, bước tới một bước, đề vào một khẩu thực khí chuẩn bị vận công đánh vào. Hắn vẫn cho rằng Tạ Trường Khanh sẽ xuất thủ ngăn cản, nhưng liếc mắt thấy mặt hắn vẫn không biểu cảm phản ứng gì như đang chìm trong suy tư gì đó. Bạch Phong cả mừng, hữu chưởng từ từ đưa ra...
Nhưng vừa lúc ấy, từ trong rừng vang lên tiếng thét, tiếp đó một nhân ảnh từ trên cây lao vút xuống, tả chưởng khuyên nửa vòng, hữu chưởng đánh thẳng ra, một chiêu hai thức chặn đứng chưởng lực của Bạch Phong.
Bạch Phong chỉ cảm thấy trước mặt hoa lên thì chưởng lực của đối phương đã ập đến, kinh hãi đổi thế hướng chưởng lực lên nghênh chiêu.
Người vừa trên cây lao xuống hiển nhiên là Ngô Lăng Phong.
Song phương đều vận hết công lực, bởi chưởng kình tiếp nhau phát ra một chấn thanh làm âm vang cả khu rừng, lá cây rơi lả tả.
Ngô Lăng Phong mười mấy năm tu tập võ học uyên thâm của phụ thân, công lực thâm hậu, võ nghệ cao cường, không ngờ chưởng lực của đối phương uy mãnh còn hơn cả mình.
Song phương vừa thoái lui, Ngô Lăng Phong “Hừ” một tiếng tả thủ vừa thu lại về lại đánh ra một chiêu “Khai Sơn Đạo Lưu” với mười thành công lực.
Bạch Phong bất ngờ phải tiếp một chưởng, lòng thầm kinh hãi vì chưởng lực thâm hậu của đối phương. Bởi thế lần này thấy Ngô Lăng Phong lại xuất chưởng, hắn cũng vận đủ mười thành công lực vung lên nghênh địch.
“Bình” một tiếng dữ dội, Ngô Lăng Phong bị chưởng kình phản chấn bay ngược lên cao mấy trượng, nhưng vẫn kịp trông thấy Bạch Phong cũng chẳng hơn gì mình, bị bức lùi tới bảy tám thước, loạng choạng một lúc mới trụ vững.
Sau hai chiêu, Ngô Lăng Phong biết rằng công lực đối phương cao hơn mình, từ trên không trung rút phắt thanh trường kiếm và lập tức thi triển “Đoạn Hồn kiếm pháp” phát tán kiếm hoa đầy trời nhằm đối phương bổ xuống.

Bạch Phong sau khi tiếp chiêu lòng cũng thầm kinh hãi, nay thấy địch nhân xuất binh khí thì không dám coi thường. Chỉ thấy hai bàn tay hắn cong gập vào ồng tay áo đã lấy ra hai chiếc Tinh cương hoàn trượng phản thủ đánh ngược lên.
“Choang”!
Tiếng binh khí tiếp nhau vang như sét, lửa bay tứ tán.
Hai đối thủ lùi lại một bước rồi lập tức xáp lại bắt đầu triển khai kỳ chiêu dị thức quần nhau kịch liệt...
Lạc Anh Kiếm vẫn đứng ngoài bàng quang chìm đắm trong hồi ức và hối hận. Mười năm trước, Thất Diệu Thần Quân hẹn đối trận ở Ngũ Hoa Sơn.
Lúc đó, trong Ngũ đại tông phái, Chưởng môn phái Côn Lôn là Lăng Không Bộ Hư Trác đại hiệp do mấy năm trước vây công Nhất Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân mà bị trọng thương rồi ít lâu sau tạ thế. Phụ thân Tạ Trường Khanh cũng vì vụ đó mà quy tiên, thế là chỉ có bốn vị Chưởng môn nhân đối trận, kể cả Tạ Trường Khanh mới tiếp chưởng chưa lâu. Khi ba vị Chưởng môn nhân khác cùng Thất Diệu Thần Quân đấu nội lực, Tạ Trường Khanh được chính Thất Diệu Thần Quân đề nghị làm trọng tài, thế mà hắn đã phản bội lòng tin của Thất Diệu Thần Quân, làm theo âm mưu của Xích Dương đạo trưởng và Lệ Ngạc hèn hạ quất thủ ám toán...
Suốt mười năm qua, chuyện cũ như con độc xà gậm nhấm tâm hồn Tạ Trường Khanh. Hắn nhớ như in tư thế và thủ pháp điểm huyệt độc môn của Điểm Thương “Thất Tuyệt Thủ” đã sát hại Mai Sơn Dân.
Đột nhiên Tạ Trường Khanh giơ bàn tay lên, cảm thấy như bàn tay mình nhuốm máu!
Đột nhiên một tiếng nổ như sét làm Tạ Trường Khanh bừng tỉnh. Đó là lần giao chiến bằng binh khí đầu tiên của Ngô Lăng Phong và Bạch Phong.
Tạ Trường Khanh ngẩng đầu lên, thấy Ngô Lăng Phong và Bạch Phong đang đấu chí mạng. Còn bên kia Thất Diệu Thần Quân và ba tên trong Quang Trung Cửu hào đang đấu nội lực.
Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Tạ Trường Khanh khiến hắn biến sắc nhìn rất đáng sợ.
Hắn nhìn lại Ngô, Bạch hai người đang ác đấu, trong nửa canh giờ chưa thể phân biệt thắng thua. Tạ Trường Khanh lại quay sang Thất Diệu Thần Quân, lập tức cảnh mười năm trước lại hiện lên rõ nét... chỉ khác là ba vị Chưởng môn nhân được thay bằng Sơn Tả Song Hào và Hàn Tâm Chưởng mà thôi...

Hắn chợt nghĩ :
- “Nhưng hình như ông ta không có ý phục thù với ta... trái lại còn hiện thân cứu giúp...”
Nhưng trong lòng lại nghi hoặc :
- “Biết đâu hiện thân là vì ta... Nhưng ngày xưa ta đã dùng độc môn thủ pháp “Thất Tuyệt Thủ”, ít ra cũng phải mất hết công lực, sao bây giờ...”
Tạ Trường Khanh lại tự nhủ :
- “Bây giờ ta chỉ cần dùng “Thất Tuyệt Thủ Pháo” điểm vào hai tử huyệt Thiên Linh và Thiên Khúc. Dù xương đồng da sắt cũng táng mạng! Hừ... lần này xuất thủ sẽ không nương tay như lần trước nữa! Thế là xong không lo hậu họa.”
Chợt ý nghĩ khác chống lại :
- “Không được! Rốt cuộc ta với vị đó cừu hận gì đâu? Ông ta đã không trả thù, lẽ nào ta lại ám toán?”
Bất chợt mắt hắn đỏ bừng lên :
- “Nhưng nếu ta không hạ thủ thì trước sau gì hắn cũng dồn ta vào chỗ chết. Trước đây người ta vẫn nói Thất Diệu Thần Quân là người tâm độc thủ lạt mà!”
Đó là lời biện bác cho mình.
Tiếp đó là ý nghĩ phản kháng :
- “Thất Diệu Thần Quan không cừu hận gì với Quang Trung Cửu hào, vừa rồi ta đã nghe rõ. Hơn nữa chính Hiểu Nguyệt Hàn Tam Chưởng Nhậm Trác Tuyên đã dùng kế ly gián, nhắc lại chuyện mười năm trước đối phương bị Ngũ đại tông phái vây sát, thế mà vị đó xông chính lúc ta đang nguy cấp, lại lập tức tuyên chiến với Cửu hào... Chẳng lẽ ta có thể hạ thủ?”
Những ý nghĩ mâu thuẫn nhau như thế nẩy sinh trong đầu Tạ Trường Khanh.
Và sắc mặt hắn cũng biến đổi liên tục tùy theo từng ý nghĩ, lúc đỏ bừng hổ thẹn, lúc cương lên độc ác...
- “Trên giang hồ chẳng mấy ai quên thù hận. Nếu hắn giết xong Cửu hào rồi tìm đến ta thì sao? Ta còn trẻ sao lại cam chịu chết?”
Thế rồi ý niệm của mười năm trước sau hành động ti tiện đó lại hiện lên :
- “Ta hèn hạ bội phản niềm tin của Thất Diệu Thần Quân, thực hiện âm mưu của Kiếm Thần Lệ Ngạc và Xích Dương đạo trưởng để bảo vệ danh vọng và tính mạng của mình. Nhưng tính mạng và danh vọng là gì chứ? Chẳng lẽ vì thế mà đánh mất lương tri và danh dự? Không, một võ sĩ không thể làm!”

Đầu óc Tạ Trường Khanh mụ đi. Hắn thực sự khốn quẫn.
Mặc dù suốt mười năm nay hắn luôn tự vấn lương tâm, tự trách mình nhưng đến lúc đối diện với sự thật, Tạ Trường Khanh lại đặt đủ thứ câu hỏi, cố tìm mọi cách để biện bạch cho hành động của mình...
Đột nhiên hắn nghĩ đến nỗi đau khổ do lòng hối hận đã dày vò hành hạ tâm can hắn suốt mười năm nay, thở dài một tiếng, hầu như mất hết lực khí.
- "Ài...
chẳng lẽ từ sai lầm đó tiếp diễn sai lầm khác? Thống khổ suốt mười năm còn chưa đủ hay sao?"
Tạ Trường Khanh dẫm mạnh chân, quả quyết tra kiếm vào bao. Mặt đất dưới chân hắn bị nứt ra một mảng lớn!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 21
Hoàng Phong cửu hào

Gió núi thổi mạnh qua khiến cành cây đưa xào xạc, trời quang một màu xanh lam bao trùm bốn phía như một bức màn vô tận, chỉ thấy phía Tây nơi mà sơn phong tiếp nối với chân trời, một đóa phù vân trắng bạc lơ lửng ngừng lại đó.
Tạ Trường Khanh ngước mắt nhìn trời, trong lòng bỗng rộn lên bao nhiêu cảm nghĩ. Hắn tự hỏi trong lòng :
- "Ta có nên trợ giúp Thất Diệu Thần Quân một tay hay không?"
Chỉ mới cách đây chưa đầy một khắc, hắn còn đang nghĩ :
- "Ta có nên hạ độc thủ hay không?"
Thế mà giờ đây suy nghĩ trong đầu hắn chừng như xoay một trăm tám mươi độ.
Nói ra có lẽ Tạ Trường Khanh sẽ chấn động kinh ngạc. Mười năm trước lần đầu tiên hắn gặp Thất Diệu Thần Quân, trong lòng vô cùng bội phục uy thái hào hùng của Mai Sơn Dân. Cảm nghĩ này của hắn từ mười năm nay vẫn không hề suy giảm mặc dù chính hắn đã ra tay ám toán Mai Sơn Dân. Ngược lại chính hành vi bất hảo ấy khiến cho trong lòng hắn mãi cứ áy náy bất an. Thế nhưng, mỗi khi hắn nghĩ lại chuyện này thì hắn lập tức cố hình dung ra Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân là một hung thần ác thủ tàn bạo để tự tha thứ cho tội lỗi của hắn.

Lúc này trong lòng hắn bao nhiêu suy nghĩ mâu thuẫn đấu tranh lẫn nhau.
Thú thực mà nói, hắn rất muốn tới giúp Thất Diệu Thần Quân một tay, nhưng hễ chân hắn định bước đi thì hắn lại lập tức có mặc cảm "không thể nhận sai được!", cho nên khiến hắn cứ trù trừ khó quyết.
Đột nhiên nghe tiếng người rên "hự" một tiếng, Tạ Trường Khanh chuyển ánh mắt nhìn, thấy Thất Diệu Thần Quân chính đang đánh nhau với Sơn Tả Song Hào và Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên, lúc này đã rơi vào tình thế cực kỳ hiểm nghèo.
Năm xưa khi Thất Diệu Thần Quân đấu nội lực với Chưởng môn nhân Tam đại kiếm phái, hiện tại Sơn Tả Song Hào và Nhậm Trác Tuyên nội công có thể nói cũng không hề kém gì ba vị Chưởng môn nhân mười năm trước, điều ấy đủ thấy công lực của Tân Tiệp lúc này thâm hậu đến chừng nào?
"Ha ha ha..."
Bỗng nhiên một tràng cười dài từ trong rừng trỗi lên, tiếp liền bóng người lướt tới, thoáng nhìn thấy ngay người này tuổi chừng tam tuần, thân vận hoàng bào, hai cổ chân mang xà cạp bó kín lại, nhìn tướng mạo có gì kỳ quặc.
Tạ Trường Khanh ngước mắt nhìn người này bất giác cả kinh thất sắc.
Người kia vừa đến nơi đã vung chưởng lên đánh liền vào người Thất Diệu Thần Quân. Tân Tiệp lúc này đấu với ba người kia chính đang ở thế bình thủ, đột ngột bị thêm một người tập kích, muốn tránh cũng không tránh được, thế tất thủ bại là điều khó tránh khỏi. Trong khoảnh khắc ấy lòng chàng có chút hoảng loạn, tiếng chưởng phong nghe đã ào ào đến bên người...
Đột nhiên tiếng người thét dài vang lên :
- Phản đồ, ngươi biết ta chứ?
Tạ Trường Khanh cả thân và kiếm hòa làm một lướt tới ra chiêu "Phong Huy Toái Thứ". Đường kiếm đã nhanh lại cuồng mãnh nhằm thẳng vào yếu huyệt trên tay người kia.
"Dá!"
Gần như cùng lúc, Tân Tiệp cũng thét lớn một tiếng, nội lực trong người bỗng chốc dâng lên cuồn cuộn đẩy ra hai tay. Song phương lập tức đều bị bật lùi về sau tạo thành một khoảng cách chừng nửa xích.
Nhậm Trác Tuyên và Sơn Tả Song Hào tuy hơi chấn động, nhưng khi nào chúng chịu kém nhược, đồng lúc vận thân kình lực vào chưởng đẩy tới áp công...

Nhưng chỉ cần chừng ấy, chưởng lực của chúng giờ như gặp phải một bức tường đồng, không còn chiếm thế thượng phong như trước mà bức tiến thêm được.
Như thế giờ song phương đã thành cách không đấu chưởng.
Tân Tiệp lại thét dài một tiếng, thân hình lắc nhẹ, song chưởng bỗng nhiên kéo mạnh về sau dẫn chưởng lực cuồng mãnh của đối phương theo lui sau, chân chàng khoát nhanh ra ngoài một bước dài đỉnh lập như núi.
Sơn Tả Song Hào và Nhậm Trác Tuyên bất ngờ trúng một chiêu này, toàn thân hẫng hụt đều nhào mạnh tới trước, nhưng bọn họ đều là những nhân vật đầy kinh nghiệm giang hồ chẳng khi nào dễ dàng bị ngã bởi một chiêu này. Chỉ thấy ba thân hình thuận thế tung chân nhảy tới trước, đá thốc đất cát trên mặt đất bay mù mịt.
Một đòn này Tân Tiệp đã giải tỏa được ngạnh đấu nội lực. Bọn Nhậm Trác Tuyên và Sơn Tả Song Hào sạm mặt lại vừa giận vừa thẹn, nhưng đồng thời cũng có cảm giác vơi nhẹ áp lực. Đương nhiên, bọn chúng cũng biết nếu như cứ đấu kéo dài thì kết cục chẳng lường được, không loại trừ khả năng lưỡng bại câu thương!
Lúc bấy giờ Tân Tiệp mới có thời gian quay đầu nhìn sang bên kia. Chỉ thấy Tạ Trường Khanh chính đang hoành ngang kiếm đối lập với người vừa mới đến kia. Tân Tiệp thông minh linh mẫn, vừa nhìn cũng đoán ra được tên này nhất định là Lục Phương phản đồ của Điểm Thương Phái.
Lại nhìn sang bên phải thấy Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong song chưởng ào ào, chính đang quần nhau với Ngô Lăng Phong sử dụng trường kiếm, màn kiếm cứ liên miên bất tuyệt. Chừng như vòng chiến mỗi lúc mỗi thu nhỏ lại.
Tân Tiệp tuy biết Bạch Phong công lực còn cao hơn Ngô Lăng Phong, nhưng trước khi Ngô Lăng Phong còn chưa thi triển hết "Đoạn Hồn Kiếm thất thập nhị chiêu" thì lão ta rất khó tranh công chiếm thắng thế, cho nên chàng yên tâm quay lại nhìn Tạ Trường Khanh...
Bấy giờ đã thấy Tạ Trường Khanh bắt đầu ra tay động thủ với sư đệ phản môn của mình Lục Phương. Tạ Trường Khanh thét lớn :
- Tên nghịch phản, ngươi còn chưa chịu bó tay chịu trói?
Trường kiếm theo tiếng thét điểm tới nhằm thẳng vào yếu huyệt trên vai trái Lục Phương.
Lục Phương khuôn mặt vẫn trầm lãnh "hừ" lạnh lùng, nhảy sang phải một bước trở tay ra kiếm. "Koong" một tiếng hai kiếm chạm nhau vang lên, song phương đều bị dạt lùi hai phía. Lục Phương ngược lại

nhân thế nhảy tiếp sang phải một bước nữa. Lục Phương tay trái nắm kiếm giọng lạnh lùng nói :
- Tạ Trường Khanh, ngươi và ta tình huynh nghĩa đệ đã hết. Từ nay về sau họ Lục ta làm gì chẳng phiền đến sư huynh quan tâm...
Hắn tuy nói tình huynh nghĩa đệ đã tuyệt, nhưng mấy mươi năm gọi nhau đã quen, cho nên nhất thời không dễ thay đổi được, vẫn gọi Tạ Trường Khanh bằng "sư huynh".
Tạ Trường Khanh án kiếm bất động. Tay trái đột nhiên rút ra một thẻ bài hình như chiếc đỉnh giơ cao lên, thét :
- Lục Phương, ngươi nhìn thấy Thánh Đỉnh còn không mau quỳ xuống?
Lục Phương các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, đến một lúc mới hồi phục lại sắc thái lãnh đạo, giọng lạnh băng băng, nói :
- Ta đã nói thoát ly Điểm Thương phái, ngươi còn dùng Thánh Đỉnh để làm gì chứ?
Tạ Trường Khanh nghe một câu này giận đến nỗi cả người run lên bần bật, rít qua kẽ răng :
- Ngươi... ngươi dám...
Hắn giận trừng mắt, giọng run lên mà không sao nói hết câu.
Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên nãy giờ ánh mắt âm thầm theo dõi Tạ Trường Khanh, lúc này nhìn thấy Tạ Trường Khanh trừng mắt run người vì giận, đột nhiên hắn vung tay lên. Chỉ thấy một điểm hàn quang sáng lên bay thẳng vào yếu huyệt "Thiên Chẩm" bên lưng trái của Tạ Trường Khanh.
Nên biết lúc này Tạ Trường Khanh tay đang giơ chiếc Thánh Đỉnh lên thị uy, người trong trạng thái kích động mạnh mà nhất thời tai mắt chẳng linh mẫn, thoáng nhìn đã thấy chiếc ám khí sắp chạm vào người hắn...
"Bốp" một tiếng, ngọn ám khí bỗng nhiên bị một vật gì đánh rơi.
Tạ Trường Khanh cả kinh thâu mắt nhìn xuống đất mới thấy vật vừa đánh rơi ám khí chỉ là một viên sỏi, không nói cũng biết chính Tân Tiệp đã ra tay cứu lại hắn.
Ngô Lăng Phong và Bạch Phong lúc này cũng đã ngừng đấu. Lục Phương hốt nhiên phất tay lên như ra hiệu. Sơn Tả Song Hào đứng lưng hướng về Tân Tiệp, nhưng liền trở tay đánh ra một chưởng cực nhanh, hai cỗ kình lực cùng một lúc hợp nhất công tập vào Tân Tiệp...
Đồng thời cùng lúc này, Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên cũng liền xoay hai tay phát chưởng đánh vào Tạ Trường Khanh đang còn bị bất ngờ.

Lục Phương cũng bất ngờ trở kiếm phóng chiêu tấn công Ngô Lăng Phong đang đứng quay lưng về phía hắn. Một chiêu tuyệt kiếm "Thất Cầm Triển Dực" vốn đã cổ quái, dưới tay hắn thi triển càng ngụy dị vô cùng. Ngô Lăng Phong chính định quay người ứng phó, bỗng cảm thấy bên hông lại bị tập kích, thì ra lúc này Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong cũng nhân cơ tấn công ngay.

Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh. Năm người đồng loạt ra tay tấn công cứ như đã ngầm đặt kế hoạch trước, thực hết sức thâm độc. Bọn Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong và Tạ Trường Khanh ba người phút chốc đều rơi vào tình thế nguy hiểm.

Đầu tiên Tân Tiệp nhận ra bị bọn Sơn Tả Song Hào tấn công, chàng thầm biết bọn này võ lâm chẳng phải tầm thường, hai chân nhún mạnh tung người lên, tay ra chưởng hóa giải thế công của chúng, khi người đáp xuống nghe "soạt" một tiếng, thanh trường kiếm đã nắm chặt trong tay.

Tạ Trường Khanh tuy ra chiêu trong lúc thần thái còn chưa bình ổn, nhưng hắn vốn kinh nghiệm phong phú, kiếm phóng ra đâm thẳng vào huyệt "Kiên Giáp" của Nhậm Trác Tuyên. Một kiếm này hắn ra không thành chiêu thức, nhưng bấy giờ lại khéo thành một tuyệt chiêu cứu hắn. Chính là lấy "công" đối công vẫn hơn là "thủ".

Nhưng lúc này từ đuôi mắt hắn lại nhận ra Ngô Lăng Phong rơi vào tình thế nguy cấp. Ngô Lăng Phong như bị vây khốn trong màn kiếm ảnh "Thất Cầm Triển Dực" của Lục Phương, cơ hồ không có khả năng để ra chiêu phản kháng. Tuy thế, nguy hiểm nhất vẫn chính là bị Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong tấn công từ phía bên hông đánh tới.

Tân Tiệp đấu với bọn Sơn Tả Song Hào chẳng khó khăn mấy, nhưng chàng chưa nhìn thấy nguy cảnh của Ngô Lăng Phong, cho nên chàng không kịp thời nhảy tới cứu nguy cho hắn. Đến lúc chàng kịp nhận ra thì đã thấy Tạ Trường Khanh thét dài một tiếng, lao người tới bằng một kiếm cực hùng mãnh...

Nguyên Tạ Trường Khanh nhìn thấy Ngô Lăng Phong bị tập kích mà trong đó có tên sư đệ phản môn của mình, bất giác khí huyết trong người sôi lên, chẳng còn kể gì nữa. Kiếm hắn đã điểm ra liền thâu hồi, chẳng thèm để ý đến một chưởng của Nhậm Trác Tuyên đang tấn công tới. Thân hình lao nhanh sang trái ra một chiêu cũng là "Thất Cầm Triển Dực" đâm thẳng vào người Bạch Phong.

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng, một chưởng của Nhậm Trác Tuyên đánh trúng vào chân hắn, nhưng hắn vẫn đã nhảy được ra ngoài...

Nên biết, Nhậm Trác Tuyên chính đang đánh nhau với Tạ Trường

Khanh.
Lão ta thấy Tạ Trường Khanh ra kiếm thì cũng ra chưởng đối địch. Nào ngờ Tạ Trường Khanh thét lớn thâu kiếm, lão hơi bất ngờ nên cũng đã thâu bớt năm phần công lực trong chưởng này, vì thế một chưởng tuy đánh trúng đích vào chân Tạ Trường Khanh, nhưng không đến nỗi làm hắn thụ thương.
"Thất Cầm Triển Dực" là kiếm pháp độc môn của Điểm Thương Phái, trong tay vị Chưởng môn thi triển thì uy lực càng không phải nói, chỉ thấy màn trời như bị xé tan bởi ánh kiếm ngời ngời chẳng khác gì bảy loại cầm điểu tung cánh lướt tới.
Bạch Phong vốn ra một chưởng tập kích Ngô Lăng Phong, thấy sắp đắc thủ, đột nhiên nghe tiếng kiếm khí rít lên rờn rợt, khiến hắn giật mình vội thâu chưởng nhảy ra ngoài tự bảo vệ lấy tính mạng trước.
"Vù" một tiếng, Tạ Trường Khanh lướt nhanh qua đầu đối phương. Khi hắn đáp người xuống, thân hình chao đảo nhẹ không ổn định, chính là do chân hắn vừa rồi trúng một chưởng của Nhậm Trác Tuyên.
Đồng thời lúc này cũng nghe "keng keng..." liên tục mấy tiếng vang lên đinh tai, Ngô Lăng Phong trong nguy cấp đã thi triển chiêu kiếm "Vô Thường Tán Cương" trong "Đoạn Hồn kiếm" chống đỡ lại "Thất Cầm Triển Dực" của Lục Phương.
Ngô Lăng Phong tuy biết kẻ thù giết cha chẳng phải là Tạ Trường Khanh, nhưng vô luận thế nào thì cũng không muốn tề vai đồng phía với con của kẻ thù.
Tân Tiệp cũng có ý nghĩ gần như thế, song tình hình trước mắt vô hình trung buộc bọn họ ba người đứng cùng một chiến tuyến với nhau.
Mọi chuyện trên đời này chung quy chỉ là tương đối. Ngô Lăng Phong nghĩ như thế đương nhiên chỉ là quan điểm của hắn. Trên thực tế thì cha của Tạ Trường Khanh là Tạ Tinh năm xưa có mặt tham gia trong cuộc vây đánh Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân, nhưng lại bị chết dưới kiếm của Ngô Chiếu Vân.
Nếu như đứng về phía Tạ Trường Khanh thì Ngô Lăng Phong há chẳng phải là con của kẻ thù giết cha hắn hay sao? Chỉ có điều, lúc này Tạ Trường Khanh còn chưa biết được tính danh của Ngô Lăng Phong mà thôi.
"Soạt" một tiếng, "Đoạn Hồn kiếm" của Ngô Lăng Phong thế uy mãnh như hàn tinh xạ chiếu loáng tới trước ngực Bạch Phong. Đồng thời cũng nghe tiếng thét dài vang lên từ miệng Tân Tiệp, chàng vận công lực vào kiếm ra chiêu chém tới, chỉ cách Sơn Tả Song Hào năm xích.

Kiếm chưa tới mà kình lực ập tới nghe rát cả mặt.
Tư Không Tông và Lâm Thiếu Tể bất giác đều thấy chấn động kinh hoảng.
Tạ Trường Khanh cũng lập tức phối hợp hành động, khoát kiếm ra một chiêu "Hoành Phi Độ Giang" đâm tới, nhằm thẳng vào ba đại huyệt sau người Bạch Phong.
Tuy ba người phân ra mà đánh, nhưng lúc này rất nhanh chừng như cùng lúc ra chiêu.
Bạch Phong thấy chiêu kiếm của Ngô Lăng Phong phiêu hốt bất định chẳng dễ ứng phó, chính định thoái người nhảy tránh về sau thì vừa lúc chiêu kiếm của Tạ Trường Khanh lướt tới. Hắn cảm nhận được lãnh phong rít lên từ phía sau.
Bằng vào kinh nghiệm lâm trận, hắn nhận ra được mũi kiếm phía sau chỉ còn cách hắn ba thốn. Lúc này nếu như hắn thoái lùi nữa thì chẳng khác gì tự đâm đầu vào kiếm đối phương. Trong tình thế này Bạch Phong vẫn không hề bấn loạn tinh thần, đủ thấy hắn là tay cao thủ bất phàm. Hắn chỉ còn cách xuất chưởng lấy công làm thủ mưu cầu bảo toàn.
Ngô Lăng Phong lách nhẹ người vừa kịp tránh một chưởng trí mạng của Bạch Phong. Kiếm trong tay vẫn y nhiên chém xuống hết chiêu.
"Xoẹt" hai thân hình tách ra ngoài, tay áo dài của Bạch Phong bị chém bay mất một đoạn.
Tạ Trường Khanh kiếm biến chiêu phát ra nhìn thấy trầm ổn, nhưng bên trong tiềm ẩn biến ảo khôn cùng. Một kiếm này đủ bức Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong luống cuống, may mà hắn đầy mình kinh nghiệm mới thoát được hiểm nghèo trong nháy mắt.
Một tiếng quát lớn chấn động sơn lâm, Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên và Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương nhất tề bổ tới. Nhất là Lục Phương, hai mắt hắn đằng đằng sát khí, hiển nhiên hắn định nhân cơ hội người đông hiếp ít để tiêu diệt vị sư huynh mà luôn làm cho hắn nơm nớp bất an.
Bốn tay đồng bọn của hắn đương nhiên lẽ nào cũng không suy tính như thế. Chỉ nghe thấy những tiếng thét dài của bọn Ngũ Hào lấy tinh thần, rồi cả năm tên cùng lúc thi triển hết sở học độc môn của mình vây đánh bọn Tân Tiệp ba người.
"Thử nghĩ, Hải Thiên song sát từ sau khi Quan Trung cửu hào tan rã, có đến mười năm bôn tẩu giang hồ, một ngày quật khởi tái xuất giang hồ, thu thập lôi kéo người nhập bọn đương nhiên phải là những tay giang hồ cao thủ. Giờ đây năm tay "tân Ngũ Hào" quần tụ một chỗ, khí huyết cuồng thịnh ra tay hoành hành, thử nghĩ cũng biết

uy lực hùng hậu đến chừng nào.”
Cả năm tên đều nghĩ như thế, nên lần này ra chiêu hoán thức cuồng mãnh vô cùng, khiến người ta nhìn cũng phải chau mày kinh tâm động phách. Nhất là bọn hai người Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng và Trường Thiên Nhất Bích, tuy đều chỉ tay không vận chưởng mà đánh, nhưng uy lực ngụy kỳ biến dị chẳng thể nào mà lường nổi.
Tạ Trường Khanh nhìn thấy bọn Quan Trung tân Ngũ Hào uy thế phút chốc thay đổi mãnh liệt như vậy, cả kinh thầm nghĩ :
- “Có lẽ năm xưa khi Chưởng môn Tứ đại môn phái liên thủ, uy lực cũng chừng này là cùng, hôm nay chỉ e...”
Ngô Lăng Phong thì lần đầu tiên chạm phải một trường huyết chiến kinh hồn thế này, không tránh khỏi khẩn trương đến lưng toát mồ hôi lạnh.
Thế nhưng, cả bảy người này đều tính sai một điểm, chính là bọn họ chẳng hề biết được võ công của Tân Tiệp mà chúng vẫn ngờ là Thất Diệu Thần Quân thực chất cao thâm đến đâu?
Bấy giờ chỉ thấy Thất Diệu Thần Quân đầu trùm kín chỉ còn lộ đôi mắt sáng như hàn quang, kiếm trong tay ra chiêu mạnh như cuồng phong, nhanh như ánh chớp, toàn không gian ngời ngời kiếm ảnh, chàng thi triển “Đại Diễn thập thức”.
Chàng vốn tinh thông “Cù Chi kiếm pháp” hấp thụ chân truyền từ Thất Diệu Thần Quân, thế nhưng lúc này bọn năm người này chẳng phải là người của Ngũ đại kiếm phái, cho nên sử dụng ra bị mất đi một nửa đặc tính “khắc tinh”
chế địch của pho kiếm pháp. Vì vậy cho nên chàng mới thi triển “Đại Diễn thập thức” để đấu.
Nhớ lại thức kiếm này, chính trước đây Bình Phàm đại sư từng khen là “thiên hạ vô song”, Tân Tiệp hễ mỗi lần thi triển là một lần chàng phát hiện ra được chỗ mới ảo diệu của nó, đồng thời theo đó thì uy lực cũng tăng lên một phần.
Lúc này chàng như con mãnh long vùng vẫy, kiếm ra chính là thức “Phi Khách Lưu Đan”, chỉ thấy ánh kiếm phiêu hốt như thiên mã đằng vân, không nơi nào không thấy ánh kiếm. Hiển nhiên uy lực lúc này đã vượt xa hẳn với trước đây chàng quyết đấu với Hải Thiên song sát.
Đối diện với chàng lúc này chính là Sơn Tả Song Hào. Tư Không Tông vung chiếc “Ngũ Hành luân” binh khí độc môn cổ quái của hắn ra chiêu “Bá Vương Kháng Đỉnh” đánh vào từ bên trái. Ngược lại Lâm Thiếu Tể hai tay một kiếm một chùy phối hợp tạo uy tấn công vào bên phải. Chỉ thấy kiếm, chùy và thiết luân thế công cuồn cuộn

liên kết tạo thành một bức tường thép không hề để hở một chỗ nào.
Tân Tiệp kiếm trong tay vẫn công tới không ngừng, thoáng trông có thể nghĩ kiếm của chàng trực công vào ba món binh khí của đối phương, thế nhưng mọi việc diễn ra đều hoàn toàn bất ngờ. Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, lưỡi kiếm của Tân Tiệp lướt nhanh ngang qua yết hầu của Lâm Thiếu Tể, mà chung quy không hề nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau!
Lâm Thiếu Tể giật thót người hồn tiêu phách tán, thi triển công phu "Thiết Bản Kiều" ngửa người nhào ra ngoài. Tân Tiệp trở tay thâu kiếm lại, song đã để một nhát sắc ngọt trên cổ Lâm Thiếu Tể.
Lâm Thiếu Tể lúc ấy còn chưa nhận thấy gì, lúc này nhảy thoát ra sau rồi mới thấy cổ đau rát, giơ tay lên sờ mới nhận ra máu tuôn ướt đẫm, cũng may đường kiếm không sâu lắm, nếu như vào chừng một thốn nữa thì có lẽ...
Sơn Tả Song Hào bị đánh tơi bời đến ngơ cả người, bất giác chuyển mắt nhìn nhau thị ý, rồi mới vung binh khí nhất tề xông trở vào tấn công.
Tân Tiệp "hừ" một tiếng lạnh lùng, kiếm trong tay hoán thức từ từ đâm ra, tay kiếm trầm ổn như Thái Sơn, nhưng mũi kiếm tinh mắt có thể nhận ra được rung lên rất nhanh, chẳng biết đích thực phương vị hướng kiếm sẽ tới là đâu, đây chính là một thức khác "Nhàn Vân Đàm Ảnh" trong "Đại Diễn thập thức"...
Lại nói, phía bên kia, Tạ Trường Khanh và Ngô Lăng Phong hai người ác đấu với bọn Lục Phương, Nhậm Trác Tuyên và Bạch Phong, tình hình có khác.
Ngô Lăng Phong bị bọn Bạch Phong và Nhậm Trác Tuyên thi triển chưởng lực đánh ồ ạt, cho nên "Đoạn Hồn kiếm" giờ không còn dễ dàng phát huy uy lực.
Lục Phương sử dụng kiếm tay trái, chiêu thức ra hết sức kỳ dị cổ quái, nhưng may Tạ Trường Khanh là sư huynh đồng môn với hắn, cho nên nắm hết được quyết yếu kiếm pháp của hắn. Hai người đấu nhau rất ác liệt, cứ nhìn cũng biết tình huynh đệ giữa hai người đã thực sự đoạn tuyệt.
Ngô Lăng Phong một mình đấu hai tay cao thủ, bị bức một lúc khiến hắn đã thấy tức giận phẫn nộ. Hắn nghiến răng vung tay trái phát ra một chưởng kịp đánh bạt Nhậm Trác Tuyên lùi ra sau, Trong khoảnh khắc ấy là cơ hội ngàn vàng, Ngô Lăng Phong đã nhanh chóng nắm bắt cơ hội vung kiếm lên thi triển một chiêu trong "Đoạn Hồn kiếm" rất uy mãnh, chính là một chiêu kiếm cứu mạng hắn "Quỷ vương ba hỏa" nhằm tới người Bạch Phong.

Nhậm Trác Tuyên bất ngờ bị đánh lại một chưởng thoái người, lúc này nhìn lại thấy Bạch Phong khả năng rơi vào nguy hiểm trong thế kiếm kỳ dị của đối phương, nhưng ứng cứu thì cũng chẳng kịp. May vừa lúc này Lục Phương đánh với Tạ Trường Khanh gần đó, hắn để mắt nhận thấy Bạch Phong nguy cấp, liền thét dài một tiếng, trở kiếm phóng nhanh tới đâm thẳng vào tay Ngô Lăng Phong.
Tạ Trường Khanh tuy còn trẻ tuổi nhưng kinh nghiệm rất phong phú, hắn kịp nhận ra dị trạng trong chiêu kiếm của Lục Phương, khi nhận ra Lục Phương có ý đồ công tập Ngô Lăng Phong cứu nguy đồng bọn, Tạ Trường Khanh chẳng dễ dàng để cho Lục Phương đắc thủ, vận công lực vào kiếm phát ra một kiếm ngăn cản...
Lục Phương kiếm chưa ra hết thì bị khựng lại, “kong” một tiếng vang dài kèm theo hỏa quang tứ tán. “Thịch thịch...” mấy tiếng, chiêu kiếm này Tạ Trường Khanh vận công lực quán chú vào, khiến cả người Lục Phương bị bật lùi ra sau lảo đảo mấy bước mới đứng trầm ổn.
Vừa lúc này thì Nhậm Trác Tuyên cũng chống đỡ được một kiếm của Ngô Lăng Phong, nhưng nhân thế mà Ngô Lăng Phong giờ đã chiếm được thế thượng phong. Hắn chẳng khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, kiếm biến hóa thêm một chiêu “Ngũ Quỷ Luân Xoa”. Mỗi khi “Đoạn Hồn kiếm” đã phát huy được uy lực của nó thì cuồng lực mãnh liệt không tưởng, chỉ còn thấy bóng kiếm sáng lạnh loang loáng như những bông tuyết trắng rợp cả trời.
Nhậm Trác Tuyên và Lục Phương đều đã trở công được, lúc này mặc dù nhìn tình thế thì Ngô Lăng Phong và Tạ Trường Khanh vẫn còn ở thế yếu, nhưng thực lực chiến huống thì đã khác hẳn từ đầu.
Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên nhìn thấy tình hình đã bất lợi thì tính ngay chuyện tốc chiến tốc thắng. Bọn Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương và Thần Kiếm Kim Chùy Lâm Thiếu Tể tuy không nói ra, song cũng có chung suy nghĩ như thế.
Chỉ thấy cả ba liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thanh hô lớn một tiếng, song chưởng tề cung, trường kiếm độc phi lấy lại thanh thế vây đánh bọn Tạ, Ngô hai người.
Đúng vào lúc này, đương nhiên nghe “hự” một tiếng, tiếp liền là tiếng binh khí rơi lăn lóc trên đất loảng xoảng khiến cho bọn Lục Phương ba tên đã ra chiêu tấn công cũng phải khựng người thâu chiêu đứng lại.
Bấy giờ quay nhìn mới nhận ra Thần Kiếm Kim Chùy Lâm Thiếu Tể tay phải buông thõng quả chùy, thanh kiếm trong tay trái thì đã rơi trên đất, vai áo rách tơi tả mà bê bết máu. Còn Trích Tinh Thử Tư Không Tông tuy binh khí vẫn còn nắm trong tay, nhưng ống tay áo

trái đã bị hớt rách bươm ngắn lên quá khuỷu tay, trên áo trước ngực sau lưng lại rách nát nhiều chỗ, nhìn chẳng khác gì áo của một gã hành khất không hơn không kém! Vị Thất Diệu Thần Quân tay chống trường kiếm đỉnh lập ngạo nghễ, ngưng ánh mắt sáng lạnh nhìn bọn Sơn Tả Song Hào thủy chung chẳng thốt lên nửa tiếng.
Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng Nhậm Trác Tuyên xếp hàng tương đối cao trong "Tân Cửu hào", trong năm người ở đây thì hắn xem như thủ lĩnh. Lúc này nhìn tình thế bất lợi hắn nghĩ ngay :
- "Thất Diệu Thần Quân tái xuất giang hồ, công lực hắn xem ra còn cao hơn cả năm xưa. Tạ Trường Khanh cũng là một Chưởng môn nhân đại kiếm phái chẳng dễ đấu chút nào, thêm vào tên tiểu tử này kiếm pháp ngụy kỳ cổ quái. Giờ Lâm lão đệ trúng thương xem ra cũng chẳng nhẹ, nếu đánh tiếp e rằng lành ít dữ nhiều..."
Nghĩ thế hắn liền nhìn đồng bọn hét lớn :
- Huynh đệ theo ta thí mạng với chúng một phen!
Vừa nói hắn vừa phất tay ra hiệu cho Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng rồi xông nhanh tới hướng Ngô Lăng Phong tấn công.
Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương đã hiểu ra được tâm ý của Nhậm Trác Tuyên. Nguyên trong ba người đối phương thì Ngô Lăng Phong tương đối yếu nhất, cho nên Nhậm Trác Tuyên mới quyết định tấn công nhanh Ngô Lăng Phong mở đường máu tháo chạy. Lục Phương cũng liền ra kiếm nhảy tới trọn lực tấn công Ngô Lăng Phong, còn lại Bạch Phong và Tư Không Tông đỡ người Lâm Thiếu Tể mà đi.
Tân Tiệp nhìn thấy, nhưng chàng chỉ chống kiếm đưa mắt lành lạnh nhìn chúng mà không hề ra tay ngăn cản.
Tạ Trường Khanh thấy thế cũng thâu kiếm đứng nguyên vị, còn lại một mình Ngô Lăng Phong đương nhiên chẳng khi nào địch lại bọn Ngũ Hào, liền nhảy tránh ra ngoài nhượng đường cho chúng, chẳng mấy chốc bọn Ngũ Hào đã lẩn mất trong rừng.
Lần này Quan Trung cửu hào tái xuất giang hồ, nhưng mấy tay cao thủ thành danh lần đầu tiên xuất thủ lại bại thảm, điều này là do chúng xui tận mạng cho nên mới gặp Thất Diệu Thần Quân!
Chỉ trong chốc lát toàn trường trở nên im ắng. Tân Tiệp thâu ánh mắt đầy sát cơ, nhìn quanh một vòng thấy đám xa phu và bộc nhân bị bọn Sơn Tả Song Hào sát hại có hơn mười người. Thây nằm ngổn ngang thật thảm chẳng thể nhìn lâu được.
Bỗng nhiên Ngô Lăng Phong "ái" lên một tiếng đầy kinh ngạc khiến chàng phải quay đầu nhìn lại, bấy giờ mới nhận ra Tạ Trường Khanh chẳng biết lẳng lặng bỏ đi tự lúc nào, ngước mắt nhìn theo chỉ còn

thấy bóng áo trắng của hắn lất phất bay lên rồi nhanh chóng hòa nhạc vào trong rừng. Ngô Lăng Phong thét dài một tiếng nói :
- Tiệp đệ. Tạ Trường Khanh chung quy vẫn còn bản sắc của một hảo hán chỉ có điều... hắn vẫn chính là kẻ đã ám toán Mai thúc thúc. Chúng ta há có thể...
Hắn đương nhiên khó nói ra câu "Tạ Trường Khanh là con kẻ thù giết cha mình", trong vô thức thì hắn đã có hảo cảm với Tạ Trường Khanh.
Tân Tiệp trong đầu cũng đang nghĩ về "kẻ thù" mà nãy giờ đã cùng sóng vai mình đối địch với bọn ngũ hào, bất giác thở dài một tiếng.
Bỗng nhiên có tiếng khóc thốt lên khiến hai người giật mình, nghĩ ngay đến còn có một người nào đó chưa bị sát hại, bất giác đều quay đầu nhìn mới nhận ra một thiếu nữ quỳ úp mặt trên một xác người mà khóc than. Thiếu nữ này nhìn còn rất trẻ tuổi chỉ mới mười tám mười chín, thân hình mảnh khảnh của cô ta cứ rung lên theo tiếng khóc trông thật thống thiết đáng thương. Người bị chết là một lão nhân tóc đã bạc trắng, xem chừng người này là phụ thân của thiếu nữ.
Hai người không ai bảo ai đều đi đến bên thiếu nữ. Thiếu nữ chẳng hay biết gì, cứ úp mặt mà khóc gào bi thảm. Nghe tiếng khóc này thật thiết hán cũng phải động lòng.
Hai người nhìn nhau chỉ lắc nhẹ đầu. Qua đi một lúc chừng như cố để cho thiếu nữ khóc thỏa lòng, Ngô Lăng Phong mới lên tiếng nói :
- Cô nương, bọn tặc... đều đi hết rồi!
Thiếu nữ nghe tiếng người thì giật mình, bấy giờ từ từ quay đầu lại. Vừa nhìn thấy rõ mặt thiếu nữ này thì ngược lại Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đều chấn động kinh ngạc.
Nguyên thiếu nữ này cực kỳ xinh đẹp, khuôn mặt trắng ngần thon gọn pha chút sắc hồng, mày ngài mắt phụng, suối tóc xanh mượt thả dài che gần nửa mặt.
Trong đôi mắt ấy còn ướt đẫm nước mắt càng tăng thêm phần mỹ lệ làm xao xuyến lòng người.
Ngô Lăng Phong lòng xao động mạnh như dây cung rung lên không sao trấn tĩnh nhanh lại được. Hắn thầm nghĩ :
- "Vị cô nương này thật là xinh đẹp, có thể nói đẹp hoàn mỹ đến không thể thêm hay bớt chỗ nào được nữa!"
Tân Tiệp cũng thừa nhận thiếu nữ kiều diễm mỹ lệ còn hơn cả những vị cô nương mà chàng từng quen biết như Phương Thiếu Khuê và Kim Mai Linh. May ra Thanh Nhi, thiên kim ái nữ của vị Vô Cực đảo chủ mới có thể sánh được với người này. Trong khoảnh khắc này tự

nhiên hình ảnh của mấy vị cô nương kia hiện nhanh lên trong đầu chàng. Phương Thiếu Khuê thì kiêu sa, Kim Mai Linh thì nhu mì, Thanh Nhi thì kiều diễm, đích thực là những hình bóng mà chàng chẳng thể nào quên được, nhưng lúc này đây thì tất cả đã thành ảo ảnh. Thiếu Khuê và Thanh Nhi thì đã táng mạng trong cuồng lãng, Mai Linh thì tung tích thất lạc, sống chết chẳng rõ. Chỉ nghĩ thế tự nhiên sống mũi chàng cay cay.

Thiếu nữ vốn đang khóc bi thảm, nhưng quay đầu lại nhìn thấy hai người xa lạ thì nín bặt. Chỉ thấy một người đầu mặt bịt kín, chỉ còn đôi mắt tinh anh và một thiếu niên khôi ngô tuấn tú tướng mạo đoan chính. Chẳng biết thế nào mà hai má thiếu nữ bất giác ửng hồng lên, bản thân cô ta cũng không biết được do nguyên nhân nào mà trống ngực đập thình thịch, tay chân bối rối, trong đôi mắt của thiếu niên tuấn mỹ kia chứa đầy sự quan hoài khiến cô ta bẽn lẽn mười phần không dám nhìn thẳng. Cuối cùng cúi vội đầu xuống rồi lại cất lên tiếng khóc thút thít.

Tân Tiệp như tỉnh lại từ trong ảo cảnh. “Soạt” một tiếng chàng cho kiếm vào vỏ, nhìn thấy thiếu nữ lại khóc nấc lên, lại nhìn Ngô Lăng Phong trên mặt hiện vẻ lúng túng lẫn quan hoài thì chàng hơi ngớ người, nhưng rồi chàng hiểu ra ngay tâm trạng của Ngô Lăng Phong lúc này.

Tân Tiệp bước chân tiến lên hai bước. Tiếng bước chân khiến thiếu nữ ngước mắt nhìn lên. Cô ta ngưng mắt chăm nhìn bảy đóa hoa mai trên tấm trùm mặt của Tân Tiệp, bất giác người rúm lại như sợ hãi. Tân Tiệp vội hỏi :

- Xin hỏi phương danh của cô nương? Cô nương làm sao lại gặp bọn cường đạo này?

Thiếu nữ ngừng tiếng khóc rồi kể lại những chuyện đã qua bằng một giọng sầu thảm. Tuy là Tân Tiệp hỏi cô ta, nhưng lúc đáp thì ánh mắt cứ nhìn Ngô Lăng Phong, tợ hồ như trong lòng còn sợ người bịt mặt này mà tin tưởng hơn chàng thiếu niên tuấn mỹ kia.

Nguyên thiếu nữ này họ Tô tên Huệ Chi. Phụ thân cô ta là Tô Hồng Vỹ, vốn là một vị Sứ Bộ Thị Lang trong triều đình. Thời trung niên thì mất vợ, chỉ còn lại một ái nữ là Huệ Chi. Ông yêu thương như trân châu trong lòng tay. Tô Hồng Vỹ còn là một người yêu thương vợ tha thiết nên mãi vẫn chẳng tục huyền.

Thời bấy giờ chức “Sứ Bộ Thị Lang” không thể nói là nhỏ, nhưng Tô Hồng Vỹ là người quang minh chính trực, một lòng vì việc công mà chẳng màng đến tư lợi. Hai cha con chỉ sống bằng tiền lương tháng của ông. Cho nên vì thế mà cuộc sống của họ vẫn đạm bạc giản dị,

không phải là một cuộc sống vương giả như các vị quan triều khác. Thế nhưng, ngược lại bao nhiêu đại quan triều đình đều tham ô hám danh lợi, cho nên tính tình cương trực thẳng thắn của Tô Hồng Vỹ đã trở thành một cái gai mà đám tham quan luôn muốn nhổ đi. Tô Hồng Vỹ không vì thế mà nao núng, ông luôn là một cực khác hẳn với bọn họ, luôn có những lời can gián triều đình, nhưng ông trở nên đơn độc cô lập không được ai ủng hộ. Tô Hồng Vỹ nhận ra vấn đề, cuối cùng ông đã quyết định từ quan hồi hương ở tận Hồ Nam để sống những ngày tháng an nhàn tuổi già. Nào ngờ, chưa về tới quê hương thì đã ngộ nạn mà bỏ mạng nơi đây...

Vốn là bọn Sơn Tả Song Hào nghe tin Tô Hồng Vỹ là một đại quan triều đình từ quan hồi hương, chúng nghĩ nhất định ông ta phải mang theo nhiều của cải châu báu, nên mới có ý đồ ra tay đánh cướp. Vừa khéo, xe ngựa của Tô Hồng Vỹ đi vào hướng Đồng Bách sơn, chính là nơi mà Nhậm Trác Tuyên ra lệnh cho chúng đến đó hợp lại chuẩn bị đón đánh Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh. Sơn Tả Song Hào mừng khấp khởi, trong lòng nghĩ như vậy đi một công hai việc, cho nên đến trước đón đường đánh cướp đoàn xa mã của Tô Hồng Vỹ, nào ngờ chúng không hề tìm được của cải vàng bạc gì quý giá trong xe ngựa của Tô Hồng Vỹ.

Chính khi chúng đang bức hỏi Tô Huệ Chi thì Tạ Trường Khanh xuất hiện, song phương đã diễn ra trường huyết chiến. Tiếp sau đó, Tô Huệ Chi quá đau buồn trước cái chết của phụ thân cho nên cứ cúi úp mặt trên xác cha mà khóc, căn bản không còn để ý hay biết chuyện gì khác.

Tô Huệ Chi kể đến đó thì nghẹn ngào cúi mặt mà khóc lên.

Ngô Lăng Phong và Tân Tiệp không khỏi luống cuống trước thiếu nữ đang than khóc tỉ tê này. Ngô Lăng Phong hết nhìn Tân Tiệp lại nhìn Tô Huệ Chi, môi mấp máy như muốn nói gì, nhưng Tân Tiệp đã nhanh miệng cướp lời nói :

- Đại ca nên đến an ủi khuyên nhủ cô ta vài câu đi!

Ngô Lăng Phong mặt ửng đỏ nhưng rồi vẫn bước tới bên Tô Huệ Chi nói :

- Cô nương, xin nén đau thương lại, trước mắt cần nhất phải an táng di thể lệnh tôn mới phải!

Tô Huệ Chi quả nhiên ngừng khóc. Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong liền rút trường kiếm ra rồi chọn một chỗ đất tốt đào huyệt mai táng thi thể Tô Hồng Vỹ.

Sau đó lại đào thêm một chiếc huyệt lớn khác chôn tất cả những người nô bộc của lão bị chết.

Chôn xong, Ngô Lăng Phong bỗng khiêng đến một tảng đá lớn đặt ngay trước mộ Tô Hồng Vỹ làm bia rồi dùng kiếm định khắc lên đó mấy chữ.
Tân Tiệp lập tức cản lại, nói :
- Chuyện này đại ca để tiểu đệ giúp một tay!
Nói rồi chàng vẫn thần công suất chỉ lực khắc lên đá... Chỉ thấy ngón tay chàng đến đâu thì đá vỡ vụn rơi xuống như bụi phấn đến đó, một loáng đã khắc xong một hàng chữ :
Sứ Bộ Thị Lang Tô Công Hồng Vỹ chi mộ Nét chữ như rồng bay phượng múa, đều đặn thanh thoát cứ như viết trên giấy. Đúng là công lực thượng thừa mà trên giang hồ này phóng mắt chẳng tìm thấy được mấy người!
Tân Tiệp dùng chỉ lực khắc bia xong, thở phào một hơi, chừng như thấy nhẹ lòng lẫn pha chút niềm vui để tự an ủi mình.
Tô Huệ Chi vốn chẳng biết gì võ công, nên không cảm nhận được sự siêu phàm trong màn biểu diễn này của Tân Tiệp. Ánh mắt còn đọng ngấn lệ cứ nhìn Ngô Lăng Phong, vừa tỏ ra biết ơn vừa hàm chứa một biểu tình sâu sắc khó tả.
Cuối cùng Tô Huệ Chi thốt lên nói :
- Nạn nữ thừa mong nhị vị ân nhân cứu mạng, lại còn được nhị vị chôn cất di thể tiên phụ, ân đức này chẳng biết bao giờ đền đáp được. Giờ trước tiên xin nhận một lạy này!
Nói rồi cô ta quỳ xuống chắp tay khấu đầu.
Ngô Lăng Phong hốt hoảng giơ tay ra định đỡ cô ta lại, nhưng chợt nhận ra không thỏa đáng nên tay giơ ra nửa chừng liền ngưng lại. May vừa lúc ấy Tân Tiệp đã phất nhẹ tay phát ra một luồng kình lực giữ người Tô Huệ Chi lại.
Bấy giờ sau một hồi nói chuyện, Tô Huệ Chi nghĩ lại giờ mình tứ cố vô thân, nghĩ mãi mới nhớ ra khi cha nàng còn đương chức có một thuộc hạ thân tín hiện đang là Tri huyện ở Tề Ninh, có thể đến đó đầu thân sống được. Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nghe thế, sau một hồi bàn tính quyết định tiễn cô ta đến tận Tề Ninh mới thôi. Tô Huệ Chi hết lời cảm tạ, trong tình cảnh này cô ta cũng không cách nào chối từ được, bấy giờ ba người cùng nhau lên đường đi Tề Ninh.
Ngô Lăng Phong lần đầu tiên nhìn thấy Tô Huệ Chi thì đã xao xuyến trong lòng. Suốt cả chặng đường tuy có Tân Tiệp một bên nhưng lúc nào cũng tỏ ra ân cần chăm sóc Tô Huệ Chi.
Tô Huệ Chi sau cơn đại biến giờ đây người thân chẳng còn ai, tự nhiên cảm lòng trước sự chăm sóc quan hoài của chàng thiếu niên anh tuấn này, bất tri bất giác giữa hai người hình thành một mối tình

cảm lúc nào không hay.
Hai chàng thiếu hiệp hộ tống một vị cô nương đi Tề Ninh, hành trình của họ đương nhiên có phần chậm lại. Khi đến Tề Ninh thì tính ra chỉ còn cách Thái Sơn Đại Hội năm ngày nữa.
Xe ngựa dừng ngay bên ngoài đại môn huyện quán. Tô Huệ Chi mang danh thiếp của cha mình trao cho nha đinh đem vào trong trình với Tri huyện. Bọn Tân Tiệp không muốn chậm trễ thêm thời gian nên liền cáo biệt. Suốt mấy hôm cùng nhau trong xe, Tô Huệ Chi giờ đã nhận ra được hai người này là những hiệp sĩ hành đạo trong giang hồ, biết lưu giữ họ lại cũng vô ích, chỉ rưng rưng nước mắt quyến luyến như không muốn xa rời họ. Giọng nghẹn ngào chân tình nói :
- Nhị vị đại hiệp sau khi xong chuyện xin chớ quên quay lại cho tiểu nữ gặp mặt lại một lần...
Vừa dứt câu, bỗng nghe bên trong tiếng người huyên náo ồn ào. Nguyên là Tri huyện ngờ đích thân Tô Hồng Vỹ đến, nên vội vàng kéo gia quyến ra nghênh đón.
- Cô nương bảo trọng!
Tân Tiệp thấy người nha môn ra thì nói vội một câu với Tô Huệ Chi rồi kéo tay Ngô Lăng Phong thúc giục :
- Đi!
Hai người vội vội vàng vàng sóng vai nhau mà chạy. Tô Huệ Chi đứng ngớ người nhìn theo họ, lòng có gì xao xuyến bùi ngùi.
Hai người chạy một mạch ra đến cửa thành chẳng ai nói câu nào. Tân Tiệp lúc ấy nhìn thấy Ngô Lăng Phong nét mặt đờ đẫn như người mất hồn, chân chạy mà lòng để đâu đâu, bèn cố ý hỏi một câu :
- Đại ca, chúng ta đi đâu đây?
Ngô Lăng Phong như sực tỉnh mộng, nhất thời ấp a ấp ứng đáp lắp bắp trong miệng :
- À... à... chúng ta đương nhiên là đi... đi Thái Sơn!
Tân Tiệp chỉ liếc hắn một cái với nụ cười bí mật.
Ngô Lăng Phong mặt đỏ bừng lên, vội sải chân bước đi nhanh. Tân Tiệp chỉ lắc đầu rồi cũng bước nhanh theo kịp hắn.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 22
Thái Sơn đại hội

Bầu trời xanh trong, đầu thu vài cơn gió heo may mang theo chút hơi lạnh đến, trên núi cao thì cái lạnh đến càng chóng hơn.
Thái Sơn xưa nay vẫn là một ngọn núi nổi danh nhất Trung thổ, đường vào núi rất rộng kéo dài đến cả dặm rưỡi, lúc này khách nhân người ngựa rộn rịp khiến cả con đường này trở nên chật chội đông đúc. Nhưng có một điều có thể nhìn ra được là khách đến Thái Sơn trong những ngày này đều là khách giang hồ các phương các phái, đủ màu đủ sắc, không nói cũng biết họ đến đây chỉ vì "Thái Sơn đại hội".
Con đường lên núi không đến nỗi gồ ghề khúc khuỷu, hai bên đường những tán cổ tùng rủ bóng khiến cho khung cảnh thêm mát mẻ, rừng chạy dài theo con đường xanh ngắt, nhưng cây không mọc tạp loạn như những khu rừng ban sơ.
"Cốc cốc..."
"Cốc cốc..."
Tiếng vó ngựa và tiếng hí vang lên hòa cùng tiếng người nói cười suốt cả con đường trông thật nhộn nhịp đúng là không khí của một ngày hội. Thế nhưng nó không phải là một ngày hội dân gian với bao nhiêu điều vui thú, mà là một ngày hội của võ lâm, chẳng ai biết được nó náo nhiệt đến đâu và những gì nguy hiểm có thể xảy ra.
Còn thêm một ngày nữa mới đến ngày chính thức "Thái Sơn đại hội", đây chính là một ngày thịnh điển mà người trong võ lâm bao nhiêu ngày đêm mong đợi. Đương nhiên đứng ra chủ trì vẫn là người của Ngũ đại kiếm phái.
Những người có kinh nghiệm thì nhận ra được "Thái Sơn đại hội" lần này tiềm ẩn nguy cơ trùng trùng, nếu nói nghiêm trọng hơn thì có thể xảy ra một trường phong tinh huyết vũ, nhẹ lắm thì Ngũ đại kiếm phái cũng tan rã phân ly.
Đương nhiên, nguy cơ này chính là do sự tái xuất hiện của Thất Diệu Thần Quân trong giang hồ!
Bấy giờ đã sang giờ mùi, đường lên núi vang lên tiếng vó ngựa đều đều, thoáng chốc đã nhìn thấy hai kỵ mã thong thả sóng vai bên nhau chạy lên núi.
Hai người này đều là hai thiếu niên anh nhi tuấn mỹ, tướng mạo đoan chính, thần thái toát lên vẻ uy nghi ngồi trên ngựa vừa đi vừa phóng mắt ngắm cảnh. Hai thiếu niên này hẳn cũng là đến xem đại hội, nhất là thiếu niên bên phải mang một thanh trường kiếm dài quá khổ ló lên trên bờ vai, nhìn cũng biết là người trong võ lâm.
Có lẽ vì đường xa, mà cũng có thể do mải ngắm phong cảnh mà

không nghe bọn họ nói chuyện gì với nhau, hai con ngựa cứ gõ vó đều nhịp tạo nên một âm thanh đều đặn đầy nhạc điệu...
Nên biết "Thái Sơn đại hội" tuy thịnh danh khắp Trung Nguyên, nhưng lần này chỉ là lần thứ hai khai hội. Mười lăm năm trước, lúc bấy giờ Ngũ đại kiếm phái chiêu tập quần hùng thiên hạ hội tại Thái Sơn, luận võ tỷ thí mà đề cử lên một nhân vật gọi là "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm". Thời bấy giờ, Quang Trung cửu hào đã thất ly tán ly loạn cho nên không có ai tham dự. Thế Ngoại tam tiên thì ở ngoài Trung Nguyên, mà xưa nay cũng cũng chưa từng đạt chân vào chuyện chàng Trung Nguyên, vì thế cũng chẳng ai màng chuyện tham gia kiếm hội. Còn lại hai nhân vật là Trung Châu nhị đại kỳ nhân, một người là Thất Diệu Thần Quân tính khí cao ngạo vốn coi bọn người Ngũ đại kiếm phái chỉ là hạng phàm phu không đáng để đánh bạn, cho nên cuối cùng chỉ còn lại Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân chỉ một mình một ngựa lên Thái Sơn dự hội.
Nếu luận công phu của Ngô Chiếu Vân thì những nhân vật đứng đầu Ngũ đại kiếm phái đều phải kính một phần. Bấy giờ Kiếm Thần Lệ Ngạc Chưởng môn Không Động chủ trương năm phái liên thủ vây đánh Ngô Chiếu Vân trước ngày đại hội diễn ra. Bấy giờ trong bọn năm người gồm Lăng Không Hư Bộ Trác Đằng Chưởng môn Côn Luân, Hồi Phong kiếm khách Tạ Tinh Chưởng môn Điểm Thương phái, Xích Dương Tử phái Võ Đương, Khổ Am Thượng Nhân phái Nga Mi và Kiếm Thần Lệ Ngạc đã vây đánh chết Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân ngay trước thác Thiên Thân. Sau đó Kiếm Thần Lệ Ngạc lại nghiễm nhiên chiếm địa vị kẻ chủ trì đoạt danh hiệu "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm".
Mười lăm năm sau "Thái Sơn đại hội" lại mở đài, tuy có đề ra quy định những người có tham gia đại hội trước thì không được tái xuất thủ, nhưng nhìn thì thấy người của Ngũ đại kiếm phái thì đã có sự chuẩn bị hồ hởi, xem ra chẳng tránh khỏi được một trường tranh chấp quyết liệt. Nói không chừng bên trong còn tiềm ẩn họa căn, vì ai cũng manh tâm quỷ vực, khiến tình thế trở nên căng thẳng như cung giương kiếm tuốt.
Trở lại hai thiếu niên kia, đi chừng một dặm đường núi thì buông lỏng dây cương chậm lại, thiếu niên bân trái đánh tiếng :
- Tiệp đệ, phía trước địa thế thay đổi, suối nước trong xanh, cảnh vật mát mẻ dễ chịu thật!
Thì ra hai thiếu niên đang lên núi này chính là Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong.
Tân Tiệp nghe nói chỉ nhướn mày mỉm cười. Chỉ thấy phía trước

chừng mười trượng, sơn đạo bị cắt ngang bởi một con suối không rộng cũng không hẹp, duy nhất một chiếc cầu gỗ bắc ngang để qua, bên kia đầu cầu là một cánh rừng tươi xanh bạt ngàn chẳng biết kéo dài đến đâu.
Hai người tiếp tục đi đến bên cầu, nhìn dòng suối trong xanh, không khí râm mát mà tĩnh mịch, đúng là một cảnh đẹp khiến người ta khó lòng bỏ qua được.
Nghỉ lại một chút, hai người qua cầu rồi đi sâu vào trong rừng.
Đột nhiên từ xa vẳng lại tiếng ì ầm kéo dài khiến hai người ngạc nhiên, liền thúc ngựa tìm theo nơi phát ra tiếng ồn kia, đến nơi không gian mở rộng ra, bất giác cả hai đều ngỡ ngàng.
Nguyên trước mắt là một vách núi cao sừng sững, một dòng thác từ trên cao hơn hai mươi trượng đổ xuống một cột nước trắng xóa, đám bụi nước tung bay trong gió phả tới mang theo một luồng không khí mát lạnh dễ chịu.
Hai người thất thần đứng nhìn sự thần kỳ của thiên nhiên, Ngô Lăng Phong nhanh mắt vừa nhìn đã giơ tay chỉ lên trên cao, miệng lắp bắp :
- Thác Thiên Thân!
Tân Tiệp theo tay nhìn lên, quả nhiên nhận ra ở lưng chừng vách núi đá bên trái khắc ba chữ lớn “Thác Thiên Thân” rồi quay đầu nhìn Ngô Lăng Phong chỉ thấy mặt tím tái lại, hai mắt ngầu đỏ lên... Tân Tiệp là người linh mẫn, lại gần như có cùng một cảnh ngộ, nên vừa nhìn đã nhận ra ngay tâm tình của Ngô Lăng Phong lúc này.
Dòng thác Thiên Thân như một dòng ngân hà từ trên không đổ xuống sáng bạc, dưới ánh nắng chiều chiếu lấp lánh lên ánh ngũ sắc trông tuyệt đẹp, nếu như lúc khác thì chàng có lẽ đã cùng Ngô Lăng Phong chiêm ngưỡng vẻ đẹp tạo vật này. Nhưng lúc này đây, nhìn thần thái chết lặng của Ngô Lăng Phong, tự nhiên chàng chỉ nén tiếng thở dài...
Ngô Lăng Phong hai hàm răng nghiến chặt, lắp bắp gì trong miệng, rồi đột nhiên thúc ngựa tiến lên trước, Tân Tiệp đành cho ngựa chạy theo, mãi cho đến trước ngọn thác chừng ba trượng bọn họ mới ngừng lại. Ngô Lăng Phong nhảy xuống ngựa, bước nhanh đến trước một mỏm đá nhô ra, Tân Tiệp cũng xuống ngựa chạy theo nhìn, thấy trên mỏm đá dấu ấn kiếm thép chém vào còn ăn sâu ở đó.
Tân Tiệp không nén nổi tiếng thở dài, trước mắt chàng tự nhiên hiện lên một cảnh tượng tàn sát: Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân một mình độc chiến với năm tay cao thủ Ngũ đại kiếm phái, rồi cuối cùng tiễn huyết dưới con thác cuồng nộ gào thét!

Ngô Lăng Phong ngưng mắt nhìn xuống dưới thác như cố tìm chút gì sót lại của phụ thân mình, rồi gào lên một tiếng, tiếng thét của hắn hòa cùng tiếng gầm rú của ngọn thác như trút cuồng nộ căm phẫn. Cuối cùng cơn phẫn uất trong người hắn bộc phát ra bằng một chưởng đánh thẳng vào không gian trước mặt, chưởng kình tuy cách không đẩy tới mà cũng đủ làm cho nước thác đổ xuống phải dạt ra một khe nhỏ.

- Chưởng lực siêu phàm!

Đột nhiên phía bên trái có giọng người thét lớn lên, bọn Tân Tiệp hai người giật mình quay lại nhìn, bấy giờ mới thấy từ xa hai người đi tới, chỉ vừa nhìn hai người cũng đã nhận ra chính là Vu Nhất Phi cùng một hán tử khác của phái Không Động.

Đến gần, giờ đã nhìn rõ hán tử kia chính là tay cao thủ họ Sử lần trước tra tay cản Kim lão đại ngay trước ngôi miếu hoang. Vu Nhất Phi vừa bước đến đã cất tiếng cười nói lớn :

- Tân huynh lâu nay vẫn khỏe!

Tân Tiệp mỉm cười đáp :

- Khỏe! Cám ơn!

Rồi lại nói tiếp :

- Vu đại hiệp lần này đến đây hẳn tham dự đại hội?

Vu Nhất Phi cười ha hả chẳng đáp thẳng mà nói lại :

- Tân huynh có hứng thú nhỉ, chẳng ngờ còn đến trước ta một bước!

Tân Tiệp thấy Vu Nhất Phi chẳng đề cập đến chuyện tỷ võ, trong lòng cười thầm biết nói cũng không đến đâu, bấy giờ chỉ nhún vai cười nói :

- Nào dám, chẳng qua chỉ nhân đại hội này để mở mang kiến thức, biết thêm nhiều anh hùng hào kiệt mà thôi.

Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi ngửa cổ cười dài nói :

- Tân huynh đi trước mà cũng không báo cho ta một tiếng, báo hại tại hạ ta phí công một chuyến đi Vũ Hán.

Nên biết, tháng trước Tân Tiệp từng giao ước với Vu Nhất Phi gặp nhau tại Vũ Hán rồi cùng đi chung đến Thái Sơn, nào ngờ Tân Tiệp lộ trình vội vàng lại gặp nhiều chuyện, nên vốn quên khuấy đi chuyện này. Giờ nghe Vu Nhất Phi nhắc lại, chàng cảm giác ra trong lời nói họ Vu có nguyên nhân, mặt hơi đổi sắc, nhưng cũng may Vu Nhất Phi chẳng kịp nhận ra.

Tân Tiệp định mở miệng nói lảng vài câu thì Vu Nhất Phi đã nói tiếp :

- A, đúng rồi, lão chưởng quầy kia nói ngươi cả nửa tháng không thấy quay trở lại...

Tân Tiệp nét mặt giãn ra, mỉm cười tiện mồm nói :

- Tại hạ gần đây nhận được một cuộc mua bán rất quan trọng, bận đến ngựa cũng bở hơi tai, may mà còn đến đây kịp thời gian, nếu không thì lỡ mất cơ hội mươi năm mới có một lần này. À... Vu huynh có biết trong chuyến làm ăn này có một viên hồng ngọc nhé, thực có thể nói tiểu đệ hành nghề mấy năm nay chưa từng nhìn thấy đâu ra một viên hồng ngọc lớn đến thế!
Những câu sau cùng này chỉ là chàng nhìn thấy sắc mặt của đối phương đã nhẹ đi ý trách cứ, cho nên mới nói bịa ra một chuyện như thế. Nào ngờ Vu Nhất Phi lại tin "A" lên một tiếng, tròn mắt nói :
- Có viên hồng ngọc lớn thế sao? Lần sau có dịp ta nhất định đến kiếm lão đệ ngươi thưởng thức bảo vật kia!
Tân Tiệp vui vẻ gật đầu đáp một tiếng, lại nói :
- Vị này là bằng hữu của tiểu đệ, họ Ngô tên Phong.
Vừa nói chàng vừa chỉ tay vào Ngô Lăng Phong, đồng thời cũng giới thiệu Vu Nhất Phi cho Ngô Lăng Phong biết.
Ngô Lăng Phong thấy Tân Tiệp có cơ trí linh mẫn như thế thì không khỏi thán phục trong lòng, lúc ấy cũng làm như chưa từng biết qua Vu Nhất Phi, ứng thanh đáp :
- Vạn hạnh!
Vu Nhất Phi thần thái hào sảng, giới thiệu hán tử họ Sử với hai người.
Nguyên người này họ Sử, tên Hòa Khang, là sư đệ của Vu Nhất Phi.
Vu Nhất Phi lại nói tiếp :
- Vị Ngô huynh này công lực cũng không kém...
Tân Tiệp mỉm cười nói :
- Ngô huynh đây là vị bằng hữu tiểu đệ vừa quen, thân thủ cũng kha khá...
Vu Nhất Phi gật đầu nói :
- Chỉ bằng vào một chưởng vừa rồi cũng đủ thấy xứng liệt vào hàng cao thủ nhất lưu!
Ngô Lăng Phong vội nói :
- Quá khen, quá khen!
Song trong lòng cảm phục nhãn lực và kinh nghiệm của Vu Nhất Phi.
Chuyện phiếm thêm vài ba câu nữa, Vu Nhất Phi nhìn trời rồi nói :
- Tiểu đệ lần này đến tham dự đại hội là theo sư phụ và sư huynh...
Tân Tiệp "A" lên một tiếng. Vu Nhất Phi lại nói tiếp :
- Thế nhưng, theo tiểu đệ thấy thì kiếm hội lần này khả năng dẫn khởi một trường quyết đấu trong võ lâm, đến lúc ấy e rằng rất hỗn loạn, Tân huynh không tinh võ nghệ cần phải thật cẩn thận mới được.

Tân Tiệp mỉm cười nói :
- Tiểu đệ cũng nghe nói đến chuyện xuất thế của Thất Diệu Thần Quân, nhưng khó mà tin được bọn họ lại vượt qua quý vị hội sư.
Vu Nhất Phi cười khổ gật đầu nói :
- Hy vọng như thế.
Nói rồi thở dài một hơi ôm quyền tiếp :
- Tiểu đệ đi trước một bước đến hội trường để gặp gỡ tinh anh hào kiệt các phái, chúng ta tạm biệt!
Tân Tiệp gật đầu, cũng ôm quyền hoàn lễ. Đưa mắt tiễn bọn Vu Nhất Phi hai người đi khuất rồi, Tân Tiệp mỉm cười nhìn Ngô Lăng Phong nói :
- Chẳng ngờ kế này của ta lại hữu hiệu, đến lúc ấy Thất Diệu Thần Quân và Hà Lạc Nhất Kiếm sẽ cho bọn Ngũ đại kiếm phái một phen thất kinh hồn vía!
Nói rồi cười vang ha hả hai người liền phóc lên ngựa tiếp tục đi lên núi.
Hội trường Thái Sơn kiếm hội thiết lập ngay trên đỉnh ngọn Nhật Quán Phong, hai người quan sát kỹ địa thế rồi phóng ngựa chạy tiếp, bất thần từ phía sau vang lên tiếng người lướt gió, cứ nghe thì cũng biết người này khinh công chẳng tầm thường chút nào. Hai người thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rồi nghĩ có lẽ là một nhân vật của phái khác lên xem kiếm hội, nên cũng không để ý làm gì.
Người kia cước trình thần tốc, mặc dù bọn Tân Tiệp ngồi ngựa, nhưng chỉ chớp mắt thì người kia đã chạy theo đến phía sau lưng, bọn Tân Tiệp không khỏi chấn động. Đường lên núi càng cao thì càng hẹp lại,bọn họ hai người sóng ngựa mà chạy xem như kín cả con đường, thế mà người kia chạy tới chẳng hề nói tiếng nào hay là giảm tốc độ, khiến hai người hơi lúng túng chắn biết nên tránh qua hay không? Nhưng khi hai người còn chưa quyết, đã nghe tiếng người kia thét dài một tiếng, tung người vọt qua đầu hai người rồi phóng chạy tiếp mà đầu chẳng hề quay nhìn lại.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong rất tinh mắt vừa nhận ra ngay chính là Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh, chỉ nhìn nhau cười một cái rồi thúc ngựa chạy tiếp.
Đến trước Nhật Quán Phong đã thấy bóng người chen nhau thành lớp, hai người sợ xuất hiện trước đám đông quần hùng thế này dễ bị sơ hở, bấy giờ hội ý nhanh rồi quyết định đi vòng sang hướng bắc lên ngọn Trượng Nhân Phong cao hơn để quan sát.
Trượng Nhân Phong thế núi hiểm trở mà nhiều quái thạch lởm chởm hai người cũng phải khá vất vả mới lên đến đỉnh. Từ trên đỉnh núi

cao đầy gió nắng, khiến người ta thấy vũ trụ thì bao la mà thiên hạ thì nhỏ bé, Tân Tiệp phóng mắt nhìn một vòng bất giác trong lòng cảm khái vạn phần.
Hốt nhiên nghe có tiếng người quát tháo nhau vọng lại, hai người ngạc nhiên, liền nằm phục thấp người nhìn xuống, lúc này mới thấy lưng chừng núi có hai bóng người đang đứng đối diện tranh cãi nhau điều gì.
Tân Tiệp phất tay ra hiệu, hai người liền nhẹ chân lần theo các phiến đá xuống gần hơn, nép mình sau một tảng đá lớn cách chừng năm trượng, giờ có thể nhìn thấy người bịt kín mặt và một lão nhân tuổi chừng lục tuần đang tranh cãi với nhau. Chỉ nghe loáng thoáng giọng lão già nói :
- Hừ! Lão phu hảo ý mới khuyên can người đừng tự sát, ngươi lại ngoan cố không nghe ư?
Lão nói chưa dứt câu, người bịt mặt giơ tay lên cản lời không để lão ta nói tiếp, mà tân thân người này cũng chẳng nói gì, cứ thế đứng trầm ngâm một lúc chỉ nghe thấy người này hét một tiếng nho nhỏ, rồi phất tay áo quay người bỏ đi.
Nhưng có thể nghe thấy được tiếng nấc lên như tiếng khóc vọng lại.
Lão già rủa lên :
- Thật là đồ điên.
Bọn Tân Tiệp hai người nhìn thấy rất rõ, còn nhìn thấy dưới đất trước mặt lão già còn một thanh trường kiếm, hai người đã hiệu ra hết chuyện, hẳn là người bịt mặt kia định tự tử bằng kiếm nhưng lão già này kịp thời xuất hiện can ngăn lại.
“Nhưng người bịt mặt kia là ai? Vì sao lại đi tự tuyệt?”
Bấy giờ lão già nhìn thấy người kia bỏ đi rồi, lão lắc đầu thở dài một hơi, cúi người nhặt kiếm lên rồi đi tới...
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nấp sau phiến đá thấy thế giật mình, thì ra lão già chẳng biết vô trình hay cố ý mà vừa khéo đi tới ngay phiến đá bọn họ ẩn nấp.
Tân Tiệp rất tỉnh táo, kịp phán đoán ngay lão già này chỉ vô tình chứ không cố ý, chàng định bước ra chủ động chào hỏi. Chẳng ngờ Ngô Lăng Phong nôn nóng phát hoảng, thấy lão già lăm lăm trường kiếm trong tay đi đến thì ngỡ sắp tấn công mình, nên nhảy ra vung kiếm tấn công trước...
Lão già đang bước tới, bỗng nhiên nghe tiếng người vọt ra, rồi ánh kiếm loáng lên thì chấn động vội nhảy thoái lùi theo bản năng tự vệ.
Ngô Lăng Phong kiếm vung lên phát chiêu, chỉ thấy ánh kiếm sáng ngời tỏa khắp không gian.

Nghe tiếng lão già kinh ngạc thất thanh la lên :
- Ái! Đoạn Hồn kiếm...
* * * * *
Mặt trời vừa lên, sương mai thành lớp bao phủ cả núi rừng, nhưng rồi chẳng mấy chốc cũng nhanh chóng biến mất dưới ánh nắng, bắt đầu ngày chính thức của "Thái Sơn đại hội".
Trước Nhật Quán Phong quần hùng tề tập rất đông.
Thái Sơn địa thế rất cao, cảnh mặt trời mọc ban mai từ đỉnh núi nhìn xuống là một thắng cảnh kỳ tuyệt thiên hạ.
Chỉ thấy ánh hồng rực rỡ phủ lên trên những đám sương trắng tạo nên một màu sắc huyền bí mê hoặc, vừng thái dương như chiếc đĩa khổng lồ từ từ lên cao, quần hào đều chìm say trong kỳ cảnh này.
Thái Sơn kiếm hội lần này do Thiên hạ đệ nhất tông phái Võ Đương chủ trì, trong tiếng vỗ tay đón chào nhiệt liệt, Chưởng môn nhân Võ Đang là Xích Dương đạo trưởng đạo mạo uy nghi bước ra giữa hội trường.
Thái Sơn kiếm hội vốn dùng võ kết hữu, không hạn chế tông phái, nhưng thử hỏi trong thiên hạ có được mấy người có thể vượt qua được cao thủ của Ngũ đại môn phái? Cho nên mỗi lần tuy danh nghĩa là anh hùng thiên hạ quần tụ luận võ, nhưng kỳ thực chỉ là người của Ngũ đại kiếm phái tỷ đấu với nhau.
Xích Dương đạo trưởng thần thái hiên ngang bước đến giữa hội trường, cúi nhẹ đầu chào quanh rồi cất tiếng nói :
- Mười lăm năm trước, "Thái Sơn đại hội" lần đầu tiên tổ chức tại đây, kết quả thiên hạ công bố tuyển cử Lệ đại hiệp của Không Đông là "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm"...
Lão nói đến đó thì ngừng lại, đám đệ tử Không Động lập tức vỗ tay reo lên hoan hô.
Xích Dương đạo trưởng mỉm cười, chậm rãi nói tiếp :
- Ngày hôm nay sau mười lăm năm, anh hùng thiên hạ lập quần tập nơi đây cũng là tuyển cử ra một vị tân "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm" nhưng có quy luật... hễ vị anh hùng nào đã tham gia đại hội trước thì giờ không được tái tham gia!
Lão nói chậm rãi trong tiếng hoan hô của đám đệ tử Không Động, thế mà từng tiếng tiếng lọt vào tai mọi người nghe rất rõ, đủ thấy nội lực của lão thâm hậu đến chừng nào rồi.
Xích Dương đạo trưởng nhìn quanh một vòng rồi hắng giọng nói tiếp :
- Chúng ta là người trong võ lâm, không quen dùng các tục lệ khách sáo thái quá, bần đạo thay mặt đại hội có vài lời trước như vậy, giờ

xin chư vị anh hùng tứ giáo!
Nói rồi lão cúi đầu chào đoạn quay người thoái lui.
Bao nhiêu nhân vật trên giang hồ võ lâm quần tụ về đây đương nhiên ít nhiều đều mang vọng tưởng tham gia kiếm hội, bấy giờ vừa nghe Xích Dương đạo trưởng nói xong lập tức nghe tiếng bàn tán xì xầm nổi lên.
Đầu tiên đáng để mọi người chú ý nhất vẫn là đám cao thủ của Nga Mi, Côn Luân, thứ đến là Điểm Thương phái có mặt "Thiên Thủ kiếm khách" Lục Phương nhưng ba phái này vẫn còn kém xa về nhân thủ so với hai phái Võ Đương và Không Động.
Chính lúc này đột nhiên nhìn thấy một vị lão hòa thượng và hai hòa thượng trẻ từ dưới núi lướt nhanh lên, quần hùng vừa thấy đã đổi sắc cung kính. Vị lão hòa thượng lên đến phong đỉnh, cao giọng tuyên Phật hiệu :
- A Di Đà Phật! Lão nạp đến chậm một chút!
Xích Dương đạo trưởng liền đơn thủ để trước ngực thi lễ nói :
- Khổ Am Thượng Nhân, mười năm không gặp...
Thì ra vị lão hòa thượng này chính là Khổ Am Thượng Nhân của phái Nga Mi.
Nghe nói thế Khổ Am Thượng Nhân cất tiếng cười sang sảng nói :
- Đạo huynh bất tất khách khí, bần tăng lần này xuất sơn chỉ là vì không muốn thất ngôn với lời ước mười lăm năm trước mà thôi!
Xích Dương đạo trưởng mặt nóng lên, chỉ im lặng không nói.
Chúng nhân Nga Mi thấy Khổ Am Thượng Nhân đến kịp lúc thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, bất giác xầm xì to nhỏ khiến không khí tại trường xem ra sôi động hẳn.
Xích Dương đạo trưởng chờ một lúc cho tiếng bàn tán lắng xuống mới lên tiếng nói :
- Thái Sơn kiếm hội bắt đầu chẳng biết vị anh hùng nào xuất diện trước tiên...
Lão còn nói chưa hết câu, bỗng nhiên trong đám quần hùng có tiếng quát lớn, một người vượt ra khỏi đám đông tiến thẳng vào giữa hội trường cắt ngang lời Xích Dương đạo trưởng nói lớn :
- Mười lăm năm trước Thái Sơn kiến hội chính do Hồng lão tiền bối anh hùng lục lâm của chúng ta xuất kiếm trước tiên, chẳng lẽ cao thủ của Ngũ đại kiếm phái chỉ chờ đợi khi biết hết hư thực của đối phương rồi mới ra tay chăng?
Một câu nói hết sức cuồng ngạo, mở miệng khinh thị một lúc cả năm đại kiếm phái, thực là không kể trời cao đất dày!
Xích Dương đạo trưởng chau mày nhìn đối phương bất giác cả kinh,

cất giọng oang oang nói :
- Thì ra là Sơn Tả song hào Lâm thí chủ, bần đạo thất kính!
Nguyên người vừa nhảy ra chính là một trong Sơn Tả song hào Thần Kiếm Kim Chùy Lâm Thiếu Tể, hắn ngửa cổ cười dài nói :
- Lâm mỗ chỉ bằng vào thanh kiếm trong tay nguyện cầu giáo chư vị anh hùng thiên hạ!
Hắn nói ra lời thẳng thắn bộc trực, nhưng chỉ vì lời lẽ thiếu nhã, giọng nói lại ồm ồm như sấm, khiến người ta có cảm nghĩ hắn cậy mạnh uy hiếp người, tự nhiên khiến cho ai nấy chẳng thấy hảo cảm với hắn.
Nhưng hắn vốn danh đầu không nhỏ, người yếu bóng vía dù có tức giận cũng nín trong lòng, chẳng ai dại gì lên tiếng đốp chát lại gây hiềm khích với hắn.
Đột nhiên một bóng người từ trong đám đông vọt nhanh ra, chỉ tay thét lớn :
- Các hạ xuất khẩu cuồng ngôn, ắt hẳn sở học có chỗ tinh tuyệt hơn người?
Mọi người nhìn lại mới nhận ra là Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi của phái Không Động. Vu Nhất Phi xuất hiện, mọi người biết ngay kiếm hội đã chính thức bắt đầu, bất giác ai nấy tự động thoái lui mấy bước giãn rộng vòng đấu cho song phương thi thủ.
Vu Nhất Phi vừa nói xong, Lâm Thiếu Tể cất tiếng cười kha khả.
"Soạt" một tiếng rút phắt trường kiếm hoa lên, chẳng thèm nói lời thêm tiếng thứ hai kiếm đã phát ra điểm tới một chiêu "Tiên Nhân Vấn Lộ". Hắn dụng kiếm bằng tay trái, cho nên chiêu kiếm tuy bình thường, nhưng hắn ra chiêu lại ngụy dị khác thường.
Vu Nhất Phi cười nhạt một tiếng, trường kiếm vung lên tạo ra một vầng ánh hồng chém tới hướng bên sườn trái của Lâm Thiếu Tể chính là chiêu "Thiếu Dương Tái Dẫn" hóa giải một chiêu kiếm đầu tiên của đối phương.
Vu Nhất Phi vốn nhận lệnh của Thần Kiếm Lệ Ngạc mà ra đấu, đã ngầm chỉ cho hắn cách khống chế đối phương. Cho nên kiếm hơi thu lại là đã trổ ra chiêu khác, vẫn nhằm vào ngực trái đối phương mà tấn công.
Lâm Thiếu Tể nguyên thức bất biến, tay phải đột nhiên hạ xuống bằng một chiêu "Khổng Tước Khai Bình" định bắt thế kiếm của đối phương, rồi kiếm trong tay trái sẽ ra chiêu phản công.
Nào ngờ Vu Nhất Phi thế kiếm nửa chừng thì thay đổi vòng lên ra chiêu "Vạn Phụng Triều Dương", chính là lấy công đối công.
Lâm Thiếu Tể chẳng ngờ đối phương lớn gan như thế, cứ đạp trung cung chiếm lấy trung lộ tấn công, bất giác cả kinh ngửa người ra sau,

tay phải hoán cầm nã thành chưởng đánh thốc một thức “Bạt Thoái Đồ” ra.
Phản xạ của Lâm Thiếu Tể cực nhanh khiến cho chiêu kiếm của Vu Nhất Phi bị hẫng, ngược lại một chưởng của hắn đã đến trước người, Vu Nhất Phi vội tung người lên không đồng thời tay kiếm rung lên bần bật tạo thành một màn kiếm ảnh từ trên đổ xuống có đến mười kiếm.
Lâm Thiếu Tể thân trên đã gần như nằm ngang nên muốn tránh cũng không còn tránh được, trong cơn nguy cấp tay kiếm vòng lên rung kiếm phát chiêu “Thái Công Tán Cương”, chỉ thấy kiếm ảnh tạo thảnh một màn che kín trước ngực hắn, chân khí trong người cũng theo kiếm mà tuôn ra.
“Keng, keng, keng...” Chỉ nghe một loạt tiếng kiếm thép chạm nhau vang lên đinh tai nhức óc.
Vu Nhất Phi kiếm bị dội ngược, thân hình còn lơ lửng không trung nên chẳng có thế, chao đảo bắn ra ngoài cả trượng.
Lâm Thiếu Tể cũng không dám chậm chân nửa bước, tự động nhảy lùi sau một bước dài mới đứng trầm ổn lại.
Danh kiếm giao thủ quả phi phàm thần tốc, chỉ trong nháy mắt có thể nói song phương ra đến mười chiêu kiếm, mà chiêu nào cũng đều cao thâm kỳ ảo.
Nhất là Lâm Thiếu Tể, từ trong nguy khốn ra chiêu cầu thắng, kiếm pháp điêu luyện tinh tế. Quần hùng chung quanh ngưng mục xem đấu đều là hành gia, nhận ra chỗ huyền ảo tuyệt diệu của từng chiêu thức, bất giác đều đồng thanh reo hò lên cổ vũ.
Nếu luận một trường đấu vừa rồi thì song phương ngang ngửa bình thủ, nhưng tinh tế nhận xét một chút thì thấy Lâm Thiếu Tể kiếm pháp điêu luyện hơn, đồng thời kinh nghiệm chiến đấu và phản ứng mau lẹ hơn một chút.
Vu Nhất Phi vừa rồi rõ ràng thấy đã chiếm thượng phong, vậy mà không ngờ Lâm Thiếu Tể phản kích suýt nữa còn nguy, bất giác kinh động chẳng còn dám coi thường đối phương.
Lâm Thiếu Tể trong lòng tự nhận xét được võ công mình hơn đối phương, nhưng tay kiếm này tinh anh cao cường, quyết không dễ gì trong một hai kiếm mà có thể thủ thắng được, khi ấy cũng cẩn trọng hơn.
Bấy giờ song phương xáp vào đấu tiếp lần này chiêu kiếm ra chậm hơn mà thận trọng hơn, tuy thế tính kịch liệt thì càng lúc càng cao, phút chốc kiếm hội sôi động hẳn lên.
Chính tại lục này, từ trong quần hùng nhảy ra một vị lão nhân tuổi

chừng lục tuần, cất tiếng thét lớn :
- Ngừng tay! Ngừng tay!
Vu Nhất Phi và Lâm Thiếu Tể đang đấu nghe thế tự thâu kiếm đứng đối lập với nhau, nhưng vẫn không dám để phân tâm.
Lão già lớn tuổi bước nhanh ra giữa đầu trường, quần hùng bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào người lão già này, chỉ thấy lão già tướng mạo kỳ quái, nét mặt âm trầm đầy khủng bố. Nhất là tiếng cười quái đản cứ xoáy vào tay người nghe khó chịu, may mà giữa thanh thiên bạch nhật, nếu nghe trong đêm tối nhất định nghĩ đến tiếng cười của quỷ sứ.
Xích Dương đạo trưởng nhíu mày nhìn lão già lạnh giọng :
- Lão thí chủ cũng định tham dự luận kiếm chăng?
Lão già đột nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn Xích Dương đạo trưởng trừng mắt một cái đầy cay độc.
Xích Dương đạo trưởng là nhân vật võ công thâm hậu đến chừng nào, vậy mà bị một cái trừng mắt của người này cũng thấy rúng động không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương. Đương nhiên, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó.
Nên biết rằng, Xích Dương đạo trưởng tuy là người trong Huyền môn tu đạo, nhưng trong đời lão từng làm nhiều chuyện chẳng quang minh lỗi lạc, cho nên cái trừng mắt của lão già này cứ như nhìn xoáy vào tâm can lão ta, có tật giật mình là điều đương nhiên.
Lão già thâu hồi ánh mắt quy đầu lại nhìn vào Thần Kiếm Lệ Ngạc cất tiếng cười quái dị, rồi từng bước từng bước tiến lại trước mặt Lệ Ngạc.
Lão già này thần thái, cử chỉ đều hết sức kỳ dị, có chút gì hơi khác thường.
Thần Kiếm Lệ Ngạc nhìn thấy lão ta tiến tới trước mặt mình, chẳng biết sao trong lòng tự nhiên run lên, nhưng lão cố trấn tĩnh chẳng biểu hiện ra ngoài mặt. Thần Kiếm Lệ Ngạc thành danh "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm", tất nhiên chẳng bao giờ tỏ ra khiếp sợ trước bất kỳ một nhân vật nào, huống gì hôm nay tại kiếm hội này lão được xem là người danh vọng cao nhất, bấy giờ chỉ ngưng mắt nhìn thẳng vào mắt lão già chờ xem chuyện gì xảy ra.
Lão già đi thẳng đến trước mặt Thần Kiếm Lệ Ngạc, khi chỉ còn cách chừng một trưởng thì đột nhiên dừng lại, hai mắt lão cứ trừng trừng đầy phẫn hận nhìn Lệ Ngạc, cuối cùng mới run giọng hỏi :
- Ngươi có phải là Thần Kiếm Lệ Ngạc?
Lệ Ngạc trong lòng đã có chút hoảng, nhưng nhanh chóng lấy lại thần thái ngạo nghễ của nhân vật đỉnh danh nhất võ lâm, thân hình

bất động, miệng cũng không thốt thành lời, chỉ có đầu hơi gật nhẹ để đáp lời đối phương.
Lão già đột nhiên lại ngửa cổ cười dài lanh lảnh kèm theo chút bi tráng, cất tiếng nói lớn :
- Mười bốn năm nay, lão phu không một giây phút nào quên được ngươi!
Toàn trường kể từ sau khi lão già kia xuất hiện bỗng im phăng phắc, tiếng cười quái dị của lão già vang lên chấn động không trung khiến cho ai nấy nghe không khỏi rúng động, chẳng lạnh mà cũng rùng mình!
Lệ Ngạc nghe khẩu khí của người này chừng như có thâm thù huyết hải gì với mình, nhưng lão cố vắt óc để nhớ lại thì cũng không sao nhớ được từng gây thù oán với người nào mà lại phẫn hận ghê gớm đến thế?
Lão già bỗng ngưng bặt tiếng cười, rồi chìa tay phải đến trước mặt Lệ Ngạc, cất tiếng nói :
- Ngươi hãy nhìn tay ta...
Lệ Ngạc nghe nói thế nghĩ ngay có lẽ thù hận kia đều nằm trên lòng bàn tay đối phương bèn cúi đầu xuống chăm nhìn, nhưng chẳng hề nhận ra gì khác thường trong tay lão già...
Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh. Lệ Ngạc vừa nhìn xuống thì lão già vung tay trái lên để lộ một ngọn đoản đao phóng thẳng vào ngực Lệ Ngạc.
Lệ Ngạc lúc này bị tay phải đối phương thu hút sự chú ý, nhưng lão là nhân vật thành danh lão luyện giang hồ, mắt chẳng những tinh mà tai còn rất thính, chẳng khi nào dễ dàng trúng kế này của lão già. Khi mắt không nhìn thấy gì khác thường thì đã sinh khi, khi nghe tiếng gió từ tay áo đối phương phất lên thì biết có biến, ngước mắt nhìn lên thì ngọn chủy thủ của lão già chỉ còn cách người ba thốn, Lệ Ngạc tay phải nhanh như chớp phất ra. Một chiêu này chính là "Huyền Ô Hoạch Sa", Lệ Ngạc thi triển đã nhanh lại còn hàm chứa "Kim Cương Chưởng Lực", chỉ nghe "Coong" một tiếng, ngọn chủy thủ bị kìm giữa hai ngón tay lão tay gãy ngang.
"Ồ" quần hùng chẳng ngờ đến có biến cố này, bất giác la lên kinh ngạc, phút chốc đã thấy tiếng người xao động ồn ào...
Đúng lúc ấy lại có một bóng người khác tung vọt ra, chừng như để hiệp trợ cho lão già kia.
Lệ Ngạc mắt lộ sát cơ, "Hừ" một tiếng lạnh lùng phất mạnh tay, chỉ nghe một tiếng rú thảm, cả người lão già trúng chưởng văng ra xa cả trượng.

Người vừa nhảy ra không kịp ứng cứu, thấy lão già rơi xuống đất liền ngừng chân lại bên lão già xem xét.
Chung quy Lệ Ngạc ra tay còn lưu tình, chưa đến nỗi lấy mạng lão già, cho lão ta mới còn còn ngồi dậy được.
Quần hùng nhốn nháo lên trước sự cố bất thường này.
Lệ Ngạc tuy thoát hiểm, nhưng cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh, trừng mắt thét lớn :
- Lão phu nào có thù oán gì với các hạ mà lại ra tay hạ độc thủ?
Lão già gắng gượng ngồi thẳng dậy, tuy đau nhưng vẫn trừng mắt nhìn Lệ Ngạc nói :
- Tên tặc họ Lệ kia, ta thề không đội trời chung với ngươi, còn bảo là không thù oán...
Nói đến đó, lão trừng mắt cất cao giọng thét lớn :
- Hôm nay trước mắt quần hùng thiên hạ, lão phu nếu không vạch mặt tặc đồ ngươi ra thì chết chẳng nhắm mắt.
Toàn trường giờ im phăng phắc, bao nhiêu ánh mắt, bao nhiêu lỗ tai đều tập trung chú ý theo dõi, không biết nhân vật "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm" Thần Kiếm Lệ Ngạc làm chuyện gì mà khiến lão già này chửi rủa thậm tệ đến thế?
Chỉ nghe lão già thở phù phù tức giận nói tiếp :
- Lão tặc, mười lăm năm trước chuyện xảy ra trước thác Thiên Thân ngươi còn nhớ chứ? Hắc hắc... thật đáng thương cho chủ nhân ta chết thảm, mười mấy năm nay bọn ngươi ung dung sống nhởn nhơ pháp ngoại, nhưng trời xanh có mắt đã lưu lại cho chủ nhân ta một giọt máu giờ đã trưởng thành. Hừ... chỉ hận một đao vừa rồi ta không đâm chết tặc tử ngươi, nhưng rồi sẽ có người lấy mạng ngươi...
Quần hùng nghe nói câu chuyện mười lăm năm trước bên thác Thiên Thân, thì bất giác đều liên tưởng đến công án của Trung Châu Quái Kiệt Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân, bất giác ai nấy nhìn nhau im lặng đến thở cũng chẳng dám thở mạnh.
Nên biết, chuyện mười lăm năm trước Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân bị cao thủ Ngũ đại kiếm phái vây đánh chết trước thác Thiên Thân thì không ai không biết, nhưng nội tình bên trong thế nào thì đều mù tịt.
Lão già bấy giờ thấy quần hùng đã im phăng phắc, thì nói tiếng bằng một giọng rất kỳ quái mà cũng rất bình tĩnh :
- Lão hủ Dư Trung vốn là bộc nhân của Ngô đại hiệp, mười lăm năm trước Ngũ đại kiếm phái phát thiếp mời quần hùng hào kiệt hội tụ Thái Sơn luận kiếm.
Bấy giờ Ngô đại hiệp tuổi chỉ mới bốn mươi, đương nhiên chẳng khi

nào chịu nhượng, nên chuẩn bị khởi trình đi phó hội!
Lão hơi ngừng lại, hít sâu một hơi như hồi tưởng chuyện quá khứ rồi kể tiếp :
- Lúc bấy giờ Ngô đại hiệp đã có một đứa con trai lên sáu, không may Ngô phu nhân sinh hạ hai năm sau thì thụ bệnh qua đời, vì thế chăm sóc đứa trẻ đều do một tay Dư Trung lo liệu. Đứa bé kia còn nhỏ mà đã rất thông minh, quả là may mắn cho chủ nhân của ta. Ài...
Lão ngừng lời bằng một tiếng thở dài, ánh mắt ngưng nhìn trời cao xanh như hồi ức quá khứ.
Quần hùng tất nhiên lắng tai nghe chủ yếu vẫn là nguyên nhân về cái chết của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân, lúc này chẳng ngờ lão già lại kể về những chuyện không liên quan gì, nhưng mọi người vẫn kiên nhẫn lắng nghe.
Dư Trung ngưng một lúc, đột nhiên thét lớn với bọn Lệ Ngạc :
- Lão tặc, ngươi nhìn cho rõ đi, đây chính là Ngô Lăng Phong, hậu duệ của Ngô đại hiệp, cũng là người đến lấy mạng ngươi...
Nói rồi chỉ tay vào người đang dìu lão ta.
Lệ Ngạc sắc mặt tái xanh, tay phải đã án lên đốc kiếm, nhưng với thân thế của lão ta há có thể hạ động thủ với một lão sất phu vô danh tiểu tốt ngay trước mặt quần hùng?
Dư Trung sắc mặt đã bị kích động mạnh, thân hình rung lên, rồi đột nhiên há mồm thổ ra một búng máu tươi, run giọng nói :
- Ngô đại hiệp ngoại hiệu Đơn Kiếm Đoạn Hồn, trong Ngũ đại kiếm phái có kẻ nào đáng là đối thủ của đại hiệp? Vì thế mà Ngô đại hiệp khinh suất tự ngạo, đơn thân độc mã đến phó hội, đến thanh Đoạn Hồn kiếm cũng không mang theo.
Ngũ đại kiếm phái vốn nghĩ Ngô đại hiệp chẳng bao giờ đến phó hội, nhưng không ngờ Ngô đại hiệp đã đến phó ước, danh hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm” xem ra ngoài Ngô đại hiệp khó lọt vào tay ai được. Đây chính là nguyên nhân khiến Ngũ đại kiếm phái hạ thủ đoạn bỉ ổi...
Nói đến đó, lão nghiến răng trèo trẹo tỏ ra cơn phẫn hận đến cực điểm.
- Đương thời, lão hủ tháp tùng theo Ngô đại hiệp xuất sơn, Ngô thiếu gia thì gởi lại nhà một vị bằng hữu. Một ngày trước Kiếm hội diễn ra, lão hủ cùng Ngô đại hiệp thấy còn nhiều thời gian rảnh, nên mới đi tản bộ dưới chân thác Thiên Thân ngắm cảnh, chẳng ngờ Ngũ đại kiếm phái xuất hiện. Ngô đại hiệp chừng như không muốn lão hủ có mặt bên cạnh, nên lệnh lão hủ tránh ra xa, nhưng lão hủ làm sao mà an tâm cho được, nên cứ lưỡng lự không đi. Ngô đại hiệp nhìn thấy

Chưởng môn Ngũ đại kiếm phái đã đến gần liền thét quát lão hủ bảo: “Nếu ngươi còn xem ta là chủ nhân, thì phải mau rời khỏi nơi đây”. Lão hủ đành phải cúi đầu bỏ đi, nhưng không hề đi xa mà nấp người một nơi gần đó quan sát... Lão hủ quyết không bao giờ nhìn nhầm, mà cũng không bao giờ quên được năm vị Chưởng môn ấy chính là Lệ Ngạc, Xích Dương đạo trưởng, Khổ Am tăng, Tạ Tinh và Trác Đằng...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 23
Vạch mặt ngụy nhân

Bấy giờ quần hùng chung quanh nghe một câu này của Dư Trung thì đều chấn động kinh ngạc, bất giác bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào những vị Chưởng môn nhân của năm kiếm phái.
Thần Kiếm Lệ Ngạc trong lòng run lên, hai mắt sát khí chỉ nghĩ cách nào để bịt mồm Dư Trung không cho lão ta nói tiếp. Nhưng nhất thời còn chưa thể ra tay được, chỉ “Hừ” một tiếng lạnh lùng.
Dư Trung nói tiếp :
- Ngô đại hiệp rất khách khí đón tiếp năm vị Chưởng môn, nhưng bọn họ thì đã quyết không phân thắng bại không chịu thôi. Lão hủ lúc ấy nếu như không nghe lời chủ nhân nấp đi, thì cũng không thoát khỏi độc thủ, nào còn có được ngày hôm nay đến đây để vạch bộ mặt thật của các người! Hừ... lúc ấy song phương nói chuyện với nhau không xong, cuối cùng đành động binh đao, Khổ Am Thượng Nhân trước tiên đề nghị đấu nội lực, Ngô đại hiệp chẳng chút ngại ngần chấp nhận ngay... Nhưng xuất tỷ đấu Ngũ đại kiếm phái chỉ có bốn người đấu với Ngô đại hiệp, còn một người bảo là đứng ngoài làm trọng tài, lấy thời gian đếm đến ba mươi làm làm thời hạn phân thắng bại. Ngô đại hiệp chấp nhận đấu pháp này, lúc ấy chỉ có Trác Đằng đứng ngoài để đếm, song phương phương đấu nội lực, Trác Đằng điếm đến hai mươi thì đã thấy Ngô đại hiệp ở vào tình thế hạ phong bất lợi... Nên biết, đếm ba mươi số vốn chỉ là một thời gian rất ngắn, nhưng năm vị Chưởng môn Ngũ đại kiếm phái đều là cao thủ thượng thừa, giờ bốn người hợp lực để đấu thì uy lực chẳng tưởng tượng nổi. Chính khi đang ở thế hạ phong, Ngô đại hiệp bỗng trầm quát nhỏ một tiếng, nội lực đột xuất mạnh chiếm lại thế bình thủ. Lúc

này đã đếm đến hai mốt, hai hai, Trác Đằng Trác đại hiệp chừng như có điều gì khó xử, chỉ thấy trên mặt thần thái bất định, nhưng cuối cùng nét mặt cũng tỏ ra kiên định, vừa khéo lúc này đếm đến ba mươi. Bấy giờ ta chưa hiểu vì sao Trác Đằng lại có những biểu hiện khác thường như thế, nhưng sau này mới hiểu thì ra bên trong năm người này đã có ngụy kế từ trước...
Nói đến đó, quần hùng đều "Ồ" lên một tiếng, bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào Lệ Ngạc, chỉ thấy cả bọn mặt đều tái xanh lại, thân hình run lên tỏ ra vô cùng tức giận.
Lão già Dư Trung lại kể tiếp :
- Bấy giờ Ngô đại hiệp thấy đã đếm đủ ba mươi, liền thâu chưởng nhảy thoát nhanh ra ngoài la lớn: "Nội lực đã lĩnh giáo chư vị, không biết năm vị còn chỉ giáo gì nữa chăng?" Bọn Lệ Ngạc đều bất mãn vì vừa rồi Trác Đằng đã không thực hiện đúng như kế hoạch để lỡ mất một cơ hội, vì thế mà đều nhìn Trác Đằng với ánh mắt trách móc tức giận!
Quần hùng một lần nữa lại "Ồ" lên vì kinh ngạc, nhưng có không ít người chẳng thể tin nổi chuyện này.
Dư Trung thở dốc, xem ra khí lực đã yếu đi nhiều. Ngô Lăng Phong án tay lên vai lão ta trợ thêm khí cho lão. Dư trung nhìn quanh một vòng quần hùng rồi tiếp :
- Trác Đằng mặt hơi biến sắc, nhưng Lệ Ngạc đã quay nhìn Ngô đại hiệp yêu cầu tỷ thí kiếm thuật. Ngô đại hiệp ngoại hiệu Đơn Kiếm Đoạn Hồn, tạo chỉ kiếm pháp đương nhiên chẳng nói cũng hiểu đạt đến trình độ nào rồi. Đương nhiên năm vị Chưởng môn cũng thừa hiểu điều này, cho nên lấy năm người hợp bích thành trận để đánh! Chẳng may Ngô đại hiệp hôm ấy không mang thanh Đoạn Hồn kiếm theo trong người, chỉ tiện tay bẻ một cành cây thay kiếm mà đấu với năm vị Chưởng môn Ngũ đại kiếm phái... Nói bọn họ ác đấu thì cũng chưa đúng lắm, vì năm vị Chưởng môn bấy giờ hợp bích thành trận kiếm rất kỳ quái, xem ra có thể thấy lấy thủ làm chính, mà thủ rất kín chẳng khác gì một bức tường thép bao quanh người Ngô đại hiệp. Ngô đại hiệp thiệt một điều là không có bảo kiếm trong tay, chỉ một cành cây tất có nhiều điều bất lợi, cho nên tính đến chuyện đoạt một trong năm thanh kiếm của đối phương, nhưng cả năm nhân vật này chẳng phải là hạng tầm thường dễ gì bị mắc lừa.
Nói đến đó, lão ngừng lại để thở, xem ra rất mệt nhọc. Ngô Lăng Phong nhìn thấy thương thế của Dư Trung chuyển biến nặng hơn thì lo lắng, định lên tiếng bảo lão ta nghỉ ngơi một lúc, nhưng Dư Trung đã thét lên :

- Hãy để ta nói hết... Hãy để ta nói hết!
Các thớ thịt trên mặt lão giật giật liên hồi, nhìn thật đáng sợ, ánh mắt đầy thù hận quét nhìn bốn vị Chưởng môn. Ngô Lăng Phong nhìn nhanh Lệ Ngạc, Xích Dương Tử, Khổ Am Thượng Nhân, chỉ thấy bọn họ sắc mặt đều sạm lại chẳng chút biểu hiện gì.
Đột nhiên thấy Lệ Ngạc giơ tay nhẹ ra hiệu, một tay thủ hạ của Không Động là Sử Hòa Khang liền lách nhanh ra khỏi đám đông.
Dư Trung là lão già dày kinh nghiệm giang hồ, đã biết Lệ Ngạc không thể ra tay ngay trước mặt bao nhiêu người thế này được, cho nên ra lệnh cho thuộc hạ bước tới định hạ mình để bịt miệng, lão hai mắt trợn trừng nhìn Sử Hòa Khang hét lên một tiếng...
Sử Hòa Khang thấy Dư Trung mắt ngầu đỏ nhìn mình thì đã hơi chột dạ, lúc ấy đột nhiên lại nghe Ngô Lăng phong đứng bên cạnh Dư Trung thét lớn :
- Đứng lại!
Một tiếng thét chấn động cả toàn trường, đừng nói Sử Hòa Khang nghe tiếng hét thì rụng rời tay chân. “Koong” một tiếng trường kiếm rơi xuống đất, người đứng lại chết trân há hốc mồm miệng.
Dư Trung thấy Sử Hòa Khang nghe tiếng thét run tay rơi kiếm, thì bất giác ngửa cổ cười dài một tràng đắc chí.
Chuyện xảy ra ngay trước mặt quần hùng, lập tức người nào cũng phản cảm với Lệ Ngạc.
Dư Trung ho khan mấy tiếng rồi kể tiếp :
- Ngô đại hiệp thử mấy lần nhưng vẫn không có cơ hội đoạt kiếm, lão hủ lúc ấy nhìn thấy mà lòng lo lắng vô cùng, định chủ ý đến lúc cần sẽ xuất hiện trợ thủ cho Ngô đại hiệp... Bỗng nhiên Trác Đằng chừng như bất nhẫn, chiêu thức nới lỏng, lão hủ tuy sở học chẳng bao nhiêu song cũng nhận ra được điều này. Ngô đại hiệp thấy có cơ hội tốt khi nào lại bỏ qua, chỉ thấy người lướt nhanh vượt qua ngoài kiếm trận. Vừa lúc này Xích Dương Tử phóng tới một kiếm, nhưng người Ngô đại hiệp đã thoát ra ngoài kiếm trận, Ngô đại hiệp vỗ tay bốp một cái đã đoạt gọn thanh kiếm của Xích Dương Tử...
Quần hùng nghe kể đến say sưa, bất giác đều chuyển mắt nhìn vào người Xích Dương Tử, Xích Dương Tử mặt tái xanh lên đến tận mang tai, hiển nhiên lão tức điếng người mà cũng không biết làm gì được.
- ... Ngô đại hiệp trong tay có một thanh kiếm thì khác gì hổ thêm vây, nào ngờ Hồi Phong kiếm khách Tạ Tinh thét lớn một tiếng, kiếm trong tay ra một chiêu nhằm thẳng vào người Lăng Không Bộ Hư Trác Đằng... Trác Đằng lúc này biết một kiếm vừa rồi buông lỏng của

mình đã bị đồng bọn nhận ra, không cách gì giải thích đàng vung kiếm lên nghênh tiếp. Chẳng ngờ chính lúc này Khổ Am Thượng Nhân cũng liền ra một chưởng hiệp trợ Tạ Tinh tấn công Trác Đằng. Cục diện phút chốc biến hóa, Trác Đằng chẳng ngờ bị tiền hậu vây đánh, trúng một kiếm của Tạ Tinh. Ngô đại hiệp đương nhiên lúc này cũng đã hiểu ra Trác Đằng mấy lần nương tay với mình, trong lòng rất cảm kích, liền thét lớn một tiếng phóng kiếm tấn công Tạ Tinh, một chiêu này Ngô đại hiệp dốc hết căm hận mà ra kiếm, nhưng sơ hốt là phía sau còn có thêm cường địch... Lệ Ngạc ra kiếm chém tới khiến Ngô đại hiệp giật mình, định né nhưng một kiếm đã giao nhau với kiếm của Tạ Tinh, Ngô đại hiệp vừa tiếp một kiếm, nội lực chẳng thể vận ra được, Tạ Tinh hất mạnh kiếm đánh bay thanh kiếm trong tay Ngô đại hiệp... Ài... Ngô đại hiệp kiếm không còn trong tay thì lại lâm vào tình thế nguy hiểm, Trác Đằng đột nhiên gầm lớn một tiếng thân hình tung lên không lao theo thanh trường kiếm, thì ra định chộp lại thanh trường kiếm cho Ngô đại hiệp, Trác đại hiệp ngoại hiệu Lăng Không Bộ Hư, khinh công đã đạt đến thượng thừa, nháy mắt đã chộp được thanh kiếm, nào ngờ đúng lúc ấy thì rú dài một tiếng thân hình rơi nhanh xuống... Lão hủ lúc bấy giờ chỉ để tâm đến Ngô đại hiệp, cho nên không kịp nhận ra ai là hạ độc thủ, nhưng Trác đại hiệp vừa rồi trúng một ngọn ám khí, Trác đại hiệp thân hình rơi xuống rất nhanh, chính vừa đúng rơi xuống vực thác, xem ra chết là điều khó trách khỏi. Ài... lão hủ lúc ấy hình thấy rõ Trác đại hiệp cố gắng tung người lên thoát hiểm nhưng không thành, chỉ thấy chính lúc Trác đại hiệp rơi xuống vực chỉ kịp vung ném mạnh thanh kiếm khỏi tay... Ngô đại hiệp nhìn thấy Trác đại hiệp rơi xuống vực thì trong lòng phát hoảng, đã mấy lần Trác đại hiệp cứu mình lẽ nào Ngô đại hiệp thấy Trác đại hiệp gặp nguy lại không cứu, liền hét lớn một tiếng thân hình phóng theo. Ánh kiếm loáng lên ngay trước mặt, Ngô đại hiệp giơ tay chộp lấy thanh kiếm do Trác đại hiệp phóng lại, đồng thời cả người vừa khéo dừng lại ngay bên bờ vực không sai một phân... Ngô đại hiệp cúi người xuống cố gắng chộp lấy người Trác đại hiệp, nhưng đã không còn kịp nữa, chỉ còn nghe một tiếng rú dài của Trác đại hiệp lạc lõng dưới vực thác... Ngô đại hiệp đau lòng vô cùng, đương thời gầm lên một tiếng... Nói thì chậm lúc ấy mọi việc diễn ra thật nhanh, Lệ Ngạc và Tạ Tinh cả hai cùng ra kiếm công vào hạ bàn, đồng thời Xích Dương Tử lại xuất một chiêu “Bích Không chưởng” tấn công vào lưng Ngô đại hiệp. Ngô đại hiệp nạn này chưa qua nạn kia đã đến, chẳng ngờ trong cơn đau thương lại bị ba tay đại cao thủ tấn công tập hậu, mà càng nguy hiểm hơn nữa là Ngô đại

hiệp lúc này chân đã nằm ngay bên miệng vực thác, né trách cũng không còn đường... Hài! Chỉ e lúc ấy đến thần tiên cũng không tránh nổi hiểm cảnh này, chỉ thấy Ngô đại hiệp "Hừ" một tiếng đầy phẫn hận, tay trái phất mạnh về sau một chưởng, rồi thân hình nương lực phóng tới trước, thân hình đảo nhanh một vòng trên không, tay phải kiếm thi triển một chiêu trí mệnh "Đảo Âm Phản Dương Tán Tinh Thủ" đồng thời quán chú hết nội gia công lực "Tiểu Thiên Tinh" phóng mạnh kiếm ngược trở lại... Một kiếm này có thể nói bình sinh Ngô đại hiệp chưa từng thi triển đạt đến tuyệt đỉnh và ác hiểm như thế, nhưng đó là lần đầu và cũng là lần cuối. Hừ... nào ngờ trước lúc hy sinh, Ngô đại hiệp cũng khiến cho địch nhân bạt vía kinh hồn. Tạ Tinh nhận đủ một chưởng ngay ngực, thân hình bắn ngược về sau cả trượng mồm hộc máu tươi nằm lăn trên đất. Thế phi kiếm của Ngô đại hiệp lại nhằm đúng vào người Lệ Ngạc. Lệ Ngạc tuy kinh động không ngờ trong phút cùng đường Ngô đại hiệp lại ra những chiêu kinh hồn đến thế này, hắn đang vung kiếm chém tới bị thế phi kiếm đánh bật khỏi tay... Hắc hắc... không ngờ gậy ông đập lưng ông, thanh kiếm của Lệ Ngạc vuột bay ra khỏi tay bay đúng vào người Xích Dương Tử chính đang ra chưởng đánh tới. Xích Dương Tử nhìn thấy thế kiếm quá mạnh nào dám dùng không chưởng hóa giải, vội vàng nhảy người né tránh... Hắc, nhưng chòm râu của hắn cũng bị kiếm chém bay một mảng... thanh kiếm còn bay thêm một quãng nữa mới rơi xuống đất.

Quần hùng nghe đến đó đều khinh tâm động phách, chẳng ngờ Ngô đại hiệp trong tình thế nghìn cân treo mành, thân rơi vào tuyệt cảnh mà còn ra được một hai chiêu trí mạng đánh ba tay đại cao thủ thất điên bát đảo. Nhưng kết cục Ngô đại hiệp thế nào khiến họ càng quan tâm hơn, bấy giờ toàn trường im phăng phắc lắng nghe.

Dư Trung ngừng lại thở dốc mấy hơi xem ra đã yếu đi nhiều, rồi mắt rưng rưng lệ kể tiếp :

- Khi lão hủ nhìn lại đã không còn thấy tung tích Ngô đại hiệp đâu nữa, Lệ Ngạc thì đứng ngay bờ vực nhìn xuống thác. Khổ Am Thượng Nhân thì đứng bên người Xích Dương Tử xem xét thương tích trên người đồng bọn, trước con thác Thiên Thân phút chốc im lặng, chỉ còn nghe tiếng nước đổ xuống ầm ầm. Ài... lão hủ lúc bấy giờ mấy lần định nhảy ra thí mạng với chúng nhưng nghĩ lại mình chẳng phải là đối thủ của bất cứ người nào trong bọn họ, đồng thời lại nghĩ đến còn Ngô gia thiếu chủ đang gởi lại trong nhà người ta, nên đành nuốt hận mà lẩn rút nhanh khỏi nơi đó.

Câu chuyện xưa giờ được tái hiện lại toàn bộ bằng lời kể gắng sức

của Dư Trung, quần hùng từ đầu đến giờ lắng nghe chăm chú, thực chẳng ai còn hoài nghi chút nào về lời kể đầy đủ chi tiết của lão ta. Ai cũng không thể ngờ bên trong cái chết của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân lại chứa ẩn nội tình bí mật đến thế, lại càng không ngờ hơn nữa nhân vật đích danh "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm" lại là một người bỉ ổi thủ đoạn như thế.
Nhật Quán Phong rộng lớn với cả nghìn người trong võ lâm, nhưng lúc này im ắng đến lạ thường, chỉ còn nghe thấy tiếng gió thu rít qua những ngọn cổ tùng réo rắt như ai oán, như phẫn nộ, như oán trách đám mặt người dạ thú.
Đột nhiên lúc ấy từ xa xa trong rừng vọng lại một tiếng rên nhỏ, mọi người ngạc nhiên vội quay đầu nhìn vào rừng nhưng rừng im ắng tịnh nhiên không có bóng ma nào! Đương nhiên, chẳng ai biết được trong rừng còn có một người đang ẩn mình trong tán cây, vì lá cây tum tùm nên che khuất tầm mắt mọi người, chỉ cần người nầy hiện thân thì ai ai cũng có thể nhận ra ngay.
Thực ra, người này không ai khác chính là vị Chưởng môn nhân Điểm Thương phái còn chưa có mặt - Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh. Nguyên là hắn đến đây đã lâu, nhưng vừa đến ngoài rừng nghe Dư Trung đang kể về câu chuyện năm xưa cho nên hắn ẩn thân lại trên tán cây để nghe, càng nghe trong lòng hắn càng nhiều xao động mạnh lẫn những cảm xúc mâu thuẫn khó tả.
Nhớ lại mười năm trước hắn chỉ vì một tích tắc suy nghĩ nông cạn, ra tay ngầm ám toán Thất Diệu Thần Quân khiến cho hắn cứ mãi day dứt hối hận không thôi. Thực ra hắn cũng là một thiết hán, ân oán phân minh, vì thế bấy giờ nghe sự thật nội tình trong câu chuyện này khiến hắn cảm khái mà buông tiếng thở dài.
Bấy giờ, lão bộc Dư Trung như đèn hết đầu sắp tắt, chỉ thấy lão mắt trợn trừng trừng nhìn Lệ Ngạc gào lên những tiếng cuối cùng :
- Sát! Giết hết lũ... tặc... !
Trong đám quần hùng cũng có lắm kẻ thuộc hắc đạo giang hồ thường giả ngây giả tỉnh, nhưng lúc này cũng không khỏi động lòng muốn rơi nước mắt, thương hại cho một lão bộc trung thành như tên của mình trút hơi thở cuối cùng trong cơn phẫn hận.
Ngô Lăng Phong chính căm hờn cực độ, nên hét lớn một tiếng, thanh Đoạn Hồn kiếm vung lên nhào thẳng vào người Lệ Ngạc tấn công.
Nhắc lại chuyện Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong chiều qua khi trên Trượng Nhân Phong gặp lão già kia nắm kiếm đi đến, Ngô Lăng Phong vì ngỡ lão già không có ý tốt nắm kiếm trong tay đến tấn công, nên ra kiếm đánh trước.

Nào ngờ lão già vừa nhìn thế kiếm đã nhận ra ngay chính là "Đoạn Hồn kiếm pháp", lão vui mừng không tưởng mới cất tiếng chào hỏi han nhau.
Bấy giờ bọn Ngô Lăng Phong hai người mới hay lão già này chính là Dư Trung, lão bộc trung thành của nhà họ Ngô, chủ tớ trùng phùng. Dư Trung vui mừng đến rơi nước mắt, mới đem hết chuyện xảy ra mười lăm năm trước xảy ra trước thác Thiên Thân kể lại cho hai chàng thiếu niên nghe.
Ngô Lăng Phong thì hận ngụt trời, thiếu niên cương tiết, định phó ước với Chưởng môn nhân bốn đại kiếm phái (Côn Luân đã không còn coi là kẻ thù)
thanh toán ngay trước thác nước. Nhưng Dư Trung già người kinh nghiệm, biết làm thế tất không thành, vì cao thủ của bốn đại kiếm phái này chẳng phải tầm thường, cho nên đi đến quyết định ngày mai vào kiếm hội sẽ do lão ra tay thích sát Lệ Ngạc. Nào ngờ thích sát không thành, Dư Trung trúng chưởng thấy khó qua, nên lão đã thổ lộ hết nội tình vạch mặt bọn Lệ Ngạc ngay trước quần hùng thiên hạ.
Dư Trung thụ thương, Tân Tiệp đương nhiên là thấy rất rõ, nhưng chàng vốn tính chuyện gì cũng rất thận trọng, chàng biết thời cơ còn chưa đến, nên vẫn chưa ra mặt với tư cách hậu duệ của Tân Bằng Cửu hoặc là truyền nhân của Thất Diệu Thần Quân, nên vẫn còn đứng lẫn trong đám quần hùng.
Bấy giờ nhìn thấy Ngô Lăng Phong nhảy ra thí mệnh thì trong lòng chàng phát cấp, quét mắt nhìn quanh thấy toàn quần hùng đều chăm mắt xem đấu, trong đầu nghĩ nhanh liền cởi bỏ chiếc áo choàng đen bên ngoài rất nhanh, bên trong lộ ra một chiếc thanh bào. Đồng thời rút trong ngực áo ra một chiếc túi trùm đầu, trở tay vứt nhanh chiếc áo choàng đen vào bụi cây sau lưng rồi tung người lướt nhanh vào đấu trường.
Nói thì chậm mọi hành động của Tân Tiệp diễn ra cực nhanh, bất quá chỉ là cái chớp mắt không hơn không kém. Đã thế quần hùng chung quy vừa rồi đều bị cuốn hút vào câu chuyện của Dư Trung, rối tiếp theo bị cuốn hút vào trận huyết chiến xảy ra giữa hai đại cừu nhân, cho nên chẳng người nào nào nhìn thấy thay đổi này của Tân Tiệp.
Thế nhưng, đó là hùng quần ngay tại trường, nhưng Tân Tiệp vẫn còn sơ hốt một điều chính là Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh đã nhìn thấy tất cả hành động của chàng, hắn thật sự kinh ngạc lẫn chấn động. Hắn nhớ lại lần trước gặp lại Thất Diệu Thần Quân, tuy hắn đã ngờ ngợ vì tầm vóc của Thất Diệu Thần Quân có rắn rỏi tráng kiện hơn năm xưa, nhưng trong tình hình cấp bách và cũng chẳng có

đầu óc suy nghĩ nhiều đã khiến hắn phải tin là Thất Diệu Thần Quân chết rồi sống lại. Nhưng giờ đây hắn tận mắt nhìn thấy kẻ mà hắn vẫn tưởng lầm là Thất Diệu Thần Quân thực ra chỉ là một thiếu niên anh nhi tuấn tú, hắn nghĩ lại mới hiểu ra lý do vì sao mấy lần xuất hiện Thất Diệu Thần Quân lại cứ trùm kín mặt!
Hắn càng kinh ngạc chấn động hơn khi nghĩ đến thân thủ bất phàm của thiếu niên này, giả định như thiếu niên này là truyền nhân của Thất Diệu Thần Quân thì cũng không thể có một công lực tuyệt học cao cường đến thế được!
Bấy giờ lại nói, quần hùng đột nhiên hình thấy một bóng xanh lướt vào giữa đấu trường, có tiếng người la lớn :
- Thất Diệu Thần Quân!
Mấy tiếng Thất Diệu Thần Quân khiến cho toàn quần hùng đồng thanh "Ồ" lên một tiếng rúng động, chỉ thấy Thất Diệu Thần Quân lạnh lùng "Hừ" một tiếng, từ từ rút trường kiếm ra...
Dưới ánh thái dương kiếm quang ngời lên sáng loáng mà lạnh lẽo trông đến chói mắt.
Lệ Ngạc đã từng đối mặt một lần với Thất Diệu Thần Quân, cho nên không đến nỗi kinh ngạc bất ngờ lắm. Nhưng bọn Khổ Am Thượng Nhân của Nga Mi, Xích Dương đạo trưởng của Võ Đương thì chỉ nghe tin Thất Diệu Thần Quân tái xuất giang hồ, mà chưa một lần tận mắt nhìn thấy. Vì thế lúc này Thất Diệu Thần Quân hiện thân trước mặt bọn họ, khiến cả hai đều giật thót mình chấn động thất sắc. Thất Diệu Thần Quân ánh mắt lạnh lùng chính đang quét nhìn đại cao nhân của Huyền môn, hai người tự nhiên không lạnh mà rùng mình!
Quần hùng võ lâm dù là kẻ danh bạc phận nhỏ, nhưng không ai lại không từng nghe đến uy danh của một trong hai đại kỳ nhân Thất Diệu Thần Quân, song có duyên nhìn thấy Thất Diệu Thần Quân thì chẳng được mấy người. Lúc này đây trước mặt chúng nhân, Thất Diệu Thần Quân xuất hiện là một điều hiếm có, khiến ai nấy đều nín thở theo dõi điều gì sắp xảy ra.
Trên tuyệt đỉnh Thái Sơn, chỉ một ngày này mà gần như bao nhiêu cao thủ kỳ nhân trong giang hồ đều tề tựu đầy đủ, thực ra là chuyện xưa nay hiếm thấy trong võ lâm Trung Nguyên.
Lại nói, lúc này Ngô Lăng Phong vẫn thi triển "Đoạn Hồn kiếm pháp" tấn công ồ ạt, Lệ Ngạc tuy công lực thâm hậu sở học bất phàm, nhưng nhất thời cũng chưa trở tay hoàn thủ được.
Ngô Lăng Phong hai mắt trừng trừng như muốn nổ ra vì cơn hận lòng, kiếm cứ như điên như cuồng, lúc nay thét lớn phóng tiếp một chiêu "Quỷ Vương Ba Hỏa" đâm tới.

Lệ Ngạc tuy đang trong tình hình yếu thế, nhưng khí trầm thế ổn, lúc ấy thấy Ngô Lăng Phong tuy chiêu thế nguy kỳ, nhưng trong cơn giận dữ lại để hở hông, lão thở mạnh một hơi, thanh Ỷ Hồng kiếm trong tay như con linh xà len vào trong màn kiếm ảnh rợp trời của Ngô Lăng Phong. Chỉ nghe tiếng "leng keng" một chuỗi vang dài, kiếm ảnh biến mất mà Ngô Lăng Phong còn bị chấn động thoái về sau liền mấy bước. Chỉ một chiêu này Lệ Ngạc đã chiếm lại thế thượng phong, lão cười nhạt một tiếng rồi bảo kiếm trong tay lại rung lên...
Thất Diệu Thần Quân lành lạnh "Hừ" một tiếng, kiếm trong tay phải vung lên "vù vù" điểm thẳng tới hướng Lệ Ngạc đỡ chiêu kiếm cho Ngô Lăng Phong.
Tân Tiệp đã biết Ỷ Hồng kiếm trong tay Lệ Ngạc là thanh bảo kiếm thần diệu, cho nên ra chiêu đã vận nội lực quán chú vào thân kiếm mà đánh, chỉ nghe "keng keng keng", kiếm thép chạm nhau chát chúa mấy tiếng, nhưng thanh Ỷ Hồng kiếm vẫn không hề làm suy suyển được thanh trường kiếm trong tay Thất Diệu Thần Quân!
Lệ Ngạc đã lĩnh giáo qua công lực của Thất Diệu Thần Quân cho nên không dám khinh suất, nên vội thâu kiếm thoái lùi.
Thất Diệu Thần Quân một kiếm đánh bật kiếm của Lệ Ngạc, ngửa mặt cười dài một tràng.
Chúng nhân quần hào vây quanh thành rừng đều cả kinh thất sắc, nhân vật "Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm" bát đấu với Thất Diệu Thần Quân mà chỉ trong chiêu đầu tiên đã thất thế. Điều này quả thực chẳng ai dám nghĩ tới, may ra chỉ có nhân vật đại kỳ nhân Thất Diệu Thần Quân này mới làm nổi.
Lệ Ngạc nhẩy lùi sau một bước rồi, trong miệng thét nhỏ :
- Ngũ Kiếm Chấn Trung Nguyên!
Khổ Am Thượng Nhân và Xích Dương đạo trưởng liền xuất kiếm nhảy ra đấu trường, duy chỉ còn Tạ Trường Khanh, hắn là một thiết hán cương trực, không thể thực ngôn bội ước, nhưng... hắn trong lòng chẳng còn muốn tham gia chút nào!
Cuối cùng hắn cũng nhún nhẹ chân tung người lên không rồi đáp nhẹ xuống đất.
Lệ Ngạc nhìn hắn gật nhẹ đầu nói :
- Tạ thế huynh lâu nay vẫn khỏe!
Tạ Trường Thanh gật đầu ậm ừ trong miệng một tiếng cho qua, rồi rút trường kiếm nắm trong tay.
Tân Tiệp vốn đã nghe Thất Diệu Thần Quân nói cho biết sự lợi hại của kiếm trận bốn đại kiếm phái này, nhất là tính phòng thủ thì càng vững chắc như tường sắt thành động, nghiêm mật thì như thiên binh

vạn mã chẳng hề gì phá nổi. Trong đầu vừa nghĩ thế đã thấy bốn tay đại cao thủ nhảy người chiếm bốn phương vị một cách nhanh chóng và thành thục, Tạ Trường Khanh cũng vào đúng vị trí kiếm trận của mình hết sức tự nhiên.
Chưởng môn nhân của Điểm Thương phái xuất hiện khiến toàn trường ngớ người, nhất là bọn Thiên Thủ kiếm khách Kim Chùy Lâm Thiếu Tể từ sau lần chạy thoát ở Đồng Bách sơn, giờ nhìn thấy lại địch thủ thì không khỏi lạnh người.
Bấy giờ chỉ nghe tiếng Thất Diệu Thần Quân thét dài một tiếng, trường kiếm rung lên như hoa lạc mãn thiên phát ra ánh sáng lấp lánh.
Ngô Lăng Phong kiếm pháp hấp thụ gia truyền cũng chẳng nhược, vừa thấy Tân Tiệp ra chiêu thì cũng phát kiếm tấn công nhằm ngay vào người Xích Dương đạo trưởng.
Lệ Ngạc vung thanh Ỷ Hồng kiếm trong tay lên, kiếm trận lập tức phát động, chỉ thấy một màn kiếm ảnh loang loáng bốn mặt đan xen vào nhau tựa một chiếc lưới, người ngoài nhìn vào cũng phải thè lưỡi rụt cổ.
Tân Tiệp trường kiếm điểm ra một chiêu “Hàng Mai Thổ Nhụy”, đột nhiên biến tách thành “Lãnh Mai Phất Diện” quét từ phải tới trước mặt nhằm đúng Lệ Ngạc tấn công.
Ngô Lăng Phong lúc này cũng ra tuyệt chiêu “Quỷ Vương Ba Hỏa” phản kích đúng Khổ Am Thượng Nhân vừa chuyển vị tới, bọn họ dù chỉ hai người, nhưng liên thủ lại thì uy lực cũng bất khả tư nghị.
Tân Tiệp chẳng những không thủ, mà kiếm trong tay tranh công liên tục, kiếm ra đến đỉnh điểm thì lại biến hóa tiếp thành chiêu “Mai Hoa Tam Lộng”. Chỉ nghe thấy thân kiếm rung lên kêu “ong ong...” ngân dài.
Ngô Lăng Phong cũng liền phóng ra một kiếm, chỉ nghe “keng keng” vang dài mấy tiếng, sáu tay kiếm thủ vừa đấu nhau một chiêu đầu tiên.
Phút chốc song phương tạo thành một trận kịch chiến. Tân Tiệp hốt nhiên kiếm chuyển hướng vào người Tạ Trường Khanh.
Tạ Trường Khanh ngoại hiệu Lạc Anh Kiếm khinh công đương nhiên cũng chẳng tầm thường, bộ pháp thay đổi né tránh một kiếm này.
Tân Tiệp một kiếm bị trượt, vừa khéo ánh kiếm sáng rực lướt tới chính là thanh Ỷ Hồng bảo kiếm của Lệ Ngạc, chàng nhìn thấy thì hơi hốt hoảng, vội quán chú nội lực vào thân kiếm nghênh đỡ.
“Chát...”
Một tiếng ngân dài nghe đinh tai, ánh lửa lóe lên xanh lè.

Tân Tiệp tuy đã kịp thời vận công lực vào thân kiếm, thế nhưng thanh trường kiếm trong tay Lệ Ngạc là một loại thần binh dị khí chém sắt như chém bùn, nên cũng bị chém sức một mảnh nhỏ. Lệ Ngạc ngược lại sau một kiếm này cũng chấn động không ít trước công lực phi phàm của Thất Diệu Thần Quân!
Tân Tiệp huơ kiếm một vòng từ phải sang trái rồi ngừng ngay trước mặt, "Hừ" một tiếng lạnh lùng, tay trái dùng ngón trỏ búng mạnh vào thân kiếm, chỉ nghe "Soạt" một tiếng, từ ngay chỗ kiếm bị sứt đến mũi kiếm chừng một thốn gãy ngang bay vèo thẳng về hướng Xích Dương đạo trưởng.
Thủ pháp "Đơn Chỉ Đoạn Kiếm" này của chàng vừa tinh điệu huyền ảo vừa nhanh không tưởng. Xích Dương đạo bị một mũi kiếm gãy bay thẳng vào người hết sức bất ngờ, miệng "Á" lên một tiếng, tay kiếm vội múa một đường chém bay mũi kiếm gãy ra ngoài, nhưng sau phút nguy hiểm này cũng khiến cho lão kinh hồn thất sắc.
Lại nói, mũi kiếm bị đánh bạt ra vừa khéo bay đến trước mặt Tạ Trường Khanh, hắn kinh hoàng vội thót người lại, mũi kiếm mới bay tiếp xa thêm cả trượng rơi xuống đất. Tạ Trường Khanh kinh hồn thất sắt, nhìn lại vạt áo trước ngực đã bị mũi kiếm rạch một đường, may mà chưa chạm vào da thịt.
Trận đấu phút chốc trở nên sôi động đầy kịch tính, Thất Diệu Thần Quân lần này ra tiếp một chiêu "Lý Hoàng Xạ Thạch" kiếm phóng chếch tới trước người Lệ Ngạc.
Lệ Ngạc vừa rồi một chiêu đắc thủ chém gãy kiếm Thất Diệu Thần Quân phóng tới tiếp thì cười nhạt trong lòng. Thanh Ỷ Hồng kiếm trong tay lại đánh ra trực tiếp nghênh chiêu, ý đồ định chém gãy tiếp thanh kiếm trong tay Thất Diệu Thần Quân.
Nào ngờ Tân Tiệp cười "Hắc hắc" mấy tiếng, khi hai thanh kiếm sắp chạm nhau chàng vội thâu kiếm, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, Ỷ Hồng kiếm rõ ràng chém bay tiếp đầu kiếm của Thất Diệu Thần Quân.
Nhưng không ai ngờ đây là chủ ý của Tân Tiệp, chàng chẳng hề vận công lực vào thân kiếm, cứ để cho thanh Ỷ Hồng kiếm của Lệ Ngạc chém vát một đường, lập tức mũi kiếm vốn gãy ngang của chàng lại được vát xéo thành mũi kiếm hết sức sắc bén khác thường. Đương nhiên, so với ban đầu, nó đã bị ngắn đi cả thốn.
Thất Diệu Thần Quân hốt nhiên từ miệng thốt ra một tiếng hú dài, kiếm trong tay ra một chiêu đột biến, chỉ thấy kiếm trong tay chàng phát ra chậm hoãn hơn, nhưng bên trong ngầm chứa bao nhiêu biến hóa mà bất cứ tay đại hành gia nào nhìn cũng có thể thấy được điều kỳ ảo này.

Nguyên chàng ra kiếm là khởi thức “Phương Sinh Bất Tức” trong chiêu tuyệt kiếm đệ nhất thiên hạ “Đại Diễn Thần Kiếm”.
“Đại Diễn Thần Kiếm” tất thảy có mười thức, trong mỗi thức lại biến hóa năm tiết, tất thảy biến hóa toàn chiêu tuyệt kiếm này là năm mươi tiết, tùy theo tình hình thực tế mà có thay đổi tùy ý. Cho nên tuy chỉ là một chiêu mà biến hóa thì vô cùng.
Bấy giờ toàn trường quần hùng chú mục xem đấu, thấy Thất Diệu Thần Quân ra một kiếm “Phương Sinh Bất Tức” biến thành năm thức, mà không giống như sự biến hóa trong các loại kiếm pháp của các môn phái khác từ trước đến nay.
Nguyên là, người ngoài nhìn chiêu kiếm này cứ tợ hồ như trong cùng một lúc có đến năm người cùng ra một chiêu kiếm giống nhau, mà mỗi chiêu kiếm đều trầm ổn hữu lực, cứ nhìn cũng có thể biết được uy lực của nó đến chừng nào rồi.
Chưởng môn nhân tứ đại kiếm phái hợp bích tấn công tạo nên một uy lực có thể nói như kim cương bất hoại, nhưng nhìn thấy một chiêu kiếm này ra thì chẳng khỏi chấn động kinh ngạc, trong một chiêu mà như đâm như chém, như điểm lại như hoạch, thực là đáng xưng ly kỳ bất khả tư nghị! Bấy giờ cả bốn người đồng thanh hô lớn một tiếng, bốn thanh kiếm đồng xuất ra chiêu “cứu mệnh” cho toàn trận - “Bát Phương Phong Vũ”.
Quần hùng chỉ nghe “koong, koong, koong, koong” kiếm thép chạm nhau vang lên chói tai, màn kiếm ảnh tiêu tan, bốn thanh kiếm bị bật ngược ra ngoài, xem như bọn tứ đại kiếm phái phong trụ được chiêu kiếm vừa rồi của Thất Diệu Thần Quân.
Thế nhưng, đó mới chỉ là chiêu khởi thức, “Đại Diễn Thần Kiếm” mỗi khi đã xuất thì chiêu tuôn thức biến liên miên bất tuyệt, biến hóa kỳ ảo như lưu thủy hành vân chẳng có đầu có cuối. Chỉ thấy ánh kiếm cứ hết đợt này đến đợt khác loáng lên như vân vũ rợp trời.
Tuy thế, bọn tứ đại kiếm phái đều là những tay cao thủ đầy kinh nghiệm, chỉ bất ngờ ở một hai chiêu đầu tiên thì đã liên bích lại với nhau vẫn ở thế vây công bọn Thất Diệu Thần Quân và Ngô Lăng Phong.
Nên biết, trong bọn họ bốn người chỉ có Tạ Trường Khanh là trong lòng chẳng muốn đánh, nhưng hắn vốn cũng là một thiết hán quyết chẳng khi nào thực ngôn bội tín, không chịu ra kiếm tham gia kiếm trận. Bấy giờ hắn thi triển tuyệt học “Bách Cầm kiếm pháp” phối hợp với “Thất Tuyệt thân pháp” mà đấu.
Trong bốn người có Khổ Am Thượng Nhân là phòng thủ kín nhất, lão thi triển pho kiếm pháp tuyệt luân của phái Nga Mi “Bảo Ngọc kiếm

pháp” thủ kín như một bước tường đồng.
Có thể nói duy nhất Lệ Ngạc là ỷ vào nhất thân kiếm pháp và ưu thế nhất chính là thanh Ỷ Hồng bảo kiếm trong tay lão ta, nên kiếm ra chiêu đa phần là công chứ ít thủ.
Một trường kịch chiến này có thể nói xưa nay hiếm thấy trong võ lâm, mười lăm năm trước tuy Ngũ đại kiếm phái vây đánh Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân hẳn cũng quyết liệt vang trời dậy đất, nhưng lúc ấy chẳng có ai tận mắt nhìn thấy. Lúc này đây quần hùng tề tựu, trăm tai nghìn mắt mục kích chứng kiến trường huyết chiến kinh thiên động địa này, đúng là xưa nay hiếm có chứ chẳng nghi!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 24
Chừng tửu luận kiếm

Bọn đệ tử hậu bối của Tứ đại kiếm phái đứng bên ngoài nắm binh khí chăm chăm xem đấu. Chúng ít nhiều đều nghĩ đề phòng lúc bất trắc lập tức nhảy vào tham chiến. Thế nhưng, các đại cao thủ ra chiêu động thủ há có chỗ để cho bọn cao thủ trung đẳng như chúng xen vào hay sao?
Vu Nhất Phi là người bị nhiều bất ngờ và kinh động nhất. Hắn không ngờ thiếu niên đi cùng với vị “Tân huynh đệ” lại là hậu nhân của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân, đồng thời còn thân hoài tuyệt học phi phàm đến thế. Đương nhiên là nếu hắn biết rằng vị Thất Diệu Thần Quân chính là vị “Tân huynh đệ” của hắn thì hắn còn chấn động kinh ngạc hơn nhiều. Bấy giờ hắn đưa mắt dáo dác nhìn quanh, định tìm xem Tân Tiệp đứng ở đâu?
“Dá dá...”
Trường huyết đấu vẫn diễn ra quyết liệt. Quần hùng đang chăm chú xem đấu. Đột nhiên có tiếng hét dài vang lên như muốn át cả tiếng binh khí chạm nhau. Mọi người ngạc nhiên đưa mắt nhìn mới thấy một bóng người từ dưới chân núi chạy lên. Người này đầu cũng trùm kín mà kỳ quái nhất là bước chân hắn xiêu vẹo, thân hình nghiêng ngả như một kẻ điên.
Lúc này trên đỉnh Nhật Quán Phong vây quanh đen kín đầy những người là người. Thế nhưng người kia cứ lao thẳng vào, chen lấn, khiến ai nấy đều kinh hoảng dạt ra tránh đường cho hắn.

Đứng ngay trước đường hắn chạy là gã hán tử Phi Thiên Hổ. Hắn chưa kịp né tránh thì đã bị người kia đâm sầm tới khiến hắn lảo đảo thân hình. Hắn tức giận vung tay chửi lên :
- Ê, ngươi là tên nào mà điên như khùng thế? Muốn chết hay sao?
Vừa nói, hắn vừa nhào tới vung một quyền. Nào ngờ, chỉ thấy người kia phất tay một cái, nghe "bình" một tiếng, thân hình Phi Thiên Hổ như quả cầu văng vào đám đông. Hắn chỉ kịp rú một tiếng rồi im bặt. Quần hùng đều ngớ người thất sắc. Thế nhưng người kia mặc kệ họ nghĩ gì, cứ loạng choạng chạy nhanh vào giữa đấu trường, trong tay giờ đây đã lăm lăm thanh trường kiếm.
Lúc này trận quyết đấu đã lên đến đỉnh điểm. Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nói thế nào vẫn bị vây kín trong kiếm trận của Tứ đại kiếm phái. Đột nhiên bên ngoài có biến, rồi lại thấy một người bịt mặt nắm kiếm trong tay lao vào đấu trường. Cả hai tuy chưa biết hắn thuộc phe nào nhưng cũng thấy có cơ chuyển hướng trận đấu.
Ngược lại, bọn Lệ Ngạc bốn người phải khó khăn lắm mới tạo thành một kiếm trận hoàn thiện để vây Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong ha người, đột nhiên lại bị người bịt mặt này lao vào gây loạn kiếm trận. Cơ hội tốt chẳng dễ gì có được nên Ngô Lăng Phong và Tân Tiệp đồng thanh thét dài một tiếng, xuất kiếm ra chiêu định thoát ra khỏi kiếm trận. Nào ngờ, người kia vừa nhảy vào thì đã ra kiếm tấn công vào hai người bọn họ khiến cho cả hai chấn động kinh ngạc nghĩ ngay :
"Chẳng lẽ lại là đồng bọn với Ngũ đại kiếm phái?"
Bấy giờ cả hai lại rơi vào tình thế bị vây khốn giữa kiếm ảnh trùng trùng...
Người bịt mặt ra một kiếm tấn công bọn Tân Tiệp hai người, vừa thấy hai người thoái lui thì lập tức trở kiếm, xuất liền hai chiêu nữa, nhưng lần này mục tiêu tấn công lại là Lệ Ngạc và Khổ Am Thượng Nhân.
Người bịt mặt này chẳng theo một quy luật nào, kiếm phát loạn chiêu, hốt đông hốt tây, đâm nam chém bắc, chẳng thuộc về phe nào mà dường như còn có chút điên cuồng là khác. Đã thế, mỗi chiêu hắn phát ra đều tuyệt độc cuồng mãnh, chừng như mỗi chiêu đều là chiêu trí mạng.
Ai thì chẳng nhận ra được chiêu thức kiếm thuật của người bịt mặt này, thế nhưng Tân Tiệp ngược lại đã nhận ra những chiêu mà chàng đã từng lĩnh giáo, chính là "Bách Túc kiếm pháp" của Độc Quân Kim Nhất Bằng. Người này tất phải là Thiên Ma Kim Kỳ chứ chẳng nghi. Đồng thời chàng còn nhìn ra người này chính là người

bịt mặt hồi chiều hôm qua định tự sát trên Trượng Nhân Phong, may mà được Dư Trung ngăn cản.
Lúc này Thiên Ma Kim Kỳ ra một lúc ba kiếm, đánh bạt Khổ Am Thượng Nhân trở lại, rồi chẳng biết cuồng tính phát tác hay sao mà đột nhiên gầm lớn một tiếng, hai chân nhún mạnh, cả người và kiếm hợp nhất làm một lao thẳng vào màn kiếm ảnh giữa Lệ Ngạc và Xích Dương đạo trưởng. Hắn chừng như chẳng còn nghĩ đến chuyện sống chết là gì, thấy màn kiếm ảnh trùng trùng mà xem như không. Kiếm thép chạm nhau vang lên "koong koong"... hỏa quang tứ tán. Xích Dương đạo trưởng tự nhiên bị hắn một kiếm trí mạng đánh tới khiến lão phát hoảng chấn động lùi lại phía sau.
Lệ Ngạc thấy thế thì phẫn nộ thật sự, vung thanh Ỷ Hồng lên chém xuống một nhát với tám thành công lực...
Chỉ nghe "koong" một tiếng ngân dài, thanh trường kiếm trong tay Thiên Ma Kim Kỳ bị chém gãy, chỉ còn đốc kiếm.
Gần như cùng như cùng lúc, một tiếng hét dài vang lên như long gầm hổ rống. Theo đó là hai bóng người thoát nhanh ra ngoài kiếm trận.
Quần hùng "ồ" lên một tiếng. Không khí trên núi càng thêm sôi động. "Ko... o... ong" một tiếng vang dài chát chúa. Ba thanh trường kiếm chạm mạnh vào nhau khiến ba thân hình đều bị chấn động bật lùi ra sau.
Nguyên là hai bóng vừa thoát ra chính là Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong. Bọn Khổ Am Thượng Nhân, Tạ Trường Khanh và Xích Dương đạo trưởng thấy Tân Tiệp định thoát vây liền cùng lúc ra kiếm ngăn cản, không ngờ cả hai thoát ra một cách nhẹ nhàng mà ba kiếm của họ chạm vào nhau chấn động mạnh. May mà vừa lúc ấy Lệ Ngạc vướng tay đối phó với Thiên Ma Kim Kỳ, nếu không thêm một kiếm của lão chém tới nữa thì chẳng biết ba thanh kiếm kia sẽ như thế nào?
Quần hùng bấy giờ thấy Thất Diệu Thần Quân khoát tay Ngô Lăng Phong đứng ung dung bên ngoài vòng vây gần hơn một trượng. Đương nhiên, tại trường cả hàng trăm người kia chỉ duy nhất một mình Tạ Trường Khanh là biết được Thất Diệu Thần Quân chỉ là một thiếu niên tuấn mỹ giả danh, hắn đến lúc này vẫn chưa biết được tính danh của Tân Tiệp. Tạ Trường Khanh thâu kiếm, ngưng mắt nhìn Thất Diệu Thần Quân, cố nghĩ xem thiếu niên này là ai mà lại có thân thủ xuất chúng đến thế. Tạ Trường Khanh nghĩ thầm :
"Mai Sơn Dân mười năm trước công lực sở học bất quá cũng chỉ như thiếu niên này là cùng! Ài... đúng là hậu sinh khả úy. Xem ra thời

của ta đã qua rồi...”
Hắn cảm thán như thế nhưng kỳ thực tuổi hắn còn chưa đến tứ tuần. Tất nhiên bên trong lời cảm thán của hắn có lý do. Hắn vẫn còn hổ thẹn với chính mình về hành động mười năm trước ra tay ám toán Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân.
Còn lại ba vị Chưởng môn lúc bấy giờ cũng ngớ người lặng trong suy nghĩ.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong thoát ra ngoài kiếm trận một cách hết sức kỳ quái, bọn họ suy nghĩ mãi mà vẫn không sao nhìn ra được chỗ sơ hở trong kiếm trận của mình.
Trên thực tế, kiếm trận của bọn họ không hề có chỗ sơ hở, nhưng chính là Tân Tiệp thi triển “Cật Ma Thần Bộ”, lại còn thêm một tay ác thủ Thiên Ma Kim Kỳ làm cho thế trận rối loạn, bọn Tân Tiệp chính nhân cơ hội ấy mà thoát ra ngoài. Nên biết “Cật Ma Thần Bộ” là một bộ pháp thần kỳ, há có thể dễ dàng bị bọn người này nhìn ra được sao?
Thiên Ma Kim Kỳ lúc này cũng thừa cơ nhảy ra khỏi kiếm trận, đứng bên cạnh Tân Tiệp cách chừng một trượng.
Tân Tiệp lúc này cũng đang suy nghĩ :
“Kiếm trận này không ngờ lại khó đối phó như thế, lại còn thanh bảo kiếm trong tay Lệ Ngạc nữa. Hừ... đợi chừng nào thanh Mai Hương kiếm của ta luyện thành thì sẽ đấu với ngươi.”
Lệ Ngạc trong đầu thì nghĩ :
- “Không ngờ Mai Sơn Dân chết đi sống lại mà sở học của hắn xem ra còn hơn xưa. Tên tiểu tử hậu duệ của Ngô Chiếu Vân tuy hơi kém nhưng cũng không thể coi thường được. Đã thế từ đâu còn chui ra thêm một tên bịt mặt điên cuồng này, không biết hắn là bạn hay thù. Xem ra hôm nay mà đấu tiếp thì chỉ là thất sách...”
Nghĩ đến đó, lão ta liền bước lên một bước cất cao giọng nói :
- Kiếm hội hôm nay xin tạm gián đoạn. Hẹn ngày khác tái tổ chức tỷ kiếm luận anh hùng!
Lão ta nói rất nhanh, rồi đánh mắt ra hiệu cho bọn Khổ Am Thượng Nhân ba người. Bọn người này lập tức lĩnh hội được ý của lão ta ngay. Chẳng ai bảo ai liền quay người phất tay ra lệnh cho thuộc hạ của mình :
- Lui!
- Đi!
Lập tức nghe tiếng áo phất gió ào ào. Mấy mươi bóng người của Ngũ đại kiếm phái vội vã kéo nhau xuống núi.
Quần hùng tỏ ra thất vọng. Một trường luận kiếm mười lăm năm mới

tổ chức một lần, chẳng ngờ một công án xưa diễn ra mà gián đoạn kiếm hội. Ai nấy đều xầm xì bàn tán, nhưng chủ tọa kiếm hội và những nhân vật chủ chốt đã đi mất nên bọn họ cũng chỉ đành lục tục kéo nhau bỏ đi.
Bọn Sơn Tả song hào trong lòng vẫn còn căm hận Thất Diệu Thần Quân nhưng màn đấu kiếm vừa rồi khiến chúng đủ kinh hồn mà tự lượng sức mình chẳng phải là đối thủ của Thất Diệu Thần Quân cho nên lẫn nhanh trong đám quần hùng mà xuống núi.
Chớp mắt, trên đỉnh núi trở lại yên ắng, chỉ còn nghe tiếng gió thu rít qua tán tùng già reo lên nghe hùng tráng.
Hiện tại chỉ còn lại Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong và Thiên Ma Kim Kỳ. Trong ba người thì đã có hai người bịt mặt.
Tân Tiệp chợt nhớ đến chiếc áo khoác ngoài vừa rồi cởi ném ngoài rừng liền quay người chạy đi lấy. Nhưng khi chàng quay lại thì một cảnh tượng diễn ra khiến chàng chấn động cả người.
Nguyên lúc này chàng nhìn thấy Thiên Ma Kim Kỳ hai mắt trừng trừng nhìn vào Ngô Lăng Phong. Trong đôi mắt ấy có chút gì ngây dại như một kẻ điên cuồng. Chân hắn thì cứ bước đến hướng Ngô Lăng Phong, trong miệng lẩm nhẩm chẳng hiểu hắn nói gì.
Ngô Lăng Phong mặt tái xanh đầy nét hoảng loạn, vừa thoát lùi vừa la lên :
- Không, không... ngươi không thể...
Thiên Ma Kim Kỳ chừng như không nghe thấy lời Ngô Lăng Phong. Chân hắn cứ từng bước sấn tới. Hắn sấn tới một bước thì Ngô Lăng Phong thoái lùi một bước, trán toát mồ hôi, xem ra trong lòng đã kinh sợ vô cùng.
Tân Tiệp nhìn thấy thì thất thanh la lên một tiếng. Thì ra chàng thấy Ngô Lăng Phong cứ thoái lùi đến gần bờ vực mà vẫn không hề hay biết, chỉ còn một hai bước nữa là bị rơi xuống vực, tan xác như chơi.
Thiên Ma Kim Kỳ đột nhiên cất lên một tràng cười quái đản man dại :
- Hắc hắc... ngươi... mặt ngươi đẹp lắm. Ta hận ngươi, ta... sẽ giết ngươi. Hắc hắc... chẳng phải ngươi anh tuấn lắm hay sao? Ta cũng từng anh tuấn như ngươi. Hắc hắc... nhưng giờ thì ta muốn giết ngươi...
Ngô Lăng Phong chấn động tột độ nhưng đã bị bức đến cùng nên thét lên :
- Ngươi là ai?
Rồi chàng vung tay chộp tới...
“Soạt” một tiếng, chẳng ngờ là Thiên Ma Kim Kỳ không hề nhúc nhích hay né tránh, cứ để mặc cho Ngô Lăng Phong chộp giật bay

chiếc khăn trùm đầu.
Nhưng chẳng thà không nhìn thấy khuôn mặt của hắn thì thôi, thấy càng khiến cho Ngô Lăng Phong thêm kinh khủng, bất giác hét lên một tiếng chấn động cả đỉnh núi.
Nguyên khi chiếc túi trùm đầu bị giật xuống để lộ một khuôn mặt thật khủng khiếp. Chiếc mũi bị hớt mất, thịt đỏ lòm cứ cuộn lên dưới những đường cắt ngang dọc, chừng như hắn bị ai đó rạch mặt.
Tân Tiệp cũng chấn động cả người. Chính lúc Ngô Lăng Phong thét dài trong kinh hãi thì chân cũng bất thần thoái lùi mạnh. Tân Tiệp kinh hoảng la lên :
- Ngô huynh coi chừng!
Nhưng chàng chưa nói dứt câu thì thân hình của Thiên Ma Kim Kỳ lại lao tiếp tới. Hai tay hắn ôm ghì lấy người Ngô Lăng Phong. Cả hai thân hình trượt khỏi vách núi...
"Ái..."
"Ái..."
Tiếng rú vang dài ngoài bờ vực.
Tân Tiệp chẳng còn suy nghĩ gì, miệng thét dài một tiếng, thi triển "Cật Ma Thần Bộ" lướt người tới nhanh như một mũi tên thoát khỏi cung. Nhưng đã chậm một bước. Chàng chỉ kịp thoáng nhìn thấy hai thân hình rơi nhanh xuống vực, mất hút trong màn mây, đồng thời thân hình chàng cũng bị hụt hẫng...
Trong lúc nguy cấp này mới thấy sự thông minh tuyệt đỉnh của Tân Tiệp.
Tay chàng chộp nhanh vào vách đá. Chỉ nghe rào rào tiếng đá bị cào trúng rơi ra.
Năm ngón tay chàng như năm móc câu kịp bám sâu vào vách núi. Bằng một thế "Lý Ngư Đảo Đỉnh", chàng tung ngược người lên không trung rồi đáp xuống miệng vực như một chiếc lá khô.
Chàng nằm mộng cũng không thể ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Chàng giậm chân gào lên :
- Ngô huynh... Ngô huynh...
Nhưng chỉ nghe tiếng chàng vọng vào vách núi dội lại tạo thành một âm thanh vang vọng trong làn thu phong. Chàng gào mãi cả chục lần mỗi lần giọng chàng lạc đi như kèm theo nước mắt.
Tân Tiệp tuy thân hoài tuyệt học nhưng vực núi sâu thăm thẳm chẳng thấy đáy, thêm nữa là ở trên tuyệt đỉnh Thái Sơn nhìn xuống bị một màn mây che phủ nên chẳng biết bên dưới vực tình hình ra sao. Chàng chỉ biết đứng gào thét mà bất lực vô vọng, không có cách nào cứu được người mà chàng mới kết nghĩa huynh đệ chưa

lâu. Chàng đứng bên vực núi nước mắt lăn dài từ lúc nào không hay, có lẽ ít khi nhìn thấy được những giọt nước mắt của chàng như thế này...
Gió thu cứ thổi qua càng lúc càng mạnh. Trong tiếng gió hình như mang theo tiếng thét gào bi thương từ lòng chàng muốn phát ra. Gió thổi phất tà áo chàng lồng lộng nhưng chàng giờ đây lại ngây dại như một tượng đá vô tri.
Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu. Cuối cùng Tân Tiệp cũng tỉnh người trở lại với thực tế. Chàng cảm nhận được nỗi thống khổ chưa bao giờ có, đồng thời cũng cảm nhận được tình bạn thắm nồng sâu sắc chẳng kém gì tình yêu!
Tuyệt phong cô liêu tịch mịch, còn lại một mình chàng trên non cao hút gió, môi mấp máy nhưng chàng chẳng nói ra được tiếng nào.
Chàng định thần nhìn xuống vực núi lần nữa, rồi buông tiếng thở dài thườn thượt rồi lẩm bẩm thốt lên :
- Tân Tiệp ơi! Ngươi đúng là một kẻ không may mắn, là một kẻ mang đến bất hạnh cho người khác, hễ người nào gần gũi có tình cảm với ngươi thì đều gặp chuyện bất hạnh. Cha mẹ thì chết thảm, Mai thúc thúc thì bị ám toán, Hầu nhị thúc bị sát hại, Thiếu Khuê và Thanh Nhi bỏ thây đáy biển, Mai Linh thì thất lạc phương nào không hay! Ài... trời ơi, số mạng ta vì sao lại tàn khốc như thế? Sao lại cướp đi tính mạng đại ca của ta?
Gió thổi mạnh hơn. Từng làn mây xám lướt nhanh qua. Bóng hình chàng càng mờ nhạt đi. Chàng tự nói với mình :
- Đợi ta giải quyết xong ân oán rồi sẽ quy y, tìm một nơi an lành để sống quãng đời còn lại thôi!
- Đại ca ơi, xin hãy yên nghỉ nơi chín suối. Tiểu đệ sẽ thay đại ca trả thù!
Thêm một hồi than khóc nữa, đầu óc chàng từ từ tỉnh táo lại. Khi chàng quay lại thì chỉ còn xác Dư Trung, người lão bộc trung thành của họ Ngô. Chàng liền đào huyệt an táng thi thể lão cẩn thận rồi mới thả từng bước nặng nề xuống núi...
* * * * *
Hạ lưu dòng sông Mân, Tứ Xuyên, có một con suối “Mai” chảy ra từ trong cốc núi đá, còn gọi là “Sa Long Bằng”.
Trên thảo bằng có một vài ngôi nhà tranh lúp xúp, lập thành một thôn nhỏ.
Thôn không rào, nhà không cửa, “kê khuyển tương văn”. Đúng là một cảnh Đào nguyên thế ngoại. Dọc theo hai bên bờ con suối quanh năm nước trong leo lẻo dài mấy mươi dặm này là một loài mai với đủ

sắc hồng, trắng, vàng. Vì thế cho nên nó mới được gọi là suối “Mai”.
Bấy giờ vào tiết đông chí. Cái lạnh kéo về với từng đợt tuyết trắng rơi xuống như bông. Mặt đất, cành cây, ngọn cỏ đâu đâu cũng một màu trắng ngần. Duy nhất là khung trời cứ ảm đảm xám lại!
Bên góc trái cốc núi có một túp lều cỏ. Mái lều phủ đầy tuyết khiến người ta nhìn vào có cảm tưởng như mái cỏ không chịu nổi lớp tuyết phủ dầy, có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Trong lều cỏ kê một chiếc bàn gỗ ngay chính giữa, hai lão già ngồi đối diện với nhau chính đang đánh cờ. Chung quanh còn có thêm mấy người đang đứng theo dõi ván cờ. Chốc chốc lại có tiếng “ồ” lên. Xem ra ván cờ rất hấp dẫn.
“Cộc”
“Cộc”
Từng quân cờ đặt xuống phát ra tiếng kêu khô khan nghe rất rõ. Thì ra những quân cờ này đều làm bằng đá.
Hai bên lều cỏ chẳng thấy vách tường mà chỉ phủ xuống vài tấm vải bạt.
Nhưng cạnh bàn cờ là một lò lửa đang cháy. Khói trắng lất phất bay lên mang theo hơn nóng sưởi ấm cho cả căn lều. Trong làn khói còn kèm theo một mùi hương ngầy ngậy. Thì ra củi dùng để đốt là những cành tùng hương.
Tấm bạt cửa được vén lên, một người bước nhanh vào. Đám người đang say cờ chỉ liếc nhìn nhanh một cái rồi lại chăm chú vào bàn cờ như cũ. Người vừa bước vào là một lão già đầu hói trắng, râu dài bạc trắng phủ kín ngực. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn khiến cho lão càng già nua. Thoạt nhìn có thể nhận ra lão nhân tuổi cũng ngoài cổ lai hy. Chỉ thấy lão nhân rủ rủ chiếc túi vải bám đầy tuyết.
Tay kia nắm một chiếc hồ lô không, thì ra lão nhân này định đi mua rượu.
Mấy người đứng xem cờ thấy lão nhân lại gần mới ngước lên nhìn. Ai cũng tỏ ra cung kính nhìn lão, đồng thanh chào :
- Mai lão hứng thú nhỉ. Tuyết đổ dày thế này mà cũng đến xem đánh cờ!
Lão nhân nét mặt hiền từ cười nói :
- Ta đi đầu cầu đong một bình Mai Tử Hương, thuận đường ghé vào xem lão Ngô đánh cờ.
Lão già đang ngồi đánh cờ phía đối diện chính là lão Ngô. Nghe nói đến mình, lão ngẩng đầu lên gật nhẹ một cái chào lại :
- A, thì ra là Mai lão tiên sinh...
Rồi lão tiếp tục cúi nhìn vào bàn cờ, nét mặt tỏ ra chăm chú suy nghĩ.

Mai lão thấy vậy thì hơi giật mình vì lão Ngô này nghe nói đã là một tay kỳ thủ đệ nhất thiên hạ, giờ đánh cờ với người kia sao lại tỏ ra vất vả thế nhỉ. Trong lòng cảm thấy kỳ quặc, lão nhân bước nhanh đến xem người kia là ai.
Mấy người đứng xem liền nói :
- Vị này chính là Kim Phù tiên sinh, một tay đại kỳ thủ trong kinh thành, đi ngang qua Sa Long Bình chúng ta, nghe tiếng Ngô lão cao cờ nên mới tìm đến thách đấu mười ván.
Mai lão tiên sinh bất giác chấn động, thì ra người này là Kim Phù, một tay đại kỳ thủ nổi tiếng ở kinh thành.
Lúc này ván cờ trên bàn đã đến đỉnh điểm gay cấn. Cứ nhìn cục diện thì thấy rõ Ngô lão thế cờ đang rơi vào hiểm cảnh, cho nên tay lão đã nắm quân cờ lên mà còn chưa quyết định đặt vào ô nào.
Người trong làng này đa số lấy cờ làm thú vui tiêu khiển. Nhưng bọn họ chưa từng nhìn thấy Mai lão tiên sinh đánh cờ bao giờ. Lúc này thế cờ của Ngô lão cực yếu thế, chừng như sắp thua đến nơi khiến cho ai nấy đều lo lắng vô cùng.
Đương nhiên là Ngô lão thua thì bẽ mặt cả một thôn chứ chẳng riêng ai.
Vừa lúc này, tấm bạt cửa lại được vén lên, thêm một người nữa bước vào.
Mọi người hầu như chú tâm vào bàn cờ nên chẳng ai chú ý đến người kia. Chỉ có Mai lão tiên sinh là ngoái đầu nhìn nhanh người vừa vào, bất giác trên mặt lão có chút biến sắc.
Nguyên người vừa vào này là một trung niên nho sinh, mặt mày thanh tú nhẫn nhụi nhưng rất lạ, hiển nhiên không phải là người ở địa phương này. Kỳ lạ một điều là người này đi ngoài trời tuyết đổ dày thế mà chẳng nhìn thấy một bông tuyết nào trên áo, trên người lại vận chiếc thanh bào mỏng manh mà mặt thì chẳng hiện ra chút gì là lạnh. Chỉ cần người có chút hiểu biết cũng đều nhận ra ngay người này nhất định phải có một công lực thâm hậu. Với Mai lão tiên sinh thì điều này chẳng có gì lạ. Nhưng giờ đây tất cả đã thành quá khứ...
Trung niên nho sinh liếc nhìn nhanh vào bàn cờ, vừa dời ánh mắt đi thì lại nhìn tiếp, chẳng ngờ thế cục ván cờ lúc này rất gay cấn khiến cho người này cũng chú tâm theo dõi.
Trung niên nho sinh nhìn nhanh Ngô lão và Kim Phù, chừng như cũng kinh ngạc trước ván cờ của họ, rồi cũng chau mày suy nghĩ theo một nước cờ quyết định mà Ngô lão còn phân vân chưa quyết.
Trong ngôi lều cỏ phút chốc không khí nặng nề trầm xuống, có thể nghe rõ tiếng thở hồi hộp của những người đứng xem và tiếng lửa

tùng cháy lách tách.
Ngô lão tay nắm quân cờ lơ lửng trên không mà trán toát mồ hôi, mắt không hề chớp như sợ chỉ cần một cái chớp mắt thì có thể làm loạn suy nghĩ trong đầu.
Rõ ràng lúc này tinh thần của Ngô lão đã căng thẳng đến cực độ.
Ngược lại, Kim Phù thì nét mặt giãn ra nhẹ nhàng và một nụ cười đắc ý bên khóe môi của kẻ sắp chiến thắng.
Từng khắc lặng lẽ trôi qua. Tay cờ của Ngô lão đã run run. Quân cờ trong tay lão giờ đây như nặng đến nghìn cân...
Đột nhiên Mai lão tiên sinh thò tay tới chúc chiếc bình rượu không dí miệng bình xuống một ô trên bàn cờ rồi cười "hì hì" nói :
- Ngô lão, ở đây chẳng phải là còn một ô trống sao?
Mọi người nghe cách nói của lão thì cũng biết là người chẳng biết đến cờ là gì. Nhưng ngược lại, trung niên nho sinh vừa nghe thế thì mặt biến sắc, mắt liếc nhìn nhanh về phía Mai lão.
Mai lão tiên sinh rụt cổ, lắc đầu, dáng điệu chẳng kiên nhẫn được, nói tiếp :
- Chỉ có mấy viên đá mà bỏ hết ô này đến ô khác cả ngày mà không biết mệt! Hài... lão hủ đi đong rượu uống cho ấm bụng còn hơn, mà phải nhanh chân không thì hết thứ rượu Mai Tử Hương thì toi!
Nói rồi lão lững thững đi ra khỏi ngôi lều cỏ.
Trung niên nho sinh nét mặt biến đổi vẫn còn chưa hết, vừa lúc ấy thì "cốc" một tiếng, Ngô lão cũng đã hạ quân cờ nặng như Thái Sơn xuống...
"Ồ!"
Mấy người đứng quanh đều thốt lên một tiếng kinh ngạc. Nguyên là quân cờ của Ngô lão chẳng ngờ lại đặt xuống đúng vào ô trống mà vừa rồi Mai lão tiên sinh chỉ bừa! Đồng thời chính quân cờ này hạ xuống đã khiến cho cục diện của ván cờ hoàn toàn thay đổi. Ngô lão từ thế hiểm chẳng những biến nguy thành an mà còn uy hiếp ngược lại thế cờ của Kim Phù một cách rõ rệt.
Mọi người vốn chẳng tin Mai lão tiên sinh lại biết đánh cờ, lại càng không tin đây là nước cờ mà lão nghĩ ra. Phải chăng đây chỉ là một sự ngẫu nhiên?
Kim Phù nét mặt từ hớn hở giờ đã tối sầm lại, chau mày vắt óc suy nghĩ một hồi rồi buông tiếng thở dài, nói :
- Nước cờ này quả tuyệt luân thiên hạ. Kim Phù ta tự trách không thể bì kịp!
Ngô lão trong lòng thì thầm hiểu Mai lão đã nhắc nhở cho mình nước này.

Tuy vì thế mà thắng chẳng vinh quang cho lắm nhưng vẫn còn hơn là thảm bại dưới tay đối phương!
Lúc này trung niên nho sinh bỗng quay gót bước nhanh ra khỏi lều cỏ, nhanh chân bước đi, nhìn dáng đi cũng giống như người bình thường nhưng nếu chú ý thì sẽ nhận ra chỉ cần hai ba bước là đã xa ngoài cả trượng, đồng thời trên mặt tuyết chẳng hề để lại dấu chân.
Trung niên nho sinh vừa đi vừa lẩm nhẩm :
- Nếu như lão già kia cố ý chỉ điểm nước cờ thì quả là một tuyệt thế kỳ thủ. Ài... không thể! Chẳng lẽ trên đời này còn có một tay kỳ thủ cao siêu hơn cả ta?
Nhưng đầu óc của y lập tức bị rừng mai chạy ngút ngàn hai bên bờ suối thu hút. Y hít sâu một hơi như tận hưởng hương mai rồi thả bộ đi đến cánh rừng.
Hoàng hôn chầm chậm đổ xuống. Tuyết vẫn trắng xóa nhẹ nhàng bay trong gió lất phất rồi rơi xuống phủ lên mặt đất một lớp dày.
Một lão già dáng vẻ nặng nề bước đi trên tuyết. Chiếc túi nặng lặc lè bên người bám đầy những bông tuyết trắng. Trong tay lão là bình rượu. Miệng bình tuy nút kín nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm ngan ngát thoảng ra. Nơi lão nhân đi qua để lại những bước chân lún sâu trên mặt tuyết nhưng cũng nhanh chóng biến mất bằng những lớp tuyết đổ xuống phủ kín. Khi lão nhân đến gần hơn thì đã nhận ra chính là Mai lão tiên sinh vừa đi đong rượu về.
Bước đến gần khu rừng, Mai lão tiên sinh bỗng khựng người đứng lại.
Nguyên là lão đã nhận ra bóng vị trung niên nho sinh đang đứng chắp tay ngắm nhìn cánh rừng mai như đang tận hưởng vẻ đẹp mai đông. Trong đầu lão nhân nghĩ nhanh :
“Người này thân hình nhẹ nhàng, áo mỏng đơn bạc mà không hề lạnh, đủ thấy công lực tinh thâm. Ài... năm xưa ta cũng từng chẳng coi đông hàn giá lạnh vào đâu... nhưng giờ thì chẳng còn chịu nổi...”
Mai lão bước đến gần hơn, thốt nhiên nghe trung niên nho sinh ngâm lên :
“Muôn dặm Thiên Sơn tuyết trắng ngần
Mai lâm ngào ngạt tỏa hương xuân
Một mình ngắm cảnh trời hoa tuyết...”
Ngâm đến đó thì trung niên nho sinh bỗng ngừng lại, không ngâm tiếp câu thứ tư. Mai lão hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm chắc người này tức cảnh sinh tình mà làm thơ. Đồng thời ý tứ của bài thơ cũng lập tức hiện lên trong đầu lão. Mai lão cũng đã bao lần cô đơn đứng ngắm cảnh rừng mai bạt ngàn trong hoa tuyết mà lòng gợi nhớ về dĩ

vãng... Chừng như đồng cảm sinh tình, Mai lão không nén được lòng, liền đọc lên một câu :
- Lòng bỗng bâng khuâng vọng cố nhân.
Trung niên nho sinh đúng là tức cảnh sinh tình mà làm một bài tứ tuyệt nhưng câu thứ tư còn chưa nghĩ ra, bất ngờ nghe phía sau có người đọc lên một câu vừa khéo làm câu kết cho bài thơ. Trung niên nho sinh bất giác kinh ngạc mà cũng rất hài lòng vì câu này đúng là đang diễn tả tâm trạng của y lúc này.
Bấy giờ hoàng hôn đã xuống. Xa xa mây núi bay lên bàng bạc. Rừng mai chìm trong làn mây chiều khiến những cành mai chớm nụ lẩn khuất mờ ảo tạo nên cảnh hư hư thực thực, thật khó phân biệt.
Trung niên nho sinh quay người lại thì nhận ra đó chính là lão nhân trong ngôi lều cỏ lúc nãy. Trung niên nho sinh liền ôm quyền thi lễ nói :
- Tiểu sinh hành tẩu giang hồ cả nửa đời, khó khăn lắm hôm nay mới gặp được một vị văn tài tuyệt thế như lão tiên sinh. Vừa rồi một nước cờ của lão tiên sinh thật là tuyệt diệu. Nếu công thì như Trường Giang chảy về biển đông, nếu thủ thì như thiết bích thành đồng. Đúng là một tuyệt chiêu hiếm thấy!
Mai lão tiên sinh chỉ mỉm cười, chấp tay hoàn lễ nói :
- Bằng hữu phong lưu tài nghệ xuất chúng. Lão hủ trong lòng rất khâm phục.
Trung niên nho sinh nói :
- Tiểu sinh học văn bất thành mới bỏ đi học kiếm. Nhưng kiếm cũng chẳng thành đành bỏ đi học họa. Lây lất nửa đời người cũng chẳng đâu vào đâu. Hôm nay may mắn gặp được lão tiên sinh. Nếu tiên sinh không chê thì tiểu sinh xin được hầu chuyện?
Mai lão tiên sinh cười kha khả nói :
- Cùng tao nhân đàm đạo thì còn gì bằng. Lão hủ lẽ nào không vui. Ha ha... dám hỏi bằng hữu tính danh là gì?
Trung niên nho sinh đầu mày hơi nhíu lại, đáp :
- Tiểu sinh họ Ngô, người vùng Đông Hải...
- A, thì ra là Ngô bằng hữu. Lão hủ họ Mai, quanh năm suốt tháng chỉ ở trong chốn đèo heo hút gió này!
Bấy giờ hai người hàn huyên chuyện trời trăng mây nước một lúc. Xem ra hai người rất hợp ý nhau, chỉ tiếc là quen nhau hơn muộn.
Trung niên nho sinh trong lòng tiếc rẻ nghĩ :
- “Ta cứ ngỡ thế gian tuyệt tài, không ngờ nơi thâm sơn cùng cốc này lại gặp được một nhân vật như thế này. Chỉ tiếc là lão ta không biết võ nghệ, nếu không thì có lẽ ta còn kém người không chỉ về văn

mà còn cả về võ...”
Mai lão tiên sinh hốt nhiên nói :
- Ngô huynh hà tất quá tự khiêm. Vừa rồi Ngô huynh bảo rằng học kiếm không thành nhưng lão hủ nghĩ kiếm pháp của Ngô huynh đã đến độ tinh thuần. Lão hủ tuy chẳng là đại hành gia trong nghề nhưng rất hâm mộ những vị kiếm sĩ chuyên ra tay hành hiệp!
Trung niên nho sinh chừng như nghe một câu này hớn hở vui, cười lớn nói :
- Tuy nghệ không thành nhưng họa rồng không thành rồng thì cũng thành rắn. Ha ha... Ngô mỗ hôm nay rất cao hứng vì gặp được tri âm, chẳng ngại gì mà xin múa may vài ba chiêu, vừa để lão tiên sinh thưởng thức, vừa làm ấm người lên đôi chút!
Nói thế nhưng trong lòng y cười thầm, chê Mai lão chẳng nhìn ra được y thân hoài tuyệt học. Nói rồi, tiện tay y ngắt một cành mai làm kiếm. Chân chuyển tấn di hình, tay kiếm bắt đầu múa ra.
Tuy chỉ là một cành mai nhưng trong tay người này múa lên cũng nghe tiếng gió vun vút, kiếm sinh hàn phong, chiêu thức kỳ ảo vô cùng.
Mai lão nhìn họ Ngô múa kiếm mà không khỏi chấn động, trong lòng thầm nghĩ :
- “Ta tuy giờ đây không còn công lực nhưng trong mười năm qua kiếm pháp đối với ta vẫn còn là một nguồn vui sống. Ta chưa từng quên lãng nghiên cứu. Cho nên tri thức về kiếm thuật chỉ có tiến chứ chẳng thoái. Người này chỉ dùng cành mai múa thay kiếm mà kiếm vẫn sinh hàn phong, chiêu thức lại kỳ ảo, đủ thấy nội gia công lực phi phàm. Cho dù công lực của ta không bị mất đi chăng nữa thì cũng chưa chắc đã qua được. Người này là ai kia chứ? Ngoài Thế Ngoại tam tiên thì Trung Nguyên còn có nhân vật nào như thế nữa?”
Thì ra Mai lão chẳng thể ngờ được vị trung niên nho sinh họ Ngô này là một nhân vật mấy mươi năm nay mới dấm chân vào Trung Nguyên che nên mới không biết thôi.
Nguyên vị trung niên nho sinh này chính là Đông Hải Vô Cực đảo chủ, một trong Thế Ngoại tam tiên, ngoại hiệu là Vô Hận Sinh.
Thế nhưng lúc này Mai lão đang bị mấy chiêu kiếm của Vô Hận Sinh thu hút khiến lão chẳng còn rảnh để phân tâm. Bản năng của một người biết võ thường vẫn thế. Khi thấy đường tuyệt kiếm là tập trung theo dõi đến quên mất tất cả.
Nhất nhất từng cử chỉ, từng ánh kiếm đều nằm gọn trong mắt của Mai lão.
Vô Hận Sinh trong khi múa kiếm thì vẫn liếc nhìn Mai lão nên nhận ra

sự thay đổi đầy vẻ kinh ngạc và chăm chú của một người biết thưởng thức kiếm thuật. Trong lòng y bỗng sinh nghi :
"Chẳng lẽ lão cũng biết kiếm thuật?"
Trong lòng hoài nghi, y liền cố ý cho kiếm múa chậm lại, liên tiếp ra ba chiêu "Hiếu Phong Tàn Nguyệt", "Vụ Thất Lâu Đài" và "Nguyệt Mê Tân Độ". Nhưng khi múa chiêu thứ hai "Vụ Thất Lâu Đài" thì cố ý để lộ ra một sơ hở nhỏ.
Múa xong ba chiêu kiếm, y ngừng tay thâu cành mai lại nhìn Mai lão tiên sinh. Chỉ thấy Mai lão tiên sinh ánh mắt ngưng nhìn ra nơi rất xa. Qua một lúc, Mai lão tiên sinh mới lên tiếng :
- Ngô tiên sinh vừa rồi thi triển ba chiêu kiếm thật đẹp mắt vô cùng, không biết có thể biểu diễn lại cho lão phu xem một lần nữa hay không?
Vô Hận Sinh hơi giật mình, đồng thời càng sinh nghi hơn, bèn nói :
- Được lão tiên sinh thưởng thức thì còn gì vinh hạnh hơn cho Ngô mỗ. Xin tuân lệnh!
Nói rồi Vô Hận Sinh đưa cành mai lên múa một lần nữa ba chiêu kiếm vừa rồi và chiêu thứ hai "Vụ Thất Lâu Đài" vẫn để lộ một sơ hở nhỏ.
Mai lão tiên sinh đột nhiên buột miệng thốt lên một cách vô thức :
- Chiêu thứ nhì chừng như có chỗ chưa ổn...
Nhưng nói đến đó, lão lập tức nhớ lại "mình là người không biết võ công" nên vội im bặt không nói hết câu.
"Dá, hay nhỉ!" Nhưng chỉ cần chừng ấy cũng đủ, nghe Vô Hận Sinh thét dài một tiếng, nhảy phóc đến vung tay trảo chộp nhanh vào cổ tay của Mai lão tiên sinh. Trong lòng Vô Hận Sinh rủa thầm :
"Để xem ngươi có còn che giấu được ta nữa chăng."
Mai lão tiên sinh cổ tay bị chộp cứng như một gọng kìm, hai chân mềm nhũn ra, người khụy xuống dưới sức mạnh của cánh tay Vô Hận Sinh.
Vô Hận Sinh xuất thủ thì nhanh không tưởng, đồng thời vận vài thành công lực vào trảo này chủ ý thăm dò đối phương nhưng chẳng ngờ lão ta chộp chẳng những dễ dàng mà ngược lại chẳng hề nhận ra một chút lực phản kháng nào trong người Mai lão tiên sinh khiến cho Vô Hận Sinh không khỏi chấn động kinh ngạc vô cùng.
Nên biết phàm là một người đã luyện võ công thì trong người tự nhiên tiềm ẩn một sức phản kháng theo bản năng có thể phát ra bất cứ lúc nào mà không cần theo sự chi phối của ý nghĩ. Do đó muốn che giấu võ công nội lực của mình là điều rất khó, huống hồ là sự việc diễn ra rất đột ngột như thế này!

Vô Hận Sinh nhìn chằm chằm vào Mai lão tiên sinh, gằn hỏi :
- Ngươi là ai?
Mai lão tiên sinh người tuy chùn người xuống dưới sức mạnh của đối phương nhưng chẳng chút hoảng sợ, không đáp mà hỏi lại :
- Ngươi là ai?
Vô Hận Sinh "hừ" một tiếng rồi buông rõ từng tiếng :
- Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh!
Một lời này đã giải đáp hết hoài nghi trong lòng Mai lão tiên sinh. Một trong Thế Ngoại tam tiên mà có công lực và sở học như thế thì chẳng còn là điều đáng ngạc nhiên. Ánh mắt lão bắt gặp ánh mắt của Vô Hận Sinh thì bất giác hùng tâm trong lòng khởi lên. Lão hết sức trầm tĩnh đáp :
- Mai Sơn Dân! Ngươi từng nghe qua chứ?
Thần khí trong ánh mắt của Mai lão tiên sinh bất chợt phát quang khiến cho Vô Hận Sinh nhìn thấy cũng có chút chột dạ không dám nhìn thẳng. Nhưng điều khiến cho Vô Hận Sinh kinh ngạc là rõ ràng trong mạch Thốn Khẩu của Mai Sơn Dân tán loạn nhu nhược, rõ ràng là tình trạng của người bị phế mất hết võ công.
Bất giác Vô Hận Sinh mềm lòng, buông tay Mai lão tiên sinh ra.
Là một người luyện võ, y thầm hiểu nỗi đau khổ của Mai Sơn Dân lúc này.
Đối với người bị mất võ công thì sống cũng như chết, không còn gì đau khổ bằng.
Mai Sơn Dân lắc nhẹ đầu, tỏ ý không tiếp nhận ánh mắt thương hại của đối phương. Năm xưa uy danh của Thất Diệu Thần Quân chẳng phải nhỏ, quyết không hề thua kém gì Thế Ngoại tam tiên cho nên đối với ánh mắt thương hại này của Vô Hận Sinh chỉ là điều sỉ nhục.
Mai Sơn Dân hừ một tiếng, giọng hào hùng tiếp :
- Thế Ngoại tam tiên thì ra cũng chỉ có thế. Vừa rồi trong chiêu kiếm thứ hai của ngươi có chỗ sơ hở!
Vô Hận Sinh vừa rồi ra chiêu "Vụ Thất Lâu Đài" chính là cố ý để lộ sơ hở nhưng nếu không phải là tay đại hành gia trong kiếm thuật thì khó mà nhìn ra được. Vô Hận Sinh cố ý hỏi :
- Ngươi thử nói ra xem?
Mai Sơn Dân nói :
- Ta chỉ cần dùng chiêu "Vỹ Hộ Luân Can" ra bên trái rồi hóa thành "Đan Dương Độ Vỹ" sang bên phải thì có thể bức ngươi để hở sườn trái.
Vô Hận Sinh cảm thấy hai chiêu này của đối phương rất thần diệu. Lúc bấy giờ mới nói ra chiêu phản thủ của mình :

- Ta tuy cánh trái để hở nhưng bộ tấn chính là thế “Bàn Cung Xạ Điêu”. Chỉ cần ngươi vừa phát chiêu thì lập tức phi song cước vào Đan Điền của ngươi, đồng thời tả chưởng phát chiêu “Hoành Bích Hoa Sơn”, thuận thế tay phải xuất song chỉ điểm thẳng vào hai mắt. Ngươi có muốn tránh cũng không được. Đây chính là thế công “Tam Tiêu Đồng Kích”.
Mai Sơn Dân nghe xong nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói :
- Ba chiêu của ngươi đồng xuất thì tuyệt luân, e rằng trong thiên hạ khó có người phá nổi. Nhưng... nếu ta xuất chiêu “Hàng Mai Thổ Nhụy” trong “Cù Chi kiếm pháp” thì lập tức có thể khiến ngươi không còn rảnh để mà phản chiêu tự thủ. Chỉ có điều “Cù Chi kiếm pháp” của ta sáng chế ra có nói ngươi cũng không biết được!
Vô Hận Sinh vừa rồi nghe lão xưng là Mai Sơn Dân thì biết lần trước mình đã ngộ nhận gã thiếu niên bị mình đánh chìm trong sóng biển - cũng chính tà Tân Tiệp. Trong lòng giờ nghĩ lại chuyện đánh chết người kia trong sóng biển thì bất giác có chút ân hận. Đồng thời lại cũng tức giận chỉ muốn lập tức một chưởng hạ thủ Mai Sơn Dân. Nhưng giờ đây nhìn Mai Sơn Dân đã mất hết công lực, dáng điệu lại lụ khụ già nua, chẳng giống một tên dâm tặc chuyên ức hiếp nữ nhân chút nào, tự nhiên trong lòng sinh nghi về cái chết của Mậu Cửu Nương. Đồng thời kỳ tài sở học của Mai Sơn Dân cũng khiến cho y vừa khâm phục vừa kinh sợ.
Nên biết Vô Hận Sinh là nhân vật văn võ song toàn, bình sinh rất tự phụ về tài nghệ của mình, gần như phóng mắt thiên hạ chẳng còn ai sánh được với y.
Nhưng y không ngờ trong hải nội lại có một Thất Diệu Thần Quân kỳ tài cái thế, tinh thông “thất nghệ”, chỉ trừ nội công ra thì bất cứ mặt nào cũng vượt qua y cả.
Năm xưa khi Thất Diệu Thần Quân danh chấn võ lâm thì Vô Hận Sinh cũng đã từng nghe tiếng nhưng nói thế nào y cũng không tin được là trên thiên hạ có bậc kỳ tài thứ hai sánh được với mình. Y từng nói với Mậu Thất Nương rằng: “Thất Diệu Thần Quân chẳng qua cũng chỉ là tay lừa bịp thiên hạ mà thôi!”
Nay chứng kiến tận mắt tài năng quán thế của Mai Sơn Dân thì tự nhiên trong lòng Vô Hận Sinh sinh hảo cảm quả là tri âm. Y ngửa cổ cười kha kha nói :
- Luận nội công, cho dù ngươi không bị mất công lực thì cũng chẳng phải là đối thủ của ta nhưng luận kiếm thuật thì mỗi người có một sở trường riêng, đương nhiên chẳng liên quan gì đến nội công. Giờ chúng ta dùng tay không thay kiếm, lấy miệng biến chiêu hóa thức,

đấu với nhau một trận xem thế nào?
Nói đến đó chợt nhìn thấy bình rượu trên tay Mai Sơn Dân liền “a” lên một tiếng, nói tiếp :
- Hay lắm. Ngươi có sẵn bình rượu trong tay. Giữa rừng mai tuyết trắng thế này mà chúng ta uống rượu luận kiếm thì còn nhã hứng nào hay hơn nữa. Ha ha...
Mai Sơn Dân cũng gật đầu cười nói :
- Tuyệt... tuyệt. Bao nhiêu năm rồi giờ họ Mai ta mới có được người đến luận kiếm, còn hứng thú nào hơn nữa! Ha ha...
Hai người cùng nhau cười vang lên. Vô Hận Sinh cười xong liền tung nhẹ người lên bẻ mấy cành mai, bóp nát vò trong tay. Chỉ phút chốc đã thấy những cành mai nát vụn trong tay y bốc khói nghi ngút.
“Bùm” Vô Hận Sinh ném mạnh lên tuyết, lập tức một ngọn lửa bùng lên. Vô Hận Sinh liền dùng thêm nhiều cành khô khác chất vào thành một đống lửa.
Mai Sơn Dân nhìn thấy một chiêu này cũng đủ chấn động kinh ngạc, thầm nghĩ :
- “Công lực người này cũng phải một trăm năm hỏa hầu mới có thể dùng “Tam muội chân hỏa” của mình mà vò cháy những cành mai kia. Từng nghe Thế Ngoại tam tiên đều đã ngoài trăm tuổi mà Vô Hận Sinh là người nhỏ tuổi nhất, thế nhưng sắc mặt nhìn vẫn còn rất trẻ trung, chừng như chưa ngoài ngũ tuần. Thuật trụ nhan của Vô Hận Sinh đúng là danh bất hư truyền.”
Mai Sơn Dân thấy lửa đã cháy lên liền mang bình rượu hơ lên đống lửa. Chỉ thoáng chốc đã nghe hương rượu bay lên ngào ngạt. Lão nhấc lấy uống một ngụm rồi trao cho Vô Hận Sinh. Mai Sơn Dân cười nói :
- Ngô huynh, lão phu ra chiêu đây.
Nói rồi lão từ từ giơ tay phải lên vạch một vòng từ trái sang phải rồi đâm thẳng tới. Chính là chiêu “Hàng Mai Thổ Nhụy” trong “Cù Chi kiếm pháp”.
Một chiêu “Hàng Mai Thổ Nhụy” này thủ pháp nương theo một vòng mà xuất kiếm ra, vừa khéo có thể khống chế thế công trong chiêu kiếm của đối phương.
Sau đó bằng thế thuận thủy buông thuyền xuất chỉ lực khiến cho đối phương chẳng đề phòng được.
Vô Hận Sinh thoạt nhìn đã nhận ra chỗ tuyệt diệu của nó, thầm nghĩ dù lão ra bất cứ chiêu nào cũng bị chiêu kiếm đó của đối phương khống chế. Trong lòng Vô Hận Sinh bất giác thầm bội phục kỳ tài của Mai Sơn Dân. Vô Hận Sinh nghĩ nhanh trong đầu cách ứng biến, đột

nhiên đưa tay vạch ra trên mặt đất hai lần ngắn.
Thất Diệu Thần Quân sở học tinh thông, vừa nhìn đã hiểu ngay đó là Vô Hận Sinh có ý nói trong lúc lão còn chưa xuất hết chiêu "Hàng Mai Thổ Nhụy" thì Vô Hận Sinh lập tức thâu chiêu "Hoành Bích Hoa Sơn", bộ cước cũng thay đổi "Bàn Cung Xạ Điêu" thành "Đảo Đạp Thất Tinh", vừa khéo tránh được một chiêu của mình.
Thất Diệu Thần Quân hơi ngừng lại, Vô Hận Sinh đã vẽ thêm một đường nữa, thị ý vừa điểm vừa chém...
Thất Diệu Thần Quân phá lên cười ha hả, chẳng chút suy nghĩ nói ngay :
- Chiêu "Tự Giải Kim Linh" trong "Hoa Sơn thần quyền" của ngươi tuy công thủ đều nghiêm mật như kim phong thiết bích, nhưng gặp phải "Cù Chi kiếm pháp" của ta thì không ổn!
Vừa nói, tay trái của vừa búng ra, phương hướng từ dưới chếch lên mà rung nhẹ, cứ như một cành mai đung đưa trong gió đông. Đó chính là tuyệt chiêu "Lãnh Mai Phất Diện".
Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh vốn nghĩ chẳng cần phải dùng đến tuyệt học của mình để đấu với người trong Trung Nguyên, nhưng không ngờ gặp phải Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân với pho "Cù Chi kiếm pháp" khiến cho lão ta ra chiêu nào cũng bị khống chế.
Trong đầu nghĩ nhanh, tay trái từ từ đưa ra, năm ngón tay xòe rộng như thế trảo. Tay phải ngược lại lập chưởng hộ ngay trước ngực. Một chiêu này tuy không có tên gọi nhưng chính là chiêu tuyệt học đắc ý của Vô Hận Sinh.
Thất Diệu Thần Quân nhìn thấy lão ta chỉ một tay bộ hung một tay xuất trảo thì biết với nhân vật thành danh như Vô Hận Sinh thì chẳng dễ bị khống chế bởi một chiêu của mình. Huống gì nội công của Vô Hận Sinh còn cao hơn Mai Sơn Dân năm xưa khi chưa mất công lực nhiều.
Bấy giờ tả thủ phất lên, biến chưởng thành quyền nhưng nửa chừng lại hóa quyền thành chưởng. Trong màn chưởng ảnh liền xuất hiện tiểu chỉ điểm tới.
Đồng thời tả chưởng từ trái qua phải vạch nửa đường vừa hỗ trợ vừa thủ trung bộ.
Thất Diệu Thần Quân tất nhiên thừa hiểu ngoài chiêu thức uyên ảo ra thì nội lực cũng là một điều hết sức quan trọng phân thắng bại, cho nên lúc phát chiêu đều có thủ. Nếu không thì đối phương chỉ cần dùng lực mà đánh thì chỉ cần một phần công lực của đối phương cũng đủ đả bại lão...
Bấy giờ hai người tuy là đấu khẩu luận kiếm, nhưng Thất Diệu Thần

Quân hễ chiêu ra đến đâu là miệng đọc nhanh đến đó, quyết không chịu nhường Vô Hận Sinh nửa chiêu.
Vô Hận Sinh ngược lại thấy mình ra chiêu nào cũng bị chiêu cản của đối phương đọc lên vanh vách, đồng thời vừa khéo hóa giải nhanh chiêu kiếm của mình. Đương nhiên phải là kiếm pháp tinh thông, thấu triệt được chỗ ảo diệu biến hóa của nó thì mới nói ra được như thế. Vô Hận Sinh càng lúc càng thấy khiếp phục con người này.
Trong lòng lão thầm nghĩ :
- "Thất Diệu Thần Quân quả là danh bất hư truyền. May mà hắn công lực thất tán, nếu không thì e rằng ta sẽ bại dưới tay hắn chứ chẳng nghi!"
Bấy giờ hai người cứ thế mà luận kiếm đến cả nửa canh giờ, tính ra phải có đến ba mươi chiêu, mà mỗi chiêu đều phân giải triệt để.
Cả hai ai cũng cùng thán phục nhau. Tuy nhiên công bằng mà nói thì kiếm thuật của Thất Diệu Thần Quân rõ ràng uyên thâm ảo diệu hơn Vô Hận Sinh là điều không chối cãi được.
Thất Diệu Thần Quân sau khi phá giải xong một chiêu tuyệt kiếm nữa của Vô Hận Sinh thì thâu tay lại cười khà khà nói :
- Đủ, đủ rồi... rượu nóng rồi kìa!
Vừa nói, vừa chỉ tay vào bình rượu đặt trên đống lửa. Quả nhiên đã nghe mùi rượu thơm phức nồng nồng bay ra khiến không gian như ấm hẳn lên. Thất Diệu Thần Quân nói rồi nhanh chóng lấy trong túi áo ra một chiếc chén sành.
Vô Hận Sinh gật nhẹ đầu, nhìn lại thấy mình chưa có chén thì nảy một ý.
Lão với tay chộp một đám tuyết, miết mạnh trong tay, đám tuyết đông kết thành một khối băng rồi dùng ngón tay khoét thành một chiếc chén. Lão cười nói :
- Hoang sơn dã địa không có chén ngọc thì tạm dùng chén tuyết này vậy.
Thất Diệu Thần Quân nhận ra đối phương thi thố nội lực, quả nhiên chẳng tầm thường chút nào liền chặc lưỡi nói :
- Khéo nói! Khéo nói!
Rồi lão rót đầy một chén rượu cho mình, hương rượu nồng bay lên sực nức.
Vô Hận Sinh cũng rót rượu vào "chén tuyết" của mình. Nên biết rượu lúc này đã được hâm nóng, rót vào chén tuyết thì nhất định là tuyết phải tan chảy ra nay. Thế nhưng "chén tuyết" trong tay Vô Hận Sinh chẳng một chút suy suyển, đủ thấy nội lực của Vô Hận Sinh thâm hậu đến mức nào.

Thất Diệu Thần Quân thầm hiểu công lực của mình quả nhiên không sánh được bằng đối phương.
Bấy giờ rượu qua mấy tuần, hai người khí huyết trong người đều nóng ấm lên. Vô Hận Sinh chừng như trong lòng có chuyện gì mà từ đầu đến giờ còn nén lại. Lúc này chẳng còn kềm được nữa, ngưng mắt nhìn Thất Diệu Thần Quân nói :
- Ta có một chuyện muốn thỉnh giáo lão huynh...

Hồi 25
Dĩ độc công độc

Mai Sơn Dân nhận ra thần thái của Vô Hận Sinh hơi khác thường thì chau mày nói :
- Khéo nói! Hai tiếng thỉnh giáo lão phu không dám nhận. Có chuyện gì xin các hạ cứ nói thẳng ra cho!
Vô Hận Sinh mặt trầm lại, giọng đổi khác thường hỏi :
- Ngươi có biết một người gọi là Mậu Cửu Nương hay không?
Mai Sơn Dân vừa nghe gọi lên tên người này thì sửng sốt, toàn thân run lên như bị chạm điện, nhất thời thất thần tay chân luống cuống chẳng biết làm gì.
Thần thái bất thường này của Mai Sơn Dân khiến cho mối hoài nghi trong lòng Vô Hận Sinh là có căn cứ, bất giác tức giận nghiến răng thét lên :
- Lão tặc ngươi có chết trăm lần cũng không chuộc hết tội lỗi, ngươi có còn nhân tính hay không, sao lại đi hại cô ta phát điên phát cuồng đến chết...?
Mai Sơn Dân chẳng nghe chẳng thấy, trên nét mặt đầy hoang mang, mấy tiếng: “Cô ta phát điên phát cuồng đến chết.” loáng thoáng khiến cho vẻ mặt lão co rúm lại. Lão chết lặng cả người cứ như chìm vào trong dĩ vãng, “Cô ta đã chết, tội này ai gánh vác đây?” Khi lão dần dần tỉnh trí lại thì mới hiểu ra vì sao Vô Hận Sinh mãi cứ nhìn mình bằng ánh mắt và thái độ căm hận như thế? Lão thầm hiểu đây đã có một sự hiểu lầm tệ hại...
Vô Hận Sinh mắt trừng trừng nhìn Mai Sơn Dân. “Hừ” một tiếng lạnh lùng, chẳng ngờ Mai Sơn Dân vừa lúc này cũng “Hừ” một tiếng đáp lại...

Mai Sơn Dân trong lòng thầm nghĩ :
- “Cái chết của Cửu Nương tuy khởi đầu từ ta, nhưng há có thể trách cứ được ta? Hiển nhiên đây là một sự hiểu lầm, nhưng ta hà tất phải thanh minh giãi bày. Hừ! Tên này nhình thấy Cửu Nương chết, với người công lực sở học tinh thông như hắn, chẳng lẽ hắn thấy chết mà khoanh tay không cứu, chẳng được rồi...”
Nghĩ thế tự nhiên lão phẫn nộ trong lòng, mà càng nghĩ thì cơn giận càng cao, chừng như lão hình dung ra được cảnh Cửu Nương đang vật vã trong cơn cuồng điên hết sức đau đớn, còn Vô Hận Sinh vẫn khoanh tay ngồi nhìn... Bất giác lão “Hừ” một tiếng dằn mạnh.
Vô Hận Sinh vốn đã giận nộ khí xung thiên, nhưng lúc định phát tác thì nghe thấy Mai Sơn Dân “Hừ” một tiếng thật mạnh, khiến lão càng giận rống lên :
- Cuồng tặc chớ cuồng, mặc cho ngươi mãn phúc kỳ tài cái thế thiên hạ chăng nữa, nhưng ngươi làm điều tàn ác vô sỉ thì cũng để tiếng ô danh nghìn thu.
Hôm nay, ta Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh sẽ diệt tà trừ dâm, thế thiên hành đạo!
Nói rồi từ từ giơ tay lên...
Mai Sơn Dân ngửa cổ cười dài, trừng mắt nhìn thẳng vào mắt Vô Hận Sinh.
Vô Hận Sinh tay đã giơ cao, nhưng chừng như vẫn còn úy kỵ điều gì mà chưa hạ thủ.
Đúng lúc tình thế căng thẳng này, một giọng người phía sau cất lên :
- Kẻ nào dám đã thương sư phụ ta?
Tiếng người phía sau nghe còn cả ngoài mươi trượng, nhưng kình phong đã thấy ập tới nơi, Vô Hận Sinh vội vàng quay người lại tiện tay phát ra một chưởng...
Người kia lướt tới rất nhanh, đồng thời tay ra chưởng đánh tới, nên lúc này một cái chuyển người phát chưởng của Vô Hận Sinh bất ngờ khiến cả hai đều không né tránh được nhau...
Chỉ nghe “Bình” một tiếng, thân hình Vô Hận Sinh chấn động trượt dài trên tuyết lùi có đến ba bộ, người kia cũng trúng chưởng thân hình bật lui đến hai bước...
Vô Hận Sinh tuy vừa rồi chỉ trong cơn nguy cấp tiện tay phất một chưởng nhưng một chưởng của một trong Thế Ngoại tam tiên cũng đủ cho thiên hạ chấn động thất sắc. Vậy mà người kia chỉ thoái hai bước, khiến cho lão ta nhất thời kinh ngạc trương mắt mà nhìn...
Song phương lúc ấy nhìn kỹ nhau thì đều kinh ngạc, nhất là Vô Hận Sinh cứ lắp bắp trong miệng chẳng nói thành tiếng, lão ta không ngờ

người vừa đến chính là Tân Tiệp.
Vô Hận Sinh trong lòng còn kinh, nhưng đồng thời cũng nhẹ đi, lão ta vốn cứ ngỡ Tân Tiệp bỏ xác dưới biển, nên mỗi lần nghĩ lại đều thấy ân hận có lỗi. Hiện tại Tân Tiệp xuất hiện, chẳng những chàng không chết mà chừng như nội công còn thâm hậu hơn xưa, vừa định lên tiếng nói thì Tân Tiệp đã thét lớn :
- Vì sao ngươi ám hại Mai thúc thúc ta?
Tân Tiệp vốn là người dễ bị kích động, đối với ân oán thì phân minh quyết liệt, nguyên trong lòng đã ôm hạn Vô Hận Sinh, giờ đây thấy lão ta ra tay định giết hại Mai Sơn Dân, bất giác cơn hỏa nộ càng tăng như lửa cháy thêm dầu. Khi chàng nghĩ đến Mai thúc thúc công lực lại mất hết thì chẳng còn nén nhịn được nữa, chẳng để cho Vô Hận Sinh kịp nói tiếng nào, thét lên :
- Hừ! Đường đường là một trong Thế Ngoại tam tiên mà lại ra tay ám hại một người mất hết võ công, ngươi là hạng người nào chứ? Thực là... hừ... ta chẳng biết nói lời nào mới xứng hạng như ngươi...
Vô Hận Sinh bị chửi mấy câu thậm tệ thì cũng nổi cơn giận dữ gầm lên :
- Thực là sao hử?
Tân Tiệp quá giận bật cười thành tiếng khinh thị nói :
- Thực là không bằng súc sinh!
Chàng cũng không hiểu sao mình lại chửi ra một câu độc địa như thế này.
Vô Hận Sinh tức giận không tưởng nổi, hít sâu một tiếng cố giữ trấn tĩnh, trên khuôn mặt tuấn diện thư sinh của lão trở lại nét lạnh lùng kiêu ngạo cố hữu, khóe môi nhếch hiện một nụ cười nhạt nói :
- Tiểu bối thất học, ngươi ăn nói thật là hồ đồ cuồng mạng!
Tân Tiệp nghe chửi thì mặt cũng đỏ lên, hai mắt ngầu ngầu quát lớn :
- Lão ma cuồng độc như ngươi vốn chẳng có tư cách để cho người ta kính trọng, ta thật lấy làm tiếc cho uy danh Thế Ngoại tam tiên...
Vô Hận Sinh giọng lạnh như băng :
- Tiểu tử, ngươi thực chẳng biết lành dữ là gì, nói không được Vô Hận Sinh ta đành phải ra tay quản giáo ngươi!
Nói rồi, thân hình lướt nhanh tới, song trừu phất lên hóa thành hai làn trừu ảnh phần phật áp xuống người Tân Tiệp...
“Hắc” Tân Tiệp cười nhạt một tiếng, ngưng mục chăm nhìn, thấy trừu ảnh của Vô Hận Sinh như một thành trăm phất tới, chừng như tất cả các đại huyệt nửa người trước đều bị phong tỏa. Nếu như mấy tháng trước đây thì một chiêu này cũng đủ khiến Tân Tiệp thúc thủ bó tay, muốn cũng không tránh được, nhưng lúc này Tân Tiệp đã không còn

như trước. Chỉ thấy thân hình chàng lắc nhẹ một cái, chân khoát ra ngoài nửa bộ...
"Vù" Mai Sơn Dân nhìn thấy thế la lên :
- Tiệp nhi, tấn công vào hạ bàn của hắn!
Ý Mai Sơn Dân chỉ cho chàng là lấy công làm thủ, nhưng sau tiếng áo lướt gió, trước mắt hoa lên, thân hình Tân Tiệp lách nhanh qua khoảng hẹp giữa hai ảnh trừu thật, loáng một cái đã ở ngay sau lưng Vô Hận Sinh...
Một chiêu này khiến cho cả Mai Sơn Dân và Vô Hận Sinh đều chấn động cả kinh chính là vì Tân Tiệp chẳng phải dùng chiêu thức của mình dạy, mà còn uyên thâm ảo diệu hơn nhiều, có thể nói là lão bình sinh chưa từng nhìn thấy.
Vô Hận Sinh chấn động hơn vì lão lại nhận ra ngay bộ pháp vừa rồi Tân Tiệp thi triển lại chính la độc môn thân pháp bí truyền của Tiểu Trấp đảo chủ Huệ đại sư - "Cật Ma Thần Bộ"! Đương thời lão há hốc mồm miệng chẳng tin vào mắt mình, run giọng thét lên :
- Tiểu tử, ngươi tiếp thêm một chiêu này!
Đơn chưởng phất lên theo tiếng nói gia thêm hai thành công lực, chỉ thấy kình phong hội tụ lớn như một chiếc bát cuồn cuộn tới...
Tân Tiệp công lực lúc này tuy chẳng còn như trước đây, thế nhưng một chưởng này của Vô Hận Sinh dụng đến tám thành công lực thực chẳng tầm thường chút nào, bất giác trong lòng trấn kinh. Song chưởng khoát thành nửa vòng tròn thái cực, nửa chiêu "Mai Thổ Kỳ Hương" chưa xuất hết thì chân di bộ chuyển hình nhanh như lưu thủy hành vân thoái ra ngoài...
Đúng vào lúc này, đột nhiên một tiếng người hú dài bên ngoài rừng, rồi tiếp liền một bóng trắng lướt tới, từ xa nhìn có thể thấy người này thi triển khinh công thượng thừa lướt tới. Cước trình cực nhanh mà tư thái nhẹ nhàng đẹp mắt, chẳng khác gì chiếc lá tròn cuốn trong hàn phong, khiến cho cả Vô Hận Sinh, Mai Sơn Dân và Tân Tiệp cả ba người đều quay đầu chú nhìn. Khi người này đến gần, hốt nhiên cất lên một tràng cười dài như tiếng cú đêm nghe đến chói tai...
Cả ba người không khỏi rúng động, thì ra người này bên dưới nách còn cắp thêm hai người khác nữa, xem hai người kia thân hình mềm nhũn như hôn mê mặc cho người này mang đi, bất giác trong long đều thầm cảm phục người áo trắng này, mang thêm hai người trong tay mà vẫn thi triển khinh công một cách nhẹ nhàng phiêu hốt như không. Người kia đột nhiên ngưng bặt tiếng cười, cất tiếng nói lớn :
- Vô Cực đảo chủ, có nhận ra ta chăng ?
Giọng người này so với tiếng cười vừa rồi của hắn còn khó nghe hơn

nữa.
Vô Hận Sinh ngưng mắt nhìn, trong lòng chợt tỉnh ra, nguyên người áo trắng này chính là Đông Hải Tặc Vương Ngọc Cốt Ma mà lão ta từng có gặp qua một lần. Vô Hận Sinh trong đầu lập tức nhớ lại chuyện bị đánh đắm thuyền trên biển lần trước, trong long tuy vẫn còn run sợ, nhưng ngoài mặt giữ nét lãnh ngạo bình tĩnh. “Hừ” một tiếng khinh thị nói :
- Tên Đà chủ họ Thành thuộc hạ của Ngọc Cốt Ma ngươi thật còn kém lắm, ta vốn nghĩ hải tặc Đông Hải từ sau khi lão huynh ngươi tiếp quản nhất định uy thế sẽ hùng mạnh hơn xưa. Hừ... nào ngờ trời chẳng chìu lòng người, trong cơn thịnh nộ tâm tà của bọn ngươi, một chốc đã mang cả ba chiếc thuyền các ngươi về Long Vương Cung!
Lão ta cứ ngỡ sau khi nghe câu này sẽ khiến cho Ngọc Cốt Ma tức giận lẫn chấn động, không ngờ chỉ thấy Ngọc Cốt Ma cười nhạt gật đầu chừng như đã biết hết tất cả từ lâu, chờ cho Vô Hận Sinh cười xong mới nói :
- Chính vì Ngọc Cốt Ma ta được huynh đệ Đông Hải coi trọng mới tôn xưng ta làm đầu lĩnh, cho nên hôm nay ta mới tìm đến có một chuyện cầu kiến lão huynh ngươi...
Vô Hận Sinh thầm nghĩ :
- “Người của ngươi ngầm ám toán ta, ta còn chưa hỏi tội ngươi, mà ngươi còn định giở trò gì đây?”
Bấy giờ chỉ trừng mắt nhìn đối phương chẳng đáp tiếng nào, lại nghe Ngọc Cốt Ma nói tiếp :
- Lão huynh ngươi cũng biết, chúng ta làm ăn coi trọng nhất là địa bàn hoạt động, từ trước đến nay thương thuyền đi trên Đông Hải đều ngang qua quần đảo Thập Sa, thế mà gần đây phát hiện ra bọn thương thuyền đã thay đổi hải trình vòng qua Vô Cực đảo. Ài... thế này thì huynh đệ chúng ta chẳng còn cơm ăn, cho nên ta mạo muội đến gặp Vô Cực đảo chủ yêu cầu một vấn đề...
Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh đã nghe ra ít nhiều câu nói của đối phương, bất giác phát nộ lạnh giọng nói :
- Ngươi định lấy Vô Cực đảo của ta làm địa bàn hoạt động đó sao?
Ngọc Cốt Ma cười khan mấy tiếng nói :
- Không dám, không dám, tại hạ chỉ xin chén cơm cho huynh đệ mà thôi!
Một câu này chẳng phải là xác nhận lời của Vô Hận Sinh hay sao?
Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh nghe thì bật cười một tràng dài, cơn thịnh nộ xem ra đã lên ngút trời, tiếng cười càng lúc càng vút cao kéo dài như tiếng long ngâm.

Ngọc Cốt Ma nói tiếp :
- Chúng ta sẽ bố trí một tiểu đảo trong Hoàng Tử Sa, thiết trí đầy đủ nhà cửa tiện nghi cung hầu lão huynh chẳng thua gì ở trên Vô Cực đảo, nếu như Đảo chủ đồng ý thì xin chịu thiệt một chút...
Vô Hận Sinh ngưng bặt tiếng cười, nét mặt sa sầm chẳng thèm nhìn Ngọc Cốt Ma, chừng như chẳng coi đối phương vào đâu, đủ để đáp lại "Lời ngươi không đáng lọt vào tai ta!"
Ngọc Cốt Ma thấy Vô Hận Sinh không thèm để ý đến lời của mình, bấy giờ cất tiếng cười lớn nói :
- Vô Hận Sinh, ngươi tạm nhìn xem ai đây...
Vừa nói lão vừa nhấc đầu hai người kẹp trong tay lên.
Vô Hận Sinh quay đầu lại nhìn bất giác chấn động cả người, buột miệng la lên một tiếng :
- Á...
Tân Tiệp cũng nhìn thấy bất giác "Ái" một tiếng đầy kinh ngạc, chẳng thể ngờ nổi hai người mà Ngọc Cốt Ma đang kẹp dưới nách lại là Mậu Thất Nương và Thanh Nhi.
Vô Hận Sinh miện thét lên, cả người phóng ào tới hướng Ngọc Cốt Ma, thân hình lão lướt ngang trong không trung như ngọn phi tiễn, tả thủ dốc toàn lực xuất ra một chiêu "Lôi Động Vạn Vật", hữu thủ xuất trảo ý định cướp lại ái thê và ái nữ của mình mê man bất tỉnh trong tay Ngọc Cốt Ma...
Tân Tiệp nhìn thấy Vô Hận Sinh trong cơn cuồng nộ khẩn cấp ra một chiêu "Lôi Động Vạn Vật" thần tốc kỳ diệu, trong long thầm thán phục vô cùng, song chẳng biết Ngọc Cốt Ma giải hóa như thế nào ?
Chẳng ngờ Vô Hận Sinh bổ người tới bằng một chưởng cuồng mãnh, nhưng lập tức thâu lại đáp người xuống đất thở hồng hộc tức giận. Nguyên là Ngọc Cốt Ma thấy Vô Hận Sinh phóng tới tấn công thì hai tay nắm mạch môn Mậu Thất Nương và Thanh Nhi giơ lên tiếp chiêu, Vô Hận Sinh nếu không kịp thâu kịp chưởng lực thì ái thê và ái nữ đến thần tiên cũng không sống nổi, bất đắc dĩ mới thâu thế lại.
Ngọc Cốt Ma cũng hơi đố kỵ, chẳng dám để thương hại đến hai người trong tay mình, liền tung chân lướt nhanh về sau.
Mai Sơn Dân vốn từng nghe danh tiếng nhân vật Hải Tặc Vương Ngọc Cốt Ma này, giờ nhìn thấy khinh công nhân pháp thần diệu của lão ta thì không khỏi ngầm thán phục, duy chỉ có Tân Tiệp trong lòng nơm nớp lo sợ cho Thanh Nhi mãi hôn mê trong tay lão ma.
Vô Hận Sinh bị Ngọc Cốt Ma giở trò này đối phó lại với mình thì rất tức giận, nhưng trong thâm tâm thì nhẹ hẳn đi, vì giờ đây thì lão

không còn gì vui hơn chứng minh được ái thê và ái nữ vẫn còn sống trên thế gian này. Bấy giờ thì lão chẳng còn dám vọng động, đứng yên trừng mắt suy nghĩ đối sách.
Sa Long Bình chìm đắm trong màn đêm, đầu hôm sao thưa trăng mờ, nhưng tuyết trắng ánh lên sắc trời cũng đủ cho người ta nhìn ra hết cảnh quan, dạ phong lướt qua mang theo hàn khí, nhưng chẳng ngột ngạt lúc này. Toàn trường trở nên yên lặng lạ thường, đương nhiên trong đầu ai cũng đang suy nghĩ rất lung tìm cách đối phó với nhau, nhất là Vô Hận Sinh tay chân luýnh quýnh, nhất thời vẫn chưa biết nên làm thế nào để cứu ái thế và ái nữ của mình trong tay lão tặc.
Ngọc Cốt Ma vận công cảnh giới toàn thân, mắt ngưng nhìn Vô Hận Sinh hồi lâu chẳng thấy Vô Hận Sinh trả lời, bèn gia thêm một câu :
- Điều kiện này hết sức đơn giản, chỉ cần một cái gật đầu của Đảo chủ, tại hạ lập tức thả họ ra ngay.
Vô Hận Sinh căn bản chẳng nghe lọt chữ nào, mặc cho lão công lực cái thế, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trong tình huống này thì cũng thúc thủ bó tay chẳng nghĩ ra được cách nào cho vẹn toàn. Đột nhiên Vô Hận Sinh thét lớn :
- Cuồng tặc, ngươi chết!
Miệng nói tay vung lên, một cành mai bắn nhanh về phía Ngọc Cốt Ma.
Cành cây nhỏ bay đi cực nhanh, tiếng xé gió rít lên nghe rất lạ thường, thủ pháp phóng ám khí của Vô Hận Sinh không nói cũng biết đạt đến trình độ nào rồi.
Ngọc Cốt Ma chẳng ngờ Vô Hận Sinh ra một chiêu này, thân hình xoay nhanh một vòng vừa khéo để cành cây bay sượt qua bên mình lui sau, tránh ám khí của Vô Hận Sinh một cách dễ dàng...
Thế nhưng Mai Sơn Dân ngồi trên tuyết xem thủ pháp phóng cành cây của Vô Hận Sinh có gì khác thường, bất giác nhíu mày thầm tán thán trong lòng...
Ngọc Cốt Ma đắc ý cười ngất lên nói :
- Tại hạ từ lâu đã nghe danh tiếng tài nghệ của Vô Hận Sinh, thực không nói cũng hiểu, nhưng bắn ra cành mai này đáo để là chấp nhận điều kiện hay không chấp...
Chữ “nhận” cuối câu hỏi còn chưa thốt ra, quả nhiên không ngoài suy tính của Mai Sơn Dân, cành cây vừa rồi bay lui sau giờ đây vòng bay trở lại tạo thành một đường vòng cung nhắm chính xác vào hậu chẩm của Ngọc Cốt Ma.
Ngọc Cốt Ma nhận có tiếng kình phong rít tới, cứ ngỡ có người ám

toán mình từ phía sau, buông vội hai người trong tay, thân hình quay lại phất song chưởng lên cứu nguy.
“Phập”
Cành cây bị chưởng phong của Ngọc Cốt Ma đánh bật ra ngoài cắm sâu vào trong thân mai gần đó.
Tân Tiệp đứng bên cạnh Mai Sơn Dân nhìn thấy trong lòng thầm cảm phục tuyệt thủ phóng ám khí “Hồi Long phi tiêu” của Vô Hận Sinh, thì đã thấy Vô Hận Sinh lợi dụng trong một khắc nhỏ Ngọc Cốt Ma xoay người lại, thân hình như bóng u linh lướt nhanh tới hướng Mậu Thất Nương và Thanh Nhi.
Vô Cực đảo chủ Vô Hận Sinh lần này ra tay đã có chủ ý và kinh nghiệm cứu người không thành, nên thân pháp thi triển đến mức thượng thừa, nhẹ nhàng không gây tiếng động, có thể nói nhanh như không còn gì nhanh hơn!
Ngọc Cốt Ma khi nhận ra chỉ la cành cây vừa rồi của Vô Hận Sinh phóng ra thì biết không ổn, một thế “Bối Phong Long Cung” quay ngoắt người lại, vừa lúc này thì tay trái của Vô Hận Sinh chỉ còn cách cổ áo Mậu Thất Nương một thốn...
Ngọc Cốt Ma hét lớn một tiếng, tay áo phất lên với mười thành công lực, thế như cuồng phong mãnh khởi nhằm thẳng vào người Vô Hận Sinh.
Vô Hận Sinh chẳng ngờ Ngọc Cốt Ma ứng biến nhanh đến thế, biết lúc này có cứu được ái thê chăng nữa thì cũng lãnh đủ một chưởng của hắn, hậu quả thế nào không cần nói cũng biết. Kinh nghiệm giang hồ và bản năng tự vệ khiến lão phải tùng quyền ứng biến, tay trảo sắp chộp được cổ áo Mậu Thất Nương liền phất lên hóa thành một chưởng nghênh tiếp đối phương.
“Bình” một tiến chấn động mai lâm, tuyết bay tứ tán.
Tuy Vô Hận Sinh chỉ ra chưởng trong tình thế cấp bách không vận được toàn lực, nhưng Ngọc Cốt Ma cũng bị chấn động đến tê dại vai.
Thế nhưng Vô Hận Sinh cũng bật lùi sau bỏ lỡ một cơ hội cứu ái thê.
Ngọc Cốt Ma giận điên lên, chỉ nghe thấy một tiếng cười như tiếng quỷ khóc vang lên, tay áo phất nhẹ phát ra một luồng khói xám không mùi xông tới.
Vô Hận Sinh trong lòng run lên nghĩ nhanh :
“Ngọc Cốt Ma là tay đại dụng độc, làn khói xám này nhất định là một loại kịch độc nào đó, hít phải thì nguy!”
Trong đầu nghĩ thế, chân đã nhún mạnh nhảy về sau, đồng thời bế khứu giác ngừng thở.
Tân Tiệp đứng ngoài nhìn thấy lão ma phất tay phát ra làn khói khác

thường thì cũng biết không ổn, định ôm lấy Mai thúc thúc nhảy lùi sau, mắt hoa lên bóng người chính là Vô Hận Sinh lướt nhanh tới miệng thét lớn :
- Lui Mau!
Miệng thét tay chộp mạnh lấy người Mai Sơn Dân lướt nhanh ra ngoài xa.
Tân Tiệp cảm thấy đầu hơi choáng, vội vàng nín thở, bộ cước thi triển "Ám Ảnh Phù Hương" thượng thừa khinh công phóng theo. Tân Tiệp lúc này công lực đã thâm hậu, một chiêu "Hương Vân Thập Lý" đủ phóng người ra ngoài bảy tám trượng mới đáp xuống, chân vừa chạm đất tai nghe "vù" một tiếng, Vô Hận Sinh mang theo Mai Dân Sơn cũng đến nơi.
Tân Tiệp thở hắt ra một hơi, quay, đầu nhìn lại Ngọc Cốt Ma thì cả kinh...
Nguyên lúc này chỉ sau chớp mắt quanh chỗ Ngọc Cốt Ma đứng chỉ thấy một màn khói dày đặc, bụi phấn phút chốc rơi xuống trên đất khiến cho mặt tuyết trắng lập tức biến sắc đen xỉn. Ngọc Cốt Ma thì nhanh chóng lấy ra hai viên thuốc nhét nhanh vào miệng Mậu Thất Nương và Thanh Nhi.
Vô Hận Sinh nhìn thấy chẳng khỏi rùng mình, vừa rồi lại qua một lần mạo hiểm, giờ đây cứ đứng ngây người vắt óc suy nghĩ biện pháp cứu ái thê và ái nữ của mình.
Mai Sơn Dân hốt nhiên lên tiếng chậm rãi nói :
- Lão phu nhận ra được loại độc mà Ngọc Cốt Ma sử dụng chính là "Thất Cốt Đoạn Hồn Sa", chỗ đất dính loại độc này nội trong ba canh giờ vẫn còn tác dụng, chỉ cần người hay súc vật chạm vào thì nguy đến tính mạng ngay. Cho dù người có mang giày dày đến đâu đi nữa cũng chẳng ngăn cản được độc xông tập vào cơ thể mà bỏ mạng. Chỉ có điều nghe nói loại độc này rất khó phối chế mà đã thất truyền từ lâu, không biết Ngọc Cốt Ma vì sao lại biết được?
Tân Tiệp tuy trong long có ác cảm mạnh với vợ chồng Vô Hận Sinh, nhưng Thanh Nhi thì còn nằm trong tay lão ma thì lại khiến cho chàng lo lắng, cũng nghĩ cách làm thế nào để cứu được người. Lúc này nghe Mai Sơn Dân nói ra tên của loại độc này thì trong lòng thoáng động, nghĩ ngay ra một ý...
Chỉ thấy chàng hú dài một tiếng, thân hình tung lên nhanh như một cánh dạ ưng lướt vào vòng xám đen, thân hình còn lơ lửng không trung thì rút phắt trường kiếm, ánh kiếm loáng lên một vòng từ trên đâm thẳng xuống đầu Ngọc Cốt Ma.
Ngọc Cốt Ma nhìn thấy thiếu niên kia vừa lách nhẹ thân hình thì cả

người và kiếm đã đến trên đầu, trong lòng bất giác cả kinh. Hai tay áo trắng phất lên tạo thành thái cực tả cương hữu nhu, cương trừu phất thẳng vào ngực Tân Tiệp, nhu kình thì ngầm chứa kình phong quyện lấy thân kiếm của Tân Tiệp...
Tân Tiệp nhận ra đối phương phản thủ công kích, hoán đề chân khí, tiếp liền nghe "Soạt" một tiếng chừng như phát ra ngay đầu mũi kiếm, kiếm quang ngời sáng lên trong rừng mai như thanh long xuất động, chàng chính ra chiêu tuyệt kiếm "Mai Chiếm Tiên Xuân" trong "Cù Chi kiếm pháp".
Ngọc Cốt Ma tuy nhận ra chiêu kiếm của thiếu niên này thật tinh thâm ảo diệu, nhưng ỷ vào công lực thặng thừa của mình, hai tay áo vận đủ kình lực chẳng khác gì hai ngọn roi tiếp tục phất lên.
"Vù vù..." Tiếng gió phất lên nghe rát cả người.
Tân Tiệp hơi lắc mình đã vượt qua hai ống tay áo của Ngọc Cốt Ma, trường kiếm ra chiêu vẫn không hề biến hóa, đồng thời còn gia thêm chân lực vào kiếm.
Tay trái buông thõng chuẩn bị chộp vào áo Mậu Thất Nương và Thanh Nhi nằm trên đất.
Nguyên là chàng tính nhanh trong đầu định thi triển tuyệt luân kiếm pháp bức lùi lão ma, rồi nhanh chóng cứu hai người kia ra khỏi tay lão. Nên biết một chiêu kiếm của chàng thi triển ra trong "Cù Chi kiếm pháp" uy lực không tưởng nổi, thế nhưng nào ngờ tay trừu của Ngọc Cốt Ma càng lợi hại hơn. Kiếm của chàng đâm vào tay áo của đối phương thì cảm thấy như đâm vào một khối gỗ mục không hề có chúc phản kháng trong lòng chấn động thầm kêu lên :
- "Nguy!"
Đúng lúc ấy thì tay trừu của Ngọc Cốt Ma từ nhu biến thành cương, dựng đứng lên như một thiết trụ và đập mạnh vào kiếm của chàng phát lên "kong kong"...
Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, khi Tân Tiệp phóng tới cho đến lúc này thực ra chỉ trong chớp mắt, giờ đây thế lướt của chàng đã hết, thân hình rơi nhanh xuống đất. Tân Tiệp thấy hai chân đã sắp chạm đất mà không có thể tá lực đề khí tung người lên thì phát cấp, chỉ cần chân chạm đất thì lập tức thụ độc "Thấu Cốt Đoạn Hồn Sa" ngay. Trong cơn cấp hoảng, trong đầu chàng lướt nhanh một ý hai mắt đỏ ngầu, tay trái xuất chỉ lực điểm thẳng mắt Ngọc Cốt Ma...
Một chiêu này quả thực cực hiểm, Ngọc Cốt Ma nhận ra mình sơ hốt điều này thì chỉ lực đã đến nơi, đồng thời còn cảm nhận ra chỉ lực này bên trong hàm chứa biến hóa vô cùng, hầu như chẳng thể né

tránh được bên nào. Thực lão nằm mộng cũng không ngờ thiếu niên này lại có thân thủ siêu phàm đến thế. Trong cơn khẩn cấp lão đành thâu kình buông lỏng tay áo, thân hình tự nhiên cũng thoái nhanh nửa bước.
Tân Tiệp chỉ chờ có thế lập tức rút kiếm về chỉa thẳng xuống đất tá lực vào thân kiếm tung ngược người lên lại tầm một trượng, chẳng kịp thâu lại thanh kiếm đang cắm sâu trong đất, tung người vọt nhanh ra ngoài vòng độc tự bảo.
Ngọc Cốt Ma tuy chấn động kinh ngạc không ít trước võ công tuyệt luân của thiếu niên này, nhưng qua rồi phút nguy hiểm, trên khóe môi lão xuất hiện một nụ cười nham hiểm...
Ngoài Thất Diệu Thần Quân mất hết công lực ra, Vô Hận Sinh và Tân Tiệp có thể nói là hai nhân vật đại cao thủ trong võ lâm, nhưng đối đầu với Ngọc Cốt Ma cả người đầy độc cũng không làm gì được.
- Hắc hắc hắc... Vô Hận Sinh, ngươi chớ hòng bày bất cứ trò gì chỉ vô ích, đồng thời mất hòa khí nhiều thì sau này chúng ta khó xử với nhau!
Vô Hận Sinh nghe một câu này của Ngọc Cốt Ma thì tức anh ách trong lòng, nghiến răng trèo trẹo mà chẳng biết làm gì hơn.
Ba người chìm lặng trong suy nghĩ kế sách đối phó với cứu người, đương nhiên nỗi lo của Tân Tiệp cũng không kém gì so với Vô Hận Sinh. Chàng thầm hiểu chỉ cần trừ vòng độc kia thì chuyện đối phó với Ngọc Cốt Ma chẳng thành vấn đề.
Tuyết vẫn lất phất đổ xuống...
Đột nhiên từ dưới thảo bình một giọng cười khanh khách vang lên chấn động rừng đêm. Dưới màn tuyết nhận ra ngay một bóng người lững thững đi vào rừng, đầu tóc rối bù, mặt mày lem luốc bùn đất, chiếc trường bào lấm lem dơ bẩn như chẳng còn có thể dơ hơn. Nhưng nếu như nhìn kỹ thì vẫn nhận ra được chiếc trường bào kia bằng một loại vải đắt tiền, chỉ có điều dơ bẩn khiến người ta chẳng còn nhìn ra mà thôi...
Lão hán này vừa đi vừa ngửa cổ lên trời cười kha khả, rồi cất tiếng ngâm nga :
- “Lão ngư sông lạnh buông câu, mồi không lưỡi thẳng cá đâu cắn càn, nực cười độc điếu Hàn giang!” Ha ha ha... thực là nực cười, ha ha...
Lão cứ lẩm nhẩm một mình như chẳng để ý gì phía trước, thân hình cứ lắc lư đi thêm một đoạn hốt nhiên lại bật lên tiếng khóc. Tiếng khóc trong đêm khuya tuyết lạnh thì càng thê lương sầu thảm...
Cứ đi một lúc hết khóc lại cười, rồi còn đứng lại ôm một gốc mai già

xăm xoi nhìn ngó, tợ hồ như tìm lại kỷ niệm trên thân mai chăng?
Bấy giờ cả bốn người chính đang nghĩ cách đối phó nhau, thấy có người đi tới vừa khóc vừa cười bất giác đều thầm nghĩ :
- "Đồ điên!"
Ngọc Cốt Ma chuyển nhanh ánh mắt nhìn người kia, rồi chẳng còn thèm để ý nữa cất tiếng nói với Vô Hận Sinh :
- Vô Hận Sinh, ngươi nên chấp nhận đi là hơn. Luận về võ công thì Ngọc Cốt Ma ta thừa nhận còn kém Thế Ngoại Tâm Tiên ngươi một bực, nhưng nếu luận về dụng độc thì... Hắc hắc, thì Ngọc Cốt Ma ta cử thế vô song!
Vô Hận Sinh nghe một câu này tức giận, song chỉ "Hừ" một tiếng lạnh lùng, không nói ra cũng hiểu lão thừa nhận lời là hắn đương nhiên.
Nào ngờ Ngọc Cột Ma vừa nói dứt câu, đột nhiên một giọng người như chuông vỡ vang lên :
- Kẻ nào dám khua môi múa mép đến thế?
Mọi người giật mình nhìn lại mới thấy chính là người vừa xuất hiện bộ dáng điên khùng kia, nhưng lúc này khi lời ra thì chẳng còn chút gì là điên khùng như lúc nãy.
Tân Tiệp và Mai Sơn Dân ngờ ngợ thấy vóc dáng người này quen quen, nhưng vì trong đêm mà ở khoảng cách còn xa, nên chưa nhận ra được là ai...
Ngọc Cốt Ma chính đang lớn mồm tự đắc, bỗng nhiên bị người kia lên tiếng quát lại thì đại nộ quát lớn :
- Tên hương dân nào mà dám đến đây phá đám, nhanh báo cẩu danh cẩu tính ra mau?
Lão hán kia đột nhiên ngửa mặt cười dài một tràng man rợ, ngừng bặt tiếng cười, từ trong hai ánh mắt phát ra tinh quang xuyên thấu trong màn đêm. Tân Tiệp trong lòng thoáng động định mở miệng nói, thì lão già đã gầm lên như sấm :
- Lão phu họ Kim, tên Nhất Bằng!
Bấy giờ đêm khuya rừng lạnh, giọng nói như sấm của lão già vang lên chấn động cả khu rừng, âm hưởng vang vọng đi xa mãi còn nghe thấy. Tân Tiệp và Mai Sơn Dân trong lòng hiểu ra, nhưng Vô Hận Sinh và Ngọc Cốt Ma thì chẳng hề động tâm, nguyên là vì bọn họ ở ngoài Đông Hải, nên còn chưa biết đến danh Kim Nhất Bằng.
Lúc này Kim Nhất Bằng chừng như thần trí tỉnh táo, chẳng còn chút gì là điên cuồng, bước chậm rãi mà trầm ổn đi tới, trên khuôn mặt lấm lem đất cát cũng có thể nhận ra được nụ cười nhạt.
Khi đi ngang qua chỗ Tân Tiệp và Mai Sơn Dân lão nhướn mày một

cái, chừng như muốn nói :
- Tiểu tử ngươi cũng có mặt đây sao!
Mọi người đều bị thất thần ngơ ngác trước cử chỉ lời nói của Kim Nhất Bằng, chỉ thấy lão ta ưỡn ngực bước thẳng tới chỗ Ngọc Cốt Ma thần thái rất cao ngạo.
Ngọc Cốt Ma ngược lại chẳng hề biết lai lịch của người này như thế nào, nhưng thấy đối phương cứ đi thẳng đến phía mình, bất giác hít sâu một hơi ngầm đề phòng chờ đợi.
Kim Nhất Bằng bước chân đã đến ngay mép vòng độc quanh người Ngọc Cốt Ma, thế nhưng vẫn không thấy ngừng lại mà tiếp tục bước.
Bấy giờ ai nấy đã nhìn ra một điều, nơi bước chân lão ta đi qua không hề để lại một vết chân nào trên mặt tuyết, đến ngay cả Vô Hận Sinh cũng biến sắc thầm thốt lên :
- "Tên này cứ nhìn bộ cước của hắn cũng biết khinh công siêu quần. Ài... xem trước nay ta cho rằng Trung Nguyên không người tài thì lầm lắm!"
Kim Nhất Bằng đi mãi đến khi cách Ngọc Cốt Ma ba bước mới ngừng lại, cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Nghe ngươi tự ngạo dụng độc thiên hạ vô song, Ha ha... Ông là người đầu tiên không phục!
Ngọc Cốt Ma vốn nghĩ người này có lai lịch danh đầu gì ghê gớm, đến khi nghe câu này thầm hiểu đối phương muốn tỷ thí độc với mình thì trong lòng yên tâm hơn, thầm nghĩ :
- "Ngươi cầm chắc cái chết!"
Bấy giờ cũng bằng một giọng lạnh lùng cuồng ngạo nói lại :
- Chính là Ngọc Cốt Ma ta nói câu đó, ngươi không phục chăng?
Kim Nhất Bằng ngửa mặt lên trời cười dài quái đản, mắt cứ nhìn trời, căn bản chẳng cần nhìn đến đối phương.
Ngọc Cốt Ma bộc phát cơn nộ chẳng nhịn được thét lớn :
- Ngọc Cốt Ma ta chân đạp cùng trời nát nước, Đông Hải không cây cỏ độc dược nào là không thuộc như chỉ trong bàn tay, bọn Trung Nguyên các ngươi chỉ là thứ ếch ngồi đáy giếng biết gì chứ?
Kim Nhất Bằng bỗng im bặt tiếng cười ngớ người chẳng nói gì.
Ngọc Cốt Ma nghĩ vừa rồi Kim Nhất Bằng nghe danh mình mà chấn động thất sắc, cho nên càng cười lớn đắc ý hơn.
Nào ngờ Kim Nhất Bằng cất tiếng nói :
- Ta chính đang ngạc nhiên chẳng hiểu vì sao trên đời này có kẻ ngu dám múa rìu qua mắt thợ trước Kim Nhất Bằng ta? Thì ra các hạ chỉ là thứ Man Di hải ngoại, thực chẳng trách! Ha ha...
Ngọc Cốt Ma tức điếng người chẳng còn nhịn được, tay áo phất lên

lập tức một làn khói xám bay ra nhằm thẳng vào người Kim Nhất Bằng...
Nơi Kim Nhất Bằng đứng chỉ cách Ngọc Cốt Ma ba bước, làn khói độc do Ngọc Cốt Ma phát ra bao trùm cả chu vi năm trượng, cho nên Kim Nhất Bằng vốn né tránh cũng không tránh được.
Vô Hận Sinh đứng ngoài nhìn thấy cũng chấn động, bất giác "Ồ" một tiếng...
Nào ngờ Kim Nhất Bằng chẳng những không hề nhảy né tránh mà ngửa mặt lên trời há mồi hút dài một hơi, khiến bao nhiêu khói độc bay nhanh vào mồm!
Ngọc Cốt Ma vừa kinh vừa giận, nhưng bản tính tranh thắng trong lòng khởi lên khiến lão ta chẳng bao giờ chịu thua, lập tức phất tay liên tục, mồm thét lớn :
- Lão tiểu tử, ngươi có bản lĩnh bao nhiêu mà dám đem mạng ra đánh cuộc với Ngọc Cốt Ma ta?
Kim Nhất Bằng cười kha khả chẳng cần đáp lại, bỗng nhiên nhìn nhanh Tân Tiệp đứng bên ngoài nói :
- Oa nhi, ngươi mang bình rượu đến cho ta!
Vừa nói lão vừa chỉ tay vào bình rượu "Mai Tử Hương" của Mai Sơn Dân còn nằm bên đống lửa tàn.
Tân Tiệp chẳng biết lão ta định làm gì, nhưng cũng nghe lời đến nắm bình rượu lên. Đống lửa tuy đã tắt ngầm từ lâu, nhưng bình rượu vẫn còn thấy âm ấm, chàng gọi lớn :
- Kim lão tiền bối, đón lấy!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 26
Phong hồi lộ chuyển

Miệng nói, tay ném nhanh bình rượu từ ngoài xa bảy trượng bay vào.
Thì ra chàng vẫn còn ngại vòng độc dưới đất của Ngọc Cốt Ma.
Kim Nhất Bằng đầu chẳng ngoái lại, mà giơ tay ra đón đúng bình rượu, sau gáy lão cứ như mọc thêm một con mắt, chẳng những bắt trúng mà còn đúng vào quai bình, một giọt cũng không đổ ra ngoài.
Kim Nhất Bằng còn chưa kịp nói gì thì Ngọc Cốt Ma đã cướp lời :
- Hay lắm, chính hợp ý ta. Lão tiểu tử ngươi có dám thưởng thức một chén rượu của ta chăng?

- Có gì mà không dám!
Kim Nhất Bằng đáp rồi trao bình rượu cho lão ma.
Ngọc Cốt Ma tiếp lấy bình rượu, dỡ nắp bình rót ra một chén nhỏ, búng tay mấy cái vào miệng chén. Không nói cũng biết lão đã cho độc vào trong chén rượu. Ngọc Cốt Ma cười nhạt nói :
- Chẳng ngại gì mà nói cho ngươi biết, trong rượu này ta đã thi độc "Lập Bộ Đoạn Trường". Nếu ngươi thấy sợ mà không dám uống thì hãy cầu xin ta tha cho!
Đứng bên ngoài xem, Vô Hận Sinh và Mai Sơn Dân đều chấn động buộc miệng la lên, trong lòng thầm nghĩ :
- "Lập Bộ Đoạn Trường là loại dược vật tối độc trong thiên hạ, chỉ cần nhấp một hớp thì đi chưa quá ba bước đã đứt ruột nát gan mà chết. Không biết Kim Nhất Bằng có bỏ cuộc hay không?"
Nào ngờ Kim Nhất Bằng chẳng thèm nói nửa lời, bưng chén rượu uống một hơn cạn sạch. Rồi đột nhiên lão nhướng cao mày, thét :
- Giờ ngươi có dám nếm một chén rượu của ta không?
Vừa nói, tay tay nắm bình rượu, lão cũng dốc ra đầy một chén rượu nhỏ.
Ngọc Cốt Ma chăm chú theo dõi nhưng không hề thấy Kim Nhất Bằng có một cữ chỉ nào khác lạ, đến ngón tay cũng không chạm đến rượu, căn bản chừng như Kim Nhất Bằng không hề thi độc. Lão lại nghĩ rằng :
- "Cho dù có độc đi chăng nữa thì ta chỉ cần uống một viên "Bách Độc Long Diên" thì độc nào mà chẳng giải được, uống có ngại gì?"
Bấy giờ Ngọc Cốt Ma tiếp lấy chén rượu, cũng đưa lên miệng uống sạch, rồi cười kha kha, đắc ý nói :
- Ta khuyên lão sất phu ngươi nhanh đi mua quan tài chuẩn bị hậu...
Chữ "sự" cuối cùng lão ma chưa kịp nói ra thì đột nhiên thét lên một tiếng, người bật ngửa ra nằm trên đất, chân co duỗi thêm mấy cái rồi nằm im bất động!
Kim Nhất Bằng thì ngược lại, mặt không một chút biểu hiện, quay người bước đi mà đầu chẳng quay lại nhìn lão ma lần nào.
Chuyện xảy ra quá đột ngột làm Vô Hận Sinh há hốc mồm, chẳng thể tin nổi chuyện vừa xảy ra trước mắt. Lão thầm hiểu Ngọc Cốt Ma thịnh danh dùng độc đã gần như bá vương, vậy mà trong chớp mắt lại bị một người chưa từng nghe tiếng dùng độc hạ độc giết chết ngay tại đương trường. Câu nói cuồng ngạo "Trung Nguyên không người" có lẽ lão chẳng bao giờ dám thốt ra nữa!
Tân Tiệp và Mai Sơn Dân thì thầm tin Kim Nhất Bằng đã thuộc hạng tổ sư dụng độc. Ngọc Cốt Ma tự ngạo tự cuồng, chẳng biết trời cao

đất rộng thì chuốc lấy cái chết là điều đương nhiên.
Nên biết Kim Nhất Bằng có ngoại hiệu là “Độc Quân” là có nguyên do. Lão ta là một “đại quái vật” ngàn năm hiếm thấy, đối với các loại độc của lão tuy không dám nói “tuyệt hậu” nhưng có thể khẳng định là “vô tiền”. Chính vì lão suốt ngày đánh bạn với các loại độc trong thiên hạ mà tính tình biến thành cổ quái. Nếu nói là trúng độc thì lão ta đã trúng độc cả trăm, cả ngàn lần rồi. Nhưng mỗi loại độc tính lại mỗi khác, tính xung khắc nhau với nhau cũng mạnh gọi là “tương xung tương khắc” nên khi xâm nhập vào cơ thể lão, chẳng những biến đổi luôn cá tính của lão mà đồng thời còn làm cho thần kinh lão bất ổn mà phát điên phát dại. Nhưng cũng vì thế mà trong máu huyết của lão sản sinh ra một sự đối kháng độc tính rất mạnh. Độc dược bên ngoài giờ đây chẳng thể nào xâm nhập được vào người lão. Ngọc Cốt Ma thi triển “Lập Bộ Đoạn Trường” tuy là tuyệt độc thiên hạ nhưng há có thể làm gì nổi một “đại quái vật” bách độc bất xâm như Kim Nhất Bằng? Ngược lại Kim Nhất Bằng thi triển “Vô Hình Độc” thì lấy mạng Ngọc Cốt Ma dễ như trở bàn tay.
Vô Hận Sinh lúc này vừa kinh vừa mừng, liền thi triển khinh công lướt người tới, song thủ thi triển một chiêu “Sơn Điêu Bổ Thố”, hai tay chộp vào áo ái thê và ái nữ rồi phi nhanh ra ngoài. Khinh công này của lão thực đã đến tuyệt đỉnh. Tân Tiệp nhìn thấy cũng thầm thán phục.
Bấy giờ chàng bước nhanh tới bên Mậu Thất Nương và Thanh nhi, nhìn thấy hai người tuy tiều tụy nhưng thần thái bình thường, tựa hồ như đang mê ngủ.
Vô Hận Sinh đưa tay án vào mấy chỗ trên hai người. Hai người phút chốc hồi tỉnh lại mà không hề thấy có hiện tượng trúng độc. Hiển nhiên vừa rồi Ngọc Cốt Ma đã cho họ uống thuốc giải trước, cho nên nằm trong vòng độc mà họ vẫn không bị nguy hại gì.
Thanh nhi hồi tỉnh lại, ánh mắt đen láy như vẫn còn mơ hồ ngước lên nhìn.
Đầu tiên nàng nhận ra phụ thân đang cúi nhìn mình, bất giác buộc miệng kêu lên :
- Cha!
Rồi nàng bổ vào lòng Vô Hận Sinh mà khóc nấc lên.
Nhắc lại chuyện Vô Hận Sinh trước đây khi bị chìm thuyền trong bão biển, lão may mắn vớ được một mảnh ván thuyền, cộng với công lực của lão mà trôi dạt trên biển mấy ngày. Khi cơn bão qua đi thì lão bị dạt vào một bãi cát. Lão lên bờ rồi mới biết mình bị sóng đánh dạt vào một hòn đảo hoang. Suốt hai ngày trên đảo, lão không có gì vào

bụng, may mắn mà tìm được nước uống nên lão gần như kiệt sức. Trong tình cảnh nguy khốn nhất thì may thay lão gặp được một thuyền đánh cá cứu đưa vào đất liền. Nhờ vậy mà lão mới còn sống đến ngày hôm nay.
Lão trong lòng vừa đau khổ khi nghĩ đến ái thê ái nữ chết trong sóng biển, rồi lại căm hận Mai Sơn Dân về cái chết của Mậu Cửu Nương. Do đó lão đổ hết nỗi hận ấy lên đầu Mai Sơn Dân mà dốc tâm đi tìm Mai Sơn Dân để trả thù.
Nhưng lúc này, lão thấy vợ con vẫn còn sống mà Mai Sơn Dân giờ thì võ công đã mất, tự nhiên cơn giận trong lòng đã nguôi đi phần nào. Ái nữ đã ở trong lòng còn ái thê thì bên cạnh, lão xúc động muốn rơi nước mắt, cũng chẳng nói thêm lời nào nữa, liền đứng lên nắm tay ái thê và ái nữ tung người phóng đi...
Thanh nhi lúc này chợt nhận ra Tân Tiệp, bất giác buộc miệng kêu lên :
- A, Tân ca... là huynh...
Nhưng Vô Hận Sinh đã phóng người đi rất nhanh khiến cho tiếng gọi của Thanh nhi chưa dứt mà lão đã ra đến ngoài cả mười trượng.
Bên tai Thanh nhi chị kịp nghe giọng Tân Tiệp truyền theo gió :
- Thanh nhi... chờ một chút!
Mai Sơn Dân nhìn Tân Tiệp thần thái như mất mát điều gì, bèn hỏi :
- Tiệp nhi, ngươi quen nàng sao?
Tân Tiệp mặc nhiên gật đầu.
Mai Sơn Dân đã tìm được câu trả lời trên nét mặt của Tân Tiệp, bất giác lão thở dài. Bản thân lão năm xưa trai trẻ cũng đã trải qua cảnh này nên thấu hiểu lòng chàng lúc này! Thấy Tân Tiệp cứ chìm trong im lặng, lão liền thay đổi câu chuyện nói :
- Tiệp nhi, ta xem thanh “Mai Hương kiếm” đêm nay đại công cáo thành.
Tân Tiệp nghe nói tới chuyện này thì kinh động, nghĩ lại mình từng hào khí hiên ngang lập lời thề thì bất giác thấy thẹn, quay người lại đáp :
- Mai thúc thúc, chúng ta về nhà thôi...
Mai Sơn Dân “ừm” một tiếng nhưng liền lập tức nghĩ ra điều gì nói :
- Đúng rồi, vừa rồi Ngọc Cốt Ma thi triển “Thấu Cốt Đoạn Hồn Sa”, trong vòng mấy canh giờ vẫn còn tác dụng. Tiệp nhi nên tạm thời ở lại đây, chờ cho đến khi vòng độc kia hết tác dụng. Ngươi nhớ là chớ nên chạm vào nguy hiểm.
Nói rồi lão cười ha hả, cầm bình rượu lên đi về.
Tân Tiệp còn lại một mình, ngồi suy nghĩ bao chuyện đã qua. Chàng

nghĩ :
- “Ngọc Cốt Ma tuy là một ác ma nhưng cũng nên chôn cất hắn chớ để nằm chết thối trong rừng mai này.”
Nghĩ thế chàng liền đào một chiếc huyệt, định đi tới mang xác Ngọc Cốt Ma đem chôn nhưng nghĩ lão ác ma này trên người đầy chất độc, không thể khinh suất chạm vào được. Trong đầu nghĩ nhanh chàng liền tung chưởng đẩy tới khiến thi thể của Ngọc Cốt Ma bay bổng lên không. Chàng bay người theo tung ra một cước. Thi thể Ngọc Cốt Ma rơi xuống đúng vào trong huyệt.
Chàng nhanh chóng vùi đất lấp lại.
Xong mọi chuyện, ngước nhìn sắc trời trời đã tang tảng sáng. Chàng nhớ lại trận đấu độc vừa rồi giữa Ngọc Cốt Ma và Kim Nhất Bằng quả là hiếm thấy, đồng thời cũng nhận ra được cái lợi hại của người biết dụng độc. Liền nghĩ :
“Nếu hành tẩu giang hồ mà cũng có kiến thức nhiều về độc thì càng lợi cho bản thân.”
Bấy giờ nhớ nhanh đến quyển “Độc Kinh” còn trong người, vừa rồi lại quên trao nó lại cho Kim Nhất Bằng, nhưng rồi nghĩ lại là ái nữ của lão đã tặng cho mình thì cũng không cần trả lại, đằng nào giữ lại trong người lúc rảnh rỗi nghiên cứu cũng hay.
Chính đang lúc suy nghĩ miên man nên chẳng hay có hai bóng người đang lao nhanh tới. Ánh nắng ban mai chiếu rọi trong rừng bỗng bị hai bóng người che khuất khiến chàng giật mình tỉnh lại. Quay đầu nhìn lại thì thấy hai người kia đã sắp bước chân chạm vào vòng độc trên đất. Chàng thất thanh la lên :
- Không đi tiếp được...
Miệng nói, tay phất nhanh một chưởng đánh ra, có ý đẩy bật hai người kia lùi lại để cứu họ.
Hai người kia đang lao tới, bất ngờ nghe tiếng người thét rồi lại thấy chưởng kình ập tới thì giật mình, vội giơ chưởng lên đỡ. “Bốp” một tiếng vang lên...
Tân Tiệp chỉ muốn đẩy nhẹ hai người kia lùi lại sau cho nên phất chưởng chẳng vận nhiều kình lực, vì thế sau một chưởng này, thân hình chàng bị chấn động, lảo đảo lùi ra sau. Hai người kia cũng bị chấn động không ít, đều lùi lại ra sau xa mới đứng vững.
Tân Tiệp chân vừa đứng vững đã la lên :
- Không nên bước vào chỗ đó...
Hai người kia kinh ngạc vô cùng, chẳng hiểu gì nên hỏi lại :
- Các hạ nói không thể đi vào chỗ đất đó sao?
Tân Tiệp vì đứng hướng vào rừng mai, hai người kia đi từ ngoài vào

nên không nhìn rõ chàng. Nhưng chàng thì nhìn rất rõ bọn họ. Bất giác chàng buộc miệng kêu lên :
- A, thì ra là Kim thị huynh đệ. Vâng, vâng... chỗ đất kia đã bị nhiễm độc, không thể bước vào được. Cho dù công lực cao cường mà nhiễm phải chất độc kia thì cũng thâm cốt đoạn trường!
Thì ra hai người này chính là Kim Nguyên Bá và Kim Nguyên Trọng, hai vị Cái bang Hộ pháp mà trước đây chàng đã từng gặp.
Kim thị huynh đệ lúc này vẫn còn chưa nhận ra Tân Tiệp, cúi đầu nhìn xuống đất nhưng vẫn chẳng hiểu ra nguyên do vì sao trên đất nhiễm độc bèn nước mắt nhìn chàng hỏi :
- Các hạ có thể nói rõ hơn được không?
Bấy giờ Tân Tiệp mới đem chuyện vừa rồi kể qua cho Kim thị huynh đệ nghe. Cả hai nghe xong thì đều rúng động, thất sắc. Khi họ nhận ra người vừa cản đường họ khỏi xông vào vòng độc lại chính là Tân Tiệp thì càng cảm kích vô cùng. Hai người liền đi vòng qua chỗ đất bị nhiễm độc kia, đến trước mặt Tân Tiệp ôm quyền thi lễ, rồi nói bằng một giọng rất gấp nói :
- Đa tạ Tân lão đệ lại cứu ngu huynh đệ chúng ta thoát hiểm, nhưng hiện tại huynh đệ chúng ta có chuyện rất khẩn cấp. Ân này xin ngày sau báo đáp!
Nói rồi vái dài lần nữa rồi sóng vai nhau đi rất nhanh.
Tân Tiệp vốn trong lòng có hảo cảm với Kim thị huynh đệ, giờ thấy bọn họ vội vội vàng vàng bỏ đi như thế, chẳng biết họ có chuyện gì mà gấp gáp hốt hoảng đến thế bèn hỏi :
- Chỉ là chuyện nhỏ, xin hai vị chớ để tâm nhưng không biết nhị vị có chuyện gì khẩn trương. Chẳng biết tại hạ có giúp gì được không?
Kim thị huynh đệ đã chạy xa được một đoạn, nghe chàng hỏi thế thì hơi dừng chân lại. Kim Nguyên Bá ngoái đầu lại đáp :
- Tệ Bang chủ gặp nạn, không dám lưu lại lâu...
Kim Nguyên Trọng đã kéo tay Kim Nguyên Bá đi nhanh, chừng như sợ lưu lại giây phút nào là hỏng chuyện giây phút ấy.
Tân Tiệp nghe họ nhắc đến “Bang chủ gặp nạn” thì nghĩ ngay đến vị Bang chủ nhỏ tuổi đáng thương kia, trong lòng tự nhiên cũng thấy khẩn trương hẳn lên, bèn hỏi với theo :
- Nơi nào thế?
Kim thị huynh đệ đã chạy rất xa, chỉ nghe Kim Nguyên Bá đáp vọng lại :
- Ở đất Hồ Nam, không dám phiền đến tôn giá. Hẹn ngày sau gặp lại!
Nói xong thì cả hai thân hình đã vút đi khuất.
Tân Tiệp ngóng mắt nhìn theo hai bóng hành khất, trong lòng bất

giác nghĩ :
- “Vừa rồi Kim lão đại chừng như có ý định nhờ ta giúp một tay nhưng bị Kim lão nhị kéo chạy đi. Xem ra Bang chủ Cái bang gặp nạn chẳng phải tầm thường.”
Lại nghĩ :
- “Các nhân vật Cái bang thường vẫn thần mật khác thiên hạ nhưng tâm trường của họ đều tốt cả. Ta hiện tại cũng chưa có chuyện gì cần kíp, có thể đi Hồ Nam một chuyến xem có thể giúp gì được cho họ chăng?”
Chủ ý đã định nhưng chàng vẫn phải đứng chờ thêm một hai canh giờ nữa, đến khi kiểm tra thấy vòng độc trên tuyết đã trắng trở lại nghĩ độc hẳn đã không còn thì mới yên tâm.
Bấy giờ mới quay người trở về ngôi nhà cỏ của Mai thúc thúc.
Con đường chẳng xa, chỉ mất thời gian chừng một tuần trà thì đã về đến nhà Mai Sơn Dân. Đã một năm rồi chàng mới trở về lại ngôi nhà của Mai thúc thúc, trong lòng chợt nhớ lại những chuyện trước đây.
Mai Sơn Dân đã chờ chàng trước cửa, thấy chàng về liền nói ngay :
- Tiệp nhi mau kể lại chuyện một năm qua thế nào cho ta nghe.
Tân Tiệp ứng thanh “dạ” một tiếng rồi đem những chuyện xảy ra một năm qua kể lại hết sức ngắn gọn mà đầy đủ cho Mai Sơn Dân nghe.
Mai Sơn Dân im lặng lắng nghe cẩn thận. Khi nghe Tân Tiệp kể đến chuyện Hầu Nhị bị hại thì Mai Sơn Dân bất giác nghiến răng mà bật khóc thành tiếng. Khi chàng kể đến chuyện kỳ ngộ trên Tiểu Trấp đảo thì Mai Sơn Dân thần sắc hứng thú hẳn lên. Nhưng đến khi chàng kể chuyện đánh nhau với Hải Thiên song sát cả ngàn chiêu thì lão đã hiểu ra vấn đề. Nguyên là vừa rồi, khi còn ở ngoài rừng, Mai Sơn Dân đã tận mắt nhìn thấy Tân Tiệp đấu chưởng với Ngọc Cốt Ma.
Khi nghe Tân Tiệp kể về chuyện trên Thái Sơn đại hội thì lão cười khinh thị, chừng như chuyện năm xưa giờ đây đã chẳng còn khiến cho lão phải để tâm đến.
Tân Tiệp kể một hơi mất cả hai canh giờ mới xong. Mai Sơn Dân nghe hết mọi chuyện thì không nói tiếng nào mà lại chìm trong trầm tư suy nghĩ.
Tân Tiệp ngừng một lúc rồi nói :
- Thanh “Ỷ Hồng kiếm” trong tay Lệ lão tặc quả là thần binh dị khí, sắc bén vô cùng, không biết thanh “Mai Hương kiếm” có thể địch lại không?
Mai Sơn Dân chừng như vẫn không nghe chàng hỏi, im lặng một lát, mới nhìn chàng hỏi một câu :
- Bộ pháp thần kỳ của Huệ đại sư truyền cho ngươi thế nào, ngươi

hãy biểu diễn một lượt xem...
Tân Tiệp gật đầu nói :
- "Cật Ma Thần Bộ" có thể nói là tuyệt học tâm huyết của Huệ đại sư...
Nói rồi chàng đứng dậy biểu diễn qua một vòng.
Mai Sơn Dân chăm chú xem xong rồi chép miệng nói :
- Quả là thần kỳ vô cùng. Thế còn "Đại Diễn Thần Kiếm" thế nào ngươi biểu diễn xem!
Tân Tiệp chẳng hề suy nghĩ gì, nghe nói thế liền dùng một cành cây thay kiếm thi triển pho kiếm pháp từ khởi thức "Phương Sinh Bất Tức" cho đến thức cuối cùng "Hồi phong chuyển chiết", cả thảy mười thức với năm mươi tiết biến hóa kỳ ảo.
Mai Sơn Dân càng xem thì càng chau mày suy nghĩ. Đến khi chàng diễn hết pho thì lão trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Ngươi đã từng đem hai môn cái thế tuyệt học này phối hợp làm một thi triển lần nào chưa? Có nghĩa là bộ pháp thi triển "Cật Ma Thần Bộ" còn tay kiếm xuất chiêu trong "Đại Diễn Thần Kiếm"?
Quả nhiên dưới mắt của một nhân vật đại tôn sư thì có khác. Một câu này khiến cho Tân Tiệp bừng tỉnh, vui mừng nói :
- Tiệp nhi chưa từng nghĩ đến. Quả là tuyệt diệu!
Nói rồi chàng để tâm suy nghĩ, cố đem hai pho tuyệt kỹ bộ pháp và kiếm pháp phối hợp với nhau.
Mai Sơn Dân thấy chàng lĩnh ngộ ý của mình nhanh chóng thì vui mừng vô cùng, đi nhanh vào nhà đến xem lò luyện kiếm chính đang luyện thanh "Mai Hương kiếm", để yên cho chàng suy nghĩ.
Mai Hương kiếm vốn đã là một thanh cái thế kỳ kiếm, giờ luyện thêm "Thiên Niên Chu Trúc" thì càng tăng thêm tính cương mãnh, sắc bén của nó.
Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân suốt hôm ấy cứ ở bên lò luyện kiếm.
Cho đến tận chiều tối mới đem thanh "Mai Hương kiếm" ra khỏi lò.
Rời khỏi nhà sau Mai Sơn Dân ra đến nhà trước thì đã thấy Tân Tiệp ở đó chính đang thi triển từng chiêu từng thức một cách chậm rãi.
Mai Sơn Dân chỉ đứng im lặng nhìn chàng luyện, thầm hiểu rằng chàng đã lĩnh hội hết yếu quyết bên trong của hai pho tuyệt kỹ kia.
Qua thêm một lúc nữa, bỗng nhiên nhìn thấy chàng khựng người đứng lại, chau mày suy nghĩ. Mai Sơn Dân thầm hiểu chàng đã nhận ra một vấn đề khó khăn nào đó.
Tân Tiệp luyện liền một lúc đến chín lần mới thông được một chiêu vừa rồi.

Khi chàng nhìn lại thì mới thấy Mai Sơn Dân đã đứng nơi cửa. Chàng định tiến tới thi lễ thì Mai Sơn Dân đã ném thanh "Mai Hương kiếm" cho chàng.
- Đa tạ thúc thúc!
Tân Tiệp thốt lên mấy tiếng, giơ tay đón lấy thanh bảo kiếm rồi lại múa một chiêu vừa lĩnh hội được.
Trong gian phòng không lớn cũng không nhỏ, chỉ còn thấy ánh kiếm loáng lên ngời ngời, kiếm khí phát ra lạnh không gian. Đúng là một thanh bảo kiếm đầy uy lực.
Tân Tiệp hấp thu được kiếm pháp và bộ pháp thần kỳ, giờ đây trong tay nắm một thanh bảo kiếm thì lòng phấn chấn vô cùng. Chàng thi triển từng chiêu từng thức càng lúc càng thấy hứng. Ban đầu còn chậm sau lại nhanh dần. Kiếm pháp thần kỳ phối hợp cùng bộ pháp ảo diệu. Giờ đây kiếm với người như hợp nhất làm một. Đến Mai Sơn Dân là tay đại hành gia về kiếm pháp cũng không phân biệt được đâu là đâu.
Tân Tiệp múa một hơi đến bốn vòng mới chịu ngừng tay, chàng bước đến trước mặt Mai Sơn Dân thấy thúc thúc mỉm cười hài lòng, vội ôm quyền thi lễ nói :
- Mai thúc thúc, hai môn tuyệt kỹ này phối hợp với nhau thì chẳng khác gì rồng gặp mây, "Đại Diễn Thần Kiếm" vốn đã đầy biến hóa thì giờ đây càng tăng thêm uy lực gấp bội, đã thế lại còn được thúc thúc tặng bảo kiếm này nữa thì lo gì không phá được kiếm trận của Ngũ đại kiếm phái!
Mai Sơn Dân chỉ gật đầu cười nói :
- Ngươi luyện đã cả ngày rồi, mau vào ăn cơm đi.
Cơm chiều xong, Mai Sơn Dân cùng chàng ngồi uống trà. Lão hỏi :
- Tiệp nhi định làm chuyện gì tiếp theo đây?
Tân Tiệp nói :
- Vừa rồi ngoài rừng, Tiệp nhi gặp được hia vị hành khất...
Rồi chàng đem chuyện hai lần gặp Kim thị huynh đệ kể cho Mai Sơn Dân nghe. Chàng tiếp :
- Vì thế Tiệp nhi nhân lúc không có việc gì định đi một chuyến đến Hồ Nam xem có thể giúp gì được cho Cái bang một tay không.
Mai Sơn Dân gật đầu tán thành :
- Thân làm võ sĩ thì vì nghĩa hành hiệp là chuyện cũng đáng làm!
Hàn huyên thêm một hồi lâu nữa, hai người mới đi ngủ.
Sáng sớm hôm sau, Tân Tiệp chuẩn bị lên đường. Chàng vừa về đến nhà một ngày giờ lại phải ra đi thì bất giác trong lòng quyến luyến. Mai Sơn Dân nhận ra biểu hiện trên mặt chàng nên vừa đeo

thanh “Mai Hương kiếm” lên lưng cho chàng vừa nói :
- Thanh “Mai Hương kiếm” này đã theo bên mình ta suốt hơn hai mươi năm hành tẩu giang hồ, diệt không biết bao nhiêu tên đại ác ma. Hôm nay ngươi dùng thanh kiếm này hành hiệp giang hồ thì nhất định phải giữ gìn uy danh của Thất Diệu Thần Quân năm xưa, báo cho được đại thù. Ta hy vọng Hải Thiên song sát sẽ trả món nợ của song thân ngươi dưới thanh “Mai Hương kiếm” này!
Một câu này khiến cho Tân Tiệp tăng thêm dũng khí, đồng thời cũng là một sứ mệnh mà chàng phải làm tròn. Chàng không những phải trả thù cho song thân mà còn phải thay Mai thúc thúc trả thù.
- Tiệp nhi tuân lệnh thúc thúc!
Vừa nói chàng vừa chấp tay vái tạ nhận lãnh bảo kiếm.
Mai Sơn Dân lại nói :
- Con trai của Đơn Kiếm Đoạn Hồn còn sống hay chết cũng chưa thể khẳng định được. Nếu có dịp thì ngươi cũng nên tìm hiểu xem sao? Còn một điều nữa...
ngươi giờ đây công lực, sở học đã đạt đến độ cao thâm mạc trắc, có thể nói là vượt qua hẳn ta năm xưa cho nên không cần phải dùng ngoại hiệu Thất Diệu Thần Quân của ta để hành đạo giang hồ nữa. Những tưởng ngươi đã có thể tự lập danh thiên hạ rồi đó!
Tân Tiệp cúi đầu nói :
- Tiệp nhi xin ghi nhớ, nguyện không phụ lòng thúc thúc.
Hai người còn ân cần hàn huyên một lúc nữa. Mai Sơn Dân tiễn chân chàng ra đến rừng mai mới chia tay.
Trời đã ngừng đổ tuyết. Ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp rừng mai tươi sắc.
Tân Tiệp thi triển khinh công thượng thừa lướt đi trên đầu những ngọn mai chớm nụ. Mai Sơn Dân ngóng mắt trông theo bóng chàng mà chép miệng :
- Trời còn có mắt nên cho Mai Sơn Dân ta gặp được tiểu tử này!
* * * * *
Từ Sa Long Bình ra đến bến thuyền trên Trường Giang chẳng bao xa, chỉ chừng hơn mười dặm. Tân Tiệp thi triển khinh công phóng đi chừng một canh giờ đã đến nơi. Gần đến phố thị thì người càng đông cho nên chàng thâu thân pháp, ra đường chính thả bộ mà đi.
Bên bến thuyền, người chờ qua sông rất đông. Dưới sông, thuyền sắp thành hàng chen chúc nhau, không còn yên tĩnh hoang sơ như trong Sa Long Bình.
Cảnh phố chợ tấp nập huyên náo đã hiện ra.
Tân Tiệp bước nhanh đến bến thuyền, thấy có một chiếc thuyền

khách xuống đã đông, chàng liền nhanh chân bước xuống, cất tiếng hỏi thuyền phu :
- Thuyền này thuận dòng đi Tam Hiệp chứ?
- Vâng, mời thiếu hiệp lên thuyền nhanh. Thuyền nhổ neo ngay bây giờ!
Nghe thuyền phu đáp thế, Tân Tiệp bước nhanh xuống thuyền tìm chỗ ngồi.
Chỉ thêm một chốc thì thuyền phu quả nhiên nhổ neo, chống thuyền ra xa bờ, rồi cho thuyền xuôi dòng đi xuống. Thuyền phu ngồi cuối đuôi thuyền, hai tay nắm hai mái chèo nhưng chẳng cần chèo thì thuyền cũng trôi đi một cách thoải mái. Nước Trường Giang chảy xiết, giữa dòng bạt ngàn sóng nhấp nhô nên chỉ có những thương thuyền lớn mới dám đi ra giữa dòng, những thuyền nhỏ chở khách chỉ nương theo con nước mà đi.
Khách đi thuyền thường xuyên quá quen với sông nước nên đều ngồi cả vào khoang, riêng Tân Tiệp ngồi đầu thuyền, phóng mắt ngắm cảnh Trường Giang.
Thuyền chạy được một lúc thì nghe thuyền phu la lên :
- Phía trước có ghềnh nguy hiểm, quý khách xin để hết hành lý xuống sàn thuyền để tránh bị hất văng ra ngoài.
Tân Tiệp nhìn thuyền phu, thấy hai tay điều khiển hai mái chèo khéo léo đưa con thuyền lao đi càng lúc càng nhanh. Nguyên phía trước là đoạn sông thu hẹp lại khiến cho nước chảy xiết hơn. Con thuyền lao đi càng lúc càng nhanh hơn. Tuy thuyền chỉ mỏng manh như chiếc lá khô trên mặt nước nhưng lao đi một cách trầm ổn dưới sự điều khiển khéo léo của thuyền phu.
Đột nhiên lúc ấy trên bờ có tiếng người la lên :
- Ê, thuyền... cho ta qua sông với!
Thuyền phu đang ra sức giữ cho con thuyền chạy trầm ổn, nghe có tiếng người gọi thì chỉ liếc mắt một cái rồi lớn giọng đáp :
- Thuyền đầy lắm rồi, chẳng đi được đâu...
Nói hết câu thì thuyền đã chạy được một đoạn xa.
Tân Tiệp quay đầu nhìn vào bờ, chỉ thấy một trung niên nho sinh đang đứng tay vẫy miệng gọi, từ thuyền vào bờ cách chừng sáu bảy trượng, cứ nhìn bộ dạng người này thì hẳn là có chuyện gấp lắm.
Người kia lại la lên :
- Ta có chuyện khẩn cấp, nhanh cho ta đi...
Thuyền phu chau mày thét :
- Không thấy thuyền đầy rồi sao? Xem xem... đã quá mớm nước rồi kia...

Nói rồi y đưa tay chỉ vào ngoài mạn thuyền. Tân Tiệp quả nhiên nhìn thấy nước đã lên đến vạch trắng, là mức an toàn cho phép.
Nhìn lại thì người trên bờ nhún vai, nhếch mép cười bí ẩn.
Thuyền cứ tiếp tục lao đi theo dòng nước. Thuyền phu lại la lên :
- Chú ý, ngồi yên!
Tân Tiệp nhìn phía trước thấy có một mỏm đá nhô cao, trên có khắc ba chữ lớn “Vọng Ngã Lai”. Chàng chẳng hiểu ý nghĩa là gì, nhưng nhìn nước cứ cuồn cuộn ập tới vỗ vào đá bắn lên từng cột nước trắng xóa. Quả thực là nguy hiểm.
Thuyền phu lúc này hai tay đang gồng sức, điều khiển hai mái chèo cho con thuyền đi đúng thủy trình ngang qua mỏm đá kia...
Đúng lúc ấy, một bóng người từ trong bờ phóng ào nhanh ra. Khinh công của người này quả chẳng tầm thường, chỉ thấy y lộn mấy vòng đã đứng trầm ổn trên nóc khoang thuyền, ngay trên đầu thuyền phu. Khách trên thuyền vì ngồi trong khoang nên chẳng ai nhìn thấy, đến thuyền phu đang mải chăm chú điều khiển con thuyền nên cũng không mảy may hay biết gì. Chỉ có Tân Tiệp ngồi ngoài nên thấy rất rõ. Trong lòng chàng kinh động khi nhận ra người này chính là gã trung niên vừa gọi thuyền.
- “Thì ra hắn bám theo thuyền, đến chỗ này khi thuyền đến gần bờ hơn hắn mới nhảy lên thuyền. Hắn thi triển một chiêu khinh công này cũng đủ biết chẳng phải là nhân vật tầm thường, nhưng xem thần thái thì hắn cũng chẳng phải là chính đạo quân tử, không biết có hành động gì chăng?”
Nghĩ như thế, chàng chẳng lên tiếng, chỉ chú tâm theo dõi hắn.
Gã trung niên đứng trên nóc thuyền, ngạo nghễ nhìn xuống thuyền phu cười nhạt. Dường như hắn định kiếm chuyện với thuyền phu vì vừa rồi không cho hắn lên thuyền. Nhưng lúc này thấy thuyền phu còn mãi lo chèo chống qua ghềnh nước nên hắn chưa phát tác.
Đột nhiên chiếc thuyền tăng tốc một cách đột ngột, đồng thời mũi thuyền hơi chúi xuống, lao đi nhanh như mũi tên thoát khỏi dây cung. Tân Tiệp giật mình thốt lên một tiếng nhưng may là chàng ngồi trầm ổn, thân trên chỉ hơi chúi tới trước một chút. Ngược lại, gã trung niên đứng trên nóc khoang thuyền bị hất văng ra ngoài. Hắn đảo nhanh người đáp xuống được sàn thuyền. Nhưng lúc ấy, thân hình hắn chạm mạnh vào người thuyền phu khiến thuyền phu bị hất ngã nhào xuống sông...
Tân Tiệp nhìn thấy thì giật mình, chẳng kịp suy nghĩ, tung mình lao tới nhanh như làn khói. Khi thân hình của thuyền phu vừa chạm nước thì chàng cũng chộp được áo thuyền phu, để khí vọt ngược lên

lại thuyền.
Lúc này thì con thuyền chạy chậm lại mà trầm ổn, chẳng còn gì nguy hiểm.
Bấy giờ Tân Tiệp định thần nhìn lại mới biết thuyền vừa qua ghềnh. Chính độ dốc của ghềnh cao nên thuyền mới chúi đầu lao nhanh xuống như thế. Giờ đây dòng sông mở rộng phình ra như một cái đầm khổng lồ, thế nước hòa hoãn, chẳng còn gì nguy hiểm.
Chàng thân thủ tuy cao cường nhưng chưa từng đi nhiều trên sông nước nên mới bị kinh động như thế. Những người khác trong khoang thuyền thì vẫn bình tĩnh như không, rõ ràng bọn họ thường đi lại trên đoạn sông này nên chuyện vừa rồi chẳng còn là điều kinh ngạc đối với họ.
Thuyền phu bị một phen hú hồn, nhìn gã trung niên đầy kinh ngạc, chẳng hiểu hắn lên thuyền từ lúc nào? Nhưng cứ nghĩ thuyền đang chạy mà hắn vẫn lên được thì chẳng phải là người tầm thường nên thuyền phu chỉ ném cái nhìn giận dữ, rồi lại nắm mái chèo, tiếp tục cho thuyền đi.
Gã trung niên chừng như cũng nhận ra mình không phải nên im như thóc, tìm một chỗ ngồi xuống đầu thuyền. Hắn đưa mắt nhìn nhanh Tân Tiệp, đương nhiên là trong lòng hắn không khỏi chấn động trước một chiêu khinh công của chàng cứu thuyền phu. Tân Tiệp nhanh trí hơn liền lên tiếng nói trước :
- Vừa rồi huynh đài lên thuyền, khinh công thật tuyệt...
Chàng vốn trong lòng thầm nghĩ :
- “Người này nhất định là người trong võ lâm, chẳng biết hắn định đi về đâu mà vội vàng như thế. Liệu hắn có liên quan gì đến chuyện của Cái bang ở Hồ Nam hay không?”
Nghĩ thế chàng chủ động bắt chuyện để dò xem lai lịch của hắn thế nào?
Gã trung niên trong lòng cũng chính đang kinh ngạc lẫn hoài nghi về chàng, bấy giờ nghe nói thế thì lắc đầu đáp :
- Nào dám, nào dám!
Tân Tiệp nghe giọng nói của hắn như giọng người Lưỡng Quảng, trong lòng càng hồ nghi hơn, bèn hỏi :
- Dám hỏi tôn tính đại danh của huynh đài? Xem bộ dạng huynh đài thì dường như có chuyện gì rất gấp?
Nói đến đó, chàng cố ý để mắt theo dõi nét mặt của hắn nhưng người kia thần sắc vẫn không đổi, cất tiếng nói lớn :
- Tại hạ họ Ông, tên Chính. Các hạ nói đúng, tại hạ có chuyện gấp muốn đến Hồ Nam thăm một vị bằng hữu!

Tân Tiệp hơi chột dạ :
“Hắn đi Hồ Nam thì xem ra suy đoán của ta không sai!
Nếu như hắn là kẻ đối đầu với Cái bang thì chỉ e Kim thị huynh đệ khó đối phó nổi!”
Nghĩ thế chàng nói tiếp :
- Tiểu khả tên Tân Tiệp, nghe nói Hồ Nam non nước hữu tình, phong cảnh mỹ lệ nên định đến đó du sơn ngoạn thủy một chuyến. Nếu như huynh đài không chê thì chúng ta có thể đồng hành?
Ông Chính vội đáp :
- Tân huynh sao lại nói thế, được đi cùng một cao thủ thân thủ cao cường như Tân huynh thế này thì an toàn vô cùng, đồng thời cũng học hỏi được ít nhiều!
Tân Tiệp thầm hiểu ý hắn, đương nhiên là lòng hắn còn chưa phục, có ý sau này có dịp sẽ tỷ thí cùng chàng. Chàng cười lớn nói :
- Đâu dám thế! Công phu của đệ nào sánh kịp Ông huynh, nói ra chỉ thẹn như đèn dưới trăng!
Bọn họ nói chuyện với nhau một hồi thì thuyền đã đến Tam Hiệp. Cả hai thanh toán tiền rồi cùng nhau lên bờ, nhằm hướng Hồ Nam mà đi.
Suốt cả chặng đường, Tân Tiệp thỉnh thoảng khéo léo dò hỏi hành tung của đối phương nhưng Ông Chính chẳng hề hé lộ chút nào. Chàng đành chờ cơ hội hành động, tốt nhất là đừng để cho hắn nghi ngờ. Hai người thi triển khinh công mà chạy. Ông Chính có ý tỷ thí khinh công nhưng Tân Tiệp khôn khéo nhường đối phương, cho nên Ông Chính cũng chẳng biết được gì.
Chiều hôm ấy, hai người vào đất Hồ Nam. Một ngày rong ruổi không ngừng khiến cho cả hai đều mỏi chân, mệt người cho nên quyết định trước tiên tìm vào một khách điếm nào đó nghỉ chân. May mà chạy thêm một dặm nữa thì đến một tiểu trấn ven đường. Hai người lập tức tìm đến một khách điếm nghỉ lại qua đêm.
Bấy giờ trời đã vào giữa đông nhưng ở Hồ Nam chẳng có cái lạnh buốt người như phương Bắc. Tuy ngoài trời hoa tuyết đổ nhẹ nhưng không khí ấm hơn nhiều. Hai người chọn hai phòng, tắm rửa nghỉ ngơi một lúc rồi ra phía trước quán ăn cơm. Bữa cơm tối với các món đặc sản Hồ Nam khiến cho cả hai ăn ngon lành, chẳng ai khách khí với ai, ăn ngấu nghiến đến no mới thôi.
Tân Tiệp thấy đã quá no, chính lúc vừa buông đũa xuống định nói, bỗng nhiên bên phòng trong một giọng người ồm ồm vọng ra :
- Ngươi nói phái Không Động và Cái bang thanh toán nhau ngay trong bổn châu, không biết hư thực thế nào?

Giọng người vang ra nghe rất rõ. Tân Tiệp hơi giật mình ngưng thần lắng nghe, đồng thời mắt cũng liếc nhanh theo dõi thần thái của Ông Chính. Quả nhiên hắn cũng đang chăm chú nghe. Chàng đoán định điều mình nghĩ không sai, hắn tất đến Hồ Nam vì chuyện này, nhưng không biết là thù hay bạn với Cái bang?
Bên trong im lặng một lúc rồi giọng một người khác vang lên :
- Hắc! Hoàng lão đệ, tin tức của ngươi còn chưa còn chưa chính xác. Không phải là thanh toán mà Không Động thậm chí đã chộp được tân Bang chủ của Cái bang...
Tin này thì Tân Tiệp đã biết, chỉ nghe người được gọi là Hoàng lão đệ nói :
- Nghe nói hồi đêm hai vị Hộ pháp của Cái bang là Kim thị huynh đệ cũng đã xuất hiện...
Nói đến đó, bỗng nhiên giọng trở nên thấp nhỏ lại. Tân Tiệp cố vận hết thính lực để nghe mới nghe được đoạn sau, nhưng lúc được lúc không.
- Ngươi có biết công phu của bọn Kim thị huynh đệ chứ, nghe nói... trong một đêm vượt qua sáu cửa... bọn đệ tử Không Động... chẳng biết gì!
Tân Tiệp thầm hiểu võ công của Kim thị huynh đệ nên tình hình quả chẳng đáng ngại. Nhưng khi liếc nhìn thấy thần sắc của Ông Chính chấn động, kinh ngạc thì trong lòng tự nhiên xác định hắn đích thực là kẻ thù của Cái bang.
Lại nghe tên họ Hoàng nói :
- Thật sao? Lần này quả còn hơn quần hùng tụ hội. Chúng ta đằng nào cũng không có chuyện gì gấp, hay là đi xem thử một chuyến?
Giọng hắn vốn khàn khàn như chuông vỡ nên khi nói thì cất cao lên. Bọn Tân Tiệp ngồi bên ngoài đều nghe rất rõ. Chỉ nghe người kia cười lạnh lùng, nói :
- Ngươi gan lớn nhỉ?
- Sao chứ?
- Hừ, chung quanh Thần Đình tháp năm dặm, song phương đều bố trí thủ hạ canh giữ, đến dân thường đi ngang qua cũng không bỏ sót một ai. Chỉ cần biết là người trong giang hồ thì chẳng bao giờ chúng cho đi ngang qua đó.
Họ Hoàng chừng như không phục, giọng hắn càng khó nghe hơn nhưng chung quy chỉ là cãi nhau chuyện nên đi xem hay không, chẳng còn gì quan trọng.
Tân Tiệp vui lên, may mà chàng nghe được câu chuyện hai tên này, giờ đã biết được địa điểm. Chàng tính nhanh trong đầu cách hành

động. Bấy giờ nhìn thấy Ông Chính cũng cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ. Bất giác chàng cười lớn, nhìn hắn nói :
- Đặc sản Hồ Nam quả hơn nơi khác về khẩu vị, đậm đà mà cay nữa. Ông huynh có nghĩ thế chăng?
Ông Chính định thần lại, gật bừa đáp :
- Ừm, ừm... đương nhiên. Tại hạ cũng nghĩ thế!
Tân Tiệp tìm cách nói chuyện đâu đâu, không liên quan đến chuyện vừa nghe được của hai tên trong kia, một hồi nữa mới chia tay nhau ai về phòng nấy.
Tân Tiệp tuy đã biết song phương thanh toán nhau trong Thần Đình tháp thế nhưng còn chưa biết Thần Đình tháp nằm ở nơi nào?
Chàng chính đang định tìm người hỏi thì tiểu nhị bưng vào một chén trà nóng cho chàng.
Tiểu nhị đặt chén trà lên bàn rồi cúi mình nói :
- Thiếu gia dùng trà cho ấm người. Trà này là trà tươi thổ sản của vùng này. Khi chế có cho thêm gừng vào nên vừa tiêu thực vừa ôn trung tán hàn.
Tân Tiệp cười thầm, nghĩ tên tiểu nhị này thật khéo mồm khéo miệng.
Chàng gật đầu cười nói :
- Cảm ơn tiểu nhị ca. À... ta có chuyện muốn hỏi...
Tiểu nhị bồi một nụ cười, xoa tay nói :
- Có gì xin thiếu gia cứ dạy?
Tân Tiệp nói :
- Ta chỉ muốn hỏi thăm một nơi gọi là Thần Đình tháp. Ngươi có biết...
Chàng hỏi chưa hết câu thì tiểu nhị đã gật đầu lia lịa, nhanh nhẩu đáp :
- Biết, biết, cách đây không xa, nằm dưới chân một ngọn núi phía tây trấn này, chỉ cách chừng nửa dặm. Nhưng... tiểu nhân nghe nói ở đó hiện đang...
Tân Tiệp xua tay cắt ngang :
- Ta cũng có nghe chuyện đó nhưng ta chỉ hỏi để đến chiêm ngưỡng cảnh đẹp mà thôi. Nếu không tiện thì ta cũng không đi làm gì. Đa tạ tiểu nhị ca!
Nói rồi chàng nhét nhanh một ít bạc vụn vào tay hắn. Tiểu nhị vui mừng cúi đầu vái dài, cười hì hì, cảm ơn rối rít rồi trở ra ngoài.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 27
Long hổ tranh phong

Tiểu nhị đi rồi, Tân Tiệp trong đầu thầm nghĩ :
- “Không Động và Cái bang xưa nay chừng như không có gì thâm cừu đại hận, nhưng lần trước Lệ Ngạc từng đuổi theo truy sát Kim thị huynh đệ và tân Chưởng môn Cái bang Bằng nhi, mà hình như nguyên do chỉ là vì một chiếc vỏ kiếm. Chuyện này thì ta không quản đến, nhưng chung quy Bằng nhi thật đáng thương...”
Nghĩ đến đó trong đầu chàng lập tức hiện lên khuôn mặt thanh tú đáng yêu của Bằng nhi.
Qua một lúc, chàng lại nghĩ :
- “Tên Ông Chính chẳng biết lai lịch thế nào, nhưng nếu đúng là kẻ thù của Cái bang thì Kim thị huynh đệ rất nguy hiểm, chẳng biết Lệ lão tặc làm sao lại mời được những tên như thế này đến trợ thủ?”
Nghĩ vậy chàng quyết phải theo dõi sát Ông Chính mới được, bấy giờ ngồi trên giường tĩnh tọa dưỡng thần định trí...
Canh hai điểm lên, Tân Tiệp giờ đây công lực tinh thâm, các giác quan trong người đều thông linh mẫn tuệ, thoáng nghe tiếng áo lướt gió bên ngoài, chàng mở mắt ra cười thầm nghĩ ngay Ông Chính tất đến Thần Đình tháp. Chẳng chút chậm trễ, chàng xuống giường thoát nhanh ra ngoài phòng bằng cửa sổ lướt đi trong màn đêm như một làn khói.
Tân Tiệp đã hỏi tiểu nhị biết rõ phương hướng địa điểm của Thần Đình tháp, cho nên ra ngoài rồi chẳng chút do dự thi triển khinh công phóng đi rất nhanh.
Quả nhiên ít phút sau thì đã nhìn thấy một bóng đen lao đi phía trước, không nói cũng biết chính là Ông Chính. Mục tiêu đã phát hiện, chàng liền tăng tốc độ lướt đi như lưu tinh, nhưng đến một khoảng cách an toàn mới chạy chậm lại.
Ông Chính chạy phía trước chừng như không biết có người bám theo, đang chạy đột nhiên rẽ ngoặt sang trái vào trong một đám loạn thạch.
Tân Tiệp biết đã đến nơi, qua đám loạn thạch này tất đến Thần Đình tháp, chẳng còn trù trừ liền đề khí nhún mấy cái nữa đã tới đám loạn thạch, lẩn người nhanh vào trong đó. Nhưng nào ngờ, chân vừa vào đám loạn thạch thì nhận ra một cỗ kình lực từ phía trước đánh ập tới trước người. Tân Tiệp bất thần bị tập kích, nhưng chàng vốn cũng đã

có đề phòng nên thuận tay phất nhanh một chưởng đánh ra nghênh tiếp.
Chỉ nghe “Bình” một tiếng, chàng tuy thân hình còn lơ lửng trên không song chỉ chao đảo nhẹ đáp xuống trên một khối quái thạch, ngược lại người kia bị bật ngược về sau cả trượng.
Giờ thì chàng đã nhận ra kẻ vừa tập kích mình là Ông Chính, chẳng ngờ hắn chạy phía trước cũng đã nhận ra có người bám theo nên quyết định ra tay tấn công.
Ông Chính giật mình khi thấy người này công lực hỏa hầu còn nhỉnh hơn mình, bây giờ trong tâm kinh động chăm mắt nhìn thì càng giật mình hơn, bất giác “A” lên một tiếng.
Nguyên hắn nhìn kỹ Tân Tiệp thì mới biết người theo dõi hắn lại chính là chàng thư sinh đồng hành với hắn, thực là một điều hết sức bất ngờ.
Tân Tiệp lanh trí, thấy chưa đến lúc để lộ diện nên vờ kinh ngạc la lên :
- Á... thì ra là Ông huynh, tiểu đệ đội sương đêm dạ hành, chẳng ngờ bị Ông huynh làm thất kinh hồn vía...
Ông Chính trong lòng còn tức anh ách, nhưng cố nén lại chỉ nói :
- Tại hạ phát hiện ra một kẻ thù trước đây nên vội truy theo, Tân huynh nếu như không việc gì, thứ tại hạ không bồi tiếp...
Nói rồi hắn phóng người đi thật nhanh như ma đuổi.
Tân Tiệp biết hắn đã nói dối, nhưng cứ mặc xác hắn, song lúc này thấy hắn không chạy vào trong đám loạn thạch mà phóng chân chạy tiếp theo con đường chính tít tắp.
Tân Tiệp trong lòng hơi nghi hoặc khó hiểu, nhưng chỉ chăm mắt nhìn theo bóng hắn chạy càng lúc càng xa, phút chốc đã mất hút trong màn đêm.
Chàng suy nghĩ nhanh mà thấy hồ nghi trước hành trình của hắn, bất giác trong đầu thoáng động liền tung người phóng chạy theo con đường hắn vừa chạy đi. Chừng hơn một dặm đường thì hốt nhiên nhận ra một bóng trắng thấp thoáng trên thân cây phía trước xa, chừng như là sắc áo của Ông Chính.
Tân Tiệp liền thi triển khinh công nhanh hơn, nhưng khi đến gần mới vỡ lẽ ra chỉ là chiếc áo của hắn máng trên cành cây, bây giờ nghĩ ngay đã trúng kế “Kim thuyền thoát xác” của hắn. Trong lòng vừa bực tức vừa hổ thẹn vì cạn nghĩ, chàng quay chân phóng ngược trở lại truy tìm...
* * * * *
Giờ nói lại chuyện bọn Kim thị huynh đệ hai người hôm ấy từ biệt

Tân Tiệp đi một mạch thẳng tới Hồ Nam. Bọn họ vì hay tin Bang chủ bị giam cầm cho nên lòng nóng như lửa đốt, đi suốt ngày đêm không nghỉ, nên nội trong chiều tối hôm ấy đã vào đất Hồ Nam.
Kim thị huynh đệ vào đến Hồ Nam chẳng kịp nghỉ ngơi đã chạy thẳng đến Thần Đình tháp, vừa đặt chân đến nơi thì đã thấy người vây quanh rất đông mà lại chính là đệ tử Cái bang Nam phân đà, trong đó còn có cả Bang chủ.
Nguyên Cái bang chia thành hai Phân đà một Bắc một Nam. Bắc phân đà cũng chính là Tổng đà sở tại của Bang. Nam phân đà nghe tin Tổng Bang chủ bị bắt giữ thì làm sao không lo lắng phát hoảng, bấy giờ phân Đà chủ Lục Dũng chỉ nội trong một canh giờ đã huy động toàn bang chúng kéo đến vây kín Thần Đình tháp, đến một con chim cũng không bay qua lọt.
Thần Đình tháp cao cả thảy đến mười ba tầng, người của Không Động lại chiếm toàn tháp, mỗi tầng đặt một trạm canh, đồng thời trong khu rừng nhỏ bao quanh chân tháp còn mai phục rất nhiều cao thủ. Lục Dũng tuy công lực cao cường, nhưng đối phương phòng bố cẩn mật, cho nên nhất thời vẫn chưa sao công vào trong được mà chỉ vây quanh bên ngoài.
Cứ thế một ngày một đêm qua đi, Lục Dũng chẳng còn do dự được nữa, quyết định một mình đơn đao phó hội thương lượng với đối phương. Nhưng vừa lúc ấy thì Kim thị huynh đệ đến nơi, ba người bàn bạc đi đến quyết định sẽ hợp lực tấn công thẳng vào mặc cho đối phương mai phục canh gác thế nào, đồng thời lệnh cho bang chúng chỉ canh giữ bên ngoài mà tuyệt đối không được vọng động lúc chưa có lệnh.
Kim thị huynh đệ công lực hơn người, nội trong một đêm náo qua sáu cửa, mà cửa nào cũng ra tay chẳng lưu tình, khiến cho người của Không Động không chết cũng bị thương. Đến tầng cửa thứ bảy thì chạm phải bọn Tam tuyệt kiếm bày "Tam Tài kiếm trận", kịch chiến trong tháp một trận kinh thiên động địa, cuối cùng bọn Tam tuyệt kiếm thấy chẳng địch nổi mới rút vào trong, nhưng bấy giờ sau khi qua bảy cửa quan thì chân khí cùng khí lực của Kim thị huynh đệ và Lục Dũng cũng đã hao tổn rất nhiều.
Lúc ấy cả ba người nghỉ ngơi dưỡng thần dưỡng lực ngay trong tầng thứ bảy, kéo dài cả buổi mà vẫn không thấy bọn Tam tuyệt kiếm lộ diện, Kim thị huynh đệ biết đối phương bố trí lên một cửa thì thân thủ cao hơn một bực. Giờ đây tuy qua cửa thứ bảy, nhưng cũng chỉ mới lên nửa tháp, biết xông lên đến đỉnh là điều rất khó làm được, song tính khí quật cường khiến bọn họ cả ba người liều mình xông lên

tiếp. Quả nhiên Không Động bố trí canh giữ càng lên cao thì cao thủ càng hùng mạnh hơn, lên đến tầng thứ chín bọn họ chạm phải bốn tay đại cao thủ, tuy sau trận ác đấu nửa ngày thì diệt được cả bốn tên, nhưng Lục Dũng thụ thương nặng đành dạt ra một bên.
Kim Nguyên Bá, Kim Nguyên Trọng trong lòng đau xót, nhưng vẫn thầm hy vọng, cúi xuống bế người Lục Dũng lên chính khi chuẩn bị xông lên tiếp tầng khác thì đột nhiên phía trên ám khí bay xuống cực nhanh. Kim Nguyên Trọng một tay ôm người Lục Dũng, tay còn lại phất lên định đánh bay ám khí, nhưng chẳng ngờ theo ám khí còn có thêm một loại "Yên phi tiêu" bay kèm theo. Kim Nguyên Trọng có tránh cũng không còn tránh kịp, xem ra nhận đủ một chiếc phi tiêu này.
Lục Dũng thân thụ trọng thương nhưng thần trí vẫn còn tĩnh, lúc ấy thấy nguy đến người Kim Nguyên Trọng, bỗng thét lớn một tiếng, cả người vùng khỏi tay Kim Nguyên Trọng nhảy nảy lên vừa khéo hứng trọn chiếc ám khí.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, chỉ nghe Lục Dũng rú thêm một tiếng nữa, người mềm nhũn ra tuyệt khí, song lại cứu được tính mạng cho Kim Nguyên Trọng.
Kim thị huynh đệ tính khí kiên cường mà đầy lòng nhân, mắt nhìn Lục Dũng chết một cách hào hùng thì không khỏi rơi nước mắt.
Kim Nguyên Trọng trợn mắt nghiến răng trèo trẹo :
- Lục lão đệ, mối thù này Kim thị huynh đệ ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi ngay bây giờ!
Nói rồi, đặt xác Lục Dũng một bên, hai người chẳng còn kể gì nữa cùng nhau xông lên tầng trên. Kim Nguyên Trọng miệng thét lớn :
- Quân chó má nào dùng "Yên phi tiêu" ám toán huynh đệ của ta còn không nhanh thò mặt ra đây chịu tội!
Phía trên còn phóng xuống thêm mấy ngọn ám khí, nhưng đều bị Kim thị huynh đệ đánh bay ra ngoài.
Bấy giờ nhìn lại thấy đối phương có hai tên, Kim Nguyên Trọng nhận ra được một trong hai tên đó là Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh.
Kim Nguyên Trọng vừa thét xong thì bất giác ngớ người, một tên còn lại cười hăng hắc lạnh giọng nói :
- Quân nào lớn lối, hắc... xem chưởng của ta!
"Vù" một chưởng phóng ra nhanh như chớp.
Kim Nguyên Trọng trong lòng còn đau thương trước cái chết cứu mạng mình của Lục Dũng, thấy thế thì nộ khí xung thiên hét lớn một tiếng, tay liền vận toàn lực ra trảo đánh tới nghênh chiêu.
Nên biết Kim thị huynh đệ hành đạo giang hồ xưa nay không bao giờ

dùng binh khí, nhưng bằng đôi tay trần với pho tuyệt học độc môn "Âm Phong Hắc Sa chưởng" mà thành danh giang hồ. Lúc này ra một chiêu "Thiên Sa Đảo Hải" với thập thành công lực và một lòng hận thù nên uy mãnh thì chẳng bút nào tả nổi, chỉ nghe "Bình" một tiếng, tên kia người bắn lui sau cả trượng, cánh tay không chịu nổi gãy xương nghe răng rắc.
Kim Nguyên Trọng một trảo đắc thủ chẳng bao giờ chịu ngừng, thân hình lướt theo tới như hình tùy bóng, chộp mạnh vào ngực hắn vung mạnh thêm một chiêu nữa, thân hình tên kia bay như một mũi tên va mạnh vào tường, đầu vỡ óc văng tung tóe chết một cách thảm khốc.
Kim Nguyên Trọng chừng như mới hả giận, lạnh lùng thốt lên :
- Lục lão đệ, ta đã trả thù cho ngươi một tên...
Rồi ánh mắt lão đằng đằng sát khí nhìn vào người Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh, rít mạnh :
- Ngô Minh, ngươi xưa nay thành danh với loại độc môn bá đạo ám khí này chăng?
Giọng lão đầy uy lực và sát khí khiến cho Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh không khỏi chấn động, nhất là vừa rồi Kim Nguyên Trọng ra chiêu đã giết chết đồng bọn của hắn một cách tàn khốc. Hắn cố trấn tĩnh, nhưng giọng vẫn run nói :
- Kim lão nhị, ngươi định thế nào...
Kim Nguyên Trọng chẳng đợi hắn nói hết câu, rít qua kẽ răng :
- Lấy mạng ngươi!
Vừa buông tiếng cuối cùng, song chưởng áp vào nhau đẩy mạnh ra một chưởng "Lưỡng Long Tranh Châu" đẩy tới như thế cuồng phong ba lãng đột khởi.
Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh chẳng dám sơ sót khinh thị, vừa thấy Kim Nguyên Trọng ra chiêu liền lách nhẹ người đồng thời đơn chưởng phát ra lấy công làm thủ.
Nào ngờ Kim Nguyên Trọng đã có ý trí mạng với hắn nên chẳng hề né tránh, nghiêng vai chịu nhận một chưởng của hắn đồng thời tay chưởng hóa trảo chộp từ trên xuống nhanh như chớp...
Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh nhận ra không ổn, trong lòng cả kinh, nhưng thâu chưởng cũng không còn tránh kịp. Chỉ nghe "Bộp" một tiếng đánh trúng đích vào vai Kim Nguyên Trọng, mà một trảo của Kim Nguyên Trọng cũng chộp đúng vào Thiên Linh Cái của hắn.
Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh chỉ kịp rú lên một tiếng, người đổ xuống đầu vỡ toang.
Kim Nguyên Trọng quyết trí mạng với đối phương cho nên liều nhận một chưởng của Ngô Minh vào vai, nhưng một trảo tàn khốc của lão

lại lấy mạng Ngô Minh. Bấy giờ Kim Nguyên Trọng thân hình chao đảo, đầu vai thốn đau nhói lên, đương nhiên với một nhân vật như Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh chưởng lực tự nhiên chẳng phải tầm thường, trừ phi Kim Nguyên Trọng luyện thân thể thành Kim cương bất hoại thì mới không thụ thương.
Kim Nguyên Trọng cắn răng chịu đau, ngửa cổ cất lên tiếng cười dài nói :
- Lục lão đệ, giờ thì ngươi yên tâm nhắm mắt, tên cẩu tặc hại chết lão đệ cũng chỉ sống dài hơn lão đệ ngươi nữa khắc mà thôi! Hắc hắc hắc...
Kim Nguyên Bá biết tính cách kiên cường của đệ đệ mình, cho nên chờ khi Kim Nguyên Trọng cười khổ xong mới thở hắt ra một hơi hỏi :
- Lão nhị, ngươi còn chịu đựng nổi chứ?
Kim Nguyên Trọng gật nhẹ đầu, Kim Nguyên Bá liền cười phất tay nói :
- Tốt, thế thì lên!
Hai người phóng nhanh theo cầu thang xông lên tiếp. Tuy đều bị cản trở, nhưng chẳng mất thêm bao lâu thì hai người đã lên đến tầng trên cùng đỉnh tháp.
Ngước mắt nhìn lên cầu thang tầng cuối cùng chỉ thấy một người trấn giữ, quả nhiên trong tay hắn chính đang cắp ngang người Bằng nhi trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, không nói cũng biết Bằng nhi đã bị hắn phong bế huyệt đạo thân hình mềm nhũn.
"Ầm" một tiếng, Kim Nguyên Trọng tung chân đá bay cánh cửa lầu, hai người song song phóng ào vào trong.
- Cút xuống!
Nhưng ngay lúc ấy tiếng người thét dài, tiếp liền cuồng phong ập tới mãnh liệt vô cùng.
Kim thị huynh đệ vốn đã ngưng thần tụ khí đề phòng. Kim Nguyên Bá vận công thi triển "Thiên Cân Trụy" trụ người trầm ổn, đơn chưởng phất lên một chưởng "Đảo Đả Kim Chung" đánh tới.
Nào ngờ người kia chỉ phát ra một hư chiêu, Kim Nguyên Bá khi nhận ra thì đã chậm, chưởng lực phát quá mạnh nên người hơi mất thăng bằng tới trước.
Nhưng bằng vào kinh nghiệm giang hồ phong phú, lão lập tức đảo nhanh người thoát ra ngoài nửa bộ mới tránh hiểm khi bị đối phương công tập kích tiếp. Quả nhiên, "Vù" một chưởng thực sự đánh lướt ngang qua người.
Kim thị huynh đệ cả hai đều hơi kinh động, bây giờ ngưng mục nhìn

đối phương thì bất giác “A” lên một tiếng, gần như cùng lúc thốt lên :
- Thì ra là Thanh Nhãn Hồng Ma! Thực không ngờ...
Nguyên người kia là Thanh Nhãn Hồng Ma Hoắc Như Phi, một trong hai tay đại ma đầu ẩn danh trên Câu Lâu Sơn, người thứ hai chính là Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính. Bọn họ hai người là sư huynh đệ, chẳng biết xuất xứ lai lịch thế nào nhưng nhất thân công phu cao cường. Ba mươi năm trước lần đầu tiên cùng nhau xuất hiện trong võ lâm tại Bắc Cố Sơn, trong một đêm đánh bại mười hai tay cao thủ Hà Lạc mà thành danh thiên hạ. Nhưng sau đó không lâu chẳng biết vì nguyên do gì mà hai nhân vật này lại thôi bôn tẩu giang hồ, ban đầu thì người ta còn dị nghị bàn tán, nhưng thời gian lâu dần cũng chẳng còn nghe nhắc đến, chẳng ngờ hôm nay lại xuất hiện tại Thần Đình tháp này!
Kim Nguyên Bá nhận ra tay đại ma đầu này thì thầm hiểu chẳng phải dễ đấu, chỉ có một điều khiến lão kinh ngạc hơn cả là vì sao tên ma đầu này lại có mặt trong chuyện tại đây?
Trong đầu thầm nghĩ :
- “Chuyện này là hiểm khích giữa bổn bang và Không Động, làm sao tên này lại có mặt trong đỉnh tháp, mà lão tặc Lệ Ngạc thì chẳng thấy lộ diện? Hơn nữa vừa rồi bọn lâu la kia chừng như cũng không phải là đệ tử Không Động?”
Bấy giờ nghe Thanh Nhãn Hồng Ma Hoắc Như Phi cười dài hăng hắc nói :
- Cả hai tên ăn mày ngươi cùng vào một lúc, nếu không thì chẳng phải là đối thủ của ta!
Kim Nguyên Trọng tức giận thét lớn :
- Tên cẩu tặc, ngươi chớ cuồng ngạo!
Nói rồi kéo mạnh áo Kim lão đại, song song xông tới thi triển tuyệt học “Âm Phong Hắc Sa chưởng” tấn công.
Thanh Nhãn Hồng Ma Hoắc Như Phi “Hừ” một tiếng lạnh lùng, song chưởng giơ lên phát chiêu.
Ba người thân pháp đã nhanh mà chiêu ra càng nhanh hơn, chớp mắt đã thấy qua mười chiêu. Kim Nguyên Trọng càng lúc thấy bả vai càng đau, trán toát mồ hôi chừng như không chịu đựng tiếp được. Nhưng con người lão ta bình sinh tính khí quật cường chẳng bao giờ chịu bó tay khi còn một hơi thở cuối cùng, thét dài một tiếng bổ nhào người tới bằng một trảo với toàn công lực, dù biết trên người nhiều yếu huyệt để hở lão cũng mặc...
Hoắc Như Phi thấy Kim Nguyên Trọng ra chiêu trí mạng mà chẳng cần biết đến hậu quả thì cũng giật mình...

Kim thị huynh đệ xưa nay luôn sống chết bên nhau nên tâm ý tương thông, Kim Nguyên Bá thấy tiểu đệ mình đã chiêu trí mạng cũng liền mạo hiểm nhảy tới bồi một chưởng đánh vào hạ sườn đối phương. Hoắc Như Phi cả kinh hơn khi thấy Kim lão đại cũng một chiêu trí mạng, từ hai cánh hai chiêu đều là độc chiêu thế tất lưỡng bại câu thương, thầm hiểu có thể đả thương một người nhưng bản thân cũng không tránh khỏi trúng chiêu của người thứ hai.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh chẳng có nhiều thời gian cho Hoắc Như Phi suy nghĩ, trong nguy cấp tung cước ra chiêu...
Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Kim Nguyên Bá chưởng chưa tới thì nhận đủ một cước bắn ngược người lùi ra sau va ầm vào tường. Nhưng Hoắc Như Phi cũng trúng một trảo vào huyệt Hoa Cái bên ngực, thân hình mềm nhũn ra ngã nhào trên đất.
Kim Nguyên Trọng thấy đại ca trúng chiêu ngã trên đất thì vừa hoảng vừa phẫn nộ, gầm lên một tiếng như sư tử hống, tay vung chưởng dốc hết căm hận giáng xuống đầu Hoắc Như Phi... Một chiêu này mà trúng vào đầu thì Hoắc Như Phi đầu bằng sắt thép cũng không còn, thoáng nhìn thì chưởng của Kim Nguyên Trọng đã hạ xuống... Đúng lúc ấy đột nhiên tiếng người thét lớn ngay sau lưng :
- Ngừng tay cho ta!
Trong tiếng thét chỉ thấy bóng người như u linh quỷ sứ lướt nhanh vào tháp, một cỗ kình lực cuồng mãnh như ba đào ập tới trước ngực khiến Kim Nguyên Trọng bị hất về phía sau, may mà chưởng cách xa nên không đến nỗi thụ thương.
Kim thị huynh đệ dìu nhau đứng lên, ngưng mắt nhìn chỉ thấy một người râu tóc bù xù, thân hình cổ quái đứng sừng sững cất tiếng cười khanh khách đầy cuồng ngạo. Kim thị huynh đệ bất giác đồng thanh la lên :
- Câu Lâu Nhất Quái!
Thì ra người này chính là Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính. Kim thị huynh đệ nhìn nhau xem ra tuyệt vọng, đừng nói lúc này bọn họ trên người đều đã thụ thương mà bình thường cũng chưa phải là đối thủ của tay đại ma đầu này.
Nếu như Tân Tiệp lúc này có mặt thì chàng hẳn phải kinh ngạc chấn động, chàng chẳng ngờ Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính đồng hành cùng chàng một ngày và vừa rồi bằng kế “Kim thuyền thoát xác” chẳng còn phải là một trung niên nho sinh, mà trở thành một lão ma dữ tợn.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính cười một tràng dài rồi bước đến giải

khai huyệt đạo cho Hoắc Như Phi, nói :
- Ngươi tạm thời xuống dưới nghỉ dưỡng thương!
Hoắc Như Phi ứng thanh đáp lớn một tiếng, quay người đi ngay.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính hai ánh mắt xanh lạnh rờn rợn quét nhìn lên mặt Kim thị huynh đệ, giọng lạnh như băng :
- Hạng sâu bọ không biết tốt xấu kia, các ngươi chỉ có chết!
Nói rồi, lão ta cúi xuống cắp ngang người Bằng nhi lên.
Kim thị huynh đệ trong lòng cực nộ, lại lo lắng khẩn trương cho tân Bang chủ Bằng nhi, nhưng biết lúc này lực bất tòng tâm, chỉ nghiến răng ken két chưa có hành động gì.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính nhìn thế càng đắc ý cười dài mỉa mai nói :
- Các ngươi nghe đây, ta đếm đến năm, nếu như không ai dám ngăn cản ta thì ta đi đây. Tốt, giờ thì ta bắt đầu đếm!
Nghe khẩu khí của lão ta thì quả là vô cùng ngạo mạn, vốn chẳng coi Kim thị huynh đệ vào đâu. Nhưng Kim thị huynh đệ liều mình lên đây để cứu tân Bang chủ, dù có chết cũng không từ thì khi nào chịu để cho đối phương mang Bằng nhi đi một cách như vậy được. Kim Nguyên Trọng nghiến răng trèo trẹo định lao tới.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 27
Long hổ tranh phong

Tiểu nhị đi rồi, Tân Tiệp trong đầu thầm nghĩ :
- “Không Động và Cái bang xưa nay chừng như không có gì thâm cừu đại hận, nhưng lần trước Lệ Ngạc từng đuổi theo truy sát Kim thị huynh đệ và tân Chưởng môn Cái bang Bằng nhi, mà hình như nguyên do chỉ là vì một chiếc vỏ kiếm. Chuyện này thì ta không quản đến, nhưng chung quy Bằng nhi thật đáng thương...”
Nghĩ đến đó trong đầu chàng lập tức hiện lên khuôn mặt thanh tú đáng yêu của Bằng nhi.
Qua một lúc, chàng lại nghĩ :
- “Tên Ông Chính chẳng biết lai lịch thế nào, nhưng nếu đúng là kẻ thù của Cái bang thì Kim thị huynh đệ rất nguy hiểm, chẳng biết Lệ

lão tặc làm sao lại mời được những tên như thế này đến trợ thủ?”
Nghĩ vậy chàng quyết phải theo dõi sát Ông Chính mới được, bấy giờ ngồi trên giường tĩnh tọa dưỡng thần định trí...
Canh hai điểm lên, Tân Tiệp giờ đây công lực tinh thâm, các giác quan trong người đều thông linh mẫn tuệ, thoáng nghe tiếng áo lướt gió bên ngoài, chàng mở mắt ra cười thầm nghĩ ngay Ông Chính tất đến Thần Đình tháp. Chẳng chút chậm trễ, chàng xuống giường thoát nhanh ra ngoài phòng bằng cửa sổ lướt đi trong màn đêm như một làn khói.
Tân Tiệp đã hỏi tiểu nhị biết rõ phương hướng địa điểm của Thần Đình tháp, cho nên ra ngoài rồi chẳng chút do dự thi triển khinh công phóng đi rất nhanh.
Quả nhiên ít phút sau thì đã nhìn thấy một bóng đen lao đi phía trước, không nói cũng biết chính là Ông Chính. Mục tiêu đã phát hiện, chàng liền tăng tốc độ lướt đi như lưu tinh, nhưng đến một khoảng cách an toàn mới chạy chậm lại.
Ông Chính chạy phía trước chừng như không biết có người bám theo, đang chạy đột nhiên rẽ ngoặt sang trái vào trong một đám loạn thạch.
Tân Tiệp biết đã đến nơi, qua đám loạn thạch này tất đến Thần Đình tháp, chẳng còn trù trừ liền đề khí nhún mấy cái nữa đã tới đám loạn thạch, lẩn người nhanh vào trong đó. Nhưng nào ngờ, chân vừa vào đám loạn thạch thì nhận ra một cỗ kình lực từ phía trước đánh ập tới trước người. Tân Tiệp bất thần bị tập kích, nhưng chàng vốn cũng đã có đề phòng nên thuận tay phất nhanh một chưởng đánh ra nghênh tiếp.
Chỉ nghe “Bình” một tiếng, chàng tuy thân hình còn lơ lửng trên không song chỉ chao đảo nhẹ đáp xuống trên một khối quái thạch, ngược lại người kia bị bật ngược về sau cả trượng.
Giờ thì chàng đã nhận ra kẻ vừa tập kích mình là Ông Chính, chẳng ngờ hắn chạy phía trước cũng đã nhận ra có người bám theo nên quyết định ra tay tấn công.
Ông Chính giật mình khi thấy người này công lực hỏa hầu còn nhỉnh hơn mình, bây giờ trong tâm kinh động chăm mắt nhìn thì càng giật mình hơn, bất giác “A” lên một tiếng.
Nguyên hắn nhìn kỹ Tân Tiệp thì mới biết người theo dõi hắn lại chính là chàng thư sinh đồng hành với hắn, thực là một điều hết sức bất ngờ.
Tân Tiệp lanh trí, thấy chưa đến lúc để lộ diện nên vờ kinh ngạc la lên :

- Á... thì ra là Ông huynh, tiểu đệ đội sương đêm dạ hành, chẳng ngờ bị Ông huynh làm thất kinh hồn vía...
Ông Chính trong lòng còn tức anh ách, nhưng cố nén lại chỉ nói :
- Tại hạ phát hiện ra một kẻ thù trước đây nên vội truy theo, Tân huynh nếu như không việc gì, thứ tại hạ không bồi tiếp...
Nói rồi hắn phóng người đi thật nhanh như ma đuổi.
Tân Tiệp biết hắn đã nói dối, nhưng cứ mặc xác hắn, song lúc này thấy hắn không chạy vào trong đám loạn thạch mà phóng chân chạy tiếp theo con đường chính tít tắp.
Tân Tiệp trong lòng hơi nghi hoặc khó hiểu, nhưng chỉ chăm mắt nhìn theo bóng hắn chạy càng lúc càng xa, phút chốc đã mất hút trong màn đêm.
Chàng suy nghĩ nhanh mà thấy hồ nghi trước hành trình của hắn, bất giác trong đầu thoáng động liền tung người phóng chạy theo con đường hắn vừa chạy đi. Chừng hơn một dặm đường thì hốt nhiên nhận ra một bóng trắng thấp thoáng trên thân cây phía trước xa, chừng như là sắc áo của Ông Chính.
Tân Tiệp liền thi triển khinh công nhanh hơn, nhưng khi đến gần mới vỡ lẽ ra chỉ là chiếc áo của hắn máng trên cành cây, bây giờ nghĩ ngay đã trúng kế “Kim thuyền thoát xác” của hắn. Trong lòng vừa bực tức vừa hổ thẹn vì cạn nghĩ, chàng quay chân phóng ngược trở lại truy tìm...
* * * * *
Giờ nói lại chuyện bọn Kim thị huynh đệ hai người hôm ấy từ biệt Tân Tiệp đi một mạch thẳng tới Hồ Nam. Bọn họ vì hay tin Bang chủ bị giam cầm cho nên lòng nóng như lửa đốt, đi suốt ngày đêm không nghỉ, nên nội trong chiều tối hôm ấy đã vào đất Hồ Nam.
Kim thị huynh đệ vào đến Hồ Nam chẳng kịp nghỉ ngơi đã chạy thẳng đến Thần Đình tháp, vừa đặt chân đến nơi thì đã thấy người vây quanh rất đông mà lại chính là đệ tử Cái bang Nam phân đà, trong đó còn có cả Bang chủ.
Nguyên Cái bang chia thành hai Phân đà một Bắc một Nam. Bắc phân đà cũng chính là Tổng đà sở tại của Bang. Nam phân đà nghe tin Tổng Bang chủ bị bắt giữ thì làm sao không lo lắng phát hoảng, bấy giờ phân Đà chủ Lục Dũng chỉ nội trong một canh giờ đã huy động toàn bang chúng kéo đến vây kín Thần Đình tháp, đến một con chim cũng không bay qua lọt.
Thần Đình tháp cao cả thảy đến mười ba tầng, người của Không Động lại chiếm toàn tháp, mỗi tầng đặt một trạm canh, đồng thời trong khu rừng nhỏ bao quanh chân tháp còn mai phục rất nhiều cao

thủ. Lục Dũng tuy công lực cao cường, nhưng đối phương phòng bố cẩn mật, cho nên nhất thời vẫn chưa sao công vào trong được mà chỉ vây quanh bên ngoài.
Cứ thế một ngày một đêm qua đi, Lục Dũng chẳng còn do dự được nữa, quyết định một mình đơn đao phó hội thương lượng với đối phương. Nhưng vừa lúc ấy thì Kim thị huynh đệ đến nơi, ba người bàn bạc đi đến quyết định sẽ hợp lực tấn công thẳng vào mặc cho đối phương mai phục canh gác thế nào, đồng thời lệnh cho bang chúng chỉ canh giữ bên ngoài mà tuyệt đối không được vọng động lúc chưa có lệnh.
Kim thị huynh đệ công lực hơn người, nội trong một đêm náo qua sáu cửa, mà cửa nào cũng ra tay chẳng lưu tình, khiến cho người của Không Động không chết cũng bị thương. Đến tầng cửa thứ bảy thì chạm phải bọn Tam tuyệt kiếm bày "Tam Tài kiếm trận", kịch chiến trong tháp một trận kinh thiên động địa, cuối cùng bọn Tam tuyệt kiếm thấy chẳng địch nổi mới rút vào trong, nhưng bấy giờ sau khi qua bảy cửa quan thì chân khí cùng khí lực của Kim thị huynh đệ và Lục Dũng cũng đã hao tổn rất nhiều.
Lúc ấy cả ba người nghỉ ngơi dưỡng thần dưỡng lực ngay trong tầng thứ bảy, kéo dài cả buổi mà vẫn không thấy bọn Tam tuyệt kiếm lộ diện, Kim thị huynh đệ biết đối phương bố trí lên một cửa thì thân thủ cao hơn một bực. Giờ đây tuy qua cửa thứ bảy, nhưng cũng chỉ mới lên nửa tháp, biết xông lên đến đỉnh là điều rất khó làm được, song tính khí quật cường khiến bọn họ cả ba người liều mình xông lên tiếp. Quả nhiên Không Động bố trí canh giữ càng lên cao thì cao thủ càng hùng mạnh hơn, lên đến tầng thứ chín bọn họ chạm phải bốn tay đại cao thủ, tuy sau trận ác đấu nửa ngày thì diệt được cả bốn tên, nhưng Lục Dũng thụ thương nặng đành dạt ra một bên.
Kim Nguyên Bá, Kim Nguyên Trọng trong lòng đau xót, nhưng vẫn thầm hy vọng, cúi xuống bế người Lục Dũng lên chính khi chuẩn bị xông lên tiếp tầng khác thì đột nhiên phía trên ám khí bay xuống cực nhanh. Kim Nguyên Trọng một tay ôm người Lục Dũng, tay còn lại phất lên định đánh bay ám khí, nhưng chẳng ngờ theo ám khí còn có thêm một loại "Yên phi tiêu" bay kèm theo. Kim Nguyên Trọng có tránh cũng không còn tránh kịp, xem ra nhận đủ một chiếc phi tiêu này.
Lục Dũng thân thụ trọng thương nhưng thần trí vẫn còn tĩnh, lúc ấy thấy nguy đến người Kim Nguyên Trọng, bỗng thét lớn một tiếng, cả người vùng khỏi tay Kim Nguyên Trọng nhảy nảy lên vừa khéo hứng trọn chiếc ám khí.

Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, chỉ nghe Lục Dũng rú thêm một tiếng nữa, người mềm nhũn ra tuyệt khí, song lại cứu được tính mạng cho Kim Nguyên Trọng.
Kim thị huynh đệ tính khí kiên cường mà đầy lòng nhân, mắt nhìn Lục Dũng chết một cách hào hùng thì không khỏi rơi nước mắt.
Kim Nguyên Trọng trợn mắt nghiến răng trèo trẹo :
- Lục lão đệ, mối thù này Kim thị huynh đệ ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi ngay bây giờ!
Nói rồi, đặt xác Lục Dũng một bên, hai người chẳng còn kể gì nữa cùng nhau xông lên tầng trên. Kim Nguyên Trọng miệng thét lớn :
- Quân chó má nào dùng "Yên phi tiêu" ám toán huynh đệ của ta còn không nhanh thò mặt ra đây chịu tội!
Phía trên còn phóng xuống thêm mấy ngọn ám khí, nhưng đều bị Kim thị huynh đệ đánh bay ra ngoài.
Bấy giờ nhìn lại thấy đối phương có hai tên, Kim Nguyên Trọng nhận ra được một trong hai tên đó là Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh.
Kim Nguyên Trọng vừa thét xong thì bất giác ngớ người, một tên còn lại cười hăng hắc lạnh giọng nói :
- Quân nào lớn lối, hắc... xem chưởng của ta!
"Vù" một chưởng phóng ra nhanh như chớp.
Kim Nguyên Trọng trong lòng còn đau thương trước cái chết cứu mạng mình của Lục Dũng, thấy thế thì nộ khí xung thiên hét lớn một tiếng, tay liền vận toàn lực ra trảo đánh tới nghênh chiêu.
Nên biết Kim thị huynh đệ hành đạo giang hồ xưa nay không bao giờ dùng binh khí, nhưng bằng đôi tay trần với pho tuyệt học độc môn "Âm Phong Hắc Sa chưởng" mà thành danh giang hồ. Lúc này ra một chiêu "Thiên Sa Đảo Hải" với thập thành công lực và một lòng hận thù nên uy mãnh thì chẳng bút nào tả nổi, chỉ nghe "Bình" một tiếng, tên kia người bắn lui sau cả trượng, cánh tay không chịu nổi gãy xương nghe răng rắc.
Kim Nguyên Trọng một trảo đắc thủ chẳng bao giờ chịu ngừng, thân hình lướt theo tới như hình tùy bóng, chộp mạnh vào ngực hắn vung mạnh thêm một chiêu nữa, thân hình tên kia bay như một mũi tên va mạnh vào tường, đầu vỡ óc văng tung tóe chết một cách thảm khốc.
Kim Nguyên Trọng chừng như mới hả giận, lạnh lùng thốt lên :
- Lục lão đệ, ta đã trả thù cho ngươi một tên...
Rồi ánh mắt lão đằng đằng sát khí nhìn vào người Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh, rít mạnh :
- Ngô Minh, ngươi xưa nay thành danh với loại độc môn bá đạo ám khí này chăng?

Giọng lão đầy uy lực và sát khí khiến cho Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh không khỏi chấn động, nhất là vừa rồi Kim Nguyên Trọng ra chiêu đã giết chết đồng bọn của hắn một cách tàn khốc. Hắn cố trấn tĩnh, nhưng giọng vẫn run nói :
- Kim lão nhị, ngươi định thế nào...
Kim Nguyên Trọng chẳng đợi hắn nói hết câu, rít qua kẽ răng :
- Lấy mạng ngươi!
Vừa buông tiếng cuối cùng, song chưởng áp vào nhau đẩy mạnh ra một chưởng "Lưỡng Long Tranh Châu" đẩy tới như thế cuồng phong ba lãng đột khởi.
Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh chẳng dám sơ sót khinh thị, vừa thấy Kim Nguyên Trọng ra chiêu liền lách nhẹ người đồng thời đơn chưởng phát ra lấy công làm thủ.
Nào ngờ Kim Nguyên Trọng đã có ý trí mạng với hắn nên chẳng hề né tránh, nghiêng vai chịu nhận một chưởng của hắn đồng thời tay chưởng hóa trảo chộp từ trên xuống nhanh như chớp...
Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh nhận ra không ổn, trong lòng cả kinh, nhưng thâu chưởng cũng không còn tránh kịp. Chỉ nghe "Bộp" một tiếng đánh trúng đích vào vai Kim Nguyên Trọng, mà một trảo của Kim Nguyên Trọng cũng chộp đúng vào Thiên Linh Cái của hắn.
Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh chỉ kịp rú lên một tiếng, người đổ xuống đầu vỡ toang.
Kim Nguyên Trọng quyết trí mạng với đối phương cho nên liều nhận một chưởng của Ngô Minh vào vai, nhưng một trảo tàn khốc của lão lại lấy mạng Ngô Minh. Bấy giờ Kim Nguyên Trọng thân hình chao đảo, đầu vai thốn đau nhói lên, đương nhiên với một nhân vật như Thần Tiêu Đoạn Hồn Ngô Minh chưởng lực tự nhiên chẳng phải tầm thường, trừ phi Kim Nguyên Trọng luyện thân thể thành Kim cương bất hoại thì mới không thụ thương.
Kim Nguyên Trọng cắn răng chịu đau, ngửa cổ cất lên tiếng cười dài nói :
- Lục lão đệ, giờ thì ngươi yên tâm nhắm mắt, tên cẩu tặc hại chết lão đệ cũng chỉ sống dài hơn lão đệ ngươi nữa khắc mà thôi! Hắc hắc hắc...
Kim Nguyên Bá biết tính cách kiên cường của đệ đệ mình, cho nên chờ khi Kim Nguyên Trọng cười khổ xong mới thở hắt ra một hơi hỏi :
- Lão nhị, ngươi còn chịu đựng nổi chứ?
Kim Nguyên Trọng gật nhẹ đầu, Kim Nguyên Bá liền cười phất tay nói :

- Tốt, thế thì lên!
Hai người phóng nhanh theo cầu thang xông lên tiếp. Tuy đều bị cản trở, nhưng chẳng mất thêm bao lâu thì hai người đã lên đến tầng trên cùng đỉnh tháp.
Ngước mắt nhìn lên cầu thang tầng cuối cùng chỉ thấy một người trấn giữ, quả nhiên trong tay hắn chính đang cắp ngang người Bằng nhi trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, không nói cũng biết Bằng nhi đã bị hắn phong bế huyệt đạo thân hình mềm nhũn.
"Ầm" một tiếng, Kim Nguyên Trọng tung chân đá bay cánh cửa lầu, hai người song song phóng ào vào trong.
- Cút xuống!
Nhưng ngay lúc ấy tiếng người thét dài, tiếp liền cuồng phong ập tới mãnh liệt vô cùng.
Kim thị huynh đệ vốn đã ngưng thần tụ khí đề phòng. Kim Nguyên Bá vận công thi triển "Thiên Cân Trụy" trụ người trầm ổn, đơn chưởng phất lên một chưởng "Đảo Đả Kim Chung" đánh tới.
Nào ngờ người kia chỉ phát ra một hư chiêu, Kim Nguyên Bá khi nhận ra thì đã chậm, chưởng lực phát quá mạnh nên người hơi mất thăng bằng tới trước.
Nhưng bằng vào kinh nghiệm giang hồ phong phú, lão lập tức đảo nhanh người thoát ra ngoài nửa bộ mới tránh hiểm khi bị đối phương công tập kích tiếp. Quả nhiên, "Vù" một chưởng thực sự đánh lướt ngang qua người.
Kim thị huynh đệ cả hai đều hơi kinh động, bây giờ ngưng mục nhìn đối phương thì bất giác "A" lên một tiếng, gần như cùng lúc thốt lên :
- Thì ra là Thanh Nhãn Hồng Ma! Thực không ngờ...
Nguyên người kia là Thanh Nhãn Hồng Ma Hoắc Như Phi, một trong hai tay đại ma đầu ẩn danh trên Câu Lâu Sơn, người thứ hai chính là Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính. Bọn họ hai người là sư huynh đệ, chẳng biết xuất xứ lai lịch thế nào nhưng nhất thân công phu cao cường. Ba mươi năm trước lần đầu tiên cùng nhau xuất hiện trong võ lâm tại Bắc Cố Sơn, trong một đêm đánh bại mười hai tay cao thủ Hà Lạc mà thành danh thiên hạ. Nhưng sau đó không lâu chẳng biết vì nguyên do gì mà hai nhân vật này lại thôi bôn tẩu giang hồ, ban đầu thì người ta còn dị nghị bàn tán, nhưng thời gian lâu dần cũng chẳng còn nghe nhắc đến, chẳng ngờ hôm nay lại xuất hiện tại Thần Đình tháp này!
Kim Nguyên Bá nhận ra tay đại ma đầu này thì thầm hiểu chẳng phải dễ đấu, chỉ có một điều khiến lão kinh ngạc hơn cả là vì sao tên ma đầu này lại có mặt trong chuyện tại đây?

Trong đầu thầm nghĩ :
- “Chuyện này là hiềm khích giữa bổn bang và Không Động, làm sao tên này lại có mặt trong đỉnh tháp, mà lão tặc Lệ Ngạc thì chẳng thấy lộ diện? Hơn nữa vừa rồi bọn lâu la kia chừng như cũng không phải là đệ tử Không Động?”
Bấy giờ nghe Thanh Nhãn Hồng Ma Hoắc Như Phi cười dài hăng hắc nói :
- Cả hai tên ăn mày ngươi cùng vào một lúc, nếu không thì chẳng phải là đối thủ của ta!
Kim Nguyên Trọng tức giận thét lớn :
- Tên cẩu tặc, ngươi chớ cuồng ngạo!
Nói rồi kéo mạnh áo Kim lão đại, song song xông tới thi triển tuyệt học “Âm Phong Hắc Sa chưởng” tấn công.
Thanh Nhãn Hồng Ma Hoắc Như Phi “Hừ” một tiếng lạnh lùng, song chưởng giơ lên phát chiêu.
Ba người thân pháp đã nhanh mà chiêu ra càng nhanh hơn, chớp mắt đã thấy qua mười chiêu. Kim Nguyên Trọng càng lúc thấy bả vai càng đau, trán toát mồ hôi chừng như không chịu đựng tiếp được. Nhưng con người lão ta bình sinh tính khí quật cường chẳng bao giờ chịu bó tay khi còn một hơi thở cuối cùng, thét dài một tiếng bổ nhào người tới bằng một trảo với toàn công lực, dù biết trên người nhiều yếu huyệt để hở lão cũng mặc...
Hoắc Như Phi thấy Kim Nguyên Trọng ra chiêu trí mạng mà chẳng cần biết đến hậu quả thì cũng giật mình...
Kim thị huynh đệ xưa nay luôn sống chết bên nhau nên tâm ý tương thông, Kim Nguyên Bá thấy tiểu đệ mình đã chiêu trí mạng cũng liền mạo hiểm nhảy tới bồi một chưởng đánh vào hạ sườn đối phương.
Hoắc Như Phi cả kinh hơn khi thấy Kim lão đại cũng một chiêu trí mạng, từ hai cánh hai chiêu đều là độc chiêu thế tất lưỡng bại câu thương, thầm hiểu có thể đả thương một người nhưng bản thân cũng không tránh khỏi trúng chiêu của người thứ hai.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh chẳng có nhiều thời gian cho Hoắc Như Phi suy nghĩ, trong nguy cấp tung cước ra chiêu...
Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Kim Nguyên Bá chưởng chưa tới thì nhận đủ một cước bắn ngược người lùi ra sau va ầm vào tường. Nhưng Hoắc Như Phi cũng trúng một trảo vào huyệt Hoa Cái bên ngực, thân hình mềm nhũn ra ngã nhào trên đất.
Kim Nguyên Trọng thấy đại ca trúng chiêu ngã trên đất thì vừa hoảng vừa phẫn nộ, gầm lên một tiếng như sư tử hống, tay vung chưởng

dốc hết căm hận giáng xuống đầu Hoắc Như Phi... Một chiêu này mà trúng vào đầu thì Hoắc Như Phi đầu bằng sắt thép cũng không còn, thoáng nhìn thì chưởng của Kim Nguyên Trọng đã hạ xuống... Đúng lúc ấy đột nhiên tiếng người thét lớn ngay sau lưng :
- Ngừng tay cho ta!
Trong tiếng thét chỉ thấy bóng người như u linh quỷ sứ lướt nhanh vào tháp, một cỗ kình lực cuồng mãnh như ba đào ập tới trước ngực khiến Kim Nguyên Trọng bị hất về phía sau, may mà chưởng cách xa nên không đến nỗi thụ thương.
Kim thị huynh đệ dìu nhau đứng lên, ngưng mắt nhìn chỉ thấy một người râu tóc bù xù, thân hình cổ quái đứng sừng sững cất tiếng cười khanh khách đầy cuồng ngạo. Kim thị huynh đệ bất giác đồng thanh la lên :
- Câu Lâu Nhất Quái!
Thì ra người này chính là Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính. Kim thị huynh đệ nhìn nhau xem ra tuyệt vọng, đừng nói lúc này bọn họ trên người đều đã thụ thương mà bình thường cũng chưa phải là đối thủ của tay đại ma đầu này.
Nếu như Tân Tiệp lúc này có mặt thì chàng hẳn phải kinh ngạc chấn động, chàng chẳng ngờ Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính đồng hành cùng chàng một ngày và vừa rồi bằng kế “Kim thuyền thoát xác” chẳng còn phải là một trung niên nho sinh, mà trở thành một lão ma dữ tợn.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính cười một tràng dài rồi bước đến giải khai huyệt đạo cho Hoắc Như Phi, nói :
- Ngươi tạm thời xuống dưới nghỉ dưỡng thương!
Hoắc Như Phi ứng thanh đáp lớn một tiếng, quay người đi ngay.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính hai ánh mắt xanh lạnh rờn rợn quét nhìn lên mặt Kim thị huynh đệ, giọng lạnh như băng :
- Hạng sâu bọ không biết tốt xấu kia, các ngươi chỉ có chết!
Nói rồi, lão ta cúi xuống cắp ngang người Bằng nhi lên.
Kim thị huynh đệ trong lòng cực nộ, lại lo lắng khẩn trương cho tân Bang chủ Bằng nhi, nhưng biết lúc này lực bất tòng tâm, chỉ nghiến răng ken két chưa có hành động gì.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính nhìn thế càng đắc ý cười dài mỉa mai nói :
- Các ngươi nghe đây, ta đếm đến năm, nếu như không ai dám ngăn cản ta thì ta đi đây. Tốt, giờ thì ta bắt đầu đếm!
Nghe khẩu khí của lão ta thì quả là vô cùng ngạo mạn, vốn chẳng coi Kim thị huynh đệ vào đâu. Nhưng Kim thị huynh đệ liều mình lên đây

để cứu tân Bang chủ, dù có chết cũng không từ thì khi nào chịu để cho đối phương mang Bằng nhi đi một cách như vậy được. Kim Nguyên Trọng nghiến răng trèo trẹo định lao tới.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 28

Võ Lâm Tú Sĩ

Lại nói, Tân Tiệp bị Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính lừa một phen thì tức giận trong lòng. Chàng quay lại dám quái thạch rồi lần tìm đến Thiên Đình tháp, chỉ nghĩ bằng mọi cách ngăn cản không cho hắn lên tháp. Vì chàng thầm hiểu chỉ cần hắn lên tháp thì chẳng có người nào trong Cái bang là đối thủ của hắn.

Khi vừa đến ngoài khu rừng nhỏ bao quanh tháp thì kịp nhìn thấy một bóng người phi thân lên tháp, chỉ nhìn vóc dáng thì chàng cũng nhận ra ngay là Ông Chính. Chàng càng gấp hơn thi triển khinh công tuyệt đỉnh lướt nhanh tới. Vừa lúc ấy nghe từ trên đỉnh tháp có tiếng người thất thanh kêu lên :

- Câu Lâu Nhất Quái!

Chàng nghe ra chính là giọng Kim thị huynh đệ, trong lòng thoáng động nghĩ nhanh :

“Thảo nào mà tên kia lợi hại đến thế, thì ra hắn là Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính...”

Nguyên nhân vật này thì chàng từng nghe Mai thúc thúc nhắc đến, song chẳng ngờ chính là “trung niên nho sinh” mà chàng đồng hành

cả một ngày trời!
Sau đó từng lời quát tháo của Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính, chàng đều nghe rất rõ. Chàng ngước đầu nhìn thấy còn cách đỉnh tháp có đến mười trượng, mà Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính đã bắt đầu đếm tiếng "một" đầu tiên. Tân Tiệp trong lòng phát cấp, đồng thời cũng tự giận mình kinh nghiệm còn non kém nên vừa rồi mới trúng kế "Kim thuyền thoát xác" của Ông Chính.
- Hai!
Giọng Ông Chính từ trên tầng thứ mười ba lại vang lên, Tân Tiệp chẳng còn suy nghĩ gì thêm nữa, thi triển tuyệt kỹ khinh công "Ám Ảnh Phù Hương" xả thân phóng nhanh vào. Cách xa ngoài mười trượng chỉ một cái nhún mình đã đến nơi, nhưng vì khoảng cách quá xa, nên khi chàng đến nơi thì độ cao còn chưa đủ.
Chàng hít sâu một hơi, thân hình lao nhanh lên như một chiếc pháo thăng thiên, chính là thi triển tối thượng thừa khinh công "Cật Ma Thần Bộ". Nhưng lần này thì thân hình chàng cũng chỉ mới lên đến tầng mười hai, ngửa cổ nhìn chàng thấy còn cách bảy tám xích nữa mới đến tầng cuối cùng, thế nhưng thế phi thân đã hết, thân hình sắp rơi xuống...
- Ba... bốn...
Giọng Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính hô lớn.
Tân Tiệp nôn nóng thầm nghĩ :
- "Chẳng lẽ công lực ta còn chưa đủ, nếu chậm thì Kim thị huynh đệ có thể nguy..."
Trong lúc khẩn trương thì đầu lóe nhanh một ý nghĩ. "Soạt" một tiếng chàng rút phắt trường kiếm đâm mạnh vào tường.
Thanh Mai Hương kiếm vốn chém sắt như chém bùn nên tường tháp

chẳng thể nào ngăn nổi lưỡi kiếm đâm sâu vào cả năm thốn. Tân Tiệp tay vận lực, nương sức vào thân kiếm bằng một thế "Lý Ngư Đảo Đỉnh" hất tung ngược người lên tiếp.

- Năm!

Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính vừa hô xong tiếng cuối cùng, cử bộ định đi, huynh đệ họ Kim thì định lao vào trí mạng cản hắn lại thì đột nhiên một giọng người thét lớn :

- Ngươi đứng lại cho ta!

Ba người đều chấn động kinh ngạc, theo tiếng quát chỉ thấy một bóng người lướt nhanh vào theo cửa sổ, còn lơ lửng trong không trung đã xuất liền ba chưởng "vù... vù... vù..." đánh thẳng vào người Ông Chính.

Ông Chính hai chân tụ khí đỉnh lập trầm ổn, nhưng nửa người trên lắc qua trái né bên phải tránh liền ba chiêu, nhưng dư phong chưởng kình cũng khiến cho áo và tóc Ông Chính bay lên phần phật.

Người kia thoái nhanh nửa bước, chỉ tay hét lớn :

- Nhanh bỏ Thanh nhi xuống, nếu không thì ngươi phải bỏ mạng tại đây!

Đương nhiên, người này không nói cũng biết chính là Tân Tiệp.

Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính đã nhận ra chính là Tân Tiệp, gã thanh niên đồng hành với mình, thầm hiểu hôm nay gặp phải đối thủ cao cường chẳng thể khinh thị được. Bấy giờ hắn tự động đặt Thanh nhi đang vác trên vai xuống đất, cười khùng khục trong họng nói :

- Chẳng ngờ các hạ ngươi giỏi giấu tung tích đến thế, chẳng biết anh hùng phương nào đây, sao còn không nói thực ra đi!

Tân Tiệp chau mày nói :

- Ngươi chỉ cần biết ta là Tân Tiệp là quá đủ rồi! Giờ thì các hạ có thể

nhanh rời khỏi đây, nếu không...
Câu Lân Nhất Quái Ông Chính ngửa cổ cười dài :
- Ha ha ha... mấy chi gặp được anh hùng, Ông mỗ ta há không nhân cơ hội lĩnh giáo tượng kỹ!
Tân Tiệp thầm hiểu cục diện hôm nay khó tránh trí mạng với hắn một phen, nhưng tình thế này chẳng còn cách nào hơn. Vừa rồi khi ở ngoài đường đấu với hắn một chưởng, tuy chưa ai dốc toàn lực, nhưng cả hai đều thầm hiểu nhau thân thủ người nào cũng bất khả tư nghị.
Tân Tiệp thét lớn :
- Được, thế thì mời!
Nói rồi, chẳng chút khách khí, hét dài một tiếng, thân hình lướt tới, song chưởng phát ra như đao chém vào người Ông Chính.
Ông Chính đã sớm nhận ra Tân Tiệp là tay đại cao thủ, võ công cao thâm mạc trắc, thế nhưng điều khiến cho hắn ngại nhất chính là nhận ra trong người chàng tàng ẩn một cổ tiềm lực dị thường. Mà tiềm lực này hùng mãnh chẳng biết đến trình độ nào, kỳ hơn nữa là chính bản thân Tân Tiệp chừng như không hề hay biết, cho nên hắn trong lòng tự nhủ không được sơ hốt khinh thường đối phương.
Khi thấy Tân Tiệp song chưởng chém tới hùng mạnh có thể nói như lôi chấn Đông Hải, Ông Chính hơi chột dạ vội ra một chưởng “Song Chưởng Phiên Thiên”.
Nhưng chờ đến khi song phương hai chưởng sắp chạm nhau thì hắn nhanh chóng thâu lại chân lực, hoán chiêu đổi thức thành “Lưỡng Hổ Tranh Lâm” vòng ngoài vào, thế như tập kích vào kiên cốt của Tân Tiệp.
Tân Tiệp thế chưởng đã hết mà chưởng của Ông Chính thì đã đến

nơi, tuy hơi hoảng nhưng chàng vẫn bình tĩnh. “Hừ” một tiếng, chân lực tập trung vào mã bộ, ngửa người biến thế “Bàn Cung Xạ Điêu”, song chưởng thâu nhanh án trước ngực đẩy ra hai bên.

“Bình” một tiếng, bốn chưởng tiếp nhau vang lên rung chuyển cả tầng tháp, song phương người nào cũng bị bật về sau một bước dài, thế một chưởng này bình thủ đã rõ.

Tân Tiệp giật mình thầm nghĩ :

- “Đúng là từ khi xuất đạo giang hồ đến nay ta mới gặp một tay đại cao thủ thế này...”

Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính tuy chẳng còn thấy bất ngờ vì hắn đã nhận ra thanh niên này thân hoài tuyệt học ngay từ khi còn ngồi với nhau trên thuyền, nhưng đến lúc thực sự đấu nhau một chưởng như thế này thì hắn mới thầm thán phục công lực phi phàm của Tân Tiệp. Trong lòng hắn nghĩ hôm nay đúng là gặp phải tay kỳ phùng địch thủ.

Bấy giờ, chỉ thấy chưởng phong cuồn cuộn, kình lực ào ào, song phương quần vào nhau mà đấu. Kim thị huynh đệ ở bên ngoài xem đấu bị dư phong đẩy dạt ra ngoài đều chấn động kinh hồn. Có thể nói bình sinh bọn họ chưa từng nhìn thấy một trận long tranh hổ đấu quyết liệt như thế này.

Ông Chính thi triển “Khai Sơn thần chưởng”, từng chiêu như bài sơn đảo hải, uy lực cuồng mãnh không tưởng nổi, Tân Tiệp tuy thân hoài tuyệt học, nhưng kinh nghiệm ngược lại còn ít ỏi hơn đối phương cho nên chốc chốc lại bị rơi vào thế hiểm, khiến chàng càng đánh càng phát nộ.

Bấy giờ chàng thét dài một tiếng, thân hình lách mạnh một cái thoát ra bên trái, tồi thi triển một chiêu tuyệt thế kiếm pháp của Bình Phàm đại sư “Phương Sinh Bất Tức” trong “Đại Diễn Thần Kiếm”, chỉ có

điều chàng dùng chưởng thay kiếm. Vốn dùng chưởng thay kiếm thì uy lực đương nhiên giảm đi rất nhiều, nhưng Tân Tiệp ra một chiêu này vẫn chứa đầy uy lực nguyên lai của nó.

Ông Chính thoạt nhìn thấy đối phương thay đổi đấu pháp, chiêu tuy ra chưởng mà ảo diệu biến hóa như kiếm pháp, liền hét dài một tiếng xuất một chiêu "Phong Quyện Vân Tán" từ từ đẩy tới...

"Khai Sơn thần chưởng" của Câu Lâu Nhất Quái vốn dùng lực làm chủ, chiêu "Phong Quyện Vân Tán" là một chiêu trực đấu, đương nhiên thế nó lấy công đối công phá tan chưởng của đối phương. Ông Chính vốn nghĩ Tân Tiệp trong hốt cấp ra chiêu tất chưa đề tụ được toàn chân lực, cho nên quyết ý lấy chiến thuật tốc chiến tốc thắng mà ra chiêu đấu trực tiếp.

Nào ngờ, một chiêu "Phương Sinh Bất Tức" của Tân Tiệp đánh ra tuy nhìn thấy như phiêu hốt vô định, tợ như chân khí hư tụ mà kỳ thực thì bên trong chân lực tiềm ẩn. Chỉ nghe "Bình" một tiếng long trời lở đất, cả tòa lâu rung rinh chấn động, mái ngói rung lên nghe răng rắc như chực đổ xuống, đủ biết một chiêu này song phương thi đấu đến trình độ nào rồi!

Ông Chính thân hình thoái nhanh về sau, Tân Tiệp thì lảo đảo, nhưng miệng hét lớn :

- Ông lão tặc, ngươi tiếp Tân mỗ thêm một chiêu này xem!

Người chàng quay bổ lại, song chưởng vung lên phát chiêu tấn công.

Ông Chính trong đầu phát hỏa nộ, gầm lên một tiếng cũng nhảy ngược lại phát liền bốn chưởng quyết không chịu nhượng, lấy công dĩ thủ.

Nên biết, Tân Tiệp từ sau khi Bình Phàm đại sư không tiếc công lực của mình mà dùng "Hồ Đề Quán Đỉnh" truyền công lực vào người

chàng, từ đó nội lực trong người chàng tăng lên đến sáu mươi năm công lực. Chỉ có điều nó nằm ẩn dạng tiềm lực trong người chàng, bấy giờ sau một hồi kịch đấu thì tiềm lực phát khởi một cách tự nhiên, khiến cho Ông Chính càng đấu càng thấy chấn động khiếp hãi trước nội lực của chàng.

Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính mấy mươi năm trước danh chấn võ lâm quyết chẳng thua kém gì bọn Quang Trung cửu hào hay cả Hà Lạc Nhất Kiếm và thậm chí cả Nam Bắc nhị quân. Nhưng ba mươi năm nay thì đây là lần đầu tiên hắn tái xuất giang hồ, vốn định nhân cơ hội giương danh bằng công lực mấy mươi năm khổ tu của mình, nào ngờ chạm phải một tay cao thủ trẻ tuổi chẳng những quyền pháp kỳ dị mà nội lực thâm hậu thì càng không thể tưởng tượng nổi. Lúc này một chưởng đánh ra với thập thành công lực với ý định hạ gục Tân Tiệp...

Chỉ nghe “Bình” một tiếng dữ dội long trời lở đất, đỉnh tháp rung mạnh, ngói vỡ đổ xuống rào rào, mấy người bên ngoài kinh hồn thất sắc.

Câu Lâu Nhất Quái chẳng kìm nổi “hự” rên lên một tiếng, người bật về sau một bước nặng nề, trong lồng ngực thì khí huyết nghịch đảo. Tân Tiệp cũng bị chấn động không ít, hai vai lắc mạnh, nhưng chân trụ vững nên mới không bị di chuyển. Sau một chưởng này, Tân Tiệp thầm hiểu đối phương nội lực không bằng mình thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, hào khí xung thiên thét dài một tiếng, tả chưởng múa một vòng, hữu chưởng từ trong đẩy nhanh ra thêm một chưởng...

Câu Lâu Nhất Quái trong lòng cay cú và tức giận vô cùng, mấy mươi năm công lực khổ tu xem ra bị hủy trong một ngày, mà lại hủy dưới tay một gã trẻ tuổi vô danh tiểu tốt! Bấy giờ nhìn thấy Tân Tiệp lại bồi

thêm một chưởng, Câu Lâu Nhất Quái râu tóc dựng đứng, hai mắt ngầu đỏ đầy sát khí, gầm lên một tiếng như thú trúng thương, song chưởng thốc mạnh từ trong ra...

“Bình”

Lại một tiếng nổ dữ dội vang lên, Tân Tiệp lần này thân hình chao đảo mạnh thoái lùi một bước, nhưng chẳng chịu nhượng một bước liền xuất thêm một chưởng bằng tay trái.

Câu Lâu Nhất Quái sau một chưởng này thì chấn kinh trong lòng, hắn nhận ra gã thanh niên này trong người tiềm tàng một công lực cao thâm mạc trắc, cứ mỗi chưởng tiếp mỗi chưởng thì công lực lại tăng mạnh hơn, biết cứ thế này thì chẳng mấy chốc bị đối phương hạ gục. Trong đầu nghĩ nhanh, chân liền tung nhảy lùi ra sau...

Chẳng ngờ Tân Tiệp càng thắng càng lấn tới, tay vung thêm một chưởng nữa... Nhưng chàng chưa đánh ra thì bất giác ngớ người.

Nguyên lúc này Câu Lâu Nhất Quái đứng trân, hai mắt mở trừng trừng, râu tóc dựng ngược, tay nắm chắc lại mà toàn thân rung lên, chẳng hiểu trong lòng lão ta lúc này đang diễn ra điều gì, nhưng rõ ràng vô cùng tức giận...

Tân Tiệp hoàn toàn bất ngờ trước thần thái dị thường của đối phương, bất giác cũng thâu chưởng dừng lại, đanh mắt nhìn xem dối phương hành động thế nào.

Song phương im lặng một hồi, bỗng nhiên “soạt” một tiếng, Câu Lâu Nhất Quái trở tay rút phắt trường kiếm cực nhanh.

Tân Tiệp chừng như không nghe thấy, chàng lặng người trong suy nghĩ :

- “Vì sao Câu Lâu Nhất Quái lại biểu hiện căm hận đến thế? Hừ... ngươi cứ trừng nhìn ta, há ta sợ hay sao?”

Bấy giờ chàng cũng trừng mắt nhìn lại Câu Lâu Nhất Quái không hề chớp.

Kỳ thực thì trong lòng chàng cũng hơi lạnh, thế nhưng chàng thiên bẩm ngoan cường, khi nào bị uy hiếp trước nhãn lực hung ác của đối phương?

Lúc này định thần lại thì nhìn thấy Câu Lâu Nhất Quái đã lăm lăm trường kiếm trong tay, chàng cũng liền đưa tay rút kiếm theo phản xạ...

Nhưng đưa tay lên mới nhận ra thanh Mai Hương kiếm vừa rồi còn cắm ngoài tường chưa thu lại.

- Đón lấy!

Kim lão nhị nhìn thấy chàng không có kiếm, chộp thanh kiếm tung về phía chàng, Tân Tiệp bắt lấy múa lên một đường kiếm phát ra kình phong “vù vù”.

Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính nhanh như chớp phát ra một kiếm điểm tới vai trái của chàng, kiếm ảnh loáng lên, kình phong dữ dội, khi đến gần vai thì hốt nhiên kiếm biến chiều thành ba kiếm ảnh điểm thẳng và ba yếu huyệt trên người chàng.

Tân Tiệp nhận ra kiếm của đối phương nhất thức tam biến cực kỳ nguy hiểm, trong lòng không khỏi chấn động, bộ tấn thoái nhanh nửa bước, tay trái bắt quyết, tay phải kiếm khoát nửa vòng rồi phóng ra, chính là chiêu “Mai Thổ Kỳ Hương” trong “Cù Chi kiếm pháp”. Tân Tiệp ra kiếm quán chú nội lực, khiến cho kiếm chàng vốn đã kỳ ảo lại tăng thêm uy lực, Câu Lâu Nhất Quái kiếm ra chiêu mà nhìn thấy một kiếm của đối phương cũng không khỏi kinh ngạc.

“Mai Thổ Kỳ Hương” chiêu ra cực nhanh, chiêu kiếm của Tân Tiệp ra sau mà đến trước, mũi kiếm thực của Câu Lâu Nhất Quái đã đến

cách huyệt Hạ Quản ở bụng trên Tân Tiệp chưa đầy ba thốn thì kiếm của Tân Tiệp đã đến ngay Khúc Trì huyệt trên tay kiếm của hắn chưa đầy một thốn...

Chẳng ngờ Câu Lâu Nhất Quái đầy kinh nghiệm giang hồ, thấy nguy không biến sắc, mũi kiếm càng điểm nhanh tới, nhưng thân hình thì lại chuồi nhanh về sau. “Vù” một tiếng kiếm của Tân Tiệp trượt dài, song kiếm của Câu Lâu Nhất Quái thì đã đến trước bụng chàng rồi... Tân Tiệp thực không ngờ đối phương ra kiếm kỳ diệu mà ứng biến lại càng bạo như thế, nhất thời kinh động. Nói thì chậm chứ lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, Tân Tiệp thâu nhanh kiếm, đồng thời trở nửa vòng vừa kịp tránh mũi kiếm của đối phương rồi nhảy về phía sau nửa bước.

Qua giây phút nguy hiểm, Tân Tiệp kiếm giương lên ra chiêu thứ hai, nhưng lần này kiếm ra liền ba chiêu lần lượt công vào ba bộ vị trên người đối phương, chủ yếu nhằm vào huyệt Khí Hải của Câu Lâu Nhất Quái, toàn bộ đều là chiêu thức trong “Cù Chi kiếm pháp”.

Nào ngờ, Câu Lâu Nhất Quái cũng rất nhanh ra liền mấy kiếm hóa giải toàn bộ các thế kiếm của Tân Tiệp không chút khó khăn.

Nháy mắt song phương đã đấu nhau mười chiêu, đã thấy Câu Lâu Nhất Quái thế kiếm hoàn toàn chủ động, Tân Tiệp chỉ còn thấy kiếm của đối phương liên miên bất tuyệt, từng chiêu từng thức đều là chiêu sát thủ cực kỳ nguy hiểm đầy tính “bàng môn tả đạo”, khiến người ta phòng cũng không phòng được.

Đương nhiên chàng còn không biết kiếm pháp của Câu Lâu Nhất Quái xuất đấu chính là pho độc môn “Lệnh Di kiếm pháp”. “Cù Chi kiếm pháp” của Thất Diệu Thần Quân khai sáng tuy kỳ ảo tinh diệu, nhưng tính tuyệt sát nguy hiểm của nó thì không sao sánh bằng

được với “Lệnh Di kiếm pháp”. Nên biết, trong lúc động đấu quá chiêu, thua về kiếm pháp thì tự nhiên công lực cũng bị suy giảm đi rất nhiều, chẳng thể nào phát huy được uy lực của pho kiếm.
Bấy giờ nói thì chậm chứ lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, chớp mắt lại mười chiêu nữa qua đi. Câu Lâu Nhất Quái đột nhiên hét lớn một tiếng thị uy, trường kiếm trong tay ra liên hoàn ba chiêu, chiêu thứ nhất “Vạn Chướng Quần Phong” chỉ thấy kiếm ảnh lớp lớp hư hư thực thực bao trùm lấy người Tân Tiệp.
Tân Tiệp bất giác run trong lòng thầm nghĩ :
- “Cù Chi kiếm pháp của Mai thúc thúc trước giờ ta coi là kỳ tuyệt thiên hạ, chẳng lẽ lại thua kiếm pháp của Câu Lâu Nhất Quái?”
Bấy giờ nghiến răng, nghiêng thân lách người nhập nội, bằng bộ pháp kỳ ảo tiếp cận màn kiếm của đối phương, kiếm trong tay lướt tới phát chiêu.
“Vù... vù...” kiếm sáng ngời lên chính là một chiêu “Lãnh Mai Phất Diện”.
Lần này chàng mạo hiểm nhập cửu cung áp sát ra chiêu cực kỳ mạo hiểm, nhưng không ngờ lại phá được một chiêu kiếm của Câu Lâu Nhất Quái, bức lão ta phải thâu kiếm thoái lùi tự bảo.
Tân Tiệp một kiếm lấy lại thế quân bình thì lòng phấn chấn, kiếm trong tay càng phát huy uy thế mà tấn công.
Câu Lâu Nhất Quái “hừ” một tiếng lạnh lùng thét lên :
- Tiểu tử, tiếp lão phu chiêu này!
Miệng nói tay đã ra kiếm, chiêu thứ hai là “Lãnh Vân Phủ Nhật”, chỉ thấy không gian như ám tối lại dưới một chiêu kiếm này...
Tân Tiệp nhận ra có gì khác thường trong chiêu kiếm này của đối phương, chừng như bên trong ẩn chứa tà khí nghe lạnh thấu xương,

đồng thời ẩn chứa một cổ sát khí nồng nặc khiến chàng rùng mình.
- Hừ! Kiếm chiêu hay lắm!
Tân Tiệp thét lên, trong đầu một ý nghĩ lướt qua rất nhanh, tay kiếm đã phát chiêu, kình phong cuồng khởi, lần này chàng ra chiêu "Phương Sinh Bất Tức" trong "Đại Diễn Thần Kiếm".
Chỉ thấy ánh kiếm hốt trái hốt phải rồi hợp lại trung bộ, nhìn thấy chậm mà lại nhanh, nhìn như hư mà lại thực, mờ ảo như sương khuya lung linh dưới ánh hàn nguyệt.
Nên biết, pho kiếm pháp này của Bình Phàm đại sư xuất phát từ tinh thần chính đạo, trong thế kiếm nhìn bình thường nhưng hàm ẩn uy lực và oai nghi đủ sức phá tan tà khí trong các chiêu kiếm "tà môn ngoại đạo".
Câu Lâu Nhất Quái ra một kiếm như mây đen che trời, trong lòng còn chưa kịp đắc ý thì bị một kiếm của Tân Tiệp phá giải tiêu tan như sương mù gặp nắng, khiến lão chấn động kinh ngạc vô cùng.
Phút chốc lại qua mấy mươi chiêu nữa, đột nhiên nghe "coong" một tiếng vang dài, hai thân hình vang về sau hai phía, trong tay Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính giờ đây chỉ còn lại chuôi kiếm, còn lưỡi kiếm vừa rồi đã bị Tân Tiệp chém gãy mất.
Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính mặt xạm như gan gà, cả người chết điếng, cứ đứng trân run lên từng chập, không khóc mà nước mắt trào ra giàn giụa đầy mặt.
Tân Tiệp thấy kỳ quái cũng ngưng mắt chăm chú nhìn mà quên hẳn luôn cả tấn công.
Thốt nhiên, Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính nửa tiếng chẳng nói, lao người cực nhanh thoát ra ngoài tháp biến mất.
Tân Tiệp ngớ cả người chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, trong đầu thầm

nghĩ :

- “Quái! Thua thì thua, làm gì đến nỗi bi thương đến thế chứ!”

Đương nhiên, Tân Tiệp còn không biết Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính thua chàng một chiêu này còn đau khổ hơn cả bị chàng giết. Nguyên là ba mươi năm về trước, Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính từng giao đấu qua với nhân vật võ lâm đệ nhất Thất Diệu Thần Quân trên Chúc Dung Phong, pho “Lệnh Di kiếm pháp” của lão ta khiến cho “Cù Chi kiếm pháp” của Thất Diệu Thần Quân cũng bó tay chẳng làm gì được. May mà Thất Diệu Thần Quân nhờ vào công lực thâm hậu hơn một bực, nên đến chiêu kiếm thứ ba trăm thì chém gãy kiếm của Câu Lâu Nhất Quái.

Từ sau lần ấy, Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính trong lòng ôm mối nhục mà quy ẩn thâm sơn cùng cốc, vừa tu luyện nội lực vừa đem pho “Lệnh Di kiếm pháp” cải biến đạt đến chỗ kỳ ảo tuyệt quái, khiến cho đối phương phòng cũng không phòng được. Lần này lão ta tái xuất giang hồ, định đem pho kiếm pháp mà năm xưa từng bại dưới tay Thất Diệu Thần Quân đấu lại với Thất Diệu Thần Quân để lấy lại thanh danh. Chẳng ngờ khi trở lại Trung Nguyên mới hay tin mười năm trước Thất Diệu Thần Quân đã bị đại cao thủ Ngũ đại kiếm phái vây đánh chết, trong lòng thất vọng biết chừng nào.

Mấy hôm gần đây, khi hay tin Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân vẫn còn sống, đồng thời tái hiện võ lâm, khiến cho lão ta phấn chấn hẳn lên, nghĩ rằng lần này rửa được nhục xưa. Khi Tân Tiệp ra chiêu đầu tiên, Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính đã xác định chắc chắn kiếm pháp chàng thi triển chính là “Cù Chi kiếm pháp”, thì Ông Chính trong lòng mừng khấp khởi nghĩ chỉ cần thi triển “Lệnh Di kiếm pháp” thì có thể bắt được Tân Tiệp như chơi. Thế nhưng không ngờ kết quả

chẳng khác gì ba mươi năm trước, hắn lại bị đánh gãy kiếm. Chỉ có điều là ba mươi năm trước là đích thân Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân, nhưng ba mươi năm sau ngày hôm nay thì chỉ là một thanh niên, truyền nhân y bát của họ Mai năm xưa.

Tân Tiệp ngược lại chẳng hề biết ất giáp gì cả, quay người bước nhanh lại bên Bằng nhi bị điểm huyệt nằm trên đất. Chàng giải huyệt nhanh cho Bằng nhi.

Bằng nhi bị điểm huyệt Nhuyễn Cốt khiến cho người mềm như sợi mì chẳng cử động gì được. Tân Tiệp vận khí án ma thêm một lúc trên các mạch huyệt chủ yếu của Bằng nhi. Qua một lúc thì Bằng nhi mới từ từ tỉnh lại.

Chàng lại đi đến bên Kim thị huynh đệ, lúc này thì Kim lão đại thụ thương nặng chẳng chịu nổi mà bất tỉnh nhân sự, Kim lão nhị người cũng thụ thương, vừa gắng gượng mình vừa gắng sức đỡ thân hình lão đại.

Tân Tiệp lấy từ trong áo ra hai viên trị thương đan trao cho lão ta, Kim lão nhị tiếp lấy thuốc trị thương, miệng không hề thốt lên một tiếng cảm ơn, nhưng trong ánh mắt thâm sâu của lão còn hơn trăm nghìn câu như thế.

Kim Nguyên Trọng nhét nhanh một viên thuốc trị thương vào mồm lão đại, tự mình cũng nuốt một viên.

Tân Tiệp nhìn vào thương tích trên bả vai Kim Nguyên Trọng, biết cũng chẳng phải nhẹ chút nào. Qua một lúc thì đã thấy Kim lão đại từ từ hồi tỉnh lại, ánh mắt lão bắt gặp Tân Tiệp thì lắp bắp thốt lên :

- Thiếu hiệp ân nặng như núi, nếu không đến kịp thì Cái bang xem như hủy.

Tân Tiệp lắc đầu nói :

- Kim Hộ pháp xin chớ nói thế, giữa đường thấy chuyện bất bình bạt đao tương trợ là chuyện người trong giang hồ đồng đạo ai cũng làm, giờ nên nghỉ dưỡng thần lực cho khỏe rồi tính!

Nói đến đó, chàng chợt nhận ra một bàn tay nhỏ nhắn níu lấy vạt áo mình, quay lại nhìn mới nhận ra chính là Bằng nhi vừa đến sau lưng mình. Trên khuôn mặt hắn tuy lấm lem, nhưng đôi mắt tinh anh lay láy thông minh đáng yêu làm sao, chàng chợt nhận ra chỉ một thời gian ngắn mà Bằng nhi chừng như lớn hẳn lên rất nhiều, nét ấu trĩ trẻ con dần dần biến mất. Bằng nhi nhìn chàng thốt lên :

- Tân... thúc thúc...

Thiếu niên này trí nhớ rất tốt, còn nhớ ra được tính danh của Tân Tiệp.

Bằng nhi gọi rồi mắt chuyển nhìn hai vị Hộ pháp. Kim thị huynh đệ đã đứng lên, nhận ra được một cái gật đầu của Kim Nguyên Bá, chừng như lão đồng ý cách gọi như thế là đúng.

Tân Tiệp ngược lại lắc đầu nói :

- Bằng nhi, chuyện gì? Chỉ cần gọi ta một tiếng Tân ca là được rồi!

Bằng nhi nói :

- Bản lĩnh của thúc thúc thật phi thường, điệt nhi vừa rồi tuy không nhúc nhích gì được, nhưng đều nhìn thấy rõ thúc thúc đánh cho lão tặc kia chạy dài. Hừ... lão ta thua thẹn quá đến phát khóc như con nít, chẳng ngờ già đầu thế rồi lại còn khóc...

Kim Nguyên Trọng lúc ấy lẳng lặng bước đến bên cửa sổ lấy ra hai chiếc hỏa tiễn, một chiếc màu hồng một chiếc màu xám, lão chọn lấy chiếc màu xám rồi bắn nhanh ra ngoài. Chỉ nghe một tiếng nổ nhỏ, một vệt khói xám bùng cháy lên trong không gian rồi rơi xuống từ từ.

Kim Nguyên Bá giải thích với Tân Tiệp :

- Huynh đệ Cái bang chúng tôi mai phục bên dưới chân tháp, có quy định với nhau từ trước, nếu như thấy pháo hiệu đỏ là chúng ta xông lên tháp gặp trở ngại, còn nếu như bắn pháo hiệu lam là Bang chủ đã cứu được. Gọi chúng lên lo liệu tiếp mọi chuyện.

Tuy kế hoạch là thế, nhưng vừa rồi Kim thị huynh đệ thụ thương nguy kịch mà vẫn không phát pháo hiệu đỏ cầu cứu là vì nghĩ huynh đệ Cái bang mai phục bên dưới bản lĩnh có hạn, nếu như cầu cứu họ lên đây thì chỉ là lên nộp mạng một cách oan uổng vô ích, vì thế cho nên Kim thị huynh đệ trước sau vẫn nương vào nhau trí mạng mà không phát hiệu cầu cứu, đó cũng là một tâm trường đầy nhân nghĩa của huynh đệ bọn họ.

Vừa lúc này, Tân Tiệp nhìn nhanh ra ngoài cửa sổ kịp nhận thấy một bóng đen phóng nhanh xuống. Kim Nguyên Trọng liền nói :

- Mặc xác hắn, hắn chính là Thanh Nhãn Hồng Ma, sư đệ của Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính, có lẹ nhìn thấy trên này không ổn nên chuồn mất!

Tân Tiệp bỗng nhớ ra một chuyện, nghĩ nhanh :

“Cái bang và Không Động hiềm thù nhau, nguyên nhân cũng chỉ từ một chiếc vỏ kiếm, vì sao lại có bọn huynh đệ Câu Lâu Sơn chen vào đây, vậy mà bản thân Lệ lão tặc thì chẳng thấy xuất đầu lộ diện!”

Nghĩ thế chàng liền nói :

- Vì sao không thấy Lệ Ngạc xuất hiện, nhị vị hộ pháp thấy có điều khác thường chăng?

Kim thị huynh đệ nghe thì đều gật đầu, Kim Nguyên Bá nói :

- Đúng, chúng ta chính cũng suy nghĩ như thế, thực là kỳ lạ...

Tân Tiệp hốt nhiên nhớ lại thanh Mai Hương kiếm của mình vừa rồi còn cắm ngoài tường tháp mà chưa lấy lại, bèn quay người đi đến

bên cửa sổ, miệng nói :

- Tại hạ đi lấy một vật này...

Chàng nhảy ra cửa sổ liền bám người vào tường tháp mà đi.

Kim lão nhị thò đầu ra cửa nhìn, chỉ thấy Tân Tiệp hai tay hai chân bám vào tường di chuyển, chính là thi triển "Bích Hổ công", tường tháp nhẵn thín như thế, nhưng chàng vẫn bám lần đi được thực chẳng mấy ai đủ bản lĩnh như thế.

Tân Tiệp trở xuống đúng nơi vừa rồi cắm kiếm vào, nhưng chàng gần như nghẹt thở khi thấy thanh kiếm tự nhiên không cánh mà bay!

Tân Tiệp trong lòng chấn động vô cùng, tợ hồ như rơi trên trời xanh xuống, chẳng thể nào tin nổi vào mắt mình.

Chàng định thần thầm nghĩ :

- "Người nào có thể bám vào tường tháp lên đây để lấy kiếm của ta chứ? Thanh kiếm của ta cắm sâu vào tường, quyết không khi nào có thể rơi xuống được..."

Trên thực tế, đương thời trong võ lâm, những người có thể thi triển "Bích Hổ công" bám tường ma đi được như chàng thì thực chẳng có được bao nhiêu người.

Thử hỏi nhân vật nào có thể đến đây lấy thanh bảo kiếm của chàng?

Tân Tiệp chăm mắt nhìn lần nữa, nhận ra lỗ kiếm chung quanh rất đều, hoàn toàn không có vết nứt hay đổ vỡ chứng tỏ là bị thân kiếm nặng vỡ tường rơi xuống, ngược lại lỗ kiếm gọn ghẽ như đâm vào món đậu phụ.

Đột nhiên mắt chàng rực lên ngưng nhìn ngay gần đó, suýt chút nữa thì thất thanh la lên. Nguyên là cách lỗ kiếm của chàng chừng ba xích lại có thêm một chiếc lỗ khác, Tân Tiệp quan sát thật kỹ thì nhận ra ngay đúng là dấu vết của một lưỡi kiếm đâm vào. Kỳ lạ một điều là

lỗ kiếm bị đâm vào rất gọn, không hề có hiện tượng một dấu nứt rạn nào.

Tân Tiệp thông minh tuyệt đỉnh, suy nghĩ nhanh, trong đầu lập tức đã có nhiều lời lý giải :

"Đúng rồi, thanh Mai Hương kiếm của ta nhất định bị lão tặc họ Lệ trộm mất. Chỉ có hắn mới có bản lĩnh lên đến tận đây, đồng thời cũng chỉ có thanh Ỷ Hồng bảo kiếm của hắn mới đâm một nhát vào tường sắc lẹm thế này, hiển nhiên hắn cũng dựa vào lực thân kiếm để lên đây. Hờ, thảo nào mà hắn không xuất đầu lộ diện!"

Chàng nghĩ đến đó tự nhiên trong lòng cực nộ, đồng thời lại nghĩ :

- "Vừa rồi cũng chỉ vì mình sơ hốt nôn nóng cứu người mà quên thâu kiếm lại. Nhưng đằng nào thì chuyện cũng đã rồi, vả lại cứu người như cứu hỏa, chẳng thể nào chậm trễ một khắc."

Bấy giờ chàng bám tường quay trở lại tầng đỉnh tháp.

Kim thị huynh đệ hết lời thán phục chàng. Nhưng Kim lão đại chợt nhận ra nét khác thường trên mặt chàng, liền hỏi :

- Tân huynh có chuyện gì chăng? Nếu cần huynh đệ chúng ta, thì xin cứ nói một tiếng!

Tân Tiệp lắc đầu, giữ thần thái bình thường nói :

- Không có gì, vừa rồi tại hạ để lại một thanh kiếm trên tường, định ra lấy lại nhưng chẳng thấy, nghĩ chắc là rơi xuống đất...

Tân Tiệp tính khí cương tiết, xưa nay chỉ muốn giúp người mà chẳng bao giờ mưu cầu bằng hữu giúp lại, cho nên chuyện mất bảo kiếm chàng nghĩ một mình tự tìm lại, chẳng phiền đến họ thì hơn.

Kim thị huynh đệ cũng là hào hiệp, nghe Tân Tiệp nói thế thì cũng ngỡ chẳng có gì quan trọng nên cũng không hỏi nữa.

Tân Tiệp thấy chuyện ở đây đã xong, bấy giờ ôm quyền nói :

- Huynh đệ còn một chuyện cần làm phải lập tức đi ngay, sau này nếu như nhị vị có chuyện gì cần đến huynh đệ thì xin báo một tiếng, huynh đệ nhất định chẳng quản đường xa nghìn dặm mà đến ngay!
Kim thị huynh đệ nhận ra chàng có gì hơi khẩn trương, biết chắc là có chuyện gấp nên chỉ ôm quyền hoàn lễ nói :
- Tân huynh là đại ân nhân của huynh đệ chúng tôi, mà cũng là đại ân nhân của Cái bang, ân này toàn bang chúng Cái bang chung thân chẳng quên!
- Xin các vị chớ nên để lòng, làm thế chỉ khiến cho huynh đệ thấy áy náy!
Rồi chàng quay nhìn Bằng nhi căn dặn :
- Bằng nhi phải ngoan ngoãn theo nhị vị thúc thúc luyện võ nghệ cho thành tựu, Cái bang sau này trùng chấn thiên hạ là đều nhờ vào một tay Bằng nhi đấy!
Một câu đầy chân tình thắm thiết, khiến cho Kim thị huynh đệ và Bằng nhi đều xúc động. Nhưng chàng nói rồi lập tức quay người phóng ra ngoài cửa sổ...
Chỉ mấy cái tung người chàng đã ra ngoài ba mươi trượng, chỉ nghe thấy tiếng Bằng nhi hỏi vọng theo :
- Tân thúc thúc bao giờ quay lại thăm Bằng nhi?
Nhưng nói xong câu thì cả người Tân Tiệp đã biến mất trong màn trời đêm.
* * * * *
Tân Tiệp trong lòng nôn nóng phóng chân chạy rất nhanh, trong đầu suy nghĩ :
“Ta cứ xông thẳng lên núi Không Động đại náo một chuyến, xem Lệ lão tặc có xuất đầu lộ diện hay không cho biết? Hừ... chỉ cần hắn ra

mặt, chẳng những ta đòi lại thanh bảo kiếm, đồng thời thanh toán luôn món nợ cũ với hắn!”

Món nợ cũ mà chàng nghĩ đến chính là chuyện Kiếm Thần Lệ Ngạc ám toán Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân. Lúc này chàng vốn chẳng còn coi nhân vật “Thiên hạ đệ nhất kiếm” Chưởng môn nhân phái Không Động vào đâu nữa!

Suốt cả một chặng đường này trống vắng hoang vu nên chàng chẳng ngại ngần gì thi triển khinh công lướt đi như một mũi tên, chàng nhận ra sau trận ác đấu với Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính, nội lực trong người chàng chừng như gia tăng lên rất nhiều. Lúc này chàng chạy với một tốc độ kinh người...

Thốt nhiên “vù” một tiếng, một con bồ câu lướt nhanh ngang qua trước mặt, Tân Tiệp mắt rất tinh kịp nhận ra dưới chân nó buộc một dải vải hồng, chàng nghĩ ngay đến một con bồ câu đưa thư. Thời bấy giờ, việc dùng bồ câu đưa thư rất phổ biến cho nên chàng vốn chẳng để ý.

Chạy chừng nửa dặm nữa, bỗng nhiên một làn gió thổi lại mang theo không khí mát lạnh, Tân Tiệp thầm nghĩ :

- “Sắp đến con sông nào đây!”

Chạy đến gần, quả nhiên trước mắt hiện ra một con sông nhỏ nhưng nước chảy rất mạnh, Tân Tiệp trong lòng hơi vui cười thầm nghĩ :

- “Qua một thời gian hành tẩu giang hồ, kinh nghiệm của mình cũng có tăng lên rất nhiều.”

Con sông rộng chỉ chừng hơn hai mươi trượng, nhưng nước sông lại chảy cuồn cuộn, hai bên lại có nhiều bãi đá nguy hiểm khiến người ta nhìn không khỏi phát hoảng. Cũng may, lúc chàng vừa đến bên bờ sông thì thấy một chiếc thuyền nan chèo tới, trên thuyền ngoài một

gã thuyền phu trung niên ra không có lấy một người khách nào khác. Thế thuyền thuận con nước lướt đi rất nhanh, nhưng thuyền phu vẫn thong thả như không, khi gần vào bờ vung tay ném mạnh cuộn dây thừng, sợi dây bay lên bờ vừa khéo quấn vào gốc cây trên bờ, con thuyền mới chịu dừng hẳn lại, nhưng đuôi thuyền bị nước đẩy nằm xoay ngang lại. Thuyền phu hai cánh tay cuồn cuộn bắp thịt kéo từng tay đưa con thuyền gần sát vào bờ.

Tân Tiệp bước nhanh tới ôm quyền hỏi :

- Xin hỏi đại ca từ đây đi Không Động Sơn đi như thế nào?

Thuyền phu ngửng đầu lên nhìn chàng nói :

- Thuận theo con sông này đến Thành Gia Trấn, rồi đi về hướng Tây...

Tân Tiệp nói :

- Thuyền của đại ca có đi Thành Gia Trấn không? Có thể đưa giúp tôi đến đó một chuyến chứ?

Thuyền công nheo mắt cười nói :

- Thuyền của tôi đây chính đi Thành Gia Trấn, khách gia xin cứ lên thuyền đi, có thêm một người cùng đi thế này thì đỡ buồn lắm!

- Đa tạ!

Tân Tiệp đáp một tiếng, rồi tung người nhảy phóc lên thuyền rất nhẹ nhàng, thuyền phu giật tay một cái, sợi dây thừng lại vuột khỏi thân cây bay ngược trở lại thuyền, gã giơ tay chộp sợ dây bỏ lên ván thuyền, động tác hết sức thành thục điêu luyện.

Con thuyền không còn bị níu lại nữa, dòng nước lập tức đẩy thuyền đi thuận dòng rất nhanh, thuyền phu chẳng phải chèo mất sức, mái chèo trong tay chỉ là giữ cho thuyền đi đúng hướng. Thuyền ra giữa dòng, thuyền phu đánh tiếng bắt chuyện :

- Khách gia hẳn không phải người địa phương này?
Tân Tiệp gật nhẹ đầu, lại hỏi ngược lại :
- Đại ca hình như cũng không phải người ở đây nhỉ?
Thuyền phu gật đầu đáp :
- Nhà tôi ở Sơn Đông...
Nói rồi hắn buông tiếng thở dài im lặng. Qua một lúc, bỗng lên tiếng nói tiếp :
- Nhà tôi vốn làm nghề nông, cuộc sống chẳng sung túc gì nhưng cũng tạm ổn định, nào ngờ năm ấy lão tặc Huyện thái gia muốn lấy muội muội của tôi làm thiếp, muội muội tôi không chịu, thế là hắn tìm cách hãm hại bắt bớ cha mẹ và muội muội tôi giam vào nha môn. Nhà tôi xem như trắng tay, tôi đành phải lưu lạc tha phương cầu thực...
Tân Tiệp nghe thuyền phu kể chuyện, trong lòng tự nhiên đồng cảm, chàng ngồi đầu thuyền lòng nhớ về cố hương nơi đất Bắc, trong lòng thầm nghĩ :
- “Cùng là người lưu lạc chân trời góc bể như nhau, tương phùng hà tất tương thức. Xem ra trên đời này chẳng có mấy người sống thật sự sung sướng...”
Càng nghĩ, chàng càng trở về với quá khứ, nhớ lại thân thế của mình long đong từ nhỏ, song thân thì bị kẻ thù sát hại, tiếp đến bao nhiêu người mà chàng quen biết cũng lần lượt gặp chuyện không hay, cơn phẫn uất trong lòng khiến chàng mấy lần định gào lên cho thư sướng nỗi uất kết trong lòng...
Hốt nhiên chàng nhớ lại Độc Quân Kim Nhất Bằng thì nghĩ :
“Giống như lão ta suốt ngày hát nghêu ngao, nói năng nhảm nhí, thích gì nghĩ nấy, thế mà lại không bị sầu não dằn vặt!”

Trong đầu óc chàng lập tức hình ảnh điên điên cuồng cuồng của Kim Nhất Bằng hiện rõ mồn một, bên tai thì nghe tiếng cười điên loạn của lão ta vang lớn...

Chẳng biết cứ thế qua bao nhiêu lâu, đột nhiên tiếng cười cuồng điên ấy lại biến thành tiếng cười nham hiểm tàn độc, chàng đã nghe ra chính là tiếng cười của kẻ thù sát hại song thân - Hải Thiên song sát!

Chàng giật mình bừng tỉnh lại, ánh mắt quắc lên lạnh lùng quét nhìn quanh, nhưng chỉ có dòng nước, hai bên bờ cây cỏ xanh um, nào có hình bóng của bọn Hải Thiên song sát. Chàng hiểu ra vừa rồi mình đã ảo tưởng, thế nhưng vì vậy mà chuyện xưa cứ tái hiện nhanh trong đầu chàng...

Thời gian gần đây chàng đã không nghĩ đến chuyện này, nhưng thực tình không phải không nghĩ mà là không dám nghĩ, kỳ thực sâu trong đáy lòng chàng, chẳng giờ khắc nào quên được. Chàng nhớ lại cảnh cha mẹ chàng quỳ xuống cầu khẩn bọn Hải Thiên song sát mà sống cũng không được, chết cũng chẳng xong, những chi tiết ấy từng ly từng tí ăn sâu vào trong tâm khảm chàng. Chàng há có thể quên được những chuyện ấy, chừng như sợ quên một tình tiết nhỏ thì cũng đã là có tội với song thân...

Bao nỗi uất hận cứ dần dần nổi lên trong lòng chàng càng lúc càng lớn, đột nhiên chàng đang ngồi liền đứng vụt dậy, hít sâu một hơi rồi hét dài một tiếng...

Tiếng hét của chàng làm rung chuyển không gian, âm hưởng cứ vọng dài một hồi lâu mới hết.

Thuyền phu bị tiếng hét làm chấn động cả người, may mà ngồi sau đuôi thuyền nhìn thấy chàng đứng lên nên không bị bất ngờ lắm, bấy giờ lắc đầu nói lẩm bẩm một mình :

- Vị khách gia này tiếng thét kinh hồn!

Tân Tiệp thét xong, cứ đứng đầu thuyền nhìn cảnh trời nước đến bất thần...

Chẳng biết qua bao nhiêu lâu nữa bỗng nghe thuyền phu thốt lên :

- Khách gia, đến Thành Gia Trấn rồi!

* * * * *

Trời đã hửng sáng. Tân Tiệp đã rời Thành Gia Trấn, trời mới sáng mà khách bộ hành đã thấy rất đông, chàng tuy trong lòng rất nôn nóng nhưng chỉ thả bước đi, chẳng dám thi triển khinh công sợ làm kinh động người khác.

Vì thế mà hành trình từ Thành Gia Trấn đến Tập Khánh huyện chỉ chừng hai trăm dặm mà chàng phải đi mất ba ngày rưỡi mới đến nơi.

Vừa bước chân vào Tập Khánh huyện, chàng nhận ra ngay tình hình khác thường, trong huyện thành không mấy lớn này lại xuất hiện rất nhiều khách giang hồ đi đi lại lại, mãi đến khi chàng vào tới đại lộ chính môn thì mới hiểu ra vấn đề.

Nguyên là đầu Tây con đường lớn trước cửa thành chính có một trang viện rất lớn, trên đầu đại môn một tấm biển lớn đề bốn chữ: “Trình Tường Tiêu Cục”.

Thì ra đám khách giang hồ kia đều có liên quan đến tiêu cục này.

Tân Tiệp tìm đến một tửu lâu, chọn một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống, định gọi một phần cơm và một bầu rượu.

Hốt nhiên phía cầu thang bước chân người vang lên rầm rập, bốn năm người vận kình trang như bọn tiêu sư thường thấy đi lên, vừa khéo bọn họ ngồi xuống ngay bàn đối diện với Tân Tiệp. Kẻ hô món này người gọi món kia khiến cho cả quán phút chốc ầm ĩ cả lên. Một tên ngồi bên trái râu ria xồm xoàm vừa nốc xong một chén rượu, cất

tiếng như chuông vỡ nói :
- Lần này chúng ta xem như xui tận mạng, may mà Tổng tiêu đầu của ta nhìn xa trông rộng mà lường trước, nếu không thì hàng kín cũng bị lục mất thì chúng ta chỉ có nước húp cháo cám!
Ngồi bên phải là một gã hán tử mặt choắt, cằm nhọn, nhai vội miếng thịt trong miệng chen vào góp chuyện :
- Ai kêu chúng ta chạm mặt với bọn Sơn Tả song hào chứ? Chúng danh đầu đỉnh đỉnh, huynh đệ chúng ta hợp lực mà lên một lần cũng chỉ có nước sứt đầu mẻ trán, nghe đâu bọn chúng thời gian gần đây đã gia nhập vào Quang Trung cửu hào!
Tân Tiệp vừa nghe đến danh hiệu Sơn Tả song hào thì lập tức dỏng tai lắng nghe, chàng im lặng ăn uống nhưng chẳng để sót mộ câu nói nào của đám tiêu sư này.
Bấy giờ đã nghe gã đầu tiên lên tiếng nói tiếp :
- Chúng ta họa may có được một nửa bản lĩnh như nhân vật Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp thì may ra mới đánh lại chúng!
Tân Tiệp nghe mấy tiếng Mai Hương Thần Kiếm thì bất giác chấn động, chàng nghĩ :
- “Mình lấy đâu ra ngoại hiệu Mai Hương Thần Kiếm? Chẳng lẽ trong giang hồ còn có một người Tân Tiệp thứ hai chăng?”
Chỉ nghe gã râu xồm cất tiếng cười ha hả nói :
- Lão Lý ngươi nói không biết thẹn, thứ như ngươi dù có luyện thêm một trăm năm nữa cũng chẳng được một nửa của Tân đại hiệp nhé. Ngươi cứ nghĩ xem Câu Lâu Nhất Quái là nhân vật như thế nào, vậy mà trên Thiên Đình tháp đấu nhau với Tân đại hiệp, hắn không chịu nổi mười chưởng...
Gã ta nói một cách hùng hổ, còn vung tay múa may, chẳng hiểu thế

nào mà biến Tân Tiệp trở thành một vị "Tân đại hiệp" đầy hào khí đến thế!

Tân Tiệp cả kinh thầm nghĩ :

- "Rõ ràng bọn họ nói đến ta, làm sao chuyện ta đánh nhau với Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính trên Thiên Đình tháp lại truyền đến tận đây một cách nhanh như thế nhỉ? Đáng cười là bọn họ thêm mắm thêm muối để ta trở thành một nhân vật ghê gớm! Hắc... Đúng là trà dư tửu hậu!"

Chỉ nghe gã hán tử đầy râu nói tiếp :

- Hắc hắc... đến trận thứ hai đấu kiếm, pho "Lệnh Di kiếm pháp" của Câu Lâu Nhất Quái được coi là võ lâm nhất tuyệt, thế mà kết quả... Ha ha... Tân đại hiệp thi triển một pho kiếm pháp... chỉ ba chiêu đánh bay kiếm của hắn, thân thủ bất phàm này quả là xưa nay hiếm thấy nhé!

Tân Tiệp trong lòng rủa thầm bọn người nói phét này, nhưng sâu trong lòng cũng thấy vui vui.

Một gã khác lên tiếng chen vào nói :

- Tiền lão huynh, ngươi cho rằng vị Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp với vị Võ Lâm Tú Sĩ ai cao cường hơn ai?

Gã râu rậm họ Tiền nghe thế cười lớn nói :

- Ngươi muốn nói đến Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung ấy sao?

Gã mặt choắt gật đầu nói :

- Không phải người này thì còn ai?

Lão Tiền trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hai vị đại hiệp này tuổi đều còn rất trẻ mà thân thủ người nào cũng cao thâm mạc trắc, theo ta thấy Tân đại hiệp tuy lợi hại thật, nhưng chỉ e cũng không qua được Tôn đại hiệp!

Một gã khác thân hình to béo gác đũa lên chén, quệt tay áo chùi mỡ quanh miệng nói :

- Làm sao biết được?

Lão Tiền giải thích :

- Ta chỉ nói một người thì ngươi biết ngay, các ngươi hẳn nghe đến một người là Thiên Ma Kim Kỳ, cao đồ của vị Độc Quân Kim lão gia chứ? Thân thủ tuyệt học của vị Thiên Ma Kim Kỳ hấp thu chân truyền từ Kim lão gia, thế mà nửa năm trước Kim Kỳ từng bị Tôn đại hiệp một chưởng đánh bại, ngươi nghĩ xem công lực này thế nào chứ?

Gã mặt choắt chừng như không phục lắm, xua tay nói :

- Đúng cũng vậy không đúng cũng vậy, nhanh uống rượu đi thôi!

Cả bọn cười phá lên rồi cúi đầu ăn uống tiếp.

Tân Tiệp nghe đến danh Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung trong lòng hơi thấy kỳ, nghĩ :

- “Sao trong giang hồ xuất hiện một nhân vật trẻ tuổi thành danh thế này mà ta chẳng hay biết nhỉ? A... đúng rồi, hay chính là thời gian ta ở ngoài Tiểu Trấp đảo, nên ta không biết. Ừm... nếu quả thực hắn một chưởng đánh bại Kim Kỳ thì công lực bất phàm!”

Nghĩ đến Kim Kỳ lập tức chàng lại nhớ đến khuôn mặt đầy vết rạch của hắn, lại nhớ đến đại ca Ngô Lăng Phong bị hắn ôm lao xuống vực, bất giác thở dài :

“Chẳng lẽ Kim Kỳ cũng bị điên loạn giống như sư phụ của hắn Kim Nhất Bằng?”

Ăn uống no nê xong, chàng rời tửu lâu, việc đầu tiên là phải đi ngay đến núi Không Động. Chàng tìm đến một tiệm bán binh khí, chọn mua một thanh kiếm, lại thay thêm một đôi ủng da rồi lên đường Khi rời khỏi Tập Khách Thành thì trời đã chiều. Mặt trời xuống núi tây,

những ráng đỏ trùm cả không gian sáng rực lên, để rồi chốc nữa sẽ tắt ngấm nhường lại cho màn đêm.

Vì trời còn chưa tối, cho nên chàng vẫn cứ thong thả bước đi, trong đầu thầm nghĩ :

- “Chờ trời tối xuống ta thi triển khinh công mà chạy, thế mới rút ngắn hành trình được, đằng nào thì ban đêm chạy vẫn đỡ mệt hơn nhiều!

Thốt nhiên, trong đuôi mắt chàng lại nhận ra một cánh bồ câu bay ngang, chàng nhanh mắt nhận ra chân nó lại có buộc sợi dây hồng, dưới ánh tà dương rất nổi bật dễ dàng nhận ra. Đây là lần thứ hai chàng nhìn thấy bồ câu đưa thư, trong lòng thoáng động nghĩ :

- “Chẳng lẽ cũng là con chim nhìn thấy hôm trước?”

Thốt nhiên chàng nhận ra bụi cây sau lưng lay động nhẹ, bằng một phản xạ tự nhiên chàng quay ngoắt người lại, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả. Chàng nhún vai cười, thầm lẩm nhẩm một mình :

- Ta thực là nghi thần nghi quỷ, lá cây lay động cũng giật mình!

Tuy là thế, nhưng chàng vẫn rất cảnh giác, đến lần thứ hai chàng nghe rộng rãi phía sau lưng có tiếng gió, song cũng như lần trước hễ quay lưng lại thì chẳng thấy gì. Lần này chàng thầm tin có người theo dõi mình chứ chẳng nghi, bèn thi triển khinh công phóng chạy như bay, chỉ nhún mấy cái đã xa mười trượng.

Lần này thì chàng đã nghe rất rõ tiếng áo lướt gió, chỉ có điều người này có thể bám theo chàng nhanh như thế, cũng đủ thấy thân thủ chẳng tầm thường rồi.

Chàng cười nhạt trong lòng, rồi gia tăng tốc độ nhanh hơn, bóng chàng chỉ như làn khói lướt đi...

Nào ngờ, chàng đã có chủ ý trước, nên khi phóng đi chừng hai mươi trượng, chân vừa chạm đất đột ngột chàng đột ngột đảo thân quay

người lại cực nhanh.
Lần này thì người bám theo phía sau chàng trở tay chẳng kịp, thân hình phóng nhanh bám theo chàng nên ngừng lại thì cũng đã đến cách Tân Tiệp bảy tám xích, chẳng còn né tránh vào đâu được nữa.
Tân Tiệp cười phá lên một tiếng, nhìn đối phương từ đầu đến chân, thấy đối phương tuổi chừng trên hai mươi lăm, dáng vóc như một nho sinh, trong đầu thoáng nghĩ nhanh đến người mà bọn tiêu sư trong quán rượu nhắc đến, liền hỏi :
- Các hạ phải chăng là Võ Lâm Tú Sĩ?
Người kia bị chàng hỏi một câu, lắp bắp đáp :
- Tại hạ họ Tôn, tên Y Trung, danh hiệu Võ Lâm Tú Sĩ chẳng qua được giang hồ đồng đạo ưu ái mà gọi cho mà thôi!
Tân Tiệp gật đầu nói :
- Tôn bằng hữu suốt cả chặng đường theo ta, có gì chỉ giáo?
Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung hơi ngớ người, qua một lúc mới đáp được :
- Nếu như tiểu sinh nhìn không nhầm thì các hạ là Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp?
Tân Tiệp nói :
- Tại hạ đúng là Tân Tiệp, nhưng hiệu Mai Hương Thần Kiếm thì xưa nay chưa từng có!
Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung hơi ngập ngừng một chút rồi mạnh dạn nói :
- Tiểu sinh chỉ là... muốn thỉnh giáo tôn giá...
Tân Tiệp từ khi mất thanh Mai Hương kiếm đến nay thì trong lòng buồn bực không vui, lại thêm lòng hiếu thắng sẵn có nên vừa nghe đối phương nói câu này chừng như chẳng xem mình vào đâu, lập tức

phát nộ, lạnh giọng nói :
- Thì ra các hạ theo ta chỉ là để tỷ thí, điều này chính hợp ý ta...
Võ Lâm Tú Sĩ chẳng ngờ chỉ một câu thỉnh giáo mà thành ra căng thẳng giữa song phương, nhưng cũng không thanh minh giải thích. Thực tế thì một câu cuối cùng của Tân Tiệp chừng như có lòng tranh thắng khiến Võ Lâm Tú Sĩ cũng khởi lên hào khí, bèn nói :
- Tân huynh như đã nói thế, tiểu đệ xin lãnh giáo!
Nói rồi từ từ rút trường kiếm ra nắm chắc trong tay.
Tân Tiệp lãnh nhiên chẳng nói thêm tiếng nào, thấy đối phương đã rút kiếm, chàng cũng không chậm trễ trở tay ra kiếm. Chỉ thấy ánh thép loáng lên, thanh trường kiếm nằm trong tay chàng tuy chỉ là thanh kiếm bình thường nhưng uy lực xem ra chẳng nhỏ.
Tân Tiệp từ khi xuất đạo giang hồ cho đến nay, lớn nhỏ đánh cả trăm trận, nhất là thời gian gần đây chàng bát đấu trí mệnh với những tay đại cao thủ mà chẳng thua kém gì chàng, cho nên giờ kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn nhiều. Trước mắt chàng thầm hiểu Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung chẳng phải là nhân vật tầm thường, hắn có thể một chưởng đánh bại Kim Kỳ thì không đơn giản chút nào, cho nên chàng không dám sơ hốt khinh thị.
- Tiếp kiếm!
Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung thét lên một tiếng, kiếm trong tay phát nhanh ra một chiêu “Thanh Long Thám Huyệt” đâm tới tiền hung bộ Tân Tiệp.
Tân Tiệp thầm hiểu đây chỉ là chiêu mở đầu có tính thăm dò, vì thế kiếm chưa vội ra chiêu, đợi đến khi kiếm đối phương đến gần trước ngực mới khoát nửa vòng phá kiếm đối phương bằng một chiêu “Thu Phong Tảo Diệp”.

Nhưng nào ngờ, Võ Lâm Tú Sĩ như đã nghĩ đến điều này nên Tân Tiệp kiếm vừa giơ lên ra chiêu thì kiếm trong tay cũng biến hóa, thâu nhanh về rồi lại đâm ra chênh chếch vào vai phải của Tân Tiệp...
Tân Tiệp ra kiếm định giải phá kiếm đối phương, nào ngơ thất cơ kiếm hụt ra ngoài, lúc này chính vai phải bị hở, thoạt nhìn đã thấy kiếm đối phương đến nơi.
Chàng giật mình, chẳng ngờ Võ Lâm Tú Sĩ chỉ ra một chiêu tầm thường mà lại chứa ẩn biến hóa tinh vi đến thế.
Trong cơn nguy cấp chàng vẫn bình tĩnh, thuận đà vừa ra kiếm lách nửa người sang trái vừa khéo lưỡi kiếm của đối phương sượt ngang vai, đồng thời kiếm hồi chiêu "Thanh Long Bãi Vĩ" lấy công phản công chiếm lại thế quân bình.
Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung đành thâu kiếm nhảy lùi nửa bước, trong lòng cũng thầm phục ứng biến mau lẹ của Tân Tiệp, nghĩ nhân vật này đúng là danh bất hư truyền.
Bấy giờ hai người xuất kiếm đấu với nhau quyết liệt, chẳng ai nhượng ai nửa chiêu, ngoài năm mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.
Tân Tiệp vừa đánh vừa nhìn xem sơ hở trong kiếm đối phương nhưng vẫn không sao nhận ra chỗ sơ hở nào, nhưng chàng giờ thì đã xác định được kiếm pháp của Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung thi triển chính là "Đạt Ma kiếm pháp" đích truyền của Thiếu Lâm, trong lòng giật mình vừa đánh vừa thủ rất kỹ.
Qua mấy lần bị Tôn Y Trung tấn công ồ ạt, Tân Tiệp nghĩ phải vận công lực vào kiếm trực tiếp nghênh hắn vài chiêu thì may ra lấy lại được thế chủ động.
Nghĩ vậy chàng ngưng tụ chân lực vào kiếm, thét dài một tiếng xuất kiếm phóng ra...

Sau tiếng kiếm thép chạm nhau cả hai cùng bật lùi một bước, Tân Tiệp mới nhận ra công lực của Tôn Y Trung cũng đạt đến hỏa hầu thượng thừa, xem ra chẳng hề kém chàng chút nào.

Tuy thế sau một chiêu vừa rồi thì chàng cũng đã lấy lại thế thượng phong, trong lòng nghĩ :

- "Cần thắng nhanh hắn mới được, nếu không sẽ thua hắn về binh khí."

Nghĩ thế thét dài một tiếng :

- Tiếp thêm một chiêu này!

Miệng thét, kiếm trong tay vận lực ra một chiêu tuyệt kiếm chính là "Phương Sinh Bất Tức" trong "Đại Diễn Thần Kiếm".

Tôn Y Trung một kiếm vừa rồi đã thấy chấn động trong lòng, khó khắn lắm mới giữ nổi, giờ thấy Tân Tiệp ra thêm một chiêu nữa mà chiêu thức hết sức kỳ ảo. Tôn Y Trung có ra kiếm hóa chiêu Tân Tiệp, nhưng đến khi chàng xuất chiêu thứ tư "Vật Hoán Di Tinh" trong "Đại Diễn Thần Kiếm" thì Tôn Y Trung chẳng chịu nổi, tung người nhảy thoát nhanh ra ngoài thét lớn :

- Ngừng tay!

Tân Tiệp ngớ người, chưa kịp hỏi gì thì đã nghe Tôn Y Trung nói tiếp :

- Thứ cho đã quấy nhiễu các hạ, hẹn ngày sau gặp lại!

Nói rồi, chẳng thêm một lời giải thích nào, Tôn Y Trung phóng người lao nhanh vào trong màn hoàng hôn.

Tân Tiệp đứng ngẩn ngơ còn chưa hết ngạc nhiên trước cử chỉ của Tôn Y Trung, hắn xuất hiện chẳng lẽ chỉ để tỷ thí vài chiêu rồi bỏ đi một cách đột ngột vậy sao?

Thực ra thì Tân Tiệp còn chưa biết hết Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung

lần này xuất hiện giang hồ mang trong người một sứ mệnh rất trọng đại, cơ hồ ảnh hưởng đến toàn cục diện võ lâm Trung Nguyên.
Tân Tiệp chẳng hiểu gì, nhún vai lắc đầu lẩm bẩm :
- Mặc xác hắn! Ta cần nhất là lên đường đi nhanh!
Trở tay giắt kiếm lên vai, rồi nhún mình lướt đi nhanh như một mũi tên. Ban ngày thì chàng còn sợ bị người nhìn thấy kinh động, còn ban đêm thì chẳng cần ngần ngại gì mà thi triển khinh công phóng chạy.
Đột nhiên "vù" một tiếng, chàng nhìn nhanh thì nhận ra lại một con bồ câu khác bay ngang, lần này chàng chẳng còn kiên nhẫn được, thầm nghĩ :
- "Hẳn có chuyện không ổn rồi đây!"
Trong đầu nghĩ thế, đề tụ chân khí vút đi, tay giơ ra chộp một cái đã nắm được con bồ câu trong tay.
Đáp xuống đất, chàng gỡ nhanh mảnh giấy cột trên chân của nó.
Vừa xem mảnh giấy, bất giác giật thót cả người, kêu lên :
- Hải Thiên song sát!
Thì ra trên mảnh giấy vẽ hai chiếc đầu lâu, rõ ràng là ký hiệu của bọn Hải Thiên song sát. Trong lòng liền nghĩ :
- "Chẳng lẽ bọn Song sát chiêu tập lâu la làm chuyện gì tày trời chăng?"
Đột nhiên, bên đường lại thấy bóng người xuất hiện, chàng quay nhìn thì thấy một hòa thượng trẻ cất giọng hỏi lớn :
- Người kia có phải Tân Tiệp, Tân đại hiệp không?
Tân Tiệp hơi bất ngờ, nơi hoang sơn này lại có một vị xuất gia tìm mình, trong lòng thấy kỳ dừng người lại gật đầu đáp :
- Chính tại hạ là Tân Tiệp, hòa thượng có gì chăng?

Nhìn vị hòa thượng này tuổi chưa tới ba mươi, tay nắm trường kiếm ôm quyền nói :

- Xin Tân thí chủ chỉ giáo...

Nói chưa hết câu đã ra kiếm phóng đâm tới.

Tân Tiệp thấy thế trong lòng vừa giận vừa buồn cười.

- "Tự nhiên đâu xuất hiện một gã hòa thượng đòi tỷ kiếm vời mình thế này?"

Nhưng nghe khẩu khí của hòa thượng này thì chừng như nghe tiếng Tân Tiệp thành danh mà tìm đến tỷ kiếm, bấy giờ chàng cũng không cần suy nghĩ nhiều thét lớn :

- Xin tiếp chiêu!

"Soạt" một tiếng, tay ra kiếm cực nhanh, kiếm hươ lên ra chiêu "Nhàn Vân Đàm Ảnh" chính là một chiêu trong "Đại Diễn Thần Kiếm".

Hòa thượng trẻ này thân thủ chẳng phải tầm thường, trường kiếm ra chiêu hóa giải ngay một chiêu của chàng, nháy mắt đã đấu với nhau mười chiêu.

Tân Tiệp trong lòng giật mình kinh ngạc khi nhận ra kiếm pháp của hòa thượng này cũng hoàn toàn giống như Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung, thi triển kiếm pháp chính tông Thiếu Lâm - "Đạt Ma kiếm pháp"!

Hòa thượng trẻ rất chú ý quan sát đến từng chiêu kiếm của Tân Tiệp, có thể nói chừng như mắt không hề chớp. Tân Tiệp cũng nhận ra điều này, trong dầu nghĩ nhanh một ý rồi tay kiếm đột ngột biến hóa thay đổi dùng "Cù Chi kiếm pháp" thay "Đại Diễn Thần Kiếm", liền một hơi ra năm kiếm tấn công.

Hòa thượng trẻ ban đầu vừa chống đỡ vừa chú ý theo dõi ba chiêu, nhưng rồi mặt hiện nét thất vọng, đột nhiên thâu kiếm lại nói :

- Ngừng tay!

Tân Tiệp thấy đối phương bỗng nhiên thâu kiếm không đánh nữa, may mà chàng lúc này cũng có chuyện gấp cần đi nên cũng thâu kiếm nói :

- Hòa thượng sao thế?

Chẳng biết hòa thượng trẻ trong đầu nghĩ gì, chỉ thấy gật gù nói :

- Đúng rồi, đúng rồi!

Nói xong, quay người phóng đi ngay, để cho Tân Tiệp một mình đứng bên đường còn đầy ngạc nhiên trước thái độ thất thường của hắn.

Một hồi chàng cất tiếng cười phá lên, nghĩ :

- "Người của Thiếu Lâm chú ý đến pho kiếm "Đại Diễn Thần Kiếm" thì cũng không phải là vô cớ, xem ra có liên quan gì đến họ chăng?"

Chàng nghĩ ngợi một hồi rồi quay người đi tiếp, trong đầu nghĩ đến thanh Mai Hương kiếm bất giác nôn nóng vô cùng, bằng mọi giá phải tìm lại được nó càng sớm càng tốt.

Đường đi phía trước núi rừng hoang vu vắng vẻ, sắc trời nhờ nhợ tối, hoàng hôn xuống rất nhanh...

Chẳng biết chàng đi qua bao lâu, trên đầu vầng trăng non chênh chếch ngã về tây, ánh trăng mờ ảo hòa vào màn sương khuya lành lạnh.

Phía trước là một con dốc không cao lắm, Tân Tiệp cứ tung người theo từng bước xa cả mấy trượng, chính lúc chàng vừa chạy lên dốc núi, đột nhiên nghe tiếng áo lướt gió ngay bên đường cách chàng không xa, Tân Tiệp hơi giật mình nghĩ :

- "Có kẻ nào bám theo chăng?"

Hồi 29
Mai phục bốn phương

Ánh trăng mờ nhạt, dốc núi tà tà, bóng người xuất hiện đổ dài chuyển động có thể nhìn thấy rất rõ là bóng Tân Tiệp chạy nhanh lên dốc.

Chàng vốn trong lòng chỉ nôn nóng chạy nhanh đến Không Động sơn tìm Lệ Ngạc đòi lại thanh Mai Hương kiếm, đồng thời thanh toán với hắn nợ cũ. Nhưng tiếng áo lướt gió lẫn cành cây xào xạc tuy rất khẽ, nhưng không qua nổi tai mắt của chàng. Bằng vào trực giác và kinh nghiệm có được, chàng tuy chạy nhanh nhưng vẫn tập trung trí lực nghe ngóng kẻ đang bám theo mình.

Đột nhiên, chàng ngừng chân quay ngoắt người lại phóng đến một lùm cây, nơi vừa nghe phát ra tiếng động, nhưng tìm quanh chẳng hề thấy bóng ma nào.

Chàng cười thầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ mình quá đa nghi mà nghe lầm chăng?”

Bấy giờ chàng quay người lại thi triển khinh công chạy tiếp, phút chốc đã chạy lên đến đỉnh dốc, bỗng nhiên chàng linh tính không khí có chút gì khác thường. Chàng liếc mắt nhìn quanh bỗng giật mình, rõ ràng có một lùm cây đang lay động nhẹ, rồi lại di chuyển dần về phía mình. Vừa rồi dưới chân dốc chàng còn tin là mình nghi thần nghi quỷ, nhưng giờ đây thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa, có kẻ đang bám theo mình chưa biết tốt xấu ra sao. Nghĩ thế, chàng cười nhạt trong lòng, quyết định ra tay khi đối phương còn chưa kịp ra tay.

Khi nhận ra vấn đề, chàng liền tung người nhảy tới tung ra một cước...

Nào ngờ, chân vừa chấm đất thì thân hình như mất trọng lượng rơi xuống, chàng ý thức được ngay mình đã rơi vào bẫy. Lúc này chân ra cước, khí lực đề tụ hai chân, trong cơn nguy cấp, chàng liền tung chân đạp liên hoàn mười mấy cước, thân hình nương theo đó mà tung ngược lên. Nhưng chân vừa chạm miệng hố, thì “bộp” một tiếng, chân nhói đau lên, thì ra chàng đã trúng phải ám khí của đối phương.

Tân Tiệp nghiến răng nghĩ :

- “Nơi rừng hoang này làm sao lại có kẻ đặt bẫy ám hại ta được

chứ?”
Nhưng hiện tại tình hình chẳng để cho chàng kịp suy nghĩ vấn đề nhiều, chỉ thấy tiếp theo đó ánh đao loáng lên bổ tới, rõ ràng địch nhân mai phục thừa cơ tập kích.
Tân Tiệp nghe tiếng đao khí “vù vù” cũng biết đối phương công lực chẳng phải tầm thường, định nhảy người né tránh thì “bộp” một tiếng thứ hai, một mũi ám khí khác trúng ngay vào vai trái, thì ra ám khí khi còn cách chàng ba xích, chàng mới có thể nghe thấy tiếng gió.
Nên biết Tân Tiệp lúc này công lực thâm hậu đến chừng nào, vậy mà cũng không dễ nhận ra được sớm, đủ biết thuật phóng ám khí của đối phương lợi hại đến đâu rồi. Tân Tiệp từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, chưa từng bị khốn đốn thế này, chẳng thể ngờ nổi bị đả thương mà khi chàng còn chưa kịp nhận ra đối phương mặt mũi thế nào!
Tân Tiệp bị hai ngọn ám khí đâm vào đùi và vai đau nhói, lập tức nộ khí trong lòng dâng lên, quét mắt nhìn nhanh nhận ra bóng đen loáng thoáng trước mặt. Trong tình hình “địch ẩn ta hiện”, vai đùi lại trúng thương thế này, tự nhiên một cảm giác bất thường len lén khởi lên trong đầu, “chạy”, chưa bao giờ một ý nghĩ này lại có trong đầu chàng như lúc này đây!
Chàng nhận ra được, chỗ trúng ám khí không có độc, nhưng lại ghim rất sâu và thủ pháp phóng ám khí của đối phương lại cực kỳ lợi hại, ám khí bay đến cách đối phương ba xích mới có thể nghe thấy tiếng kình phong, thử hỏi trên giang hồ có được mấy người đủ bản lĩnh ấy?
Tân Tiệp cố nén cơn đau trên vai, chân dùng lực tung người vọt nhanh vào cánh rừng bên trái. Chàng đương nhiên chẳng phải là kẻ ngu xuẩn, biết đối phương bốn phía đều có mai phục, nhưng vẫn mạo hiểm một phen, đằng nào vẫn hơn ở lại chịu chết...
Quả nhiên không ngoài suy đoán của chàng, chân vừa phóng vào rừng thì một nắm ám khí bay ngược trở lại. Tân Tiệp đã có tính toán trong đầu, vừa thấy thế liền nhào ngược người trở lại với hướng đối diện, thân hình gần như nằm ngang mới tránh được đám ám khí kia, chàng thi triển thân pháp chính là “Cật Ma Thần Bộ”.
Khi chàng vừa phóng ngược trở lại cánh phải thì có tiếng người hét lớn, tiếp liền một cỗ kình lực ập tới.
Tân Tiệp vung song chưởng lên phản chiêu, nhưng chỉ có tay trái là ra chưởng tự nhiên, còn vai trái nhói đau khiến cho tả chưởng yếu nhược đi rất nhiều.
Vì thế một chưởng này của chàng giảm đi đến hai ba phần.

“Bình” một tiếng, thân hình chàng chao đảo như không chịu nổi rơi người trên đất.
Khi chàng ra chưởng, chàng cũng đã lường đến khả năng mình không chống nổi, nhưng chẳng ngờ một chưởng này, chàng cũng đánh hạ được đối phương, bởi vì lúc ấy chàng nghe tiếng thân hình rơi nặng nề trong rừng, kèm theo tiếng rên dài nghe ra thụ thương chẳng nhẹ chút nào. Đồng thời sau lần chạy không thành này thì chàng cũng xác định được thêm một điều là địch nhân đã vây kín bốn phương tám hướng, mà xem ra chúng quyết lấy cho bằng được tính mạng chàng mới thôi!
Tân Tiệp trong lòng lạnh lại khi nghĩ chẳng có khả năng chạy được khỏi đây, vì không những địch nhân vây kín bốn phía, mà thương thế trong người chàng gây trở ngại lớn cho chàng ứng phó với chúng.
Chính đang lúc vắt óc suy nghĩ kế sách đối phó với tình hình, đột nhiên chàng nhận ra rừng cây lao xao mạnh, rồi bảy tám bóng đen nhảy phóc ra vây kín chàng.
Dưới ánh trăng tàn mờ nhạt, chàng nhận ra được kẻ cầm đầu chính là hai kẻ thù không đội trời chung sát hại song thân chàng - Hải Thiên song sát Tiêu thị huynh đệ.
Từ khi chàng xuất đạo đến nay đã hai lần chạm mặt với bọn Hải Thiên song sát cầm đầu nhóm Hoàng Phong cửu hào, nhất là lần ở Quy Sơn chàng bị bọn chúng đánh rơi xuống vực núi, giờ gặp lại nhau tự nhiên cơn hận dâng lên khiến mắt chàng đỏ ngầu đằng đằng sát khí.
Tiêu thị huynh đệ ngược lại chẳng hề thấy nét kinh ngạc nào, thì ra bọn chúng đã biết được tin tức nhân vật Thất Diệu Thần Quân rơi xuống vực vẫn chưa chết!
Tân Tiệp trong lòng vừa nộ vừa kinh, chàng nhận ra trong bọn người này có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, chúng hiển nhiên đều trong Hoàng Phong cửu hào vừa mới trùng hưng lại.
Công phu của bọn Cửu hào thì Tân Tiệp đã lĩnh giáo qua, giả như một đấu một hoặc một đấu hai thì chàng có thể cầm chắc không bại. Nhưng đối phương tập trung cả chín người, mà trước khi chưa giao thủ thì chàng trên người đã thụ thương bởi ám khí đến hai nơi, chỉ nghĩ điều này tự nhiên một bóng đen ảm đạm lướt nhanh qua trong đầu chàng!
Tiêu thị huynh đệ ngưng mắt nhìn vào người chàng chăm chăm. Qua một lúc, Thiên Tàn Tiêu Hóa mới cất tiếng lẩm nhẩm một mình :
- Rất giống, xem ra chẳng sai chút nào!
Ngưng lại một chút, giọng hắn trở nên âm trầm lạnh lùng :

- Ngươi biết ý chúng ta rồi chứ?
Tân Tiệp chỉ "hừ" một tiếng không nói tiếng nào, Tân Tiệp thông minh tuyệt đỉnh đương nhiên thừa hiểu vấn đề...
Nguyên lai, lần trước khi trên Quy Sơn tuyệt đỉnh, Tân Tiệp khi bị đánh sắp rơi xuống vực núi thì bị lộ rõ chân diện, bấy giờ Hải Thiên song sát tuy nhìn thấy không rõ lắm, nhưng cũng đã nhận ra được một điều, Thất Diệu Thần Quân chỉ là giả, đồng thời cũng mơ hồ nhìn thấy mặt chàng. Vì thế lúc này nhìn lại chàng thì ngờ ngợ khuôn mặt rất quen. Lại thêm mấy hôm trước Tân Tiệp đánh nhau với Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính trên Thiên Đình Tháp, uy danh Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp lập tức chấn động võ lâm, bọn Song Sát tự nhiên cũng nghe được.
Chính vì cái họ "Tân" của chàng khiến bọn chúng liên tưởng đến đứa con trai chạy thoát của Tân Bằng Cửu.
Qua nghiên cứu bàn bạc, cả hai hoài nghi chàng chính là con của Tân Bằng Cửu chứ chẳng sai. Hải Thiên song sát tâm địa độc ác, nghĩ đến con của kẻ phản bạn mà chúng đã ra tay sát hại còn sống, khiến chúng không yên tâm mà nghĩ đến chuyện tìm diệt tận gốc để trừ hậu họa. Chính vì thế mà khi dọ thám được Tân Tiệp đi Không Động, chúng bày thế mai phục vây đánh chàng.
Tân Tiệp trong đầu suy nghĩ rất nhanh, đã mấy lần chàng phải cố nén cơn phẫn hận căm thù trong lòng, trước tình thế này chàng thầm hiểu ngày hôm nay khó sống nổi để rời khỏi chỗ này. Bấy giờ chàng hít sâu một hơi, hiên ngang nói :
- Hải Thiên song sát, các ngươi đã hiểu rõ thì tốt! Hắc... nhanh nạp mạng đây!
Nói đến câu cuối, giọng chàng run run, hẳn cơn hận đã ngút trời!
"Soạt" một tiếng, Tân Tiệp rút phắt trường kiếm lăm lăm trong tay, cúi đầu nhìn thấy trường kiếm tuy cũng ánh lên dưới trăng nhưng so ra còn kém nhiều so với thanh Mai Hương kiếm, mỗi khi nghĩ đến Mai Hương kiếm thì lòng chàng lại nôn nóng tiếc một điều là không có nó trong tay để tăng thêm uy lực của mình.
Hải Thiên song sát đồng thanh cười nhạt, Thiên Tàn Tiêu Hóa nói :
- Tiểu tử, ngươi hôm nay chết cầm chắc trong tay mà còn lớn giọng sao!
Tân Tiệp "hừ" một tiếng, quét mắt nhìn nhanh một vòng nói :
- Các ngươi chỉ bảy tên thôi sao? Họ Tiêu kia, Cửu hào còn có người nữa đâu?
Thiên Tàn Tiêu Hóa cười nhạt nót :
- Chúng ta bảy người cũng đủ lấy mạng ngươi rồi!

Tân Tiệp ngửa cổ cười lớn nói :
- Tốt, tất cả cùng vào đi!
Nói thế, trong đầu chàng lướt nhanh qua một suy nghĩ :
"Đúng rồi, nhất định là con chim bồ câu đưa thư kia là do Song sát đưa tin triệu tập đồng bọn. Một con bị ta chộp lại, nên không đưa tin được, hai tên còn lại, một tên phải là Hiểu Nguyệt Hàn Tâm Chưởng, không biết một tên còn lại là ai?"
Chàng vừa nghĩ đến đó thì một trong Sơn Tả song hào là Lâm Thiếu Tể, chẳng nói tiếng nào liền nhảy tới vung binh khí tấn công.
Tân Tiệp lúc này mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, Lâm Thiếu Tể nhảy tới từ phía sau dù không thấy, nhưng chỉ nghe tiếng binh khí rít lên chàng cũng nghĩ ngay hắn dốc toàn lực mà ra chiêu.
Tân Tiệp đùi thụ thương di chuyển bất tiện, may mà người trên thụ thương vào vai trái, không ảnh hưởng đến tay phải. Bấy giờ kiếm vung lên phát ra một vòng, Lâm Thiếu Tể tuy ra chiêu trước nhưng vẫn không chiếm được tiên cơ, chỉ nghe "koong" một tiếng thân hình hắn bị bắn ngược lùi ra sau.
Tân Tiệp một chiêu đẩy lùi Lâm Thiếu Tể, chẳng ngừng tay ra tiếp mấy chiêu chủ động tấn công năm tên còn lại.
Tiêu thị huynh đệ thấy kiếm pháp của chàng tinh diệu thì chẳng dám coi thường, đồng lúc xuất chiêu tấn công, ba tên còn lại thấy thế cũng liền hô lớn cùng nhau vây đánh Tân Tiệp. Hiển nhiên lần này bọn chúng quyết diệt cho được Tân Tiệp mới thôi, nên chiêu đánh ra đều nguy hiểm chẳng chút nương tay.
Hoàng Phong cửu hào tuy chỉ là mới trùng tân lập lại, nhưng võ công xem ra còn hơn so với Quang Trung cửu hào năm xưa, hiện tại cùng nhau liên thủ vây công một người thì uy lực đã hùng mãnh, lợi thế càng rõ ràng hơn nhiều.
Tân Tiệp lúc này chẳng còn chút hy vọng sống sót, cho nên trong lòng không hề mảy may run sợ, trường kiếm vừa ra chiêu đã thi triển ngay "Đại Diễn Thần Kiếm" của Bình Phàm đại sư.
Bấy giờ, trên phong đầu một trường ác đấu hỗn chiến diễn ra kịch liệt, chỉ còn thấy ánh đao ngời ngời, ánh kiếm như mây, chưởng phong ầm ầm như sấm dậy, nếu có người đứng ngoài nhìn chẳng khỏi kinh tâm động phách.
Đột nhiên, "koong" một tiếng vang dài, trường kiếm trong tay Tân Tiệp ra một chiêu kỳ tuyệt, kiếm khí rít lên, trường kiếm vòng thành một vòng cung rồi từ trong đẩy ra, chính là chiêu tuyệt kiếm "Phương Sinh Bất Tức" trong "Đại Diễn thập thức".
Trong Cửu hào phân nửa đã nhìn thấy chiêu kiếm này, gần như mỗi

tên đều khổ tâm tìm cách phá giải nó, nhưng chỉ phí công không, chẳng sao tìm nổi chiêu hóa giải. Tuy thế, mỗi tên đều có thể xuất chiêu tự thủ được, lúc này nhìn thấy Tân Tiệp ra chiêu kiếm này thì ai nấy đều tự ra chiêu thủ hộ trước tiền hung.
Nên biết, một chiêu "Phương Sinh Bất Tức" này là tối tuyệt trong "Đại Diễn Thần Kiếm", một chiêu mà trăm nghìn biến hóa, Tân Tiệp lúc này có thể nói còn chưa lĩnh hội được toàn bộ, mặc dầu vậy nhưng bọn người này cũng không thể nào giải nổi.
Chỉ nghe kiếm khí rít lên lúc mạnh lúc yếu, Thiên Thủ kiếm khách Lục Tài vai trúng kiếm rú lên, cùng lúc Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong áo cũng bị chém rách một đường dài, may mà kiếm còn chưa chạm vào da thịt.
Tân Tiệp trong lòng thốt lên: "Tiếc thật!", nếu như chân chàng không thụ thương, lúc này có thể thừa cơ truy kích, diệt được tên nào hay tên ấy.
"Vù vù"...
Nói thì thế, nhưng lúc này chẳng có thời gian cho chàng suy nghĩ gì, đã thấy từ phía sau, chưởng phong ập tới. Tân Tiệp không cần quay đầu nhìn cũng biết là bọn Hải Thiên song sát công tới. Thân hình chàng chẳng quay lại, tay đảo nhanh ra một kiếm, kiếm nhìn thì chậm nhưng lại cực nhanh, chính là chiêu "Vật Hoán Tinh Di", cũng trong "Đại Diễn Thần Kiếm".
Tiêu thị huynh đệ cho dù công lực có cao hơn nữa, nhưng gặp phải một chiêu tuyệt kiếm của Tân Tiệp thì cũng phải khựng người.
Tân Tiệp biến chiêu thần tốc, một chiêu "Vật Hoán Tinh Di" mới ra được một nửa thì ánh kiếm lại quyện vòng sang công mạnh vào Lâm Thiếu Tể ở cánh trái, rồi tiếp liền hoán thức đổi chiêu vòng tới công tập vào người Tích Tinh Thủ Tư Không Tông.
Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong thét dài một tiếng, đơn chưởng giơ lên đánh ra, Hải Thiên song sát thấy thế cũng liền ra chiêu phối hợp, ba chưởng gần như cùng lúc hợp lực tấn công, trong cơn nguy cấp, Tân Tiệp tả chưởng miễn cưỡng phát chiêu nghênh tiếp. "Bình" một tiếng, chàng bị chấn động mạnh cả người bật lùi ra sau cả trượng.
Lâm Thiếu Tể và Lục Phương nhìn thấy thì mừng thầm, khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, chúng thét dài rồi cùng nhau nhảy tới vung kiếm thừa cơ tấn công.
Tân Tiệp một chưởng vừa rồi cực hiểm, tuy không đến nỗi thụ thương, nhưng cũng đưa chàng vào thế bị động. Bấy giờ nhìn thấy bọn Lâm Thiếu Tể hai tên thừa cơ xông tới hạ chiêu sát thủ, sát cơ

trong người chàng dâng lên, “hừ” một tiếng tàn bạo, kiếm trong tay chàng vung lên...
“Dá”
Chỉ thấy ánh kiếm sáng ngời, chàng thi triển một chiêu “Lãnh Mai Phất Diện” trong “Cù Chi kiếm pháp”. Chiêu kiếm “Lãnh Mai Phất Diện” vừa nhanh vừa kỳ ảo, Tân Tiệp ra chiêu này với sát khí đằng đằng không một chút lưu tình.
Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương nhìn thấy chiêu kiếm kỳ ảo của chàng thì ngớ người, tay chân luýnh quýnh, hốt hoảng thâu kiếm nhưng e ra không kịp...
Chẳng ngờ đúng lúc ấy thì Tân Tiệp lại tự thâu chiêu kiếm lại, thoái người về trái nửa bước. Nguyên là bọn Hải Thiên song sát song chưởng hùng hậu ập tới, khiến chàng đành bỏ lỡ cơ hội thâu chiêu tự cứu lấy mình. Thế nhưng, chỉ chậm lại một chút rồi kiếm trong tay chàng lại tiếp tục thi triển “Đại Diễn thập thức”, kiếm giờ ra liên miên bất tuyệt, khiến cho bọn Cửu hào tấn công thế nào cũng không làm gì được chàng.
Thế nhưng, trong quần đấu lấy đông đánh một, thì càng kéo dài trận đấu, bất lợi luôn thuộc về phía ít người. Chỉ cần bọn Cửu hào dùng chiến thuật “Xa luân chiến”, cũng khiến cho Tân Tiệp chân lực suy giảm, bại đồ tất sẽ thấy rõ trước mắt. Huống gì ngay từ đầu trong người chàng đã thụ thương nơi vai và đùi?
Quả nhiên, qua chừng năm mươi chiêu thì càng lúc chàng càng cảm thấy áp lực càng lớn, hơi thở chàng thô tháp, chứng tỏ công lực suy giảm đi nhiều. Nhưng mặc dù chân lực suy yếu, song chàng không dám một giây phút nào ngừng nghỉ để đề khí vận lực, vì chỉ cần giải lực xả khí thì chàng sẽ lập tức thấy trong người nhẹ đi, nhưng cũng lập tức bị bọn Cửu hào bức vào tử địa chứ chẳng sai.
Tân Tiệp lại cảm thấy vết thương càng lúc càng nặng hơn, thầm nghĩ :
- “Thế này thì ta chỉ còn con đường chết chứ chẳng còn con đường nào nữa, “hừ”... đã thế ta trí mạng với chúng được tên nào hay tên nấy, nhất là bọn Hải Thiên song sát.”
Trong đầu đã quyết, chàng cười dài một tiếng, hào khí ngang nhiên thầm kêu lên :
“Cha, mẹ, hãy phù trợ cho Tiệp nhi!”
Trường kiếm trong tay vung lên hết sức bình sinh, chiêu ra trong “Cù Chi kiếm pháp”, mà đối tượng hạ thủ chính là huynh đệ Tiêu thị Hải Thiên song sát.
Chàng ra chiêu quyết trí mạng, chiêu thức nguy kỳ vô cùng, khiến

cho bọn Hoàng Phong cửu hào thế trận lập tức biến loạn, nhìn thấy thế trong đầu Tân Tiệp lập tức lại khởi nhanh một ý nghĩ: “Chạy”!
“Vù vù vù”...
Kiếm thép rít lên nghe rát cả mặt, kiếm trong tay chàng ra liền hai chiêu “Lãnh Mai Phất Diện”, “Mai hoa tam lộng” tấn công ồ ạt vào người Hải Thiên song sát, thân hình đột nhiên thoái lui nhanh cố nén cơn đau trên đùi, quay người phóng đi mấy xích...
- Sát!
Một tay mới nhất trong bọn Cửu hào là Âm Phong Thần Tiêu Tả Trọng miệng hô lên, đồng thời tay vung ra một nắm ám khí.
Tân Tiệp người còn lơ lửng không trung thì chẳng nghe thấy tiếng ám khí xé gió, nhưng chàng chợt nghĩ ngay đến đây là một kế “thành không” của Cửu hào, nghĩ nhanh :
“Vừa rồi ta trúng ám khí ban đầu cũng không hề nghe thấy tiếng xé gió, chẳng lẽ loại ám khí này có chỗ dị thường...”
Thì ra loại ám khí của Âm Phong Thần Tiêu Tả Trọng có chỗ đặc biệt kỳ ảo hơn người, thủ pháp của hắn lại hết sức thần kỳ, lúc phát ra bằng một thủ pháp kỳ tuyệt khiến cho ám khí bay không gây lên tiếng xé gió. Nhưng đến khi cách đối phương còn chừng ba trượng thì tốc độ thay đổi nhanh hơn, đồng thời phát ra tiếng xé gió, lúc ấy đối phương phát hiện ra nhưng muốn né tránh thì chẳng còn kịp. Chính vì thế, cho nên lần đầu tiên chính nhân vật thân thủ phi phàm như Tân Tiệp mà cũng chẳng thoát nổi ám khí của hắn.
Tân Tiệp lúc này trở người ngay trên không rơi xuống lại, tuy tránh được ám khí của Âm Phong Thần Tiêu Tả Trọng, nhưng như thế vết thương bị chấn động mạnh khiến chàng đau nhói cả vai và đùi.
Chàng nghiến răng đứng lên, thân hình còn chưa kịp trầm ổn thì “bình” một tiếng, lưng hứng trọn một chưởng của Thiên Tàn Tiêu Hóa, chàng chỉ thấy mắt hoa lên tối sầm, người lảo đảo chúi về trước, “ọc” một tiếng há mồm hộc ra vòi máu tươi. Thế nhưng, trong tình cảnh này thì đầu óc chàng lại tỉnh táo nhất, hít sâu một hơi, chàng ghì người lại đứng thẳng lên, vận khí nhanh, đè nén khí huyết trong người đang đảo lộn. Rồi chân khí toàn bộ dồn ra hết thân kiếm, huơ lên chém ra một chiêu, “Hàn Mai Thổ Nhụy”, nhưng chiêu còn chưa hết thì đã biến thành “Mai Thổ Kỳ Hương”, vừa lúc này kiếm của Lâm Thiếu Tể đâm tới...
Chỉ nghe “koong” một tiếng ngân dài, thanh kiếm trong tay Lâm Thiếu Tể bị chém gãy ngang, đồng thời thân trên của hắn còn nhận một đường kiếm dài máu chảy lênh láng. Lâm Thiếu Tể trúng thương rống lên một tiếng, người còn chưa thoái về sau thì mũi kiếm của

Tân Tiệp đã nhanh như chớp chuyển hướng đâm thẳng vào bụng Hải Thiên song sát.
Trích Tinh Thủ Tư Không Tông và Âm Phong Thần Tiêu Tả Trọng vốn nhìn theo huynh đệ họ Tiêu để đánh, nào ngờ chúng chưa kịp ra chiêu thì một kiếm của Tân Tiệp đã đến ngay trước ngực Thiên Tàn Tiêu Hóa.
Thiên Tàn Tiêu Hóa nhận ra Tân Tiệp ra kiếm trí mạng chẳng còn kể đến mạng sống của mình, bất giác ngớ người, kiếm pháp của Tân Tiệp nhanh đến mức nào, Thiên Tàn Tiêu Hóa chẳng kịp nghĩ ra vấn đề thì vai trúng một kiếm gần như xuyên thấu tới sau lưng.
- Hắc hắc hắc...
Tân Tiệp cất tiếng cười như cuồng, đầu mày chẳng động, mắt đỏ ngầu đầy sát khí, kiếm trong tay ra như điên như cuồng, chẳng còn kể phương nào hướng nào.
Bấy giờ nhìn thì cả người chàng áo quần đã rách nhiều chỗ và bê bết máu, trong cơn cuồng nộ kiếm của chàng càng lúc càng thâm độc tàn bạo chưa từng thấy, khiến cho cả bọn Cửu hào giờ phải chấn động bạt hồn bạt vía.
Cuộc ác chiến càng lúc càng thảm khốc, xem ra cũng sắp đến hồi tàn cuộc.
Tân Tiệp tuy nói là đánh hùng mãnh tàn khốc, nhưng cũng chỉ là cái vũ mãnh của một con thú trúng thương vào đường cùng. Thực tế thì chàng chẳng sao cưỡng nổi khí lực trong người mỗi lúc mỗi hao tổn, máu trong người bị chảy ra ngoài theo những vết thương ngày càng nhiều.
Mảnh trăng non lặn nhanh, màn trời u ám lạnh lẽo, trên đỉnh núi chỉ còn thấy một đám người đánh nhau kịch liệt, mà đánh càng lúc càng kéo nhau lên đến tận đỉnh núi.
“Bình” một tiếng, Tân Tiệp lại trúng thêm một chiêu từ phía sau lưng, chàng cố cưỡng chế nội thương trong người, thân hình chao đảo...
Bọn Cửu hào nghĩ chàng lần này phải ngã, nào ngờ chàng chỉ loạng choạng mấy bước, miệng há ra phun mạnh một búng máu tươi, vừa lúc ấy đối diện với chàng chính là Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương. Cả mặt hắn nhận đủ búng máu, hắn vội giơ tay lên lau, nhưng tay vừa chạm mặt thì hắn bỗng rú dài một tiếng xé tan màn đêm, trúng một kiếm xuyên yết hầu, thân hình đổ ầm xuống như thân chuối.
- Hắc hắc...
Tân Tiệp ngửa cổ cười mấy tiếng, nhưng âm thanh trầm đục nghẽn lại trong họng chẳng vang, chàng từ từ vung kiếm lên ra chiêu đánh

tiếp.
Nên biết bọn Quang Trung cửu hào đều là những tay ma đầu bất hảo, giết người không gớm tay, nhưng lúc này nhìn thấy thần thái kinh khủng của Tân Tiệp chúng cũng phải rúng động rùng mình! Chính vì thế mà sau cái chết tàn khốc của Thần Hành Thái Bảo Nghệ Phi, bọn người còn lại nhất thời đều khựng người chẳng phản ứng gì kịp.
Tân Tiệp ngược lại thấy thế, thừa cơ khoảng khắc chúng đang khựng người, kiếm trong tay phóng tới tấn công bọn Hải Thiên song sát, nhưng cả hai phản ứng cực nhanh vội nhảy người tránh về sau. Tân Tiệp đến nhìn cũng chẳng nhìn bọn chúng, kiếm vừa ra hết thì đã trở lại vừa lúc Trích Tinh Thủ Tư Không Tông nhảy tới, nhưng hắn chưa ra kiếm thì đã rú lên thảm thiết, thân hình đổ ập xuống trên vũng máu.
Nên biết, hai chiêu kiếm vừa rồi Tân Tiệp ra cực nhanh, có thể nói chiêu trước chỉ là hư, chiêu sau mới là thực.
Huynh đệ Tiêu thị thấy một hơi Tân Tiệp giết liền hai người của chúng thì điên tiết, chúng đồng thanh thét lên một tiếng, Thiên Phế Tiêu Hao song chưởng múa vù vù đánh ra một thế như bài sơn đảo hải. Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong thấy thế cũng liền ra một chưởng liên thủ tấn công...
Tân Tiệp vừa ra kiếm hạ gục Trích Tinh Thủ Tư Không Tông, chưa kịp trở người thì mấy chưởng đã ập tới người, trong cơn nguy cấp chỉ còn cách phát bừa một kiếm định hóa nguy cục. Nào ngờ, chân lực trong người chàng đã hao tổn quá nhiều, một kiếm của chàng tuy ngụy dị, nhưng cũng chỉ hóa giải được một nửa, "bình" một tiếng, lập tức ngực nhận đủ một chưởng như trúng phải chùy thép đánh vào, đầu óc chàng tối sầm ngã người về sau...
Lâm Thiếu Tể thấy thế nhảy tới, miệng cười lên khanh khách, định ra một chùy lấy mạng chàng lập công, nào ngờ Tân Tiệp khi thân hình ngã xuống thì đồng thời vung tay phóng mạnh thanh kiếm bay ra một chiêu thí mạng... Lâm Thiếu Tể toàn lực bổ tới định kết liễu chàng, cho nên lúc nhận ra thanh trường kiếm vuột khỏi tay Tân Tiệp bay nhanh vào người mình thì có né cũng không né được nữa, vì thân hình đang theo đà lao tới trên không.
Chỉ nghe "ái" một tiếng rồi tắt nghẽn nhanh trong cổ họng, thân hình của hắn bị khựng lại một chút rồi đổ ầm xuống, thanh trường kiếm xuyên thấu qua cổ họng của hắn.
Gần như cùng lúc Thiên Tàn Tiêu Hóa cũng nhảy tới bổ một chưởng, hắn có cùng suy nghĩ như Lâm Thiếu Tể là ra một chưởng kết liễu

Tân Tiệp, nên chưởng giáng xuống với thập thành công lực. Hắn chỉ thấy Tân Tiệp phất tay lên phát ra một chưởng, nhìn chẳng có chút khí lực, nhưng đến khi hai chưởng chạm nhau "bình" một tiếng, thân hình hắn dội về sau, tay đau buốt chừng như xương gãy bên trong. Nguyên là một chưởng này Tân Tiệp tuy thuận tay mà đánh, nhưng ý thức của chàng còn hiểu được đây là chiêu định mệnh, phải dốc hết tàn lực mà đánh, vì thế mà tiềm lực sâu xa trong người chàng khởi lên đột phát vào một chưởng, vì vậy mới đánh cho Thiên Tàn Tiêu Hóa bật về sau. Tuy thế, nhưng cuối cùng sau một chưởng đó, chàng cũng ngã hẳn người xuống nằm bất động trên đất.
Nực cười là bọn Cửu hào bảy tay cao thủ vây đánh Tân Tiệp trong tình thế chàng đã thụ thương trước, nhưng cuối cùng thì chúng ba tên bỏ mạng, những tên khác thì thụ thương cũng không nhẹ, quả là một cái giá phải trả không hề nhỏ chút nào.
Hải Thiên song sát vừa kinh nộ lẫn lộn bất giác đưa mắt nhìn nhau, nhớ lại lần trước khi vây đánh Tân Tiệp trên Quy Sơn, Tân Tiệp lúc ấy tuy công lực đã cao cường, nhưng vẫn bị huynh đệ bọn họ đánh văng xuống vực. Thế mà chỉ sau mấy tháng gặp lại, chẳng ngờ công lực và sở học của chàng lại tăng tiến lên nhiều lần như vậy, quả là một điều chẳng thể tin nếu như không tận mắt chứng kiến.
Tân Tiệp ngã người trên đất, nhưng kỳ thực ý thức của chàng cũng còn rất rõ ràng, song có điều chân lực trong người chàng như đã thất tán đến giơ tay cũng không nổi nữa chứ đừng nói chuyện gượng đứng lên. Chàng nằm úp mặt sát đất mà nghe rõ từng bước chân nặng nề, từng bước tiến tới gần mình...
Tân Tiệp trong ý thức rung động mạnh, chàng nghĩ nhanh :
"Chỉ cần ta còn đủ sức lực, ta đã tự đánh vào Thiên linh cái của mình mà tự tuyệt, tránh rơi vào tay bọn chúng..."
Thế nhưng, chàng hiểu lúc này lực bất tòng tâm, đầu ngón tay một chút khí lực cũng không có được.
"Chết!" Một ý niệm lướt qua nhanh trong đầu chàng, xem như chẳng thể nào tránh khỏi điều này, đầu óc chàng bỗng nhiên hết sức bình tĩnh, trong khoảng khắc ấy bỗng nhiên bao nhiêu khuôn mặt thân quen hiển hiện lên trong đầu chàng, đại thù của song thân, rồi Hầu nhị thúc, Mai thúc thúc... tất cả xem như chấm hết! Cuối cùng trong đầu chàng nghĩ đến Ngô Lăng Phong, vị đại ca có thể nói thân thiết nhất với chàng khiến chàng cảm thấy trên đời này còn có ý nghĩa, nhưng Ngô đại ca rồi cũng đã chết... Ài, tàn bạo! Trời cao sao lại tàn bạo đến thế, giờ đây đến phiên ta cũng theo chân Ngô đại ca chăng? Nghĩ đến Ngô Lăng Phong tự nhiên trong đầu lại hiện lên khuôn mặt

cực kỳ xinh đẹp của Tô Huệ Chi. Chừng nhớ Tô cô nương lúc chia tay từng nói mong Ngô Lăng Phong và chàng trở lại thăm cô ta, nhưng Ngô đại ca thì đã chết, giờ nếu như ta chết nữa thì e rằng Tô cô nương chờ suốt cả đời...
Trong ý thức nghĩ thế, tự nhiên một ý chí cầu sinh khởi lên mạnh mẽ trong ý thức của chàng, chàng thầm gào lên :
"Tân Tiệp, ngươi có thể chết sao? Không, ngươi không thể chết, sứ mạng của ngươi rất lớn, bao người kỳ vọng ở ngươi, cha mẹ nơi suối vàng, Mai thúc thúc ngày đêm trong rừng sâu và cả... Tô cô nương cũng ngóng đợi giai âm... ngươi có thể chết sao? Không! Không!"
Tiếng bước chân nghe đã rất gần, chính là Thiên Phế Tiêu Hao tiến tới định hạ thủ kết liễu chàng.
Đột nhiên... Thân hình Tân Tiệp như bị chạm phải điện, cả người nảy mạnh lên và đứng phắt lên rồi lao nhanh xuống núi như một mũi tên...
Bọn Cửu hào tại trường đều nhìn thấy rõ bóng người vọt lên lao đi chẳng kể phương hướng, chỉ sau chớp mắt đã khuất trong màn đêm.
Sự việc xảy ra hết sức đột ngột, khiến cả bọn không ai phản xạ kịp ngăn lại, trong suy nghĩ của bọn người giang hồ này không nghĩ Tân Tiệp còn đủ chân lực để thi triển khinh công nhanh đến thế, mà duy nhất một lời giải thích đây là hiện tượng năng lực sản sinh Hồi Quang Phản Chiếu của một người sắp chết, Tân Tiệp lăn xuống núi rồi lập tức chết ngay.
Huynh đệ Hải Thiên song sát là phản ứng tương đối nhanh hơn cả, liền tung chân lướt truy theo, nhưng rừng dày đặc lại trong đêm tối, khiến bọn chúng tìm một hồi mà chẳng tìm thấy thi thể Tân Tiệp đâu cả. Thiên Phế Tiêu Hao vẫn chưa chịu thôi, dù nghĩ lần này lăn xuống núi thì Tân Tiệp cũng chẳng toàn mạng được, nhưng hắn nghĩ phải tận mắt nhìn thấy xác Tân Tiệp mới yên tâm là đã trừ khử được hậu hoạn.
Chính đúng lúc này, dưới chân núi một bóng trắng phóng nhanh lên, Trường Thiên Nhất Bích Bạch Phong vừa thấy liền quay nhìn Thiên Tàn Tiêu Hóa nói :
- Lão đại, đang có người chạy lên. Á... tên này khinh công thật ghê hồn, chẳng biết là bạn hay thù...
Thiên Tàn Tiêu Hóa mắt cũng đã nhận ra bóng trắng kia, nghĩ ngay : "Tân Tiệp bằng hữu đồng đạo nhiều, không chừng là một tên huynh đệ nào của hắn, mà bọn chúng lại nửa chết nửa bị thương thế này, chần chừ e chẳng còn ai sống nổi!"

Nghĩ vậy hắn phất tay hạ lệnh nhanh :
- Đi thôi!
Nói rồi, liền nắm lấy tay Thiên Phế Tiêu Hao phóng ào đi, đồng bọn còn lại của hắn cũng lập tức phóng theo, phút chốc trên đỉnh núi yên tĩnh trở lại.
Dưới chân núi bóng trắng kia phi thân chạy lên rất nhanh, đến đỉnh tính ra chỉ chậm một chút so với bọn Cửu hào bỏ đi.
Hắn kinh ngạc khi nhận ra ba xác chết nằm ngổn ngang trên đất, trong tay nắm một dải lụa hồng, cũng chính là nguyên nhân vì sao Cửu hào chỉ tập trung được bảy tên.
Hắn từ từ quay người lại, dưới ánh trăng khuya mờ nhạt, chỉ thấy một khuôn mặt anh tú hiên ngang, hắn không ai khác mà chính là Ngô Lăng Phong trước đây bị Thiên Ma Kim Kỳ ôm lao xuống vực núi trên Quan Nhật Phong trong lần Thái Sơn kiếm hội.
Ngô Lăng Phong chau mày suy nghĩ chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn cảnh này thì cũng biết ngay một cuộc tàn sát vừa xảy ra, hắn chỉ đến chậm chưa đầy nửa khắc mà thôi.
Ngô Lăng Phong một mình đứng trên cô phong tuyệt đỉnh, gió khuya mang theo khí lạnh và cả mùi huyết tanh xông vào mũi khiến hắn rùng mình bất giác buông tiếng thở dài...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 30
Kỳ duyên hạnh ngộ

Lại nói hôm ấy trên Quán Phong đỉnh, Ngô Lăng Phong và Thiên Ma Kim Kỳ cùng ôm nhau rơi xuống vực núi.
Ngô Lăng Phong biết khó tránh khỏi cái chết, trong lòng cực kỳ sinh hận Kim Kỳ, nghĩ trước khi chết cũng phải đánh cho hắn ta chết trước mới hả hận. Bấy giờ buông tay phải ra giáng mạnh một chưởng vào người Kim Kỳ, chẳng ngờ Kim Kỳ phải ứng cũng nhanh, vung chưởng lên đánh ra, hai chưởng đồng xuất với thập phần công lực mạnh không tưởng, đã thế thân hình đều lơ lửng trên không bị chấn động mạnh văng ra hai phía mà rơi nhanh xuống chẳng còn ai biết ai thế nào.
Ngô Lăng Phong rơi xuống rất nhanh, cúi đầu nhìn chỉ thấy một màn mây dày đặc không biết vực núi sâu chừng nào, nhưng chính vì một

chưởng này khiến thân hình Ngô Lăng Phong bắn mạnh vào phía vách núi. Ngô Lăng Phong không cam tâm chết một cách oan uổng như thế này, trong cơn tuyệt vọng chỉ giơ hai tay vơ vào vách núi cố bám được một cành cây hay thậm chí một ngọn cũng tốt!
Đột nhiên hắn cảm thấy chân đạp phải một vật gì khiến thân hình khựng lại, trong ranh giới của sự sống chết, ý chí cầu sinh cực kỳ mãnh liệt, cúi đầu nhìn bất giác kích động vô cùng.
Nguyên là vừa rồi hắn chỉ chú ý phía vách núi mà không xem tình hình dưới chân, lúc này cúi mắt nhìn mới nhận ra thân hình rơi đúng trên một thân cổ thụ mọc ngang ra từ vách núi, trong cơn tuyệt vọng hắn khởi lên một tia hy vọng sống sót, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.
Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, Ngô Lăng Phong ý thức còn khả năng sống sót, liền tá lực vào nhánh cây, tung người ngược lên rồi đề tụ chân khí khiến thân hình rơi nhẹ nhàng trên tàng cây, hai tay bám vội vào thân cây, khi ấy mới biết chắc là còn cơ may sống sót. Hắn thở phào nhẹ nhõm nghĩ nhanh :
“Trời xanh còn có mắt, không để ta chết oan uổng.”
Thế nhưng, vừa rồi một chưởng đánh trực tiếp với Kim Kỳ khiến cho khí huyết trong người còn đảo lộn, cảm giác cổ họng lờm lợm liền há mồm hộc ra một búng máu tươi mới thấy ngực nhẹ đi.
Trời càng về chiều thì vân vụ càng lúc càng thêm dày đặc, Ngô Lăng Phong thấy trời tối lại, từng cơn gió lạnh thổi qua những mỏm núi đá cứ hú lên từng hồi như long ngâm hổ gầm. Nếu không phải là người giang hồ từng trải, một mình lạc lõng giữa vách núi này nghe tiếng gió hú hẳn phải rùng mình khiếp sợ. Nhưng Ngô Lăng Phong rơi vào tình cảnh này, ý chí cầu sinh cực lớn, hắn không thể chết được khi mà thù cha còn chưa trả được.
Bấy giờ trước tiên hắn tìm một chỗ ngồi ổn định trên thân cây cổ thụ điều hòa chân khí, trong đầu nhẩm tính :
“Hiện tại trời đã chiều, khí đá núi và mây quá nhiều chẳng nhìn thấy gì, tạm nghỉ đây một đêm, sáng mai tìm cách xuống khỏi vách núi này. Đằng nào thì ta cũng còn may sống sót, trời vẫn thương kẻ hiền.”
Nghĩ thế, hắn liền nhắm mắt định thần, điều hòa chân khí.
Chẳng biết thời gian qua bao lâu, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi phả qua mặt khiến Ngô Lăng Phong bừng tỉnh, mở mắt ra mới hay trời đã tối mịt, nhìn lên trời chỉ thấy một màu xám trắng bàng bạc với vài vì sao lưa thưa, nhưng bằng kinh nghiệm hắn cũng đoán ra được lúc này chừng đã nửa đêm.

Trời khuya, gió lạnh, trong người còn thụ thương bất giác khiến hắn rùng mình, bỗng nhiên trong làn gió khuya hắn ngửi thấy một mùi hương nhè nhẹ, mùi hương xông vào mũi khiến lồng ngực hắn khoan khoái đi nhiều mà đầu óc cũng tỉnh táo hẳn ra.
Ngô Lăng Phong kinh ngạc, chẳng biết mùi hương kia từ đâu lại tỏa ra, nhưng mỗi lần hít một hơi mùi hương thoảng qua này thì khí huyết trong người lại sung mãn thư sướng, Ngô Lăng Phong hiểu ngay đây nhất định là do công hiệu của hương khí kia, nhưng hắn vẫn chưa biết được hương kia toát ra từ đâu. Của loài trái cây hay thảo dược nào?
Hắn vẫn từng nghe nói đến trên thâm sơn cùng cốc thường vẫn có những loài kỳ hương dị thảo mà công dụng của nó thì chẳng sao kể hết được, như trên Tuyết Sơn thì có loại "Tuyết Sâm" hay "Thiên Niên Linh Chi", "Chu Quả"... đều là những thứ mà người luyện võ hằng mơ tưởng, chẳng lẽ hương thơm này toát ra từ một loài kỳ hoa dị quả nào sao?
Chỉ nghĩ thế tự nhiên trong lòng hắn phấn chấn hẳn lên, định tìm xem đó là loại hoa quả gì, nhưng nghĩ lại trời tối thế này làm sao tìm được, để ngày mai trời sáng rồi tìm còn chưa muộn. Nghĩ vậy, hắn nhắm mắt lại rồi hít sâu từng hơi tận hưởng không khí mát lạnh mang theo hương thơm dễ chịu kia...
Quả thật kỳ diệu, sau thời gian chừng một tuần trà hít thở điều hòa trong làn hương khí kia thì chẳng những tinh thần sảng khoái, đầu óc tỉnh táo mà thương tích trong người cũng giảm đi nhiều, khí huyết vận hành thông suốt chẳng hề thấy một chút trở ngại nào. Ngô Lăng Phong sung sướng chừng như muốn reo lên.
Hắn thực nằm mộng cũng không ngờ trong tình cảnh hiểm nghèo thập tử nhất sinh, chẳng những được sống còn mà lại ngộ duyên hít được làn hương của loài linh quả mà thiên hạ võ lâm ngày đêm mơ tưởng!
Trên núi cao xanh thẳm, ngày đến chậm hơn...
Phải đến khi mặt trời lên lưng ngọn sào thì sương núi mới tan bớt đi, Ngô Lăng Phong giờ đây chân lực đã hồi phục, thương thế đã lành lặn, điều đầu tiên mà hắn làm khi trời sáng là đưa mắt tìm quanh xem làn hương hồi đêm kia phát ra từ đâu.
Vừa cử mục ngước nhìn thì đầy kinh ngạc suýt nữa la lên. Nguyên là ngay đầu cành cây trơ trụi lá lại sinh ra hai ngọn lá xanh non mơn mởn, ở giữa là một quả nhỏ bằng nửa nắm tay chín đỏ tươi như sắc máu, mùi hương thơm dễ chịu kia chính là phát xuất ra từ đấy. Ngô Lăng Phong vui mừng không tả, nghĩ ngay đây chính là loại dị quả,

tuy chưa biết nó tên gì, nhưng nghĩ phải là một loại quả quý hiếm, đưa mắt nhìn một vòng toàn cây thì quả nhiên chỉ sinh ra đúng một quả này.
Bấy giờ liền bò trên thân cây ra đến cành phụ, phải khó khăn lắm mới với tay hái được quả đỏ chín mọng kia, quả chín tới nứt ra từ đó một làn nước mật đỏ tươi như máu rỉ ra, mùi hương thơm càng nồng hơn.
Chỉ nghe hương thơm này thì nước bọt đã trào lên đầy trong miệng Ngô Lăng Phong, hắn quả thực chưa từng nhìn thấy một loại quả nào kỳ lạ như loại quả này. Thoạt nhìn thì hình dáng tợ như quả đào tiên, nhưng bên ngoài vỏ lại có một lớp lông mịn như quả hồng nhung, nhưng có điều thưa hơn nhiều.
Ngô Lăng Phong nắm loài quả lạ trong tay mà run lên vì sung sướng và bất ngờ, qua đi một hồi hắn mới thận trọng đưa lên môi nếm một chút mật quả. Một cảm giác mát lạnh mà thống khoái chạy thấu cổ họng mà chạy đến đâu có thể cảm nhận được ngay đến đó. Ngô Lăng Phong vui mừng không tả, liền từ từ vừa ăn vừa nghiền ngẫm thưởng thức loài quả lạ này, thú thực thì hắn đã một ngày không có gì trong bụng, cho nên lúc này một quả chín chẳng biết có tăng cường được công lực gì hay không, nhưng trước mắt là có thể giúp hắn qua được cơn đói.
Chẳng mấy chốc cả quả chín đỏ kia chạy tọt vào trong bủng hắn, chỉ thừa lại trên tay một chiếc vỏ mỏng mà mùi hương vẫn còn ngào ngạt.
Nhưng chỉ sau một lúc thì cảm giác mát lạnh ban đầu không còn, mà trong người lập tức nóng ran lên, Ngô Lăng Phong hơi chột dạ, nghĩ :
- “Chẳng lẽ mình ăn nhầm quả độc? Không thể! Rõ ràng hồi đêm chính nhờ mùi hương tỏa ra từ quả này mà khiến cho khí huyết trong người sung thịnh, đồng thời thương thế cũng thuyên giảm đi. Nếu là quả độc thì hương cũng độc, khi nào lại có tác dụng tăng cường thể lực, trị được nội thương?”
Lập luận như thế khiến hắn bớt hoảng đi, bấy giờ nghĩ :
- “Có lẽ loài quả lạ kia sinh công hiệu quá mạnh mà phát hỏa chăng? Nếu thế ta cần phải vận công theo phép dẫn hỏa quy nguyên mới được!”
Nghĩ thế, hắn liền ngồi ngay ngắn lại trên thân cây, bắt đầu hít thở thật nhịp nhàng điều hòa chân khí chu lưu khắp toàn thân, khiến cho chỗ nhiệt hỏa đang xông lên kia theo đó mà chú nhập vào Khí hải và Mệnh môn.
Nhưng hỏa khí xông lên càng lúc càng mạnh, đã mấy lần hắn cảm

giác trước lồng ngực nóng ran, rồi tiếp tục xông lên đầu, khiến cho hắn mắt hoa lên, đầu óc tối sầm lại.
- Nguy rồi, nếu thế này ta chỉ cần rơi xuống dưới vực núi thí chết mát...
Chỉ nghĩ thế lưng hắn đã toát mồ hôi lạnh, hắn thực không thể ngờ vừa thoát hiểm kia giờ lại đến hiểm này, bất giác trong lòng thầm hận mình vừa rồi vì quá nghĩ đơn giản mà ăn vội quả lạ kia. Nhưng dù có trách bao nhiêu đi nữa thì chuyện cũng đã rồi...
Bấy giờ hắn cố vận khí điều hòa để dẫn hỏa khí về khí huyệt, nếu có một tấm kính cho hắn nhìn vào để thấy người hắn lúc này thì có lẽ hắn sẽ rất hãi hùng.
Mặt hắn đỏ phừng lên như làn da của quả kia, mồ hôi giờ đây từ đầu đến chân không nơi nào không có, cả người hắn như đang tắm, thân hình cứ rung lên từng lúc vì sự cố gắng gượng lại với hỏa khí...
Đột nhiên hắn hét lên một tiếng thảm thiết, đầu óc tối sầm lại không còn biết gì nữa, mặc cho thân hình đổ một bên rơi khỏi thân cổ thụ xuống vực núi...
Ài! Đúng là họa vô đơn chí!
Chẳng biết qua bao lâu thời gian, khi Ngô Lăng Phong dần dần tỉnh lại, điều đầu tiên hắn nhận biết được là mình còn sống. Hắn mở mắt ra nhìn quanh, tuy đã tỉnh lại nhưng đôi mắt hắn vẫn còn vẻ thất thần và kinh hoảng, hắn thực không thể ngờ mình lần thứ hai chết đi sống lại. Hắn rất ngạc nhiên khi nhận ra mình nằm trong một ngôi nhà tranh đạm bạc
- “Nơi này là nơi nào chứ?”
Ánh mắt hắn bắt gặp một lão già gầy ốm trong y phục tiều phu, râu dài tóc bạc như cước, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, điều đầu tiên nghĩ đến là lão nhân này hẳn đã cứu mình.
- Hắc hắc... tiểu tử, cuối cùng thì ngươi cũng đã tỉnh lại rồi!
Lão già cất giọng chẳng mấy nồng nhiệt nói.
Ngô Lăng Phong môi mấp máy nói :
- Lão trượng cứu vãn sinh...
Lão già chỉ ậm ừ rồi nói :
- Ngươi cứ nghỉ thêm một chút cho khỏe, chuyện gì chúng ta sẽ từ từ nói sau.
Ngô Lăng Phong đầu óc đã tỉnh táo hơn, hắn cố nhớ lại tất cả mọi chuyện đã qua. Hắn nhớ sau khi ăn loại quả chín đỏ kỳ lạ kia thì ban đầu mát lạnh dễ chịu, nhưng sau đó thì lại nóng bức như lửa đốt, khiến đấu óc hắn hôn mê mà ngã xuống vực núi chẳng biết gì cả, thế mà vẫn không chết thì đúng là một điều kỳ diệu.

Ngô Lăng Phong thầm nghĩ :
- “Ta không chết, nhưng chẳng biết loại độc chất trong quả kia còn trong người không? Hay là ta thử vận công xem...”
Nghĩ thế, hắn nằm im nhắm mắt lim dim rồi điều tức vận công, chẳng ngờ vừa vận công lực, lập tức nhận ra một cổ nhiệt khí khởi lên từ đan điền rồi theo hai mạch Nhâm Đốc đi khắp châu thân. Cổ nhiệt khí rất mạnh, nhưng không còn nóng bức tâm mạch như lần trước, mà chỉ khiến cho khí huyết chân lực trong người như tăng lên gấp bội. Điều này khiến cho Ngô Lăng Phong trong lòng vui mừng khôn tả, thầm nghĩ :
- “Có lẽ ta nghĩ nhầm rồi chăng? Loại quả đỏ kia nhất định là linh quả thánh dược, nên mới tăng cường chân lực như thế này, có lẽ lúc ấy vì nhiệt khí trong người tăng mạnh đột ngột mà ta dụng phép dẫn hỏa quy nguyên cũng không đạt, nên hỏa khí thượng xung làm mê tâm khiếu chăng?”
Nghĩ vậy thì lòng đã thấy mừng, tiếp tục điều hòa khí huyết thêm một hồi thì người không những khỏe hẳn ra mà khí huyết sung mãn gấp bội.
Ngô Lăng Phong lại nghĩ :
- “Lão nhân này cứu sống ta, mà là dân thổ địa ở đây rất có thể biết được loại quả kia là quả gì, ta hỏi lão xem sao...”
Nghĩ thế hắn liền xả công từ từ mở mắt ra...
Lão già từ nãy giờ ngưng mắt nhìn thần sắc biển đổi trên mặt Ngô Lăng Phong, trên mặt lão sắc mặt thay đổi đến mấy lần thực khó hiểu, đến lúc này khi nhìn thấy Ngô Lăng Phong mở mắt ra chưa kịp hỏi thì lão đã cướp lời nói :
- Hừ, ngươi phúc lớn quá nhỉ? Ăn được Huyết quả rồi chứ gì?
Ngô Lăng Phong vừa nghe giật mình ngồi bật dậy, cảm thấy trong người nhẹ lâng lâng rất khác trước đây, ngưng mắt nhìn lão già như chưa hiểu gì hỏi lại :
- Lão trượng nói Huyết quả gì?
Lão già trợn mắt nhìn Ngô Lăng Phong nói :
- Ngươi đã lén tìm cách lên vách núi hái trộm Huyết quả của ta mong chờ cả trăm năm nay, giờ còn giả ngây giả dại sao hử?
Ngô Lăng Phong vừa chấn động vừa vui lên trong lòng, thầm nghĩ nhanh :
“Chẳng lẽ quả chín đỏ mà ta vô tình ăn kia là Huyết quả sao? Huyết quả xưa nay chỉ nghe người trên giang hồ truyền tụng nhau ăn vào tăng công lực mấy mươi năm, mà còn có thể diên sinh ích thọ, ai ai cũng mộng tưởng có được nó. Chẳng lẽ ta lại có được một kỳ duyên

như vậy sao?”
Bấy giờ lòng vui mừng, nhưng lại lấy làm lạ nghĩ :
- “Huyết quả vốn mọc hoang trong rừng sâu núi thẳm, đâu có chủ nhân mà lão già này bảo là ăn trộm chứ?”
Nghĩ thế liền nói :
- Vãn sinh vô tình mà ở trên vách núi, đang lúc đói thì nhìn thấy một loại quả chín đỏ mọng như đào tiên nên mới ăn, thực ra chẳng hề biết đó là loại quả gì. Xin lão trượng chớ hiểu lầm.
Lão già “hừ” một tiếng hậm hực, nhưng chung quy là người hiểu biết số mệnh, lão thầm nghĩ :
- “Ài, có lẽ họ Vân ta chẳng có phước, trách ai được. Nhưng tên tiểu tử này làm sao mà lên được trên kia chứ? Đến như ta muốn lên được vách núi cao trăm trượng kia cũng phải phí mất mấy mươi năm làm ra một “cầu thang” đặc biệt mới lên được đó, hắn bảo là vô tình nghĩa là sao?”
Ánh mắt lão già đầy hồ nghi nhìn Ngô Lăng Phong hỏi :
- Ngươi bảo vô tình lên đó ư? Nói vậy nghĩa là sao?
Ngô Lăng Phong nghĩ đằng nào lão già cũng là ân nhân cứu mạng mình, không cần phải giấu giếm bèn nói :
- Vãn bối gặp nạn bị một người ôm lao từ trên Quán Nhật Phong xuống, nghĩ chết là điều khó tránh khỏi, nào ngờ...
Bấy giờ, Ngô Lăng Phong liền đem chuyện từ khi Thiên Ma Kim Kỳ điên cuồng ôm mình lao từ trên đỉnh Thái Sơn xuống núi, sau đó mọi chuyện diễn ra thế nào lần lượt kể lại cho lão già nghe.
Càng nghe lão già càng thấy kỳ lạ, đùng là một kỳ duyên có một không hai, nếu thực đã thế thì lão cũng không trách gì thiếu niên này, mà có trách chăng là trách mình không có phúc phần.
- Thì ra là thế, ài... lão phu bạc số!
Lão buông một câu than dài rồi ngưng mắt nhìn Ngô Lăng Phong, chừng như khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của Ngô Lăng Phong kiến lão thấy mến mộ, rồi thay đổi khẩu khí ôn tồn hơn hỏi :
- Tiểu tử, ngươi tánh danh là gì?
Ngô Lăng Phong thấy lão đã ôn hòa hơn, liền cung kính đáp :
- Vãn sinh họ Ngô, phúc danh Lăng Phong...
Lão già gật gù nói :
- Nhìn ngươi anh tuấn, bản lãnh cũng hơn người, ngươi thụ sư thừa người nào trong võ lâm? Vì sao lại lên tận đỉnh Quán Nhật làm gì?
Ngô Lăng Phong đáp :
- Vãn bối là đệ tử của Thần Y Chu Kính Văn tiên sinh.
Nghe một câu này, lão già mặt đổi sắc kinh ngạc la lên :

- Chu Kính Văn là sư phụ của ngươi sao? A... lão tiểu tử này rất tinh thông y thuật, võ nghệ thì có gì đáng nói đâu!
Ngô Lăng Phong nghe thì nghĩ thầm :
- "Sư phụ niên kỷ xem ra cũng bằng lão ta, làm sao lão lại gọi bằng "lão tiểu tử" chớ?"
Bấy giờ chàng liền đáp :
- Thực ra võ công của vãn bối là luyện theo công phu tuyệt học của tiên phụ để lại, Chu sư phụ chỉ là người chỉ bảo mách nước, vãn bối trước giờ chưa từng nhìn thấy gia sư biểu diễn qua võ công.
Lão già "À" lên một tiếng như hiểu ra, buộc miệng nói :
- Thế thì đúng...
Rồi lão trở nên trầm ngâm một lúc mới hỏi :
- Nghe ngươi gọi là "tiên phụ", nói thế cha ngươi đã chết, chẳng hay là vị nào trong võ lâm anh hùng?
Ngô Lăng Phong nghe hỏi đến cha thì mắt đã cay, đáp :
- Gia phụ chính là Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân...
Lão già "A" lên một tiếng chừng như càng bất ngờ hơn, rồi cứ tròn mắt nhìn Ngô Lăng Phong một lúc mới hỏi được :
- Thì ra là hậu nhân của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân đại hiệp, nhưng... Ngô đại hiệp vì sao lại bị chết?
Một chuyện chấn động toàn võ lâm Trung Nguyên mười lăm năm nay, thế mà lão nhân này không hề biết, chứng tỏ lão đã ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, tuyệt tích với người đời bên ngoài. Chả trách đến nỗi chỉ mới hôm kia ngay trên đỉnh Thái Sơn cao nghìn trượng kia xảy ra Thái Sơn kiếm hội kinh trời động đất, mà dưới thâm cốc này lão vẫn y nhiên tự tại chẳng hề hay biết gì.
Ngô Lăng Phong giọng uất hận nói :
- Tiên phụ, nhân vì danh tiếng quá cao, bị một số tiểu nhân bại số trong võ lâm ghen tỵ, chính bốn tay Chưởng môn nhân đại kiếm phái là Không Động Lệ Ngạc, Võ Đương Xích Dương đạo trưởng, Nga My Khổ Am Thượng Nhân, Điểm Thương phái Tạ Tinh liên thủ sát hại, chết ngay trên Thái Sơn.
Ngô Lăng Phong nói bằng giọng căm hận, nhưng giờ đây hắn đã không còn coi Lăng Không Bộ Hư Trác Bằng phái Côn Luân là kẻ thù.
Lão già càng nghe thì các thớ thịt trên mặt giật liên hồi tỏ ra hết sức bức xúc, một lúc mới run giọng nói :
- Hảo! Tiểu tử Lệ Ngạc này giỏi lắm, sư phụ hắn khi lâm chung phó thác cho ta chăm sóc hắn. Hừ... ba mươi năm nay ta bôn tẩu giang hồ, không ngờ tiểu tử này dám âm mưu sát hại sư điệt của ta, mối

thù này nhất định phải rửa. Hừ...
Nói đến đó, lão thở phù phù chứng tỏ vô cùng tức giận, thét lên :
- Ta chẳng cần kể đến thân tình giao du với sư phụ hắn năm xưa!
Ngô Lăng Phong ngược lại nghe khẩu khí lão nhân thì kinh ngạc vô cùng, mơ hồ hiểu ra lão nhân gia này chừng như là một vị đại tiền bối trong bổn môn quy ẩn thâm sơn. Lúc này nghe lão nói thế, thì trong lòng không còn hồ nghi gì nữa, thầm nghĩ :
- "Chu sư phụ thường nói Thái Cực môn truyền đến sư phụ của ông ta là đời thứ hai, môn hộ đại rạng vì xuất được hai vị kỳ tài, một người chính là sư phụ của cha ta và một người là sư thúc của cha. Hai vị này chẳng những võ công tuyệt đỉnh mà y thuật lại thần diệu đến nỗi được người xưng tụng Hoa Đà tái thế, chẳng lẽ vị lão nhân gia này chính là Đông Ngục thư sinh Vân Băng Nhược?"
Trong đầu vừa nghĩ thế, lập tức quỳ xuống dập đầu lại :
- Phong nhi khấu kiến sư thúc tổ!
Lão già cất tiếng cười kha khả, phất nhẹ tay một cái, cỗ kình lực nhu mà mạnh không tưởng ngăn cản người Ngô Lăng Phong lại, lão nói :
- Hài tử, làm sao ngươi biết được ta chính là người trong lòng ngươi nghĩ?
Ngô Lăng Phong nói :
- Vừa rồi đệ tử nghe sư thúc tổ nói, rõ ràng phải là người trong bổn môn, rồi sư thúc tổ gọi tiên phụ là điệt nhi, cho nên đệ tử mới đoán ra được...
- Tuyệt, tuyệt, xem ra hiểu biết của ngươi không nhỏ!
Đông Ngục thư sinh Vân Băng Nhược gật đầu cười nói tiếp :
- Hảo tiểu tử, ngươi rất thông minh, nhưng xem ra ngươi không giống vóc dáng tướng mạo của cha ngươi mấy.
Ngô Lăng Phong sinh ra chưa bao lâu thì mẫu thân qua đời, sau đó lên ba tuổi thì phụ thân một đi không trở lại, trong đầu hắn vốn chẳng có hình tượng của cha mẹ. Âm dung của phụ thân thế nào, chỉ là một hình ảnh mơ hồ mà hắn cố hình dung ra thôi, một đời hắn chừng như chỉ sống lớn lên trong sự nung nấu hận thù, lúc này nghe sư thúc tổ nhắc lại chuyện này thì xúc cảm trong lòng, mắt cay cay chừng như chực khóc.
Vân Băng Nhược nhận ra thần thái bất thường của Ngô Lăng Phong, biết vừa rồi mình nói chạm vào nỗi đau trong lòng hắn, bèn ôn tồn nói :
- Hài tử, chớ sầu đau, gia gia sẽ truyền thụ cho ngươi một pho tuyệt học, ngươi có thể diệt hết lũ gian tà kia rửa thù cho cha ngươi.
Ngô Lăng Phong trước giờ ít nghe được những lời nói đầy thân tình

và quan hoài như vậy, lúc này không cầm được xúc cảm liền sà vào lòng sư thúc tổ mà bật khóc lên thành tiếng.
Đông Ngục thư sinh Vân Băng Nhược ba mươi năm nay ẩn tích giang hồ, chẳng màng chuyện thế sự bên ngoài, giờ đây bất ngờ ôm được tôn nhi của mình trong lòng thì cũng không ngăn được tình cảm dâng trào. Qua một lúc lâu, lão vuốt lưng Ngô Lăng Phong nói :
- Hài nhi, nam nhi khí tráng chớ nên khóc nhiều, may mà trời còn có mắt nên tổ tôn chúng ta mới gặp được nhau...
Ngô Lăng Phong như nhớ ra chuyện gì, liền gạt nước mắt ngửng đầu nhìn sư thúc tổ hỏi :
- Mà sư thúc tổ làm sao lại đưa được Phong nhi về đây? Phong nhi cứ ngỡ không còn sống nổi...
Vân Băng Nhược nghe hỏi mới gật đầu kể lại :
- Hôm qua khi luyện công sáng xong, ta nhẩm tính đúng giờ Ngọ là thời khắc Huyết quả chín muồi nhất, lúc này hấp đủ dương khí ăn vào nhất định công hiệu càng cao, nên định lên hái Huyết quả. Không ngờ, vừa bước ra khỏi nhà ngước mắt nhìn lên thì nghe tiếng áo lướt gió ào ào. Ta tinh mắt nhận ra ngay là một người đang rơi từ trên vách núi xuống, trong đầu thầm nghĩ ngay người này hẳn định lên ăn cắp Huyết quả của ta, nhưng không vì thế mà ta để cho rơi tan xác. Nghĩ thế, ta liền vận công phi lên mà đón lấy người rơi xuống, vì thế ngươi mới còn sống đấy...
Ngô Lăng Phong nghe nói không khỏi chấn động, quả nhiên nếu không phải sư thúc tổ ra kịp đón lấy người hắn thì có lẽ đến thánh cũng không cứu nổi.
Vân Băng Nhược kể tiếp :
- Sau đó ta thấy ngươi mê man bất tỉnh mà người thì nóng phừng phực như một lò lửa, ta đã hồ nghi ngươi ăn được Huyết quả, trong lòng hết sức tức giận định đánh cho ngươi một chưởng... nhưng rồi nghĩ lại, cứ chờ ngươi tỉnh dậy rồi hỏi còn chưa muộn. Quả nhiên sau đó ta lên vách núi tìm thì Huyết quả đã không còn, ta than trời than đất toi công ba mươi năm nay ta ẩn dật ở đây để chờ Huyết quả ra hoa kết trái. Ài... ta bạc phúc, nhưng chẳng ngờ tôn nhi của ta lại có phúc như thế, cũng là trong môn hộ của chúng ta, cũng đáng mừng rồi vậy!
Ngô Lăng Phong vừa mừng vừa ngượng nói :
- Hài nhi thật đắc tội với sư thúc tổ...
Vân Băng Nhược xoa đầu hắn cười vui vẻ nói :
- Không biết không có tội, huống gì cổ nhân vẫn nói “có phúc có phần”, Huyết quả là kỳ trân dị quả hiếm có trên đời, đâu phải ai mong

cũng được. Đương nhiên tất cả đã có tiền định rồi, phải đáng mừng cho hài tử ngươi. Ha ha...
Lão nói rồi cười lên một cách hồn nhiên, Ngô Lăng Phong trong lòng cảm kích và tôn kính vô cùng.
- Phong nhi từng nghe Chu sư phụ nói: “Huyết quả trăm năm mới ra hoa kết trái một lần”, nhưng vừa rồi vì sao Phong nhi ăn vào thì người nóng như lửa đốt, chẳng biết hôn mê bao lâu?
Vân Băng Nhược nói :
- Huyết quả dương khí cực thịnh, lẽ ra phải phục từ từ, ngươi ăn liền cả quả tự nhiên dương khí cuồng thịnh phát sinh, hỏa khí thượng xung làm mê tâm khiếu mà hôn mê bất tỉnh là chuyện thường, cũng may chưa đến nỗi phát điên. Đáng mừng, đáng mừng!
Ngô Lăng Phong thấy những điều mình suy đoán không sai là bao, bấy giờ trong lòng vui mừng không tả, nghĩ có công lực tăng bội, giờ mà được sư thúc tổ truyền tuyệt học nữa thì còn lo gì không trả được thù cha. Nghĩ đến đó, bất chợt nhớ lại vị đệ đệ kết nghĩa của mình bản lĩnh phi thường, bất giác buộc miệng hỏi :
- Phong nhi có một vị đệ đệ bản lĩnh cao cường là môn đồ của vị Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân, sư thúc tổ có biết người này không?
Vân Băng Nhược trong lòng hỉ hả nhìn Ngô Lăng Phong không chán mắt, nghe hỏi thì chẳng nghĩ ngợi gật đầu nói :
- Không thành vấn đề, rồi ngươi cũng cao cường như hắn, giờ nói sư thúc tổ nghe vì sao lại chạy đến tận Thái Sơn này?
Ngô Lăng Phong bấy giờ đem chuyện Thái Sơn kiếm hội ra kể lại cho sư thúc tổ nghe.
Vân Băng Nhược càng nghe càng kích động mạnh, thực không ngờ những nhân vật thành danh như Chưởng môn các đại kiếm phái lại làm chuyện bỉ ổi đến thế, chẳng nén nổi nghiến răng trèo trẹo rít lên :
- Tôn nhi, ngươi nhất định phải diệt hết lũ mặt người dạ sói này!
Ngô Lăng Phong cúi thấp đầu nói :
- Phong nhi tuân mệnh sư thúc tổ!
Vân Băng Nhược còn đứng run người trong cơn giận dữ thêm một lúc nữa mới buông tiếng thở dài nói :
- Ài... Đông Ngục thư sinh Vân Băng Nhược ta chỉ vì đã lập thệ vĩnh viễn mai danh ẩn tích, không màng thế sự nữa, nếu không thì sẽ xuống núi tìm bọn ngụy quân tử này băm thây chúng ra trăm nghìn mảnh mới hả hận!
Nói rồi, lão ngưng mắt nhìn Ngô Lăng Phong đầy trìu mến, chừng như đặt trọn niềm tin nơi tôn nhi của mình nói tiếp :

- Gia gia sẽ đem hết chân truyền tuyệt học bổn môn truyền thụ cho ngươi, ngươi thiên bẩm thông minh, lại cơ duyên ăn được huyết quả, công lực tăng mấy mươi năm, luyện không mất nhiều thời gian có thể thành tựu. Nhưng phải nhớ một điều, bổn môn công phu vốn xuất từ chánh đạo, tuyệt đối không được dùng nó lạm sát người vô tội!
Nói đến đó giọng lão trở nên nghiêm nghị, khiến Ngô Lăng Phong sinh lòng tôn kính cúi thấp đầu đáp :
- Phong nhi kính lĩnh tôn ý sư thúc tổ, hứa không bao giờ nghịch lời dạy của sư thúc tổ!
Vân Băng Nhược gật gù vẻ hài lòng, nói tiếp :
- Năm xưa khi cha ngươi xuất đạo, sư huynh ta nhận thấy cha ngươi công lực chưa đủ nên mới hẹn mười năm sau mới tiếp tục truyền thụ pho tuyệt học chí bảo trấn sơn môn "Khai Sơn tam thức Phá Ngọc quyền", chẳng ngờ sau khi cha ngươi đi năm năm thì sư huynh ta quy tiên. Sau đó còn lại một mình ta cô độc, ta cũng quy ẩn giang hồ, cho nên cha ngươi thủy chung vẫn chưa học được tuyệt học bổn môn. Năm xưa nếu như cha ngươi học thêm được pho quyền pháp này, tuy không dám chắc là thắng được tên Lê tặc nhân kia, nhưng tự bảo mệnh thì chẳng khó khăn gì. Ài... chuyện đã thành quá khứ rồi, giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi!
Rồi lại nói thêm :
- Người trên giang hồ thông thường cho rằng võ công của Thái Cực môn chỉ tựu trung "Lấy tĩnh chế động", mà chẳng ngờ công phu của bổn môn lợi hại nhất chính là pho quyền pháp này, lấy công làm thủ. Hài nhi, giờ ngươi xem cho kỹ...
Nói rồi lão tung người nhảy ra ngoài sân bắt đầu múa pho "Khai Sơn tam thức Phá Ngọc quyền".
Ngô Lăng Phong bước nhanh theo ra ngoài, nhưng mắt nhìn sư thúc tổ múa quyền đến không dám chớp mắt, chỉ thấy thế quyền của Vân gia gia như trường giang đại hải liên miên bất tuyệt, quyền phong vù vù, hắn tuy đứng cách cả năm sáu xích mà vẫn bị dư phong đẩy bật lùi sau cả mấy bước.
Vân Băng Nhược thi triển đến chiêu thứ tám bất chợt thét lên :
- Phong nhi, ngươi xem thân pháp của ta!
Ngô Lăng Phong nhìn chỉ thấy thân hình Vân gia gia đột nhiên chậm lại, tả thủ trùng chiêu tiếp chiêu biến thành thế phòng ngự, hữu quyền đánh chếch ra, thân hình khoát bộ nhập trung cung, hữu quyền theo đó thâu về ngang ngực, rồi đột nhiên lại đẩy ra... Đến lúc này đột nhiên vòng qua phải một vòng, miệng thét lớn một tiếng, song quyền lập tức hợp lại làm một mà đẩy nhanh từ trong ra...

“Bình” một tiếng, thân tùng già lớn bằng thân người bị đánh chấn động mạnh chừng như muốn bật gốc lên, tán cây rung ào ào, cành lá đổ xuống như mưa.
Ngô Lăng Phong chấn động cả kinh, thực chưa từng nhìn thấy một chưởng lực nào uy mãnh đến thế, bất giác buộc miệng reo lên :
- Uy lực thật ghê hồn!
Hắn lại nghĩ :
- “Khai Sơn tam thức Phá Ngọc quyền” Vân gia gia thi triển hùng hậu thế này, nếu như bị đối phương ba bốn tên vây đánh, dùng nó để mở đường máu thì quả không tên nào cản nổi, ta nhất định phải luyện thành mới được.
Bấy giờ thấy Vân Băng Nhược thâu quyền lại nói :
- Quyền pháp này rất đơn giản, ba thức cuối cùng của nó là “Đạo Lưu Bình Sơn”, “Ngu Công Di Sơn” và “Lục Đỉnh Khai Sơn”, thế liên hoàn mà xuất, lực đạo càng lúc càng mạnh. Đợi đến khi song quyền hợp lại thì toàn lực đánh ra, có thể nói uy lực của nó đương kim thiên hạ chẳng có mấy người đỡ nổi! Ha ha...
Ngô Lăng Phong nhận ra được nét ngạo nghễ tự hào của Vân gia gia. Nhìn lại nơi Vân gia gia vừa múa quyền chỉ thấy một lớp dấu chân mờ nhạt, đủ thấy bộ pháp khinh diệu đến chừng nào rồi. Trong lòng thán phục vô cùng, liền nói :
- Vân gia gia, Phong nhi thử luyện cho gia gia xem!
Nói rồi Ngô Lăng Phong bắt đầu học theo những thức quyền vừa rồi sư thúc tổ mình múa. Ngô Lăng Phong vốn thiên bẩm thông minh mà có một trí nhớ tuyệt vời, nên múa căn bản không sai sót gì.
Vân Băng Nhược nhìn mà không khỏi kinh ngạc, chẳng thể ngờ tôn nhi của mình chỉ xem qua một lần là có thể học múa lại được, lão vui cười tít mắt reo lên tán thưởng.
- Hảo hài tử, thực hiếm có được người như ngươi. Tốt, tốt, luyện tiếp đi, ta vào trong làm cơm nước!
Ngô Lăng Phong vội nói :
- Để phong nhi làm cho...
Vân Băng Nhược cắt ngang nói ngay :
- Không được, ngươi phải chú tâm khổ luyện, cái mà ngươi ghi nhận được mới chỉ là hình tiếng bên ngoài, phải luyện nhiều mới thẩm thấu được uyên thâm ảo diệu bên trong. Ngoan ngoãn mà luyện đi!
Nói rồi, chẳng chờ Ngô Lăng Phong kịp nói gì thêm, lão quay người bước nhanh vào trong nhà.
Bấy giờ Ngô Lăng Phong lưu lại trong tuyệt cốc luyện võ công với Vân Băng Nhược, qua chừng ba tuần sau, Ngô Lăng Phong đã luyện

thành “Khai Sơn tam thức Phá Ngọc quyền”. Vân Băng Nhược rất hài lòng về hắn, một hôm sau khi Ngô Lăng Phong luyện công xong, Vân Băng Nhược thốt nhiên nói :
- Ta thấy ngươi tướng mạo mảnh khảnh rất hợp luyện khinh công. Hơn ba mươi năm trước khi ta còn hành tẩu giang hồ, một lần vô tình cứu mạng được một vị tăng Tây Tạng, trong lòng cảm kích lại chừng như nhận ra ta không phải là người xấu, nên lấy trong tăng bào ra một pho mật kíp bằng tiếng Phạn tặng cho ta. Ta mấy lần từ chối nhưng không được, cuối cùng mới nhận cất cho đến nay, nhưng ta vốn chẳng biết một chữ Phạn nào, cho nên chung quy chẳng luyện được chút gì. Ta nghĩ, võ công Thiên Trúc cũng có chỗ huyền ảo của nó, ngươi thông minh đĩnh ngộ, lại cơ duyên ăn được Huyết quả, cứ cất giữ, sau này có lúc sẽ khai thác được toàn pho khinh công này mà luyện, nếu khinh công cao cường thì càng tăng thêm uy lực cho các môn quyền cước khác!
Nói rồi, lão lấy từ trong áo ra một cuốn cổ thư bọc da lừa trao cho Ngô Lăng Phong.
Ngô Lăng Phong cảm kích vô cùng nói :
- Gia gia đối đãi quá tốt với Phong nhi, Phong nhi không biết làm thế nào đền đáp công ơn này!
Vân Băng Nhược cười kha khả nói :
- Báo đáp ư? Điều đó thì bất tất, chỉ cần sau này khi lập gia thất nhớ mời lão gia gia ngươi uống chén rượu là được! Kha kha...
Ngô Lăng Phong nghe nói thì trong đầu chợt nhớ đến hình bóng của Tô Huệ Chi, chẳng hiểu vì sao mà sau lần tình cờ gặp gỡ ấy, hình ảnh Tô Huệ Chi xinh đẹp in khắc trong đầu óc hắn.
Bấy giờ cả hai cùng cười phá lên.
Ngô Lăng Phong chợt nghĩ :
- “Ta đến đây phải cả tháng dòi, không nên lưu lại đây lâu hơn nữa, Tân đệ nhất định ngỡ ta đã chết, trong lòng hẳn đau khổ lắm. Ườm... mà ta còn nhiều chuyện phải làm, từ biệt Vân gia gia thôi!”
Nghĩ thế liền thốt lên gọi :
- Gia gia...
Vân Băng Nhược ngước mắt nhìn hắn, mỉm cười hỏi :
- Có phải buồn chán cảnh ở đây, muốn đi rồi chăng?
Ngô Lăng Phong thấy Vân gia gia lúc nào cũng như đọc được suy nghĩ trong đầu mình, lòng không khỏi thán phục, lúc ấy gật đầu đáp :
- Vâng, Phong nhi thực không muốn rời xa Vân gia gia, nhưng có nhiều chuyện phải làm...
Vân Băng Nhược gật gù tiếp lời nói ngay :

- Ừ... ngươi đến đây cũng cả tháng rồi đó, tuyệt học bổn môn ta đã truyền thụ hết cho ngươi, à... mà còn thêm cái này ta cũng không giữ làm gì!
Vừa nói lão vừa lấy trong túi áo ra một bình ngọc màu trắng dúi vào tay Ngô Lăng Phong nói tiếp :
- Đây là bình "Vạn Niên Linh Tuyền" thuộc loại thánh dược trị thương, chẳng những trị được nội ngoại thương mà còn tăng cường thể lực. Phong nhi, đường hành tẩu giang hồ của ngươi còn dài, cất nó vào sẽ có lúc dùng đến.
Ngô Lăng Phong cảm kích không biết còn lời nào để diễn tả lòng mình, quả là Vân gia gia đã trút hết tình cảm cho hắn, một chuyện mà từ nhỏ đến giờ hắn chưa từng được nhận lấy bao giờ. Bất giác sống mũi cay cay, nước mắt lại chực trào ra...
Vân Băng Nhược vội cười lớn nói :
- Chớ nên thế, hãy mạnh dạn lên, chừng nào rửa thù được cho phụ thân ngươi thì trở lại đây ở với ta vài ba năm cũng chưa muộn.
Lão tuy nói thế, nhưng biết điều đó còn xa lắm, thực tình ẩn cư trong chốn thâm sơn cùng cốc này quả là điều không dễ chịu chút nào.
Vân Băng Nhược nhìn trời nói tiếp :
- Thôi, trễ lắm rồi, nên nghỉ sớm sáng mai ta đưa ngươi ra núi!
Hôm sau, Ngô Lăng Phong được Vân gia gia đưa ra núi, điều đầu tiên nghĩ đến Tân Tiệp, trong lòng muốn tìm gặp chàng, nhưng Tân Tiệp lưu lạc chân trời góc biển biết đâu mà tìm. Cuối cùng quyết định đến Không Động tìm Lệ Ngạc thanh toán nợ xưa.
Ngô Lăng Phong chủ ý trong đầu đã định, liền lên đường tìm đến một trấn thành lớn hỏi đường đi Không Động cho nên mới vừa khéo đi ngang qua đây.
Đến chiều hôm nay khi qua Thiểm Hóa thì trời đã hoàng hôn, hắn nhìn thấy đường núi hoang vu mà chẳng thấy thôn xóm nào nghỉ chân được, trong lòng còn đang phân vân thì bỗng nhiên nhìn thấy một con bồ câu bay ngang qua. Ngước mắt nhìn nhận ra chân bồ câu có buộc mảnh vải hồng, một ý niệm khởi nhanh trong đầu khiến hắn liền phóng người theo, vung chỉ cách không điểm tới, con bồ câu lập tức rơi xuống đất. Hắn đến nhặt bồ câu lên, cởi mảnh vải ra mới thấy hình hai chiếc đầu lâu, bất giác chấn động cả người. Vốn cũng từng nghe Tân Tiệp nói về ký hiệu này của bọn Hải Thiên song sát, trong đầu nghĩ nhanh bọn chúng truyền tin cho nhau không biết có hành động gì đây?
Bấy giờ còn đang do dự, chưa biết làm gì với mảnh vải trong tay, đột nhiên nghe thấy tiếng binh khí chạm nhanh xa xa vang lên... Ngô

Lăng Phong giật mình, nghĩ nhanh nhất định bọn Hải Thiên song sát đang chặn đánh ai đó, nhớ lại lần trước chính bọn Cửu hào đánh cướp xe ngựa cả cha con Tô Huệ Chi, may mà hắn và Tân Tiệp kịp thời xuất hiện.
- "Chẳng lẽ chúng lại đánh cướp ai chăng?"
Chỉ nghĩ thế, hào khí trong người lập tức nổi lên :
"Ta thân hành hiệp giang hồ, lẽ nào thấy người bị hại không cứu?"
Lúc ấy liền quay người lần theo tiếng binh khí mà chạy...
Khi đến dưới chấn núi thì tiếng binh khí đã giảm dần rồi mất hẳn, hiển nhiên không nói cũng biết song phương thắng bại đã định, không biết kết cục thế nào?
Giờ đây, khi lên đến núi rồi thì mọi chuyện đã rõ, ba xác người nằm ngổn ngang, Ngô Lăng Phong đi quanh một vòng lật từng xác chết nhìn thì bất giác kinh ngạc vô cùng. Nguyên hắn nhận ra cả ba xác chết này đều là ba tên trong bọn Hoàng Phong cửu hào - Thần Kiếm Kim Chùy Lâm Thiếu Tể, Thiên Thủ kiếm khách Lục Phương và Trích Tinh Thủ Tư Không Tôn.
Ngô Lăng Phong ngồi xuống trên một phiến đá vắt óc suy nghĩ :
"Không biết bọn Cửu hào này vừa đánh nhau với ai, trong bọn chúng chết đến ba tên thì đủ biết nhân vật kia chẳng phải tầm thường. Nhớ lần trước ta cùng với Tân đệ và cả Tạ Trường Khanh đánh nhau với chúng còn chưa giết được tên nào, thế mà lần này một lúc giết ba tên thì quả là chuyện bất khả tư nghị..."
Đầu óc vừa nghĩ đến Tân Tiệp, bất giác khiến hắn giật mình nghĩ nhanh :
"Chẳng lẽ lại là Tân lão đệ ra tay?"
Nghĩ thế Ngô Lăng Phong lại quan sát kỹ ba xác chết, thấy một tên bị trường kiếm bay xuyên yết hầu thì hơi chột dạ, bằng vào kinh nghiệm hắn cũng nhận ra đây là một chiêu phi kiếm trí mạng, bất giác lại nghĩ :
- "Nếu đúng là Tân lão đệ thì nguy rồi, một chiêu này rõ ràng là chiêu trí mạng, nhưng nếu không rơi vào tuyệt cảnh thì khi nào Tân đệ...! Á!"
Chỉ nghĩ đến đó thì Ngô Lăng Phong trong lòng run lên, một linh cảm không hay len lén dâng lên, khiến cho hắn càng thấy lo lắng bất an...
Ngô Lăng Phong càng nghĩ trong lòng càng rối lên, liền đứng vụt dậy chạy đến bên dốc núi đưa mắt tìm quanh rất kỹ. Trăng non đã lặn, khiến trời càng tối hơn, Ngô Lăng Phong chỉ thấy cánh rừng âm u đen nghịt.
Ngô Lăng Phong chạy tới chạy lui tìm chẳng sót một chỗ nào, may

mà lần trước hắn ăn được Huyết quả, cho nên nhãn lực hắn tăng tiến rất nhiều, hốt nhiên hắn nhận ra một đám cây bị đè rạp xuống, trong lòng bèn nghĩ :
“Tân đệ tính khí cương trường, chỉ cần còn một hơi thở cũng quyết không chịu thúc thủ chịu chết, chẳng lẽ Tân đệ thân thụ trọng thương từng chạy lao qua đây chăng?”
Ngô Lăng Phong vốn thiên tư thông minh, trong mọi tình cảnh đều có đầu óc suy luận vấn đề rất nhanh mà chính xác, lúc này nhận định Tân Tiệp khả năng thụ trọng thương đã lăn xuống theo dốc núi, liền định thần lần theo dốc núi mà đi xuống. Nơi này chẳng hề có đường sá, cây cỏ um tùm cứ đan chen vào nhau kín mít, thế nhưng Ngô Lăng Phong chẳng chùn bước cứ đạp cây cỏ mà đi mặc cho gai góc cào rách cả áo...
Vừa đi vừa tìm chẳng mấy chốc đã xuống chân dốc, nghe tiếng nước chảy róc rách Ngô Lăng Phong nghĩ ngay một con suối gần đâu đây, một ý nghĩ trong đầu lóe lên :
“Nếu như lão đệ bỏ chạy mà còn sống, nhất định sẽ tìm đến suối, thụ thương thường vẫn làm cho người ta khát nước...”
Trong đầu nghĩ thế, vừa định bước tiếp thì thốt nhiên trong gió nghe ra tiếng rên ư hử rất nhỏ.
Ngô Lăng Phong giật mình, đồng thời trong lòng một tia hy vọng nổi lên, chẳng suy nghĩ gì liền sải chân đi nhanh về nơi vừa phát ra tiếng rên. Nhưng một lùm cây rậm chắn lối, chỉ thấy lùm cây có một lỗ hổng nhỏ vừa bị một người lao vào đây đè rạp xuống, Ngô Lăng Phong chẳng chút suy nghĩ liền vung kiếm lên phát cây mà đi. Giờ thì tiếng suối chảy nghe rõ hơn, Ngô Lăng Phong phạt hết bụi cây thì quả nhiên nhìn thấy một người nằm gục ngay bên bờ suối, chính lùm cây này đã che kín cả người Tân Tiệp, cho nên vừa rồi bọn Hải Thiên song sát tìm mãi chẳng thấy.
Ngô Lăng Phong bước nhanh đến xem, quả nhiên không sai chút nào, Tân Tiệp nằm bên suối mê man bất tỉnh, vội giơ tay sờ quanh người chàng chỉ còn thấy ngực đập rất nhẹ.
Ngô Lăng Phong nhìn Tân Tiệp toàn thân đầy vết thương, toàn thân nhuộm máu thì lòng đau vô cùng, mắt nhìn vị tiểu đệ kết nghĩa tình như thủ túc trong cảnh thập tử nhất sanh bất giác khiến hắn lòng nóng như lửa đốt.
Ngô Lăng Phong định thần lại, nén nỗi đau trong lòng, bế người Tân Tiệp lên đến đặt nằm trên một bãi cỏ bằng phẳng bên suối. Bấy giờ nghĩ ngay đến lọ thuốc “Vạn Niên Linh Tuyền” của Vân gia gia tặng, chẳng chút do dự liền thò tay lấy bình thuốc ra, thầm nghĩ :

- “Tân nhi tuy cả người đầy máu, nhưng xem chẳng có vết thương nào trí mạng, trước mắt hơi thở rất yếu có lẽ là bị nội thương trầm trọng và mất huyết nhiều mà nên.”
Nghĩ rồi, mở nắp bình linh dược ra, cạy mồm Tân Tiệp dốc đổ vào ba giọt.
Cất bình “Vạn Niên Linh Tuyền” xong, Ngô Lăng Phong lại xem xét các vết thương trên người Tân Tiệp rất kỹ, bất giác lòng đau quặn lại, thì ra trên người Tân Tiệp chẳng phải một loại thương tích mà đủ cả đao thương, kiếm thương, ám khí và cả chưởng đánh thụ thương, gần như không nơi nào trong người Tân Tiệp lại không có dấu vết thương tích.
Ngô Lăng Phong cắn răng nén tiếng khóc bật ra, nhưng hai giọt lệ châu thì chẳng ngăn nổi lăn dài trên má, hắn gạt nhanh nước mắt nghĩ :
- “Ta đã cho Tân đệ uống thuốc hỗ trợ chân khí, thông kinh hoạt lạc, nhưng giờ cần phải lo liệu thêm vết thương bên ngoài nữa mới được. Vân gia gia tuy không hề nói “Vạn Niên Linh Tuyền” có thể trị ngoại thương, nhưng ta dùng nó rửa vết thương xem trong uống ngoài rửa, biết đâu càng công hiệu hơn!”
Nghĩ là làm ngay, chừng như với vị huynh đệ kết nghĩa Tân Tiệp thì Ngô Lăng Phong chẳng còn tiếc gì nữa, kể cả sinh mạng của mình.
Bấy giờ liền lấy trong tay nải ra một chiếc chén rượu đến bên suối múc một chén nước, lại lấy bình “Vạn Niên Linh Tuyền” nhỏ một giọt vào chén nước, cuối cùng dùng một muốn vải thấm nước rửa vết thương ngoài da thịt cho Tân Tiệp.
Trong màn trời nhờ nhợ, từng chỗ thương tích trên người Tân Tiệp lộ ra nhìn thật thảm, Ngô Lăng Phong là một hán tử sắt thép, thế mà lần này nhìn thấy Tân Tiệp thân hình rách nát cũng cầm lòng không đặng, tay thì rửa vết thương cho Tân Tiệp mà miệng thì cứ buông tiếng thở dài...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 31
Tuyệt xứ phùng sinh

Trời đã sáng hẳn.
Ngô Lăng Phong suốt một đêm không chợp mắt bên Tân Tiệp, chốc

chốc cứ theo dõi hơi thở và mạch của Tân Tiệp, thế nhưng Tân Tiệp thì vẫn cứ hôn mê bất tỉnh.
Hắn vốn chẳng phải là người mê tín, thế nhưng trong tình cảnh một mình bên Tân Tiệp thập tử nhất sinh giữa rừng hoang núi vắn này, bất giác cảm thấy nhỏ bé bất lực, ngửa mặt nhìn trời lẩm bẩm trong miệng :
- Trời cao có mắt, chẳng lẽ nào để cho Tân đệ thập toàn thập mỹ thế này gặp nạn mà vứt đi không ngó ngàng tới sao?
Thốt nhiên đúng lúc hắn vừa nói xong thì Tân Tiệp rên khẽ một tiếng, thân hình chàng cũng có một chút cử động. Mặc dù là một cử động nhỏ, nhưng đối với Ngô Lăng Phong là một niềm vui vô bờ bến, hắn bất giác buột miệng la lên :
- Ái, trời linh thật! Tân lão đệ, ngươi tỉnh lại rồi chứ?
Tân Tiệp vẫn nằm bất động, vẫn không nói được, hiển nhiên chàng vẫn chưa thể trong giây lát lại hồi tỉnh hoàn toàn.
Ngô Lăng Phong hai tay ôm lấy hai má Tân Tiệp, giọng vô cùng xúc động, hỏi :
- Tân đệ, ngươi tỉnh rồi chứ? Thương thế ngươi nhất định đã đỡ nhiều, sẽ nhanh chóng lành thôi!
Chỉ thấy đầu Tân Tiệp có chút gật khẽ, không biết chàng có nhận ra ai đang ngồi bên chàng nơi đây không, nhưng sau cái gật đầu rất nhẹ ấy chàng lại rơi vào hôn mê như cũ.
Suốt cả ngày hôm ấy, Tân Tiệp lúc mê lúc tỉnh. Ngô Lăng Phong ngồi canh chừng một bên không dám rời nửa bước, may mà trong tay nải có chuẩn bị một ít lương khô nên không đến nỗi đói.
Đến chiều Tân Tiệp phát sốt cao, thần trí mơ màng, miệng nói sảng. Ngô Lăng Phong thấy hơi thở chàng thô hơn thì yên tâm trong lòng, nghĩ những vết thương trên người Tân Tiệp sưng tấy làm mủ nên mới thế này, lại nghĩ ngày hôm nay chưa cho Tân Tiệp uống thêm "Vạn Niên Linh Tuyền" liền lấy ra cho chàng uống thêm ba giọt nữa, đồng thời dùng một giọt hòa vào chén nước tiếp tục rửa vết thương.
Tân Tiệp đến lúc này mới cảm giác được trên da thịt mát lạnh thì hồi tỉnh lại, chàng mở mắt ra nhìn Ngô Lăng Phong, nhưng nhãn thần rất mơ hồ, không biết chàng có thực sự nhận ra vị đại ca của mình hay không?
Ngô Lăng Phong nhìn thấy Tân Tiệp mở bừng mắt ra thì vui mừng không xiết, nhưng lại nhận ra ánh mắt vô thần chừng như không hề nhận ra mình, vội gọi lớn nói :
- Tân đệ, ta là đại ca của ngươi đây mà! Ngươi không phải suy nghĩ nhiều, nên nằm nghĩ cho khỏe...

Tân Tiệp mắt ngây dại nhìn chăm chăm Ngô Lăng Phong, nhưng trong miệng cứ lảm nhảm điều gì nghe không rõ. Ngô Lăng Phong phải cúi gần mặt chàng cố lắng nghe mới nghe được :
- Mai... Linh... Hầu... nhị thúc... Phương Thiếu Khuê... chết... chết... rồi...
Ngô Lăng Phong ngớ người hỏi :
- Ai chết?
- Biển... chính là cơn... bão biển... chết... chết dưới biển...
Ngô Lăng Phong liền khuyên nhủ chàng :
- Tân đệ, ngươi chớ nói bậy bạ, cứ nhắm mắt nghỉ cho khỏe đã!
- Chết... ta nhìn thấy... nhảy xuống biển... chết... họ chết... ta chẳng làm gì...
Ngô Lăng Phong chẳng nén nổi hiếu kỳ liền hỏi :
- Phương... Phương Thiếu Khuê... mà ta... ta rất yêu thương... ta rất thích...
Ngô Lăng Phong nhìn thấy sắc mặt tái nhợt nhạt của Tân Tiệp lúc này nhăn lại thì đã hiểu ra ít nhiều, bèn hỏi tiếp :
- Phương Thiếu Khuê là một vị cô nương, cô ta nhảy xuống biển tự sát chăng?
Tân Tiệp hai mắt cứ mở nhìn lên trời, qua một lúc mới thấy chàng gật nhẹ đầu.
Ngô Lăng Phong an ủi nói :
- Phương cô nương nhất định được cứu sống!
Tân Tiệp lắc nhẹ đầu, bất giác hai hạt lệ châu lăn ra từ khóe mắt của chàng.
Ngô Lăng Phong giật mình thầm nghĩ :
- "Thường ngày ta chỉ thấy Tân đệ cứng rắn sắt đá, chỉ nghĩ hắn là con người vô sầu vô cảm, thế mà không ngờ hắn lại là con người đa sầu đa cảm, trong thâm tâm chôn sâu một mối tình. Ài... trên đời này đúng là một bể khổ!"
Hắn nhìn thấy Tân Tiệp lại hôn mê thì trong lòng lo lắng bất an, vội vàng dùng nước rửa vết thương cho chàng. Chủ ý dùng thuốc rửa vết thương này của Ngô Lăng Phong không ngờ cũng công hiệu, chỉ qua hai lần rửa thì vết thương cũng thuyên giảm đi nhiều, chẳng những không sưng tấy như ban đầu mà xem chừng thương khẩu chóng liền hơn.
Qua thêm một ngày nữa thì Tân Tiệp đã thấy hồi tỉnh lại, cũng không còn những cơn sốt cao. Ngô Lăng Phong mang theo lương khô bên người cũng vừa hết, bấy giờ thấy thương thế của Tân Tiệp đã khá hơn nhiều, bèn cõng Tân Tiệp trên vai mang về một trấn nhỏ dưới

chân núi, tìm khách điếm nghỉ lại tiếp tục trị thương cho Tân Tiệp. Qua liền hai ngày đêm không chợp mắt khiến Ngô Lăng Phong quá mệt mỏi, khi ấy nhìn thấy Tân Tiệp đã ngủ say, Ngô Lăng Phong mới ngả lưng nằm xuống...

Ngô Lăng Phong chẳng biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, càng không biết qua bao lâu thời gian, đột nhiên bị một luồng khí nóng thổi vào mặt khiến hắn giật mình thức tỉnh, vừa mở mắt ra thì mới hay chính Tân Tiệp ngồi bên đang thổi vào mặt mình, bất giác kinh ngạc lẫn vui mừng reo lên :

- A, Tân đệ, khỏe hẳn rồi sao? Ngươi... Ài, thật là thích đùa, vừa qua cơn thập tử nhất sinh đã đùa được rồi, nhanh nằm xuống nghỉ đi... còn sớm lắm!

Tân Tiệp cười "Hì hì" nói :

- Sớm lắm sao? Đại ca không nhìn ngoài trời xem...

Ngô Lăng Phong liền nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy mặt trời đã lên cao đầu ngọn sào, như vậy là ngủ suốt từ chập chiều tối hôm qua đến giờ, hắn không khỏi giật mình vì nghĩ mình đã ngủ một giấc dài say như chết.

Lại nói Tân Tiệp được Ngô Lăng Phong hai lần cho uống Vạn Niên Linh Tuyền cho nên nội thương trong người đã phục hồi rất nhiều, hai hôm vừa rồi tuy chàng lúc tỉnh lúc mê, trong cơn mơ màng cũng nhận ra được người cứu mình là Ngô Lăng Phong. Nhưng lúc ấy thần trí chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, cho nên chưa nghĩ đến chuyện vì sao Ngô Lăng Phong lại có mặt kịp thời cứu chàng, huống gì Ngô Lăng Phong đã bị rơi xuống vực trên Thái Sơn? Sáng sớm nay là ngày thứ ba chàng tỉnh lại thì thần trí gần như hoàn toàn hồi phục, chàng thức dậy nhìn thấy Ngô Lăng Phong nằm bên mình thì vui mừng không tả. Nhưng thấy Ngô Lăng Phong ngủ quá ngon lành nên chàng chưa vội đánh động, đến khi thấy quá trưa rồi chàng mới trêu chọc cho Ngô Lăng Phong thức giấc, quả thật Ngô Lăng Phong còn sống được là một chuyện hết sức bất ngờ và đầy sung sướng đối với chàng, trời đã không nỡ cướp đi người thân hiếm hoi của chàng. Bây giờ ngưng mắt nhìn chăm vào người Ngô Lăng Phong vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói :

- Đại ca đối với tiểu đệ thật tốt. Ài... lần trước đại ca bị tên điên cuồng Thiên Ma Kim Kỳ ôm lao xuống vực, tiểu đệ nghĩ thế là hết, không ngờ đại ca làm sao mà có thể may mắn sống được chứ?

Ngô Lăng Phong nhìn chàng, lòng đầy cảm kích, rồi đem chuyện từ khi bị rơi xuống vực cho đến sau đó thế nào kể lại cho Tân Tiệp nghe.

Tân Tiệp nghe xong cứ xuýt xoa nói :
- Trời xanh quả có mắt, chúc mừng đại ca không những may mắn thoát chết mà lại được truyền thụ võ công...
Ngô Lăng Phong cười nói thêm :
- Và còn được Vân gia gia tặng cho bình linh dược, nhờ thế mới có thể cứu sống Tân đệ, nếu không ta cũng bó tay thôi.
- Quả là vậy!
Ngô Lăng Phong nhìn thấy Tân Tiệp tuy mặt còn tái xanh vì mất máu nhiều, nhưng ánh mắt và thần thái đã tỉnh táo hoàn toàn thì mừng không tả, ngồi hẳn dậy hai tay nắm vai chàng nói gần như khóc :
- Tân đệ, ngươi... khỏe hẳn rồi chứ? Hài... ta cứ lo nơm nớp, nhưng... vì sao ngươi lại bị bọn Cửu hào vây đánh ra nông nổi này chứ?
Tân Tiệp nhếch mép cười nhạt nói :
- Bọn Hoàng Phong cửu hào tranh được danh đầu thì ra là cậy nhiều hiếp ít! Hừ... lần sau nếu như gặp lại Tân mỗ... Hừ hừ...
Rồi chàng đem chuyện từ khi đánh nhau với Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính, mất kiếm, sau đó chạm mặt bọn Cửu hào bị vây đánh thế nào nhất nhất kể lại cho Ngô Lăng Phong nghe.
Ngô Lăng Phong im lặng chăm chú lắng nghe, xong mới cười vui vẻ nói :
- Tân đệ, chúc mừng ngươi nhận được ngoại hiệu “Mai Hương Thần Kiếm”.
Tân Tiệp thở dài nói :
- Đáng tiếc thanh Mai Hương kiếm đã bị trộm mất, chỉ cần đợi khi tiểu đệ hồi phục lại, đệ lên Không Động một phen... Đại ca cũng đi chứ, phải thanh toán mối thù xưa với Lệ lão tặc!
Sang ngày hôm sau, Tân Tiệp thương thế trong người đã hồi phục nhanh chóng hơn, lúc ấy chàng đang ngồi bàn tọa trên giường tự vận công. Ngô Lăng Phong bước nhẹ vào nhìn thấy Tân Tiệp mặt đã có sắc huyết, không còn tái xanh như hôm qua thì vui mừng reo lên :
- Linh dược của Vân gia gia tặng quả là tuyệt diệu. Tân đệ thụ trọng thương mất huyết nhiều suýt nữa thì bỏ mạng, thế mà chỉ qua ba ngày đã hoàn toàn hồi phục cả nội lẫn ngoại thương. Có điều Tân đệ phải tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa mới được.
Bấy giờ hai người ở lại trong trấn thêm năm nữa rồi thanh toán tiền phòng đoạn chuẩn bị lên đường.
Tân Tiệp chợt như nhớ ra một chuyện gì bèn nói :
- Đại ca, chúng ta trước tiên không cần đi Không Động...
Ngô Lăng Phong hơi thấy lạ liền hỏi :

- Sao thế?
Tân Tiệp nói :
- Chúng ta chẳng phải từng hứa với Tô cô nương là sẽ đến thăm cô ta một lần hay sao? Tiểu đệ nghĩ Lệ lão tặc dù thế nào cũng là Chưởng môn nhân của một đại kiếm phái, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể tìm lão ta mà lão ta thì không thể rụt cổ co vòi được. Vì thế tiểu đệ mới nghĩ là trước tiên nên đi thăm Tô cô nương một chuyến...
Ngô Lăng Phong nghe nói đến Tô cô nương thì nhớ ra ngay vị cô nương mà hai người từng cứu Tô Huệ Chi, bất giác trong đầu óc hiện lên đôi mắt đen lay láy đẹp kinh hồn mà chỉ nhìn một lần thì khó mà quên được. Lúc ấy nghĩ Tân Tiệp cũng có lý, gật đầu đáp :
- Đằng nào thì chúng ta cũng không nên thất tín với một vị cô nương giờ đây tứ cố vô thân như Tô cô nương.
* * * * *
Thương Khâu là một trấn thành cực phồn thịnh về thương nghiệp, nơi đây đường sá thủy lục đều tứ thông bát đạt, cho nên danh tiếng của nó hầu như không ai không nghe đến.
Thế nhưng duy nhất một điều khiến người ta khó chịu là vùng này đường đất đỏ cố hữu, thường thì bụi vào mùa nắng, mà lại lầy vào mùa mưa. Mặt trời chói chang chiếu xuống những con đường đỏ ối, hễ mỗi lần có xe ngựa chạy ngang qua những con lộ chính lại để những đám bụi phía sau một hồi mới tản hết.
Bây giờ trên con đường phía bắc dẫn vào thành có hai thiếu niên khôi ngô tuấn tú sóng vai nhau đi nhanh vào thành, cứ nhìn trên áo quần lấm đầy bụi đất phong trần cũng biết họ vừa trải qua một cuộc hành trình dài. Hai thiếu niên vừa vào thành liền tìm ngay đến một tửu lâu, dừng lại ngoài cửa rũ đất bụi trên áo quần rồi vào ngồi xuống một chiếc bàn gần cửa sổ mé đường. Vừa ngồi xuống hai người đã gọi một bàn rượu thịt, có lẽ cơn đói trong người họ đã rất dữ dội.
Một trong hai thiếu niên nhìn đồng bạn, quan hoài nói :
- Tân đệ, đường xa vất vả, xem chừng ngươi mệt lắm nhỉ!
Thì ra hai người không ai khác chính là Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong.
Tân Tiệp nghe hỏi nhoẻn miệng cười đáp :
- Không, càng đi chỉ thấy người càng khỏe lên hơn thôi, chỉ có nằm dài trong khách điếm mới mệt.
Ngô Lăng Phong bật cười, một câu trả lời vừa thật vừa đùa, nhưng rất thú vị.
Tiểu nhị nhanh chóng dọn thức ăn và rượu lên cho hai người khách

phương xa, tiểu nhị sắp đặt xong đâu đó rồi bỗng ánh mắt cứ ngưng nhìn lén thanh trường kiếm Tân Tiệp mang trên vai, bất thần nhận ra ánh mắt của khách cũng chính đang trừng mình, tiểu nhị vội vàng bồi một nụ cười xoay tay nói :
- Nhị vị anh hùng hẳn cũng là nhận được thiếp mời của Võ Đương Xích Dương lão gia mà lên Khuê Sơn?
Bọn Tân Tiệp hai người nghe thì ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Tân Tiệp liền hỏi :
- Ngươi làm sao biết Xích Dương đạo trưởng? Lên núi Khuê Sơn làm gì?
Tiểu nhị nhìn nhanh hai người một cái cười nói :
- Thì ra nhị vị khách gia còn chưa biết, chuyện này chấn động cả thiên hạ đấy nhé.
Tân Tiệp không nén nổi hoài nghi, nói :
- Chuyện gì mà chấn động cả thiên hạ chứ?
Tiểu nhị nói :
- Mấy hôm nay anh hùng hảo hán cả trăm cả nghìn người đi qua đây để lên Khuê Sơn, tiểu nhân nghe mấy vị anh hùng nghỉ chân ăn uống ở đây nói lại mới biết, nghe nói vị Xích Dương lão gia phát thiếp mời anh hùng toàn võ lâm lên Khuê Sơn để hợp lực đối phó với hai nhân vật đến từ Tây Tạng. Tiểu nhân thấy mới quái nhá... làm gì chỉ hai tên ác tử ngoại lai vào Trung Nguyên mà kinh động đến toàn anh hùng hảo hán...
Tân Tiệp nghe không sao kiên nhẫn được, vội hỏi ngay :
- Ngươi nói ác tử ngoại lai nào chứ?
Tên tiểu nhị vốn chỉ định bắt chuyện lấy lòng khách, chẳng ngờ bị vặn hỏi riết thì vò đầu bức tai, chẳng biết đáp thế nào. May vừa lúc ấy một vị khách vận võ phục từ ngoài bước nhanh vào quán, tiểu nhị liền chỉ tay vào người kia nói :
- Tiểu nhân chính là nghe vị đại hiệp này nói, hai vị xin cứ hỏi người này thì biết!
Nói rồi hắn chuồn nhanh vào trong.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong liền quay đầu nhìn người khách vừa vào, người này tuổi trung niên, ăn vận võ phục nai nịt gọn gàng, nhìn thì cũng biết là một người trong võ lâm.
Người kia vừa bước chân vào quán nghe tiểu nhị nói mình như thế, chuyển mắt nhìn thấy hai vị thiếu niên hiên ngang anh hùng thì vội vàng bước đến trước mặt bọn Tân Tiệp hai người ôm quyền nói :
- Nhị vị muốn hỏi gì tại hạ chăng?
Ngô Lăng Phong đứng dậy nhìn nhanh đối phương rồi ôm quyền

hoàn lễ nói :
- Huynh đệ chúng tôi chính đang nói về bọn ngoại quốc man di nào đó không biết tốt xấu là gì...
Tân Tiệp trong lòng thán phục tài ứng biến của Ngô Lăng Phong.
Trung niên hán tử quả nhiên ngỡ rằng bọn Tân Tiệp hai người định lên Khuê Sơn, bèn nói :
- Vâng, lần này nếu như chúng ta mà đấu thua thì võ lâm Trung Nguyên chẳng biết ngày nào mới lấy lại được danh khí...
Bọn Tân Tiệp hai người làm như đã biết chuyện này rồi, bên ngoài sắc mặt không hề tỏ ra một chút kinh ngạc, trung niên hán tử nói tiếp :
- Thử nghĩ hai tên ác tử ngoại lai bảo võ lâm Trung Nguyên chúng ta phải công nhận một nhân vật nào đó của chúng là Kim Bá Thắng Phật thành minh chủ võ lâm, lại còn bảo mười lăm vị cao thủ võ lâm đỉnh danh nhất của Trung Nguyên hồi triều bái kiến Kim Bá Thắng Phật, thử hỏi thế thì chúng ta làm sao chịu được?
Thế nhưng cứ nhìn lần này Xích Dương đạo trưởng phát thiếp mời quần hùng long trọng thế này thì đủ biết hai tên ác tử ngoại bang chẳng phải tầm thường.
Tân Tiệp trong lòng phẫn nộ, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ trấn tĩnh nói :
- Hai tên ác tử ngoại lai hẳn phải là xuất thân từ dã bang tà phái nào chăng? Nếu không há dám vào Trung Nguyên khi người thái quá thế?
Trung niên hán tử thở mạnh tỏ ra tức giận nói :
- Hai tên ác tử này đến từ Thiên Trúc, bọn chúng từng tuyên bố: "Nghe nói Trung Nguyên mấy mươi năm lại đây xuất hiện hai nhân vật tài cán nhất là Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân và một người là Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân, đáng tiếc hai người này đều đã chết, nếu không sẽ cho quần hùng Trung Nguyên thưởng thức tuyệt học của Thiên Trúc". Ài... thật đáng tiếc hai vị đại hiệp này đều đã chết, nếu không thì cho chúng nó mở mắt ra mà nhìn tuyệt kỹ của võ lâm Trung Nguyên!
Bọn Tân Tiệp hai người trong lòng đều hết sức phẫn nộ, nhưng vẫn cố giữ thái độ trầm tĩnh. Bấy giờ tạ qua trung niên hán tử, hai người ăn uống vội vàng rồi thanh toán tiền rồi tửu lâu.
Ra đến ngoài đường Tân Tiệp liền nói :
- Hai tên ác tử ngoại lai này quả là mục hạ vô nhân, chúng ta dứt khoát đến Khuê Sơn một chuyến cho chúng biết tuyệt nghệ của Hà Lạc Nhất Kiếm và công phu của Thất Diệu Thần Quân!

Ngô Lăng Phong nói :
- Chúng ta mấy hôm nay chỉ ở trong tiểu trấn, lại đi đường nhỏ đến nỗi chuyện trọng đại thế này mà chẳng hề hay biết gì. Hừ... đương nhiên phải lên Khuê Sơn xem một chuyến thế nào mới được!
Bây giờ hai người liền hỏi thăm đường lên Khuê Sơn.
Trên Khuê Sơn một đạo quán tường hồng ngói đỏ tráng lệ khí phái, bây giờ trong đạo quán có một chính sảnh rộng lớn chứa được cả mấy trăm người quần tụ, rất nhiều anh hùng hảo hán trong võ lâm, ngay cửa đại sảnh một tấm biển hoành ngang với ba chữ "Vô Vi Sảnh", đây chính là nơi mà vị Chưởng môn nhân Võ Đương Xích Dương đạo trưởng mời quần hùng tụ hội để đối phó với hai nhân vật ác tử ngoại bang.
Đường lên núi đến lúc này vẫn còn thấy khách giang hồ các nơi lục tục kéo lên, bọn Tân Tiệp hai người lẫn trong đám đông lên núi nhập đạo quán.
Nên biết, trên thực tế thì hai nhân vật cao thủ Thiên Trúc tuyệt không nói là yêu cầu mười lăm tay đại cao thủ võ lâm Trung Nguyên theo họ đi triều bái Kim Bá Thắng Phật, chỉ nói đến năm vị Chưởng môn Ngũ đại kiếm phái mà thôi. Thế nhưng, chính Xích Dương đạo trưởng đã kéo luôn bọn Hoàng Phong cửu hào và một vị nữa là Biên Tái đại hiệp Phong Bá Dương, minh chủ ba tỉnh quan ngoại thành ra mười lăm người, ý đồ là kích động toàn thiên hạ võ lâm tức giận mà hợp sức đối phó với người Thiên Trúc, như thế mới giảm được gánh nặng của Ngũ đại kiếm phái.
Xích Dương đạo trưởng vẫn biết nhân vật Biên Tái đại hiệp Phong Bá Dương độc bá võ lâm quan ngoại, xưa nay vốn chẳng can dự gì đến chuyện võ lâm Trung Nguyên, cho nên chẳng khi nào chịu nhúng thân vào chuyện này. Nhưng nghĩ chỉ cần lôi kéo được bọn Hoàng Phong cửu hào thì lực lượng cũng đã tăng rất nhiều, đáng tiếc một điều lão không thể ngờ được bọn Hoàng Phong cửu hào đã bị Tân Tiệp đánh một trận tan tác, Cửu hào giờ đây chỉ còn lại Lục hào!
Tân Tiệp lần này lên núi tuyệt không phải để trợ lực cho Ngũ đại kiếm phái, mà chủ yếu là vì bọn người Thiên Trúc cuồng ngôn chẳng thẹn, dám buông lời hạ nhục hai vị tiền bối là Hà Lạc Nhất Kiếm và Thất Diệu Thần Quân. Đồng thời, còn một nguyên nhân nữa là chàng nghĩ lần này nếu như Chưởng môn Ngũ đại kiếm phái tập trung trên Khuê Sơn này cũng là một cơ hội tốt để cho chàng rửa hận cũ, nhất là đối với Lệ Ngạc chẳng cần phải phí sức chạy đến Không Động.
Chẳng mấy chốc bọn Tân Tiệp hai người đã cùng quần hùng vào trong Vô Vi sảnh, điều đầu tiên Tân Tiệp chú ý là những nhân vật

đang ngồi trên ghế chính tòa, nhưng chàng hơi thất vọng khi nhận ra chỉ có ba người là Xích Dương đạo trưởng của Võ Đương, Khổ Am Thượng Nhân của Nga Mi, và Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh Chưởng môn nhân Điểm Thương phái, mà không nhìn thấy bóng dáng của Thần Kiếm Lệ Ngạc đâu cả!
Bấy giờ chỉ thấy quần hùng lâu ngày hội tụ lại, kẻ quen người lạ cứ nhao nhao chào hỏi nhau, rồi lại bàn tán đủ chuyện, khiến cho cả Vô Vi sảnh náo lên như một cái chợ!
Bọn Tân Tiệp hai người tìm một vị trí có thể quan sát được toàn trường mà đứng, chẳng có ai chú ý đến họ, Tân Tiệp nói khẽ với Ngô Lăng Phong :
- Đại ca, vừa rồi khi lên núi đại ca có nhìn thấy một bóng trắng lướt đi rất nhanh trong rừng không?
Ngô Lăng Phong gật đầu nói :
- Đúng rồi, người này khinh công thật cao, vừa rồi ta cũng hơi ngạc nhiên về hành tích của người này nhưng chưa tiện nói.
Tân Tiệp nói ra suy nghĩ của mình :
- Tiểu đệ nghĩ người kia có lẽ chính là nhân vật gần đây nổi tiếng giang hồ - Võ Lâm Tú Sĩ.
Ngô Lăng Phong nghe đến cái tên Võ Lâm Tú Sĩ mới sực nhớ ra chuyện mà Tân Tiệp đã kể về người này tự nhiên lại chận đường đánh chàng, trong lòng ngạc nhiên thầm nghĩ :
- “Nhân vật Võ Lâm Tú Sĩ này có thể đã đấu tỷ võ với Tân đệ mà không thua, đủ biết chẳng phải là tầm thường, không lẽ người này được Khổ Am Thượng Nhân mời đến?”
Nên biết, Ngô Lăng Phong từ sau khi gặp kỳ duyên ăn được Huyết Quả thì công lực tăng gấp bội, trên đường đến đây mấy lần đã cố ý thi thố khinh công với Tân Tiệp, quả nhiên khinh công thân pháp của hắn so với “Phù Hương Lược Ảnh” của của Tân Tiệp chẳng hơn kém là bao, Tân Tiệp thấy nội lực của Ngô Lăng Phong tăng tiến nhiều thì cũng chúc mừng cho vị đại ca của mình.
Lúc này, đột nhiên nhìn thấy từ ngoài một gã thiếu niên đạo sĩ đi nhanh vào thẳng đến bên Khổ Am Thượng Nhân nói gì mấy câu, nhìn thì cũng biết ngay là đệ tử của Võ Đương.
Khổ Am Thượng Nhân nghe xong sắc mặt hơi biến đổi, từ từ đứng lên nhìn nhanh quần hùng một vòng cất tiếng nói :
- Xin chư vị yên lặng.
Khổ Am Thượng Nhân nói không lớn lắm, nhưng cả sảnh đường to lớn này không nơi nào không nghe thấy, đủ biết nội lực của lão cực thâm hậu.

Chờ cho quần hùng đã yên tĩnh trở lại, lão mới hắng giọng nói tiếp :
- Cao thủ Thiên Trúc đã đến...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 32
Thiên Trúc Quái Khách

Bấy giờ quần hùng vừa nghe Xích Dương Đạo trưởng tuyên bố một câu:
− Cao thủ Thiên Trúc đã đến ...
Trong sảnh đường có đến mấy trăm người lập tức im phăng phắc, bao nhiêu ánh mắt không ai bảo ai đều chuyển nhìn ra hướng cửa chính.
Khổ Am Thượng Nhân giơ nhẹ tay ra hiệu cho đệ tử của mình, hai tay thanh y đạo sĩ liền bước đến đại môn mở rộng cửa, hai người cao lớn xuất hiện bước vào ...
Quần hùng chăm chú nhìn mới thấy hai người này ăn vận y phục người Thiên Trúc, thân hình đều cao lớn dềnh dàng khác thường. Người đi đầu thân dài cả năm sáu xích, thêm đôi chân dài ngoẵng khiến cả người cao phải trên một trượng. Người đi sau cũng chẳng thấp hơn chút nào, nhưng thân vận nho bào rộng thùng thình, mặt trắng râu nhẵn nên dễ nhìn hơn người đi trước rất nhiều.
Tráng hán đi trước ăn vận áo quần không có gì đặc dị, nhưng chiếc đầu lại tròn bóng như hòa thượng, vừa bước vào đại sảnh đã đưa mắt nhìn dáo dác tựa hồ như đang tìm ai, thế nhưng sau khi nhìn quanh một vòng hắn xịu mặt xuống tỏ ra thất vọng, quay nhìn đồng bạn vận nho phục sổ ra một tràng tiếng Thiên Trúc.
Quần hùng chẳng ai hiểu hắn nói gì với người vận nho phục, nhưng nghe giọng nói hắn oang oang như sấm xuyên vào tai chấn động lỗ nhĩ, thực là một chuỗi âm thanh khó nghe vô cùng.
Bấy giờ chỉ thấy người vận nho phục chỉ chỉ tay về một hướng phía trái, ý chừng bảo hắn nên tìm cho kỹ.
Gã tráng hán Thiên Trúc chuyển nhanh ánh mắt bất chợt sáng lên, rồi bước nhanh tới đám đông chen lấn mà đi, thân hình cao lớn dị thường của hắn với những cái hích vai lấn người khiến cho không ít người ngã nhào, nhiều tiếng kêu la lẫn chửi rủa vang lên, nhưng hắn chừng như chẳng hiểu tiếng Hán nên cứ xông tới chen lấn trong đám quần hùng, đúng là một tên vô lễ!

Dần dần gã tráng hán đến gần bên cạnh Ngô Lăng Phong, Ngô Lăng Phong «Hừ ...» một tiếng đầy bực tức, ngầm vận khí trụ tấn.
Gã hán tráng đến bên cạnh Lăng Phong, vẫn ỷ thế hích mạnh vai vào người Ngô Lăng Phong, nào ngờ hắn nhận ra như vừa hích vào một khối bông mềm nhũn khiến hắn giật thót mình thầm nghĩ:
“Không ổn rồi.” Chính khi hắn định thâu lực thoái người thì đột nhiên nhận ra một cỗ nhu lực chấn ngược lại khiến hắn thất kinh buột miệng la lên một tiếng quái dị, đồng thời nhanh như chớp tung ra một chưởng theo bản năng tự vệ ...
Nào ngờ, khi hắn tung chưởng ra thì cỗ kỳnh lực âm nhu kia biến đâu mất, như thế khiến một chưởng của hắn rơi vào khoảng không, vì một chưởng đánh ra quá mạnh khiến cả thân hình mất đà chúi tới trước đến hai bước mới trụ người lại được. Hắn quay ngoắt người, ánh mắt long lên dữ dội nhìn trừng trừng vào người Ngô Lăng Phong ...
Tân Tiệp nhìn thì nhận ra ngay Ngô Lăng Phong đã dùng phép «Dĩ Nhu Dẫn Cương» của «Thái Cực Quyền» thi triển đạt đến thượng thừa, trong lòng vui mừng bất giác buột miệng kêu «Ồ» lên một tiếng.
Quần hùng chung quanh thấy thế cũng la lên vẻ rất hỉ hả.
Gã vận nho phục thấy thế thì cười ha hả nói lớn:
− Chẳng ngờ Trung Nguyên cũng có kỳ tài trẻ tuổi ...
Gã vận nho phục khác với gã tráng hán, hắn nói tiếng Hán nghe rất sành sỏi. Nhưng khi ánh mắt hắn bắt gặp ánh mắt của Ngô Lăng Phong, bất giác nín bặt trong đầu thầm nghĩ:
“Không ngờ Trung Nguyên có kỳ tài tuấn mỹ đến thế này!”.
Đương nhiên, hắn nhìn thấy một thiếu niên anh hùng khôi ngô tuấn tú như Ngô Lăng Phong thì chẳng thể nào không khâm phục, suy cho cùng đám khách Thiên Trúc đứng bên Ngô Lăng Phong chỉ như quạ đen bên Phụng Hoàng, làm sao khiến hắn không giật mình thán phục!
Bấy giờ, sau chút ngừng lại gã vận nho phục lại nói tiếp:
− Huynh đệ chúng ta từ lâu hâm mộ võ học Trung Nguyên, hôm nay quần hào Trung Nguyên tề tựu ở đây, thực là một dịp tốt cho huynh đệ chúng ta khai nhãn giới. Đồng thời ...
Hắn cố ý ngừng lại, đưa mắt nhìn một vòng rồi nói tiếp:
− Chúng ta hy vọng được đăng đài đấu ngay tại đây hai trận, chỉ cần chúng ta bại một trận thì sẽ lập tức rời khỏi đây không nói thêm tiếng nào, nhưng nếu may mà huynh đệ chúng ta thắng cả hai trận ... Ha ha ha ... sau đó thế nào thì đã nói rõ cho Xích Dương đạo trưởng biết rồi ...

Quần hùng nghe mấy lời này thì mặt đều đổi sắc, tuy trong lòng ai ai cũng đều phẫn nộ trước thái độ trịch thượng và lời khiêu chiến đầy cuồng ngạo của đối phương, nhưng thầm hiểu hai tên này thân thủ cực kỳ cao cường, nếu không thì khi nào dám xuất ngôn vô trạng ngay trước mặt quần hùng thiên hạ thế này.
Bấy giờ trên đài, Xích Dương đạo trưởng đã quay sang nói với Khổ Am Thượng Nhân và Tạ Trường Khanh:
− Hôm nay năm môn phái chúng ta đã lâm vào cảnh sinh tử, nếu như bọn chúng ta bại ... Ài, khỏi phải nói!
Xích Dương đạo trưởng nghĩ đến bình sinh trong đời mình đã làm một vài chuyện chẳng lấy gì làm vinh quang, giờ đây chẳng lẽ đường đường một đại môn phái Võ Đương thanh danh mấy trăm năm mà phút chốc bị hủy trong tay người ngoại bang?
Khổ Am Thượng Nhân đầu mày nhíu chặt niệm Phật hiệu nói:
− A Di Đà Phật! Xem ra chúng ta đành đem thân ra trí mạng, chúng ta thân đều là Chưởng môn nhân Ngũ đại kiếm phái, nếu như tham sanh úy tử chỉ để lại tiếng cười cho thiên hạ ...
Xích Dương đạo trưởng nói:
− Lệ huynh sao còn chưa thấy đến, nếu không bằng vào thanh bảo kiếm trong tay Lệ huynh cũng có thể lấy lại danh khí cho chúng ta!
Bấy giờ, nghe gã vận nho phục cất tiếng nói lớn:
− Trận thứ nhất sẽ do tệ sư huynh Gia Đạt Nhĩ xuất đấu, chẳng biết vị anh hùng Trung Nguyên nào chỉ giáo đây?
Lần này gã ta nói đã vận công lực vào, khiến từng tiếng từng tiếng xoáy vào màng nhĩ quần hùng chấn động, đủ thấy nội lực của hắn thâm hậu chừng nào, chúng nhân có mặt tại trường đều là hành gia chỉ nghe thì cũng nhận ra bản lĩnh của đối phương.
Xích Dương đạo trưởng thấy đến lúc này mà chưa có mặt Kiếm Thần Lệ Ngạc, trong lòng tự nhiên phát cấp, càng khó mà bảo Khổ Am Thượng Nhân xuất trận, trong tình thế này lão đành bấm bụng định đứng lên ra trận ... Đúng lúc ấy, Khổ Am Thượng Nhân bỗng kéo đạo bào lão ta lại, thấp giọng nói:
− Hãy để lão nạp ra tiếp chiêu tên này, đạo trưởng và Tạ thế huynh cứ tạm ngồi xem lão nạp xuất trận ...
Xích Dương đạo trưởng nghiêng đầu nhìn lão ân cần dặn:
− Lần này xuất đấu quan hệ trọng đại, Thượng Nhân tuyệt đối chớ nên khách khí!
Khổ Am Thượng Nhân chỉ gật khẽ đầu, rồi từ từ đi ra giữa đại sảnh, nói:
− Bần tăng hiệu «Khổ Am» phái Nga Mi, nguyện tiếp vài chiêu tuyệt

kỹ của vị Gia thí chủ này!
Giọng lão không lớn nhưng ai ai cũng đều nghe rất rõ, hiển nhiên lão tăng tịnh tu mấy mươi năm công lực chẳng phải tầm thường.
Gã tráng hán tên Gia Đạt Nhĩ thấy lão hòa thượng đạo mạo thoát tục bước ra thì đã hơi biến sắc, liền quay nhìn sư đệ của mình nói một tràng bằng tiếng Thiên Trúc. Gã vận nho phục nhìn Khổ Am Thượng Nhân, rồi bỗng lắc nhẹ đầu cũng đáp lại một câu. Gia Đạt Nhĩ nghe thì bỗng trên mặt hiện nét thất vọng.
Quần hùng nghe huynh đệ bọn họ nói với nhau hai câu chẳng ai hiểu nội dung thế nào, nhưng trong ấy chỉ lõm bõm hai tiếng Nga Mi, chỉ nghĩ là gã sư đệ giới thiệu với Gia Đạt Nhĩ về thân thế của Khổ Am Thượng Nhân. Song chẳng hiểu cái lắc đầu tỏ ra thất vọng là có ý gì.
Quần hùng đều hiểu bất cứ người nào ra đấu cũng hết sức hệ trọng đến danh dự toàn võ lâm Trung Nguyên, cho nên hết sức chăm chú theo dõi, bấy giờ ai nấy cũng chỉ hy vọng Khổ Am Thượng Nhân có thể thắng được Gia Đạt Nhĩ, mặc dù trong đám đông chẳng thiếu những người từng có hiềm khích bất hòa với Ngũ đại kiếm phái, nhưng tình hình lúc này hoàn toàn khác hẳn, phải tạm gác thù riêng để đối địch chung.
Khổ Am Thượng Nhân bước đến trước mặt Gia Đạt Nhĩ, hai tay hợp thủ chấp trước ngực, ngưng mắt hữu thần khí nhìn chăm vào đối phương, toàn thân quán chú công lực chờ đợi.
Gia Đạt Nhĩ chẳng nói tiến nào, hét lớn một tiếng, tay tung ra một quyền, tiếng hét của hắn vừa dứt thì đầu quyền cũng đã đến trước ngực Khổ Am Thượng Nhân. Chỉ nghe tiếng quyền xé gió «vù vù» cũng đủ thấy ngoại công của hắn hùng hậu đến chừng nào.
Khổ Am Thượng Nhân là người lịch duyệt giang hồ, nghe tiếng quyền biết ngoại công của đối phương cao tuyệt, nhưng bình sinh lão gặp đối thủ phần lớn dùng nội lực mà đấu nhiều hơn, ngoại công tuy cũng có, nhưng chưa từng thấy người nào ra chiêu hùng mãnh như thế này. Lúc này nhìn thấy thế quyền Gia Đạt Nhĩ đã đến trước người, Khổ Am Thượng Nhân thân hình bất động, song chưởng vòng thành một vòng cung như thế «Lưỡng long tranh châu» hóa giải thế quyền, đồng thời nhắm vào yếu huyệt Cẩm Đới hai bên sườn Gia Đạt Nhĩ ...
Chẳng ngờ, Gia Đạt Nhĩ thân hình dềnh dàng nặng nề nhưng biến chiêu lại mau lẹ, «vù» một tiếng đơn quyền chùng xuống, nhưng vừa chùng xuống thì đã hóa chiêu vung lên vừa khéo đón đầu thế chưởng của Khổ Am Thượng Nhân ...
Gia Đạt Nhĩ lại hét một tiếng, Khổ Am Thượng Nhân chỉ thấy tay

chấn động mạnh, vội vàng thoái nhanh nửa bước, hóa giải thế công hùng mãnh của đối phương, trong lòng đã kinh ngạc vô cùng.
Đừng nói Khổ Am Thượng Nhân là người trong cuộc, mà đến Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đứng ngoài xem đấu cũng không khỏi chấn động. Tân Tiệp thầm nghĩ:
"Tên Di này rõ ràng là dụng ngoại công để đấu, làm sao trong ngạnh công lại còn tiềm ẩn nhu kỳnh kỳ quái đến thế chứ? Ngoại cương nội nhu kết hợp lại thì uy mãnh vô tỷ, đây thật là kỳ lạ, thảo nào mà người ta nói võ công người Di khác hẳn Trung Nguyên, xem ra chẳng sai chút nào!".
Nên biết, võ học Trung Nguyên rất chú trọng đến nội công, ngoại công thường chỉ là những người mới nhập môn sơ học mới luyện, khi đã đạt đến tinh thần thì tiến một bước luyện nội công, đây mới chính là chỗ uyên thâm ảo diệu đồng thời phát huy đến cùng võ học.
Chàng trong đầu nghĩ thế thì nghe Ngô Lăng Phong ghé sát tai nói:
− Tên Di này công phu kỳ quái thật, chỉ e Khổ Am hòa thượng đấu không qua một trăm chiêu!
− Dá ...
Bấy giờ lại nghe Gia Đạt Nhĩ thét dài, tiếp liền quyền phong vang lên «vù vù», hắn chừng như hễ ra một quyền thì thét một tiếng thị uy đối phương, tiếng thét vang dội như sấm chấn động màng nhĩ, quả đối phương chỉ cần yếu vía nghe cũng đã rúng động tâm can.
Khổ Am Thượng Nhân mấy lần bị thế quyền đối phương lấn áp, trong lòng bỗng nghĩ:
"Cứ mãi bị đối phương ép đánh thế này, không bằng nghênh đấu kình lực với hắn lấy lại thế công mới là thượng sách!" Trong lòng chủ ý đã định, thế quyền của Gia Đạt Nhĩ cũng vừa đến trước người, lão hô lên một tiếng:
− Xem chiêu!
Song chưởng xoay nhanh vào nhau thi triển «Thanh Tang Quyền Pháp».
tuyệt môn của Nga Mi đánh ra ...
Chỉ nghe «bình, bình» hai thân hình xáp vào nhau rồi tách ra, nhất nhất chấn động thoái lùi, sau một chiêu này thế vẫn bình thủ chưa phân thắng bại.
Phút chốc song phương lại xông vào ra chiêu mà đánh, tạo thành một trường long tranh hổ đấu hết sức ác liệt.
Tân Tiệp xem đấu, thầm nghĩ trong lòng:
"May mà Khổ Am hòa thượng công lực đã cao mà kinh nghiệm phong phú, nếu yếu kém một chút thì hẳn đã bại dưới tay người Di

này ...” Chàng tuy thâm tâm vẫn tức hận chưởng môn Ngũ đại kiếm phái nhưng trong tình cảnh này thì chuyện ân oán kia tạm thời quên đi, mà chỉ mong Khổ Am Thượng Nhân có thể thắng được người Di, mới không mang nhục cho võ lâm Trung Nguyên.
Gia Đạt Nhĩ chừng như không ngờ Trung Nguyên còn có cao thủ như thế này, nét thất vọng ban đầu của hắn tan biến, mà thay vào đó là sự vui mừng cứ như hắn tìm được đối thủ, cho nên càng đánh thấy hắn càng phấn chấn, song quyền như hai mãnh hổ đồng xuất chiêu đánh liên miên bất tận.
Khổ Am Thượng Nhân trên sắc mặt càng đấu càng thấy trấn tĩnh lại, nhưng mấy mươi chiêu dốc hết tinh lực tịnh tu bình sinh mà vẫn không chiếm được thế thượng phong, chỉ nghĩ hôm nay không thắng được tên người Di này thì hổ thẹn vô cùng. Chính tâm lý đó khiến cho lão lại nôn nóng trong lòng, một ý nghĩ không ổn nhen nhúm dâng lên ...
Xích Dương đạo trưởng từ đầu đến giờ xem đấu không hề chớp mắt, trong đầu cũng thầm nghĩ:
“Tên người Di này quyền cước lợi hại thật, may mà vừa rồi ta không ra mặt đánh trận đầu, nếu không ... Ài, thật khó mà nói được, chung quy trong năm phái chúng ta hiện tại chỉ có Khổ Am Thượng Nhân may ra chống chọi được với hắn!” Lão ta nghĩ thế không phải là sở học không tinh, công lực không thượng thừa, thực tế thì Thần Kiếm Lệ Ngạc và Xích Dương đạo trưởng đều tinh thông kiếm thuật mà sơ hốt coi nhẹ quyền thuật, đó mới là nguyên do khiến lão không dám ra đấu trận đầu.
Lúc này nhìn gã vận nho phục chỉ đứng khoanh tay ngạo nghễ nhìn quần hùng, mắt không hề liếc nhìn xem trận đấu giữa đại sảnh, chừng như hắn đã nắm chắc phần thắng thuộc về Gia Đạt Nhĩ, quả là cuồng ngạo không tưởng!
Thời gian gần một canh giờ trôi qua, song phương đấu nhau có đến ngoài trăm chiêu, đột nhiên nghe Gia Đạt Nhĩ thét lên một tiếng:
− Xem!
Lần này hắn phát ra một tiếng bằng Hán ngữ lơ lớ, có lẽ chỉ biết lõm bõm vài từ. Tiếp theo tiếng quát, thế quyền của hắn bỗng nhiên thay đổi kỳ dị, thoạt nhìn Khổ Am Thượng Nhân đã rơi vào thế bị động, xem ra bại là điều khó tránh ...
− Ồ!
Trong đám quần hùng đã nghe thấy nhiều tiếng thốt kêu lên lo lắng cho Khổ Am Thượng Nhân. Nhưng nên biết Khổ Am Thượng Nhân mấy mươi năm tu luyện trên Nga Mi công lực chẳng tầm thường chút

nào, Nga Mi lại nổi tiếng với «Thần Hành Mê Tung Bộ» gần như tuyệt kỹ võ lâm. Lúc này chỉ thấy Khổ Am Thượng Nhân thi triển bộ pháp tuyệt diệu, tránh mấy quyền của Gia Đạt Nhĩ.
Gia Đạt Nhĩ ngừng tay không tấn công, miệng thốt «í» lên một tiếng, rồi một chiêu quái quyền khác lại theo đó tung ra ...
Khổ Am Thượng Nhân liên tục thoái lùi né, nhưng chung quy vẫn tránh chiêu đối phương được.
Gia Đạt Nhĩ cứ mỗi lần như thế lại «í» lên một tiếng, tay biến chiêu xuất quyền tấn công không ngừng.
Liên tục như thế ba chiêu, Gia Đạt Nhĩ trong miệng thốt lên ba tiếng rất kỳ dị, chừng như kinh ngạc vì nghĩ Khổ Am Thượng Nhân vốn đã bại từ lâu mà còn chưa chịu thâu tay nhận thua.
Khổ Am Thượng Nhân trong lòng vừa kinh vừa giận, tuy không có cơ hội tấn công được, nhưng ra chiêu tự bảo vệ thì chẳng khó khăn lắm.
Chừng thêm mười chiêu nữa qua đi, Gia Đạt Nhĩ đột nhiên gầm lên một tiếng, bộ cước sà qua trái lại sà qua phải liền mấy bộ, tay quyền đánh ra liên hoàn bốn chiêu ...
«Vù vù vù ...».
Quyền phong như cuốn phong bão nổi, Khổ Am Thượng Nhân hốt hoảng hóa chiêu, người ra sức né tránh, nhưng «Soạt» một tiếng, khi thoát ra được bên ngoài thế quyền như vũ bão của Gia Đạt Nhĩ thì tà áo trước rách một mảng lớn.
Quần hùng chấn động đồng thanh la lên, nhưng sau đó lập tức trầm tĩnh im phăng phắc, bao nhiêu người có mặt lòng đều nặng trĩu lại như bị một khối sắt nghìn cân đè ép.
Khổ Am Thượng Nhân mặt xanh như đồng, giọng run run nói:
− Trận này bần tăng nhận thua ...
Gia Đạt Nhĩ chẳng nghe được tiếng Hán, bấy giờ lại nghe mọi người chung quanh la lên khiến hắn nghĩ Khổ Am Thượng Nhân còn chưa chịu phục, hắn tức giận thét lớn một tiếng, dốc toàn lực lao vào Khổ Am Thượng Nhân tung một quyền trí mạng.
Khổ Am Thượng Nhân vừa nhận bại xong thì xả kình hành khí, vốn không chút đề phòng, đợi đến khi phát hiện ra Gia Đạt Nhĩ tấn công một quyền thì muốn tránh cũng không kịp, xem ra nhận trọn một quyền này thì không chết cũng thụ thương chứ chẳng nghi!
Quần hùng thấy thế đều phẫn nộ la ó lên, trong đó không thiếu những tiếng chửi rủa Gia Đạt Nhĩ.
Đúng tại lúc tình cảnh nghìn cân treo mành này, thốt nhiên mọi người chỉ thấy một nhân ảnh như làn khói xám lướt nhanh vào, tung chưởng tiếp liền một quyền trí mạng của Gia Đạt Nhĩ ...

«Bình» một tiếng, Gia Đạt Nhĩ thân hình dội ngược về sau hai bước, người kia cũng bị chấn động mạnh văng lùi sau cả trượng.
Bấy giờ, chúng nhân định thần nhìn kỹ, đã nghe thấy có tiếng người la lên:
− Võ Lâm Tú Sĩ!
Thì ra người vừa lao vào ra chưởng cứu nguy cho Khổ Am Thượng Nhân chính là nhân vật vừa thành danh trong võ lâm Trung Nguyên Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung.
− Tuyệt!
− Tuyệt!
− Đánh đi!
Quần hùng nhìn thấy trận đầu Khổ Am Thượng Nhân đã thua, giờ Võ Lâm Tú Sĩ xuất hiện kịp thời thì hô hào lên cổ lệ, đồng thời cũng cho thỏa dạ tức giận bọn người Thiên Trúc.
Những người khác còn chưa biết danh Võ Lâm Tú Sĩ thì ngược lại xôn xao bàn tán, bọn họ không ngờ trong võ lâm lại xuất hiện một nhân vật kỳ tài mà trẻ tuổi thế này.
Tân Tiệp nhìn thấy lại Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung thì cũng giật mình, nhớ lại chuyện lần trước hắn chặn chàng tỷ đấu, chưa rõ nguyên nhân thế nào.
Ngô Lăng Phong ngược lại chưa từng gặp qua người này, bèn nghiêng đầu nói với chàng:
− Nhân vật Võ Lâm Tú Sĩ này công lực xem ra chẳng tệ chút nào!
Tân Tiệp gật đầu nói:
− Không sai, tiểu đệ lần trước đã đấu với hắn ...
Nghĩ lại chuyện ấy chàng chỉ tức là không lập tức ra gặp Võ Lâm Tú Sĩ hỏi cho ra lẽ.
Lúc này liền thấy gã vận nho phục cất tiếng nói lớn:
− Vừa rồi trận thứ nhất mọi người đã tận mắt nhìn thấy tệ sư huynh thắng, giờ sẽ do tại hạ Kim Lỗ Ách xuất đấu trận thứ hai, chẳng hay vị anh hùng Trung Nguyên nào xuất trận chỉ giáo?
Nói rồi, chẳng hề thấy hắn ra thế nhún chân thế nào mà thân hình lướt nhanh ra giữa đại sảnh, thân hình to lớn của hắn đáp xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá. Thế nhưng nhìn lại nơi hắn vừa lướt qua, chỉ thấy hai dấu chân lún sâu xuống nền gạch nửa thốn!
«Ái da!».
Quần hùng nhìn thấy không khỏi chấn động kinh ngạc la lên, chỉ biểu diễn một màn này cũng khiến cho quần hùng ai nấy đều biết tự lượng sức mình nếu không phải đối thủ hắn thì đừng ra!
Xích Dương đạo trưởng và Tạ Trường Khanh nhìn nhanh một cái,

chỉ nhận được cái lắc đầu thở dài của nhau đầy thất vọng ...
Đừng nói là bọn họ, ngay đến Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong cũng tự hiểu không có đủ công phu thượng thừa như thế này, nhưng nhìn lại Kim Lỗ Ách thì xem chừng hắn chưa qua tuổi ba mươi, làm sao lại có được một công lực thâm hậu kinh hồn thế này chứ. Thảo nào mà hắn dám buông lời cuồng ngôn ngay trước quần hùng Trung Nguyên!
Kim Lỗ Ách cất tiếng khiêu chiến liền ba lần, nhưng anh hùng Trung Nguyên vẫn chưa thấy ai xuất đấu, bất giác khiến cho họ Kim càng vênh mặt lên kênh kiệu tự ngạo.
Hiển nhiên, quần hùng Trung Nguyên không phải không còn cao thủ, nhưng ai cũng hiểu rằng trận này vô cùng hệ trọng, nó can dự đến thanh danh toàn võ lâm Trung Nguyên, cho nên ai cũng có lòng vì võ đạo Trung Nguyên nhưng ai cũng lo lắng sợ sức mình không làm nổi thì chỉ hủ nhục cho cả quần hùng. Vì thế, trước quyết định này không thể không cân nhắc đắn đo, tốt nhất biết tự lượng sức mình thì hơn.
Tân Tiệp nghe Kim Lỗ Ách nói mấy lần thì đã nóng mặt, chính lúc định bước ra tỷ đấu với hắn, bỗng nhiên có bóng người vọt ra giữa đại sảnh la lớn:
− Tại hạ Tôn Y Trung nguyện lĩnh giáo Kim anh hùng vài chiêu!
Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung vừa rồi vọt vào một chưởng đấu nhau với Gia Đạt Nhĩ rất đẹp mắt, đồng thời cứu Khổ Am Thượng Nhân thoát hiểm, nhưng Kim Lỗ Ách nhìn lại thì lắc đầu nói một cách ngạo nghễ:
− Ngươi không phải là đối thủ!
Rồi bồi tiếp một câu:
− Vừa rồi chẳng phải ngươi đã thụ giáo một chiêu với tệ sư huynh Gia Đạt Nhĩ!
Hai tiếng «thụ giáo» hắn cố nhấn mạnh, tỏ ra coi thường đối phương.
Tôn Y Trung vừa kinh vừa nộ, song cũng tự hiểu mình không phải là đối thủ của họ Kim, hơn nữa trong người còn mang một trách nhiệm trọng đại, chỉ nghĩ đến đó khiến hắn tự rút lui về sau, thần thái tỏ ra rất ngượng ngập.
Tân Tiệp khí huyết trong người sôi lên không còn nhịn nổi, chính lúc chàng định bước ra, thốt nhiên bên tai nghe tiếng người thân quen vang lên:
− Hay quá! Oa nhi, cuối cùng thì cũng tìm được ngươi, nhanh đi theo ta!
Giọng người này nói rất nhỏ, nhưng trong sảnh đường mấy trăm con người không ai không nghe rõ ràng từng tiếng, gần như lấn át tất cả các tạp âm khác của vài đám người đang sầm xì nghị luận.

Quần hùng đều chấn động kinh ngạc, chuyển ánh mắt nhìn người vừa nói mới nhận ra đó là một lão già râu tóc bạc phơ đứng ngay sau lưng Tân Tiệp. Lão già sắc mặt hồng nhuận, nheo mắt cười hì hì như một lão ngoan đồng, dung mạo phúc hậu nhân từ.
Chúng nhân rất lạ lẫm đối với lão nhân này, đương nhiên lão chẳng phải ở trong đại sảnh này từ đầu, mà chỉ vừa vào đây thôi, nhưng trong đại sảnh bấy nhiêu con người không một ai nhìn thấy lão nhân này vào như thế nào!
Tân Tiệp ngược lại hết sức vui mừng khi nhìn thấy lão nhân, nguyên người này không ai khác chính là người đứng đầu trong Thế Ngoại Tam Tiên – Bình Phàm đại sư. Chàng thốt reo lên:
− Lão nhân gia ...
Chỉ thấy Bình Phàm đại sư nheo mắt cười nói:
− Oa nhi, nhanh đi theo ta!
Tân Tiệp ngớ người, trong lòng nghĩ nhanh:
“Lão ta muốn bảo mình đi đâu chứ?”.
Bình Phàm đại sư thấy Tân Tiệp ngẩn người trố mắt nhìn mình, hốt nhiên lại nói:
− Trong «Đại Diễn Thập Thức» của ta gần đây còn sáng chế ra được thêm một chiêu nữa có thể nói là tuyệt diệu vô cùng, nhanh theo ta ra ngoài kia ta sẽ truyền cho ngươi ...
Tân Tiệp từ sau khi đánh nhau một trận sinh tử với bọn Hoàng Phong Cửu Hào thì kinh nghiệm và lĩnh ngộ kiếm pháp tăng lên rất nhiều, song giờ nghe Bình Phàm đại sư nói thế thì cũng vui mừng khôn tả.
Nhưng những người chung quanh thì chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, vốn chỉ thấy môi Bình Phàm đại sư mấp máy mà không nghe được tiếng nào. Thì ra Bình Phàm đại sư dùng thuật truyền âm nhập mật mà nói với Tân Tiệp.
Tân Tiệp định đi, nhưng chợt nhớ lại một trường tỷ đấu hệ trọng đến danh dự cả võ lâm Trung Nguyên còn chưa kết cục, bèn nói với Bình Phàm đại sư:
− Vãn bối cần phải giải quyết xong chuyện ở đây mới đi được.
Bình Phàm đại sư gấp giọng hỏi:
− Chuyện ở đây có gì khẩn cấp chứ, ngươi phải đi nhanh với ta, nếu không ta có lẽ chịu thua Huệ đại sư ...
Lão bỗng nín bặt khi nhận ra hơi sơ hở trong câu này, nhưng Tân Tiệp nghe ra thấy kỳ quái, mắt cứ ngưng nhìn lão đầy ngạc nhiên.
Mọi người chỉ thấy Bình Phàm đại sư môi mấp máy, còn Tân Tiệp sắc mặt khi ngơ ngác khi vui mừng, khiến họ mơ hồ chẳng hiểu ất

giáp gì cả!
Bình Phàm đại sư chừng như rất khẩn trương, quên mất dùng truyền âm nhập mật, cất tiếng nói lớn:
− Chuyện ở đây có gì mà quan trọng chứ?
Lần này, thì toàn quần hùng đều nghe rất rõ, Kim Lỗ Ách vẻ không kiên nhẫn được khi thấy tự nhiên đâu xuất hiện một lão hòa thượng lôi thôi thế này, bèn quát lên:
− Lão thất phu không biết tốt xấu là gì, từ đâu chui ra nói năng lộn xộn hử?
Chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi Bình Phàm đại sư chưa từng nghe ai dám buông một lời vô lễ đến như vậy trước mặt mình, nghe thì trố mắt kinh kỳ «Í» lên một tiếng nói:
− Ngươi nói lại lần nữa ta nghe!
Mọi người nhìn thấy thần thái lão hơi cổ quái thì buột miệng cười phá lên.
Kim Lỗ Ách tức giận thét lớn:
− Ta nói lão thất phu ngươi lảm nhảm gì mà không mau xéo ngay khỏi đây cho ta!
Bình Phàm đại sư chừng như đã nghe ra, chẳng hề thấy lão tức giận mà gật gù thốt lên:
− Lão nạp thấy ngươi chắc rất nôn nóng lắm thì phải, chậm rãi thôi ... nói cho ta nghe!
Lúc này hốt nhiên trong đám đông có người giọng đầy kinh ngạc la lên:
− Các người nhìn xem ... các người cúi nhìn kìa ...
Bấy giờ quần hùng nghe thế đều cúi đầu nhìn theo tay một gã đại hán, bất giác đều «Ồ» lên một tiếng đầy kinh hãi chấn động.
Thì ra hai dấu chân hằn sâu trên nền gạch do Kim Lỗ Ách thi triển nội lực, bỗng nhiên giờ đây được nâng lên bằng phẳng lại như cũ, có chăng chỉ là hai vòng dấu chân do vết gạch nứt ra mà thôi.
Bình Phàm đại sư ngược lại chỉ hiện một nụ cười thần bí trên môi, chẳng nói tiếng nào.
Chúng nhân chẳng ai biết đây là môn công phu gì, nhưng chỉ nhìn cũng biết được cao siêu tuyệt diệu hơn công phu của Lỗ Kim Ách một bực.
Chỉ thấy Kim Lỗ Ách mặt xám như gan lợn, hai mắt trợn tròng chăm chăm nhìn hai dấu chân của mình, trong lòng thầm nghĩ:
“Hôm nay không ổn rồi, chẳng ngờ Trung Nguyên còn có cao nhân tuyệt thế, chỉ công phu này cũng đủ biết hỏa hầu đạt đến đỉnh thượng thừa.” Nhưng hắn vốn giảo hoạt hơn sư huynh của hắn Gia

Đạt Nhĩ, tính nhanh trong đầu lại nghĩ:
“Nhìn niên kỷ của hắn tất bối phận giang hồ rất cao, ta khích hắn vài câu xem ...” Nghĩ thế liền thay đổi ngữ khí nói:
− Vừa rồi trong lời nói có phần mạo phạm, xin tiền bối rộng thứ hải hàm.
Huynh đệ chúng tôi lần này phụng mệnh ân sư vào Trung Nguyên chỉ là ngưỡng mộ võ học tinh hoa của người Trung Nguyên, huynh đệ chúng tôi cùng các vị anh hùng ở đây đã ra ước đấu rồi, vốn là ...
Quần hùng nghe đến đó thì cả kinh, đều thầm nghĩ:
“Hai tên người Di này đã là phi thường khó đấu, chẳng ngờ chúng lại còn một vị sư phụ!”.
Bình Phàm đại sư cười «Hì hì» cắt ngang lời Kim Lỗ Ách, nói:
− Thì ra các ngươi đếm đây tỷ thí võ công, thế thì tốt lắm, nhanh đánh một trận ta xem!
Kim Lỗ Ách nghe thế thì vui mừng nói:
− Thế thì xin lão tiền bối chỉ chính ...
Hắn nói đến đó, trong lòng thầm kêu lên:
“Hừ! Lần này thì lão hòa thượng này không thể ra tay, chỉ cần ta thắng một trận nữa thì công lớn đại thành!” Nói rồi hắn quay nhìn quần hùng khiêu chiến:
− Xin vị anh hùng nào chỉ giáo?
Xích Dương đạo trưởng và Tạ Trường Khanh vẫn cứ ngồi im thin thít chẳng dám ứng chiến.
Võ Lâm Tú Sĩ lúc này chìm trong dòng suy nghĩ gì, chỉ thấy cúi thấp đầu không hề ngẩng lên.
Tân Tiệp hào khí trong người trỗi lên, chàng định bước ra thì bỗng Ngô Lăng Phong ghé tai hỏi nhỏ:
− Tân đệ, ngươi định ra đấu sao?
Tân Tiệp gật đầu, Ngô Lăng Phong lại nói:
− Tân đệ, hay là để ta ra đấu với hắn xem ...
Vừa lúc này Bình Phàm đại sư lại dung Truyền âm nhập mật nói với Tân Tiệp:
− Tiểu oa nhi, ngươi nghĩ có thể thắng hắn được sao, tên người Di này bản lãnh rất cao cường đấy nhé!
Tân Tiệp thấp giọng tình thật nói:
− Vãn bối cảm nhận không phải là đối thủ ...
Bình Phàm đại sư giọng phát nộ gắt lên:
− Ngươi nói lại ta nghe!
Tân Tiệp lại nói:
− Vãn bối e không phải là đối thủ!

Bình Phàm đại sư trố mắt nhìn chàng hỏi:
− Ta có phải từng truyền võ nghệ cho ngươi không?
Tân Tiệp cúi đầu nói:
− Ân thành toàn của tiền bối, vãn bối vĩnh viễn không dám quên.
Bình Phàm đại sư gật đầu nói:
− Thế thì được, ngươi xen như là đệ tử một nửa của ta, ngươi nghĩ thử xem, đồ đệ của Bình Phàm đại sư có thể thua người được sao?
Tân Tiệp im lặng không biết nên đáp như thế nào.
Bình Phàm đại sư hốt nhiên sực nhớ lại nguyên nhân mình đến đây, nhoẻn miệng cười bí mật nói:
− Oa nhi, ta thấy ngươi giận đến nộ khí xung thấu Thần Đình, xem ra công phu của ngươi tiến bộ hơn nhiều khi ở Tiểu Trấp Đảo, nào ... nhanh đánh vào vai ta một chưởng xem ngươi thực ra công lực đã đến đâu rồi? Nhớ là phải vận toàn lực nghe.
Tân Tiệp chẳng hiểu Bình Phàm đại sư có ý gì, nhưng cứ nghĩ hẳn lão ta muốn thử xem mình có địch lại nổi với Kim Lỗ Ách hay không, bấy giờ chẳng suy nghĩ gì nhiều, liền vận toàn lực vào hữu chưởng đánh mạnh ...
«Bình» một tiếng, chỉ thấy hai vai Bình Phàm đại sư lắc lư mạnh, suýt chút nữa thì chân cũng không trụ nổi. Lão bất giác bật cười thành tiếng nói:
− Được rồi, được rồi!
Tân Tiệp lại nghĩ lão ta cho rằng chàng đã có thể đấu được với Kim Lỗ Ách, trong lòng càng kỳ hơn.
Lại nói, quần hùng đứng ngoài thì chẳng khác gì rơi vào chín tầng vân vụ, đầu óc mơ hồ mụ mẫm, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Bọn họ chỉ thấy Bình Phàm đại sư môi mấp máy dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Tân Tiệp, Tân Tiệp lúc vui lúc đăm chiêu, rồi đột nhiên đánh một chưởng cực mạnh vào vai Bình Phàm đại sư, quả là một chuyện khiến ai nấy đau đầu!
Gia Đạt Nhĩ chừng như không còn kiên nhẫn được nữa, gào lên như chuông vỡ, xổ ra một tràng tiếng Thiên Trúc với sư đệ của hắn.
Chẳng ngờ Bình Phàm đại sư lại hiểu được tiếng Thiên Trúc, vừa nghe thì tức giận cất tiếng thét lên, cũng là một câu bằng tiếng Thiên Trúc.
Huynh đệ Kim Lỗ Ách chẳng thể ngờ lão hòa thượng này lại thông thạo tiếng Thiên Trúc, bấy giờ vừa nghe Bình Phàm đại sư nói một câu thì Kim Lỗ Ách tái mặt thất sắc.
Nguyên vừa rồi Gia Đạt Nhĩ hỏi sư đệ hắn một câu là:
− Lão quỷ này từ đâu chui ra đây làm gì?

Bình Phàm đại sư nghe thì phát nộ mà thét lên:
− Tên Di này ngươi dám bảo ta là quỷ, ta phải giáo huấn ngươi một trận mới được.
Kim Lỗ Ách thấy tình hình bất lợi, vội dùng tiếng Hán nói:
− Lão tiền bối xin bớt giận, gia sư vẫn căn dặn chúng tôi rất kỹ là vào Trung Nguyên không được đắc tội với các vị võ lâm tiền bối, tệ sư huynh tính tình bộc trực ngang ngạnh, có lời sơ suất xin tiền bối bỏ quá cho!
Hắn nói một câu này rất khôn khéo, ý bảo Bình Phàm đại sư là bậc võ lâm tiền bối, không nên dùng lớn hiếp nhỏ.
Bình Phàm đại sư «Hừ» một tiếng nói:
− Hắn khinh Trung Nguyên không có người biết Phạn ngữ, Á ... ý ngươi muốn nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ chăng? Được, được, được ... chẳng phải vừa rồi ngươi khiêu chiến sao, ta sẽ lập tức bảo đồ đệ của ta tiếp chiến ngươi!
Rồi quay người giơ tay vẫy Tân Tiệp, nói:
− Oa nhi lại đây, ta dạy cho ngươi một chiêu.
Tân Tiệp nghe thì vui mừng, Bình Phàm đại sư liền dùng thuật «Truyền âm nhập mật» dạy cho chàng một chiêu tuyệt kiếm mà lão vừa sáng chế ra. Tân Tiệp trong lòng hồi hộp rộn lên thình thịch, bởi vì một chiêu kiếm này quả là tuyệt luân vô tỷ, hợp với «Đại Diễn Thập Thức» thì uy lực càng hùng mạnh gấp bội.
Nào ngờ, vừa dạy được một nửa, Bình Phàm đại sư hốt nhiên ngừng lại nói:
− Có người đang vận «Thông Thiên Nhĩ» nghe lén. Được ... để ta nói thẳng ra xem hắn làm gì được nào!
Kim Lỗ Ách vừa nghe thế thì mặt đỏ bừng lên, thì ra vừa rồi khi nghe Bình Phàm đại sư dạy cho Tân Tiệp một chiêu tuyệt học, thì hắn vận công lực thượng thừa vào thính giác để nghe lén, không ngờ bị Bình Phàm đại sư nhận ra, khiến hắn hổ thẹn đỏ mặt.
Tiếp đó, Bình Phàm đại sư quả nhiên không cần dùng «Truyền âm nhập mật», cứ cất lớn tiếng nói cho Tân Tiệp mà chừng như nói cho tất cả ai nghe thì nghe nửa chiêu cuối cùng. Tân Tiệp cố ghi nhận không sót một chữ nào.
Dạy xong chiêu kiếm, Bình Phàm đại sư lại nói:
− Oa nhi, giờ đấu cho khéo!
Kim Lỗ Ách nhận ra Bình Phàm đại sư công lực cao thâm mạc trắc, thế nhưng hắn lại không tin mình đấu không thắng Tân Tiệp, cho nên liền hất hàm hỏi lớn:
− Chúng ta tỷ quyền cước hay là binh khí?

Tân Tiệp tính khí ngoan cường, nhìn thấy Kim Lỗ Ách thái độ cuồng ngạo như thế thì chẳng chịu nổi, chẳng nói tiếng nào rút phắt trường kiếm ra phóng nhanh đâm tới ...
Kim Lỗ Ách chẳng ngờ Trung Nguyên cũng có kẻ không giữ lễ số giang hồ, bất giác đại nộ rút nhanh từ thắt lưng ra một chiếc nhuyễn đai dài đến năm sáu xích múa lên vù vù nghe rợn người ...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 33
Mai Hương Thần Kiếm

Quần hùng nhìn thấy Tân Tiệp nhảy ra tiếp chiến thì lập tức bàn tán ầm lên, có người thì đã biết, nhưng cũng có người còn chưa biết thiếu niên này lại chính là người đả bại Câu Lâu Nhất Quái trên Thiên Đình Tháp – Mai Hương Thần Kiếm!
Bọn Xích Dương đạo trưởng ngược lại nhìn thấy Tân Tiệp nhảy ra ứng chiến thì đều biến sắc, trong lòng họ nảy sinh ra những suy nghĩ mâu thuẫn vừa lo Tân Tiệp thắng, nhưng lại vừa hy vọng Tân Tiệp thắng. Đương nhiên giờ đây thì bọn họ đều đã biết chuyện Tân Tiệp từng hóa trang thành Thất Diệu Thần Quân khiến cho họ một thời gian mất ăn bỏ ngủ.
Bấy giờ chỉ thấy chiếc nhuyễn đai trong tay Kim Lỗ Ách múa lên như một con linh xà uyển chuyển bát đấu, từng chiêu từng thức hóa giải thế kiếm của Tân Tiệp, không ai nhìn ra được chiếc nhuyễn đai làm bằng vật liệu gì, nhưng không hề sợ binh khí chút nào!
Tân Tiệp vừa ra kiếm đã thi triển một chiêu «Nhàn vân đàm ảnh» trong «Đại Diễn thập thức», kiếm ảnh như vạn điểm ngân quang trùm xuống đại huyệt trên người Kim Lỗ Ách!
Kim Lỗ Ách hô to một tiếng, nhuyễn đai trong tay lập tức rắn lại như một cây trường côn, hoành ngang đánh nhanh vào hạ huyệt trên tay Tân Tiệp, xem lối đánh của Kim Lỗ Ách thì uyên thâm tinh tế hơn nhiều so với sư huynh của hắn là Gia Đạt Nhĩ.
Chỉ nghe «koong koong» vang lên như tiếng binh khí sắt thép chạm vào nhau khiến mọi người đều chấn động kinh ngạc.
Tân Tiệp bị đánh thoái lùi nửa bước, trong lòng càng chấn động hơn ai hết, thầm nghĩ nhanh:
“Ta từ khi gặp kỳ duyên trên Tiểu Trấp Đảo, công lực tăng nhiều có thể tùy ý vận mũi kiếm phát ra kiếm khí, thế nhưng còn chưa bằng

hắn chỉ là một chiếc đai vải mà có thể vận lực thay kiếm phát ra kiếm khí, xem ra ta còn không bằng ...".
Trong lòng hơi run, nhưng tay kiếm thì lại đã hoán thức phát chiêu đâm tới.
Kim Lỗ Ách cực kỳ giảo hoạt và đầy kinh nghiệm, vừa thấy chàng ra kiếm thì chiếc nhuyễn đai trong tay đã nhanh như chớp rung lên lướt tới như linh xà thoát động, lấy công làm thủ.
Cao thủ bắt đầu quá chiêu, chỉ cần một chút phân tâm cũng đủ để phân thắng phụ, Tân Tiệp quả nhiên bị mất tiên cơ, lập tức rơi vào tình trạng khổ chiến.
Kim Lỗ Ách chiếm được thế thượng phong thì càng đánh càng mạnh hơn, chiếc nhuyễn đai trong tay hắn càng lúc càng phát huy hết uy lực của mình. Thoắt biến thoắt hóa không thể lường nổi, lúc như côn đả, lúc như kiếm chém, khi cương khi nhu biến hóa vô cùng, quả là lợi hại trước nay trong Trung Nguyên chưa từng thấy người nào sử dụng nhuyễn đai đạt được trình độ ấy.
«Bốp bốp ...».
Thỉnh thoảng đầu nhuyễn đai đánh trúng xuống đất hay thân kiếm cứ vang lên, kèm theo tiếng thét của Kim Lỗ Ách càng tăng thêm uy thế trấn áp đối phương.
Quần hùng đứng ngoài xem đấu, ban đầu thì hò reo cổ vũ cho Tân Tiệp, nhưng lúc này nhìn thấy chàng rơi vào thế bị động nguy hiểm, thì ai nấy đều lo lắng phút chốc toàn trường im phăng phắc.
Với Ngô Lăng Phong thì nỗi lo lắng càng lớn hơn, nhìn thấy ái đệ của mình rơi vào hiểm cảnh, bất giác trong đầu khẩn trương, lưng toát mồ hôi lạnh.
Kim Lỗ Ách xuất quái chiêu liên miên bất tuyệt, mà càng lúc xem ra càng thâm hậu, Tân Tiệp nếu không phải gần đây công lực tăng tiến nhiều thì e đã bại từ lâu rồi!
Chẳng mấy chốc trăm chiêu đã qua đi, song phương tạo thành một trường long hổ giao tranh ác liệt hiếm thấy. Nhưng không nói cũng biết, Tân Tiệp từ đầu đến giờ luôn ở vào thế bị động, thủ nhiều hơn công.
Bấy giờ sau khi chàng cầm cự trong thế hạ phong mười lăm chiêu nữa, đột nhiên nghe Bình Phàm Đại Sư lắc đầu la lên:
− Tên người Di này thật là bất tài, ngoài một trăm chiêu rồi mà không chịu thay đổi tiên pháp, nếu không thì đã thắng từ khuya rồi!
Mọi người nghe đều giật mình:
"Sao lão ta tự nhiên lại nói giúp đỡ cho tên người Di kia chứ?".
Có người tự cho là thông minh la lên:

− Á ... có lẽ vì vừa rồi Tân đại hiệp đánh lão ta một chưởng, cho nên giờ lão ta ghét mà giúp cho tên người Di kia!
Nhưng duy nhất chỉ có Tân Tiệp nghe thì hiểu ra ý tứ của Bình Phàm Đại Sư, chàng nghĩ:
"Bình Phàm Đại Sư nói ra thì nghe như giúp cho Kim Lỗ Ách, nhưng kỳ thực chính là nhắc nhở ta không nên thủ mãi thành luật, phải sớm thay đổi kiếm pháp để đấu. Ừm ... đúng rồi, ta hôm nay gặp tên này tự nhiên sau đầu óc lú lẫn mà không nghĩ ra sớm chứ!".
Trong đầu nghĩ rồi, miệng thét lên một tiếng, tay kiếm vòng từ trái sang, mũi kiếm rung mạnh kiếm khí rít dài nghe buốt tai, chính là một chiêu tuyệt kiếm trong «Đại Diễn thập thức» – «Nguyệt đới tà tinh».
Tân Tiệp chờ khi kiếm ra được một nửa, đột nhiên tay kiếm trở nhanh kiếm khí càng thịnh, «vù» một tiếng, đột nhiên kiếm nửa chừng lại biến thành chiêu «Trá kinh mai diện» trong «Cù Chi Kiếm Pháp».
Bấy giờ đứng ngoài chỉ nhìn thấy kiếm ảnh ngời lên trùm cả không gian, Kim Lỗ Ách gần như nằm trong làn kiếm hoa, quần hùng lập tức tung hô vang lên, khí thế thật hào hùng.
Nên biết, một chiêu này là do Tân Tiệp sau khi được Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân nhắc nhở, chàng mới đem «Đại Diễn Thần Kiếm» kết hợp với «Cù Chi Kiếm Pháp», khiến hai pho kiếm có thể dung hòa vào nhau mà không hề gượng ép. Tân Tiệp ra chiêu tùy tâm sở dục, kiếm có thể chuyển đổi giữa hai pho kiếm cứ như chỉ là một.
Quả nhiên, một chiêu này sinh hiệu lực, Kim Lỗ Ách tuy cực nhạy bén, nhưng vừa ra chiêu định hóa chiêu đầu thì chiêu thứ hai huyền ảo hơn của Tân Tiệp đã đến, buộc lòng hắn phải nhảy lùi ra sau hai bước để tự bảo vệ.
Tân Tiệp được thể công liền ba chiêu, lập tức lấy lại thế bình thủ.
− Hoan hô Tân đại hiệp!
Quần hùng thấy chàng lấy lại quân bình, thậm chí đã chiếm được thượng phong thì reo lên khiến cả đại sảnh càng thêm náo nhiệt.
Tân Tiệp ngược lại nãy giờ bị rơi vào hiểm cảnh, lúc này lấy lại được thế bình thì cũng tự lùi nửa bước để điều hòa hơi thở. Thì ra nãy giờ chàng vô cùng căng thẳng đến thở không ra hơi.
Kim Lỗ Ách vừa lùi thì lập tức hét dài một tiếng, chiếc nhuyễn đai trong tay lại múa lên phất tới bên trái Tân Tiệp, thân hình thì ngược lại nhảy sang bên phải.
Chỉ thoáng thấy bóng nhân ảnh nhanh như làn khói, «vù» một tiếng ... chiếc nhuyễn đai trong tay Kim Lỗ Ách rơi vào khoảng không.

«Ồ!».
«Á!».
Trong đại sảnh bao tiếng người la lên đầy phấn chấn, nguyên là vừa rồi Tân Tiệp đã thi triển tuyệt luân thân pháp «Phù Hương Lược Ảnh» mà tránh một chiêu của Kim Lỗ Ách, quần hùng chẳng ai nhìn kịp chàng thi triển như thế nào, mà chung quy chỉ thấy một vệt trắng lách nhanh trong màn nhuyễn đai của Kim Lỗ Ách để ra ngoài. Một cảnh hết sức ngoạn mục tinh diệu, khiến cho bọn họ không nén nổi mới hô lên như thế.
Kim Lỗ Ách ngược lại chẳng phải tay tầm thường, hắn nhận ra Tân Tiệp đã thoát ra ngoài một chiêu này thì tính nhanh trong đầu, định nhân lúc Tân Tiệp thân hình còn chưa kịp đáp xuống đất sẽ tấn công luôn. Đầu nghĩ thì người đã nhảy lên không trở nhanh nửa vòng, tay rung mạnh một cái khiến nhuyễn đai hóa chiêu «bốp bốp ...» phi ngược lại điểm tới người Tân Tiệp như một ngọn trường côn, một chiêu này không sai nửa phân điểm đúng vào huyệt Thiên Đột ngay giữa yết hầu của Tân Tiệp.
Một chiêu quái dị vô cùng, mà ra chiêu thì lại cành nhanh không tưởng, Kim Lỗ Ách đắc ý cười lên khùng khục, thầm nghĩ:
“Lần này cho dù ngươi có né được thì cũng quýnh tay quýnh chân như chó cùng đường!”.
Nghĩ như thế, chứng tỏ hắn cũng không dám coi thường Tân Tiệp, nào ngờ khi đầu nhuyễn đai ra hết chỉ nghe «bốp» một tiếng, lại rơi hụt vào khoảng không.
Đừng nói bản thân Kim Lỗ Ách là người trong cuộc, đến bao nhiêu người có mặt tại trường chăm chú nhìn theo dõi mà cũng không nhìn thấy nổi Tân Tiệp làm sao tránh ra ngoài được, chỉ thấy mắt hoa lên một bóng nhân ảnh, Tân Tiệp đã thay đổi phương vị.
Đến lúc này thì bọn Xích Dương đạo trưởng mấy người đều run lên trong lòng, quả thực bọn họ không ngờ Tân Tiệp lại có bản lĩnh cao siêu tuyệt đỉnh như thế, bất giác ai nấy đưa mắt nhìn nhau như có cùng một suy nghĩ:
− Lần này khó đối phó với hắn rồi đây!
Ngay bản thân Bình Phàm Đại Sư bản lĩnh thông huyền nhập hóa, thế mà lúc này cũng phải «í» lên một tiếng kinh ngạc trố mắt nhìn Tân Tiệp. Thì ra, lão đã tinh mắt nhận ra được vừa rồi Tân Tiệp thi triển bộ pháp để tránh chiêu của Kim Lỗ Ách chính là «Cật Ma Thần Bộ», tuyệt học đắc ý nhất của vị Đảo Chủ Tiểu Trấp Đảo Huệ đại sư!
Lão chau mày suy nghĩ:
“Tiểu oa nhi này vì sao lại học được bộ pháp thần diệu của mụ ni bà

kia chứ?”.
Tân Tiệp khó khăn lắm mới có được một cơ hội như thế này, tay trở nhanh kiếm khí rút lên vù vù, chính là một chiêu «Lãnh mai phất diện».
Thường cao thủ hàng nhị, tam lưu ra chiêu hay mắc một sai lầm là chiêu ra «quá già», thường chiêu dốc toàn lực ra quá già thì dễ để sơ hở, hậu quả là rơi vào tình thế luýnh quýnh tay chân hoặc trở tay không kịp nếu bị đối phương phản kích. Cho nên cao thủ nhất lưu ra chiêu sáu phần phát bốn phần tán, chung quy chẳng ra chiêu «quá già». Kim Lỗ Ách chính vì quá tin vào một chiêu của mình, cho nên mới bị Tân Tiệp lợi dụng sơ hở phản kích.
Khi hắn hoàn toàn trụ chân dừng người lại thì một kiếm của Tân Tiệp đã đến nơi, trong tình thế nguy cấp hắn thét lên một tiếng, chiếc nhuyễn đai trong tay hắn vận kình cứng lên như một ngọn thiết cương điểm vào yếu huyệt trên tay Tân Tiệp lấy thế công làm thủ!
Tân Tiệp há có thể bỏ qua được cơ hội tốt này, tay khoát nửa vòng, người thì lách nhanh tránh thế điểm của Kim Lỗ Ách, đồng thời một cỗ kình lực âm nhu đẩy ra, kiếm nương theo chưởng mà tới.
Chỉ nghe «koong» một tiếng vang khẽ lên, kiếm được búng ra mũi kiếm nhằm thẳng vào huyệt Chương Môn dưới sườn trái của Kim Lỗ Ách ...
Lần này thì đến bản thân Tân Tiệp cũng chấn động, cỗ âm kình vừa rồi hoàn toàn khiến chàng bất ngờ không nghĩ là mình có thể phát ra âm kình hùng hậu đến thế. Nghĩ đến công lực của mình gần đây tăng bội, tự nhiên chàng phấn chấn hẳn lên, niềm tin đấu thắng đối phương cũng được dâng mạnh trong lòng.
Kim Lỗ Ách nhìn thấy Tân Tiệp ra kiếm liên tục chiếm thế chủ động tấn công thì vừa kinh vừa nộ, nhưng hắn là nhân vật đầy kinh nghiệm giang hồ, bấy giờ chỉ thấy hắn hô lớn một tiếng, nhuyễn đai trong tay vốn vận cứng như thiết cương điểm tới, nhưng lập tức mềm nhũn ra và vòng ngược lên quyện lấy cổ tay cầm kiếm của Tân Tiệp.
Tân Tiệp nằm mộng cũng không ngờ Kim Lỗ Ách có một chiêu kỳ tuyệt đến thế này, có thể nói chiếc nhuyễn đai vô tri vô giác nhưng được Kim Lỗ Ách sử dụng điêu luyện thành thực như là một loại linh vật biết nghe theo ý nghĩ của hắn.
Nói thì chậm nhưng thật ra lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, chỉ thấy Tân Tiệp thân hình như làn khói xám lướt nhanh ra ngoài mấy bộ mới thoát hiểm.
Nhưng «bốp» một tiếng ...
Mặc cho Tân Tiệp thi triển «Cật Ma Thần Bộ» nhanh đến đâu, song

tà áo của chàng cũng bị nhuyễn đai trong tay Kim Lỗ Ách đánh trúng rách một mảnh.
Tân Tiệp giật mình phát hoảng, nhưng liền đó nộ khí dâng lên lấn áp cơn hoảng sợ, nhân lúc chiêu của đối phương vừa hết thì thân hình chàng nhanh như chớp lướt nhanh nhập nội, toàn lực phát ra một kiếm đâm tới tấn công.
Nên biết, binh khí dài ngắn nặng nhẹ đều có điểm mạnh điểm yếu của nó, Tân Tiệp nhận ra đối phương sử dụng nhuyễn đai lấy thế công dài và ra đầu chiêu làm thế mạnh để tấn công, chỉ cần chậm một chút thì luôn bị nhuyễn đai trong tay đối phương công tới trước. Cho nên chàng nhập nội tiếp cận ra kiếm, chính là dùng đoản áp trường.
Chẳng ngờ, Kim Lỗ Ách chừng như quá ma mãnh hiểu ra vấn đề, nên chiêu chưa hết thì đã rung nhẹ tay, đầu nhuyễn đai quay ngoắt lại hóa thành một chiêu khác còn cổ quái kỳ dị hơn hai chiêu vừa rồi, chừng như bên trong còn có chứa tà khí.
Thế nhưng Tân Tiệp giờ đây chẳng còn thấy sợ, quyết dùng công đối công, cho nên kiếm thi triển «Đại Diễn thập thức» và «Cù Chi Kiếm Pháp» hợp nhau mà ra chiêu, đồng thời chân di chuyển chính là dùng thượng thừa bộ pháp «Cật Ma Thần Bộ». Đây là lần đầu tiên chàng thi triển phối hợp cùng một lúc ba môn tuyệt học công phu, cho dù Kim Lỗ Ách có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng không còn cơ may chiếm được thế thượng phong.
Cứ thế mà đấu càng lúc càng dữ dội, năm mươi chiêu đầu Tân Tiệp còn có vẻ khiên cưỡng chưa nhuần nhuyễn, chiêu ra có lúc chưa hợp lý thuận lợi, nhưng năm mươi chiêu sau thì chàng ra chiêu đắc tâm ứng thủ, gần như không còn phân biệt được đâu là chiêu của «Đại Diễn thập thức», đâu là chiêu của «Cù Chi Kiếm Pháp». Hai pho kiếm giờ đây dung hợp làm một khiến cho uy lực tăng bội mà đồng thời tính kỳ ảo biến hóa của nó càng thêm thâm diệu chẳng thể nào lường nổi.
Quần hùng xem đấu một trận hết sức ngoạn mục và sôi nổi chừng như mấy mươi năm nay mới có lại một trận như thế này trong võ lâm, bất giác đều vỗ tay hoan hô lên ầm ĩ. Bản thân Bình Phàm Đại Sư thì kinh ngạc tột cùng, liên tục gật đầu thầm khen:
− Hảo! Hảo! Tuyệt!
Nguyên là lão nhận ra Tân Tiệp thi triển chính là «Đại Diễn thần kiếm» độc môn cái thế do lão truyền thụ, thế nhưng sau đó chàng phối hợp cùng với «Cù Chi Kiếm Pháp» khiến lão không sao tin nổi, chẳng những hai pho kiếm pháp khéo dung hợp vào nhau mà khiến

cho nó kỳ ảo còn hơn nguyên bản của lão.
Kim Lỗ Ách càng đánh càng kinh, nghiến chặt răng vận khí tập trung chân lực vào nhuyễn đai trực tiếp nghênh chiêu quyết thắng nhanh!
«Bốp bốp ...».
«Koong koong ...».
Chỉ nghe tiếng nhuyễn đai đánh ra kêu lớn và tiếng binh khí chạm nhau vang lên, quần hùng thấy Kim Lỗ Ách khí thế mạnh mẽ hơn, thì lại bắt đầu lo cho Tân Tiệp bị thua.
Xích Dương đạo trưởng, Khổ Am thượng nhân đều kinh ngạc chấn động đưa mắt nhìn nhau, chẳng thể ngờ nổi chỉ sau mấy tháng không gặp mà Tân Tiệp công lực tăng tiến nhanh đến thế. Bọn họ trong lòng vừa hy vọng Tân Tiệp thắng, mà cũng lo chiến thắng thuộc về chàng thực hết sức mâu thuẫn.
Trận đánh kéo dài cả một canh giờ, trăm chiêu qua đi, Tân Tiệp ỷ vào kiếm pháp thần diệu mà chống đỡ lại được với thần lực dũng mãnh của Kim Lỗ Ách.
Chàng thấy càng đánh thì càng thuận thế hơn, nhưng nghĩ đến chuyện muốn thắng được tên người Di này thì không đơn giản chút nào, e rằng vài trăm chiêu nữa còn chưa chắc thắng nổi. Thế nhưng, lúc này chàng chẳng có đầu óc đâu đi nghĩ những chuyện này, chỉ thầm vui trong lòng nghĩ:
“Cũng hay, nếu như không có trận ác đấu này thì ta cũng không biết đem hai pho kiếm pháp tuyệt diệu kia dung hợp với nhau, quả là chiến trường dạy cho ta nhiều kinh nghiệm phong phú!”.
Kim Lỗ Ách thấy đánh đã qua hai trăm chiêu mà vẫn không thắng thì trong lòng rất nôn nóng, ban đầu chiếm được thượng phong mà không thắng nổi, giờ đây xem ra thắng là một điều khó khăn, bất giác trong lòng phát nộ hơn gầm lên ra chiêu ồ ạt ...
Quần hùng chung quanh đứng xem đều là danh gia, qua một canh giờ theo dõi hai đại cao thủ tỷ đấu, càng xem càng thấy sở học của Tân Tiệp ngày càng tinh thâm hơn, Kim Lỗ Ách tuy khí thế dũng mãnh, nhưng ngược lại càng đánh thì càng để lộ điểm yếu ...
Tân Tiệp dần dần cũng nhận ra được điều này, chàng thấy được Kim Lỗ Ách tuy quyền chưởng binh khí ra chiêu đều dữ dội kinh nhân, nhưng ngược lại hạ bàn thì ít dụng đến, nghĩ đến đó trong đầu chàng lóe nhanh một ý:
“Đúng rồi, tên họ Kim này tuy song thủ ra chiêu đều hùng hậu, nhưng hạ bàn bộ cước thì lại yếu, không linh hoạt được. «Cật Ma Thần Bộ» của ta linh diệu không tưởng, vì sao không lấy sở trường của mình để thắng sở đoản của đối phương?” Vừa lúc này kiếm trên tay chàng

ra chiêu «Phương sinh bất tức», vẫn là một chiêu tuyệt kiếm trong «Đại Diễn thập thức», nhưng thân hình chàng thì lách nhanh hơi chùng xuống tấn công vào hạ bàn của Kim Lỗ Ách! Một chiêu này chàng chùng người chuyển hướng mà biến hóa, cho nên uy lực có giảm đi, nhưng thế công lại tập trung vào hạ bàn của Kim Lỗ Ách!
Kim Lỗ Ách «á» một tiếng, bất ngờ thoái người nhanh đến ba bộ mới trụ vững, mặt đã thấy biến sắc nhợt nhạt.
Tân Tiệp thấy đã đánh đúng vào điểm yếu của đối phương thì khấp khởi trong lòng, định biến một chiêu khác, thốt nhiên nhớ lại một chiêu mà vừa rồi Bình Phàm đại sư dạy cho chàng thì vui hơn, thầm nghĩ:
“A ... tuyệt thật, thì ra Bình Phàm Đại Sư vừa rồi bước vào đã nhìn ra yếu điểm hạ bàn của Kim Lỗ Ách, mới truyền cho ta chiêu này, hắn xem ra không thoát nổi chiêu này rồi ...”.
Lòng nghĩ thì đại hỷ, nhưng vì thế mà tay hơi bị chậm lại, «soạt» một tiếng, ống tay áo bị nhuyễn đai đối phương quyện lấy ... Tân Tiệp giật mình, vội thi triển «Cật Ma Thần Bộ» nhảy thoát ra ngoài mấy xích ...
Quần hùng đứng ngoài nhìn thấy Tân Tiệp rõ ràng bị ăn một chiêu, thế mà trên mặt chàng lại hiện nét hớn hở, bất giác đều cảm thấy kỳ quái. Chỉ duy nhất một mình Bình Phàm Đại Sư chấp tay sau lưng mỉm cười hài lòng, gật gù chừng như xưng tán Tân Tiệp.
Tân Tiệp tay trái bắt kiếm quyết, tay phải kiếm hoa nửa vòng từ trên xuống, «xoẹt» một tiếng điểm thẳng vào huyệt Kỳ Môn của Kim Lỗ Ách! Ra một hơi ba kiếm, Tân Tiệp thi triển đều là ba chiêu trong «Đại Diễn thập thức».
Kim Lỗ Ách thấy Tân Tiệp ra kiếm tự nhiên trở lại chính tông kiếm pháp thì hơi ngớ người chẳng hiểu ra sao!
Tân Tiệp cứ thế kiếm xuất chiêu toàn pho «Đại Diễn thập thức», nhưng chàng chính dụng tâm lĩnh hội được chỗ uyên thâm trong mười thức kiếm này sau lần đánh nhau sinh tử với bọn Quang Trung Cửu Hào.
Kim Lỗ Ách thấy thế thì trong đầu lại nghĩ:
“Pho kiếm của hắn vừa rồi cả hai trăm chiêu ta đều đấu được, sao giờ đây hắn ra chiêu có vẻ chính kinh mà bên trong ngầm chứa nhiều biến hóa dị thường thế chứ?”.
«Vù vù vù ...».
Tân Tiệp ra liền ba kiếm nữa, nhưng đều là công vào hạ bàn đối phương.
Kim Lỗ Ách thầm la lên:
“Nguy rồi, thì ra tên tiểu tử này đã nhìn thấy yếu điểm của ta ...” Thân

hình vội vàng thoái liền ba bước dài.
Tân Tiệp cười «hắc» công tiếp, miệng thét lên:
− Xem!
Lập tức chỉ thấy ánh kiếm lóe lên một vòng trên không trung, rồi đột ngột lướt xuống tấn công mạnh vào hạ bàn của Kim Lỗ Ách ...
− Á ...
Một tiếng la lên thất thanh, kiếm quang ngừng hẳn, mọi người đều nhận ra vai trái của Kim Lỗ Ách trúng phải một kiếm ...
Thực tế, quần hùng đứng quanh lúc bấy giờ chỉ nhìn thấy bóng người quấn vào nhau, ánh kiếm sáng lạnh vòng lên, tiếng Tân Tiệp thét lớn, ánh kiếm tắt ngấm và vai Kim Lỗ Ách đã trúng kiếm máu tuôn thành dòng. Toàn trường lặng ngắt, phải qua một lúc mới đột nhiên reo ầm lên như ong vỡ tổ.
Kim Lỗ Ách mặt xanh như tàu lá, nửa tiếng cũng không nói, chộp lấy tay Gia Đạt Nhĩ cúi đầu chuồn nhanh ra khỏi đại sảnh, mọi người cười hỉ hả và chế nhạo hai tên người Di, phút chốc cả hai khuất nhanh sau cửa.
Tân Tiệp ngược lại đả bại Kim Lỗ Ách thì đầu óc mơ hồ còn chưa hết ngạc nhiên ngay trước kỳ tích của chính mình, mắt cứ ngưng nhìn quần hùng chung quanh đang nhảy nhót reo hò tung hô chàng như một vị đại anh hùng.
− Mai Hương Thần Kiếm tuyệt thủ!
− Tân đại hiệp, kỳ tài Trung Nguyên ...
− Hoan hô!
Bình Phàm Đại Sư nheo mắt nhìn Tân Tiệp cười hi hi nói:
− Oa nhi, sau trường ác đấu này thì ngươi nổi danh rồi đó nhé, chúc mừng ...
A, chút nữa thì ta quên mất chuyện quan trọng, nhanh đi!
Nói rồi lão nắm lấy tay Tân Tiệp tung tường phóng đi, mặc cho chàng còn trong cơn mê tỉnh ...
Ngô Lăng Phong hốt hoảng vội lao người chạy theo, miệng la lên:
− Tân đệ ... lão tiền bối, chờ một chút ...
Nhưng khi hắn chạy ra ngoài đại sảnh thì chỉ còn kịp nhìn thấy bóng Bình Phàm Đại Sư và Tân Tiệp như vệt khói nhạt rồi biến mất trong rừng cây xanh thẳm. Hắn chẳng chút do dự liền truy theo, song với khinh công của hắn làm sao có thể sánh kịp với khinh công của Bình Phàm Đại Sư, truy đuổi cũng chỉ là nhắm chừng một phương hướng mà đi chứ không tin theo kịp họ.
Ngô Lăng Phong trong đầu lúc này chỉ nghĩ đến Tân Tiệp mà quên khuấy đi cừu nhân của mình vẫn còn trong đại sảnh trên Khêu Sơn,

chạy một hơi có đến mấy trượng, lúc này thì bóng Bình Phàm Đại Sư và Tân Tiệp đã biến mất chẳng còn thấy đâu nữa, khi ấy hắn mới chịu ngừng chân lại thở.
Ngô Lăng Phong thầm hiểu truy theo chẳng thể nào kịp được, cứ hậm hực trong lòng nghĩ:
“Chẳng biết lúc nào mình mới luyện thành được môn khinh công thượng thừa như bọn họ.”.
Đang suy nghĩ mông lung trong đầu, đột nhiên «vù» một tiếng, một bóng người nhanh như vệt lưu tinh vượt qua trước mặt, Ngô Lăng Phong nhìn thì nhận ra ngay chính là Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung vừa rồi ngạnh đấu một chưởng với gã hán tử Thiên Trúc, bất giác cả kinh thầm nghĩ:
“Ta ăn được Huyết Quả, công lực tăng bội, cứ nghĩ ngoài Tân đệ ra khó có người trẻ tuổi nào làm ta kinh ngạc, không ngờ gã trẻ tuổi này niên kỷ chẳng hơn ta là bao, chẳng những công lực thâm hậu mà khinh công cũng phi phàm đến thế!” Nghĩ thế tự nhiên trong lòng hắn không phục, liền hít sâu một hơi đề khí phóng người chạy theo, nhưng vừa truy đuổi được một đoạn thốt nhiên thấy Tôn Y Trung quay người chạy trở lại.
Tôn Y Trung nhìn thấy Ngô Lăng Phong cũng quay trở lại, vốn truy đuổi theo không kịp Bình Phàm Đại Sư trong lòng đã hậm hực, liền xẵng giọng hỏi:
− Ngươi quay lại làm gì?
Ngô Lăng Phong nhìn thấy thiếu niên này mặt trắng mày hoa, môi son mắt ngọc thật dễ gần, trong lòng cũng đang tức giận, nhưng trên mặt vẫn hiện một nụ cười. Nhưng hắn vốn cũng là người ngạo nghễ, khi nào chịu thua trước một thiếu niên như thế này, nhún vai cười nói:
− Ta nghĩ ngươi đang truy theo Bình Phàm Đại Sư và Tân đệ đệ của ta!
Chẳng ngờ Tôn Y Trung «hừ» một tiếng lạnh lùng hỏi:
− Thì sao, ngươi làm gì ta chứ?
Ngô Lăng Phong thấy thiếu niên ăn nói vô trạng thì đã giận, nhưng vẫn giữ vẻ du nhàn, cười nhạt nói:
− Chẳng sao cả!
Tôn Y Trung nhìn bộ dạng của Ngô Lăng Phong thì càng tức giận hơn, thét lớn:
− Tiểu tử, ngươi quá ngông cuồng, tại hạ muốn lĩnh giáo!
Ngô Lăng Phong nhún vai nói:
− Lĩnh giáo ư!

Tôn Y Trung chẳng nói thêm câu nào nữa, song quyền chấp trước ngực rồi đẩy nhanh ra ...
Ngô Lăng Phong vừa nhìn đã nhận ra ngay là «Bách Bộ Thần Quyền», tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, bấy giờ chẳng dám chút chậm trễ thi triển chiêu «Lục đinh khai sơn» một trong «Khai Sơn Tam Thức» nghênh tiếp chiêu đối phương.
Hai người vốn không có ý đả thương đối phương, cho nên không ai xuất toàn lực, chỉ nghe «bình» một tiếng nhỏ, hai thân hình lập tức dạt lùi ra sau.
Ngô Lăng Phong thốt lên:
− Công phu tuyệt thật!
Tôn Y Trung cũng thầm thán phục công lực Ngô Lăng Phong thâm hậu, nghe Ngô Lăng Phong tán thưởng mình một câu thì tự nhiên địch ý trong lòng giảm đi rất nhiều. Bấy giờ, chuyển giọng ôn hòa hơn nói:
− Tại hạ có chuyện khẩn cấp, không thể lưu lại đây lâu được, ngày sau có duyên sẽ lĩnh giáo các hạ nhiều hơn!
Nói rồi chẳng để cho Ngô Lăng Phong kịp nói gì thêm, liền quay người phóng chạy theo hướng vừa rồi.
Ngô Lăng Phong cũng không cản lại, chỉ ngóng mắt nhìn theo bóng thiếu niên nghĩ nhanh:
“Thiếu niên này xem ra cũng chẳng có ác ý gì với Tân đệ, sau này nhất định ta sẽ biết mục đích của hắn chạy theo tìm Tân đệ và lão hòa thượng kia!”.
Bấy giờ còn lại một mình, Ngô Lăng Phong chợt nhớ đến cừu nhân còn ở trong đại sảnh trên Khêu Sơn, lập tức quay người chạy trở lại tính sổ. Nào ngờ, khi Ngô Lăng Phong quay trở lại đại sảnh đường thì đã trống không, chỉ còn lại vài ba nhân vật vô danh tiểu tốt. Thì ra, vừa rồi Ngô Lăng Phong truy theo Tân Tiệp mất một đoạn thời gian, quần hùng chẳng ngờ đã giải tán xuống núi hết rồi.
Ngô Lăng Phong đưa mắt tìm quanh chẳng còn thấy một bóng cừu nhân nào của mình, bất giác trong lòng thầm nghĩ:
“Hừ, các ngươi đều là những nhân vật danh đầu đỉnh đỉnh, sau này ta đăng sơn vấn tội xem các ngươi có còn lánh mặt được nữa không!”.
Trong đầu bất chợt nghĩ đến điều khác:
“Vị hòa thượng kia võ công thâm hậu, mà xem ra đối với Tân đệ quen biết từ trước. À ... phải chăng chính là nhân vật đứng đầu trong Thế Ngoại Tam Tiên – Bình Phàm đại sư? Chừng như vị lão hòa thượng này rất yêu mến Tân đệ, nếu như Tân đệ mà hấp thụ hết

được tuyệt học của lão ta thì tuyệt vời. Ta vốn định cùng Tân đệ đến thăm Tô cô nương, giờ Tân đệ đi rồi còn ta một mình, chẳng lẽ ta bội ước mà không đến thăm cô ta một lần!" Nghĩ vậy, bấy giờ liền xuống núi, tìm đường đi Sơn Đông.

Đi mất thêm mấy ngày đường, xế chiều hôm ấy Ngô Lăng Phong vào đến thành. Ngô Lăng Phong vốn lần trước cùng Tân Tiệp đưa Tô Huệ Chi đến đây, cho nên vừa vào thành đã nhận ra đường tìm thẳng đến phủ của Tri huyện.

Chân vừa đến trước hai cánh cửa sơn son đỏ chói bề thế, nhìn thấy hai tên nha binh chấp kích canh cửa, biết ngay mình đã tìm đúng nơi. Bấy giờ liền bước lên ôm quyền thi lễ hỏi:

− Xin hỏi đây có phải là công quán Tri phủ đại nhân? Tại hạ là Ngô Lăng Phong đến hỏi thăm vị Tô Huệ Chi cô nương có ở đây hay không?

Hai gã nha binh nhìn thấy Ngô Lăng Phong áo quần tuy thốc thếch và đầy bụi đường, nhưng khuôn mặt anh nhi tuấn tú khả ái, đúng là một vị nhân tài thư sinh. Lại nghe quen biết với nghĩa nữ của Tri huyện đại nhân, biết người này tất lai lịch không nhỏ, liền gật đầu đáp:

− Đúng, công tử xin chờ một chút, chúng tôi sẽ vào thông báo ngay!

Nói rồi, chẳng chút chậm trễ, một người chạy nhanh vào trong.

Qua thêm một lúc, một vị trung niên thư sinh bộ dạng như một quản gia bước ra, cúi người chấp tay thi lễ, nói:

− Ngô công tử mời vào, tiểu thư chờ công tử trong khách phòng.

Ngô Lăng Phong chấp tay hoàn lễ, rồi bước chân theo vị quản gia vào trong, lúc này mới nhìn thấy hết sự bề thế khí phái của phủ Tri huyện đại nhân.

Một con đường lát cương thạch chạy thẳng vào khách phòng, hai bên trồng những khóm mẫu đơn trổ hoa xinh xắn, thỉnh thoảng một khóm quỳnh nhỏ chen vào đưa hương ngào ngạt, không khí thật thanh thoát du nhân, Tri phủ đại nhân đúng là một người biết hưởng thụ thiên nhiên.

Ngô Lăng Phong vừa đi được nửa đường thì đã nhìn thấy bóng thiếu nữ mỹ lệ thướt tha từ trong khách phòng đi ra, vừa nhìn khiến hắn khựng người trước vẻ đẹp mê hồn của thiếu nữ, đương nhiên thiếu nữ chẳng ai khác chính là người mà mấy tháng trước hắn đưa đến đây – Tô Huệ Chi!

Tô Huệ Chi đến gần trước mặt Ngô Lăng Phong, khép người thi lễ thốt lên tiếng trong như ngọc:

− Ngô tướng công đến thăm, tôi sung sướng vô cùng!

Cô nàng nói một cách hết sức tự nhiên, nhưng Ngô Lăng Phong nghe thì ngây ngây trong lòng, qua một chút mới sực tỉnh vội hoàn lễ nói:
− Tô cô nương lâu nay khỏe chứ? Vị Tân đệ đệ của tôi vốn đi cùng tôi đến đây thăm cô nương, nhưng giữa đường gặp một vị lão tiền bối gọi Tân đệ đi có chuyện. Tân đệ có nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm cô nương!
Ngô Lăng Phong nói một câu này tuy không thực, nhưng nội dung thì chẳng sai với thực tế, vì chính Tân Tiệp là người đầu tiên gợi ý cho Ngô Lăng Phong đến thăm Tô Huệ Chi.
Tô Huệ Chi vội vàng khép người thi lễ nói:
− Đa tạ Ngô tướng công và vị Tân tướng công kia!
Rồi quay nhẹ người chài tay nói tiếp:
− Mời tướng công nhanh vào trong khách phòng dùng trà. Ài ... từ hôm chia tay đến giờ không ngày nào tôi không nhớ đến hai vị tướng công, ngày đêm mong chờ hai người ...
Nói đến đó chừng như nhận ra hơi quá lời, cúi mặt bẽn lẽn tránh ánh mắt của Ngô Lăng Phong.
Ngô Lăng Phong nghe trong lòng không khỏi xốn xang, bấy giờ theo chân Tô Huệ Chi vào khách phòng, tỳ nữ lập tức dâng hương trà lên.
Nhắc lại hồi mấy tháng trước, khi Tô Huệ Chi được Ngô Lăng Phong và Tân Tiệp đưa đến đây, đầu thân ở nhờ trong nhà vị Tri phủ đại nhân vốn là cựu thân với cha cô ta.
Chẳng ngờ cơ duyên đưa đến, vị Tri phủ đại nhân này họ Kim vốn được một tay cha cô ta nâng đỡ mà thành đạt như hiện tại, Kim tri phủ biết Tô Thị Lang suốt đời thanh liêm chính trực, vì nước vì dân, vậy mà cuối cùng bỏ mạng dưới tay đạo tặc, trong lòng cảm khái không cùng. Kim tri phủ đã tuổi ngoài ngũ tuần mà vẫn chưa có lấy một mụn con, bấy giờ thấy Tô Huệ Chi côi cút một mình, nên gợi ý nhận nàng làm nghĩa nữ. Tô Huệ Chi đang trong tình cảnh tứ cố vô thân, nghe thế thì xúc động không cùng, khóc bái Kim tri phủ làm nghĩa phụ, từ đó nàng ở trong Tri huyện nha phủ trở thành một vị tiểu thư. Lại nói, trong lòng cô nàng từ đó cũng không lúc nào quên được vị thiếu niên anh hùng cứu nàng thoát hiểm, có thể nói trái tim cô nàng đã rung động từ đó ... Hôm nay được Ngô Lăng Phong trở lại thăm thì vui mừng vô cùng, nói nói cười cười như một đóa mẫu đơn trong nắng xuân.
Hai người ngồi đối diện nhau trong khách phòng, hàn huyên thăm hỏi một lúc, Tô Huệ Chi chừng như chợt nhớ đến điều gì «í» lên một tiếng nói:

− Ngô tướng công thấy tôi có hồ đồ chứ! Tướng công đường xa đến đây người mệt mỏi, áo quần lấm lem, thế mà tôi cứ lao nhao không thôi. Tướng công, xin mời vào trong thay quần áo tắm rửa, nghỉ một lúc khỏe người rồi chúng ta nói chuyện cũng chưa muộn!
Nói rồi lập tức đứng lên lệnh cho tỳ nữ chuẩn bị nước và quần áo cho Ngô Lăng Phong tắm rửa.
Ngô Lăng Phong hơi chút bỡ ngỡ, nhưng thấy cũng không nên khách khí, bấy giờ theo chân tỳ nữ vào nhà trong.
Tắm rửa thay áo quần xong, Ngô Lăng Phong thấy trong người nhẹ nhàng thoải mái hẳn ra, có lẽ lâu lắm rồi hắn mới có được cảm giác dễ chịu như vậy.
Tô Huệ Chi chờ Ngô Lăng Phong tắm rửa xong, mới dẫn hắn đến phòng ngủ nói:
− Ngô tướng công trước tiên xin nghỉ ngơi một giấc, đến giờ cơm tôi sẽ cho người đến gọi!
Nói rồi, đi nhanh ra ngoài, không quên khép cửa lại cho Ngô Lăng Phong.
Ngô Lăng Phong ngả lưng trên giường, quả thật suốt cả tuần nay rong ruổi khiến hắn mệt mỏi vô cùng, khi ấy vừa đặt lưng xuống một lúc là ngủ đi lúc này chẳng hay ...
«Cốc cốc cốc».
Tiếng gõ cửa khiến Ngô Lăng Phong tỉnh giấc, bên ngoài giọng tỳ nữ hỏi vọng vào:
− Ngô tướng công tỉnh rồi chứ, mời ra dùng cơm!
Ngô Lăng Phong vươn vai ngồi dậy, cảm giác đầu tiên là trong người khỏe khoắn phấn chấn, liền đáp:
− Tại hạ ra ngay!
Ngô Lăng Phong mở cửa nhìn thấy tỳ nữ đã đứng chờ sẵn, vừa nhìn thấy hắn liền nói ngay:
− Tiểu thư chúng ta chờ tướng công trong khuê viện của tiểu thư.
Ngô Lăng Phong gật đầu nói:
− Cô nương, xin dẫn đường.
Tỳ nữ khép người thi lễ, rồi bước đi trước dẫn đường, hai người đến cuối hành lang bước qua một cánh cửa «Nguyệt Viên Môn», trong này là một tiểu viện nằm biệt lập, chung quanh hoa viên xinh nhã tuyệt đẹp. Hương của nhiều loài hoa khác nhau phảng phất khiến người ta ngửi phải trong lòng thư thản dễ chịu. Ngô Lăng Phong trong lòng tấm tắc khen chủ nhân của nó thực tao nhã.
Đến trước tiểu viện đã nhìn thấy một bàn yến tiệc dọn ra trong lương đình, bên bàn chỉ đặt hai chiếc ghế dựa, chính Tô Huệ Chi ngồi trên

ghế bên phải, nhường ghế trái cho khách là tỏ ý rất tôn trọng.
Thấy Ngô Lăng Phong bước đến, Tô Huệ Chi vội đứng lên, nhưng Ngô Lăng Phong đã ngăn lại, rồi liền ngồi xuống nói:
− Để cô nương chờ lâu, thật có lỗi!
Tô Huệ Chi nhoẻn miệng cười tươi nói:
− Ngô tướng công thực phóng khoáng, nào, chúng ta phải uống với nhau vài chén chúc mừng tao ngộ!
Nàng nói hai tiếng «chúng ta» một cách hết sức thân mật, khi nhận ra có chút không thỏa đáng thì ửng hồng má lên cúi đầu che giấu nụ cười, rồi nhanh tay rót đầy hai chén rượu.
Ngô Lăng Phong chẳng để ý, lập tức nâng chén lên nói:
− Tô cô nương, mời!
Rồi ngửa cổ uống cạn một hơi, chén rượu bồ đào thơm ngọt khiến tinh thần sảng khoái.
Tô Huệ Chi chỉ nhấp môi một chút, nhưng má lại càng hồng lên, chẳng hiểu có phải do mấy giọt men gây nên?
Rượu qua được ba tuần, Ngô Lăng Phong cũng khuyến khích nàng uống một chén, dưới ánh đèn khuôn mặt Tô Huệ Chi giờ đây ửng lên như một quả hồng đào.
Tô Huệ Chi đặt chén xuống, đột nhiên ngưng mắt nhìn Ngô Lăng Phong thấp giọng nói:
− Hôm ấy tôi thấy vị Tân ... tướng công gọi Ngô tướng công là đại ca, thực thân thiết làm sao, trong lòng tôi rất ngưỡng mộ. Tôi ... tôi ...
Nàng ấp úng một lúc mới nói được hết câu:
− Tôi nghĩ, nếu như có ngày nào đó được gọi tướng công là đại ca, được thế thì hay biết bao!
Ngô Lăng Phong thấy cô nàng uống xong chén rượu thì thần thái hoạt bát thêm lên, nét mỹ lệ giờ đây càng tăng phần mị lực đáng yêu, sợ phật ý cô nàng, liền cười nói:
− Tôi trước giờ đơn độc một mình, cũng rất muốn có được một vị muội muội như cô nương!
Tô Huệ Chi nghe sung sướng như không còn gì hơn, cười tươi nói:
− Đại ca, thật sao? Đại ca từ nay cũng không được gọi tiểu muội là Tô cô nương. Mẹ thường gọi tiểu muội là Tiểu Huệ, đại ca cũng nên gọi muội là Tiểu Huệ nhé!
Ngừng lại một chút, cô ta lại nói tiếp:
− Đại ca, sau khi đại ca đi rồi tiểu muội thực rất nhớ đại ca, ngày ngày chỉ ngóng đại ca quay lại thăm. Muội trong lòng thầm tin có ngày đại ca nhất định sẽ quay lại thăm muội, giờ thì quả đúng như thế! Hi hi ...

Nàng nói cười một cách hết sức hồn nhiên, Ngô Lăng Phong càng nhìn càng thấy lòng xao xuyến. Chừng như không nén được tình cảm dâng lên trong lòng, buột miệng gọi lên:
− Tiểu Huệ muội muội, ta ... là ...
Nói đến đó, chừng như có gì chặn lại trong cổ khiến Ngô Lăng Phong không nói tiếp hết lời.
Tô Huệ Chi chớp chớp đôi mắt đen lay láy ngước nhìn Ngô Lăng Phong, tiếp lời nói:
− Đại ca không cần nói nhá! Tiểu muội biết ... đại ca cũng nhớ tiểu muội, đúng chứ?
Ngô Lăng Phong chỉ nhìn nàng ậm ừ chưa nói, Tô Huệ Chi phụng phịu tiếp:
− Nghĩa phụ thấy muội ngày nào cũng buồn buồn không vui, cứ ngỡ là muội sinh bệnh. Đại ca, thực ra trong lòng muội ngày đêm nhớ đại ca day dứt mà ăn không thấy ngon, đại ca ... đại ca không nên rời muội nữa nhé!
Nói đến cuối câu, giọng nàng thân mật lẫn khẩn cầu.
Ngô Lăng Phong nghe cô nàng thổ lộ thâm tình thì lòng cũng xao xuyến mạnh.
Tô Huệ Chi ngồi nhích người gần lại hắn tự lúc nào không hay, làn hương trinh nữ nhè nhẹ phảng phất vào mũi khiến đầu óc hắn ngây ngây.
Ngô Lăng Phong vốn không quen uống rượu, lúc này uống mấy tuần thì đầu óc lâng lâng, ngước mắt nhìn Tô Huệ Chi thấy nàng nhìn lại mình, trong khoảng khắc ấy bốn mắt chứa đầy bao lời nói, cứ nhìn nhau như thầm trao ý nghĩ.
Không gian như ngưng lại, thời gian như ngừng trôi, có thể nghe thấy hơi thở và trái tim của nhịp đập hai người ...
Qua đi một lúc, Ngô Lăng Phong chừng như không nén nổi cảm xúc trong lòng mình, giơ tay nắm lấy tay Tô Huệ Chi, giọng run run thốt lên:
− Tiểu Huệ, muội thật đẹp.
Tô Huệ Chi hai má giờ đây đỏ bừng lên, vừa thẹn vừa ngọt ngào trong lòng, nàng dần nhẹ tay nhưng vẫn không có ý rút tay khỏi tay Ngô Lăng Phong, thân hình mảnh mai của nàng rung lên nhè nhẹ, chứng tỏ hương lòng xôn xao rất mạnh!
Ngô Lăng Phong bàn tay ấm áp càng lúc càng nắm chắc bàn tay mềm mại của Tô Huệ Chi như tìm cảm giác ấm cúng, hai người lặng im bên nhau một lúc nữa, Ngô Lăng Phong thổn thức gọi lên:
− Muội muội ...

Tô Huệ Chi bẽn lẽn ngước mắt nhìn chàng nói:
− Đại ca, chuyện gì ?
Ngô Lăng Phong hít sâu một hơi như để lấy can đảm, nói:
− Ta ... ta muốn ... ta muốn ... hôn lên đôi mắt xinh đẹp của muội!
Tô Huệ Chi vừa thẹn vừa hoảng, nhưng lòng thì lại thấy hạnh phúc, một cảm giác mâu thuẫn khởi lên trong lòng, nhưng cứ nhìn ánh mắt trìu mến của Ngô Lăng Phong nhìn nàng thì nàng chẳng thể nào cự tuyệt được, mà thật tình nàng cũng không muốn cự tuyệt ...
Cuối cùng nàng khép hờ mắt lại chờ đợi ...
Hai cánh môi nóng bỏng của Ngô Lăng Phong đặt nhẹ lên mắt nàng, khiến thân hình nàng rung lên, hơi thở thô tháp, mà tim cũng đập loạn lên.
Thực tình, từ ấu thời đến giờ Tô Huệ Chi chỉ sống trong vòng tay người cha tội nghiệp, chưa từng tiếp xúc với nam nhân, lúc này đây những cảm giác khó tả nhất cứ đến dần khiến nàng ngây ngất như muốn lịm đi.
Ngô Lăng Phong đặt một nụ hôn dài trên đôi mắt nàng mà cũng run lên vì xúc động mạnh.
Bấy giờ hai người hàn huyên tâm sự đến khuya mới tan cuộc, Ngô Lăng Phong chia tay Tô Huệ Chi về phòng nghỉ.
Hôm sau Ngô Lăng Phong định chia tay lên đường, nhưng Tô Huệ Chi nài nỉ mãi cuối cùng Ngô Lăng Phong đành lưu lại trong phủ mấy hôm nữa.
Tô Huệ Chi biết Ngô Lăng Phong còn mang nặng thù cha chưa trả cho nên cũng không dám giữ chân chàng lại lâu hơn ...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 34
Hằng Hà Tam Phật

Đông hải sóng lớp lớp xô đất liền ...
Trên Đại Trấp Đảo, ánh tà dương chói chang chiếu xuống phủ một màu vàng ối len những cánh rừng cây, sóng biển ánh lên những tia nắng chiều lấp lánh như muôn ngàn ánh bạc ... Một chiếc thuyền nhỏ từ từ tiến nhanh vào bờ, tuy đáy thuyền đã thấy chạm cát, nhưng cách vùng cát khô phải còn đến cả trượng. Trên thuyền có hai người, ngồi đầu mũi thuyền là một lão tăng thần thái thanh cao thoát tục, đuôi thuyền lại là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, không nói cũng biết

bọn họ chính là Bình Phàm đại sư và Tân Tiệp.
Trên Khuê Sơn, Tân Tiệp sau khi đánh bại Kim Lỗ Ách của Thiên Trúc thì cái danh «Mai Hương Thần Kiếm» lập tức chấn động võ lâm, đâu đâu cũng nghe người ta tán tụng uy danh của chàng. Thế nhưng, chuyện này thì ai ai cũng biết, mà riêng bản thân chàng thì không một mảy may biết đến, bởi vì sau khi đánh thắng Kim Lỗ Ách thì lập tức bị Bình Phàm đại sư kéo chạy đi như ma đuổi, chàng chẳng biết có chuyện gì quan trọng khiến lão phải mang chàng đi gấp như thế, nhưng chàng không thể kháng cự lại được, đành cứ theo chân lão ta.
Cho đến lúc này chàng mới biết được Bình Phàm đại sư đưa chàng đến Đại Trấp Đảo, chàng đã mấy lần hỏi Bình Phàm đại sư có chuyện gì chăng, nhưng Bình Phàm đại sư chung quy chỉ mỉm cười không đáp, hoặc có đáp chăng thì cũng chỉ một câu đại loại:
− Đằng nào thì ngươi theo ta cũng chỉ có tốt cho ngươi mà thôi!
Tân Tiệp thâm tâm vô cùng khâm phục thần lực của Bình Phàm đại sư, đồng thời bản lĩnh thân thủ của chàng thành tựu là nhờ vào công lớn của lão tăng, cho nên chàng biết Bình Phàm đại sư nghĩ ra điều gì thì cũng có lợi cho chàng là điều không thể chối cãi được. Vì thế, chàng cũng không tiện truy hỏi, mà lẳng lặng theo chân lão đến đây.
Bình Phàm đại sư dọc đường thấy chàng trầm ngâm im lặng thì cũng chẳng hỏi han gì, cứ vui cười rồi nghêu ngao ngâm vịnh cứ như không có chuyện gì xảy ra, còn Tân Tiệp thì ngồi đầu thuyền thừ người ra với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu, nhất là trận đánh vừa rồi với Kim Lỗ Ách, từng chiêu từng thức trong trận đấu lần lượt hiện lại trong đầu chàng.
Chàng nghĩ:
“Kim Lỗ Ách xem ra chỉ mới chừng tuổi ba mươi, thế mà bản lĩnh thật phi thường, ta hấp thụ được kiếm pháp của cả Bình Phàm đại sư và Mai thúc thúc, công lực sở học cũng không tồi chút nào, thế mà rõ ràng còn chưa phải là đối thủ của hắn. Nếu như, chẳng phải lúc sắp lâm đấu Bình Phàm đại sư truyền thụ thêm cho ta một chiêu kiếm đó, thì ta thực khó mà đánh thắng được hắn. Ài ... thế mới biết võ học vô cùng tận, ta không thể khinh xuất ngạo thị ...”.
Nguyên lai chàng đấu cả trăm hiệp mới nhận ra được yếu điểm của Kim Lỗ Ách là mạnh thượng bàn mà nhược hạ bàn, giả sử như người khác mà thủ kín hạ bàn thì có lẽ một chiêu kiếm đó cũng có thể thất hiệu chăng? Nhưng lập tức chàng lại nghĩ:
“Ta chẳng lẽ cũng không thể đem chiêu tuyệt kiếm đó biến hóa thêm hay sao? Không nhất thiết chỉ tấn công vào hạ bàn, như vậy thì uy

lực của nó không thể nói giới hạn chừng ấy thôi!" Nghĩ đến đó, chàng phấn chấn buộc miệng reo lên:
− A, tuyệt thật! Tuyệt thật!
Bình Phàm đại sư chừng như đọc được mọi ý nghĩ trong đầu chàng, tiếp lời chàng, nói:
− Ha ha ... chờ chút nữa ngươi càng thấy tuyệt hơn!
Tân Tiệp định thần lại ngước mắt nhìn thì thấy Bình Phàm đại sư chính đang nhìn mình mà cười, bất giác đỏ mặt ngớ người ...
Bình Phàm đại sư nói tiếp:
− Oa nhi, ngươi đang nghĩ về chiêu kiếm lão nạp truyền thụ cho ngươi chứ gì, điểm kỳ diệu còn nằm phía sau kia ... Ái ...!
Đột nhiên thuyền giật mạnh một cái rồi khựng lại, nguyên là đáy thuyền chạm hẳn vào nền cát mới ngừng lại đột ngột.
Bình Phàm đại sư la lên:
− Đến rồi! Oa nhi, nhanh lên bờ!
Nói rồi, chẳng thấy lão thi triển thân pháp thế nào, nhưng thân hình lướt lên không đảo một vòng rồi đáp vào bờ, đến một hạt cát cũng không thấy tung lên, càng kỳ diệu hơn là con thuyền không hề bị chấn lực mà di chuyển về sau.
Tân Tiệp kinh ngạc thầm nghĩ:
"Tung người nhảy ra ngoài năm sáu trượng không phải là điều kỳ lạ, nhưng thuyền không bị chút di chuyển cứ như lão không hề nương lực vào sàn thuyền thì mới là điều kỳ lạ, khinh thân này quả là cao siêu tuyệt thế, ta ... ta chỉ e học thêm vài mươi năm công phu nữa cũng chưa bì kịp!
Bấy giờ chàng cũng vận kình lực tung người nhảy lên không, bằng một thế «Lý ngư đảo đỉnh» trên không rồi đáp vào bờ nhẹ nhàng như chiếc lá, con thuyền nhỏ lắc lư rất nhẹ. Công phu này tuy rằng không bằng Bình Phàm đại sư, nhưng phóng mắt trong thiên hạ thì cũng không có được mấy người như vậy.
Bình Phàm đại sư gật đầu cất tiếng cười kha khả nói:
− Oa nhi, ngươi khá lắm, giờ nhanh theo ta, có chuyện muốn nói với ngươi ...
Nói rồi cứ cất bước đi sâu vào trong đảo, nhìn thấy lão bước từng bước khoan thai, thế nhưng tốc độ thì nhanh không tưởng.
Tân Tiệp thoáng chút ngớ người, rồi vội tung chân phóng chạy theo lão, phút chốc đã rẽ vào một khu rừng, phía trước đã nhìn thấy thấp thoáng mái thảo am, chính là nơi tịnh tu của Bình Phàm đại sư.
Hai người đến trước nhà, Bình Phàm đại sư đẩy cửa bước nhanh vào trong, tuy gọi là thảo am nhưng Tân Tiệp nhìn chỉ thấy một ngôi

nhà tranh ọp ẹp lại nhếch nhác. Thế nhưng, bên ngoài thấy vậy, song vào trong lại rất mát mẽ dễ chịu, đầy đủ ánh sáng, trên nền đất còn phủ một tấm thảm cỏ, khiến Tân Tiệp không khỏi ngạc nhiên.
Bình Phàm đại sư nắm lấy một chiếc ghế nhìn như ghế tựa, cười nói:
− Cái này ta tự làm lấy, thế nào chứ?
Tân Tiệp nhoẽn miệng cười nói:
− Rất tốt, rất tốt, chỉ có điều ...
Bình Phàm đại sư chau mày hỏi:
− Có điều gì?
Tân Tiệp đáp:
− Có điều hơi bẩn một chút!
Bình Phàm đại sư cười lên ha hả, thuận tay phất nhẹ một cái trên mặt ghế, năm vết dấu tay thấy rất rõ, quả nhiên mặt ghế đầy bụi.
Tân Tiệp không nén nổi liền lên tiếng hỏi ngay:
− Thực ra tiền bối gọi vãn bối đến đây có chuyện ...
Bình Phàm Đại sư liền cắt ngang lời chàng:
− Ngươi không phải nóng vội, chốc nữa ta sẽ nói cho ngươi biết ... Ừm, oa nhi, ngươi thử nói xem, trên đời này cái gì đáng sợ nhất nào?
Tân Tiệp bất ngờ nghe hỏi một câu này thì khựng người trố mắt nhìn lão, lắp bắp đáp:
− Vãn bối không biết ... tiền bối muốn nói đến phương diện nào?
Bình Phàm đại sư nói:
− Ta hỏi ngươi loại người nào khó đối phó nhất?
Tân Tiệp ngẩn người, rồi lắc đầu chẳng đáp được.
Bình Phàm đại sư bỗng nghiêm nét mặt nói:
− Oa nhi, ta nói cho ngươi biết, trong thiên hạ khó đối phó nhất chính là ...
đàn bà ...
Tân Tiệp «í» lên một tiếng, chàng thật hết sức bất ngờ trước điều này, bật cười thành tiếng chẳng nén được hiếu kỳ bèn hỏi lại:
− Sao chứ?
Chẳng ngờ Bình Phàm đại sư chỉ mỉm cười mà không đáp. Mặc cho Tân Tiệp thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng mơ hồ chẳng hiểu gì, chỉ trố mắt nhìn lão.
Qua đi một lúc, Bình Phàm đại sư cất tiếng cười phá lên nói:
− Oa nhi, ngươi thử nói xem quyền cước công phu của lão nạp thế nào chứ?
Tân Tiệp suy nghĩ một chút rồi thành thật đáp:
− Quyền kiếm của đại sư có thể nói là tuyệt đỉnh thiên hạ ...

Bình Phàm Đại sư lại cười nói:
− Thế sao? Ừm ... ngươi thử xem chiêu này!
Nói rồi chỉ thấy trừu thủ phất lên, song chưởng đánh ra, nghe chưởng phong cực nhẹ đến Tân Tiệp đứng chỉ ngoài nửa bộ mà chẳng nghe thấy tiếng, hỏa hầu công phu này quả thực đã đạt đến thượng thừa. Bình Phàm Đại sư biến hóa liền một hơi ba chưởng, Tân Tiệp giờ đây nhãn lực đã tăng tiến rất nhiều, chàng chăm chú nhìn không sót một chi tiết nhỏ. Đợi Bình Phàm đại sư múa xong, chàng liền gật đầu nói:
− Vãn bối hiểu ...
Bình Phàm Đại sư cười lớn, đột nhiên tung người nhảy ra khỏi nhà nói lớn:
− Oa nhi, nhanh ra ngoài này ta dạy cho ngươi pho chưởng pháp này!
Tân Tiệp vui lên liền nhảy ra ngoài theo lão, chàng chưa kịp nói một tiếng cảm tạ thì Bình Phàm đại sư đã bắt đầu giảng giải về chiêu thức của chưởng pháp. Tân Tiệp ngưng thần im lặng lắng nghe không sót một chữ nào, càng nghe chàng càng thấy mới lạ kỳ diệu, đúng là nghe điều chưa từng được nghe, từng chiêu chưởng đều là tinh diệu tuyệt luân. May mà Tân Tiệp căn cơ đã vững, nghe đâu hiểu đó, nên mới lĩnh hội được một cách nhanh chóng.
Thời gian có đến một canh giờ trôi qua, Tân Tiệp nghe giảng xong thì trời đã đổ hoàng hôn, Bình Phàm đại sư ngừng lại cười nói:
− Tốt, tốt, giờ thì ngươi nhanh theo đó mà luyện, lão nạp vào trong chuẩn bị cơm cà cho ngươi!
Nói rồi lão quay người đi nhanh vào trong nhà, Tân Tiệp còn lại một mình bắt đầu luyện chưởng pháp vừa hấp thụ được ...
Từ đó ngày nào chàng cũng tịnh tâm khổ luyện, càng luyện chàng càng thấy được chỗ ảo diệu biến hóa không cùng của nó, có ngày chàng luyện quên cả cơm nước.
Đến ngày thứ tám, Tân Tiệp luyện được sáu mươi chiêu chưởng pháp, chàng vui mừng khôn tả, nhưng đến khi ấy thì trong đầu tự nhiên mới nghĩ:
“Bình Phàm đại sư chẳng lẽ chỉ mang ta ra đảo này để dạy chưởng pháp thôi hay sao?
Dọc đường lão nhân vẻ rất thần mật, chừng như còn có chuyện gì chưa muốn nói ra chăng? A ... mà ta cũng còn rất nhiều chuyện để làm, chẳng lẽ ở mãi trên đảo này ...”.
Nghĩ rồi chàng định tìm gặp Bình Phàm Đại sư nói chuyện, nhưng đúng vừa lúc ấy thì sau lưng chàng tiếng cười của Bình Phàm đại sư

vang lên, nói:
− Oa nhi, sao không luyện tiếp, gặp gì trở ngại chăng? Ha ha ... cũng không trách được, pho chưởng pháp này gọi là «Không Không Chưởng Pháp», lão nạp gần đây mới nghiên cứu ra, đương kim thiên hạ chỉ e không có người nào đỡ nổi bảy mươi hai chiêu này ... Ưm, ngươi thấy ta có hồ đồ không chứ, với công lực của ta thì đương nhiên khó có người nào chống cự nổi bảy mươi hai chiêu ...
Tân Tiệp nghe thế thì buộc miệng hỏi:
− Thế còn công lực của vãn bối thì sao?
Bình Phàm đại sư cười vang ha hả nói:
− Ngươi cứ luyện thành rồi sẽ tất biết!
Tân Tiệp nghe thì trên mặt tỏ ra đắc ý, trong lòng thầm nghĩ:
“Cũng được, ta cứ luyện cho thành rồi sẽ hiểu hết!”.
Bình Phàm đại sư đột nhiên hỏi:
− Oa nhi, pho chưởng pháp này hại ta cả tháng không ngủ mới nghĩ ra được, ngươi học thành tựu rồi định tạ ơn ta thế nào đây?
Tân Tiệp lúc này lòng đang hớn hở, nghe thế thì sắc mặt nghiêm túc nói:
− Đại sư có gì sai khiến vãn bối, vãn bối quyết chẳng bao giờ từ chối!
Bình Phàm Đại sư cười lớn nói:
− Ngươi có chấp nhận với ta một chuyện không? Ta cũng nói trước là chuyện này với ngươi cực kỳ dễ làm ...
Tân Tiệp hơi chột dạ, nhưng chẳng vì thế mà khiến chàng suy nghĩ đắn đo nhiều, chàng liền gật đầu khí khái đáp:
− Đừng nói là một chuyện, dù mười chuyện thì cũng chẳng sao!
Bình Phàm đại sư gật đầu cười lớn nói:
− Hảo! Thế thì ngươi trước tiên cứ luyện cho thành đi, sau này rồi nói ...
Nói rồi lão ta quay vào trong nhà, mặc cho Tân Tiệp một mình bên ngoài làm gì thì làm.
«Không Không Chưởng Pháp» tuy chỉ bảy mươi hai chiêu, nhưng bên trong thì biến hóa thiên hình vạn trạng thành trăm chiêu nghìn thức, quả không thẹn là kiệt tác của Bình Phàm đại sư. Tân Tiệp tuy chuyên tâm lĩnh hội hết toàn bộ bảy mươi hai chiêu, nhưng đó cũng chỉ mới là chiêu chính thức, còn cả một pho biến hóa kỳ ảo vô cùng của nó thì chẳng sao lĩnh ngộ cho hết được.
Lại mười ngày nữa qua đi, Tân Tiệp bất tri bất giác đã lưu chân lại trên Đại Trấp Đảo được nửa tháng trời, bấy giờ mới tạm coi là toàn pho «Không Không Chưởng Pháp» của Bình Phàm đại sư đã được chàng hấp thụ hết.

Hôm ấy, vừa ăn tối xong hai người ngồi uống trà với nhau trước sân nhà, Bình Phàm đại sư thốt nhiên hỏi chàng:
− Oa nhi, ngươi nói xem trên đời này người nào khó đối phó nhất?
Tân Tiệp ngớ người thầm nghĩ:
“Sao lão ta tự nhiên hỏi lại câu này nhỉ?
Chẳng lẽ liên quan đến một người đàn bà nào sao ...” Nghĩ thế, bất giác mặt chàng ửng hồng, gượng cười đáp:
− Chẳng phải tiền bối đã nói là đàn bà đó sao?
Bình Phàm đại sư vỗ chân đánh đét một tiếng, cười vang ha hả nói:
− Đúng! Đàn bà là khó giữn mặt nhất, đối đầu với họ thì chỉ có thiệt thôi!
Tân Tiệp thấy mình đoán có lẽ không sai, chau mày nghĩ nhanh:
“Đại sư mà hiềm khích với nữ nhân nào nhỉ?” Liền lúc ấy lại nghe Bình Phàm đại sư nói tiếp:
− Ngươi từng gặp qua Ni bà trên Tiểu Trấp Đảo rồi, đó chính là một trong những người khó giữn mặt nhất trong đám đàn bà. Lão nạp thách đấu với bà ta trước giờ chưa khi nào thắng cuộc, lần trước ta bị «Quỷ Môn Đại Trận» của bà ta giam khốn đến cả mười năm, may mà trời còn có mắt mới không chôn vùi danh tiếng của ta. Thế nhưng, lần thua chua chát ấy quá nặng nề, khiến ta phát trọng thệ một điều ...
Nói đến đó lão bỗng dừng lại, Tân Tiệp nôn nóng vội hỏi:
− Tiền bối trọng thệ gì?
Bình Phàm Đại sư nghiêm nét mặt nói:
− Ta phát thệ từ nay sẽ không bao giờ động thủ với nữ nhân ...
«A», Tân Tiệp bất ngờ buột miệng la lên một tiếng, rồi bật cười nói:
− Thế thì không xong rồi!
Bình Phàm đại sư chau mày bạc hỏi:
− Sao chứ?
Tân Tiệp đáp:
− Nếu như Huệ đại sư tìm đến đây thách đấu, há chẳng phải tiền bối thiệt thòi lắm sao?
Bình Phàm đại sư la lên:
− Ta biết là ngươi thông minh, chính tháng trước đây, Ni bà kia cho bồ câu đưa thư đến đây khiêu chiến với ta, nói là bà ta gần đây sáng chế ra được một pho chưởng pháp và khoe là cực kỳ ghê gớm, muốn đấu cùng ta một trận phân thắng bại. Ta hồi thư đáp lại không ứng chiến, chẳng ngờ mụ Ni bà kia ác thật, chẳng chịu để yên cho ta, mà lu loa lên rằng ta sợ không dám ứng chiến với mụ ta. Ta càng nghĩ càng thấy tức giận, cho nên ... ta mới tìm ngươi đó!

Tân Tiệp thấy kỳ, chau mày hỏi:
− Tìm vãn bối ư?
Bình Phàm Đại sư đắc ý cười lớn nói:
− Đúng thế, ta nói muốn nhờ ngươi một chuyện chính là nhờ ngươi dùng pho chưởng pháp mà ta mới truyền thụ cho ngươi để đấu với Ni bà kia ...
Vừa nghe một câu này thì Tân Tiệp giảy nảy la lên:
− Không được ...
Bình Phàm Đại sư chừng như hiểu tâm trạng của chàng, vội trấn an:
− Đừng sợ, pho chưởng pháp của ta chính là chuyên môn trấn áp chưởng pháp của Ni bà kia, ngươi cứ yên tâm chẳng bao giờ thua!
Tân Tiệp lắc đầu nói:
− Không phải vì điều này ...
Bình Phàm Đại sư cắt ngang nói ngay:
− A! Hay là ngươi sợ lão Ni bà kia công lực thâm hậu? Ngươi nghĩ xem, nếu như ngươi dùng pho chưởng pháp này mà cầm cự được với bà ta hai trăm chiêu, chẳng lẽ bà ta không tự thấy thẹn mà nhận thua?
Tân Tiệp vẫn lắc đầu nguầy nguậy nói:
− Không phải vì điều này ...
Bình Phàm đại sư không vui gắt giọng hỏi:
− Vì sao chứ?
Tân Tiệp tình thật đáp:
− Huệ đại sư từng dạy cho vãn bối «Cật Ma Thần Bộ», vãn bối làm sao lại động thủ với lão ni được chứ?
Bình Phàm đại sư nghe thì cười phá lên kha khả nói:
− Ta cứ ngỡ là nguyên nhân nào ghê gớm, thì ra chỉ là chuyện nhỏ này.
Chuyện này thì chẳng có gì quan trọng, ngươi với bà ta đằng nào cũng không phải đấu một trận trí tử kia mà? Vả lại, ngươi đã chấp nhận lời ta, chẳng lẽ giờ đây ngươi hối hận mà không làm được sao?
Một câu nói này thì khiến cho Tân Tiệp chẳng còn biết ăn nói gì được nữa, chỉ thầm kêu khổ trong lòng chứ biết gì hơn.
Bình Phàm đại sư dứt khoát buông một câu:
− Nghỉ sớm, ngày mai lên đường!
Trên Tiểu Trấp Đảo quái thạch từng cột cao quá đầu người, trông cứ như một rừng người thành động thành hàng xếp giữa trời không trấn giữ đảo hoang này.
Tân Tiệp không còn lạ gì với Tiểu Trấp Đảo, khi thuyền còn xa chàng đã nhìn thấy rừng quái thạch trắng xám trên đảo, trong đầu chàng lập

tức hiện lên chuyện kỳ ngộ lần trước với những nhân vật đỉnh danh giang hồ, bất giác những cảm xúc kỳ lạ dâng lên trong lòng.
Bình Phàm đại sư ngược lại hai tay phất mạnh mái chèo khiến cho con thuyền cứ lướt đi nhanh như một mũi tên hướng vào đảo, những con sóng bạc đầu cứ bị rẽ ra hai phía trắng xóa.
Thuyền vừa đến bờ, hai người liền tung vọt nhanh lên bờ, Bình Phàm đại sư chân vừa chạm đất đã lớn tiếng gọi:
− Lão ni bà, ta đến ứng chiến đây!
Chẳng mấy chốc liền thấy trong rừng quái thạch một bóng nhân ảnh lướt nhanh ra, chỉ mấy cái tung người đã đến trước mặt Tân Tiệp và Bình Phàm đại sư hai người, không nói cũng biết chính là vị Tiểu Trấp Đảo chủ Huệ đại sư.
Tân Tiệp định bước lên bái kiến, nhưng Huệ đại sư liền phất tay một cái đẩy người chàng lùi ra sau, miệng la lên:
− Miễn đi!
Tân Tiệp chỉ nhận thấy một cỗ kình lực cường mà không mãnh liệt, chàng không trụ được phải thoái lui hai bước, nhưng vẫn khấu kiến được Huệ đại sư.
Huệ đại sư «í» lên một tiếng vẻ ngạc nhiên, trố mắt nhìn Tân Tiệp nói:
− Ừm, công lực của ngươi tăng tiến không ít!
Tiếp rồi chuyển ánh mắt không mấy thảo thiện nhìn Bình Phàm đại sư nói:
− Ta đã quá rõ lần trước lão hòa thượng ngươi báo thư không tiếp chiến chỉ là kế hoãn binh mà thôi. Hừ ... cả tháng nay hòa thượng ngươi vùi đầu vào đâu nghiên cứu ra được độc môn công phu nào rồi? Giờ định dùng môn công phu mới sáng chế kia ra đấu với bần ni chăng?
Bình Phàm đại sư chờ cho Huệ đại sư nói xong mấy câu mỉa mai mình rồi, mới chấp tay trước ngực hơi cúi đầu thi lễ nói:
− Lão ni bà, ta lần này tuy đến ứng chiến, nhưng tình hình có khác ...
Huệ đại sư «hừ» một tiếng không nói gì.
Bình Phàm đại sư lại nói tiếp:
− Ta không đấu với lão ni bà, chưởng pháp của ta đã truyền thụ cho oa nhi này, chính hắn sẽ cùng lão ni bà quá chiêu tỷ đấu!
Huệ đại sư nghe thì bỗng ngửa cổ cười dài, chừng như một câu này của Bình Phàm đại sư không thấu tình đạt lý!
Bình Phàm đại sư bị cười thì phẫn nộ nói:
− Cười gì chứ?
Huệ đại sư nói:

− Không dám ứng chiến thì thôi, cớ gì lại bày ra chuyện này, bần ni hôm nay xem như khai nhãn giới! Hắc hắc ...
Bình Phàm đại sư nghe thì đột nhiên ngửa mặt cười dài. Huệ đại sư nín bặt «hừ» một tiếng lạnh lùng chẳng cần đến ý đến. Bình Phàm đại sư cũng mặc bà ta cứ tiếp tục cười ngặt nghẽo, lão nội lực thâm hậu dồn ra trong tiếng cười khiến cả sơn lâm chấn động, khiến Huệ đại sư chẳng thể nào nén nổi thét lên:
− Ngươi cười gì chứ?
Bình Phàm đại sư lúc ấy mới ngừng tiếng cười nói:
− Không dám ứng chiến thì thôi, chớ nên kiếm cớ như vậy, lão nạp hôm nay xem như được khai nhãn giới!
Một câu này rõ ràng là nhại lại câu vừa rồi của Huệ đại sư, khiến bà ta vừa giận vừa kinh ngạc thốt lên hỏi lại:
− Không dám ứng chiến ư?
Bình Phàm đại sư chỉ tay vào Tân Tiệp hỏi:
− Ngươi có dám động thủ với hắn không?
Huệ đại sư «hừ» một tiếng, đuôi mắt liếc nhanh Tân Tiệp một cái. Đương nhiên với bà ta thì chẳng lạ gì với thiếu niên này.
Bình Phàm đại sư không chịu đấu chưởng với Huệ đại sư, mà Huệ đại sư lại không chịu động thủ với Tân Tiệp, cứ thế khiến cho cục diện rơi vào tình trạng khó xử. Qua đi một lúc, Bình Phàm đại sư thốt nhiên bật cười nói:
− Có rồi, có rồi!
Huệ đại sư trừng mắt hỏi:
− Có gì?
Bình Phàm đại sư cười nói:
− Ta đã có một cách này khiến được cả hai bên, ta đã truyền cho oa nhi này chưởng pháp ta mới sáng chế ra, giờ lão ni bà cũng nên truyền chưởng pháp của bà cho hắn. Sau đó bảo hắn dùng chưởng pháp của bà đấu với ta, lại dùng chưởng pháp của ta đấu với bà, chưởng pháp ai kém thì sẽ biết ngay!
Huệ đại sư lạnh giọng nói:
− Đấu pháp này nghe ra cũng không tồi, nhưng ... có điều chưởng pháp của ta tốn bao nhiêu tâm huyết mới chế thành, há có thể dễ dàng mang ra truyền thụ cho tiểu oa nhi này?
Bình Phàm đại sư thấy mình khó khăn lắm mới tìm ra được đấu pháp, thế mà bị Huệ đại sư từ chối, bất giác phẫn nộ thét lớn:
− Ngươi sợ hắn bản lĩnh vượt qua mình chàng? Lão ni bà, ta không ngờ ngươi bủn xỉn đến thế, chúng ta không đấu thì thôi!
Nói rồi quay ngoắc người định bước đi, Huệ đại sư chừng như không

nhịn nổi liền la lên:
− Đấu thì đấu ... Hừ ... quỷ hòa thượng, ngươi lắm kế đa mưu!
Nói với Bình Phàm đại sư bằng một giọng hậm hực, nhưng rồi quay nhìn Tân Tiệp hạ giọng nói tiếp:
− Oa nhi, ngươi theo ta qua bên kia, ta truyền cho ngươi chưởng pháp ... quỷ hòa thượng ngươi chớ nhìn lén!
Bình Phàm đại sư nghe thế thì cất tiếng cười kha khả nói:
− Hòa thượng ta há thèm đến mấy chiêu trói gà của lão ni bà ngươi sao?
Ha ha ha! Ta sang bên kia cho ngươi yên tâm!
Nói rồi lão lắc lư thân hình bước đi về hướng đông đảo. Huệ đại sư bấy giờ mang Tân Tiệp về phía tây đảo, bắt đầu truyền chưởng pháp cho chàng.
Tân Tiệp vô tình ngộ kỳ duyên mà được hai vị cao nhân thế ngoại truyền thụ cho hai môn chưởng pháp cao tuyệt, thực là một chuyện không còn gì vui mừng hơn. Chàng vốn biết ba nhân vật gọi là Thế Ngoại Tam Tiên này vốn không hề nhận đệ tử, cho nên cơ hội nghìn năm có một này chẳng bao giờ có thể bỏ qua, bấy giờ chuyên tâm mà thụ học.
Chẳng ngờ, pho chưởng pháp này của Huệ Đại sư còn kỳ quái hơn cả chưởng pháp của Bình Phàm đại sư, chàng ngộ tính rất cao, lại có căn cơ vững chắc, thế mà sau năm ngày cũng chỉ mới hấp thụ được một nửa, bất giác thầm nghĩ:
“Chẳng ngờ bà ta còn có một pho chưởng pháp quái lạ đến quỷ thần cũng không lường được, nếu phối hợp cùng với thân pháp tuyệt học «Cật Ma Thần Bộ», thì e rằng «Không Không Chưởng Pháp» của Bình Phàm đại sư thâm diệu hơn nữa cũng không thắng nổi!”.
Bấy giờ trời vừa đúng ngọ, chàng vừa luyện công sáng xong thì đột nhiên một bóng người lướt nhanh tới, hai người quay nhìn thì nhận ra ngay chính là Bình Phàm đại sư.
Huệ Đại sư chau mày thét lên:
− Quỷ hòa thượng này chạy đến đây làm gì chứ?
Bình Phàm đại sư vẻ mặt hớt hãi, chân vừa tới nơi liền nói ngay:
− Chúng ta hoãn lại trận tỷ đấu này, trên Đại Trấp Đảo đã xảy ra chuyện rồi, ta phải nhanh trở về ...
Vừa nói lão vừa chìa tay giơ ra một vật, hai người nhìn thì thấy một con tiểu phi ưng bị chết từ bao giờ trong tay lão ta, ngay yết hầu nó có một mũi phi tiễn nhỏ màu xanh.
Tân Tiệp nhận ra được con tiểu ưng này chính là loài chim ưng được Bình Phàm đại sư nuôi trên Đại Trấp Đảo, có lẽ bị người nào đó

dùng phi tiễn bắn trúng, nhưng cố bay đến đây mới chết.
Bấy giờ ba người cùng nhau xem ngọn phi tiễn kia, thấy nó là một loại ám khí hết sức kỳ lạ mà chừng như không có ở Trung Nguyên, trên thân tiễn có ba chữ rất nhỏ.
Tân Tiệp cố chăm mắt ngưng nhìn mới nhận ra ba chữ viết theo kiểu cổ lệ «Kim Lỗ Ách».
− Kim Lỗ Ách!
Tân Tiệp thất thanh đọc lớn lên, rồi đưa cho Bình Phàm đại sư xem, Bình Phàm đại sư phát nộ giận dữ thét lớn:
− Thì ra tên tặc tử người Di này. Hừ ... dám cả gan giết tiểu phi ưng của ta ...
Nói rồi quay người bỏ chạy, Tân Tiệp nghĩ nếu đã là Kim Lỗ Ách thì chắc chắn muốn tìm mình để phục thù rửa nhục, bèn la lên:
− Tiền bối xin chậm một chút, vãn bối cũng đi cùng ...
Miệng gọi, nhưng chân vội chạy theo lão ta.
Huệ đại sư «hừ» một tiếng, giậm chân quay người tung nhanh khuất vào trong rừng quái thạch.
Bình Phàm đại sư mang Tân Tiệp lên thuyền nhỏ vội vội vàng vàng quay về Đại Trấp Đảo, khi còn ngoài xa năm mươi trượng thì đã nhìn thấy hai chiếc thuyền lớn đổ bên bờ cát. Bình Phàm đại sư trong lòng nóng như lửa đốt, hai tay vận lực phất mạnh mái chèo khiến cho con thuyền cứ lướt sóng vùn vụt, chỉ nháy mắt con thuyền nhỏ lao nhanh lên bãi cát còn trườn thêm cả mấy xích nữa mới ngừng hẳn.
− Oa nhi, nhanh!
Bình Phàm đại sư lên tiếng thúc hối Tân Tiệp, rồi thân hình tung lên không lướt vào trong bờ đáp xuống trên một thân cổ thụ cách con thuyền cả sáu bảy trượng.
Tân Tiệp không dám chậm trễ, cũng liền phóng theo chân lão lên cây, lúc này từ trên cao nhìn xuống thì đã nhận ra cách đó chừng mấy mươi trượng, một đám người đang quần đấu nhau ngay trước cánh rừng nhỏ.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 35
Ngạo Khí Kinh Nhân

Chỉ nhìn cũng nhận ra được mười bảy mười tám vị hòa thượng vận áo xám đang vây đánh bốn người khác, bốn người này ăn mặc rất kỳ quái, thì ra ba người đều là hòa thượng vận cà sa nhưng màu đỏ chói, còn một người khác y phục nho sinh. Tuy bị vây đánh, nhưng bốn người này khí thế rất dũng mãnh, khiến bọn người vây đánh kia chẳng làm gì được.
Tân Tiệp nhìn một lúc thì bỗng nhiên hiểu ra, liền nói:
− Đúng rồi, tên vậy y phục nho sinh kia chính là Kim Lỗ Ách!
Bình Phàm đại sư cười nhạt nói:
− Ba tên hòa thượng vận cà sa đỏ kia thân thủ phi phàm. Hừ ... thảo nào mà tên Kim Lỗ Ách to gan lớn mật, dám đến tận Đại Trấp Đảo này làm càn, thì ra hắn có chỗ dựa!
Vừa lúc này Tân Tiệp nhìn thấy một trong ba hòa thượng vận cà sa đỏ xuất ra một chưởng cực mạnh, may mà trung niên hòa thượng áo xám chính diện né kịp. «Bình» một tiếng, một chưởng không trúng người nhưng lại trúng vào thân cây phía sau lớn bằng cột nhà đổ ầm xuống!
Tân Tiệp chấn động cả người, quay lại định nói gì với Bình Phàm đại sư, nhưng lại nhìn thấy Bình Phàm đại sư đang chăm mắt ngưng nhìn mười mấy vị hòa thượng áo xám kia, trên mặt có những biểu hiện rất khó hiểu. Tân Tiệp trong lòng lấy làm lạ, chẳng dám lên tiếng mà liền quay đầu lại nhìn đám hòa thượng kia, bất giác «í» lên một tiếng ...
Nguyên vừa rồi nhìn thấy hai toán người kia quần đấu với nhau quyết liệt, nên chàng còn chưa nhìn kỹ, giờ nhìn lại mới nhận ra trong mười tám người vây đánh kia có một thiếu niên vận tục y, chàng ngưng mắt định thần thì đã nhìn ra chính lã Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung. Chàng đã hiểu ra, bèn thốt lên:
− A, thì ra là người của Thiếu Lâm!
Lúc này càng nhìn càng nhận rõ bảy vị hòa thượng Thiếu Lâm và Tôn Y Trung di chuyển thân hình rất nhanh tạo thành một trận thế để vây bốn người kia, Tân Tiệp trong lòng chấn động la lên:
− Đây há chẳng phải là «La Hán Trận» nổi danh trong võ lâm sao ...
Đúng lúc ấy thốt nhiên nghe Bình Phàm đại sư thốt lên:
− Nguy rồi, bọn hòa thượng áo đỏ kia chuẩn bị ra sát thủ, hòa thượng Thiếu Lâm bại đến nơi rồi, chúng ta nhanh đến đó ...
Nói chưa hết câu thì thân hình đã tung lên không trung lướt đi, Tân Tiệp ngớ người một chút rồi cũng nhanh chóng bám theo, vừa lúc này nghe tiếng thét dữ dội, nguyên là ba hòa thượng áo đỏ và Kim Lỗ Ách đang trở tay phản công.

Vừa nghe tiếng thét lớn, Bình Phàm đại sư thân hình như một mũi tên lao nhanh tới, tay trừu phất lên phát chưởng vừa khéo đỡ chưởng của một hòa thượng áo đỏ đánh ra ...
«Bình» một tiếng chấn động sơn lâm, hồng y tăng bị chấn động thoái ngược về sau. Bình Phàm đại sư người trên cũng chao đảo mạnh «í» lên một tiếng kinh động mới đáp người xuống.
Tân Tiệp cũng đến nơi đứng ngay bên cạnh Bình Phàm đại sư, trong lòng không khỏi kinh động vì một chưởng vừa rồi hai người đấu với nhau. Đây quả là một chuyện trăm năm nay hiếm thấy, với những người có công lực cao thâm như Huệ đại sư hay Vô Hận Thư Sinh còn chưa dám trực tiếp nghênh chiêu với Bình Phàm đại sư, thế mà vị hòa thượng Thiên Trúc này lại dám đấu một chưởng với Bình Phàm đại sư! Thảo nào mà đến bản thân Bình Phàm đại sư cũng chấn động thốt lên đầy kinh ngạc!
Bọn Thiên Trúc tăng cũng phát kinh, nhất là vị tăng vừa đấu một chưởng với Bình Phàm đại sư. Chưởng lực của người này được coi là một trong những đại cao thủ bậc nhất Thiên Trúc, thế mà bị một chưởng của Bình Phàm đại sư khiến trong tâm mạch khí huyết nghịch đảo!
Bấy giờ Kim Lỗ Ách trừng mắt chỉ tay vào người Tân Tiệp la lên:
− Sư phụ, chính là tên tiểu tử này!
Vị tăng Thiên Trúc đứng ngay sau lưng hắn quét mắt nhìn Tân Tiệp một cái, rồi cất giọng nói bằng tiếng Hán rất khó nghe:
− Ngươi là đệ tử của lão hòa thượng này sao?
Vừa hỏi, lão ta vừa chỉ tay vào Bình Phàm đại sư.
Tân Tiệp định đáp thì Bình Phàm đại sư đã quát lên:
− Oa nhi, mặc xác hắn!
Thiên Trúc tăng trừng mắt nhìn Bình Phàm đại sư, hốt nhiên cất tiếng cười khùng khục trong họng nói:
− Vị này hẳn chính là người đứng đầu trong «Thế Ngoại Tam Tiên» Bình Phàm Thượng Nhân, huynh đệ bần tăng hôm nay có thể tương ngộ với cao nhân truyền thuyết trong võ lâm Trung Nguyên, quả là một vinh hạnh rất lớn!
Tiếp rồi chỉ tay vào vị hòa thượng đồng bọn đứng bên trái vừa rồi đấu chưởng với Bình Phàm đại sư, nói tiếp:
− Vị này là tệ sư huynh, Bá Lạp Các ...
Rồi lại chỉ tay hòa thượng bên phải giới thiệu tiếp:
− Còn vị này là tệ sư đệ Bàn Đăng Phù Nhĩ, bần đạo Kim Bá Thắng Phật, huynh đệ chúng ta tề xưng là Hằng Hà Tam Phật. Hắc hắc ... nhưng kỳ thực Hằng Hà chỉ là một con sông nhỏ, huynh đệ chúng ta

định cải hiệu thành Hoàng Hà Tam Phật thì mới có ý nghĩa hơn. Vả lại, huynh đệ chúng ta làm chủ Trung Nguyên thì cũng chỉ là một vinh hạnh lớn cho võ lâm Trung Nguyên, thử hỏi vị anh hùng nào lại không vui mừng chứ? Có điều ...
Kim Bá Thắng Phật nói đến đó hơi ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng chuyển nhìn Tân Tiệp rồi nói tiếp:
− Lệnh đồ không ngờ lại gây hiềm khích đắc tội với chúng ta, bần tăng vốn cũng nghĩ bỏ qua không truy cứu làm gì, nhưng sau đó không ngờ biết được tiểu tử họ Tân này đằng sau còn có chỗ dựa là Thế Ngoại Tam Tiên, cho nên chúng ta không thể không quản ...
Lúc này trận đấu cũng đã ngừng lại, mà mấy hòa thượng Thiếu Lâm do một vị lão hòa thượng dẫn đầu đến trước mặt Bình Phàm đại sư đột nhiên quỳ xuống, lão hòa thượng cung kính nói:
− Đệ tử là Trí Kính, Chưởng môn đời thứ mười bốn của Thiếu Lâm bái kiến Linh Không tổ sư ...
Bình Phàm đại sư thấy thế thì biến sắc, nhảy cẫng lên xua tay lia lịa la lớn:
− Hòa thượng ngươi nhìn nhầm người rồi, bần tăng ... bần tăng chẳng phải Linh Không, Linh Không chết từ lâu rồi ...
Bình Phàm đại sư tuy thân vận tăng bào, nhưng cả trăm năm nay không còn tự coi mình là một hòa thượng, cho nên đối với hai tiếng «bần tăng» rất xa lạ.
Nên biết truyền thừa của Thiếu Lâm theo thứ tự một câu kệ là «Linh - Đài – Thanh - Minh - Trí - Tự - Thừa», lão hòa thượng Thiếu Lâm xưng pháp hiệu là «Trí», mà Bình Phàm đại sư được xưng là «Linh Không», như vậy phải là bốn đời trước đó.
Hằng Hà Tam Phật lúc ấy nhìn thấy hòa thượng Thiếu Lâm mười mấy người đều quỳ gối trước mặt Bình Phàm đại sư thì lại ngớ người ra.
Tân Tiệp trong đầu ngược lại nhớ nhanh chuyện trước đây tự nhiên Tôn Y Trung và một vị hòa thượng trẻ Thiếu Lâm tìm mình tỷ kiếm, bất giác trong lòng thầm nghĩ:
“Chẳng lẽ người của Thiếu Lâm phát hiện ra «Đại Diễn thập thức» của Bình Phàm đại sư mới tìm đến ta tỷ kiếm? Vị hòa thượng này vừa xưng Bình Phàm đại sư là Linh Không tổ sư, chẳng lẽ Bình Phàm đại sư có liên quan gì đến Thiếu Lâm? Í ... vừa rồi Bình Phàm đại sư nói Linh Không đã chết từ lâu rồi, như vậy chẳng phải là lão đã thừa nhận mình là Linh Không, chẳng lẽ ...”.
Vừa lúc này Kim Bá Thắng Phật lên tiếng nói:
− Bình Phàm đại sư, chúng ta dứt khoát thẳng thắn với nhau, hôm

nay Hằng Hà Tam Phật quyết tìm Thế Ngoại Tam Tiên tỷ thí ...
Bình Phàm đại sư chừng như trong lòng bấn loạn, quay đầu nhìn đám hòa thượng Thiếu Lâm nói:
− Các ngươi tìm nhầm người rồi, ta ... bần tăng đã nói không phải là Linh Không ...
Trí Kính lão hòa thượng dập đầu và nói:
− Tổ sư còn giấu đệ tử nữa sao? Kiếm pháp của vị Tân ... Tân sư tổ kia chính là tuyệt học mật kíp của Thiếu Lâm chúng ta ...
Thì ra bọn họ cho rằng Tân Tiệp là đệ tử truyền y bát của Bình Phàm đại sư, mà Linh Không trước họ bốn đời, cho nên luận bối phận Tân Tiệp trên họ ba đời, nên mới gọi Tân Tiệp là «sư tổ».
Kim Bá Thắng Phật chừng như không kiên nhẫn được lại la lên:
− Bình Phàm đại sư, nếu như không dám ứng chiến thì thôi, chỉ cần trao tiểu tử họ Tân kia cho chúng ta mang đi là được!
Bình Phàm đại sư trong lòng đang rối như tơ vò, đột nhiên lại nghe bọn Hằng Hà Tam Phật đòi mang Tân Tiệp đi thì tức giận chửi đổng lên một câu:
− Xéo mẹ ngươi đi!
Trước tình thế tiến thoái lưỡng nan, lão nghĩ nhanh trong đầu: "Đã thế ta bỏ đi là xong!" Nghĩ vậy, vừa nói xong lão chộp tay Tân Tiệp tung người vọt lên nhanh như một mũi tên lao vút đi, chớp mắt chỉ còn thấy hai bóng nhân ảnh mờ nhạt.
Hằng Hà Tam Phật không ngờ Bình Phàm đại sư lại giở ra chiêu này, thoáng chút ngớ người rồi hò hét nhau truy đuổi theo, phút chốc chỉ còn lưu lại bọn hòa thượng Thiếu Lâm đang ngẩn người nhìn nhau ...
Bình Phàm đại sư rất ưu ái Tân Tiệp, lão biết bọn Hằng Hà Tam Phật muốn giết Tân Tiệp, vì chính chàng bây giờ đã là anh tài trẻ tuổi vang danh toàn võ lâm Trung Nguyên, chỉ cần nắm được Tân Tiệp trong tay thì có thể uy hiếp được toàn võ lâm Trung Nguyên. Đồng thời cũng là rửa hận lại cho Kim Lỗ Ách! Kéo Tân Tiệp chạy một hơi cả dặm, lão nói nhỏ bên tai Tân Tiệp:
− Bọn hòa thượng Thiên Trúc kia muốn lấy mạng ngươi, ta tuy không bao giờ để chúng đắc thủ, nhưng một mình ta cũng không thể địch lại bọn chúng, hiện tại chỉ còn một cách ...
Tân Tiệp thông minh nghe thì hiểu ra nhưng vẫn hỏi lại:
− Đến Tiểu Trấp Đảo chăng?
Bình Phàm đại sư đáp:
− Đúng thế, oa nhi, chúng ta phải nhanh chân, bọn chúng đang truy theo phía sau.

Tân Tiệp nói:
− Có điều ... có điều ...
Bình Phàm đại sư la lên:
− Điều gì kia chứ?
Tân Tiệp nói:
− Chỉ sợ Huệ đại sư không chịu!
Bình Phàm đại sư nói:
− Ta chỉ cần khích bà ấy một câu là xong ... chừng nào đến đảo, ngươi thấy ta lên bờ rồi là ngươi phải lập tức đến Vô Cực Đảo tìm Vô Hận Sinh. Bọn Hằng Hà Tam Phật võ công rất cao cường, chỉ ta và lão ni bà hai người thì còn chưa đủ đối phó.
Tân Tiệp vừa nghe đến Vô Cực Đảo thì trong đầu ánh hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh nhi, lòng tự nhiên xao động mạnh.
Bấy giờ, Bình Phàm đại sư kéo Tân Tiệp chạy một mạch đến ngoài bờ biển, cách thuyền còn sáu bảy trượng đã tung người phóng ào thẳng lên thuyền một cách nhẹ nhàng, phất tay phát ra một cổ kình lực ...
Chỉ nghe «ầm» một tiếng, tảng đá bên bờ trúng chưởng phát ra tiếng động lớn và nát văng tung tóe, đồng thời con thuyền bị chấn động mạnh liền trườn xuống khỏi bờ trôi nhanh ra hướng biển.
Tân Tiệp chộp nhanh lấy mái chèo vận lực chèo thuyền đi, chàng tuy không rành nghề sông nước, nhưng dưới lực chèo của chàng thì con thuyền cũng lao đi vùn vụt. Bình Phàm đại sư đứng ở đầu thuyền phất hai ống tay áo lên, giữ cho con thuyền chạy đúng hướng, trông chẳng khác gì một cánh buồm lái.
Bấy giờ Tân Tiệp mới có thời gian ngoái đầu nhìn lại, thấy bọn Hằng Hà Tam Phật và Kim Lỗ Ách cũng đã lên một con thuyền lớn truy đuổi theo, thuyền lớn vừa được nhiều người chèo, lại vừa có một cánh buồm lớn, nên lướt gió chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã thấy truy đến gần ...
Bình Phàm đại sư cũng đã nhìn thấy đối phương truy theo rất gấp, liền thấy lão cúi người nắm lấy một cây móc câu nhỏ thủ sẵn trong tay, đợi đến khi con thuyền lớn đến gần hơn, đột ngột vung tay ném mạnh móc câu trong tay ra sau ...
Với công lực của Bình Phàm đại sư, chiếc móc câu bay đi chỉ thấy như một vệt lưu tinh xẹt tới, đã thế con thuyền lớn đang trên đà chạy tới, nên tất cả xảy ra chỉ trong cái chớp mắt.
«Phựt» một tiếng, bọn Hằng Hà Tam Phật còn chưa kịp trở tay thì chiếc móc câu đã trúng vào một sợi thừng đứt ngang, cánh buồm tuột xuống khiến con thuyền lập tức giảm hẳn tốc độ, đồng thời mũi

thuyền cũng chệch hướng, chỉ nghe thấy bọn Hằng Hà Tam Phật chửi ầm lên bằng tiếng Thiên Trúc ...
Bình Phàm đại sư ra một chiêu đắc thủ thì cười lên kha khả, Tân Tiệp thấy thế cũng liền nhân cơ hội chèo mạnh mái chèo đưa con thuyền lướt đi bỏ xa thuyền đối phương.
Bọn Hằng Hà Tam Phật thuyền giờ đây không còn dùng buồm nương gió mà đi, nhưng chung quy bọn họ đều là những tay thân thủ cao cường, nên điều đó chẳng làm khó khăn được họ. Bấy giờ cả bọn hò hét mà chèo đi, với bốn tay chèo như bọn họ thì con thuyền lớn hơn nữa vẫn lướt nhanh trên sóng biển truy theo thuyền của Tân Tiệp hai người.
Tân Tiệp quay đầu nhìn, thấy con thuyền lớn của đối phương chỉ giảm tốc độ một chút rồi lại lướt đi cực nhanh thì phát kinh trong lòng, thầm nghĩ bọn người Thiên Trúc này thực lợi hại vô cùng. May mà lúc này đã nhìn thấy Tiểu Trấp Đảo trước mặt. Tân Tiệp càng cố sức chèo thuyền lao tới trước, Bình Phàm đại sư cũng vận song trừu đẩy xuống nước hỗ trợ cho thuyền tăng thêm tốc độ, thoáng chốc chỉ còn thấy cách bờ mười trượng ...
Bình Phàm Đại sư hô lớn:
− Nhanh đi đi!
Rồi đột nhiên nhún chân tung nhanh người lên không vọt vào bờ, cùng thời đẩy mũi thuyền rẽ sang hướng trái, con thuyền đã nhỏ lại bị lực đẩy mạnh giờ đây chỉ chở một mình Tân Tiệp nên lướt đi càng nhanh, thoáng chốc đã ra xa ngoài hai ba mươi trượng. Tân Tiệp cứ thế mà chèo thuyền nhằm hướng Vô Cực Đảo chạy đi.
Lại nói, lúc này thì thuyền lớn của bọn Hằng Hà Tam Phật cũng vừa vào gần bờ, Bình Phàm đại sư chân đáp xuống bãi cát quay nhanh người vận lực vào hai tay chờ đợi.
Ba bóng tăng bào đỏ chói lướt nhanh lên từ con thuyền lớn phi vào bờ, Bình Phàm đại sư hét lớn:
− Xem chiêu!
Lão nhân lúc đối phương người còn lơ lửng trên không, liền phất song chưởng đánh ra chủ động tấn công ngay. Hai chưởng này lão đã vận toàn lực nên uy mãnh không tưởng nổi, nhằm thẳng vào ba bóng người kia đánh tới.
Bọn Hằng Hà Tam Phật thân hình trên không, nên chẳng thể nào vận được toàn lực, bất giác cả kinh đồng thanh thét lên. Người lướt đầu hết là Bá Lạp Các, thấy thế liền thét dài, tay ra chưởng đánh áp từ trên xuống ...
Bình Phàm đại sư cười kha khả, thốt nhiên thâu chưởng nhiếp lực

lại, đợi đến khi chiêu của Bá Lạp Các ra hết mới phất tay trái đánh ra một chưởng chính là chiêu «Hồng vân thác nguyệt».
Bá Lạp Các thứ nhất thân hình trên không, thứ hai chân khí không đề tụ được, cho nên trúng một chưởng của Bình Phàm đại sư khiến cả người bắn ngược lùi sau lộn một vòng rơi xuống biển. Bình Phàm đại sư ngược lại hai chân trầm ổn như Thái Sơn, chỉ thấy tà áo phất lên nhè nhẹ.
Đột nhiên, trong thuyền một tấm ván lớn bay nhanh về hướng Bá Lạp Các, Bá Lạp Các thấy thế mới đáp chân lên tấm ván rồi nương lực tung người trở lại vào bờ, nhờ vậy mới không rơi xuống biển. Thì ra chính là Kim Lỗ Ách còn trên thuyền, khi nhìn thấy sư thúc của mình là Bá Lạp Các gặp nguy mới ném ra một tấm ván cứu nguy.
Bình Phàm đại sư biết mình một người không thể đấu ba, cho nên ra một chiêu này đánh bật một trong Hằng Hà Tam Phật, đồng thời còn làm cho hai tên khác luýnh quýnh tay chân, bất giác cười lên kha khả rồi quay người cắm đầu chạy nhanh vào hướng rừng quái thạch.
Bọn Hằng Hà Tam Phật thầm hiểu công lực của Bình Phàm đại sư chẳng phải tầm thường, nếu như đơn chiến độc đấu thì chỉ e chẳng thắng nổi lão ta.
Nhưng lúc này đây thấy lão chỉ có một mình thì chẳng chút kiêng kỵ, đồng thanh thét lớn phẫn nộ sóng vai nhau chạy truy đuổi theo.
Bình Phàm Đại sư đã tính đối sách trong đầu, lúc này cố tình dụ đối phương đuổi theo mình để đưa vào trong rừng quái thạch này, chính là «Quy Nguyên Cổ Trận» mà trước đây từng giam khốn lão đến mười năm.
Hằng Hà Tam Phật cước trình chẳng chậm chút nào, Bình Phàm đại sư vừa phi người lọt vào trong thạch lâm thì bọn họ ba người cũng vừa đuổi tới.
Hằng Hà Tam Phật lần này vào Trung Nguyên là định tìm thiếu niên đả bại đồ đệ của bọn họ để trị tội, nào ngờ vừa đến đây đã chạm trán với một tay đại cao thủ, mà thực tình thì công lực sở học của Bình Phàm đại sư còn cao hơn họ.
Cả ba trong lòng đều bất phục, cho nên lúc này mới thay đổi kế hoạch, định trước tiên tỷ đấu một trận sống mái với Bình Phàm đại sư rồi sẽ tính.
Hằng Hà Tam Phật kiến thức quảng bác, kinh nghiệm giang hồ phong phú, đương nhiên nhìn thì cũng nhận ra đây phải là một loại trận thế nào đó, bấy giờ nghe Kim Bá Thắng Phật nói:
− Lão tặc hòa thượng kia chui vào trong rừng quái thạch này, định nương thế trận đối phó với chúng ta đây, cần thận trọng mới được!

Bá Lạp Các vừa rồi trúng một chưởng của Bình Phàm đại sư thì phẫn hận vô cùng, «hừ» một tiếng đầy tức giận thét lên:
− Bằng vào chúng ta mà còn sợ ba trò trẻ con này sao? Hôm nay nhất định phải xé xác lão tặc hòa thượng này ra mới hả hận!
Nói rồi, tung người chạy trước xông vào trong thạch lâm. Kim Bá Thắng Phật và Bàn Đăng Phù Nhĩ thấy thế cũng không bàn nghị gì thêm, liền phóng chân chạy theo. Lúc này thì Kim Lỗ Ách cũng vừa đến, hắn lập tức chạy theo chân ba vị tiền bối của mình.
Bình Phàm đại sư bị Huệ đại sư giam khốn trong «Quy Nguyên Cổ Trận».
này cả mười năm, nên đường đi nước bước thuộc như lòng bàn tay. Cho nên lúc này chạy vào trong trận theo một hướng, rẽ trái rẽ phải chạy ngoằn ngoèo một hơi thì ra ngoài trận theo một hướng khác, nhìn lại thì bọn Hằng Hà Tam Phật đã lọt vào trong trận lúng ta lúng túng chạy ngã này ngã khác, chung quy đã bị giam khốn trong trận, lão đắc ý cất tiếng cười vang trêu chọc đối phương:
− Bọn xú hòa thượng Thiên Trúc kia, các ngươi chịu khó ở trong đó nhé, chờ khi nào lão nạp thấy thương hại thì vào dẫn các ngươi ra! Hi hi hi!
«Quy Nguyên Cổ Trận» là một trận pháp cổ quái thất truyền ở Trung Nguyên, xưa nay chưa người nào giải được, đến ngay như Bình Phàm đại sư là cao tăng đắc đạo mà cũng phải chịu giam khốn cả mười năm. Giờ đây bọn tăng Thiên Trúc lọt vào trong trận đương nhiên là bị giam khốn rồi!
Bình Phàm Đại sư đắc ý cười một trận, rồi chợt nhớ đến một chuyện, liền quay người chạy sâu vào giữa đảo, thì ra lão đi tìm Tiểu Trấp Đảo chủ Huệ đại sư.
Tiểu Trấp Đảo chu vi chừng mười dặm vuông, cho nên chỉ mất một thời gian ngắn đã vào giữa đảo nơi có một ngôi thảo am của Huệ đại sư tịnh tu. Nhưng khi lão vào trong thảo am thì mới thất vọng, nguyên là chẳng nhìn thấy bóng dáng Huệ đại sư đâu cả, trong lòng lão vừa kinh ngạc vừa nôn nóng.
Nên biết, Bình Phàm đại sư tu ẩn dật thâm tu, nhưng lòng hiếu thắng thì rất mãnh liệt, lão với Huệ đại sư tranh cường tranh thắng đến mấy mươi năm nay, mà đến giờ vẫn còn chưa chấm dứt. Lão thường ngày vẫn tự ngạo công lực cái thế thiên hạ, nhưng hiện tại trước mắt chạm phải ba tay kình địch từ Thiên Trúc sang thực tế chẳng hề yếu kém hơn lão chút nào, lão là người háo thắng há có thể nhẫn nhịn chịu phục trước đối phương hay sao? Nhưng lão là người biết địch biết ta, cho nên mới tính đến kế liên kết với Huệ đại sư và Vô Hận

Sinh để đối đầu với bọn Hằng Hà Tam Phật, xem thử đáo để sở học Trung Nguyên và Thiên Trúc tăng ai cao cường hơn. Nhưng chẳng ngờ, giờ tìm đến thảo am thì chẳng thấy bóng dáng Huệ đại sư đâu cả, lão thầm hiểu một mình mình không tài nào địch lại được Hằng Hà Tam Phật. Một khi lão bại thì dù Huệ đại sư và Vô Hận Sinh có liên thủ lại với nhau cũng khó thành, đến lúc ấy thì võ lâm Trung Nguyên xem như suy bại dưới tay người ngoại bang là điều khó tránh khỏi!

Bấy giờ liền quay người chạy ngược trở lại thạch lâm xem có Huệ đại sư hay không, đột nhiên ...

«Ầm» ...

Một tiếng nổ dữ dội vang lên kéo dài, mặt đất rung chuyển cứ như động đất, Bình Phàm đại sư ban đầu khựng người chấn động kinh ngạc, nhưng sau đó liền hiểu ra vấn đề nghĩ:

“Nhất định là bọn Hằng Hà Tam Phật hợp lực vận chưởng phá tan «Quy Nguyên Cổ Trận» chứ chẳng nghi!”.

Nhân vì trong thời gian lão bị giam khốn trong «Quy Nguyên Cổ Trận» cũng từng nghĩ đến dùng chưởng lực phá trận, một mình lão độc lực bằng vào hỏa hầu gần hai giáp tý, còn nghĩ sẽ phá được thạch trận. Giờ đây bọn Hằng Hà Tam Phật ba tay cao thủ thượng thừa há không thể phá ra nổi hay sao? Nhưng khi lão nghĩ lại vốn tính không địch nổi đối phương ba người, cho nên mới dụ đối phương giam khốn vào trong thạch trận mà Huệ đại sư đã phí biết bao công sức để lập trận, giờ bọn Hằng Hà Tam Phật ra được rồi thì khiến lão vừa hoảng vừa giận, bất giác buộc miệng la lên:

− Hừ! Các ngươi giỏi lắm, cứ ra đây đi ...

Chỉ nghe từ trong thạch lâm giọng của sư phụ Kim Lỗ Ách là Kim Bá Thắng Phật cười dài nói:

− Chúng ta cứ nghĩ thạch trận này có gì cổ quái ghê gớm lắm, nói thật cho ngươi biết, loại trận trẻ con chơi này không giam chân nổi huynh đệ chúng ta đâu.

Hắc hắc hắc ...

Kim Bá Thắng Phật tuy nói được tiếng Hán, nhưng giọng rất cứng cỏi lờ lợ khó nghe. Chẳng ngờ vừa nói xong, đột nhiên từ phía sau thạch lâm một giọng người lành lạnh vang lên:

− Khẩu khí ngươi lớn lắm, ngươi cứ thử mà xem!

Hằng Hà Tam Phật vừa nghe thì giật mình, với công lực của bọn họ có thể tự ngạo là «lá rơi còn nghe rõ hướng», thế mà chẳng ngờ có người đến gần phía sau lưng mà không hề phát hiện được, thử hỏi bọn họ không chấn động sao được!

Bình Phàm đại sư vừa nghe thì nhận ra ngay là Huệ đại sư, bất giác trong lòng vui mừng liền cất tiếng gọi:
− Lão ni bà, nhanh đến đây, bà xuất hiện thật vừa khéo ...
Phía sau thạch lâm nghe Huệ đại sư «hừ» một tiếng, bọn Hằng Hà Tam Phật chỉ thấy bóng người lướt nhanh qua thạch lâm rồi đứng ngay bên cạnh Bình Phàm đại sư. Thân pháp của Huệ Đại sư khiến bọn họ càng chấn động hơn, có thể nói vừa rồi bọn họ không làm sao nhận ra Huệ đại sư thi triển bộ pháp như thế nào, đúng là điều mà trước nay bọn họ chưa từng nhìn thấy.
Bình Phàm đại sư nhìn thì cười thầm nghĩ:
“Pho «Cật Ma Thần Bộ» của lão ni bà này đúng là cái thế vô song, đừng nói là bọn Tam Phật này, mà đến ta cũng không bì kịp!”.
Huệ đại sư lướt đến trước mặt Bình Phàm đại sư giọng trở nên lạnh lùng nói:
− Quỷ hòa thượng ngươi còn đến đây la lối làm gì chứ?
Bình Phàm đại sư biết nên nhịn bà ta một bước thì hay hơn, khi ấy cười «ha ha», rồi bỗng nghiêm nét mặt nói:
− Thường ngày lão ni bà ngươi thâm tu tịnh dưỡng, chẳng màng thế sự, nhưng hôm nay xem ra ngươi không ra mặt chẳng được ...
Nói rồi, lão liền đem chuyện bọn Hằng Hà Tam Phật và tên đồ đệ Kim Lỗ Ách bốn người định vào làm bá chủ Trung Nguyên kể lại cho Huệ đại sư nghe.
Huệ Đại sư nhìn thấy lão nói với vẻ hết sức thành thật, lúc ấy trầm ngâm chưa biết đáp như thế nào.
Bình Phàm đại sư nhận ra nét mặt Huệ đại sư chừng như còn chưa tin, trong lòng tức giận thầm nghĩ:
“Bình Phàm đại sư ta bình sinh chẳng cầu cạnh một ai, hôm nay chỉ vì muốn vẹn toàn đại cục mà nhẫn nhịn. Ngươi nếu không chấp nhận thì thôi, làm gì mặt tỏ vẻ không tin, chẳng lẽ Bình Phàm đại sư ta lừa dối ngươi sao?” Lão càng nghĩ càng tức, lại nhìn Huệ đại sư vẫn còn chưa quyết. Lão «hừ».
một tiếng đầy tức giận thét lên:
− Thực chẳng ngờ đường đường Tiểu Trấp Đảo chủ lại sợ đụng chuyện!
Huệ đại sư nghe khích một câu này thì quát lớn:
− Ai bảo ta sợ?
Bình Phàm đại sư nghe thế thì liền chộp cơ hội nói thêm một câu:
− Chính bọn chúng tìm đến Thế Ngoại Tam Tiên chúng ta, vậy mà ngươi thì co đầu rụt cổ không dám xuất thủ ...
Huệ đại sư không biết lão ta chính đang nói khích mình, chỉ «hừ»

một tiếng nặng nề cắt ngang lời Bình Phàm đại sư.
Bình Phàm đại sư xem ra kế khích Huệ đại sư không thành, ngược lại còn bị Huệ đại sư cười mỉa, bất giác thẹn quá phát nộ lạnh giọng nói:
− Ngươi nghĩ Bình Phàm Thượng Nhân ta đánh không thắng đối phương, nên đến cầu viện lão ni bà thối tha ngươi chăng?
Huệ đại sư nghe một câu này thì trừng mắt nói:
− Ngươi như đã đánh thắng đối phương, sao không đi mà đánh?
Bà ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
− Hừ! Ngươi nghĩ xem lực đạo bọn chúng vừa rồi ba tên hợp lực đánh văng thạch câu, ngươi có thể một địch nổi ba chăng?
Bình Phàm đại sư giật mình thầm nghĩ:
"Đúng là ta không thể địch nổi!" Nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn đáp:
− Địch không nổi thì sao chứ? Lão ni bà ngươi không xuất thủ thì thôi, ta đi tìm Vô Hận Sinh đây!
Nói rồi lão quay ngoắt người đi ngay ...
Huệ đại sư la lên:
− Chậm chân ...
Đợi Bình Phàm đại sư dừng chân quay người lại rồi, Huệ đại sư chậm rãi nói tiếp:
− Quỷ hòa thượng, ngươi trước đây chọc giận bần ni rồi sau đó đấu với bần ni còn chưa xong, chuyện này ta tạm thời gác lại sau này sẽ tính ...
Bà ta nói ra từng lời giọng đầy phẫn hận, chừng như Bình Phàm đại sư vẫn là cái gai còn sót lại mãi trong mắt bà ta.
Bình Phàm đại sư nghe thì hiểu Huệ đại sư đã chấp nhận ra tay, bấy giờ nhún vai cười nói:
− Lão ni bà ngươi đã giam khốn ta mười năm còn chưa đủ sao, ân oán giữa chúng ta xem như xóa sạch ...
Huệ đại sư đột nhiên chìa tay ra trước mặt, Bình Phàm đại sư nhìn thì ngẩn người, nhưng rồi hiểu ra đây là một biểu hiện đồng ý. Lão liền giơ tay ra vỗ «bốp».
một tiếng vào lòng bàn tay Huệ đại sư, cười kha khả nói:
− Quân tử nhất ngôn!
Huệ đại sư gật đầu cười đáp lại:
− Đương nhiên, quân tử nhất ngôn!
Lại nói, trong thạch lâm, bọn Hằng Hà Tam Phật nghe rõ từng câu của bọn Bình Phàm đại sư nói chuyện với nhau, nhưng thấy bọn họ nói mãi không hết chuyện, căn bản chẳng coi Hằng Hà Tam Phật vào

đâu bất giác đại nộ.
Kim Lỗ Ách đầu tiên lên tiếng thét lớn:
− Ê, các ngươi nghĩ rằng chúng ta không ra nổi thạch trận này chăng?
Huệ đại sư ngạo thiên, chẳng thèm để ý câu nói của hắn. Nhưng Bình Phàm đại sư thì hỏi lại:
− Đúng thì sao chứ?
Kim Bá Thắng Phật cất giọng bằng tiếng Hán không rõ nói:
− Chúng ta sẽ đánh gãy hết đám thạch câu khốn khiếp của ngươi ...
Bình Phàm đại sư lạnh lùng nói:
− Cứ thử xem!
Hằng Hà Tam Phật cũng chẳng cần khách khí, hô lớn một tiếng cùng nhau hợp chưởng đánh ra khối thạch câu lập trận ngay trước mặt.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, Bình Phàm đại sư tung người lướt nhanh tới, cũng xuất ra một chưởng. Một chưởng này lão đánh ra chính là trong «Bách Bộ Thần Quyền», tuy nhìn thấy Bình Phàm đại sư chỉ phất tay ra rất nhẹ, nhưng lực đạo bên trong lại cuồn cuộn như ba đào thác đổ.
Hằng Hà Tam Phật «hừ» một tiếng, nhất tề chuyển lực đạo về phía Bình Phàm đại sư.
Bình Phàm đại sư nhìn thấy đối phương đã chuyển hướng chưởng về phía mình thì lập tức thâu chưởng, lão luyện công phu đã đạt đến mức thượng thừa, cho nên thâu phát tòng tâm sở dục, vừa thâu chưởng toàn khí lực đều tiêu tán ngay. Bình Phàm đại sư khi đánh ra một chưởng này đã có chủ ý nên nhằm vào một chỗ trống không có thạch câu, đến lúc này lão thâu chưởng lực cực nhanh, khiến bọn Hằng Hà Tam Phật không thâu chưởng kịp đánh «ầm» lên mặt đất.
Chỉ nghe một tiếng nổ lớn kèm theo đất đá bay tung tóc, cứ nghĩ với nội lực như bọn Hằng Hà Tam Phật ba người hợp lại mà đánh thì uy mãnh chừng nào không thể tưởng tượng được. Nền đá hoa cương cứng rắn đến thế mà vẫn bị đánh vỡ vụn bay mù trời, quả là chưởng lực kinh người.
Bình Phàm đại sư lừa được đối phương thì vui thú cười lên ha hả, ngược lại bên kia thì bọn Hằng Hà Tam Phật tức anh ách la ó chửi rủa ầm ĩ, tiếng cười tiếng la hòa vào nhau tạo thành một âm thanh hỗn độn thật khó nghe!
Huệ đại sư từ đầu đến giờ đã thấy xót xa với những thạch câu mà bà ta đã phí tâm sức nhiều năm để dựng lên lập trận, vậy mà giờ bị bọn người Thiên Trúc này đánh tan thì tức giận, liền tung người lướt lên đứng trên một cột thạch câu lạnh giọng nói:

− Lên đây, lũ Di thối tha kia!
Hằng Hà Tam Phật đang trong cơn cuồng nộ, thấy bóng người lướt lên thạch câu, cũng liền tung người lên đứng trên thạch câu, chỉ có một mình Kim Lỗ Ách vẫn ở dưới đất.
Lúc này cũng thấy Bình Phàm đại sư phi thân lên một thạch câu khác, cất tiếng ngạo nghễ nói với bọn Hằng Hà Tam Phật:
− Ê, chúng ta đấu nhau một trận ngay trên đầu đám quái thạch này chứ!
Hằng Hà Tam Phật nộ hỏa xung thiên, chẳng thèm nói tiếng nào nữa, thét lớn lên rồi phóng người trên đầu đám quái thạch vây đánh bọn Bình Phàm đại sư hai người.
Lại nói, Tân Tiệp một mình chèo thuyền tìm đến Vô Cực Đảo, chàng trong lòng nôn nóng tìm Vô Hận Sinh đến trợ giúp cho Bình Phàm đại sư địch lại với Hằng Hà Tam Phật, cho nên ra sức vận lực vào hai tay mà chèo, con thuyền lao đi trên sóng biển như một mũi tên.
Nên biết, Thế Ngoại Tam Tiên ẩn tu trên ba hòn đảo là Đại Trấp Đảo, Tiểu Trấp Đảo và Vô Cực Đảo, ba hòn đảo này nằm thành thế chân vạc cách nhau không xa lắm.
Tân Tiệp chèo thuyền lướt độ chừng nửa canh giờ thì đã nhìn thấy một hòn đảo xanh xanh trước mặt, trong lòng vừa mừng mà lại vừa lo. Quả thực, chàng vốn chẳng hề muốn gặp mặt Vô Hận Sinh chút nào, nhưng lại muốn gặp Thanh Nhi, thiên kim ái nữ của Vô Hận Sinh.
Từ từ con thuyền đến gần đảo hơn, giờ thì chàng đã có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật trên đảo, thuyền chạy chậm lại mà sóng thì lớn hơn, thì ra vào gần bờ thường vẫn thế.
Trên đảo chung quanh cây cối trồng rất nhiều, mà nhìn cũng nhận ra ngay có bàn tay chăm sóc của con người, những hàng cây mọc chỉnh tề thành hàng chứ không lung loạn như một cánh rừng hoang.
Lên đến bờ, nơi đây là một bãi cát chạy dài thoi thỏi dốc lên cao, một con đường rải sỏi rộng tầm một trượng chạy từ bờ vào sâu trong đảo. Tân Tiệp đứng nhìn quanh một vòng rồi mới cất bước đi vào trong đảo.
Con đường đá cứ chạy sâu vào giữa đảo, cây cỏ thâm sơ, nhưng nếu là người biết thưởng thức thì nhận ra ngay đều là những loại kỳ hoa dã thảo mà trong đất liền ít thấy. Hoa mọc như hoa dại đủ màu đủ sắc, mùi hương cũng kỳ lạ khác hẳn với hương của những loài hoa nổi tiếng người ta thường biết đến. Tân Tiệp thật bất ngờ, thầm nghĩ:
“Không ngờ Vô Hận Sinh lại là người tao nhã đến thế, ta nếu như

không đặt chân lên Vô Cực Đảo này tận mắt nhìn thì cũng không bao giờ tin lão ta lại là người có nhã hứng như vậy!”.
Chàng từng đến Đại Trấp Đảo và Tiểu Trấp Đảo, Bình Phàm đại sư và Huệ đại sư đều là những nhân vật cái thế, nhưng cuộc sống của họ xem ra đạm bạc giản dị.
Trên Tiểu Trấp Đảo thì trống lốc chỉ một rừng quái thạch bày thành trận thế.
Còn Đại Trấp Đảo thì lung tung loạn xị, chẳng nơi nào lại ngăn nắp tinh tế như ở đây.
Vô Cực Đảo rất lớn, chỉ con đường lát đá này thôi cũng đã chạy dài hơn một dặm, đi đến cuối con đường đá mới nhìn thấy một tòa nhà nằm ngang trước mặt, thì ra bây giờ mới có thể gọi là lên đến Vô Cực Đảo.
Tân Tiệp chỉnh lại y phục một chút, rồi cất tiếng gọi lớn:
− Vãn bối Tân Tiệp, bái kiến Vô Cực Đảo chủ Vô Hận Sinh tiền bối, có cấp sự thỉnh cầu tiền bối!
Trong nhà trầm tịch không có tiếng người đáp lại, cứ như chẳng hề có người trong nhà này.
Tân Tiệp gọi thêm hai lần nữa vẫn y nhiên không nghe thấy động tĩnh nào, chàng hơi hồ nghi trong lòng, đánh bạo bước thẳng vào trong nhà xem sao.
Nhưng khi vừa xuyên qua hoa viên, chuẩn bị bước chân vào trong nhà thì mắt hoa lên một bóng người, thực quá bất ngờ khiến chàng «í» lên một tiếng, giật mình thoái lùi ra sau hai bước.
Thì ra, bóng một lão già từ phía sau nhà lướt nhanh tới như một làn khói, đến khi dừng lại chàng mới nhận ra chính là Vô Cực Đảo chủ Vô Hận Sinh.
Vô Hận Sinh ánh mắt trừng trừng nhìn xoáy vào mặt Tân Tiệp như gặp lại kẻ thù, dằn mạnh giọng nói:
− Tiểu tử, hay nhỉ! Ngươi đến đây làm gì ...
Tân Tiệp lần này đến đây hoàn toàn là theo lệnh Bình Phàm đại sư yêu cầu Vô Hận Sinh đến trợ thủ đối phó với Hằng Hà Tam Phật, giờ nhìn thấy Vô Hận Sinh tuy mặt lão hầm hầm tức giận, nhưng chàng cũng thấy vui nên buộc miệng nói:
− A! Cuối cùng cũng gặp được tiền bối!
Vô Hận Sinh chỉ «hừ» một tiếng lạnh lùng hỏi:
− Thanh nhi đâu?
Một câu này hỏi khiến Tân Tiệp ngớ người chẳng hiểu gì, nhất thời không đáp lời lão được.
Vô Hận Sinh hằn học nói tiếp:

− Ngươi ... ngươi ... Hừ hừ ...
Lão thở phù phù chứng tỏ vô cùng tức giận đến nói chẳng thành câu.
Tân Tiệp thấy thế thì đầu óc mơ hồ chẳng hiểu ất giáp gì, nhưng thầm nghĩ ngay đến một vấn đề gì nghiêm trọng liên quan đến ái nữ của lão ta là Trương Thanh. Bấy giờ chàng trấn tĩnh hỏi lại:
− Thanh nhi ư? Tiền bối muốn nói đến lệnh ái chăng?
Vô Hận Sinh mặt xanh như đồng, gật mạnh đầu đáp lời chàng.
Tân Tiệp chấn động cả người gấp giọng hỏi:
− Lệnh ái không có trên đảo à ...
Vô Hận Sinh giọng lạnh băng băng cắt ngang nói:
− Đương nhiên, nếu không ta còn hỏi ngươi sao. Hừ ...
Lão «hừ» một tiếng hằn học rồi nói tiếp:
− Mười hôm trước nó ngang ngạnh không nghe lời ta, bảo là đi kiếm ngươi.
Hừ, đi mười hôm nay chẳng thấy trở về!
Tân Tiệp nghe Thanh nhi cất bước lặn lội đi tìm mình trong chốn giang hồ mênh mang, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào, nhưng đồng thời cũng lo lắng cho nàng thân gái dặm trường gặp điều gì bất trắc thì lo âu vô cùng. Nghĩ thế trong lòng phát hoảng vội nói:
− Thời gian gần đây vãn bối lưu lạc ngoài vùng đảo này, lệnh ái đi đâu tìm vãn bối chứ?
Vô Hận Sinh nói:
− Nó bảo là vào Trung Nguyên. Ài ... Nó còn trẻ tuổi bồng bột quá ...
Tân Tiệp cướp lời lão nói:
− Điều này vãn bối cũng từng nghĩ đến, chỉ có điều hiện tại vãn bối có chuyện rất gấp, chờ sau chuyện này rồi vãn bối sẽ vào đất Thần Châu đi khắp nơi tìm lại lệnh ái ...
Vô Hận Sinh ngược lại nghĩ Tân Tiệp chẳng nôn nóng lo lắng gì cho ái nữ của mình, lão nghĩ:
“Con ta mất tích, mà đợi ngươi làm xong chuyện của ngươi mới đi tìm nó thì còn gì nữa? Hừ ... ngươi đúng là chẳng quan tâm gì con gái ta, thế mà nó mù mắt say mê ngươi đắm đuối!”.
Càng nghĩ lão càng thấy tức con gái và giận Tân Tiệp thêm, lão nghiến răng trèo trẹo chừng như chỉ hận không lập tức giáng một chưởng đánh chết chàng ngay.
Đột nhiên trong đầu lão khởi lên một suy nghĩ khác:
“Thanh nhi tình thâm ý nặng với hắn, nếu như ta mà giết chết hắn thì Thanh nhi có lẽ rất khó sống, ta không thể không nghĩ mà làm xằng ...” Trong đầu nghĩ vậy, liền thét lớn:
− Tiểu tử, ngươi được lắm, ngươi nhanh xéo khỏi đảo của ta. Ta

đếm đến ba mà ngươi không rời đảo, thì vĩnh viễn đừng hòng nhìn thấy được ta ...
Tân Tiệp ngớ người, nhất thời không biết nên nói thế nào.
Bấy giờ nghe Vô Hận Sinh nói xong thì cất tiếng đếm lớn:
− Một ... hai ...
Tân Tiệp trong lòng phát gấp, vội la lên:
− Chậm! Vãn bối nếu như không có cấp sự thì chẳng bao giờ đến đây cầu kiến tiền bối, căn bản không bao giờ đặt chân lên Vô Cực Đảo. Chỉ có điều ... có điều chuyên can hệ đến toàn võ lâm Trung Nguyên ...
Chàng nói rất gấp mà rất nhanh, chừng như sợ Vô Hận Sinh không kịp nghe điều này, chẳng ngờ Vô Hận Sinh trong đầu cực nộ vốn không nghe được lời chàng, hô mạnh một tiếng:
− Ba!
Rồi nói ngay:
− Hảo tiểu tử, thì ra ngươi không coi Vô Hận Sinh ta vào đâu. Được lắm, ngươi mở mắt mà nhìn Vô Hận Sinh ta trục xuất ngươi khỏi đảo ...
Dứt lời, tay tung ra một quyền nhằm thẳng vào ngực Tân Tiệp.
Không ngờ, Tân Tiệp chẳng những không né tránh mà vẫn đứng yên bất động và không hề có chút gì kháng cự chống đỡ lại. Vô Hận Sinh quyền ra nửa chừng, thấy thế chẳng đánh tiếp, thâu quyền lại kinh ngạc thét nói:
− Tiểu tử, ngươi không động thủ?
Tân Tiệp nói lớn:
− Luận công lực thì vãn bối làm sao sánh với uy danh của Vô Cực Đảo chủ, thế nhưng nếu Đảo chủ cứ lấy võ công ức hiếp người, nói không được Tân mỗ đành thất lễ ...
Nên biết, Tân Tiệp bình sinh ngạo khí cực cao, trước giờ chưa từng cúi đầu cầu cạnh trước bất cứ người nào. Hôm nay chỉ là vì chuyện Bình Phàm đại sư bị khốn đốn trên Tiểu Trấp Đảo, cần được Vô Hận Sinh trợ thủ, chuyện quá quan trọng nên chàng mới nén nhịn trong lòng.
Nhưng nào ngờ gặp Vô Hận Sinh thấy ái nữ độc nhất thất tích thì lòng nóng như lửa đốt mà mờ cả lý trí, hành sử chẳng đúng lẽ, nghe một câu này của Tân Tiệp đầy hào khí thì lão cũng không khỏi khựng người. Lão nằm mộng cũng không ngờ Tân Tiệp to gan lớn mật đến thế, dám buông một câu này trước mặt Vô Cực Đảo chủ quả là trong thiên hạ chẳng được mấy người. Bấy giờ lão khựng lại, nhưng lập tức cười lên nói ngay:

− Tiểu tử, có chí khí lắm! Nhưng ngươi muốn động thủ với Vô Hận Sinh ta thì phải lui về khổ luyện thêm hai mươi năm nữa ...
Nói rồi bật cười thành tiếng một cách ngạo nghễ.
Tân Tiệp nghe khẩu khí lão ta rõ ràng không coi mình vào đâu, hiểu ra nguyên do là vì lần trước chàng đã đấu với lão ta từng bị trúng một thế, cũng có nghĩa là không xem công phu của Mai thúc thúc vào đâu. Nghĩ thấy thế bất giác trong đầu động nộ, lạnh giọng đáp lại:
− Tân mỗ ngược lại thấy bất tất phải chờ lâu đến thế ...
Nói rồi cũng cất tiếng lên cười cuồng ngạo không kém.
Vô Hận Sinh thấy chàng buông tiếng cười mỉa lại mình thì cực nộ, gầm lên:
− Tiểu tử, ngươi giỏi lắm, thế thì hãy tiếp ta một chiêu ...
Lời vừa dứt, thân hình đã lướt tới tung song chưởng đánh ra thế như Thái sơn áp đỉnh ập xuống đầu Tân Tiệp, uy thế hùng mãnh không tưởng.
Tân Tiệp chẳng ngờ lão nói là ra chiêu ngay, chàng giờ đây kinh nghiệm đã phong phú, liền nhận ra ngay bên trong chiêu này còn có biến chiêu khác, chàng đã nhận ra chính là thủ pháp «Phất Huyệt» mà lần trước chàng từng thất thủ trước một chiêu như thế này của Vô Hận Sinh.
Tân Tiệp bại một lần là khôn thêm một ít, gần đây công lực chàng tăng tiến nhiều, đồng thời còn hấp thụ được chưởng pháp tuyệt luân của Bình Phàm đại sư, có thể giải trừ được thủ pháp «Phất Huyệt» này của Vô Hận Sinh. Bấy giờ chẳng chút hốt hoảng, hai chân hơi chùng xuống, đợi thế công của Vô Hận Sinh đến cách đầu chừng bốn năm thốn mới vòng tay trái lên ra chiêu ...
Vô Hận Sinh cười nhạt một tiếng, song chưởng tách ra tạo thành trăm nghìn chưởng ảnh tấn công đến từ nhiều hướng.
Với một chưởng biến hóa cùng cực này có thể nói người nhìn choáng đầu hoa mắt, hồn phiêu phách tán, thế nhưng Tân Tiệp vẫn bình tĩnh như không, song chưởng đẩy ngược lên trên mười ngón tay xòe ra, tay trái rung mạnh, tay phải theo đến, chính là một chiêu hóa giải «Phất Huyệt thủ pháp» mà Bình Phàm đại sư truyền thụ cho chàng.
Vô Hận Sinh ra một chiêu rất tự đắc, nghĩ không lấy được mạng tiểu tử này thì cũng khiến cho hắn quýnh tay quýnh chân, nào ngờ Tân Tiệp ra một chiêu phá giải được «Phất Huyệt thủ pháp» của lão khiến lão chấn động cả người.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh. Tân Tiệp tay rung tay đẩy lập tức biến màn chưởng ảnh ập đến từ bốn phương

tám hướng của Vô Hận Sinh tiêu thất trong vô hình. Nhưng chàng hiểu Vô Hận Sinh còn có sát chiêu chưa xuất, cho nên không dám ngừng lại, tay trái thuận nước theo thuyền phất tiếp một chưởng, chân nhanh chóng nhảy về phía sau.
Vô Hận Sinh một chiêu hẫng hụt thì giật mình, thấy chưởng phong đẩy tới cũng liền thoái người tránh chiêu, lão định ra chiêu tiếp thì chẳng ngờ Tân Tiệp đã tự động thoái lùi ra xa.
Tân Tiệp từ bấy đến giờ, công lực tăng tiến có thể nói «một ngày nghìn dặm», nhất là gần đây công lực chàng đã xung thịnh đạt đến cảnh giới thượng thừa, đến nhân vật võ nghệ cao cường như Câu Lâu Nhất Quái mà cũng bại thủ dưới tay chàng. Mà Vô Hận Sinh là nhân vật thế nào ai ai cũng biết, Tân Tiệp thầm hiểu mình còn kém đối phương một bực, huống gì hai người vốn chẳng thù chẳng oán, cho nên chàng không muốn đối thủ quá chiêu với lão ta, chẳng ngờ vừa nói một câu thì Vô Hận Sinh đã ra tay đánh liền.
Vô Hận Sinh ngược lại rất hận Tân Tiệp, ra chưởng đã dùng chí ít cũng bảy thành công lực.
Tân Tiệp không dám trực tiếp nghênh chiêu, sau khi hóa giải được một chiêu của Vô Hận Sinh, chàng tự động rút lui ... Nhưng chẳng ngờ, chưa kịp nói câu nào thì «vù» một tiếng, bóng người lại thoáng nhanh trước mặt, chính là Vô Hận Sinh lướt tới phất chưởng tấn công tiếp ... Tân Tiệp la lên:
− Đảo chủ chậm tay ...
Nhưng một câu chưa nói xong thì chưởng phong đã đến trước ngực, trong tình thế bất đắc dĩ, Tân Tiệp đành giơ chưởng lên chống trả.
«Vù ...».
Một tiếng réo lên rồi biến mất, theo đó kình phong cũng tiêu tan, Tân Tiệp ra chiêu này toàn lực hóa chiêu đối phương, nhưng chính vì thế khi kình lực biến mất thì chàng cũng hẫng người không kìm được nhào người về trước ...
Vô Hận Sinh bị chàng hóa giải một chiêu này nữa thì chấn động, nhưng nhanh mắt nhìn thấy thân pháp Tân Tiệp bổ nhào về trước thì khi nào lão chịu bỏ lỡ cơ hội, vung tay hóa chưởng đánh nhằm vào lưng Tân Tiệp. Chẳng ngờ, thoạt nhìn đã thấy một chưởng của lão trúng đích thì tự nhiên thâu kình lực lại hai phần.
Tân Tiệp ngược lại khi nhận ra kình lực đến trên lưng như «Thái sơn áp đỉnh» thì giật mình vội nhào người sang bên trái, song chưởng đánh ra một trên một dưới, tay trên vừa khéo ra chưởng nghênh thế chưởng đang đánh xuống của Vô Hận Sinh, tay dưới chống đất lộn ngược người ra ngoài.

Vô Hận Sinh thấy thế thì càng tức giận, song chưởng hóa chiêu truy theo mà đánh.
Tân Tiệp thầm hiểu công lực còn kém xa lão ta, trong lòng phát cấp, nhưng khổ một nỗi là không mở miệng được, đành miễn cưỡng chống chế lại với Vô Hận Sinh. Sau ba chiêu, Tân Tiệp trong lòng đã nóng như lửa đốt khi nghĩ đến Bình Phàm đại sư bị vây khốn trên Tiểu Trấp Đảo, chàng nghĩ nhanh:
"Nếu không mời được lão ta thì thôi, ta nhanh rút khỏi đây còn hơn lôi thôi với lão!" Nghĩ thế, chàng «hừ» một tiếng, rồi tung người định tháo lui ...
Lần này thì Vô Hận Sinh chẳng truy theo, Tân Tiệp thoát được ra ngoài năm sáu trượng, thấy lão ta không truy đánh nữa thì dừng chân lại thở phù phù gấp giọng nói:
− Đảo chủ xin bớt nóng, vãn bối lần này đến đây chính là theo lệnh của Bình Phàm đại sư mời Đảo chủ đến Tiểu Trấp Đảo một chuyến, có chuyện khẩn cấp, Huệ đại sư cũng ...
Vô Hận Sinh chẳng đợi chàng nói hết câu, hậm hực cắt ngang:
− Cái gì mà Bình Phàm đại sư với Huệ đại sư, danh hiệu của Thế Ngoại Tam Tiên há có thể để cho tiểu tử ngươi muốn gọi thì gọi hay sao!
Tân Tiệp bất giác ngớ người, chàng thầm nghĩ ngay:
"Có lẽ lão ta còn chưa tin thân thế của ta ...".
«Soạt» một tiếng, chàng rút phắt trường kiếm ra, thân hình lướt nhanh như làn khói, tay kiếm liên hồi múa mấy đường ...
Vô Hận Sinh vừa nhìn thấy mấy đường tuyệt kiếm và thân pháp của chàng thì tròn xoe mắt, há hốc mồm miệng, chừng như lão không tin nổi mắt mình.
Nguyên là, Tân Tiệp thi triển bộ pháp chính là «Cật Ma Thần Bộ» và tay kiếm ra chiêu chính là «Đại Diễn thập thức», Vô Hận Sinh đương nhiên quá rõ hai pho tuyệt học của hai nhân vật tịnh danh với mình trong Thế Ngoại Tam Tiên.
Vô Hận Sinh nhớ lại lần trước khi Tân Tiệp đối phó với Ngọc Cốt Ma thì cũng từng thi triển «Cật Ma Thần Bộ», nhưng lúc ấy lão còn chưa thật tin, đồng thời đang cơn cấp hoảng cứu thê tử của mình, nên chung quy lão không để ý đến.
Nhưng lần này thì tận mắt chứng kiến Tân Tiệp không những thi triển «Cật Ma Thần Bộ», mà còn biểu diễn tuyệt học kiếm pháp «Đại Diễn thập thức» thì lão chẳng thể không tin! Thế nhưng, Vô Hận Sinh vốn là người cố chấp và tự ngạo, bấy giờ xem xong chỉ «hừ» một tiếng cười nhạt nói:

− Tiểu tử ngươi chỉ khua môi múa mép lừa được hai lão hồ đồ kia, chứ chẳng bao giờ lừa được Vô Hận Sinh ta ...
Tân Tiệp muốn chứng minh thân thế của mình, chẳng ngờ bị một câu nói này như gáo nước lạnh dội lên đầu, bất giác hỏa nộ tam trượng, chỉ muốn đánh với lão một trận cho biết tay. Nhưng chợt nghĩ lại Bình Phàm đại sư còn đang nguy hiểm trên Tiểu Trấp Đảo, nên đành nén giận gầm mặt nhìn lão trong đầu tính kế ... Bất giác trong đầu lóe lên một ý nghĩ:
"Với con người cao ngạo cố chấp như lão ta chỉ còn một cách là khích ..." Nghĩ đến đó, chàng đổi nét mặt bình thản ngửa cổ cười dài, âm thanh chấn động cả sơn đảo.
Vô Hận Sinh bất ngờ thấy Tân Tiệp cất tiếng cười dài thì tức giận «hừ» một tiếng lớn và quát:
− Tiểu tử, ngươi cười gì chứ?
Tân Tiệp nhún vai như chẳng để ý gì đến lão ta khinh khỉnh nói lẩm nhẩm một mình:
− Hài! Thật chẳng ngờ Thế Ngoại Tam Tiên chỉ là hư danh ...
Một câu này lọt vào tai quả nhiên khiến Vô Hận Sinh phừng phừng tức giận thét lên:
− Ngươi nói gì chứ?
Tân Tiệp nói:
− Tôi nói có người võ công còn cao hơn ông ...
Chàng vì đã có ý khích lão ta, cho nên cũng không cần khách khí cứ nói bằng giọng giang hồ.
Vô Hận Sinh lão luyện giang hồ, lão đã nhận ra được Tân Tiệp cố ý dùng thái độ và ngôn ngữ khích bác mình, nhưng nghe thì cũng không nén được, thét lớn hỏi:
− Ngươi nói ai? Ở đâu?
Tân Tiệp vờ lắc đầu đáp:
− Nói cho ông biết cũng bằng thừa, ông chẳng bao giờ dám đi ...
Vô Hận Sinh lườm mắt nhìn chàng, hầm hầm hỏi:
− Nói! Người kia là ai, ở đâu?
Tân Tiệp đến lúc này mới ngước mắt nhìn lão ta chậm rãi nói:
− Tôi dám đánh cuộc ông không đấu thắng hắn nổi, nói cho ông biết cũng không hại gì, hắn hiện tại đang ở trên Tiểu Trấp Đảo ... ta dám cuộc với ông ...
Vô Hận Sinh phẫn nộ thét lên:
− Nếu như ngươi đánh cuộc thua thì sao?
Tân Tiệp đảo nhanh đôi nhãn châu, trong đầu lại tính kế, nghiêm mặt đáp:

− Nếu tôi thua tôi sẽ chịu trách nhiệm đi tìm Thanh nhi về cho ông ... tôi giao du thân tình với Cái Bang, mà người Cái Bang thì không hang cùng ngõ hẻm nào không có, tất sẽ tìm được cô ấy.
Chàng tuy nói vậy, nhưng kỳ thực trong lòng lại nghĩ:
“Dù không đánh cuộc thì ta cũng phải đi tìm Thanh nhi.”.
Vô Hận Sinh nghe chàng nói đi tìm Thanh nhi thì trong lòng dao động, nghĩ ngợi giây lát liền nói:
− Được, ta đồng ý, nhưng nếu ta thua?
Tân Tiệp thầm hiểu Vô Hận Sinh đã coi mình như hạng gian đồ giảo hoạt, khi ấy cố nhếch mép cười nhạt rất giảo hoạt nói:
− Nếu như Đảo chủ không may bị thua, thì ... thì vãn bối chỉ xin Đảo chủ chỉ điểm cho hai chiêu!
Lần này thì Vô Hận Sinh hoàn toàn tin tưởng, trong lòng thầm nghĩ:
“Chỉ có Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư mới trúng kế tên tiểu tử ma mãnh này và truyền thụ võ nghệ cho hắn, còn ta thì ... hừ ...” Bấy giờ đắc chí cười lớn nói:
− Được, theo ý ngươi đi!
Tân Tiệp thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm trong lòng, lớn tiếng nói:
− Quân tử nhất ngôn!
Vô Hận Sinh cũng nói:
− Đương nhiên! Hắc hắc ...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 36
Hoa Di Tranh Hùng

Mặt trời đứng bóng, ánh nắng gay gắt chiếu xuống biển, sóng xô nhau lấp lánh như muôn ngàn ánh bạc chói chan. Nhưng ngoài biển còn có những cơn gió lồng lộng khiến trời không đến nỗi oi bức lắm. Vậy mà trên Tiểu Trấp Đảo lúc này một trận ác chiến diễn ra đang đến hồi quyết liệt, cái nắng nóng chừng như khiến cho cuộc chiến càng sôi bỏng lên.
Bấy giờ hai vị Đại Trấp Đảo chủ và Tiểu Trấp Đảo chủ kề vai nhau mà đánh, nhưng đối phương cũng là ba đại cao thủ xuất thế.
Trên những cột quái thạch cao thấp khác nhau tạo thành rừng, năm bóng người cứ lướt đi lướt lại tạo thành một cuộc hỗn chiến ngoạn mục. Đương nhiên, nếu đơn chiến độc đấu thì lại khác, đây là hỗn chiến bên nào nhiều người hơn thì phần thắng thế đã được một

phần, bọn người Thiên Trúc nhiều hơn một người, mà ai cũng thuộc hàng võ nghệ thượng thừa, giờ đã thấy chiếm thế thượng phong.
Tiểu Trấp Đảo chủ Huệ đại sư thì còn được, bằng vào khinh công «Cật Ma Thần Bộ» tuyệt thế vô song của mình, những lúc nào không đấu lại đối phương hoặc rơi vào nguy cấp cũng có thể thoát hiểm dễ dàng, chọn chiến thuật «Du đấu».
Nhưng tình hình của Bình Phàm đại sư thì không giống, lão ta bình sinh tính khí cổ quái, đấu nhau với nhân vật đứng đầu trong Hằng Hà Tam Phật là Bá Lạp Các, từng chiêu từng thức cứ ngạnh đấu trực tiếp nghênh chiêu.
Vốn Đại Trấp Đảo chủ Bình Phàm đại sư có thể hỗ trợ cho Tiểu Trấp Đảo chủ Huệ đại sư, dùng «Cật Ma Thần Bộ» phối hợp với thượng thừa sát thủ để phản công địch nhân. Nhưng chẳng ngờ chạm phải một đối thủ sở học thượng thặng, công lực siêu phàm, đấu liền ba chưởng không thấy chút khả quan khiến lão nộ khí xung thiên, trụ tấn trên một cột thạch trụ quyết ngạnh đấu với đối phương.
Bình Phàm đại sư trong lòng càng nộ thì chưởng ra càng hùng mạnh, chưởng phong ì ầm đấu nhau với Bá Lạp Các ngoài hai mươi chiêu, chung quy Bình Phàm đại sư công lực vẫn trội hơn Bá Lạp Các một chút, Bá Lạp Các đã thấy khó tiếp tục ngạnh đấu như thế này được.
Bên này đấu như thế, thì ngược lại tình cảnh của Huệ đại sư càng lúc càng khó khăn, vì một mình bà ta đấu hai tay đại cao thủ Kim Bá Thắng Phật và Bàn Đăng Phù Nhĩ. Từ đầu đến giờ đã mấy mươi chiêu, mà Huệ đại sư chỉ dùng «Cật Ma Thần Bộ» vừa đánh vừa chạy quanh theo chiến thuật «du đấu», nhưng đối phương là hai đại cao thủ khi nào để cho Huệ đại sư rảnh tay mà thở lấy hơi.
Thế nhưng, Thế Ngoại Tam Tiên đều là ba con người tính khí cổ quái, mặc dù đã rơi vào hiểm cảnh, nhưng Huệ đại sư thủy chung vẫn không một câu kêu gọi Bình Phàm đại sư trợ thủ. Vì thế mà giờ đây bọn họ hai người nhìn chung đã rơi vào thế bị động, đối phương ba người liên thủ luân phiên nhau liên hoàn tấn công, càng lúc càng dồn ép hai vị Đảo chủ. Huống gì lúc này bọn Hằng Hà Tam Phật còn có thêm Kim Lỗ Ách đứng dưới đất nhìn lên xem đấu, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể ra tay trợ sức cho ba vị tiền bối của mình.
Bình Phàm đại sư càng đánh càng phẫn nộ, song chưởng phất ra liên tục, một hơi đánh đến hơn mười chưởng.
Mấy chục chiêu này Bình Phàm đại sư quán chú toàn lực, Bá Lạp Các chỉ chạm phải một chưởng nữa thì cả người đã không trụ nổi lảo đảo thoái về sau, khí huyết nghịch đảo chút nữa thì thổ huyết.

Bình Phàm đại sư thắng một chưởng thì cười phá lên ha hả, nhưng chưa cười hết thì lão bỗng giật mình, thì ra lúc này cười lớn mới nhận thấy chân lực trong người hao tổn không ít.
Kim Bá Thắng Phật nhìn thấy sư huynh Bá Lạp Các thân hình bất ổn thì giật mình, lướt nhanh người tới, thét dài một tiếng tay xuất chỉ lực điểm thẳng vào huyệt Kiên Ngung sau vai Bình Phàm đại sư.
Bình Phàm đại sư công lực thâm hậu, lão luyện giang hồ, nghe tiếng gió phân biệt được phương hướng và công pháp của địch nhân, chỉ cười nhạt mà thân hình bất động, đại trừu phất lên nghe phần phật, tả hữu hai bên xuất hai chưởng, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn đánh ra chiêu này chính là «Song Đồng Chưởng».
Kim Bá Thắng Phật nhìn thấy Bình Phàm đại sư lưng quay về hướng mình, thân hình trụ vững như thái sơn, trong lòng hơi giật mình, nhưng vốn là tay cao thủ dầy dạn kinh nghiệm, chỉ ra nửa chừng rồi biến thành chưởng công tới ...
Lại nói, chính lúc này Bá Lạp Các sau khi đấu một chưởng với Bình Phàm đại sư nội thương nhẹ, song trong lòng hỏa khí thượng xung, nghĩ:
“Hằng Hà Tam Phật có lẽ nào không thắng được bọn đối phương hai người?”.
Bấy giờ trong cơn nộ hỏa, gầm lớn một tiếng lao tới phát chưởng tấn công ...
Bình Phàm đại sư lúc này song chưởng đánh ra vừa khéo tiền hậu thụ địch ...
Huệ đại sư lúc này thấy thế thì giật mình, bà ta thầm hiểu Bình Phàm đại sư cho dù công lực có cao hơn nữa cũng không thể một lúc ngạnh đấu chưởng lực với hai tay đại cao thủ Thiên Trúc được.
Trong lòng cả kinh, vội vàng lướt vòng người nhanh qua khỏi Bàn Đăng Phù Nhĩ, đây vẫn chính là một chiêu tuyệt học trong «Cật Ma Thần Bộ».
Bàn Đăng Phù Nhĩ cũng không phải tầm thường, thoáng nhìn thấy bóng Huệ đại sư lướt tới thì phát chưởng đánh ra, nhưng một chưởng hụt vào khoảng không trước mặt, người của Huệ đại sư đã sang bên kia nhanh như ánh chớp.
Lúc này còn cách cả mươi ngọn thạch trụ, Huệ đại sư hai tay hợp thủ trước ngực đánh thốc ra một chiêu nội gia quyền pháp trong «Bách Bộ Thần Quyền».
Huệ đại sư bình sinh đấu với người khác rất ít dùng cách ngạnh đấu trực tiếp nghênh chiêu, nhưng lúc này trong cơn cấp nộ ra chiêu thì uy mãnh không tưởng, quyền xuất sinh phong rít lên «Ù ù ...».

Huệ đại sư ra một chiêu này nhằm thẳng vào sau người Kim Bá Thắng Phật, như thế vô hình trung Kim Bá Thắng Phật lại rơi vào cảnh tiền hậu thụ địch, phía trước thì đấu chưởng với Bình Phàm đại sư, sau lưng thì bị Huệ đại sư tấn công.
Nói thì chậm lúc ấy lại nhanh, mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt, Kim Bá Thắng Phật nhận ra tình thế hiểm nguy miệng thét lên một tiếng, thân hình lách nhào ra ngoài, nhưng tay trái vẫn vừa tiếp một chiêu «Bạt thổ thoái» của Bình Phàm đại sư.
Chỉ nghe «Bình» một tiếng, kèm theo một tiếng «Hự» nhẹ, song cũng đủ nghe rát, đồng thời nhận ra ngay thân hình Kim Bá Thắng Phật lảo đảo không vững ...
Huệ đại sư lướt người tới ra chiêu «Bách Bộ Thần Quyền» vốn chỉ muốn cứu nguy cho Bình Phàm đại sư, lúc này thấy Kim Bá Thắng Phật thân hình chấn động lảo đảo ra ngoài, bà ta là người chính đạo không khi nào lại ra tay ám toán kẻ khác, bấy giờ chiêu ra đã già thâu lại không được liền chếch tay ra ngoài ...
«Ầm» một tiếng, một chưởng của Huệ đại sư chẳng tầm thường chút nào, đánh trúng vào một cột quái thạch phát ra tiếng nổ lớn kèm theo đất đá tung bay mù mịt.
Nhưng sau một chưởng này, dư phong đẩy luôn thân hình còn chưa vững của Kim Bá Thắng Phật rơi khỏi thạch trụ lọt vào trong thạch trận.
Bá Lạp Các lúc này cũng chạm một chưởng với Bình Phàm đại sư, trong đầu chấn động mạnh, nỗ lực xuất chưởng nữa quyết đánh văng Bình Phàm đại sư xuống thạch trụ.
Bình Phàm đại sư sau chưởng này thân hình đã dao động mạnh, thấy thế «Hừ» một tiếng lạnh lùng, chưởng tâm trở lại một lần nữa xuất chưởng đánh ra.
Một chưởng này thật cổ quái chẳng những có thể tiếp được một chưởng của Bá Lạp Các, mà đồng thời còn dẫn chưởng lực của đối phương ra ngoài.
Bá Lạp Các bất ngờ trước điều này, thân hình bị chúi về trước, lão phải trầm khí tụ lực lắm mới giữ được thân hình không bị rơi khỏi thạch trụ, lão ta thở phù phù rồi ngồi nhanh xuống điều hòa chân khí.
Bình Phàm đại sư cũng giật mình khi nhận ra sau một hồi ngạnh đấu tiếp chiêu chân khí hao tổn nặng, không dám ham đánh tiếp, bấy giờ cũng liền ngồi xuống bàn tọa ngay trên thạch trụ vận khí dưỡng thương.
Như thế tại trường giờ chỉ còn lại Huệ đại sư và Bàn Đăng Phù Nhĩ đấu với nhau, cứ nghĩ điều này sẽ nhẹ nhàng hơn cho Huệ đại sư,

nhưng đúng lúc ấy hai bóng người lướt ào ào nhanh lên thạch trụ, thì ra chính là Kim Bá Thắng Phật vừa rồi rơi xuống trận và thêm cả Kim Lỗ Ách từ đầu đến giờ còn ở dưới đó.
Huệ đại sư thấy tình thế này thì rất nguy hiểm, biết Bình Phàm đại sư chân lực hao tổn nặng nên mới tĩnh tọa diều dưỡng nội thương, nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ mới xong, trước mắt còn lại một mình địch ba người, nếu không thi triển tuyệt kỹ thân pháp «Cật Ma Thần Bộ» du đấu thì chẳng thể nào cầm cự nổi, liếc mắt nhìn nhanh Kim Bá Thắng Phật, bất chợt nhận ra lão ta cánh tay trái buông thõng xuống chừng như bị thương, bất giác thầm nghĩ:
"Bình Phàm thượng nhân một lần có thể đả thương đến hai tay đại cao thủ Thiên Trúc, quả là phi thường, Tiểu Trấp Đảo chủ ta chẳng lẽ lại không bằng ..." Nghĩ thế tự nhiên hào khí trỗi lên thét lớn:
− Ê! Xem ra ngươi bị thương chẳng nhẹ, Tiểu Trấp Đảo chủ ta sẽ chờ ngươi ...
Bà ta vừa nói ra, chỉ nghe Kim Bá Thắng Phật «Hừ hừ» mấy tiếng tức giận.
Bọn họ xưng vương Thiên Trúc, tuy từng có nghe nói đến Trung Nguyên có Thế Ngoại Tam Tiên, nhưng thường ngày tự cao tự đại chỉ nghĩ Thế Ngoại Tam Tiên bất quá cũng chỉ là hạng cao thủ nhị tam lưu. Nào ngờ sau khi Kim Lỗ Ách thủ bại chạy về báo lại, bọn họ kéo nhau vào Trung Nguyên chạm mặt Thế Ngoại Tam Tiên, giờ mới biết công lực của bọn họ thật là bất khả tư nghị.
Bấy giờ trong đầu tính nhanh liền quay lại nói một tràng tiếng Thiên Trúc với Bàn Đăng Phù Nhĩ và Kim Lỗ Ách, ý là bảo hai người kia vây đánh Huệ đại sư, còn lão tự mình đến xem thương thế của Bình Phàm đại sư và Bá Lạp Các như thế nào.
Huệ đại sư ở một bên nghe chẳng hiểu gì, trong đầu chỉ nghĩ bọn chúng định giở trò gì đây?
Kim Bá Thắng Phật nói rồi, thân hình lướt nhanh về phía Bình Phàm đại sư và Bá Lạp Các đang điều thần dưỡng khí.
Huệ đại sư trong lòng phát cấp, cứ ngỡ là lão ta nhân cơ đến đả thương Bình Phàm Thượng Nhân, hét lớn một tiếng nhún người lao theo ...
Kim Bá Thắng Phật ngược lại chẳng biết là Huệ đại sư hiểu nhầm, nhún chân phóng đi cực nhanh, Huệ đại sư không ngờ Kim Bá Thắng Phật lại có khinh công nhanh như thế, bất giác giật mình, chớp mắt đã thấy Kim Bá Thắng Phật đến bên Bá Lạp Các giơ tay bắt vào uyển mạch trên tay Bá Lạp Các.
Lúc này thì Huệ đại sư vừa tới, bà ta vốn ngỡ thân pháp của mình

cái thế vô song, bây giờ so với Kim Bá Thắng Phật xem ra còn chậm hơn một bước thì không khỏi chấn động.
Kim Bá Thắng Phật thấy Huệ đại sư đến nơi, ngước mắt «Hừ» một tiếng lạnh lùng nói:
− Ngươi nghĩ ta là người thế nào chứ? Có thể ra tay đánh lén người đang điều khí dưỡng thần hay sao?
Huệ đại sư lúc này nhìn thấy Kim Bá Thắng Phật thăm mạch cho Bá Lạp Các thì đã biết mình hiểu nhầm. Vừa lúc ấy thì thốt nhiên vị Đại Trấp Đảo chủ ngửng đầu mở mắt nhìn Kim Bá Thắng Phật thét lớn:
− Ngươi chớ vội đắc ý, ngươi nghĩ sở học Thiên Trúc mạnh hơn Trung Nguyên sao? Hắc hắc ...
Bình Phàm đại sư hiển nhiên còn chưa điều phục hoàn toàn, cho nên trung khí chưa mạnh. Kim Bá Thắng Phật chẳng để ý đến lão, Bình Phàm đại sư lại nói tiếp:
− Lần này mới gọi là «Hoa Di tranh cường» nhé, đợi chút nữa chúng ta sẽ quyết một trận phân thắng phụ ...
Nói rồi, nhắm hờ mắt lại tiếp tục điều hòa khí huyết.
Lại nói, Tân Tiệp và Vô Hận Sinh rời khỏi Vô Cực Đảo xuống thuyền ra sức chèo thuyền lướt nhanh về hướng Tiểu Trấp Đảo, hai người đều công lực thâm hậu, một tay chèo đủ đẩy thuyền đi xa cả trượng, con thuyền nhờ thế mà lướt sóng đi như tên bắn.
Vô Hận Sinh vốn lên thuyền nghe Tân Tiệp nói đến Hằng Hà Tam Phật định thôn tính võ lâm Trung Nguyên xưng hùng xưng bá, chuyện quan hệ đến toàn võ lâm khiến lão không thể bình nhiên tự tại được nữa. Bấy giờ trong lòng nôn nóng đến Tiểu Trấp Đảo cũng không kém gì Tân Tiệp, hai người vì thế mà ra sức chèo đưa thuyền đi nhanh không tưởng.
Nên biết, Vô Hận Sinh cùng Bình Phàm đại sư và Huệ đại sư tuy tịnh xưng Thế Ngoại Tam Tiên, nhưng giao du rất ít. Nhất là đối với Huệ đại sư thì càng tệ, lão ta đến Tiểu Trấp Đảo còn chưa từng đặt chân lên nửa bước, lúc này thấy thuyền đến gần đảo, bất giác đưa mắt nhìn quanh mấy vòng.
Lên đến bờ, hai người thi triển khinh công chạy nhanh vào sâu trong đảo.
Tân Tiệp tuy khinh công thân pháp tự cho bất phàm, nhưng giờ đây thi triển cùng Với Vô Hận Sinh mới thấy còn kém lão một bực, Vô Hận Sinh trong lòng nôn nóng, nên vừa chạy vừa níu theo tay Tân Tiệp cho nhanh.
Tiểu Trấp Đảo chu vi chưa quá mười dặm, với cước trình của hai người này thì chỉ mất một lúc đã vào đến thạch lâm «Quy Nguyên Cổ

Trận».
Chính khi bọn họ hai người chân vừa đến trước thạch trận, thì cũng vừa lúc nghe từ trong thạch trận vang lên hai tiếng hú dài lanh lảnh, tiếng hú trầm đổ hữu lực, hiển nhiên phải là hai người có công lực thâm hậu mới phát ra được tiếng hú như thế.
Vô Hận Sinh ngạc nhiên, buột miệng thốt lên:
− Hai tiếng hú này rõ ràng phải là của hai tay cao thủ công lực thâm hậu phát ra sau khi hành khí điều dưỡng xong, xem ra một trong hai vị Đại, Tiểu Trấp Đảo chủ có người thụ thương ...
Thì ra, bằng vào kinh nghiệm mà lão ta biết được tiếng hú này của những người xả công sau khi vận khí điều tức trị nội thương.
Nói rồi tung người lướt nhanh lên một thạch trụ ...
Quả nhiên không ngoài suy đoán của Vô Hận Sinh, chính là Bình Phàm đại sư và Bá Lạp Các hai người vừa điều khí dưỡng thương xong, chân khí đều đã hồi phục.
Nhờ hai người nội lực hỏa hầu thâm hậu, cho nên nội thương trong người cũng được trị một cách nhanh chóng, bấy giờ hai người sau khi phát ra tiếng hú dài liền cùng đứng lên đối mặt nhìn nhau, chừng như có ý đấu tiếp.
Bên này Huệ đại sư vẫn còn tiếp tục khổ đấu với Kim Bá Thắng Phật và Bàn Đăng Phù Nhĩ, nhưng giờ đây lại thêm Kim Lỗ Ách cũng nhảy vào tham chiến, ý đồ nhanh chóng hạ xong Huệ đại sư. Tình hình khiến Huệ đại sư càng rơi vào thế hiểm, may mà nhờ vào pho tuyệt học «Cật Ma Thần Bộ» miễn cưỡng du đấu mà chưa đến nỗi bại thủ.
Lúc này Bình Phàm đại sư và Bá Lạp Các đã hồi phục thương thế cùng đứng dậy thì cục diện lập tức thay đổi, Kim Bá Thắng Phật trong lòng thầm hiểu sư huynh mình Bá Lạp Các quyết không thể một mình địch lại được Bình Phàm đại sư cho nên liền lệnh cho Kim Lỗ Ách đến trợ lực cho sư bá ứng phó với Bình Phàm đại sư.
Kim Lỗ Ách ứng thanh đáp một tiếng, nhưng người còn chưa lướt tới thì đột nhiên ...
«Vù vù» Hai bóng người nhanh như chớp từ ngoài phi vào như hai cánh chim ưng, Kim Lỗ Ách giật mình quay nhìn, nhận ra có người nhảy vào trợ chiến thì thét dài một tiếng, xuất chưởng đánh tới ngay.
Nếu như là người khác, thì có thể còn để xem hai người này là bạn hay thù, nhưng Kim Lỗ Ách thì không cần nhìn kỹ cũng nhận định là người của Trung Nguyên. Vì rằng, bọn chúng vào Trung Nguyên lần này chỉ có bốn người, mà cả bốn giờ ở ngay đây, đất Trung Nguyên này thì không có bằng hữu, thử hỏi cần nhìn xem đối phương là ai sao? Chính vì thế mà Kim Lỗ Ách vừa thấy bóng người lướt vào, thì

nghĩ ngay là tay chân của Bình Phàm đại sư, cho nên mới ra chưởng chủ động tấn công trước.
Lại nói, người phóng chạy trước chính là Vô Cực Đảo chủ Vô Hận Sinh, lão ta thấy có người đánh thì lách người vòng mà qua. Người chạy sau là Tân Tiệp, chàng cũng làm y như Vô Hận Sinh vòng lướt nhanh qua, nhưng chẳng cần khách khí phát ra một chưởng đấu lại.
«Bình» một tiếng, Kim Lỗ Ách tuy chủ động tấn công, nhưng không trụ nổi thân hình thoái lui, đến lúc này hắn đã nhận ra người chạy sau này chẳng ai khác, mà chính là người đã đánh bại hắn trong Vô Vi Sảnh trên Khuê Sơn – Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp. Hắn càng giật mình hơn khi nhận ra Tân Tiệp hình như công lực tăng tiến hơn trước.
Vô Hận Sinh vừa lướt qua khỏi người Kim Lỗ Ách, thì phóng nhanh tới trước người Bá Lạp Các la lên:
− Xem chiêu!
Thét dứt tiếng thì chưởng cũng đã phát ra nhanh như chớp.
Bá Lạp Các tuy chẳng hiểu hai tiếng «Xem chiêu!» là gì, nhưng nghe tiếng áo lướt gió, rồi tiếng chưởng kình thì biết gặp phải cường địch, quay nửa người tung chưởng ra nghênh tiếp.
Vô Hận Sinh biết đối phương chẳng phải tầm thường, cười lớn nói:
− Chưởng pháp tuyệt lắm!
Rồi chưởng bỗng hóa thức trầm xuống dưới.
Bá Lạp Các chẳng thể ngờ lại gặp thêm một tay đại cao thủ Trung Nguyên, một chưởng này khiến lão thân hình chấn động xoay mạnh nửa vòng vừa khéo đối diện với Vô Hận Sinh.
Bá Lạp Các vừa rồi thụ thương dưới chưởng của Bình Phàm đại sư, trong lòng còn hậm hực chưa tan, giờ đây vô ý lại bị một chưởng của nhân vật khác làm đảo người, trong lòng cơn giận sôi lên vung tay đánh trả lại một chưởng ...
Vô Hận Sinh sau chưởng ấy thân hình đáp nhẹ trên một thạch trụ, hiên ngang đỉnh lập như Thái Sơn, song thủ múa lên, tả chưởng án lập ngay trước ngực, hữu chưởng vận kình từ trong đánh thốc ra.
«Bình» một tiếng chấn động sơn thạch, hai cỗ chưởng lực tiếp nhau.
Vô Hận Sinh thân hình chao đảo, mà Bá Lạp Các cũng bị chấn động mạnh, chút nữa thì bị đẩy lùi sau, trong lòng lão ta giờ đây kinh ngạc tột độ thầm nghĩ:
“Thật là chuyện bất khả tư nghị, không thể ngờ rằng nơi hoang đảo này lại chạm trán phải ba tay đại cao thủ thế này, xem ra Hằng Hà Tam Phật bị hủy ngay hôm nay!” Chỉ nghĩ đến đó cũng đủ khiến cho lão biến sắc rùng mình, quả thật Hằng Hà Tam Phật danh chấn Thiên

Trúc, xưng bá một nước, thế mà hôm nay bị hủy ở Trung Nguyên là một mối nhục nhã vô cùng.
Lúc này bên kia Bình Phàm đại sư thấy thế cười phá lên kha khả nhìn Vô Hận Sinh nói:
− Lão đệ, nhiều năm rồi không gặp, thực không thẹn vì ngươi ...
Vô Hận Sinh trong lòng thỏa thuê, nhưng ngoài mặt nghiêm lại nói:
− Thượng Nhân quá khen ...
Thực ra trong Thế Ngoại Tam Tiên, thì lão ta chỉ kết giao với Bình Phàm đại sư tương đối không tệ, nhớ lần mừng đại thượng thọ «Đệ nhị giáp tý» của Bình Phàm đại sư, lão tặng cho Bình Phàm đại sư một cây thiết cầm rất cổ xưa, bình thường hai người tuy ít gặp nhau, nhưng cũng hiểu nhau rất nhiều.
Bình Phàm đại sư cười lớn nói:
− Hôm nay thực là dịp hiếm có, Thế Ngoại Tam Tiên chúng ta mới tập trung ở đây, bọn chúng Hằng Hà Tam Phật muốn vào chinh phục võ lâm Trung Nguyên, hiện tại một đấu một, chúng ta quyết không để hủ danh Thế Ngoại Tam Tiên ...
Một câu này tuy nói với Vô Hận Sinh, nhưng thực chất là để khích Huệ đại sư.
Huệ đại sư nào lại không biết điều này, nhưng nghe thì hào khí trong người cũng sôi lên, hét lớn:
− Chẳng đúng sao!
Bình Phàm đại sư lại cười vang nói tiếp:
− Lão đệ, ngươi đến tiếp lão Di mặt mày nhăn rúm kia! Hì hì ... chúng ta một đấu một ...
Nhân vật mà Bình Phàm đại sư gọi là «lão Di mặt mày nhăn rúm» chính là chỉ Bàn Đăng Phù Nhĩ đứng thứ ba trong Hằng Hà Tam Phật, ý lão đã rõ:
Thế Ngoại Tam Tiên phân thứ tự đấu nhau với Hằng Hà Tam Phật.
Vô Hận Sinh nhún vai cười điềm nhiên nói:
− Tốt lắm!
Nói rồi nhún người lên không lướt đến trước mặt Bàn Đăng Phù Nhĩ.
Bình Phàm đại sư thấy ai nấy đều đã chọn đúng đối thủ, liền phất tay hô lớn:
− Đánh!
Nói rồi đầu tiên tung chưởng lao tới tấn công Bá Lạp Các.
Huệ đại sư cùng Vô Cực đảo chủ cũng liền phân ra mỗi người tiếp một đối thủ.
Phút chốc trên đỉnh những thạch trụ của thạch trận diễn ra một trường ác đấu của sáu tay đại cao thủ, thế hùng mãnh ác liệt trước

giờ chưa từng thấy. Mà điều đáng nói nhất chính là diễn ra giữa hai trường phái võ lâm Thiên Trúc và võ lâm Trung Nguyên.
Ngay đến Tân Tiệp và Kim Lỗ Ách cũng là hai tay hậu thế cao thủ, lúc này nhìn thấy bọn họ đấu với nhau cũng hoa cả mắt.
Kim Lỗ Ách vốn định nhảy vào trợ chiến cho ba vị lão tiền bối của mình, nhưng nhìn thấy đối phương còn có Tân Tiệp thì ngần ngại. Hiển nhiên lần trước bại thủ dưới tay Tân Tiệp trong Vô Vi Quán, hắn cũng nhận ra mình không bằng thiếu niên này. Lúc này chỉ đứng nhìn đấu mà trong lòng còn tức giận chưa thôi.
Tân Tiệp chú ý thấy là Bình Phàm đại sư và Huệ đại sư, hai vị này đã đem tuyệt học tuyệt luân của mình truyền thụ cho chàng, giờ đây bọn họ thi triển ác đấu, chàng mới nhìn thấy hết chỗ uyên thâm ảo diệu của nó, bất giác trong lòng ngưỡng mộ vô cùng.
Năm trước Tân Tiệp từng nhìn thấy Bình Phàm đại sư và Huệ đại sư đấu nhau ngay tại Tiểu Trấp Đảo này, nhưng bọn họ bất quá cũng chỉ là tỷ đấu phân cao hạ mà thôi.Giờ đây quyết đấu với Hằng Hà Tam Phật thì tình hình đã khác, chiêu thức thi triển ác liệt nguy hiểm hơn bội phần.
Lúc này chỉ còn nghe tiếng áo lướt gió «vù vù», tiếng trưởng phong «ầm ầm», nếu là người công lực yếu kém có lẽ chỉ còn nhìn thấy một khối người nhào động trên thạch trụ, chẳng thể nào phân biệt được ai với ai.
Qua ba mươi chiêu bất phân thắng bại, nhìn Bình Phàm đại sư song chưởng chưởng chỉ tề xuất, nhất thời ra một chiêu trong «Đại Diễn thần Kiếm» dùng chưởng thay kiếm, nhưng bên trong có pha tạp chỉ pháp. Chiêu ra chưa hết thì đột nhiên biến chiêu trong «Không Không Chưởng Pháp», tự nhiên tạo thành quái chiêu vừa khéo đấu được với Bá Lạp Các. Tân Tiệp nhận ra được đây là một sự kết hợp khéo léo tạo thành một chiêu mới trong đấu cảnh lâm thời này.
Lại nhìn Huệ đại sư thi triển chính là pho chưởng pháp mới sáng chế mà còn chưa truyền thụ xong cho Tân Tiệp, phối hợp với «Cật Ma Thần Bộ» đấu nhau với Kim Bá Thắng Phật, tình thế ngang ngửa không hề kém đối phương nửa chiêu.
Huệ đại sư vốn từ đầu đến giờ luôn đấu với hai hoặc ba người mà vẫn cầm cự được, giờ đây đơn chiến độc đấu với Kim Bá Thắng Phật thì thấy nhẹ nhàng vô cùng, cho nên càng đấu bà ta càng hăng, chủ động tấn công chứ không còn du đấu như ban đầu.
Vô Hận Sinh và Bàn Đăng Phù Nhĩ đấu nhau cũng vô cùng ác liệt, lấy công đối công không ai chịu nhượng nửa chiêu trước đối phương.

Cả một canh giờ trôi qua, ba cặp ác đấu với nhau ngoài nghìn chiêu bất phân thắng bại, quả là một trận đấu vô tiền khoáng hậu.
Lúc này nhìn thấy trận đấu của Vô Hận Sinh có vẻ ác liệt hơn cả, Vô Hân Sinh tuy là người nhỏ tuổi nhất trong Thế Ngoại Tam Tiên, nhưng năm xưa gặp kỳ duyên ăn được tiên quả công lực tăng bách bội, so với bọn Bình Phàm đại sư không hề thua kém chút nào.
Bàn Đăng Phù Nhĩ đã thay đổi đến bảy loại chưởng pháp mà thủy chung vẫn không sao chiếm được tiên cơ.
Vô Hận Sinh càng đấu càng hăng, miệng thét tay lại ra chưởng ồ ạt như bài sơn đảo hải ...
Bàn Đăng Phù Nhĩ tả cước đơn lập trên thạch trụ, người xoay nhanh, hữu cước tung ra thế như phi long đạp vân, khiến cho tà áo của Vô Hận Sinh phất lên phần phật.
Vô Hận Sinh thét lớn:
− Tuyệt lắm ...
Miệng thét, tay ra chưởng hóa giải nhanh thế công của Bàn Đăng Phù Nhĩ, rồi vận thập thành công lực phát thêm một chiêu, lại thét lớn:
− Tiếp ta chiêu này xem!
Một câu này đương nhiên chẳng nói cho Bàn Đăng Phù Nhĩ nghe, mà có nói thì đối phương cũng chẳng hiểu được câu tiếng Hán này, chẳng qua thét để lấy khí thế mà ra chiêu. Sau tiếng thét, Vô Hận Sinh song chưởng phát ra một tả một hữu chính là chiêu «Song lôi quán nhĩ» hợp kích thẳng vào Thiên Linh Cái của Bàn Đăng Phù Nhĩ.
Bàn Đăng Phù Nhĩ sau một chưởng không thành thân hình hơi dao động trên thạch trụ, nhưng là một đại cao thủ Thiên Trúc, ứng biến cũng không chậm chút nào. Khi ấy liền thấy lão ta hai tay hợp nhất rồi phát ra y như thế «Bách Bộ Thần Quyền» của Thiếu Lâm Trung Nguyên, phản kích vào Trửu Liêm huyệt trên tay Vô Hận Sinh, thế lấy công đối công.
Vô Hận Sinh dường như đã tính đến điều này, vội vàng thâu tay, tả chưởng án trước ngực, hữu chưởng hóa thành «Nhất Dương Chỉ» điểm thẳng qua. Một chiêu này chính là tuyệt chiêu sát thủ bình sinh Vô Hận Sinh rất ít khi thi triển chính là «Bạch lộ quải nang», uy thế và nguy kỳ không thể tưởng được.
Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, tay chỉ của Vô Hận Sinh xuất ra, nửa chừng thấy đối phương thâu chiêu thì thuận thế hóa chiêu thành thế cầm nã chộp nhanh vào Thị Tỉnh huyệt trước ngực Bàn Đăng Phù Nhĩ.
Có thể nói một chiêu này Vô Hận Sinh đã biến hóa đến lần thứ ba,

mà biến thế lại nhanh không tưởng, căn bản nhìn cứ như chỉ là một chiêu nguyên thế không thay đổi.
Đứng bên ngoài đến Tân Tiệp và Kim Lỗ Ách là hai cao thủ nhất lưu phải định thần chú mục lắm mới có thể nhìn kịp, bất giác đều «Ồ» lên một tiếng.
Binh pháp có câu:
«Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng». Vô Hận Sinh chính vì tiên lượng trước được Bàn Đăng Phù Nhĩ sẽ phát chiêu công vòng hai bên, cho nên mới biến chiêu nhập thẳng trung cung hạ sát thủ.
Bàn Đăng Phù Nhĩ chẳng phải tầm thường, nhưng lúc này thâu thế không kịp, xem ra khó tránh khỏi một chiêu cực hiểm này của Vô Hận Sinh ...
Nhưng đúng lúc ấy, đột nhiên Vô Hận Sinh thân hình hơi khựng lại, rồi chao đảo mạnh, một cảm giác chân khí thất tán không đề tụ được khiến lão chấn động kinh hoảng, nhưng lão vốn đầy kinh nghiệm, còn nhanh trí nhảy người thoát về sau tránh bị đối phương trở tay truy kích.
«Vù».
Quả nhiên, Bàn Đăng Phù Nhĩ khi nhận ra Vô Hận Sinh có vấn đề thì chẳng bỏ lỡ cơ hội, liền ra chiêu tấn công, may mà Vô Hận Sinh đã thoái lùi kịp, khiến một chiêu này của Bàn Đăng Phù Nhĩ rơi vào khoảng không trước mặt.
Bàn Đăng Phù Nhĩ cũng giật mình thâu tay không đấu nữa, lão ta trong lòng cũng thấy kỳ, không hiểu vì sao Vô Hận Sinh ra chiêu sắp đắc thủ thì tự nhiên khựng người hâu chiêu thoái lui.
«Bịch» Vô Hận Sinh không còn gượng được nữa, cả người rơi khỏi thạch trụ lăn trên đất.
Bình Phàm đại sư và Huệ đại sư thấy thế liền thâu chiến lướt nhanh đến xem Vô Hận Sinh có chuyện gì.
Toàn trường đấu vì thế mà lập tức thâu chiến, thực ra cuộc đấu ngoài nghìn chiêu cũng đủ khiến cho ai nấy thấm mệt, người nhễ nhại mồ hôi.
Bọn Hằng Hà Tam Phật cũng đã ngừng tay ngưng mắt nhìn nhau dò ý, trong bọn họ Kim Bá Thắng Phật tuy là thứ nhì, nhưng ngược lại là người biệt nhanh đa mưu túc trí, thấy tình thế này lập tức nghĩ nhanh:
“Tên kia tự nhiên bị ngã, chẳng lẽ trong người hắn có quái bệnh gì sao? Hắc ... lúc này nếu như chúng ta nhân cơ tấn công thì ... Hắc ...” Trong đầu nghĩ thế lập tức trên khóe môi hiện nụ cười âm trầm, nhưng lại nghĩ:

“Thực tế chúng chỉ mới bị ngã một tên, nhưng để thâu thập được chúng chẳng dễ dàng chút nào, có thể còn phải trả giá rất đắt. Thua thì thật thảm, mà thắng trong tình huống này, nếu như truyền ra ngoài thì uy danh của Hằng Hà Tam Phật chúng ta cũng không lấy gì làm vinh quang.”.
Tính tới tính lui, cuối cùng thấy tốt nhất nhân cơ này mà hạ đài thì vinh quang hơn cả. Bấy giờ, Kim Bá Thắng Phật trầm ngâm thêm một lúc rồi nói:
− Ê! Chuyện ngày hôm nay các ngươi đã phát bệnh một người, Hằng Hà Tam Phật chúng ta há có thể động thủ tiếp với các ngươi? Hắc hắc ... cho nên chuyện hôm nay ...
Kim Bá Thắng Phật ngừng lời lại giữa chừng.
Vừa nghe lão ta nói đến đó, Đại Trấp đảo chủ Bình Phàm đại sư đã biết tâm ý của đối phương, lão thừa hiểu đối phương thấy đấu không hơn nên rút lui, nhưng nhân lúc này mà rút lui với một câu như thế thì không đến nỗi bẽ mặt. Lão tuy biết vậy nhưng vẫn không nói gì, chỉ cười lên ha hả.
Kim Bá Thắng Phật hơi chau mày lại nói tiếp:
− Cho nên chuyện ngày hôm nay tạm ngừng, Trung Nguyên các ngươi từng có câu tục ngữ:
«Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu», Hắc hắc ... chúng ta sau này nhất định sẽ quay lại lĩnh giáo, đa tạ bốn vị hôm nay đã chỉ giáo cao chiêu, giờ xin tạm biệt ...
Nói rồi, lão ta quay đầu dùng tiếng Phạn nói một tràng với huynh đệ của mình, đoạn phất tay kéo cả đoàn bỏ đi.
Huệ đại sư thốt nhiên cất tiếng cười nhạt nói:
− Các ngươi có thể ra khỏi đây được sao?
Kim Bá Thắng Phật ngớ người, đảo mắt nhìn quanh, bây giờ mới nhớ lại «Quy Nguyên Cổ Trận» này chẳng đơn giản chút nào, vốn khi vừa đặt chân vào đây đã bị giam khốn còn chưa ra được, thạch trận như thiên ma bách chiết, loanh quanh luẩn quẩn mãi vẫn còn trong trận.
Huệ đại sư chỉ cười nhạt, chẳng nói thêm tiếng nào liền quay người bước đi trước.
Bọn Hằng Hà Tam Phật biết Huệ đại sư muốn đích thân đưa bọn họ ra trận, lục tục theo chân Huệ đại sư ra khỏi cổ trận rồi lên thuyền rời khỏi đảo ...
Đại Trấp Đảo chủ Bình Phàm đại sư nhìn theo bóng năm người bất chợt cười vang, chờ đến khi bọn họ khuất dạng rồi mới nhìn Vô Hận Sinh quan tâm hỏi:

− Lão đệ ngươi bị sao thế ...
Vô Hận Sinh miễn cưỡng nói:
− Thực là kỳ lạ, đến tôi cũng không biết thế nào nữa, thế nhưng tôi nghĩ có một khả năng, Thượng Nhân từng nghe người ta nói đến loại độc nào tiềm phục trong cơ thể người ta, chờ đến một giai đoạn nào đó mới bộc phát ra?
Bình Phàm đại sư nghe hỏi thì đưa tay lên gõ gõ nhẹ vào đầu nói:
− Hỏi điều gì khác ta còn biết được, nhưng hỏi về «Độc» thì ta mù tịt ...
Lão vừa nói vừa nghĩ, rồi thốt nhiên reo lên:
− A, đúng rồi! Nghe nói có một loại độc là «Bích Ngọc Đoạn Trường» có độc tính như vậy!
Vô Hận Sinh gật đầu nặng nề nói:
− «Bích Ngọc Đoạn Trường» có phải không màu không vị?
Bình Phàm đại sư la lên:
− Chính thế, chính thế, lão đệ ngươi trúng loại độc này sao?
Vô Hận Sinh lại gật đầu đáp:
− Thượng Nhân từng nghe qua danh hiệu một nhân vật là Ngọc Cốt Ma chứ?
Bình Phàm đại sư thoáng chút ngớ người, rồi thốt lên:
− A ... chẳng phải là tên cầm đầu nhóm hải tặc đó sao?
Vô Hận Sinh nén tiếng thở dài vì hối hận mình quá sơ hốt, bấy giờ mới nhớ chuyện lần trước đây khi trên biển đã gặp Thành Nhất Thanh, Tổng đà chủ Hoàng Tử Sa, một tay thuộc hạ của Ngọc Cốt Ma, lão chỉ vì sơ hốt tự phụ mà chẳng ngần ngại uống một chén rượu trên tay Thành Nhất Thanh ... Kể đến đó lão thở dài tiếp:
− Giờ nghĩ lại ta mới nhớ ra, khả năng chính là chén rượu đó có độc ... Ài, thời gian vừa qua chỉ vì ta không vận khí đả động mạnh nên độc vẫn tiềm phục trong người không phác tác, giờ đây vận hết chân lực ra động đấu nên độc mới phát ra.
Bình Phàm đại sư lắc nhẹ đầu, vô kế khả thi.
Trời đã về chiều, sắc trời ráng đỏ thả dài trên mặt biển ánh lên đỏ chói cả không gian, nhưng ráng chiều còn hắt lên đám thạch trụ kéo dài bóng chúng ra trên đất.
Vô Hận Sinh bấy giờ chỉ còn cách trầm mặc vận công cố bức độc không phát tác thêm, nhưng nào ngờ chân khí giờ đây không đề tụ được, đồng thời nhận ra độc đã bắt đầu phát ra khắp chu thân.
Bình Phàm đại sư cứ đứng ngây người một bên xoa tay xoa chân chẳng biết nên phải làm gì.
Tân Tiệp từ nãy đến giờ cũng lo lắng cho tính mạng của Vô Hận

Sinh, đằng nào lão ta cũng là thân phụ của Thanh nhi, nếu lão có điều gì thì Thanh nhi cũng rất khổ đau ...
Trong đầu chàng suy nghĩ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, buột miệng la toáng lên phá tan không khí nặng nề:
− A, có rồi!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 37
Bích Ngọc Đoạn Trường

Đại Trấp Đảo Chủ Bình Phàm Thượng Nhân tuy công lực cái thế nhưng lại chẳng hiểu biết gì về chuyện dụng độc và giải độc. Bởi thế tuy biết Vô Hận Sinh trúng độc không nhẹ nhưng chỉ biết đứng nhìn bàng quan, thúc thủ vô sách.
Thấy Tân Tiệp mừng rỡ như thế Bình Phàm Thượng Nhân cũng phấn chấn lên vội hỏi:
− Vật gì thế? Giải dược hay sao?
Tân Tiệp lắc đầu, cười nói:
− Vật này vãn bối tin chắc chắn giải được.
Rồi lấy từ trong túi ra một cuốn sách mỏng đưa lên nói:
− Trong sách này chẳng có loại độc gì trên đời mà lại không được ghi lại tường tận.
Dám đoán rằng pho sách chính là «Độc kíp» của vị «Thiên hạ đệ nhất dụng độc» được giang hồ tông xưng là Độc Quân Kim Nhất Bằng.
Lần trước, Tân Tiệp bị Thiên Ma Kim Kỳ đánh một chưởng, sau đó thuyền bị đắm, chàng được Kim Mai Linh tình cờ tìm được giải dược cứu sống, lại còn tặng luôn cả pho «Độc kíp» này chàng luôn bỏ trong người. Nhưng vì luôn gặp được kỳ duyên và có cấp sự nên Tân Tiệp không có thời gian đọc lại nó, thậm chí là đã quên đi. Lúc này do bí mà sinh trí, chàng mới nhớ lại pho sách quý này, nghĩ bụng:
“Có «Độc kíp» thì lo gì không giải được vạn độc?”.
Bình Phàm Thượng Nhân nheo mắt đọc mấy chữ viết trên bìa sách, lẩm bẩm:
− «Độc kíp» ... Tác giả Kim Nhất Bằng ... Kim Nhất Bằng ... À ...
Tân Tiệp nói:
− Kim lão tiền bối hôm trước ở Sa Long Bình đã dùng độc công độc

chết Ngọc Cốt Ma. Pho sách này do Kim tiền bối dốc hết tâm huyết viết ra đấy!
Bình Phàm Thượng Nhân thốt lên:
− Ui cha!
Tân Tiệp tán thêm:
− Người ta thường bảo độc thuật của Kim lão tiền bối là thiên hạ vô song, được giang hồ xưng là Độc Quân đó.
Rồi cầm lại pho sách giở ra tìm.
Trong Độc kinh thật bao la vạn trượng. Nào cỏ độc, rắn rết, nhện độc, mọi thứ sinh vật có độc ở vũ nội hải ngoại hầu như được ghi lại toàn bộ không sót vật gì.
Đọc một lát Tân Tiệp thấy run gan vỡ mật, hết sức khâm phục vị Độc Quân vừa điên khùng vừa uyên bác này.
Chẳng mấy chốc, Tân Tiệp bị cuốn hút vào pho «Độc kinh» kỳ diệu đó.
Không những hướng dẫn cách chế độc, hạ độc và giải độc, pho sách còn chỉ dạy phòng tránh sao để khỏi bị độc vật làm hại và những thứ kiêng kỵ của chúng.
Tân Tiệp chợt hiểu rằng không phải bất cứ ai dụng độc đều là bàng môn tả đạo mà mặt nào đó, có thể giúp nhân thế trừ hại.
Theo những gì biết được về Độc Quân đã cất giữ giải dược quá kỹ và không cho ai biết, điều đó đã một lần suýt hại mạng chàng. Còn điều thứ hai là Độc Quân thu nhận một tên đồ đệ tàn ác như Kim Kỳ thật là tai họa lớn cho võ lâm.
Tân Tiệp càng đọc càng hứng thú, thầm quyết định mình sau này sẽ chuyên tâm nghiên cứu nó.
Nhưng đọc hồi lâu, chàng vẫn chưa tìm được chỗ nào có phương pháp chữa trị «Bích ngọc đoạn trường».
Vô Cực Đảo Chủ Vô Hận Sinh ngồi tĩnh tọa một bên điều vận thực khí, mặt tái mét đi.
Bình Phàm Thượng Nhân lo lắng đưa mắt nhìn Tân Tiệp.
Sau một khắc, Huệ đại sư cũng đã quay lại.
Tân Tiệp đã đọc gần hết sách, thế nhưng không thấy có viết đến mấy chữ «Bích ngọc đoạn trường». Chỉ còn lại mấy trang ...
Tân Tiệp bỗng thấy lòng chấn động. Phần cuối này có hai chữ đặc biệt.
Chàng động tâm nghĩ bụng:
“Ngọc Cốt Ma đã chủ tâm đầu độc Vô Hận Sinh tất không thể dùng độc vật thông thường. Nhất định trong phần đặc biệt này có ghi.”
Nghĩ vậy, chàng chú tâm đọc kỹ.

Mới trang đầu, Tân Tiệp đã thấy bốn chữ lớn hiện lên trước mắt: «BÍCH NGỌC ĐOẠN TRƯỜNG», Liền không nén nổi, la to:
− Có rồi! Có rồi! Xem ra thứ này thuộc hàng ghê gớm đây!
Tiếp đó, chàng cao giọng đọc:
− Bích ngọc đoạn trường được chế từ nhựa lá một loại thực vật đã tuyệt tích ở trung thổ ...
Tân Tiệp xem lướt qua một đoạn nhận dạng và cách chế biến loại độc dược này, sau đó đọc tiếp:
− ... Độc tính rất mạnh, cùng với một chất khác là «Lập bộ đoạn trường» gọi chung là «Song Đoạn Trường», có đặc điểm tiềm ẩn trong cơ thể rất lâu không phát tác, dù người có công lực thâm hậu bao nhiêu cũng không dễ phát hiện. Độc dược này là thứ lợi hại bậc nhất trong trời đất.
Lại thêm một đoạn về tác dụng.
Tân Tiệp đọc tiếp:
− Phương pháp chữa trị:
Khắp thiên hạ chỉ có một vật có thể giải ...
Tân Tiệp đọc tới đó, bất giác giọng run lên vì lo lắng. Lại tiếp:
− Chỉ có một vật là «Hỏa Ngọc Băng Tâm», trong thiên hạ chỉ có một nơi hy vọng tìm thấy là trên đỉnh núi Yến Nhiên Sơn ở vùng cực Bắc ...
Bình Phàm Thượng Nhân nghe xong biến sắc nói:
− Yến Nhiên Sơn cách đây cả vạn dặm, đừng nói lúc này rất cấp thiết không đủ thời gian tới đó mà dù có tới cũng chưa chắc đã tìm được.
Lại nghe Tân Tiệp đọc thêm:
− Còn một phương pháp khác ...
Bình Phàm Thượng Nhân trừng mắt nói:
− Cái lão họ Kim sao rắc rối thế? Đã viết chỉ có một vật nay lại thêm phương pháp khác ... Đọc nhanh xem!
Nguyên là khi Kim Nhất Bằng nghiên cứu đến «Bích Ngọc Đoạn Trường» thì đã có cách giải đó rồi. Nhưng Độc Quân là một người kiên quyết không chịu bó tay trong bất cứ tình huống nào về dụng độc, nhận thấy thứ «Hỏa Ngọc Băng Tâm» vừa xa vừa khó tìm nên đã nghiên cứu rất nhiều phương pháp giải dựa vào nguyên lý trị độc thường dùng. Nhưng với loại độc đặc biệt này cũng không dễ thành công. Dù sao cuối cùng ông cũng tìm ra được phương pháp, có thể là sau này rất lâu, vì thế mới chú thích thêm vào sách.
Với nội công thâm hậu và thiên bẩm cái thế, có thể trong thiên hạ chỉ có mình Độc Quân Kim Nhất Bằng mới tìm được những phương

pháp trị liệu độc đáo như vậy mà thôi.
Chờ Tân Tiệp đọc xong phương pháp trị liệu bằng ngoại lực, Bình Phàm Thượng Nhân à lên một tiếng ...
− Chắc rằng phương pháp đó rất nguy hiểm.
Phàm là những độc vật nào đó có đặc tính tiềm phục lâu trong cơ thể người thì đến lúc phát tác càng nhanh càng mạnh và rất khó chữa trị vì đã ăn sâu vào máu thịt. Lúc đó dù có nội lực thâm hậu bao nhiêu cũng không bức ra được nữa.
«Bích ngọc đoạn trường» là bá đạo trong các loại độc, chẳng những thấm vào máu thịt mà còn thâm nhập vào tận tâm phế. Muốn bức được chất ra tất phải dùng ngoại lực đẩy vào tim bức dần ra. Việc đó cực kỳ nguy hiểm và cần phải xác định những sự cố nghiêm trọng có thể xảy ra. Trước hết, người dùng nội công bức độc phải có nội lực thâm hậu hơn người trúng độc. Thứ hai, «Bích ngọc đoạn trường» tiềm phục chủ yếu ở đỉnh tim, vì thế phải truyền nội lực vào đại huyệt Nê hoàn cung rồi đẩy độc chất dần theo động mạch cổ mà ra cánh tay.
Người luyện võ ai cũng biết truyền nội lực vào yếu huyệt Nê hoàn cung là cực kỳ nguy hiểm. Chỉ cần nội lực truyền vào mạch nhiều một chút là lập tức tim ngừng đập, nạn nhân sẽ chết ngay.
Nhưng nội lực truyền vào không đủ, chẳng những không bức được độc chất ra mà còn làm cho nạn nhân tàn phế suốt đời vì độc chất sẽ chạy tán loạn vào cơ thể, vĩnh viễn không bao giờ chữa trị được.
Cả Bình Phàm Thượng Nhân, Huệ đại sư và Tân Tiệp đều là cao thủ thượng đẳng, đều biết rằng muốn bức độc, không những cần có nội lực cao tuyệt mà thủ pháp phải cực kỳ chính xác.
Năm xưa, Kim Nhất Bằng lĩnh ngộ được phương pháp này, mặc dù biết có hiệu quả nhưng chưa chắc tin được trên đời lại có nhân vật nào đủ khả năng đó, chỉ chép vào sách để biểu lộ tâm đắc của mình mặc dù hy vọng hết sức mong manh.
Tân Tiệp vô cùng khâm phục những kiến thức của Độc Quân Kim Nhất Bằng chép lại trong Độc kíp, nhưng trước tình thế nan giải này cũng trở nên do dự.
Bình Phàm Thượng Nhân tuy cũng còn bán tín bán nghi, nhưng không thể không khâm phục tác gỉa Độc kíp vì trong đó hầu hết là những điều lão chưa từng biết.
Ngoài ra đây là hy vọng duy nhất, trong tình thế bắt buộc phải lựa chọn.
Tuy lường trước tình hình sẽ rất nghiêm trọng, nhưng Bình Phàm Thượng Nhân không thể tỏ ra nghiêm túc được, cười hỏi:

− Lão ni bà, ngươi thấy phải làm gì bây giờ?
Huệ đại sư trầm ngâm nói:
− Chắc rằng hai người chúng ta phải liên thủ mới xong ...
Bình Phàm Thượng Nhân lắc đầu:
− Không được! Như vậy càng nguy hiểm.
Huệ đại sư ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.
Tân Tiệp cũng hiểu rằng nếu hai người liên thủ thì hy vọng bức được độc chất ra lớn hơn, nhưng khi động thủ thì cực kỳ nguy hiểm, vì chỉ cần không xác định được nội lực, chỉ phát chưởng đánh vào huyệt đạo sai lệch nửa phân đã đủ làm Vô Cực Đảo Chủ Vô Hận Sinh tán mạng đương trường.
Bình Phàm Thượng Nhân cười hô hô nói:
− Nếu vậy lão ni bà là người động thủ đi!
Huệ đại sư lắc đầu:
− Bình Phàm hòa thượng! Lúc này thì chẳng cần khách sáo gì nữa. Nói thực tình nội lực của lão ni không bằng ngươi ...
Bình Phàm Thượng Nhân xưa nay hận nhất Huệ đại sư không chịu phục mình, nay chỉ cần nghe câu đó là đủ, lại cũng chẳng cần căn vặn gì thêm, cũng không tỏ ra đắc ý, trái lại rất nghiêm túc đến bên Vô Hận Sinh hỏi:
− Trương lão đệ, ngươi thấy trong người ra sao?
Vô Hận Sinh cố mỉm cười đáp:
− Thượng nhân không cần phải bận tâm, Vô Hận Sinh tôi vẫn duy trì được ...
Nhưng chưa nói xong, hai hàm răng Vô Hận Sinh đánh nhau cầm cập. Như vậy đủ biết độc tính phát tác rất mạnh, chẳng qua Vô Hận Sinh quá gàn bướng mà không chịu chấp nhận sự cứu giúp của người khác đó thôi.
Bình Phàm Thượng Nhân lạ gì tính nết của Vô Hận Sinh, cười hô hô nói:
− Lão đệ! Ngươi thật là ...
Nhưng thật là thế nào thì lão không nói.
Vừa dứt lời đã đánh ngay ra một chưởng.
Bình Phàm Thượng Nhân đã tính trước, không thể để chưởng đầu tiên đánh sai huyệt, dù chỉ nửa phân. Vì đã xác định từ trước, chỉ cần sai lệch nửa phân cũng đủ làm mất một mạng người.
Bình Phàm Thượng Nhân biết rằng khi mình đánh chưởng vào, nhất định Vô Hận Sinh xuất lực phản kháng. Và với tu vi của Vô Hận Sinh thì lực phản kháng có ít bao nhiêu đều dẫn đến sai lệch. Bởi thế lão tìm cách làm phân tâm đối phương rồi thừa cơ xuất thủ.

Chưởng lực của Bình Phàm Thượng Nhân vừa phát vừa thu, tất cả diễn ra trong chớp mắt, đã thấy chưởng tâm ấn vào đại huyệt Nê hoàn cung.
Nhưng vừa áp chưởng tâm vào huyệt đạo, Bình Phàm Thượng Nhân đã thu kình lực về ngay.
Vô Hận Sinh thấy đỉnh tâm mình chấn động, lực đạo thất tán đâu mất.
Bình Phàm Thượng Nhân không bỏ lỡ thời cơ, lại xuất tả thủ điểm ra hai chỉ.
Hai chỉ lực của Bình Phàm Thượng Nhân theo thủ pháp cách không điểm vào hai trọng huyệt Tử cung và Chương môn với mục đích thăm dò độc tính trong cơ thể Vô Hận Sinh.
Không những Tân Tiệp hết sức căng thẳng đăm đăm nhìn vào mỗi cử động của Bình Phàm Thượng Nhân và Vô Hận Sinh mà đến cả Tiểu Trấp Đảo chủ Huệ đại sư cũng nhìn hai người không chớp.
Bình Phàm Thượng Nhân vừa thi triển vận công nội gia truyền vào, vừa chú mục theo dõi vẻ mặt đối phương.
Một lúc chợt thấy Vô Hận Sinh thoáng lộ vẻ đau đớn, biết rằng «Bích ngọc đoạn trường» bắt đầu phát tác ở vùng tâm phế.
Đột nhiên Bình Phàm Thượng Nhân giương mi trợn mắt thét to một tiếng như sấm rồi lập tức thu chỉ lực vận tả thủ đánh ra một chưởng! Tiếng thét làm lôi động cả Tiểu Trấp Đảo.
Đó là Bình Phàm Thượng Nhân vừa dùng khí công thượng thừa của Phật môn phát xuất công phu «Sư Tử Hống» để làm chấn động thần trí của Vô Hận Sinh nhằm mục đích tiếp chưởng mình vào một cách an toàn nhất.
Quả nhiên Vô Hận Sinh không kịp xuất lực phản kháng.
Tả chưởng của Bình Phàm Thượng Nhân đánh vào cách đỉnh tâm Nê hoàn cung chỉ ba tấc. Chưởng tâm vừa áp vào đã vận nội lực xuất ra.
Tân Tiệp ngưng thần nín thở theo dõi. Chàng biết rằng chưởng này quyết định vận mạng của Vô Hận Sinh, thành hay bại chính là lúc này.
Bình Phàm Thượng Nhân ấn chưởng vào xong, đề một khẩu chân khí rồi bắt đầu vận nội lực truyền vào ...
Thấy Vô Hận Sinh không có biểu hiện gì khác thường, cả Tân Tiệp và Huệ đại sư đều biết rằng Bình Phàm Thượng Nhân đã phát chưởng chính xác, ngầm thở phào một hơi.
Vậy là bước đầu đã thành công. Bây giờ là vấn đề then chốt. Việc truyền nội lực phải rất đều đặn không được ngắt quãng, cho dù Vô

Hận Sinh có phản ứng thế nào. Hơn nữa nội lực của Bình Phàm Thượng Nhân truyền vào phải lớn hơn nội lực của Vô Hận Sinh, bởi vì nạn nhân cần phải tiếp thụ một phần nội lực đó để tiết ra ngoài một cách vô ích nhưng cần thiết để duy trì sự sống.
Thời gian nặng nề trôi qua, tưởng chừng như vô tận ...
Bình Phàm Thượng Nhân vẫn truyền nội lực của mình vào, dù chưa biết trước là sẽ thành công hay thất bại.
Huệ đại sư không ngờ việc khó khăn như thế mà Bình Phàm Thượng Nhân lại tiến hành một cách thuận lợi đến thế, tuy vậy vẫn chú mục vào mặt hai người theo dõi từng diễn biến.
Đột nhiên thân thể Bình Phàm Thượng Nhân chao đảo như người say rượu.
Tân Tiệp kinh hãi, biết rằng xảy ra sự cố, không nén nổi bước lên hai bước qua sát. Chàng nhận ra Bình Phàm Thượng Nhân không còn tiếp tục truyền nội lực của mình vào nữa, kinh dị nghĩ thầm:
“Nội lực của Bình Phàm Thượng Nhân đủ bằng người khác tu tập hơn trăm năm, chẳng lẽ không đủ sức truyền thụ cho Vô Hận Sinh trong một canh giờ?”.
Chàng không biết rằng lúc này lực đạo hao phí rất lớn, lực do Vô Hận Sinh tiết ra gần bằng nội lực của cả hai người cộng lại.
Tân Tiệp biết rằng nội lực của Bình Phàm Thượng Nhân không thể duy trì được nữa, còn suy tính xem mình có thể tiếp thêm nội lực cho Bình Phàm Thượng Nhân hay không thì chợt thấy trước mặt có nhân ảnh thoáng qua.
Đó là Huệ đại sư đã nhập cuộc.
Chỉ vài bước, Huệ đại sư đã lướt tới sau Bình Phàm Thượng Nhân.
Vừa rồi quan sát kỹ, lão sư thái thấy rằng kỳ thực Bình Phàm Thượng Nhân không thuận lợi như mình tưởng. Khi thấy thân hình Đại Trấp Đảo chủ chao đảo như người say rượu, Huệ đại sư hiểu ngay lão không đủ nội lực truyền thụ thiếp, lập tức lao đến đặt chưởng tâm vào Chi đường huyệt của Bình Phàm Thượng Nhân dùng nội nguyên truyền vào.
Bình Phàm Thượng Nhân được trợ lực, tinh thần phấn chấn lên, tiếp tục điều hòa nội lực truyền vào cơ thể Vô Hận Sinh.
Tân Tiệp hiểu ngay rằng cả Bình Phàm Thượng Nhân lẫn Vô Hận Sinh vừa thoát hiểm. Và chàng không thể làm như Huệ đại sư được. Nên biết rằng trong trường hợp này hai người truyền lực là Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư phải phối hợp hết sức tài tình. Chỉ cần truyền lực vào mạnh hơn hay yếu đi một chút, không những tính mạng Vô Hận Sinh khó được bảo toàn mà ngay cả hai vị đảo

chủ kia cũng bị nội thương trầm trọng.
Lúc này chàng chỉ còn biết đứng bên ngoài, bàng quan theo dõi diễn biến của sự việc.
Một cơn gió biển thổi nhẹ vào làm rung những giọt mồ hôi chêm trán bốn cao thủ trên Tiểu Trấp Đảo nhưng không làm tình hình bớt căng thẳng chút nào.
Bây giờ còn một mối hiểm họa lớn đang chờ họ là nếu độc tính của «Bích ngọc đoạn trường» quá mạnh thì không những việc chữa trị trở nên vô ích, không cứu được mạng Vô Hận Sinh mà ngay cả hai người kia cũng thất tán nội lực, bị độc chất xâm nhập vào cơ thể.
Tân Tiệp đứng ngẩn người, dốc hết thần lực quan sát tình hình.
Chưởng tâm của Bình Phàm Thượng Nhân vẫn ấn vào huyệt Nê hoàn cung của Vô Hận Sinh, còn Huệ đại sư ấn lòng bàn tay của mình vào Chí đường huyệt của Bình Phàm Thượng Nhân.
Vô Hận Sinh ngồi xếp bằng dưới đất, mắt nhắm chặt, thần tình rất cổ quái.
Tân Tiệp thầm nghĩ rằng chàng đang chứng kiến một sự việc hàng trăm năm chưa từng xảy ra.
Quả tình trên võ lâm xưa nay chưa gặp trường hợp ba cao thủ bậc nhất tụ tập lại trị thương cho nhau thế này.
Kể cả ba vị cái thế võ lâm tề danh Thế Ngoại Tam Tiên gặp nhau trong khung cảnh hữu hảo chứ đừng nói có dịp trị thương cho nhau thế này ...
Tân Tiệp bước tới gần hơn, thấy phía trên lòng bàn tay của Bình Phàm Thượng Nhân, bên trong lớp da của Vô Hận Sinh có những chấm đen tụ lại, lớn dần rồi chạy qua vai xuống dọc cánh tay. Ban đầu vết đen đó cơ hồ như không nhận thấy được, nhưng rõ nét rất nhanh.
Tân Tiệp biết rằng nội lực của hai vị Đảo chủ đã phát huy hiệu lực.
Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư vẫn tiếp tục vận tâm pháp Phật môn truyền nội lực vào ...
Tân Tiệp thấy vậy nghĩ thầm:
“Trong thiên hạ, ai xứng là địch thủ của Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư?”.
Thế mà lúc này chưa ai dám khẳng định trước thành bại thế nào.
Nếu công lực hai người không phối hợp nhuần nhuyễn thì dù nội lực có cao tuyệt bao nhiêu cũng chỉ uổng phí mà thôi. Không những thế mà còn tăng thêm tai họa.
Vết đen trên mình Vô Hận Sinh đã tụ về cánh tay, dần dần ngưng tụ ở cuối ngón giữa.

Tân Tiệp lấy từ trong túi ra một chiếc bình nhỏ, nhìn vết đen ngưng tụ ở đầu trung chỉ của Vô Hận Sinh mỗi lúc một đậm hơn. Hiển nhiên đó chính là "Bích ngọc đoạn trường" đang được bức ra từ tâm đỉnh. Trong Độc kíp của Kim Nhất Bằng đã viết đây là thứ độc vô song trong thiên hạ nên Tân Tiệp không dám khinh suất chạm vào. Chàng xuất chỉ nhắm chính xác rồi cách không điểm ra.
Đầu ngón tay giữa của Vô Hận Sinh lập tức thủng một lỗ nhỏ ...
Tân Tiệp nhanh như chớp hứng ngay miệng bình vào đó. Những giọt nước màu xanh biếc từ ngón tay nhỏ xuống miệng bình. Hiển nhiên đó là "Bích ngọc đoạn trường".
Độc chất có màu xanh biếc, lại phát xạ như bích ngọc trông rất đẹp, hơn nữa nhỏ vào bình nghe lanh canh, quả là thứ độc chất có tính năng kỳ dị chưa từng thấy. Từ miệng bình toát lên làn khói nhạt, chứng tỏ độc tính rất mạnh.
Tân Tiệp thấy khói bốc lên liền nói với mọi người:
− Có khói độc, hãy ngừng hô hấp!
Bấy giờ đã tin chắc rằng việc trị liệu đã thành công đến tám chín phần, mọi người đều thấy nhẹ nhõm hơn, vừa tiếp tục truyền nội lực, vừa theo dõi động tác của Tân Tiệp.
Chừng một khắc, độc dịch chảy vào hơn nửa chiếc bình nhỏ, đã pha lẫn màu đỏ của máu.
Tân Tiệp cẩn thận đóng nắp bình lại, chờ cho thứ nước lẫn máu trở nên đỏ tươi mới xuất chỉ phong bế huyệt mạch cho Vô Hận Sinh rồi cất cái bình vào túi.
Bấy giờ Bình Phàm Thượng Nhân thở hắt ra một hơi rồi thu chưởng. Huệ đại sư cũng rời tay khỏi Chí đường huyệt của Bình Phàm Thượng Nhân.
Hai vị cùng đứng lên lùi lại đưa mắt nhìn thần sắc của Vô Cực Đảo chủ.
Sắc mặt của Vô Hận Sinh chỉ nhợt đi một chút, nhưng thần tình không có vẻ gì dị dạng.
Hai vị cao tăng Phật môn yên tâm, liền ngồi xuống mỗi người một góc bế quan điều tức.
Cả Vô Hận Sinh cũng vận khí hành công.
Hồi lâu, Thế Ngoại Tam Tiên tự khôi phục lại công lực.
Vô Cực Đảo Chủ Vô Hận Sinh duỗi người đứng lên hú dài một tiếng. Tiếng hú lôi động cả Tiểu Trấp Đảo như sấm mùa xuân lan xa trên mặt biển ...
Tuy vậy mọi người có thể qua tiếng hú mà nhận định rằng công lực của Vô Hận Sinh chưa được hồi phục hoàn toàn.

Bình Phàm Thượng Nhân cười hô hô nói:
− Lão ni bà, coi như chúng ta không đến nỗi nhục mệnh!
Huệ đại sư chỉ chúm miệng cười không đáp.
Tân Tiệp nhìn quyển Độc kíp trong tay nói với Vô Cực Đảo chủ:
− Tiền bối, trong sách này viết rằng tuy không lo gì độc vật nữa nhưng phải nghỉ ngơi điều dưỡng trong hai tháng, nếu không sẽ bị ảnh hửng đến nội lực.
Vô Hận Sinh chỉ «ườm» một tiếng.
Chẳng phải y không hiểu tốt xấu, chẳng qua do tính kiêu ngạo đã thành thói.
Trước đây Vô Hận Sinh chỉ coi võ lâm Trung Nguyên chỉ bằng nữa con mắt.
Gặp vừa rồi vào trung thổ một chuyến thấy võ học Trung Nguyên phong phú thiên hình vạn trạng, có bàng môn tả đạo, lại có anh hùng hào kiệt thất môn bát phái môn phái nào cũng có ngươi tinh thông.
Ngay lúc này tính mạng của y cũng do bản lĩnh thần thông của Độc Quân mà cứu được.
Con người vốn quen thói kiêu căng như Vô Cực Đảo chủ Vô Hận Sinh chỉ ườm một tiếng như vậy đã đủ tỏ lòng cảm kích quá nhiều rồi.
Tình cảnh khẩn trương lúc trước nay lắng dịu hẳn đi.
Bình Phàm Thượng Nhân chợt mỉm miệng cười, chẳng hiểu lão ta đang nghĩ gì?
Huệ đại sư chợt nói:
− Trương thí chủ, hãy đánh một chưởng vào cột đá kia xem!
Vô Hận Sinh biết đối phương muốn kiểm tra xem độc căn đã trừ hết hoàn toàn chưa, lòng thầm cảm kích nhưng không nói gì, chỉ vung một chưởng nhằm cột đá cao của Tiểu Trấp Đảo hư không phát ra.
Chỉ nghe «rầm» một tiếng dữ dội, cột đá bị chưởng lực làm chao đảo một hồi mới đứng nguyên.
Vô Hận Sinh cười nói:
− Chân khí vận hành không có chỗ nào trở ngại nữa, có thể coi là phục nguyên rồi.
Huệ đại sư gật đầu.
Bình Phàm Thượng Nhân cười to nói:
− Như vậy lão đệ ngươi chỉ cần một vài tháng nữa là hồi phục nguyên trạng rồi. Chúc mừng!
Vô Hận Sinh gật đầu rồi xẵng giọng nói:
− Tiểu sinh bái nhờ ân tứ của hai vị, ân đức đó xin có ngày sau báo đáp!

Rồi chắp tay hướng mỗi người hành một bái xong quay người bỏ đi.
Thế Ngoại Tam Tiên ai cũng có tính tự phụ cao. Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư vừa tận lực cứu giúp Vô Cực Đảo Chủ nhưng Vô Hận Sinh tuy lòng thầm cảm kích nhưng miệng chỉ nói suông một câu rồi vội vã bỏ đi.
Tân Tiệp thấy hai người không tỏ vẻ khó chịu chút nào, như đã quen với việc đó.
Bình Phàm Thượng Nhân cười hô hô nói theo:
− Khéo vẽ chuyện! Lão hòa thượng ta cũng nhách tiễn mấy bước chân ...
Vô Hận Sinh đã đi xa bốn năm trượng.
Tân Tiệp bỗng nhún mình chạy theo nói:
− Tiền bối xin lưu bước!
Vô Hận Sinh quay lại nhìn chàng dò hỏi.
Tân Tiệp ngập ngừng nói:
− Việc chúng ta đánh cược trước đây, như vậy tiền bối đã thắng. Vãn bối đương nhiên phải tận lực tìm bằng được lệnh ái.
Vô Hận Sinh cũng thấy mình đúng là đã thắng tên người Tây Trúc mặt mũi nhăn nhúm kia, chẳng qua do độc chất phác tác mới ngừng đấu thôi. Trong lòng y chợt sinh hảo cảm với thiếu niên này, chỉ ngưng mục nhìn chàng một lát rồi bỏ đi.
Bấy giờ Huệ đại sư cũng trừng mắt nhìn Bình Phàm Thượng Nhân một cái rồi cũng quay vào giữa đảo.
Bình Phàm Thượng Nhân biết tính lão ni bà chỉ cười kha kha cho đến khi bóng Huệ đại sư khuất hẳn mới thôi.
Tân Tiệp từ từ quay lại thạch trận, chỉ thấy Bình Phàm Thượng Nhân đã ngồi thừ ra, vẻ mặt rất cổ quái, chẳng hiểu vì sao.
Trời tối dần.
Tân Tiệp nhìn vẻ ảm đạm của Bình Phàm Thượng Nhân, biết đồi phương có tâm sự gì khó nói nhưng thấy không tiện hỏi.
Trên đảo rất yên ắng, chỉ có gió biển thổi nhẹ và tiếng sóng xa xa vỗ rì rầm.
Không còn vết tích gì của trận long tranh hổ đấu chỉ mới xảy ra ngay ở đây hai canh giờ trước.
Tân Tiệp cũng ngồi xuống cách Bình Phàm Thượng Nhân vài bước để cho lòng thư thái lại.
Trên trời một vì sao xuất hiện, lẻ loi giữa trời đêm ...
Trăng lên cao dần.
Trên đảo yên ắng đến xuất kỳ ngoài tiếng sóng nhè nhẹ như trong mơ, không còn âm thanh nào khác, giống như ở nơi tận cùng thế

giới.
Bình Phàm Thượng Nhân ngồi trên một phiến đá nhìn vào khoảng không, đôi mày trắng bạc nhíu chặt lại, trên bộ mặt hồng nhuận chợt thoáng vẻ sầu tư.
Tân Tiệp lặng yên nhìn lão hòa thượng tin rằng thế nào lão cũng nói ra điều gì đó nhưng không biết đến bao giờ.
Rất lâu, Đại Trấp Đảo chủ mới lên tiếng:
− Oa nhi, ta sẽ kể cho ngươi nghe một cố sự ...
Tân Tiệp hơi ngạc nhiên, «à» một tiếng.
Bình Phàm Thượng Nhân vẫn nhìn đăm đăm vào khoảng trời đêm, chậm rãi cất lời:
− Chuyện đã hơn trăm năm trước ... Lúc đó Thiếu Lâm Tự vẫn là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên ... Tuyệt học của Đạt Ma Tổ Sư tuy ngày lâu tháng chầy đã mai một đi nhiều, một số thần công đã tuyệt truyền, nhưng dựa vào nội gia chính tông chân truyền của nó, võ học của các phái ở Trung Nguyên vẫn chưa sánh kịp ...
Tới đó, dừng một lúc lại kể tiếp:
− Thế nhưng từ trăm năm lại đây, thái sơn bắc đẩu của võ lâm Trung Nguyên không còn là Thiếu Lâm Tự nữa. Người trong giang hồ không thấy bóng dáng của tăng nhân nào của Thiếu Lâm hành khứ. Mà cho dù đệ tử của Thiếu Lâm bị khi nhục cũng không ai xuất đầu can thiệp. Giang hồ chỉ biết rằng Thiếu Lâm Tự đã không có nhân tài nhưng chẳng ai hiểu cơ sự gì một đại môn phái lớn như vậy mà uy danh chỉ trong thời gian ngắn lại rơi xuống vực sâu vạn trượng ...
Tân Tiệp nghe nói đến cố sự về Thiếu Lâm liền chăm chú lắng nghe. Không chỉ riêng chàng mà lúc đó trong giang hồ mọi người đều băn khoăn không hiểu lí do gì mà Thiếu Lâm Tự lập phái từ mấy trăm năm, đời nào nhân tài cũng như lộc mùa xuân mà bỗng dưng trăm năm nay uy danh mất hẳn, toàn bộ đệ tử Thiếu Lâm trầm thúc một cách vô duyên vô cớ như thế?
Bình Phàm Thượng Nhân kể tiếp:
− Hơn trăm năm trước, phương trượng của Thiếu Lâm là Linh Kính đại sư, vị này còn có một sư đệ là Linh Không đại sư làm chủ trì Tàng Kinh Các ...
Tân Tiệp nghe nói đến Linh Không đại sư bất giác «à» lên một tiếng.
Bình Phàm Thượng Nhân hấp háy mắt nhìn chàng, kể tiếp:
− Linh Không đại sư chủ trì Tàng Kinh Các , suốt ngày đóng cửa cố công tham ngộ một pho thần công bổn tự truyền lại nhưng chỉ còn có mấy trang mất đầu mất đuôi cả. Bấy giờ hầu hết tinh túy võ học và các pho thần công của Đạt Ma Lão Tổ đều thất truyền hết. Linh

Không đại sư khổ công suy ngẫm suốt ba mươi năm, cuối cùng tham ngộ được hết ... Thế là một thứ thần công tuyệt nghệ của Thiếu Lâm Tự đã thất truyền nhiều năm được Linh Không đại sư trùng kiện lại.
Tân Tiệp càng chăm chú lắng nghe.
Bình Phàm Thượng Nhân chợt thở dài một tiếng, kể tiếp:
− Về sau ... về sau vì một việc mà ở Thiếu Lâm Tự xảy ra một biến cố lớn, Chưởng môn Thiếu Lâm Linh Kính đại sư và sư đệ Linh Không đại sư đi khỏi Thiếu Lâm. Đại đệ tử của Linh Kính đại sư là Đài Tĩnh tiếp chưởng môn hộ, vì biến cố trên mà Đài Kính đại sư đã ra một môn quy rằng hòa thượng của Thiếu Lâm Tự nếu không được Chưởng môn đặc biệt cho phép thì suốt đời không được rời chùa nửa bước. Ngoài ra nếu không phải vấn đề quan hệ đến sinh tử thì tuyệt đối không được động thủ với bất kỳ ai. Do quy định đó mà tăng nhân của Thiếu Lâm tuyệt tích giang hồ, còn đệ tử tục gia có ra ngoài cũng không được động thủ.
Vì lẽ đó mà người giang hồ đều cho rằng Thiếu Lâm Tự đã mất hết nhân tài, uy danh của môn phái lạc sau tất cả các môn phái khác ...
Linh Kính và Linh Không sau khi rời khỏi Thiếu Lâm Tự đã mang theo tuyệt học của bổn môn rồi, mặc dù trong người không giữ bất cứ một trang kinh sách nào. Từ đó tăng nhân Thiếu Lâm Tự không còn ai tham ngộ được võ học tổ truyền nữa.
Tân Tiệp là người tuyệt đỉnh thông minh, nghe đến chỗ đó lập tức liên hệ với những chi tiết trước nay chàng có biết, liền hình dung ra tình cảnh của Thiếu Lâm từ đó đến nay. Và thực tế của Thiếu Lâm Tự cũng xảy ra không khác với suy đoán của chàng bao nhiêu.
Tân Tiệp tin chắc vị Bình Phàm Thượng Nhân ngồi trước mặt mình chính là Linh Kính đại sư, chủ trì Tàng Kinh Các hơn trăm năm trước. Đài Tĩnh đại sư sau khi chấp chưởng môn hộ thay Linh Kính đại sư đã đề ra môn quy mới. Sau khi Đài Tĩnh quá thế, qua hai đời chưởng môn nhân khác mới truyền đến Trí Kính đại sư – Chưởng môn nhân hiện nhiệm của Thiếu Lâm Tự.
Suốt trăm năm qua đệ tử của Thiếu Lâm luôn luôn suy ngẫm cố tìm cách tham ngộ tuyệt học thần công của sư tổ nhưng không ai thành công. Bởi thế tăng nhân của Thiếu Lâm chợt hiểu rằng muốn trùng chấn thần uy của sư tổ chỉ còn cách nhờ vào kỳ nhân cái thế Linh Không đại sư nữa mà thôi. Nhưng Linh Không đại sư đã bặt tích từ lâu. Hơn trăm năm qua, trừ phi luyện được nhất thân kim cương bất hoại, nếu không đã thành người thiên cổ.
Đột nhiên họ nảy ra một hy vọng rằng dù Linh Không đại sư đã chết thì vẫn còn có truyền nhân để kế thừa tuyệt học của bổn môn. Nếu

vậy việc tìm truyền nhân của vị cao tăng này không khó. Chỉ cần cho đệ tử đi khắp nơi trên giang hồ tìm hiểu tất dễ dàng tìm thấy.
Tuy nhiên nảy sinh một vấn đề là muốn để tăng nhân ra ngoài tất phải phá vỡ môn quy. Trí Kính đại sư liền nghĩ ra một phương pháp. Đó là thu nhận một đệ tử tục gia có thiên tư võ học thật tốt. Tục gia đệ tử được chọn là Tôn Y Trung. Vì không phải là hòa thượng nên Tôn Y Trung có thể ra khỏi Thiếu Lâm mà không phạm vào môn quy. Trí Kính đại sư cùng những cao thủ trưởng bối của Thiếu Lâm dốc sức truyền thụ tất cả những gì mình có về võ học bổn môn, trong đó tham ngộ được một phần trong pho thần kiếm tàn khuyết còn sót lại cho Tôn Y Trung. Sau khi thành nghệ, Trí Kính đại sư phái Tôn Y Trung đi dò tìm tung tích vị truyền nhân của Linh Không đại sư.
Mặc dù chỉ có một số võ học còn sót lại trong Tàng Kinh Các, Tôn Y Trung cũng làm chấn động giang hồ với hiệu xưng Võ Lâm Tú Sĩ. Vì mục đích là tìm truyền nhân của Linh Không đại sư nên Tôn Y Trung xác định rằng phải tập trung chú ý đến những cao thủ thượng thặng nhất. Hiển nhiên hắn không bỏ qua Mai Hương Thần Kiếm. Hắn liền theo tích Tân Tiệp, vô duyên vô cớ cùng chàng giao thủ, chờ đến khi chàng thi triển «Đại Diễn thập thức», Tôn Y Trung mừng rơn khi phát hiện được rằng Tân Tiệp dùng một chiêu trong đó chính là «Bố đạt tam thức», một tuyệt học của phái Thiếu Lâm. Lập tức hắn dừng ngay trận đấu trở về Thiếu Lâm cấp báo. Nhưng Tôn Y Trung mới chạy được vài dặm thì gặp ngay đại đệ tử của Trí Kính đại sư là Tự Pháp.
Tôn Y Trung cực kỳ kinh dị, biết phải có chuyện tối quan trọng thì Chưởng môn nhân mới đặc cách cho phép một tăng nhân đi khỏi Thiếu Lâm.
Mục đích của Tự Pháp là gọi Tôn Y Trung trở về, không cần rong ruổi trên giang hồ thu nhặt tin tức nữa.
Nguyên Thiếu Lâm Tự đã phát hiện được rằng vị Đại Trấp Đảo chủ ở Đông Hải là Bình Phàm Thượng Nhân rất có khả năng chính là Linh Không đại sư hơn trăm năm trước.
Tôn Y Trung kể lại chuyện giao thủ với Tân Tiệp rồi bàn với sư huynh rằng:
− Tin tức về vị Đại Trấp Đảo chủ chỉ mới là khả năng thôi. Còn việc Mai Hương Thần Kiếm sử dụng «Bố Đạt Tam Thức» là sự thật. Chúng ta nên cùng thẩm tra lại cho kỹ rồi quay về tự cũng chưa muộn!
Thế nhưng hai người không còn tìm thấy Tân Tiệp nữa, không biết rằng lúc đó chàng đã bị Quan Trung Cửu Hào vây sát, suýt nữa thì

mất mạng.
Mãi đến khi quần hùng tề tựu ở Khuê Sơn, Tôn Y Trung lại tìm ra Tân Tiệp.
Sau khi cả hai chứng thực Tân Tiệp đã dùng chiêu thức của Thiếu Lâm rồi, Tự Pháp mới trở về bẩm báo.
Tuy vậy mãi đến khi Mai Hương Thần Kiếm làm chấn động võ lâm bằng trận thắng Kim Độ Ách ở Vô Vi sảnh, Tôn Y Trung mới xác định được Tân Tiệp chính là truyền nhân của Linh Không đại sư.
Hắn đang tìm cách hỏi rõ thì bất ngờ Bình Phàm Thượng Nhân lại dẫn Tân Tiệp đi đâu biệt tích. Tôn Y Trung đành phải trở về Thiếu Lâm, thuật lại kiếm pháp của Tân Tiệp và dung mạo của Bình Phàm Thượng Nhân cho các vị sư phụ nghe.
Trí Kính đại sư nghe xong mừng rỡ nói:
− Ngã Phật từ bi! Linh Không sư tổ đã luyện thành «kim cương bất hoại», vẫn còn sống ở nhân thế. Chính Bình Phàm Thượng Nhân là Linh Không sư tổ chẳng nghi!
Thế là tất cả những nhận vật trọng yếu nhất của Thiếu Lâm Tự lập tức hạ sơn, nhằm Đại Trấp Đảo tiến phát.
Đoàn người của Thiếu Lâm Tự rầm rộ lên đường, không ngờ có người ngầm bám theo. Đó là Kim Lỗ Ách sau khi bị Tân Tiệp đánh bại đã dẫn theo ba vị sư phụ của hắn vào Trung Nguyên để lấy lại uy danh của Thiên Trúc.
Đương nhiên Hằng Hà Tam Phật đã nhằm vào mục tiêu Đại Trấp Đảo chủ vì chúng tin rằng đó là nhân vật cái thế của võ lâm Trung Nguyên. Chỉ cần đánh bại người đó là đủ khiến võ lâm Trung Nguyên phải cúi đầu. Nhưng bọn chúng không biết Đại Trấp Đảo chủ ở đâu.
Kim Lỗ Ách nghe trộm người của Thiếu Lâm bàn bạc, biết họ đang tính đến Đại Trấp Đảo vì thế ngầm bám theo đoàn hòa thượng.
Cả Hằng Hà Tam Phật lẫn Kim Lỗ Ách đều có võ học uyên thâm vì thế không bị phát hiện.
Tới Đại Trấp Đảo thì Bình Phàm Thượng Nhân đã dẫn Tân Tiệp đến Tiểu Trấp Đảo rồi. Vậy là bốn tên cao thủ Thiên Trúc liền động thủ với đoàn người của Thiếu Lâm.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 38
Linh Không Đại Sư

Bình Phàm đại sư kể xong cố sự, mắt đăm đăm nhìn vào khoảng không, trông chẳng khác nào một pho tượng.
Tân Tiệp chợt hỏi:
− Vậy bây giờ lão Phương trượng Linh Kính đại sư ở đâu?
Bình Phàm Thượng Nhân trầm giọng trả lời:
− Sư huynh vẫn còn sống ... À không, Linh Kính đại sư vẫn còn tại thế.
Tuy Bình Phàm Thượng Nhân đã cải lời nhưng chỉ cần nghe hai tiếng «sư huynh» lỡ thốt ra, Tân Tiệp đã tin rằng mình đoán không sai:
vị Đại Trấp Đảo chủ chính là Linh Không đại sư.
Chàng thầm nghĩ:
“Vị Linh Kính đại sư là sư huynh của Bình Phàm Thượng Nhân tất cũng luyện thành «Kim cương bất hoại» ... À phải rồi! Nhất định chính là vị hòa thượng cưỡi hạc đến đón Bình Phàm Thượng Nhân lúc mình lần đầu mình tới Tiểu Trấp Đảo giúp Bình Phàm Thượng Nhân thoát khỏi «Quy Nguyên Cổ Trận» của Huệ đại sư rồi.”.
Đột nhiên chính lúc đó có một chiếc thuyền cập vào Tiểu Trấp Đảo. Từ trên thuyền bước xuống mười tám tăng nhân. Đoàn người dừng lại một lát nhìn lên đảo rồi bước về phía hai người.
Tân Tiệp nhận ra đoàn người chính là môn nhân đệ tử của Thiếu Lâm Tự lúc trưa đã gặp ở Đại Trấp Đảo nghĩ thầm:
“Nhất định vị Trí Kính đại sư không chịu buông tha vị sư tổ của Thiếu Lâm này rồi.”.
Bình Phàm Thượng Nhân trông thấy đoàn người, không hiểu kinh sợ điều gì đứng lên định lao đi, nhưng đột nhiên Tân Tiệp kéo áo giữ lại, thấp giọng nói:
− Xin Thượng nhân đừng tránh mặt họ nữa!
Bình Phàm Thượng Nhân đang ngơ ngác chững lại giây lát thì đoàn người đã tới trước mặt lập tức quỳ xuống trước Bình Phàm Thượng Nhân. Trí Kính đại sư rầu rĩ nói:
− Linh Không sư tổ! Chẳng lẽ sư tổ muốn tránh chúng đệ tử nữa?
Bình Phàm Thượng Nhân xua tay lia lịa, nói to:
− Không phải! Không phải! Lão nhân gia ta không phải là Linh Không đại sư, không phải đâu!
Nói xong đứng lên định đi.
Trí Kính đại sư vội dập đầu xuống đất, vừa khóc vừa nói:
− Đệ tử là Trí Kính vô năng. Chỉ mong ... chỉ mong sư tổ nghĩ đến Phật tổ.
Bình Phàm Thượng Nhân quát to:

− Có gì thì cứ nói, tại sao phải khóc? Lão nhân gia ta không chịu được khi thấy người ta khóc đâu!
Trí Kính đại sư bị Bình Phàm Thượng Nhân chối đây đẩy như vậy, nghĩ tới tình cảnh bi đát hiện tại của Thiếu Lâm Tự, quá uất ức đến nỗi thổ ra một búng máu.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy vậy cả kinh, liền đánh vào lưng Trí Kính đại sư một chưởng rồi cúi xuống vuốt vào ngực vị đại sư ba cái mới thở dài nói:
− Ài! Các ngươi sao phải khổ vậy chứ? Ta ... thôi được, đành thừa nhận rằng lão nhân gia chính là Linh Không đại sư đây!
Trí Kính đại sư mừng rỡ nói:
− Đệ tử ... đệ tử biết nói gì cho hết nỗi mừng đây? Tổ sư ... tổ sư bấy lâu nay vẫn an khang? Thật là trời xanh đã đoái thương!
Tới đó, bất giác nước mắt lại trào ra.
Trên mặt Bình Phàm Thượng Nhân thoáng nét kích động, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ lạnh lùng như trước.
Trí Kính đại sư run giọng nói:
− Đệ tử dám mạo muội cung thỉnh sư tổ hồi tự!
Nói xong đưa mắt nhìn Bình Phàm Thượng Nhân với vẻ khẩn cầu.
Tất cả những tăng nhân khác cũng ngưng mục chờ xem phản ứng của vị sư tổ. Tân Tiệp cũng không ngoại lệ.
Bình Phàm Thượng Nhân đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt, không nói gì. Trí Kính đại sư khẩn khoản:
− Đệ tử Trí Kính suất lãnh môn nhân đệ tử Thiếu Lâm dám thỉnh cầu sư tổ niệm tình Phật tổ mà theo chúng đệ tử trở về bổn tự.
Bình Phàm Thượng Nhân chợt thở dài, thấp giọng nói:
− Lão nhân gia ta đã hơn trăm năm nay làm một hòa thượng lang thang.
Nay bảo ta trở về chùa thì không được ...
Chúng tăng nghe nói vậy thì mặt xìu cả xuống.
Bình Phàm Thượng Nhân nói tiếp:
− Tuy nhiên ... lão nhân gia ta vốn xuất xứ từ Thiếu Lâm. Võ học bình sinh mặc dù phần lớn do bản thân ta tự sáng tạo nhưng cũng bắt nguồn từ những tư liệu ở Tàng Kinh Các mà tham ngộ được. Bởi thế những võ học mà trăm năm trước ta mang trong mình rời đi, nay sẽ hồi lại cho Thiếu Lâm.
Trí Kính đại sư định nói gì nhưng bị một hòa thượng sau lưng níu áo ngăn lại.
Bình Phàm Thượng Nhân tiếp tục nói:
− Ta xem trong số các ngươi có tên tục gia duy nhất ...

Tới đó chỉ tay vào Tôn Y Trung quỳ ở cuối cùng, lại tiếp:
− Hắn có thiên bẩm khác người có thể tiếp thụ được. Nay ngươi cứ cho phép hắn ở lại đảo, ta sẽ dốc hết võ học bổn môn truyền thụ cho.
Trí Kính đại sư nghe vậy biết ý sư tỉ đã quyết, không thể lay chuyển được.
Dù sao Bình Phàm Thượng Nhân đã chấp nhận truyền nghệ cho Tôn Y Trung cũng là đáp ứng được sự mong mỏi của chúng tăng rồi.
Tân Tiệp chợt nhận ra Trí Kính đại sư nhìn mình với vẻ lúng túng ngượng ngùng chừng như muốn nói gì đó. Chàng tinh ý hiểu ngay Trí Kính đại sư đang khó xử. Nếu chàng là truyền nhân của Bình Phàm Thượng Nhân, bối phận còn cao hơn Trí Kính đại sư tới ba bậc, cũng có thể liệt vào hàng sư tổ của vị Chưởng môn này. Mặt khác, chàng còn trẻ, trước mặt chúng tăng biết gọi thế nào đây?
Chàng liền mỉm cười nhìn Tôn Y Trung nói:
− Tôn huynh, xin chúc mừng! Huynh nay được Bình Phàm Thượng Nhân lão tiền bối thu nhận, đó là tiên duyên nghìn năm mới gặp rồi đó!
Chàng nói ra câu đó nhằm mục đích gỡ bí cho Trí Kính đại sư và chúng tăng.
Tôn Y Trung nghe Tân Tiệp gọi Bình Phàm Thượng Nhân là lão tiền bối chứ không gọi sư phụ, ngạc nhiên hỏi:
− Thế sao Tân ...
Vì trước đây đã có lần hắn gọi Tân Tiệp là sư tổ nên tới đó thì khựng lại.
Tân Tiệp cười nói:
− Huynh đệ đâu có phúc lớn được làm đồ đệ của Thượng nhân? Chẳng qua chỉ được Thượng nhân ưu ái mà truyền thụ cho mấy chiêu tuyệt học thôi!
Trí Kính đại sư bấy giờ mới thấy nhẹ nhõm ra, đứng lên nói:
− Y Trung, ngươi hãy ở lại khổ công luyện tập theo sự chỉ dạy của sư tổ. Sự bại hưng của Thiếu Lâm Tự cậy vào một mình ngươi đó! Đừng để phụ lòng sư phụ!
Rồi quay sang Bình Phàm Thượng Nhân tiếp:
− Sư tổ, chúng đệ tử xin cung bái hồi tự!
Rồi lại quỳ xuống.
Bình Phàm Thượng Nhân xua tay nói:
− Đứng lên đi!
Trí Kính đại sư đứng lên, quay sang Tân Tiệp đưa tay hợp thập nói:
− Tân thí chủ, cáo từ!
Rồi suất lãnh chúng tăng mười bảy người rời Tiểu Trấp Đảo.

Bình Phàm Thượng Nhân nhìn theo bọn hậu bối, bất giác buông tiếng thở dài. Chẳng hiểu lão đang nghĩ gì?
Đột nhiên nghe «uỳnh» một tiếng như trời long đất lở rồi một mảng đen đổ ập xuống đầu ba người. Nguyên là khối trụ đá lớn nhất Tiểu Trấp Đảo vốn đã bị Hằng Hà Tam Phật đánh sạt mất đỉnh chóp, sau lại bị Vô Hận Sinh đánh một chưởng làm đứt gốc, bây giờ mới đổ xuống.
Tân Tiệp hét to một tiếng vung cả song chưởng đánh mạnh ra. Chỉ nghe một tiếng nổ như sấm động, khối đá nghìn cân đang đổ xuống bị chưởng lực đánh vỡ vụn thành bụi bay rào rào khắp đảo. Tân Tiệp trong lúc nguy cập đã đổi một chiêu trong «Không Không Chưởng Pháp» thành «Phi lãng bài không» nên có uy lực kinh nhân.
Bình Phàm Thượng Nhân mở to mắt quát:
− Oa nhi! Chưởng lực ngươi khá lắm!
Người kinh dị nhất là Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung. Hai tháng trước hắn từng giao thủ với Tân Tiệp, không ngờ nay đối phương công lực đã tăng tiến bội phần!
Trời quang dần. Phương Đông đã thấy ửng hồng.
Bình Phàm Thượng Nhân một tay khoác tay Tân Tiệp, tay kia vẫy Tôn Y Trung chầm chậm đi ra bờ biển. Cả ba lên thuyền về lại Đại Trấp Đảo.
Tới đảo, Tân Tiệp không lên bờ mà cứ ở trong thuyền nói:
− Thượng nhân, vãn bối có cấp sự phải trở về trung thổ. Xin được cáo từ, sau này rỗi rảnh, vãn bối lại tới thăm!
Bình Phàm Thượng Nhân cười đáp:
− Oa nhi ngươi đã có cấp sự thì cứ đi. Chẳng cần phải hẹn trước tới thăm hay không tới thăm. Nào Y Trung, chúng ta đi thôi!
Rồi chộp tay Tôn Y Trung, chỉ thoát mình mấy cái đã khuất trên đảo.
Tân Tiệp sững sờ nhìn theo một lúc rồi lại giương buồm cho thuyền ra khơi.
Gió sớm thổi mạnh, thuyền đi vùn vụt như tên.
Đứng giữa biển lớn, người ta thấy cô đơn nhưng cũng thanh thoát.
Tân Tiệp cất tiếng hú dài vang động cả biển khơi.
Đột nhiên từ phía Tây lan tỏa một đám mây đùng đục như khói lan rộng dần khiến cảnh vật nhòa đi. Đám mây tụ lại rất nhanh, phút chốc đã trở thành đen kịt, ùn ùn kéo đến trông rất đáng sợ.
Những người ngư phủ mỗi khi ra biển gặp hiện tượng đó là điều tối kỵ, họ gọi là «Thiên Hồng Vũ».
Tân Tiệp nhủ thầm:
“Cho dù có gió to nhưng hướng gió ổn định, ta chỉ cần giữ chắc tay

lái, thế nào cũng tới được đất liền.” Thế rồi chàng ngồi xuống giữ chắc lái hướng mũi vào bờ.
Vân vụ mỗi lúc một dày, chẳng bao lâu phủ kín xung quanh thuyền như đêm tối, chỉ cách năm trượng đã thấy đen kịt một màu. Sóng biển càng nổi lên dữ dội táp vào mũi thuyền. Tân Tiệp không nhìn thấy gì, chỉ nghe tiếng sóng vỗ oàm oạp phía trước không xa.
Đột nhiên chàng có cảm giác như có một bóng đen lướt ngang qua thuyền mình. Tân Tiệp cố căng mắt nhìn, nhận ra lờ lờ đó là một chiếc thuyền nhỏ.
Lát sau lại có một bóng đen khác lướt qua, lần này nghe rõ cả tiếng sóng vỗ oàm oạp vào mạn thuyền. Hẳn là một chiếc thuyền lớn.
Tân Tiệp chợt nổi tính hiếu kỳ, vội dướn cho thuyền lướt tới rồi bám lấy sợi thừng ở đuôi chiếc thuyền lớn.
Có vẻ như tốc độ chiếc thuyền lớn còn nhanh hơn chiếc thuyền nhỏ phía trước. Căn cứ theo tiếng sóng vỗ thì hai chiếc thuyền lúc này chỉ cách nhau chừng năm trượng.
Đột nhiên, một chuỗi cười khùng khục từ thuyền lớn vang lên, tiếp đó là tiếng khàn khàn như vịt đực:
− Tiểu ni cô ngoan ngoãn dừng thuyền đi! Dù sao cũng không thoát được chúng ta đâu!
Tân Tiệp đang áp sát đuôi thuyền lớn nhận ra ngay thanh âm đặc biệt đó, nghĩ thầm:
“Thì ra lại là Hằng Hà Tam Phật! Chẳng biết chúng đang truy đuổi ai, nhưng hiển nhiên là một nữ nhân ... Nhưng làm sao nữ nhân đó lại bị Hằng Hà Tam Phật truy đuổi?”.
Từ thuyền phía trước không nghe tiếng trả lời.
Trên thuyền lớn lại phát ra thanh âm khác:
− Cô nương làm gì phải chèo vội thế chứ? Có ai ăn thịt đi đâu? Xin nói cho tỏ tường có được không?
Tân Tiệp nghe ra giọng của Kim Lỗ Ách chợt hiểu ra, nghĩ thầm:
“Thì ra tên súc sinh này phải lòng nữ nhân trên thuyền nhỏ phía trước ... chẳng trách nào hắn được Hằng Hà Tam Phật ưu ái đến thế.”.
Nguyên Hằng Hà Tam Phật không những tàn bạo với mọi người mà đối với đệ tử cũng rất hà khắc. Chỉ riêng Kim Lỗ Ách, chẳng biết do hắn thông minh tuấn tú hay khéo nịnh hót mà rất được ba tên sư phụ cưng chiều.
Tân Tiệp vốn đã ghét Hằng Hà Tam Phật, nhất là Kim Lỗ Ách, chàng hừ một tiếng rủa thầm:
− Bọn man di các người làm sao xứng được với mỹ nhân chúng ta

chứ?
Tiếng Kim Lỗ Ách lại vang lên:
− Cô nương còn nặng lòng gì với tên hán tử mặt mũi gớm ghiếc đó nữa?
Hơn nữa hắn đã bị trọng thương, chỉ còn nước làm mồi cho cá nữa mà thôi! Tốt nhất theo Kim Lỗ Ách ta về đại quốc Thiên Trúc rồi cô nương sẽ sung sướng như một bà hoàng.
Bấy giờ mới nghe giọng nói đầy phẫn hận của nữ nhân phía trước:
− Đồ man di tâm hạ cuồng độc! Bổn cô nương thề sẽ báo thù sát phu này!
Nói xong nấc lên một tiếng.
Tân Tiệp nghe tiếng giật mình suýt buông tay khỏi sợi dây thừng, ngạc nhiên tột độ, tự hỏi:
“Chính là cô ta ư? Sao lại như vậy chứ?”.
Tân Tiệp không do dự nữa, buộc thuyền mình vào đầu dây rồi nhảy phát lên thuyền lớn.
Lúc này mây mù càng dày đặc cách năm bước đã không thấy gì. Hơn nữa sing biển lại to, phải gào lên mới nghe thấy, nên Tân Tiệp không sợ bị phát hiện.
Thêm nữa dù lúc này có bị phát hiện chàng cũng không sợ.
Tới giữa khoang, quả nhiên chàng thấy trước mũi thuyền có bốn nhân ảnh.
Người đứng giữa thân thể cao lớn, đương nhiên là Bá Lạp Các chẳng nghi. Đứng bên tả Bá Lạp Các là một thư sinh bận nho bào, tất là Kim Lỗ Ách tự cho mình tài mạo bất phàm.
Cả bốn tên chú mục nhìn vào chiếc thuyền nhỏ phía trước, không ai chú ý đến Tân Tiệp đang ở ngay trên thuyền mình.
Có vẻ như người điều khiển chiếc thuyền phía trước rất thông thuộc địa hình, đột nhiên quay ngoặt thuyền sang phải.
Hằng Hà Tam Phật không cần dùng lái nữa, vung cả sáu chưởng phát lực xuống mũi thuyền bên trái tạo thành những cột nước cao ngất. Mũi thuyền đột ngột quay sang phải bám theo chiếc thuyền nhỏ phía trước.
Chợt Bá Lạp Các buông ra một tràng Phạn ngữ:
− Cát lý ma ma phương đạt, hốt thích hợp am!
Dứt lời, cầm một cuộn dây thừng định ném qua, nhưng Kim Lỗ Ách vội vàng ngăn lại.
Chỉ thấy phía trước mây mù càng dày đặc, chỉ cách ba bốn bước chân đã không thấy gì. Tân Tiệp đã được Bình Phàm Thượng Nhân cho biết rằng đó là hiện tượng đang vào vũng núi. Trong những vũng

biển như thế, vì nước ăn sâu vào lòng núi nên mỗi lúc gặp sương mù, mây sẽ tụ vào vách đá, càng lâu càng dày đặc vì không bị gió thổi bay đi mà trái lại càng ùn về nhiều hơn.
Tân Tiệp bất giác tiến thêm mấy bước, chỉ còn cách bọn người trước mũi có hai trượng. Còn may mà Hằng Hà Tam Phật dồn mọi chú ý vào chiếc thuyền phía trước, nếu không với thính lực của chúng sao không phát hiện ra Tân Tiệp?
Chợt nghe Kim Lỗ Ách quát to:
− Cô nương hãy mau dừng lại! Nếu không sư bá của ta sẽ ném dây thừng bát kéo sang đây!
Chắc rằng hắn thấy trời quá tối sợ nữ nhân thừa cơ thoát đi nên mới đe dọa câu đó.
Thuyền nhỏ phía trước luồn lách rất khéo, nhưng công lực của Hằng Hà Tam Phật cực cao, chỉ dùng chưởng lực điều khiển mà bám sát không rời.
Bá Lạp Các là người nóng tính nhất, chừng như không kiên nhẫn được nữa, tay giơ cao chiếc neo sắt nặng phải tới cả trăm cân. Chỉ cần hắn lao mỏ neo tới, chiếc thuyền phía trước nhất định sẽ chìm nghỉm.
Bá Lạp Các sợ rằng không còn hy vọng bắt được đối phương nên định hủy đi, vì sợ rằng nếu để đối phương sống sót loan tin ra giang hồ rằng Hằng Hà Tam Phật đến Trung Nguyên truy bắt nữ nhân thì còn mặt mũi nào nữa?
Phía trước đã thấy bờ đá rất gần.
Chiếc thuyền nhỏ phía trước đột nhiên lách sang trái một chút rồi biến mất.
Kim Lỗ Ách kinh hãi kêu lên:
− Cẩn thận! Có đá ngầm!
Hằng Hà Tam Phật hốt hoảng phát chưởng cố ghìm thuyền lại nhưng nó đang truy theo chiếc thuyền nhỏ với tốc độ rất lớn nên không sao dừng lại kịp.
«Rầm!».
Chiếc thuyền va vào một tảng đá chỉ thòi lên mặt nước độ một thước, chồm tới thêm cả trượng rồi mới đứng yên, ván thuyền vỡ răng rắc.
Bấy giờ dù Hằng Hà Tam Phật công lực có cao cường bao nhiêu cũng không có cách gì trượt được chiếc thuyền ra khỏi tảng đá. Hơn nữa đáy thuyền đã bị vỡ tan, nước tràn vào như thác lũ.
Bá Lạp Các hai mắt đỏ ngầu, tức giận chửi nhăng lên. Kim Bá Thắng Phật đưa tay ngăn sư huynh lại, trên môi hiện nụ cười thâm độc nói to:

− Cô nương thật thông minh, Kim Bá Thắng Phật ta khâm phục vạn phần ...
Tới đó, hắn dùng tay ra hiệu cho Bá Lạp Các.
Tân Tiệp liền hiểu ra ý đồ của Kim Bá Thắng Phật khích cho nữ nhân lên tiếng tạo mục tiêu cho Bá Lạp Các, liền lách mình tới ba bước sẵn sàng hàng động. Bấy giờ chàng chỉ cách bọn người Thiên Trúc chưa tới một trượng, may mà chúng chỉ chú thần về phía trước, con thuyền lại bị sóng đánh rất dữ nên Tân Tiệp vẫn chưa bị phát hiện ra.
Quả nhiên từ trong màn sương dày đặc vang lên tiếng nói của nữ nhân:
− Bọn mọi tàn ác các ngươi bây giờ đã biết thủ đoạn của bổn cô nương rồi chứ? hãy đứng đó chờ làm mồi cho cá!
Kim Bá Thắng Phật cười lên hô hố rồi đưa tay ra hiệu cho Bá Lạp Các phóng neo đi ...
Bá Lạp Các công lực không kém gì Bình Phàm Thượng Nhân, vung cao chiếc mỏ neo nặng cả trăm cân phóng tới ...
Tân Tiệp đã sớm liệu trước tình huống này. Khi Bá Lạp Các phóng neo đi, chàng cũng nhảy vút lên vận lực nhằm Hằng Hà Tam Phật phóng tới một chưởng.
Kim Bá Thắng Phật kinh hoàng thấy sau lưng có người ám toán liền thét to một tiếng:
− Cẩn thận!
Theo bản năng, cả bốn hòa thượng Thiên Trúc vội vàng đưa chưởng lên ngực hộ thân. Tân Tiệp đang mong như thế, thừa cơ đối phương lúng túng lo phòng thủ, lao mình khỏi mũi thuyền bay theo chiếc neo vừa được Bá Lạp Các phóng đi.
Khi bốn người phát hiện mình bị lừa thì đã không kịp nữa, Tân Tiệp đã lao khỏi mũi thuyền tới ba bốn trượng. Kim Bá Thắng Phật vẫn nhận ra được Tân Tiệp, tức giận kêu lên:
− Tiểu tử! Lại là ngươi ...
Đột biến chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bọn hòa thượng Thiên Trúc, nhất là Bá Lạp Các, tức giận mắng chửi om sòm.
Tân Tiệp lao theo chiếc neo, lúc này đã không lo gì đối phương đột kích nữa, nhún chân đạp xuống mũi neo tá lực lướt lên hơn trượng. Chiếc neo rơi ùm xuống biển cách chiếc thuyền nhỏ chỉ vài thước làm bắn lên một đợt sóng lớn.
Nữ nhân thấy chiếc neo rơi bùng xuống cạnh thuyền, lại có bóng người lao đến, kinh hãi kêu lên một tiếng gạt mạnh mái chèo làm con thuyền nhỏ lạng hẳn sang bên.
Tân Tiệp vốn nhảy theo chiếc neo, khi sắp tới thuyền liền đạp nó

xuống biển thừa cơ nhảy lên thuyền. Nào ngờ chiếc thuyền bị nữ nhân chèo dạt sang bên, Tân Tiệp vẫn không nhìn thấy gì, khi sà xuống gần mặt nước mới hốt hoảng phất hai tay áo đập xuống mặt nước, nhờ đó lướt lên chừng hơn trượng.
Xung quanh vẫn là màn sương tối om, không nhìn thấy thuyền nhỏ đâu cả.
Tân Tiệp không biết làm cách nào, đành gọi:
− Phương muội! Ta đây!
Lập tức có một mái chèo chìa ra ngay dưới chân Tân Tiệp. Chàng định hướng rất nhanh, đặt chân xuống mái chèo rồi nhún mình nhảy lên, đáp xuống lòng thuyền chỉ cách có năm thước.
Chỉ thấy cách mình hai ba thước, một đôi mắt long lanh nhìn mình nhưng không rõ dung mạo. Cố căng mắt nhìn xuyên qua đám mây đen kịt như bưng lấy mắt, Tân Tiệp vận hết mục lực nhìn mới nhận ra mình đứng cách khoang thuyền chỉ vài thước, một nữ nhân đứng chắn ngang giữa khoang thuyền, đưa mắt sáng rực nhìn mình.
Chàng chợt thấy trong lòng trở nên hoài nghi hỏi:
− Cô nương ... có phải họ Phương không?
Nữ nhân vẫn đứng trước khoang thuyền, đôi mắt long lanh nhìn Tân Tiệp không chớp, hồi lâu mới trả lời:
− Không sai! Tân đại ca ... muội đây! Không ngờ lại gặp chàng ở đây ...
Tân Tiệp thở phào một hơi.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 39
Cuộc Tình Bi Thảm

Không nghi ngờ gì nữa, trước mặt Tân Tiệp chính là Phương Thiếu Khuê. Chính vì chàng mà nàng đã ôm hận nhảy xuống Trường Giang trầm mình nhưng chàng đã không tìm thấy.
Thời gian qua, rất nhiều biến động khiến cho Tân Tiệp bị cuốn hút vào dòng trôi của cuộc đời nhưng vẫn mang lòng hối hận ngày xưa. Chàng không thể phủ nhận mình phần nào có lỗi với thiếu nữ đáng thương đó. Bây giờ gặp lại Phương Thiếu Khuê, quả thật chàng không biết phải nói gì.
− Phương muội! Gặp lại nàng ta mừng quá ... Thời gian qua muội sống thế nào?

Phía sau chàng bảy tám trượng chợt nghe lao xao mấy câu Phạn ngữ. Chắc hẳn bọn hòa thượng Thiên Trúc đua nhau thoát khỏi con thuyền bị nạn.
Phương Thiếu Khuê chợt khóc nấc lên.
Tân Tiệp vô cùng bối rối, bỗng bật lên một câu:
− Mới rồi ... Phương muội hành động thật thông minh!
Không ngờ chàng nghe một câu trả lời lạnh như băng:
− Tân thiếu hiệp quá khen!
Tân Tiệp chợt hiểu rằng mình đã phạm sai lầm. Nhưng chàng biết nói gì đây?
Nhắc lại chuyện xưa ư? Nhưng có gì đáng nhắc lại đâu? Chàng biết lúc đó Phương Thiếu Khuê có tình ý với mình. Nhưng chàng mới xuất đạo, có quá nhiều việc phải làm. Đối với Phương Thiếu Khuê, việc chàng giải cứu nàng chỉ là giữa đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. Bất cứ võ sĩ nào cũng hành động như vậy.
Công bằng mà thừa nhận, Kim Mai Linh đối với chàng cũng chẳng hơn gì Phương Thiếu Khuê. Chỉ là Mai Linh đã cứu sống chàng, vì chàng mà dâng hiến tất cả ...
Vậy thì chàng đã phạm phải sai lầm gì? Không thể xác định được, nhưng trong thâm tâm, Tân Tiệp vẫn thấy rằng mình có lỗi. Bởi vì nếu chàng không can thiệp vào chuyện đó, có lẽ cuộc đời của Phương Thiếu Khuê đã khác đi ...
Nhưng tại sao chàng phải tự trách mình chứ? Mới rồi Phương Thiếu Khuê đã nói rằng sẽ phục thù Kim Lỗ Ách vì tội sát phu. Nghĩa là nàng đã có chồng ...
Chàng cố lấy giọng bình thản nói:
− Phương muội! Ta ... có lỗi với nàng! Những ngày qua nàng sống thế nào?
Phương Thiếu Khuê đột nhiên quay ngoắt vào trong khoang, phút chốc lao ra phía mũi thuyền, trong tay ôm một người ...
Tân Tiệp mường tượng lại tình cảnh năm trước nhất định nàng lại muốn trầm mình vội lao xuống trước. Nào ngờ chàng đặt chân xuống bãi cát, phải chạy thêm mấy bước mới lấy lại thăng bằng ...
Rồi không do dự gì, nhằm phía Phương Thiếu Khuê đang chạy đuổi theo.
Phương Thiếu Khuê tuy công lực kém xa Tân Tiệp, lại bế người trên tay nhưng luôn thay đổi phương hướng, đường dốc lại rất hiểm trở nên Tân Tiệp không sao đuổi kịp. Phải tới ba dặm, Tân Tiệp mới thấy trước mặt là một thạch động. Phương Thiếu Khuê vừa chạy khuất vào đó. Tân Tiệp không do dự cũng lao vào thạch động.

Động khẩu bố đầy thạch trụ như trận đồ, phải cố luồn lách mời tìm được lối đi, nhưng phút chốc đã không biết đường nào dẫn vào thạch động, đường nào trở ra miệng hang nữa! Càng đi vào càng mở ra nhiều ngách như thiên la địa võng.
Còn may là Tân Tiệp nghe tiếng bước chân nên theo hướng đó là vào sâu bên trong. Qua mấy khúc ngoặt, Tân Tiệp càng nghe rõ tiếng bước chân nên gia tăng cước lực bám sát. Không lâu sau hiện ra một gian thạch thất, bên trong có đủ giường nằm và bàn ghế nhưng tất cả đều làm bằng đá.
Phương Thiếu Khuê vừa đặt nguoì trên tay xuống chiếc giường đá,chợt nghe sau lưng có tiếng động liền quay lại.
Tân Tiệp dừng trước cửa thạch thất đưa mắt quan sát.
Phương Thiếu Khuê trông thấy chàng, cất giọng lạnh lùng:
− Tân đại hiệp theo tới đây làm gì?
Tân Tiệp cười khổ nói:
− Phương muội! Đừng đối với ta như vậy! Ta biết mình có chỗ không phải với muội, nhưng chẳng lẽ không thể tha thứ cho ta?
Phương Thiếu Khuê không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn đầy oán hận, trách móc.
Tân Tiệp thở dài, cất tiếng phá tan cảnh thức nặng nề:
− Phương muội, người nào vậy? Xem ra vị đó thương thế không nhẹ, để ta xem có thể giúp được gì.
Rồi không chờ Phương Thiếu Khuê phản ứng, bước đến người vừa được nàng mang tới đặt lên giường đá, đầu tóc rũ rượi không thấy rõ mặt.
Phương Thiếu Khuê trấn tĩnh lại, đứng ngăn trước mặt Tân Tiệp nói:
− Không dám phiền đến Tân đại hiệp! Người đó là ai, thiếu hiệp chẳng nên biết làm gì. Xin hãy mau rời khỏi đây cho!
Thái độ ghẻ lạnh xa lánh của Phương Thiếu Khuê làm Tân Tiệp thấy lòng xót xa vô hận. Chàng tự nghĩ lại, mình chưa từng thề ước hứa hẹn gì với Phương Thiếu Khuê, cũng chưa từng tỏ thái độ săn sóc quyến rũ, chỉ là lòng thương xót trước cảnh ngộ mà một thiếu nữ bị khi phụ thân cố tâm cứu nàng mà thôi ... Cho dù đôi lúc trỗi lên chút tình luyến ái thì chàng cũng giữ chặt lại trong lòng. Bởi bấy giờ chàng còn khát khao phục thù rửa hận. Tuy vậy chàng không phủ nhận là thiếu nữ đã có tình ý với mình ... Chẳng lẽ đó là điều đáng trách? Tân Tiệp chua chát nói:
− Phương muội quả tình ... Ài!
Chàng không biết nói gì hơn, quay lưng bước ra cửa.
Đột nhiên Phương Thiếu Khuê chạy bổ đến kêu lên:

− Tiệp ca! Làm sao thiếp lại gặp chàng làm gì chứ?
Rồi gục đầu vào ngực Tân Tiệp ...
Chàng không biết nói sao, chỉ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ướt đâm của thiếu nữ như đối người em gái.
− Phương muội! Ta thật có lỗi với muội ... Từ ngày đó lòng ta đã khắc khoải không yên, sợ rằng ...
Chàng ngừng một lúc, rồi nói tiếp:
− Thôi đừng nhắc lại chuyện ngày xưa nữa. Muội bây giờ thế nào? Đã lấy chồng rồi ư?
Rồi đưa mắt nhìn nam nhân nằm bất động trên giường đá.
Phương Thiếu Khuê rời khỏi vai chàng ngẩng lên cười, khuôn mặt đẫm lệ.
Tân Tiệp buột miệng hỏi:
− Ai thế?
Chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, rồi chàng nghĩ lại mình không nên hỏi thì hơn.
Vì tin chắc mình không thể biết được người đó.
Không ngờ mặt Phương Thiếu Khuê trở nên u oán, nói:
− Người đó đại ca không lạ gì ...
Tân Tiệp nhíu mày hỏi:
− Ai vậy?
Phương Thiếu Khuê đáp gọn hai tiếng:
− Kim Kỳ!
Tân Tiệp lùi lại một bước, trố mắt kêu lên:
− Phương muội nói gì? Thiên Ma Kim Kỳ ư?
Phương Thiếu Khuê gật đầu.
Tân Tiệp liền lao đến bên giường.
Phương Thiếu Khuê nghĩ rằng tất là Tân Tiệp nhớ lại cừu hận trước đây Kim Kỳ dùng chưởng độc đánh mình suýt bỏ mạng, hớt hãi cầm lấy tay chàng kêu lên:
− Tiệp ca! Chàng không được ... Muội không để chàng giết hắn đâu!
Tân Tiệp dùng tay áo phất nhẹ làm bay ngược món tóc bù xù của người đó để lộ ra bộ mặt gớm ghiếc với hai vết đao sâu hoắm hình chữ thập cắt đứt gần hết sống mũi, hằn lên màu đỏ tím nhìn rất đáng sợ. Chính là Thiên Ma Kim Kỳ.
Tân Tiệp nhớ lại lần hắn omô lấy Ngô Lăng Phong nhảy xuống vực sâu nghìn dặm như một tên ác quỷ, đến bây giờ chàng vẫn thấy run.
Chàng trấn tĩnh lại, thở dài rồi đưa tay thăm mạch tượng của Kim Kỳ.
Mạch tuy yếu nhưng vẫn đều đặn, không có hiện tượng trúng độc.
Tim phế cũng không ảnh hưởng nhiều. Chàng lắc đầu nói:

− Không có gì nghiêm trọng. Thương thế nhẹ thôi, chỉ cần nghỉ vài canh giờ là có thể tỉnh lại.
Nói xong quay lại nhìn vẻ quan hoài của Phương Thiếu Khuê, ngạc nhiên vì sao hai người này lại kết hợp với nhau được?
Phương Thiếu Khuê cũng nhận ra ánh mắt dò hỏi của Tân Tiệp, đỏ mặt nói:
− Đại ca không ngờ muội lấy hắn chứ gì?
Rồi chỉ vào mép giường ra hiệu cho Tân Tiệp ngồi xuống cạnh mình.
Tân Tiệp ngỡ ngàng nghe theo.
Phương Thiếu Khuê không cười nữa, nhìn ra ngoài cửa động với ánh mắt xa xăm, hồi lâu mới cất tiếng:
− Hôm đó muội tuyệt vọng đâm đầu xuống Trường Giang, chọn một nơi vắng vẻ ở hạ lưu nhảy xuống ...
Hồi ức sống lại làm cho Tân Tiệp vô cùng hối hận, mặt tái nhợt đi, môi run run định nói gì, nhưng Phương Thiếu Khuê đã lại cất lời kể tiếp:
− Nhưng sóng lớn như thế, muội mới uống vài ngụm nước thì bị sóng đánh vào bờ, chỉ lờ mờ cảm thấy người giập giờn rồi hình như có bàn tay ai níu lấy mình, sau đó ngất đi ... Sau khi tỉnh lại, muội thấy mình đang ở trên một chiếc thuyền, chỉ có một thiếu phụ và một hài tử chừng mười tuổi ... Thiếu phụ thấy muội tỉnh lại dịu dàng hỏi: «Cô nương cảm thấy đỡ chưa?» Tự nhiên muội thấy nước mắt ứa ra.
Thiếu phụ nói:
«Cô nương chớ sầu thương quá ... Chắc rằng vừa gặp phải một bất hạnh gì đó, tới bảy tám phần là bị người tình phụ chứ gì? Cô nương, hạng đàn ông bạc bẽo như thế không đáng làm nhi nữ chúng ta trả giá bằng sinh mạng mình. Thư thư đây đã từng như vậy. Phải sống và cứng rắn hơn ...» Những lời đó của thiếu phụ đã động viên muội rất nhiều. Quả tình lúc đó muội chỉ hận mình thôi, bởi vì thấy rằng đại ca không có lỗi ... Chẳng qua chỉ vì muội đa tình.
Tới đó, nàng dừng lại như hổ thẹn vì mình bộc bạch hết tâm sự của mình ...
Tân Tiệp hỏi:
− Sau đó thiếu phụ kia đưa muội tới đâu?
Phương Thiếu Khuê đáp:
− Sau đó muội mới biết địa phương đó gọi là Dương La, cách Vũ Hán hơn trăm dặm. Thiếu phụ đó đối với muội rất tốt, nói rằng từng có chồng nhưng hắn đã bội bạc bỏ đi, để lại một hài tử. Thiếu phụ chẳng bao giờ gần gũi nam nhân nữa, cuộc sống gia đình cũng đầy

đủ, gia cảnh khang trang ở chân núi cách xa làng mạc ... Muội bấy giờ đã nguội lòng, thấy phong cảnh ở đó rất thích hợp ...
Tân Tiệp sốt ruột hỏi:
− Rồi sau đó chuyện muội với Kim Kỳ thế nào?
Phương Thiếu Khuê thở dài nói:
− Nhưng số phận con người chẳng đơn giản như ta định trước. Muội đã sống trong gia trang của thiếu phụ được ba tháng, một hôm vào cuối tiết xuân, đột nhiên Kim Kỳ xuất hiện ...
Tân Tiệp trở nên khẩn trương chăm chú lắng nghe.
Phương Thiếu Khuê kể tiếp:
− Hôm ấy mẫu tử chủ nhà có việc đi xa, muội đang học thêu lên một mảnh vải thì chợt nghe có tiếng gõ cửa, liền hỏi:
«Ai đấy?» Rồi có tiếng trả lời:
«Phương muội, mở cửa ra!» Nhận ra giọng nói, muội như chợt đứng tim, chính là kẻ đã gieo bao nhiêu tai họa lên cuộc đời muội. Muội lén tới đầu giường lấy một chiếc chủy đao ngầm giắt vào người rồi bước ra mở cửa. Hắn gầy sọp đi, da tái mét, thoạt đầu muội không nhận ra ngay được. Lúc ấy Kim Kỳ run giọng nói:
«Phương muội!
Phương muội ... làm ta phải chịu khổ sở thế này ...» Rồi hai tay y bíu chặt lấy cánh cửa như sắp ngã. Muội lạnh lùng đáp:
«Kim Kỳ! Ngươi cút đi! Đi đâu thật xa cho khuất mắt! Ta vĩnh viễn không bao giờ muốn trông thấy ngươi nữa! Không muốn gặp cả hai ngươi ...» Không biết sao nỗi lòng muội tưởng như đã bình thản lại, đột nhiên lúc đó lại kích động đến thế. Kim Kỳ giương mắt nhìn muội, bộ mặt khá tuấn tú lộ vẻ buồn rầu và đau khổ. Chưa bao giờ muội thấy hắn có biểu hiện như vậy. Cuối cùng hắn nói rất khẽ:
«Phương muội! Người đắc tội với muội là hắn chứ không phải ta. Trong rừng hôm đó chính muội cũng thừa nhận chính vì hắn muội mới bỏ chạy. Vì sao lại trút giận lên đầu ta chứ? Ta tưởng muội đã chết, tìm gần nửa năm mới gặp được muội, bị một chưởng của hắn đến giờ vẫn chưa hồi phục ... Chúng ta đều là nạn nhân của hắn ... Nhưng trời xanh đã đoái thương cho ta tìm được muội ... Ta yêu muội biết bao, sao muội nỡ để ta thương tâm như thế?» Bấy giờ muội vẫn ... muội vẫn không thay đổi gì với huynh, nghe hắn nói vậy càng tức, gào lên:
«Ta hận! Ta hận ... cả hai ngươi!» Đột nhiên vẻ mặt hắn xanh xám lại, người run lẩy bẩy. Muội hoảng sợ hỏi:
«Kim Kỳ ... ngươi sao thế?».
Mặt hắn càng tái mét, tay chợt ôm lấy ngực loạng choạng rồi không

gượng được ngã xuống ngay trước mặt muội.
Tân Tiệp nghĩ thầm:
"Một chưởng của ta nguyên không quá nặng. Chẳng qua vì hôm đó hắn bị Đường Bân đuổi, sau này hắn không chịu rị thương mà bôn tẩu khắp nơi để tìm Phương Thiếu Khuê mới trở nên nghiêm trọng như thế ... Xem ra hắn đối với Phương muội quả là thâm tình!" Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không nói ra.
Phương Thiếu Khuê kể tiếp:
− Kim Kỳ vẻ mặt vô cùng đau đớn, duỗi tay một cách bất lực về phía muội noi:
«Phương muội ... nội thương của ta lại phát rồi ...» Muội chợt mềm lòng. Tuy biết rằng đó là con người tàn ác, phóng đãng nhưng đối với muội vẫn thực tâm, nên thương hại dìu hắn vào giường. Qua mấy ngày trị liệu, nội thương hắn đỡ dần.
Một hôm hắn dậy được, ngồi trước mặt muội cất giọng thành khẩn nói:
«Phương muội, ta biết muội hận ta, căm ghét ta ... Thế nhưng ta sẽ vì muội mà cải đổi tâm tính, không phóng đãng như trước, quyết diệt ác căn ... Giá Phương muội biết được ta yêu Phương muội đến thế nào ...» Muội chợt thấy mủi lòng. Đương nhiên chỉ do lòng thương hại mà ác cảm trước đây giảm bớt nhiều. Dù sao muội vẫn không chấp nhận một người như hắn, chẳng thà phải ở vậy suốt đời. Thật tình muội đã quyết không gần gũi bất cứ một nam nhân nào nữa ...
Kim Kỳ lại rầu rĩ nói:
«Thôi được, ta không ép buộc muội nữa. Nhưng xin cho biết vì sao muội lại căm ghét ta đến mức độ đó chứ? Chẳng lẽ chỉ vì tên tiểu tử họ Tân đó thôi sao?».
Muội bỗng nhớ lại cảnh tượng lần đầu hắn từ đâu dẫn xác đến nhà muội, ép cha mẹ nuôi bắt gả muội cho hắn, cuối cùng giết họ đi ...
Nghĩ tới đó không nhịn được quát lên:
«Ngươi ... ngươi là loại ác ma! Ngay cả cha mẹ mình ngươi cũng giết, có ai còn dám gần ngươi nữa?» Kim Kỳ lộ vẻ hổ thẹn đáp:
«Phương muội! Quả thật ta hành hung tác ác rất nhiều, đã làm không biết bao nhiêu chuyện xấu xa tàn bạo. Nhưng hôm đó ta giết không phải nghĩa mẫu của nàng đâu. Chính họ đã chấp nhận cho ta làm như thế. Đó chỉ là hai kẻ đạo tặc thôi ... Rồi muội sẽ được gặp họ. Nhưng thú thật rằng chỉ vì ta quá yêu muội cho nên hành động như vậy, mặc dù chẳng quang minh gì ... Dù sao đó cũng là tội ác ...».
Tân Tiệp chợt hỏi:
− Đúng vậy sao? Sau này Phương muội có gặp lệnh nghĩa phụ nghĩa

mẫu không?
Phương Thiếu Khuê gật đầu:
− Có! Chỉ sau này ... khi muội đã thành thân với hắn ... Chắc rằng vì lúc đó muội quá sợ mà trông nhầm ... tời lại tối ...
Tân Tiệp sốt ruột hỏi:
− Muội ... thành thân với hắn thế nào?
− Muội lúc đó vẫn chưa tin, càng tức giận nói:
«Ngươi ... ngươi chỉ là hạng nghịch tử. Ngay cả cha mẹ mình cũng giết ... Ta không tin!» Kim Kỳ kiên nhẫn hỏi:
«Ta phải làm gì để muội tin đây?» Không hiểu sao lúc đó muội bỗng nói:
«Người nói rằng yêu ta ... vì ta mà nguyện hy sinh tất cả, vậy hãy dùng đao mà hủy mặt đi, ta sẽ lấy ngươi!».
Phương Thiếu Khuê lặng đi, cúi thấp đầu xuống, chợt thấy một dòng lệ ứa ra. Hồi lâu ngước lên kể tiếp:
− Mặt Kim kỳ tái mét đi, hồi lâu mới đứng lên nói:
«Thôi được! Vì những tội ác mà ta đã phạm phải, cả vì lỗi lầm đối với muội, ta chấp nhận làm việc đó để thề rằng từ sau này ta sẽ không tàn bạo như trước nữa và ta không hề giết nghĩa phụ nghĩa mẫu của muội ...» Nói xong chộp lấy con dao để ở đầu giường vạch luôn hai đường hình chữ thập vào mặt sâu hoắm ... Muội không ngờ chỉ một câu nói vô tâm mà xảy ra hoàn cảnh bi thảm như vậy, nhất thời đứng ngẩn ra. Kim Kỳ rú lên:
«Phương muội!».
Tân Tiệp nghĩ thầm:
“Kẻ ác ma như hắn trừng trị như thế cũng đáng lắm.
Nhưng bù lại hắn đã được Phương Thiếu Khuê, vậy là cái giá trả cho hành động ngông cuồng đó không đắt chút nào ... Phương muội! Vì nàng mà trên giang hồ bớt đi một kẻ ác ma khủng khiếp, tuy nàng chịu một số thiệt thòi nhưng nàng có biết hành động dũng cảm của mình đã cứu sống bao nhiêu người vô tội không?”.
Chợt chàng nhìn Phương Thiếu Khuê với cái nhìn cảm động và khâm phục.
Phương Thiếu Khuê bắt gặp cái nhìn đó, chừng hiểu ý chàng, đỏ mặt nói:
− Lúc đó muội vô cùng kinh hoảng, hối hận với hành vi của mình rồi không biết nghĩ gì nữa, đầu óc mụ mẫm đi, bỏ mặc Kim Kỳ đầy máu me ở đó bỏ chạy ra khỏi nhà như như đã phát cuồng, từ đó không dám quay về nhà của thiếu phụ kia nữa ...
Nàng lại cúi xuống đưa tay áo lau mắt, khóc rấm rứt. Lúc sau lại tiếp:

− Muội bắt đầu lưu lãng giang hồ ...
Mới được nửa câu, nàng lại nấc lên, không kể tiếp được nữa.
Tân Tiệp vô cùng xót thương thiếu nữ bất hạnh này, đặt tay lên vai nàng dịu dàng nói:
− Phương muội! Việc đã thế ... xin đừng đau buồn nữa ... Nếu Kim Kỳ giữ lời hứa của mình, xứng đáng với muội thì đó là điều đáng mừng ... ta tin rằng hai người sẽ hạnh phúc ...
Phương Thiếu Khuê chợt ngước mắt lên nhìn chàng đầy trách móc, nói:
− Muội cũng hy vọng như thế ...
Tân Tiệp hỏi:
− Nhưng sau này ...
Phương Thiếu Khuê đỏ mặt lên, kể tiếp:
− Lẽ ra muội không nên nói thì hơn, nhưng số phận nó thế. Hơn nữa chuyện cũng đã qua. Bây giờ muội thấy lòng dịu lại đôi chút và Kim Kỳ cũng không đến nỗi đáng sợ, đáng ghét như trước đây muội vẫn nghĩ ...
Nàng dừng một lúc, thở dài kể tiếp:
− Thực ra lúc ấy muội chỉ nghĩ đên huynh thôi. Nghe tin Thất Diệu Thần Quân tới Thái Sơn tham gia kiếm hội, muội đoán rằng Thất Diệu Thần Quân chính là huynh vì đã có lần huynh đã làm giả như thế để cứu muội khỏi thuyền bọn hải tặc ... Muội không thể tự chủ được nên muội đã đến Sơn Đông ... Nhưng khi tới Thái Sơn thì mọi người đã giải tán rồi. Trong lúc thơ thẩn thì đột nhiên phát hiện thấy Kim Kỳ bị trọng thương nằm bất tỉnh dưới một bụi cây, hai vết sẹo hằn rõ trên mặt không sao lẫn được ... Muội sứ đứng nhìn hắn hồi lâu, lòng đầy hối hận vì làm hắn nên nông nổi này ... Đột nhiên Kim Kỳ mở mắt và nhận ra muội, hai tay run rẩy vươn tới thì thào nói: «Phương muội! hãy tha thứ cho ta! Xin đừng bỏ ta ...» Thế là muội không sao cầm lòng, từ lòng hối hận và thương hại mà quan tâm săn sóc chữa chạy cho hắn ... Chờ Kim Kỳ bình phục dần, hai người đưa nhau tới nơi thâm sơn cùng cốc này tránh xa nhân quyền, nguyện sống bên nhau cô độc với người đời ...
Tân Tiệp nghe xong chuyện, vừa cảm động vừa thương xót, nghĩ thầm:
“Phương muội! Nàng không có lỗi lầm gì, tại sao phải khổ vậy chứ? Nếu sau này Kim Kỳ biết hối cải, hắn cũng đáng được sống xứng đáng giữa mọi người. Nếu vậy thì vết sẹo trên mặt là đáng vinh chứ đâu đáng nhục ... sau này nhất định ta sẽ tìm đến đây khuyên nhủ họ ...” Chàng chợt hỏi sang chuyện khác:

− Vì sao nàng lại bị Hàng Hà Tam Phật truy đuổi?
Phương Thiếu Khuê đỏ mặt chỉ Kim Kỳ nói:
− Mọi việc đều do y mà ra cả! Chỉ muốn đi ra ngoài dạo chơi mấy ngày vì phải ở trong thạch động quá lâu ... Ai biết gặp phải bọn quỷ đó ... cái tên đồ đệ thú vật đáng nguyền rủa kia ...
Tân Tiệp gật đầu:
− Chính thế. Hắn là đồ đệ được cưng chiều nhất của Hằng Hà Tam Phật, chẳng phải hạng tốt lành gì, từ Thiên Trúc tới đây gây sự nhưng bị huynh đánh phải trở về ...
Phương Thiếu Khuê tức giận nói:
− Chúng đã đánh Kim kỳ, rồi định ... định bắt muội đi ...
Tân Tiệp gật đầu, nói giọng cảm thông:
− Chuyện sau này thì ta biết rồi ...
Chợt nghe tiếng Kim Kỳ rên rỉ:
− Phương muội! Phương muội! Nước ... nước ...
Tân Tiệp cười nói vui:
− Phương muội! Đức lang quân của nàng tỉnh rồi! Bây giờ chẳng những tên kim Lỗ Ách ngoài thuyền kia đối với muội không ai có thể sánh được hắn đâu, đúng chứ?
Phương Thiếu Khuê cười ngượng nghịu rồi đến bên Kim Kỳ, nói:
− Tên cao lớn chỉ đánh một chưởng mà phải nằm liệt đi cả nửa ngày thế này đây ...
Tân Tiệp cũng rất phẫn nộ, hừ một tiếng nói:
− Đó là lão đại Bá Lạp Các đấy ... Không ngờ Hằng Hà tam Phật là hạng tiểu nhân đến thế ...
Phương Thiếu Khuê chợt hỏi:
− Tiệp ca ca, muội quên mất, vị Kim thư thư thế nào rồi?
Tân Tiệp thấy Phương Thiếu Khuê đã không còn ghen tức với Kim Mai Linh nữa, lòng thấy có đôi chút an ủi. Chàng thở dài đáp:
− Cũng ngay tối hôm đó, ta bị một người bắt ra Đông Hải, từ đó bặt tin tức, không biết cô ấy đang ở đâu ...
Phương Thiếu Khuê ái ngại nhìn chàng, rồi chợt hỏi:
− Huynh sẽ tiếp tục tìm cô ấy chứ?
Tân Tiệp gật đầu.
Phương Thiếu Khuê trầm ngâm nói:
− Không ngờ Kim thư thư cũng khổ như thế ... cầu mong cho hai người được hạnh phúc!
Tân Tiệp cảm kích nhìn nàng, vừa định nói gì nhưng bỗng lắng tai hướng ra cửa động nói khẽ:
− Phương muội! Có tiếng bước chân, tất là Hằng Hà Tam Phật đang

tới!
Công lực của Phương Thiếu Khuê kém xa Tân Tiệp nên không nghe được gì.
Tuy vậy nàng hiểu khí hậu ở đây, gật đầu nói:
− Bây giờ sương mờ đã nhạt dần, chắc chúng theo dấu vết mà tìm đến được.
Hai người đi ra cửa động. Tân Tiệp hỏi:
− Ta cảm thấy động khẩu ở đây rất khó phát hiện mà?
Phương Thiếu Khuê lắc đầu:
− Khi mới tìm đến đây, động khẩu rất kín đáo. Nhưng vì ở lâu nên đã để lại dấu vết ...
Tân Tiệp suy nghĩ một lúc, biết rằng nếu mang teo cả Kim Kỳ đang bị thương chạy trốn thì không thể thoát được Hằng Hà Tam Phật, hơn nữa không thể tỏ ra hèn hạ như thế. Chàng liền quay sang Phương Thiếu Khuê:
− Phương muội, chúng ta nên sửa soạn lại thạch động một chút. Đừng để bọn ngoại tộc đó chê cười người Trung Nguyên chúng ta.
Phương Thiếu Khuê tuy không biết Tân Tiệp có ý định gì nhưng vẫn theo chàng.
Đúng như Phương Thiếu Khuê nói, lúc này bên ngoài may mù đã tan đi nhiều, có thể nhìn thấy những đỉnh núi nhấp nhô vô cùng ngoạn mục suốt cả dãy bờ biển.
Tân Tiệp hướng dẫn cho Phương Thiếu Khuê bố trí lại những khối đá vốn đã rất phức tạp ở cửa thạch động.
Quả là một mê trận của thiên nhiên, lúc đầu nếu không có Phương Thiếu Khuê dẫn đường, chỉ sợ chàng đi cả canh giờ vẫn không vào được bên trong và lạc sang một ngách động khác là chuyện bình thường.
Chợt từ bên ngoài có bốn nhân ảnh đang lò dò tiến lại. Chính là Hằng Hà Tam Phật và Kim Lỗ Ách!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 40
Ma Tăng, Tặc Đạo

Hằng Hà Tam Phật bị Phương Thiếu Khuê nhử vào bãi đá ngầm làm cho thuyền bị đắm. Lúc đó sương mù còn dày đặc, may tảng đá ngầm còn nhô lên trên mặt nước nên chúng không rơi xuống biển,

nhưng vì cách bờ để cả chục trượng nên đành đứng chịu trận tại chỗ cho đến khi sương tan.
Cuối cùng chúng cũng lên được bờ.
Tên lão đại trong Hằng Hà Tam Phật là Bá Lạp Các tức tối nhất, quyết lần theo dấu vết diệt cho bằng được Tân Tiệp và hai người kia.
Chẳng bao lâu chúng tìm được thạch động.
Kim Bá Thắng Phật đi đầu tiên, dừng cách động khẩu chừng hai trượng chỉ vào thạch động nói:
− Ma kết hạp hà, ba la, nhất a hàng lê!
Vẫn là một câu tiếng Phạn, có lẽ hắn dặn đồng bọn hãy cẩn thận.
Bá Lạp Các và Bàn Đăng Phù Nhĩ định xông vào thì giọng Tân Tiệp vang ra:
− Bọn mọi ti tiện các ngươi bây giờ mới đến! Tân Tiệp ta đợi ở đây từ lâu rồi!
Trong bốn người chỉ có Kim Bá Thắng Phật và Kim Lỗ Ách là hiểu được Hán ngữ. Tuy không hiểu gì nhưng Bá Lạp Các vốn đã hận chàng nhập cốt, nay nhận ra thanh âm liền vung chưởng định đánh vào.
Kim Bá Thắng Phật tuy là người Thiên Trúc nhưng rất hiểu quy củ võ lâm Trung Nguyên. Với danh nghĩa của Hằng Hà Tam Phật mà khi hiếp một tên tiểu bối, nếu việc truyền ra giang hồ thì còn gì là sĩ diện của cao thủ Thiên Trúc nữa?
Trừ phi đem giết cả ba người ...
Rồi hắn chận sư huynh lại, hướng vào thạch động nói:
− Tiểu tử! Ngươi có giỏi thì ra ngoài này nói chuyện!
Tân Tiệp cười hô hố đáp:
− Không ngờ bọn man di các ngươi vào Trung Nguyên làm chuyện đồi bại như thế!
Kim Bá Thắng Phật tức đầy ruột, nhưng biết chắc trong thạch động hung hiểm nên cố nghĩ cách nào để tóm được cả ba tên, nếu không Hằng Hà Tam Phật sẽ mất hết uy danh.
Kim Lỗ Ách cậy có sư phụ, lớn tiếng la:
− Tên họ Tân hãy ra đây! Ta với ngươi sẽ đánh nhau thêm ba trăm hiệp nữa!
Tân Tiệp ẩn trong thạch động, lạnh lùng nói vọng ra:
− Muốn ta ra ngoài không khó, nhưng chỉ sợ Hằng Hà Tam Phật các ngươi không biết thủ tín!
Kim Bá Thắng Phật không biết Tân Tiệp có ý gì, nhưng vẫn trả lời ngay:
− Hằng Hà Tam Phật nói một là một, hai là hai. Tiểu tử ngươi định trí

trá gì thế?
Tân Tiệp không trả lời Kim Bá Thắng Phật mà lại hỏi Kim Lỗ Ách:
− Họ Kim, ngươi muốn gì?
Kim Lỗ Ách sững ra một lúc, lúng túng đáp:
− Ta ... ta ...
Tân Tiệp lạnh giọng ngắt lời:
− Hừ! Thật không biết thẹn! Lại còn đòi đấu với ta ba trăm hiệp nữa. Ngươi có muốn ta nói với sư phụ ngươi một câu không?
Kim Lỗ Ách chưa kịp nói gì thì Kim Bá Thắng Phật đã cướp lời:
− Có gì thì ngươi cứ nói đi! Một câu chứ đến mười câu chúng ta cũng nghe!
Tân Tiệp cười to nói:
− Thật khẳng khái! Quả không hổ danh Hằng Hà Tam Phật! Kim Lỗ Ách!
Sau khi đấu ở Vô Vi Sảnh, ngươi đã hứa với ta những gì? Nói đi!
Kim Lỗ Ách lúng túng:
− Ta ... ta ...
Hắn vẫn nhớ rõ rằng sau khi bị Tân Tiệp đánh bại đã hứa rằng không bao giờ vào Trung Nguyên nữa, nhưng ngượng quá không dám nói ra.
Tân Tiệp thấy bọn quái khách Thiên Trúc này không đáng tin cho lắm, bởi thế phải lừa chúng đủ mặt, tâng bốc đôi chút may ra thoát được hiểm cảnh. Nghĩ thế, chàng lại tiếp:
− Bây giờ các ngươi hãy nghe ta nói một câu. Võ học của Trung Quốc chúng ta tuy không thắng các ngươi nhiều lắm, nhưng «Quy Nguyên Cổ Trận».
các ngươi đã từng bái lĩnh rồi ...
Chàng dừng lại chốc lát, nhưng không để đối phương kịp phản ứng, nói tiếp:
− Tân mỗ tuy võ nghệ tầm thường, nhưng sư phụ có dạy ta một thứ trận pháp. Bây giờ ta ngồi trong thạch động này. Các ngươi cứ tùy ý chọn lấy một người, chỉ cần đến được chỗ ta ngồi, với điều kiện không được hủy đi bất cứ đồ vật gì thì ba chúng ta sẽ do các ngươi tùy tiện xử lý!
Kim Bá Thắng Phật ngần ngại chưa quyết. Chúng đã từng biết «Quy Nguyên Cổ Trận» lợi hại thế nào. Tiểu tử này lập trận tuy không bằng lão ni bà kia, nhưng lại có điều kiện không được hủy vật. Nhưng chẳng lẽ Hằng Hà Tam Phật phải chịu thua hàng tiểu bối đó?
Còn Kim Lỗ Ách nghe điều kiện của Tân Tiệp, nhất là câu ba chúng ta sẽ do các ngươi tùy tiện xử lý, cốt là thiếu nữ sắc nước hương trời

kia, mừng rỡ nói:
− Sư phụ hãy để đồ nhi vào tóm cổ tên tiểu tử vô lễ kia để xem hắn có bao nhiêu bản lĩnh mà vây khốn được đồ nhi!
Rồi không cần Kim Bá Thắng Phật đồng ý, hắn đã lao vào thạch động.
Hằng Hà Tam Phật bối phận cao hơn Kim Lỗ Ách nên không thể tự cho phép mình thân làm việc đó, đành để tên đồ đệ vào.
Kim Lỗ Ách vừa bước vào thạch động đã thấy gỗ đá xếp ngổn ngang, đó là thành quả của Tân Tiệp và Phương Thiếu Khuê vừa dựng trận vốn đã có từ trước.
Chỉ phút chốc, Kim Lỗ Ách bị hãm vào trận, càng đi càng rối cứ dấn sâu vào mãi.
«Quy Nguyên Cổ Trận» vốn rất huyền diệu. Trước đây tuy Huệ đại sư mới thông hiểu được năm sáu phần đã hãm Bình Phàm Thượng Nhân trong thạch trận suốt mười năm chưa ra được. Nay Tân Tiệp tuy thấu hiểu còn hơn cả Huệ đại sư nhưng không đủ thời gian. Mặc dù chỉ bày sơ sài một phần nhỏ, chỉ sợ Kim Lỗ Ách đi cả năm vẫn chưa thoát được.
Tân Tiệp thỉnh thoảng cất tiếng cười nụ.
Hằng Hà Tam Phật chờ suốt hai canh giờ vẫn chưa thấy Kim Lỗ Ách quay ra, sốt ruột nóng như lửa đốt chửi náo lên.
Tân Tiệp thấy thời cơ đã đến, cười hô hố nói:
− Ba lão hồ đồ kia! Tên đồ nhi của các ngươi đừng mong ra khỏi động!
Trong số năm tên đệ tử thì Hằng Hà Tam Phật ưu ái nhất tên Kim Lỗ Ách thông minh lanh lợi này, nhất là Kim Bá Thắng Phật. Hắn sợ đồ nhi gặp chuyện bất trắc, liền gọi toáng lên:
− Tên họ Tân xéo ra đây! Nếu Kim Lỗ Ách bị rụng một cọng lông chân, Kim Bá Thắng Phật ta thề sẽ cho ngươi một chưởng tan xác!
Tân Tiệp nghe câu đó phát nộ, liền nhảy từ thạch động ra đứng trước mặt Kim Bá Thắng Phật nói:
− Lão trọc ngươi chớ ngông cuồng! Tân Tiệp này tuy bất tài cũng chẳng coi một chưởng của ngươi vào đâu.
Kim Bá Thắng Phật cũng nổi giận nói:
− Nếu một chưởng ta không đánh chết ngươi, xin thề nếu ngươi còn sống ngày nào thì Hằng Hà Tam Phật chúng ta sẽ không tiến vào Trung Nguyên một bước.
Tân Tiệp cười to hỏi:
− Ngươi hứa chắc chứ?
Kim Bá Thắng Phật vung chưởng lên trời, gào lên:

− Ta thề có trời xanh!
Vừa nói vừa nghiến răng như sắp bổ một chưởng nát nhừ đối phương.
Tân Tiệp hướng vào thạch động gọi to:
− Phương muội! Hãy mang người ra đi!
Chàng vốn đã thỏa thuận với Phương Thiếu Khuê từ trước, nếu có hiệu lệnh thì dẫn Kim Lỗ Ách ra.
Quả nhiên chỉ một lát Phương Thiếu Khuê đã dẫn Kim Lỗ Ách ra khỏi thạch động. Tên này chắc chạy nháo lung tung giữa trận nên mồ hôi toát ra ướt đẫm, mặt đầy nộ khí.
Tân Tiệp trầm tĩnh nói:
− Đại sư hãy chuẩn bị đi. Nếu một chưởng không giết được tại hạ thì xin bốn vị nhanh trở về Thiên Trúc và đừng bao giờ đặt chân vào Trung Nguyên nữa!
Hằng Hà Tam Phật và Kim Lỗ Ách trừng mắt hổ đăm đăm nhìn Tân Tiệp, Phương Thiếu Khuê đứng bên cũng hết sức lo lắng.
Tân Tiệp chợt quay sang Phương Thiếu Khuê nói nhanh:
− Phương muội! Mau thừa cơ mang Kim Kỳ đi đi! Biết đâu chúng nuốt lời thì không kịp đâu!
Phương Thiếu Khuê thừa hiểu Tân Tiệp liều thân để cứu phu thê mình, nhưng trước hiểm cảnh này nàng đâu đành lòng bỏ mặc chàng mà đi được?
Tân Tiệp chỉ vì Phương Thiếu Khuê mà tìm đến hạ sách đó, liền khẩn khoản giục nàng:
− Phương muội! Mau đi đi! Đừng làm ta lo lắng! Một chưởng của hắn ta còn chịu được mà. Nhưng chỉ sợ chúng không giữ lời, lúc đó hai người không kịp thoát đâu!
Phương Thiếu Khuê gật gật đầu, mắt rớm lệ ngước nhìn chàng lần nữa rồi từ từ đi vào thạch động.
Tuy nàng không muốn chút nào, nhưng đành làm theo lời Tân Tiệp rời xa khỏi thạch động.
Tân Tiệp chờ Phương Thiếu Khuê đi khỏi hồi lâu, lòng nhẹ hẳn đi, đề vào một hơi thực khí rồi bước tới trước mặt Kim Bá Thắng Phật.
Lão hòa thượng từ từ vung chưởng lên vận đủ lực đạo, hai mắt nhìn Tân Tiệp trừng trừng không bỏ sót bất cứ một động tĩnh nào của đối phương.
Không khí trong đấu trường vô cùng căng thẳng.
Tân Tiệp vận hết công lực vào song chưởng, trong đầu hoàn toàn không nghĩ ngợi gì, chỉ tập trung vào chưởng lực trong một chiêu sinh tử ...

Đột nhiên Kim Bá Thắng Phật gầm lên một tiếng, song chưởng một trước một sau đẩy mạnh ra với thế bài sơn đảo hải, kình lực hùng hậu tới mức có thể đổ non nát đá.
«Bình!» Tân Tiệp không chút do dự, đưa song chưởng đã vận hết sức lực bình sinh tiếp chiêu.
Sau tiếng nổ như sét, cát đá bay lên mịt mù trời đất rồi đổ xuống rào rào trong cả khu vực mười mấy trượng.
Một lúc khói bụi dần dần lắng dịu, hai đối thủ từ trong khói hiện ra.
Tân Tiệp sắc mặt trắng bạch như sáp, người chao đảo như say rượu nhưng vẫn không rời vị trí.
Kim Bá Thắng Phật trố mắt nhìn đối phương rồi bỗng thở dài một tiếng, khoát tay ra hiệu cho ba người kia quay lại men theo bờ biển đi mất.
Tân Tiệp đứng lặng, hai tay buông thõng, tưởng chừng không còn chút sức lực nào nữa.
Màn đêm sụp xuống rất nhanh.
Ngoài kia gió đã tạnh, chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ đá nhè nhẹ, cảnh vật thật thanh bình. Một ánh sao đầu tiên nhấp nháy trên nền trời như ánh mắt từ xa xăm ...
Đột nhiên từ xa truyền tới bước chân nặng nề, nhưng không phải từ phía bờ biển mà từ trong khu rừng hiểm trở trên cao.
Tân Tiệp cố sức đề một hơi chân khí ít ỏi, nghĩ thầm:
“Thứ gì vậy? Chẳng lẽ Hằng Hà Tam Phật? Hay Phương muội quay trở lại?”.
Đột nhiên chỉ thấy từ mỏm đá cheo leo nhảy xuống một con gấu rất lớn. Nó lững thững đi qua trước mặt Tân Tiệp, đưa mắt nhìn chàng rồi nghểnh chiếc mũi to tướng lên khịt khịt mấy tiếng rồi lặng lẽ bỏ đi.
Tân Tiệp thở phào một hơi, tự cười thầm mình quá đa nghi. Bây giờ chàng mới thấy khắp người nôn nao, ngực nhói lên cuồn cuộn rồi không gượng nổi thổ ra mấy ngụm máu tươi rồi ngã vật xuống.
Trời tối hẳn. Trăng vẫn chưa mọc, nhưng trên trời ngàn sao nhấp nháy.
Tân Tiệp nằm im lìm trên nền đá, thậm chí cựa quậy cũng không được.
Không những khắp người đau ê ẩm mà cả nội tạng cũng đau thắt từng cơn.
Tuy vậy chàng thấy lòng rất thư thái vì mình vừa hoàn thành một sứ mệnh.
Trên ngọn đồi cách thành Lạc Dương năm sáu chục dặm về phía tây có một ngôi cổ miếu hoang tàn.

Bấy giờ chừng giữa canh đầu, trong cổ miếu có hai người ngồi đối diện nhau qua ngọn đèn hiu hắt giữa hai chiếc bàn cúng cũ kỹ. Ngoảnh mặt ra cửa là một lão nhân cao lớn, tuổi chừng quá ngũ tuần, da mặt ngăm đen, dáng người quắt thước. Đối diện là một thiếu niên tầm vóc trung bình nhưng mặt còn quá trẻ, chỉ độ mười ba mười bốn tuổi. Lão nhân hỏi:
− Bằng nhi, bang chủ đã truyền vị kế nhiệm cho ngươi thống lãnh đệ tử Cái Bang tất cũng đã truyền thụ tuyệt học trấn bang «Bách Kết Chưởng Pháp» cho ngươi rồi?
Thiếu niên được gọi là Bằng nhi gật đầu:
− Dạ! Ngày đó sư phụ truyền «Bách Kết Chưởng Pháp» cho điệt nhi thì đã thụ trọng thương, cố sức duy trì để truyền thụ xong một lần rồi ngất đi. Đến khi tỉnh lại đã không còn sức nữa, sư phụ chỉ lấy ra một pho sách nhỏ bảo điệt nhi cứ tự mình theo đó mà tập luyện. Kim thúc thúc có muốn xem không?
Nói xong lấy trong túi ra một pho sách nhỏ để trước mặt lão nhân.
Vị Kim thúc thúc lắc đầu đáp:
− «Bách Kết Chưởng Pháp» chỉ được truyền cho Bang chủ qua các đời, mọi đệ tử khác của Cái Bang không được phép học trộm nó.
Bằng nhi nói:
− Kim thúc thúc, bây giờ chúng ta tìm một nơi nào kín đáo lánh thân chuyên tâm tập luyện võ công, sau đó sẽ đi phục thù cho sư phụ, được không?
Kim thúc thúc nói:
− Bằng nhi, ta có chuyện này muốn bàn với ngươi. Bây giờ ngươi muốn luyện võ công phục cừu vừa hợp.
Bằng nhi hỏi:
− Chuyện gì vậy?
Kim thúc thúc trầm giọng nói:
− Cái Bang chúng ta nay đệ tử thất tán cả, tuy vậy hầu hết đều là người trung nghĩa, lực lượng còn nhiều. Chỉ cần ngươi cất lời hiệu triệu là tất cả sẽ hội tụ lại ngay. Nhưng tuổi ngươi còn quá trẻ, võ công lại chưa luyện thành. Bởi thế không đủ khả năng thống lĩnh một bang phái lớn nhất thiên hạ là Cái Bang. Ta muốn giới thiệu ngươi đến tìm một vị là Phong Bá Dương ở Liêu Đông khổ luyện mấy năm võ công cho thành tựu rồi trở về lãnh đạo bổn bang mới được!
Bằng nhi lo lắng hỏi:
− Còn Kim thúc thúc thì sao?
Lão nhân đáp:
− Quy định của bổn bang là khi Bang chủ chết thì các Hộ pháp dưới

quyền đều phải thôi chức. Ta và lão nhị cũng không ngoại lệ. Ngươi phải tìm những vị Hộ pháp khác.
Bằng nhi kêu lên:
− Kim thúc thúc, điệt nhi không muốn xa hai vị thúc thúc, cũng không đi tìm vị Phong Bá Dương nào cả. Thúc thúc dạy võ công cho Bằng nhi không được sao?
Kim thúc thúc dịu giọng nói:
− Hài tử ngươi ngốc lắm. Phong đại hiệp võ công cao hơn ta gấp mười lần.
Chỉ cần tới đó năm năm, chẳng những luyện thành «Bách Kết Chưởng Pháp» của Bang chủ truyền cho mà còn học thêm võ công cái thế của Phong đại hiệp nữa ...
như vậy chẳng phải hơn theo ta lưu lãng khắp giang hồ ư?
Đột nhiên từ ngoài rừng truyền lại một tiếng hú thảm thiết nghe mà sởn gai ốc. Kim thúc thúc biến sắc nói:
− Bằng nhi, lão nhị đã gặp phải cường địch. Ngươi ... mau đi về phía đông tới Lạc Dương đi. Việc ở đây để mặc ta lo liệu. Nếu Kim lão đại ta may sống được thì sẽ đến Lạc Dương tìm ngươi. Nếu lỡ ra ... có rủi chết đi ... Bằng nhi, nếu ... sau ba ngày mà ta không tới thì ngươi hãy một mình đến huyện Cẩm Xuyên thuộc Liêu Đông mà tìm Phong đại hiệp, nói rằng ta bảo ngươi đến ...
Bằng nhi dùng dằng không nỡ để Kim thúc thúc ở lại một mình, nhưng biết rõ tính khí của ông ta nên không dám nói gì chỉ lẳng lặng gật đầu.
Kim lão đại chợt trầm giọng nói:
− Bằng nhi, sau này ngươi phải hết sức cẩn thận mới được. Có thể Kim thúc thúc ... không còn cơ hội để bảo hộ cho ngươi nữa!
Bằng nhi đã từng theo huynh đệ họ Kim xông pha không ít nguy nan nhưng chưa có khi nào thấy Kim thúc thúc có thái độ nghiêm trọng như thế, biết rằng nhất định đã gặp phải cường địch. Sợ Kim nhị thúc của mình lỡ gặp rủi ro gì, Bằng nhi giục:
− Kim thúc thúc hãy mau đi giúp nhị thúc đi! Bằng nhi sẽ chờ hai vị ở Lạc Dương.
Kim lão đại trìu mến nhìn Bằng nhi với nỗi cảm hoài khôn tả, rồi cất tiếng thở dài đứng lên bước nhanh ra cửa.
Bằng nhi cũng đứng lên nhìn trân trân ra cửa miếu hồi lâu, lòng thầm nghĩ:
“Nếu ta giúp hai vị thúc thúc, nếu tình hình nghiêm trọng thì sẽ làm họ vướng víu thêm, chẳng bằng theo lời thúc thúc đến Lạc Dương trước là hơn.” Nghĩ đoạn liền ra khỏi miếu, nặng nề lê gót về hướng

đông.
Mới đi chưa được một dặm, chợt nghe sau lưng có tiếng lướt gió. Bằng nhi cả kinh vội ngoảnh lại nhìn thấy một thiếu niên dung mạo tuấn tú đứng phắt lại ngay sát lưng mình.
Thiếu niên càu nhàu:
− Tiểu đệ, làm sao đi đường không cẩn thận gì cả, đầu óc để đâu mà suýt nữa làm ta va phải ...
Bằng nhi thầm nghĩ:
“Chính anh ta đầu óc để đâu thì có. Ta đi trước làm sao thấy?” Tuy vậy thấy thiếu niên anh tuấn dễ mến nên cười nhẹ giọng nói:
− Tiểu đệ quả có nghĩ ngợi lung tung không để ý nên không biết mình đi chính giữa đường ...
Thiếu niên vốn đi vừa nghĩ ngợi mông lung nên tới sát Bằng nhi mới hoảng hốt vận công dừng phắt lại để khỏi va vào người. Chợt nghĩ lại mình buông lời trách móc người ta thật vô lý, bỗng thấy hối hận, hơn nữa đối phương cũng chẳng trách gì, liền cười nói:
− Tiểu đệ, ngươi có tâm sự gì cứ nói xem, nhất định ta sẽ tìm cách giúp ngươi.
Bằng nhi thầm nghĩ:
“Mới rồi anh ta tới sát bên mình mới phát hiện ra, như vậy đủ biết thân thủ không tầm thường. Hay là ta cứ nhờ anh ta giúp hai vị thúc thúc một tay? Đối phương có vẻ khí khái chân thật như thế chắc không từ chối.”.
Bằng nhi vẫn còn là một hài tử, chẳng câu chấp gì mới gặp lần đầu, chỉ nhìn dung mạo đã tin rằng đối phương tất là người hiệp nghĩa, liền thật thà nói:
− Tiểu đệ có hai vị thúc thúc đang bị bọn người xấu uy hiếp, tình thế rất nguy hiểm. Huynh có thể giúp họ một tay không?
Thiếu niên thấy Bằng nhi chân thực như vậy nghĩ rằng:
“Ta hiện không có việc gì cấp bách. Hài tử này đôn hậu dễ mến như vậy chắc thúc thúc của hắn là người hiệp nghĩa. Ta nên giúp một tay!” Liền hỏi:
− Hai vị thúc thúc của ngươi gặp nguy hiểm ở đâu? Họ là ai?
Bằng nhi nghe ngữ khí biết đối phương đã đồng ý, cả mừng nói:
− Đó là Kim lão đại và Kim lão nhị Hộ pháp của Cái Bang.
Thiếu niên nghe xong liền gấp giọng nói:
− Nào nhanh lên! Chúng ta tới giúp họ.
Bằng nhi liền dẫn thiếu niên quay lại. Thiếu niên kéo tay vị Tiểu Bang chủ thi triển khinh công lao đi.
Chừng sau nửa tuần trà chợt nghe trong rừng có tiếng huyên náo,

thiếu niên liền đề khí nhấc bổng Bằng nhi lên, bí mật tiếp cận vào.
Trong rừng, trên một khoảng đất trống có bốn đạo sĩ hợp công một lão nhân chính là Kim lão đại. Vị này tay không đánh lại bốn đạo sĩ, trong đó chỉ có một tên tay không còn ba người kia đều cầm trường kiếm, tình thế rất nguy ngập. Ngoài ra còn một đạo sĩ khác lớn tuổi hơn đứng ngoài quan sát.
Bằng nhi thấy Kim đại thúc đang ác đấu với năm người, lại không thấy Kim nhị thúc đâu. Xưa nay huynh đệ họ Kim đối địch bao giờ cũng bên nhau, nay không thấy Kim nhị thúc thì Bằng nhi rất lo lắng, vội bảo thiếu niên:
− Đại ca hãy ở lại giúp thúc thúc, để tiểu đệ đi tìm nhị thúc.
Thiếu niên nhìn vào đấu trường đến xuất thần, tựa hồ không nghe Bằng nhi vừa nói gì làm nó ngạc nhiên cũng nhìn vào trường đấu.
Chợt nghe lão đạo sĩ lớn tuổi đứng ngoài nói:
− Kim lão đại! Mau giao vỏ kiếm ra đây! Nếu không ... Hừ! Đạo gia sẽ không khách khí đâu!
Bằng nhi chợt nhận thấy thiếu niên run lên.
Đạo sĩ nói tiếp:
− Kim lão đại! Đừng ương bướng nữa! Lúc này tên Tiểu Bang chủ đã rơi vào tay của đệ tử chúng ta rồi. Hắn không thoát được để tới Lạc Dương đâu. Hô hô ... Bần đạo đã cho chúng phục từ lâu. Nếu ngươi không chịu đưa ra vỏ kiếm ...
hắc hắc ...
Bằng nhi vô cùng tức giận, định lao ra với Kim thúc thúc ...
Vừa lúc đó thiếu niên đã lao ra đấu trường.
Cả sáu người trong đấu trường kinh hãi nhìn lại, hoang mang trước sự xuất hiện bất ngờ của thiếu niên.
Riêng lão đạo sĩ trố mắt suýt kêu lên thành tiếng.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 41
Phúc Khí Cái Bang

Thiếu niên thấy bọn đạo sĩ hành động ti tiện như thế, tức giận nói:
− Xích Dương ... đạo tặc! Thật uy phong! Lấy đông hiếp ít ... Ngũ đại kiếm phái các ngươi ... quen thói hèn hạ như vậy mà!
Chàng không quen nhục mạ, chỉ ấp úng nói được bấy nhiêu.
Lão đạo sĩ vừa thấy thiếu niên đã biến sắc, trầm giọng quát:

− Ngô tiểu tử! Lại gặp ngươi ... Hay lắm! Chúng ta cũng giải quyết một lần cho xong!
Nguyên thiếu niên tuấn tú xuất hiện là Ngô Lăng Phong. Sau khi rơi xuống vực ở Thái Sơn được Vân sư tổ cứu hồi phục, chàng cất công đi tìm Lệ Ngạc để phục thù nhưng không tìm ra tung tích hắn ở đâu. Sau nghe phong thanh Xích Dương đạo nhân tới đây, chàng tìm đến thì vừa gặp Bằng nhi. Vì trong rừng chập choạng tối, chỉ thấy sáu người vây đánh nhau loạn cả lên mà không nhìn rõ mặt.
Tuy nhiên Ngô Lăng Phong thấy lão đạo sĩ lớn nhất có vẻ quen quen đã có phần nghi ngờ, mãi đến khi nghe tiếng nói mới xác định rõ chính là Xích Dương đạo nhân, kẻ thù giết cha mình, lập tức nhảy ra trường đấu.
Ngô Lăng Phong đáp:
− Phái Võ Đương các ngươi vốn quen việc lấy nhiều hiếp ít mà, Cứ xông vào cả đi!
Xích Dương đạo nhân đỏ mặt, nghĩ thầm:
“Tiểu tử này thân thủ bình thường, lúc ở Thái Sơn ta đã từng đấu mấy chiêu, không cần ta xuất thủ cũng thắng!” Liền cười nhạt nói:
− Tiểu tử chớ ngông cuồng! Nếu ngươi có thể đánh bại ba tên đồ đệ của ta thì đạo gia sẽ tha cho ngươi!
Ngô Lăng Phong từ khi được sư tổ của bổn môn là Vân công công thân truyền võ công thượng thừa tới nay chưa từng giao thủ với ai, bởi thế chưa tin chắc vào bản lĩnh của mình nên có phần ngần ngại, nghĩ thầm:
“Trước hết thử sức bốn tên tiểu tặc xem sao. Nếu thắng được chúng, sợ gì Xích Dương lão tặc không xuất thủ?”.
Xích Dương đạo nhân quát bảo tên đệ tử tay không:
− Nhất Bằng! Cầm lấy kiếm của ta mà giáo huấn tên tiểu tử này cho cẩn thận vào! Đừng để mất uy danh phái Võ Đương.
Dứt lời rút kiếm giao cho tên đạo sĩ, còn mình đến đứng trước Kim lão đại.
Ngô Lăng Phong rất lo lắng, Xích Dương đạo nhân thừa cơ sát hại Kim lão đại, liền lao mình đến chặn trước mặt Xích Dương, tay vung kiếm quát:
− Các ngươi xông vào đi!
Tiếng chưa dứt, chợt nghe sau lưng bịch một tiếng, Kim lão đại đã ngã nhào xuống đất. Nguyên là chân lực của lão ta đã dốc tận, Ngô Lăng Phong vung kiếm tạo thành kiếm khí xung động làm lão ngất đi.
Đột nhiên từ trong rừng chạy bổ ra một tiểu hài, đến bên Kim lão đại, vừa khóc vừa nói:

− Kim thúc thúc, có sao không?
Kim lão đại nghe tiếng mở mắt ra, hốt hoảng nói:
− Bằng nhi! Làm sao ta bảo ngươi đi đi, thế mà ngươi không chịu nghe lời?
Bằng nhi sụt sịt đáp:
− Bằng nhi không muốn xa thúc thúc ... Bằng nhi muốn chết cùng lão nhân gia ...
Kim lão đại vô cùng lo lắng, biết lúc này có khuyên cũng chẳng được gì, xem ra tình thế trước mắt không có hy vọng nào nữa, chỉ đành dịu giọng nói:
− Bằng nhi, đừng khóc nữa, Kim thúc thúc đáp ứng sẽ không xa ngươi.
Bằng nhi cả mừng, chỉ Ngô Lăng Phong nói:
− Kim thúc thúc, vị đó nhất định sẽ thắng!
Kim lão đại cố ngẩng đầu lên xem, thấy ba tên đạo sĩ đã đứng ba phương vị vây lấy Ngô Lăng Phong vào giữa.
Đột nhiên đạo sĩ bên tả hét to một tiếng:
− Xem chiêu!
Rồi tấn công hạ bàn.
Ngô Lăng Phong bước chếch sang, không lùi mà lại tiến, mũi kiếm điểm tới đạo nhân bên hữu.
Tên này thấy thế kiếm quá thần tốc lòng đầy kinh hãi vội lui về hai bước.
Ngô Lăng Phong không dùng hết chiêu thức, vun kiếm bên đạo nhân đối diện.
Tên này liền giơ kiếm đón đỡ ...
Hai kiếm trạm tới nhau, Ngô Lăng Phong đột nhiên đổi thức tạt mạnh sang đạo sĩ bên tả quét ngang thắt lưng.
Ngô Lăng Phong được truyền võ học thượng thừa, lại được ăn Huyết quả nên công lực bây giờ chỉ kém Tân Tiệp có một bậc. Kiếm quét sang thắt lưng đạo nhân tuy chỉ vận có năm thành nhưng cũng đủ làm đạo nhân thấy hổ khẩu tê đi tưởng chừng trường kiếm sắp thoát khỏi tay.
Ngô Lăng Phong được thế tiến lên, hữu thủ vẫn xuất kiếm công kích, tả thủ lại thi triển «Khai Sơn Tam Thức Phá Ngọc Quyền» thân ảnh xuyên qua xuyên lại giữa màn kiếm, mặc cho ba mũi kiếm đối phương đâm tới tấp vẫn không hề hấn gì.
Xích Dương đứng ngoài tham chiếm, càng lúc càng kinh tâm, bụng bảo dạ:
“Tiểu tử so với phụ thân hắn năm xưa, kiếm thuật còn lão luyện khốc

liệt hơn.
Hắn còn trẻ tuổi như thế làm sao luyện tới cảnh giới đó?”.
Kim lão đại thấy thân pháp Ngô Lăng Phong tuyệt diệu như thế, chiêu thức lại như trường giang đại hà, chân đạp phương vị bát quái, thần sắc siêu thoát giống như không phải đang đối địch, biết chàng đã luyện «Đoạn Hồn Kiếm» của Thái Cực Môn tới độ hóa cảnh, nghĩ thầm:
“Nếu thiếu niên này không phải vì bảo vệ ta và Bằng nhi mà chủ yếu cố thủ thì chỉ sợ rằng ba tên đạo sĩ đã ngã từ lâu.”.
Nhưng lão vừa nghĩ tới đó, khi nhìn lại thì tình thế trong trường đấu đã thay đổi.
Lúc này Ngô Lăng Phong đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong, tả một kiếm, hữu một kiếm khiếm ba tên đạo sĩ toát mồ hôi, tự duy trì còn không kịp thở, nói gì giành lại thế công? Với khí thế ào ạt, Ngô Lăng Phong chợt tung một cước đá ngã một tên đạo sĩ, hữu thủ xuất ba chiêu tối hậu trong «Đoạn Hồn Kiếm Pháp».
Hai tên còn lại mắt hoa chân loạn, chỉ thấy hàn khí quất vù vù vào mặt không biết đối phó bằng cách nào, trong lúc hoang mang thì chợt thấy chân tê đi, kêu lên một tiếng rồi ngã xoài xuống.
Nguyên Ngô Lăng Phong thi triển ba chiêu lợi hại nhất khiến đối phương không nhận ra chiêu thức đối phó với kiếm chiêu mà hạ bàn sơ hở, chàng xuất liền hai chỉ vào Công Tôn huyệt là hai tên đạo sĩ còn lại ngã ngay.
Kim lão đại thấy vậy than thầm:
“Ba tuyệt chiêu vừa rồi của thiếu niên khiến bọn đạo tặc chân tay luống cuống không sao đương nổi. Nếu lúc đó thiếu niên dùng kiếm đừng nương tay thì chúng đâu còn mạng? Thiếu niên võ công cao như thế mà lòng dạ thật nhân từ!”.
Xích Dương đạo nhân sạm mặt, tới giải khai huyệt đạo cho ba tên đồ đệ.
Bằng nhi đắc ý hỏi:
− Kim thúc thúc, Bằng nhi nói đúng không nào?
− Ngươi nói gì?
− Bằng nhi đã nói trước rằng vị lão huynh ấy nhất định sẽ hạ được bọn đạo tặc kia mà!
Kim lão đại không đáp, lòng băn khoăn suy tính:
“Xích Dương lão tặc công lực thâm hậu, hình như đối với thiếu niên này có oán cừu gì. Nếu đã giao thủ tất phải có người tử thương. Xích Dương là thứ người vô sỉ. Nếu hắn cùng đám lâu la kia liên thủ thì xem chừng thiếu niên kia không đủ sức chống lại. Hơn nữa lúc này

ta hoàn toàn kiệt lực giúp được gì, cứ phải kích hắn mấy câu biết đâu có hiệu lực?" Nghĩ xong nói:
− Xích Dương lão tặc! Ngươi đánh không lại thiếu niên đó đâu! Tốt nhất xông vào cả lũ đi!
Xích Dương đạo nhân tuy biết mình bị khích, nhưng lòng thầm nghĩ: "Tiểu tử đó tuy kiếm pháp thần kỳ nhưng công lực nhất định kém mình mười mấy năm khổ luyện «Hỗn Nguyên Nhất Khí Tiên Thiên Công». Nghĩ đoạn quát to:
− Tên ăn mày! Ngươi câm miệng lại cho ta! Để thịt tên tiểu tử đó thì chẳng cần ai phải giúp.
Ngô Lăng Phong vừa đánh bại ba tên đạo nhân, lòng tự tin tăng thêm rất nhiều. Nghe Xích Dương đạo nhân mở miệng ra là đòi thịt mình liền nổi giận quát:
− Xích Dương lão tặc! Chớ múa môi quá sớm! Hôm nay ta sẽ cho ngươi quy thiên đấy!
Xích Dương đạo nhân không nén được giận, miệng vừa nói:
− Tiếp chiêu!
Hữu chưởng đánh sang mạn sườn đối phương.
Ngô Lăng Phong không dám chậm trễ, vội vàng thi triển «Khai Sơn Tam Thức Phá Ngọc Quyền» tiếp chưởng.
Hai người lập tức bị cuộn vào trong một trận kịch chiến khốc liệt. Chưởng phong ầm ầm như bão táp, song phương ai nấy đều dùng chiêu thức kỳ ảo lợi hại nhất quyết đả bại đối phương. Đặc biệt Xích Dương đạo nhân không từ ra chiêu sát thủ.
Đánh chừng hai mươi chiêu, Xích Dương đạo nhân thấy Ngô Lăng Phong chưởng lực rất mạnh. Tuy lão đã vận dụng «Hỗn Nguyên Nhất Khí Tiên Thiên Công» và thi triển chưởng pháp tinh diệu nhưng vẫn bị đối phương hóa giải, trong lòng càng trở nên khẩn trương, liền hiện sát cơ, liên tiếp phát ra mấy chưởng bức lùi đối phương, tiếp đó thi xuất bảo bối trấn sơn của Võ Đương «Vô Cực Thần Công Quyền». Lập tức quyền phong nổi lên vù vù, kình lực uy mãnh như vũ bão.
Hai người biết cuộc chiến đấu đã đến hồi trí mạng không ai dám sơ suất, chiêu thức càng phát càng nhanh, kình lực càng lúc càng thêm mạnh.
Kim lão đại nhìn sang Bằng nhi bên cạnh mình bị cuốn hút vào trận đấu đến mỗi mặt dại đi, đôi mắt nhìn không chớp, nét mặt luôn thay đổi tùy theo từng diễn biến, nghĩ thầm:
"Hài tử này còn quá ngây thơ còn chưa biết nguy cơ trước mắt. Hai người đó không những liều mạng đấu với nhau mà cuộc đấu còn

quan hệ đến vận mạng của Cái Bang nữa. Nếu lỡ thiếu niên bại trận, hiện tại lão nhị chưa biết sống chết thế nào, mình thì nội lực không còn, Cái Bang tất bị hủy bởi tên đạo tặc đó ...".
Hai người đấu đã hơn trăm chiêu.
Ngô Lăng Phong trẻ tuổi nên sức lực còn sung mãn còn chưa lộ vẻ mệt mỏi.
Bên cạnh đó, Xích Dương đạo nhân công kích mãnh liệt, phòng thủ cẩn mật, tiến lui đúng phép, cũng chưa tỏ ra kém thế.
Ngô Lăng Phong nghĩ thầm:
"Nếu không dùng hiểm chiêu chỉ e khó thắng.".
Chàng thấy nội công và nội lực của Xích Dương hầu như không kém mình. Nếu dùng hiểm chiêu tất phải có thời cơ, nếu chỉ một chút sơ suất thì rất có khả năng thất thủ. Bởi thế còn chần chừ chưa dám hạ thủ.
Qua một lúc, Ngô Lăng Phong đột nhiên hét to một tiếng, song chưởng hợp nhau rồi phát ra một chiêu «Ngũ quỷ chiêu hồn». Chiêu đó không những quy lực rất lớn mà còn là một trong những chiêu sát thủ của Đơn Kiếm Đoạn Hồn.
Xích Dương đạo nhân hơi bất ngờ, song chưởng cũng hợp lại thoái lui hai bước, cũng chuẩn bị xuất chiêu sát thủ.
Ngô Lăng phong tả chưởng thấp xuống, hữu chưởng thu lại nửa chừng rồi tiếp tục hợp cả song chưởng đánh ra.
Xích Dương đạo nhân đã từng lĩnh giáo qua võ học của Ngô Lăng Phong trong kiếm hội vừa rồi ở Thái Sơn, lúc đó kiếm pháp của chàng chỉ thuộc hạng bình thường, nội lực cũng thuộc hàng cao thủ nhất lưu chứ chưa có gì xuất chúng.
Thế mà không ngờ mới sau chưa đầy nửa năm võ nghệ của chàng tăng trưởng đến mức khó tưởng tượng nổi. Tuy lòng thầm kinh hãi, nhưng Xích Dương đạo nhân tự thị công lực uyên thâm của mình, cũng hét lên một tiếng, đơn chưởng xuất một chiêu «Thôi song vọng nguyệt» đánh ra nghênh chiêu, nhưng tay phải bất ngờ rút kiếm.
Song phương vừa tiếp chưởng thì Ngô Lăng Phong mới phát hiện ra đối phương chỉ là hư chiêu, lực đạo tiêu thất vô hình vô ảnh. Ngay cả chưởng lực cực mạnh của Ngô Lăng Phong cũng không thể thu hồi được.
Đó là chỗ lão luyện và giảo hoạt của Xích Dương đạo nhân. Hiển nhiên vì kinh nghiệm chiến đấu già dặn hơn nên nhiều khi người ta có thể biến nguy thành an, biến thế yếu thành mạnh.
Ngô Lăng Phong mất đà thân ảnh lao tới, lúc đó trường kiếm của Xích Dương đạo nhân đã vung lên.

Kim lão đại thấy thiếu niên lâm thế hiểm thì vô cùng kinh hãi suýt kêu lên một tiếng.
Ngô Lăng Phong kinh nghiệm có kém nhưng lại có phản ứng linh hoạt. Gặp tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chàng xuất chưởng nhằm vào một gốc cây ở bên tả, nhờ vào lực đạo đó mà tiến qua bên hữu rất nhanh và kịp thoát khỏi kiếm chiêu của đối phương.
Chỉ nghe phập một tiếng, Xích Dương đạo nhân chuyển thế kiếm theo địch nhân thì lại cắm phập vào thân cây. Bọn đạo sĩ cùng kêu lên kinh hãi, ngầm vận công phòng bị sẵn sàng ứng phó cho sư phụ.
Xích Dương đạo nhân đỏ bừng mặt, nghiến răng rút kiếm khỏi thân cây rồi không nói nửa lời lao vào tiếp tục công kích.
Lúc này Ngô Lăng Phong đã xuất kiếm sẵn sàng đối địch.
Song phương đều dùng kiếm, vận hết tuyệt chiêu sở học, lợi dụng mọi sơ hở của đối phương, không chút nhân nhượng.
Ngô Lăng Phong thi triển «Đoạn Hồn Kiếm Pháp» của Hà Lạc Nhất Kiếm tất nhiên lợi hại hơn kiếm pháp của Võ Đương, mới ba chiêu đã buộc đối phương lùi lại.
Xích Dương đạo nhân vừa gấp vừa giận, cũng triển khai tuyệt học của Võ Đương là «Cửu Quan Thần Hành Kiếm Pháp» hòng giành lại chủ động.
Thế nhưng Ngô Lăng Phong quyết không nhượng một bước. Kiếm thuật của chàng tinh diệu hơn đối phương, chẳng qua vì kinh nghiệm còn ít nên không lợi dụng triệt để thời cơ, tuy vậy cũng làm Xích Dương đạo nhân phải dốc tận lực để đối phó, đã thấy mồ hôi lấm tấm trên trán.
Trong khi cuộc đấu đang quyết liệt, Xích Dương đạo nhân chợt lộ ra sơ hở, cố tình đánh lừa đối phương. Ngô Lăng Phong tuy không gian trá nhưng vốn thông minh nên hiểu ngay dụng ý của địch thủ. Chàng cũng làm như bị mắc lừa.
Xích Dương đạo trưởng cả mừng liền biến chiêu, nào ngờ Ngô Lăng Phong cũng biến chiêu, thi triển một chiêu «Vô thưởng ba xoa» trong «Đoạn Hồn Kiếm Pháp» lánh mình ra sau lưng Xích Dương đạo trưởng đâm lùi một kiếm.
Kim lão đại kêu lên một tiếng, nghĩ rằng lão tặc đạo không còn cách gì cứu được nữa.
Thế nhưng Xích Dương đạo nhân gặp thế nguy vẫn bình tĩnh, phản thủ đánh lại một chưởng «Đảo đả kim chung» thẳng vào ngực Ngô Lăng Phong, lấy công hoàn công.
Vấn đề có liên quan đến sinh tử nên chiêu đó Xích Dương đạo nhân đã xuất toàn lực nên khí thế kinh nhân.

Ngô Lăng Phong không khỏi bất ngờ, tả chưởng vội hoàn thủ bằng một chiêu «Lục đả khai sơn», đồng thời hữu thủ vẫn tiếp tục đâm kiếm tới.
Chỉ nghe «bịch» một tiếng khô khốc, Ngô Lăng Phong bị chân lực áp rất mạnh nhưng vẫn không chịu lùi, tay phải vươn ra hết cỡ đâm thẳng vào hậu tâm đối phương.
Xem ra Xích Dương đạo nhân dù thân pháp thần tốc bao nhiêu cũng không thoát được một kiếm.
Nhưng không hiểu sao thế kiếm của Ngô Lăng Phong chậm lại và chếch lên một chút!
«Phập»!
Mũi kiếm cắm vào bên dưới bả vai trái Xích Dương đạo nhân một chút xé ra khá rộng, máu lập tức phun ra.
Lão đạo biết ngay kiếm không trúng vào yếu huyệt, nhưng cánh tay trái đã tê đi, không nhìn lại địch nhân mà lao thẳng vào rừng.
Nguyên là Ngô Lăng Phong đang đâm kiếm vào hậu tâm địch, chợt nghĩ rằng mình đang giết người, ý nghĩ đó làm chàng hoảng sợ chùng tay lại và đưa chếch kiếm lên. Nếu không thì Xích Dương đạo nhân đâu còn mạng?
Ngô Lăng Phong bản tính rất thiện lương, từ khi xuất đạo tới nay chàng chưa từng giết người. Tuy biết rõ trước mắt mình là cừu nhân đã giết phụ thân, thế nhưng khi hạ thủ lại không nở lấy tính mạng đối phương.
Kim lão đại thấy thế không khỏi sửng sốt. Bấy giờ nhìn lại hiện trường thì bọn đạo sĩ đều đã theo Xích Dương đạo nhân chạy ráo cả rồi.
Ngô Lăng Phong thử vận công, thấy huyệt đạo chu chuyển bình thường không có gì dị dạng, khi ngẩng lên thì Xích Dương đạo nhân và mấy tên đệ tử đã chạy mất không thấy đâu nữa, cũng không bận tâm gì lắm. Đương nhiên chàng biết rằng Xích Dương đạo nhân đã bị thương, nay thừa thế truy kích thì có thể giết được hắn trả được thâm cừu, nhưng lòng không nỡ đánh kẻ ngã ngựa, tự an ủi:
“Muốn giết tên tặc đạo đó vẫn còn nhiều cơ hội!” Tuy vậy trong lòng chàng vẫn có phần hối hận.
Bằng nhi thấy chàng đứng ngẩn ra, lo lắng hỏi:
− Đại hiệp bị thương hay sao?
Ngô Lăng Phong lắc đầu:
− Tiểu đệ yên tâm! Tên tặc đạo đó không đả thương nổi ta đâu. Hãy chú ý đến Kim thúc thúc của ngươi, nội lực vị đó hao tổn nhiều. Ta hiện có linh dược có thể giúp vị đó nhanh chóng hồi phục lại chân

lực.
Nói xong lấy ra một lọ «Vạn Niên Linh Tuyền» đến trước mặt Kim lão đại đang nhắm mắt điều tức.
Kim lão đại thấy Xích Dương đạo nhân bị thương chạy đi rồi lòng nhẹ hẳn đi mới bắt đầu hành công để khôi phục lại chân lực. Lão thấy Ngô Lăng Phong tới, mở mắt nói:
− Xin thỉnh giáo quý tính đại danh?
Ngô Lăng Phong cung kính trả lời:
− Vãn bối là Ngô Lăng Phong!
Dứt lời đưa lọ thuốc cho Kim lão đại tiếp:
− Đây là «Vạn Niên Linh Tuyền», công hiệu rất thần diệu. Lão tiền bối trước hết hãy uống vào một giọt.
Kim lão đại thấy đối phương thành khẩn như vậy không tiện từ chối bèn cầm lấy chiếc bình ngọc nhỏ một giọt vào miệng rồi trả bình lại. Lập tức thấy miệng thơm nức, khi lực giãn hẳn ra, liền nhắm mắt bắt đầu vận công. Qua chừng một khắc, Kim lão đại mở mắt đứng lên, dắt Bằng nhi tới trước Ngô Lăng Phong chắp tay hành một lễ nói".
− Ngô đại hiệp đã giúp Cái Bang chúng ta ngăn chặn cường địch bảo hộ tiểu Bang chủ bổn bang. Đại ân đại đức đó toàn thể đệ tử Cái Bang không bao giờ dám quên. Nếu sau này có điều gì muốn sai bảo, dẫu phải vào nước sôi lửa bỏng cũng xin tòng mệnh.
Ngô Lăng Phong vội vàng hoàn lễ nói:
− Xin lão tiền bối đừng nói thế! Văn bối có một vị bái đệ tên là Tân Tiệp vẫn thường nói về anh phong cao nghĩa của Kim lão tiền bối cho vãn bối nghe, trong lòng rất ngưỡng mộ!
Kim lão đại «à» một tiếng, phấn khích nói:
− Thì ra Ngô đại hiệp là nghĩa huynh của Tân lão đệ. Thảo nào võ công phi phàm đến thế! Lão hành khất này dám mạo muội gọi ngươi một tiếng lão đệ.
Ngô Lăng Phong thấy đối phương khẳng khái như thế cũng không câu nệ nữa hỏi:
− Cái Bang với Võ Đương cũng có cừu hận sao?
Kim lão đại đáp:
− Chuyện nói ra thì dài, trước hết phải tìm xem Kim lão nhị hiện ở đâu?
Ngô Lăng Phong gật đầu:
− Đúng thế!
Rồi ba người cùng đi tìm. Họ đi sâu vào rừng không được bao xa thì chợt thấy Kim lão nhị ngồi dựa vào một gốc cây, mắt mở to, tay cầm một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm bị xoắn lại.

Bằng nhi thấy mặt Kim nhị thúc trắng bạch, thần sắc rất dễ sợ, mắt mở trừng trừng không chớp, cũng không cử động gì liền chạy tới lay hai vai Kim lão nhị nói:
− Kim nhị thúc Bằng nhi tới đây!
Thấy nhị thúc không phản ứng gì, Bằng nhi rất lấy làm lạ muốn hỏi Kim thúc thúc thì ông đứng ngẩn ra, da mặt giật giật, mặt cũng nhợt đi, răng nghiến chặt.
Bằng nhi trố mắt không hiểu chuyện gì.
Ngô Lăng Phong thấy lòng nhói lên, run giọng khẽ nói:
− Bằng nhi, Kim nhị thúc ngươi chết rồi!
Bằng nhi nghe nói như tiếng sét ngang tai, đâm bổ xuống thi thể Kim lão nhị khóc thảm thiết.
Tuy còn trẻ nhưng Ngô Lăng Phong đã từng biết qua nhiều cuộc sinh ly tử biệt. Bây giờ thấy Bằng nhi than khóc bên Kim lão nhị thảm thiết như vậy, chàng phải cố ghìm mình để khỏi rơi nước mắt.
Ngô Lăng Phong cúi xuống xem xét thi thể Kim lão nhị, thấy vết vết thương do kiếm đâm vào sau lưng, chắc là bị bọn đạo sĩ của phái Võ Đương ám toán.
Bàn tay to lớn của Kim lão nhị cầm giữ kiếm đã bị vặn cho xoắn lại và cong đi thế mà da tay không bị sây sát chút nào, tất đã vận công phu «Âm Phong Trảo» lừng danh thiên hạ.
Ngô Lăng Phong chợt đoán rằng thanh kiếm đó là của đạo nhân tay không vừa dùng kiếm của Xích Dương đạo nhân đối địch với mình.
Chàng quay lại nhìn Kim lão đại chỉ thấy vị khất cái này răng nghiến chặt, mắt sững sờ như đã dại đi, hiển nhiên đang đau đớn tột cùng.
Chàng định dùng mấy câu an ủi nhưng không tìm ra lời để nói.
Đột nhiên Kim lão đại ngửa mặt cười một tràng dài. Những hình ảnh xa xưa hiện về ... mấy chục năm huynh đệ chung sống bên nhau tương thân tương ái, cùng nhau chung sức phục vụ Cái Bang, hai người đã phát thệ suốt đời không lấy vợ, vĩnh viễn ở bên nhau không hề xa cách ...
Tiếng cười nhỏ dần, cuối cùng biến thành tiếng khóc, những giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu lả chả rơi xuống. Hồi sau Kim lão đại cúi xuống ôm thi thể Kim lão nhị lên, dắt theo Bằng nhi từ biệt Ngô Lăng Phong rồi ra đường cái đi tiếp.
Ngô Lăng Phong thấy thần tình Kim lão đại bi thương tuyệt vọng như thế, lòng chẳng chút yên tâm liền thi triển khinh công đuổi theo.
Kim lão đại theo đường cái đi một quãng, sau đó đi vào một ngôi cổ miếu.
Ông đặt thi thể lão nhị xuống bên bệ thờ rồi quỳ trước hương án,

thấp giọng nói:
− Tổ sư gia, không phải đệ tử không tôn trọng lời thề, chỉ là bây giờ bị quân gian tặc bức bách. Đệ tử đã lập trọng thệ không quá vấn đến chuyện Cái Bang nữa, nhưng trước mắt Bang chủ còn thơ ấu, võ công chưa thành. Nếu đề tử lại buông tay bỏ mặc thì công lao của Đại sư gia áng lập và làm hưng thịnh Cái Bang mấy trăm năm sẽ trở thành ngói vỡ bình tan. Vì bảo vệ cơ nghiệp của bổn bang mà đệ tử chỉ đành phá thệ.
Cáo bẩm xong, Kim lão đại đứng lên quay người, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Bằng nhi nói:
− Bang chủ, Kim lão đại tôi đã quyết trùng nhập Cái Bang nay xin Bang Chủ bổ nhiệm tôi làm Hộ pháp.
Bằng nhi lắc đầu nói:
− Kim thúc thúc đừng nói thế ... Bằng nhi đâu dám cáng đáng trọng trách Bang chủ?
Kim lão đại nghiêm giọng:
− Khi lão Bang chủ truyền ngôi vị cho ngươi đã dặn dò thế nào?
Bằng nhi thấy Kim thúc thúc nghiêm nghị như thế, hoảng sợ hỏi:
− Kim thúc thúc, vậy điệt nhi xin nghe lời vậy, Nhưng ... cách tiến hành bổ nhiệm thế nào?
Kim lão đại chạy ra khỏi miếu bẻ vào một cành cây đưa cho Bằng nhi nói:
− Chỉ cần lấy cành cấy này đập vào vai tôi hai cái, sau đó tuyên bố bổ nhiệm tôi làm Hộ pháp đời thứ mười bốn của Cái Bang là được. Nghi thức này vốn được cử hành long trọng, các hảo hán phương bắc đều được mời đến dự. nhưng lúc này chỉ đành mời Ngô lão đệ làm người chứng kiến mà thôi.
Bằng nhi lúc đó tuy lòng vẫn còn rất bi thiết nhưng biết đây là đại sự của bổn bang nên cố lấy giọng trang nghiêm nói:
− Kim thúc thúc, vậy chúng ta bắt đầu thôi!
Kim lão đại gật đầu rồi quỳ xuống trước mặt Bằng nhi.
Bằng nhi vội hốt hoảng vội cúi xuống.
Kim lão đại nghiêm giọng:
− Đây là quy củ của Cái Bang, Bang chủ không thể không theo.
Bằng nhi không biết làm gì hơn đành đứng thẳng người lấy cành cây đập vào vai Kim lão đại hai lần, xảng giọng nói:
− Bang chủ Cái Bang đời thứ mười bốn Lý Bằng bổ nhiệm Kim ... thúc thúc làm Hộ pháp của bổn bang.
Nó không biết Kim lão đại tên gì nên đành quen miệng gọi là Kim thúc thúc.

Ngô Lăng Phong thấy Bằng nhi giọng nói còn trẻ thơ nhưng có khí độ trang nghiêm rất có tư cách của một vị Bang chủ, lòng thầm thán phục.
Kim lão đại đứng lên, nhìn Ngô Lăng Phong hỏi:
− Lão đệ với Xích Dương tặc đạo có cừu hận gì?
Ngô Lăng Phong đáp:
− Hắn là một trong những cừu nhân sát hại tiên phụ.
Kim lão đại nghĩ ngợi một lúc rồi mở to mắt hỏi:
− Trước đây trên giang hồ có truyền ngôn rằng Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân và Hà Lạc Nhất Kiếm Ngô Chiếu Vân bị bọn Xích Dương của Võ Đương, Khổ Am của Nga My và Lệ Ngạc của Không động hãm hại. Lão đệ cũng họ Ngô, vậy có quan hệ với Ngô đại hiệp hay sao?
Ngô Lăng Phong gật đầu:
− Đó chính là tiên phụ.
Kim lão đại thở dài nói:
− Trước đây Hà Lạc Nhất Kiếm Ngô đại hiệp cùng lão Bang chủ chúng ta giao tình rất đậm. Hai người thường hành hiệp trưởng nghĩa ở vùng nam bắc đại hà. Ài ... Không ngờ cả hai vị đều chết do bọn gian tặc ám toán.
Ngô Lăng Phong hỏi:
− Vậy quý bang và Xích Dương kết cừu oán thế nào?
Kim lão đại trả lời:
− Đó là chuyện mười mấy năm trước, lúc đó trên giang hồ có hai vị quái kiệt, một người là Thất Diệu Thần Quân, còn vị thứ hai chính là lệnh tôn. Hai người này võ công hết sức cao thâm, đặc biệt lệnh tôn tính tình cương trực không a dua xu nịnh. Vì thế mà thành danh lừng lẫy lấn át cả mấy tên Chưởng môn nhân tự nhận mình là Ngũ đại tông phái.
Ngô Lăng Phong từng nghe vị lão nô đã chết kể về chuyện này nên tiếp lời:
− Vì thế chúng sợ ảnh hưởng đến vị thế mà không kể gì đến thân phận đã liên thủ rồi dùng thủ đoạn tị tiện ám toán gia phụ và Mai đại hiệp ...
Kim lão đại gật đầu kể tiếp:
− Sự việc bắt đầu phát sinh sau khi Mai đại hiệp bị bốn tên Chưởng môn nhân các phái võ Đương, Không Động, Nga My, và Điểm Thương hèn hạ ám toán Mai đại hiệp ở Ngũ Hoa Sơn sau núi Côn Lôn. Sau khi sát hại Mai đại hiệp xong, bốn tên đắc ý bỏ đi, nhưng Chưởng môn phái Không Động là Lệ Ngạc lại bỏ quên một chiếc vỏ

kiếm. Bấy giờ tình cờ có một tên đệ tử Cái Bang nấp gần đó chứng kiến sự việc ...
Kim lão đại ngừng một lát.
Ngô Lăng Phong nghĩ thầm:
“Thì ra Xích Dương luôn miệng truy đòi chiếc vỏ kiếm là chính chiếc vỏ kiếm đó ... Nhưng đó là vật của Lệ Ngạc, tại sao Xích Dương lão tặc phải khổ công đòi làm gì?”.
Kim lão đại kể tiếp:
− Chiếc vỏ kiếm chẳng phải vật gì quan trọng. Tên đệ tử Cái Bang thấy nó chạm khắc tinh vi, biết là cổ vật nên do hiếu kỳ mà đưa về, không ngờ hai năm trước trên giang hồ chợt có tin đồn rằng một vị võ lâm tiền bối có danh hiệu Túy Đạo Nhân là bậc có võ công cái thế trăm năm trước đã đưa ra bí kíp võ học của mình chép lại thành một pho sách nhỏ để trong vỏ kiếm thần bí và hiện đang ở chỗ Cái Bang ...
Dừng lại một lúc ,lại kế tiếp:
− Tin đồn càng ngày càng lan rộng, Cái Bang bây giờ nghĩ đến chuyện có thể liên quan đến chiếc vỏ kiếm mà mười năm trước một tên đệ tử nhặt được ở Ngũ Hoa Sơn. Vì thế chiếc vỏ kiếm được mang đến cho Bang Chủ. Nhưng lão Bang chủ xem xét cẩn thận vẫn không phát hiện một điều gì khác thường. Tuy vậy nghĩ trên giang hồ đồn đại chắc ít nhiều cũng có vài phần sự thật, bởi thế vẫn giữ nó bên mình. Về sau Lệ Ngạc nghe được tin tức đó, rất hối hận vì sơ suất mười năm trước. Tuy vậy hắn vẫn nuôi hy vọng đoạt lại vỏ kiếm đó để luyện thành võ công thượng thặng, vì biết rằng nhất định sẽ có nhiều cao thủ sẽ tìm hắn báo thù. Sau đó Bang chủ bị cừu nhân mai phục ám toán táng mệnh ở hoang sơn.
Lúc đó huynh đệ chúng tôi đang hành sự ở Sơn Đông. Lão Bang chủ lúc hấp hối đã di mệnh cho Bằng nhi làm Bang chủ và dặn phải giữ kỹ chiếc vỏ kiếm. Không hiểu vì sao Lệ Ngạc biết được bí mật này, liền tự mình suất lãnh mấy tên đệ tử thân tín truy tìm chúng tôi. Cũng trùng hợp chúng gặp ngay mấy tên phản đồ thừa lúc lão Bang chủ vừa mất, tiểu Bang chủ còn nhỏ muốn cướp địa vị Bang chủ, vì thế liên thủ với Lệ Ngạc hiệp công chúng tôi. Huynh đệ chúng tôi thấy địch nhân người đông thế mạnh đã dặn Bằng nhi bí mật tìm đến Lạc Bang chủ ở Nam ngũ tỉnh nhờ giúp đỡ, còn huynh đệ chúng tôi cố tình để lộ hành tung cho địch truy theo, tiểu Bang chủ đã tới được một ngôi cổ miếu không ngờ bị địch nhân phát hiện, bấy giờ tiểu Bang chủ đã bị thương, may nhờ được Tân lão đệ giải cứu ...
Đoạn sau Ngô Lăng Phong đã được Tân Tiệp kể lại, liền hỏi sang

chuyện khác:
− Vậy làm sao Xích Dương cũng truy bức các vị đưa ra chiếc vỏ kiếm?
Chẳng lẽ cũng vì cái đó?
Kim lão đại gật đầu:
− Đúng thế. Thực ra chúng ta xưa nay không có thù oán gì với phái Võ Đương, không biết vì sao chúng lại ám hại lão nhị thảm tử như thế ...
Sắc mặt lão ảm đạm hẳn đi, nói thêm:
− Chắc trong việc này Xích Dương lão tặc liên kết với Lệ Ngạc ...
Trong việc này Kim lão đại còn chưa biết rằng lúc ở Vô Vi Sảnh, Xích Dương đạo nhân thấy Tân Tiệp xuất thủ đánh bại cường địch là Kim Lỗ Ách đã lộ rõ võ học và thân pháp kinh nhân, nghĩa là nếu Tân Tiệp đến tìm mình để phục thù chắc không chống nổi. Chính vì thế mà hắn bất chấp đạo nghĩa, dùng mọi thủ đoạn đoạt chiếc vỏ kiếm với mục đích luyện thành võ học thượng thừa nhằm đối phó Tân Tiệp. Không ngờ mọi kế hoạch đang tiến hành theo dự định sắp hoàn thành thì Ngô Lăng Phong ở đâu nhảy vào, không những làm âm mưu hắn thất bại mà suýt nữa mất mạng.
Ngô Lăng Phong đang phiền vì chưa tìm được Lệ Ngạc ở đâu, nay sơ suất để Xích Dương lão tặc trốn thoát, muốn nhờ thế lực Cái Bang giúp tìm Lệ Ngạc.
Chàng định mở lời đề xuất, đột nhiên nghĩ lại:
“Nhưng Cái Bang trước mắt còn nhiều việc cấp bách, mối nguy vẫn còn rình rập ... Nếu mình thỉnh cầu tất Kim lão đại sẽ không từ chối, nhưng lúc này làm phiền họ có thỏa đáng không?” Nghĩ thế, chàng bỏ ngay ý định ban đầu.
Tối hôm đó ba người nghỉ lại trong cổ miếu Sáng hôm sau, Ngô Lăng Phong lưu luyến từ biệt Kim lão đại và Bằng nhi rời khỏi cổ miếu.
Đến trưa thì tới được Lạc Dương, chàng tìm vào một tửu lâu nghỉ lại ăn uống.
Vừa ăn xong thì chợt thấy hầu hết tửu khách quay nhìn về phía cầu thang.
Ngô Lăng Phong không hiểu chuyện gì, cũng nhìn sang, thấy một thiếu nữ đẹp như thiên tiên, tuổi chừng mười lăm mười sáu đang đứng cuối thang gác lướt mắt nhìn khắp đám tửu khách. Thiếu nữ chợt bắt gặp ánh mắt của chàng, hơi mỉm cười.
Ngô Lăng Phong thấy thiếu nữ không quen biết mà tỏ vẻ bao dạn như thế, định quay đi thì thấy thiếu nữ bước thẳng tới trước mặt, cười hỏi:

− Này ... huynh nhìn tôi gì thế? Huynh có biết vị Tân đại ca của tôi ở đâu không?
Ngô Lăng Phong rất quái dị. Chàng không biết về thiếu nữ kia, vậy mà cô ta lại hỏi về một vị Tân đại ca nào đó thì chàng trả lời thế nào?
Chàng ngượng nghịu đứng lên hỏi:
− Cô nương hỏi gì?
Thiếu nữ thấy chàng đỏ mặt lên như vậy, định trách vì sao không chịu nghe rõ câu hỏi của mình, nhưng chợt nén lại, chỉ nói:
− Tôi muốn hỏi huynh về một vị họ Tân ... Tân đại ca. Chàng có đôi mắt to, tuổi xấp xỉ bằng huynh.
Ngô Lăng Phong buột miệng:
− Cô ... có phải muốn hỏi tân Tiệp lão đệ không?
Thiếu nữ nở nụ cười tươi rói, reo lên:
− Đúng rồi! Chính là Tân Tiệp đại ca! Anh ấy là đệ đệ của huynh, vậy tốt nhất còn gì bằng. Mau dẫn tôi đi tìm Tân đại ca đi!
Lúc đó trong tửu lâu mọi người đều xì xầm bàn tán. Phần đông cho rằng thiếu nữ đẹp như thiên tiên đó sánh với Ngô Lăng Phong tuấn mỹ tuyệt luân là một đôi trời se thiên tạo.
Lại có một số thiếu niên thấy mỹ nhân nói nói cười cười với Ngô Lăng Phong, lòng thoáng ghen tị, nhưng thấy phong thái dung mạo của chàng lại tự nhận mình không bằng đối phương ... Nhưng khi nghe mỹ nhân chỉ nói về một người nào khác, không khỏi đắc ý thầm nghĩ:
“Tiểu tử ngươi đừng tưởng bở! Cô nương đó đã có ý trung nhân rồi!”.
Ngô Lăng Phong chợt thấp giọng hỏi:
− Cô nương họ Kim hay họ Phương?
Thiếu nữ cau mày, trong mắt thoáng gợn bóng mây u ám, hỏi:
− Tôi họ Trương sao huynh tự nhiên hỏi tôi họ Kim hay họ Phương?
Ngô Lăng Phong hiểu rằng mình đã lầm, không nỡ làm thiếu nữ thất vọng, liền nảy ra một ý trả lời:
− Chẳng qua tôi thấy là cô nương rất giống với một vị bằng hữu của tôi cũng họ Phương ...
Bởi không nỡ làm một thiếu nữ chạnh lòng mà lần đầu tiên chàng nói dối.
Thiếu nữ không bận tâm tới điều đó nữa.
Nguyên thiếu nữ này chính là Trương Thanh, thiên kim ái nữ của Vô Cực Đảo chủ Vô Hận Sinh Trương Đặc Qua. Cách đây mấy tháng, Trương Thanh lần đầu tiên rời Vô Cực Đảo vào Trung Nguyên, nàng vô cùng thích thú phong cảnh và văn vật ở lục địa, đặc biệt được

quen biết một vị ca ca có đôi mắt to. Về sau nàng với mẫu thân bị Ngọc Cốt Ma bắt, điểm hôn huyệt bức Vô Cực Đảo chủ đổi lấy Vô Cực Đảo. Khi được phụ thân giải khai huyệt đạo, cái nhìn đầu tiên của nàng bắt gặp ngay vị ca ca có đôi mắt to đó, người mà nàng đã đêm tơ ngày tưởng. Thế nhưng chưa nói được lời nào, Trương Thanh bị phụ mẫu đưa về ngay Vô Cực Đảo, lòng vô cùng buồn bã thất vọng.
Do buồn chán với vẻ đơn điệu trên đảo, đồng thời tưởng nhớ tới vị ca ca có đôi mắt to, Trương Thanh đã không chịu nổi, thừa lúc phụ mẫu không chú ý đã trốn đi. Nàng vốn không biết tính danh vị ca ca có đôi mắt to đó, nhưng tình cờ có lần nghe được cha mẹ mình nói ra tên chàng, từ đó khắc ghi trong lòng.
Vào Trung Nguyên, gặp ai nàng cũng hỏi Tân Tiệp, đã không biết bao người cười thầm về một thiếu nữ xinh đẹp nhưng kỳ quặc này. Họ không biết rằng thiếu nữ từ nhỏ ở ngoài hoang đảo không biết gì về cách xử ự ở nhân thế. Chẳng qua vì nàng quá đẹp mà ai cũng nhường nhịn, thế nhưng chẳng ai giúp được nàng tìm vị Tân Tiệp mà chẳng ai biết. Cuối cùng nàng tới Lạc Dương,lại may mắn gặp được Ngô Lăng Phong.
Trương Thanh hỏi:
− Vậy Tân ca ca hiện ở đâu?
Ngô Lăng Phong đáp:
− Tiệp đệ theo Bình Phàm Thượng Nhân về Đại Trấp Đảo rồi.
Trương Thanh chớp mắt nói:
− Thì ra chàng đã theo lão thời gian bá bá về Đông Hải ... vị đó võ công cao lắm, không biết có chuyện gì?
Rồi không chờ Ngô Lăng Phong trả lời hỏi tiếp:
− Tên họ của huynh là gì?
− Tôi là Ngô Lăng Phong.
− Còn tôi là Trương Thanh, cứ gọi là Thanh nhi cũng được. Tiệp ca ca tôi đi hơn tháng rồi, có lẽ sắp trở về không?
Ngô Lăng Phong nghĩ rằng mình đang định tới Hà Nam nên cũng tiện đường.
Liền gật đầu nói:
− Cũng được. Nhưng tôi chỉ đưa cô nương tới Giang Tô thôi.
Thanh nhi nói:
− Thế thì tốt rồi. Chúng ta đi thôi!
Ngô Lăng Phong gọi tửu bảo đến trả tiền, sau đó cùng Thanh nhi rời tửu lâu hành trình về phía hướng Bắc.
Dọc đường Trương Thanh luôn miệng kể về phong cảnh kỳ thú ở Vô

Cực Đảo, có cát trắng sóng biển, có cả vườn hoa, thế nhưng phụ mẫu suốt ngày theo việc riêng của mình không ai chơi với nàng cả, chẳng khác vì bị nhốt trong cung cấm ...
Nhớ lại lần đầu tiên vào Trung Nguyên, Trương Thanh chợt vui vẻ nói:
− Lần đó Tân đại ca chơi trò bịt mắt trốn tìm với tôi vui lắm, huynh và Tiệp ca ca đã sống với nhau, khi nào rãnh hãy chơi với tôi nha!
Ngô Lăng Phong thầm nghĩ:
"Thiếu nữ này đến là hồn nhiên nhí nhảnh!" Rồi cười đáp:
− Nhất định chúng ta sẽ chơi thỏa thích!
Trương Thanh chợt thở dài nói:
− Chẳng hiểu vì sao mà cha tôi có vẻ không thích Tiệp ca ca. Tôi sợ rằng phụ thân sẽ không cho tôi chơi với chàng nữa.
Ngô Lăng Phong an ủi:
− Không đâu! Tiệp đệ võ công rất cao, người lại thông minh, cha cô nhất đỉnh thích.
Trương Thanh nghe vậy rất vui, tiếp lời:
− Tôi cũng nghĩ thế. Tân đại ca và huynh đều là người rất tốt, tốt nhất thế giới này!
Ngô Lăng Phong chợt hỏi:
− Lệnh tôn liệt danh vào Thế Ngoại Tam Tiên, nhất định võ công rất cao cường. Cô nương lại thông minh chắc đã lĩnh hội không ít tuyệt học?
Trương Thanh lắc đầu:
− Gia phụ thường mắng tôi không chịu chú tâm học võ. Nhưng mẹ lại nói rằng nữ hài tử chẳng nên động thủ với ai nên không cần phải có võ công quá cao, bởi thế cha tôi không buộc tôi phải luyện võ nhiều nữa mà chỉ học khinh công thôi.
Ngô Lăng Phong khen:
− Chẳng tránh nào cô nương có khinh công phi phàm đến thế.
Trương Thanh nhoẻn miệng cười.
Hai người ngày đi đêm nghỉ, có bạn đồng hành nên thấy quãng đường như ngắn hơn.
Ngô Lăng Phong rất chú trọng săn sóc Trương Thanh như đối với em gái, không hề để nàng vất vả làm việc gì.
Đi được mấy ngày, Trương Thanh sốt ruột muốn trở về ngay Đông Hải nên hai người thi triển khinh công qua sông vượt núi.
Vùng Hà Nam đèo núi hiểm trở, nhưng với thân pháp hai người thì việc lội suối trèo đèo cũng như đi trên đất bằng vậy.
Hôm đó tới Tô Châu, tức đã là vùng Duyên Hải.

Vì trời đã tối, hai người tìm một thạch động nghỉ tạm.
Bấy giờ đã sang đông, khí trời ban đêm rất lạnh, Ngô Lăng Phong tìm củi đưa vào động nổi lửa lên chống rét.
Thấy Trương Thanh ngồi trầm ngâm bên bếp lửa, chắc đang nhớ tới Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong tự nhủ:
"Cô nương này chân thực, lại thâm tình. Tiệp đệ thật tốt phúc. Sau này gặp Tiệp đệ ta sẽ cố gắng khuyên hắn yêu vị cô nương này. Còn ai có thể đáng yêu hơn thiếu nữ đó?".
Trương Thanh thấy Ngô Lăng Phong trầm tư liền hỏi:
− Đại ca đang nghĩ gì vậy?
− À ... không có gì! Tôi nghĩ rằng ... ngày mai chúng ta phải chia tay. Cô nương nên khẩn trương tới Đại Trấp Đảo, nếu không chỉ e Tân Tiệp đi trước mất.
Trương Thanh tuy thật thà, nhưng rất tinh tế. Dọc đường nàng phát hiện ra rằng mặc dù Ngô Lăng Phong có nói có cười nhưng thỉnh thoảng lại tỏ ra trầm ngâm bi lụy. Đã mấy lần nàng có hỏi nhưng Ngô Lăng Phong tìm cách nói tránh đi. Trương Thanh thầm nghĩ:
"Anh ta võ nghệ cao cường, người lại tuấn mỹ như thế thì còn điều chi chưa mãn ý nữa? Nhưng mình không nên truy vấn, vì có thể làm anh ta thương tâm. Khi nào gặp Tiệp ca ca mình hỏi thì sẽ biết." Nên chỉ nói:
− Vậy thì chúng ta tạm chia tay. Khi nào rảnh, đại ca hãy đến Vô Cực Đảo một chuyến đấy!
Ngô Lăng Phong gật đầu:
− Nhất định tôi sẽ đến!
Nghĩ một lát chợt nói thêm:
− Khi nào gặp Tiệp đệ, cô nương xin hãy nhắn rằng hai tháng sau tôi sẽ đợi hắn ở Lạc Dương để nghĩ cách đi phục thù.
Trương Thanh gật đầu đáp khẽ:
− Muội sẽ nhớ.
Bầu trời ngàn sao nhấp nháy.
Trương Thanh lặng ngắm trời sao, hình dung ra khuôn mặt tuấn mỹ của Tân Tiệp, chợt mỉm miệng cười thầm.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 42
Lưới Trời Lồng Lộng

Cũng trong đêm đầy sao đó, cách Tô Châu nghìn vạn dặm, có một người cũng bất đắc dĩ phải náu thân trong thạch động, tâm sự ngổn ngang. Người đó là Tân Tiệp. Nhưng chàng có nghĩ đến Trương Thanh không?
Tân Tiệp ngồi trong thạch động, mắt nhìn ra phương trời xa xăm ... Cách đó không xa, có lẽ chỉ mấy trượng đã là biển. Tiếng sóng xôn xao vỗ vào bờ cát.
Chàng nhớ lại một chưởng của Kim Bá Thắng Phật trong Hằng Hà Tam Phật. Vì chưởng đó mà mãi đến bây giờ chàng vẫn trị liệu chưa khỏi.
Nhưng đã biết không phải là đối thủ của Kim Bá Thắng Phật, hai người lại không thù không oán, tại sao chàng phải tiếp chưởng đó? Tại sao lúc đó chàng quên rằng oán cừu của phụ mẫu còn chưa phục, thù hận của sư môn còn chưa báo và chàng còn rất nhiều việc phải làm?
Có phải vì Phương Thiếu Khuê không? Nếu không yêu nàng, dù nàng có là thê tử của Thiên Ma Kim Kỳ hay của bất kỳ ai thì đó cũng là việc riêng của họ.
Nàng đã nguyện ý rồi kia mà. Nếu chàng không yêu nàng thì tại sao lúc đó lại không quản gì đến tính mạng mà xông ra? Chẳng lẽ chỉ vì tinh thần nghĩa hiệp?
Nhưng nếu chàng yêu Phương Thiếu Khuê thì không thể để xảy ra kết cuộc đó, cứ bỏ mặc Phương Thiếu Khuê đi theo Kim Kỳ mới phải ... Thế nhưng cho dù là nàng hay người khác, cứ cho rằng nàng đã tìm được chỗ náu thân ...
Trong đầu chàng đầy rẫy những mâu thuẫn.
Đột nhiên ... Chính lúc Tân Tiệp đang trầm tư mặc tưởng thì có hai bóng đen xuất hiện trên bờ đảo. Mặc dù cách thạch động khá xa nhưng vẫn có thể nhận ra ngoại hình của hai người đó dị dạng, khác hẳn người thường.
Người thứ nhất có thân thể to lớn nhưng đôi chân lại khẳng khiu như chân một nam hài bảy tám tuổi. Còn người kia mặt phẳng bẹt như tấm phản, không mũi không môi.
Người thứ nhất tuy đôi chân khẳng khiu nhưng thân pháp lại rất phi phàm.
Hai người vừa đi vừa dùng tay ra hiệu cho nhau. Hình như có một người bị câm.
Hai nhân ảnh đang đi về phía thạch động.
Dưới ánh sao, chỉ nhìn thân thể dị dạng và bộ mặt tàn khốc của hai người, máu của Tân Tiệp đã sôi lên.

Đó không phải là ai khác mà chính là hai huynh đệ họ Tiêu, Thiên Tàn và Thiên Phế, mấy chục năm vang danh trên giang hồ là Hải Thiên Song Sát.
Hai tên đại ma đầu biết rằng trên bờ đá hoang vu này không có người cư trú nên bước đi rất điềm tĩnh. Tiếng chân nghe rõ mồn một.
Tân Tiệp đang chìm trong suy tư thì bị tiếng bước chân làm sực tỉnh. Chàng cố sức khống chế nỗi căm hận của mình, bởi lúc này chính là giai đoạn trị thương cấp bách nhất, không thể động thủ. Nhưng hai tên tàn phế đó lại chính là đại cừu nhân bất cộng đới thiên, đã tàn sát cha mẹ chàng và hai lượt đẩy chàng vào chỗ chết.
Tân Tiệp cố đè nén cơn phẫn nộ đang dâng đầy lồng ngực. Sau đó đề khí kiểm tra thể trạng. Mặc dù hành động đã bình thường nhưng chân khí không thể nào ngưng tụ được. Trong trường hợp đó chỉ có thể hành động như một thường nhân, làm sao có thể động thủ cùng người được?
Hải Thiên Song Sát vẫn bình thản đi thẳng vào động.
Tân Tiệp lo lắng nghĩ thầm:
“Nếu đổi vào lúc khác, hai tên quái nhân này dẫn xác đến tìm mình thì mình đỡ công phải đi tìm chúng, bởi vì hai tên này hành tung bất định, không dễ gì tìm gặp. Thế nhưng lúc này ta lại vô lực ... Ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ để chúng bỏ đi một cách yên ổn? Biết khi nào mới tìm được chúng?”.
Vì sốt ruột, hai tay chàng cứ xoa xoa trên người, hy vọng tìm được vật gì có thể lợi dụng. Đột nhiên tay chàng chạm phải một vật. Lập tức một ý nghĩ lóe lên nhanh như tia chớp. Chàng mừng rỡ suýt kêu to lên thành tiếng.
Tân Tiệp lấy trong túi ra một chiếc bình nhỏ, nghĩ thầm:
“Trong pho Độc kinh của Độc Quân ghi rằng «Bích Ngọc Đoạn Trường một khi bức ra khỏi cơ thể, tiếp xúc với không khí thì lập tức tính chất hoàn toàn thay đổi, từ nội phát biến thành ngoại phát, hơn nữa còn mất đi tính tiềm phục mà phát tác ngay. Có thể dùng loại ốc trai bình thường làm giải dược sau khi đã làm giảm bớt uy lực của độc chất.»”.
Chàng tự nhủ:
“Trong trường hợp này mà sử dụng thì thật là quá lý tưởng!”.
Có thể đoán rằng, trong bình kia chính là «Bích Ngọc Đoạn Trường» mà Bình Phàm Thượng Nhân và Huệ đại sư đã hợp lực bức ra khỏi cơ thể của Vô Hận Sinh.
Tân Tiệp nhẹ nhàng di động đến miệng hang, nép mình sau một tảng đá, cố nghĩ kế thi độc.

Huynh đệ Hải Thiên Song Sát chỉ còn cách động khẩu vài trượng. Đột nhiên Tân Tiệp nghĩ ra một cách. Chàng mở nắp bình, vung tay rắc chất kịch độc trong bình xuống mặt đất cách mỏm đá chừng năm thước thành một hình bán nguyệt rộng chừng hai thước.
Hành động xong, chàng cúi nhặt một hòn đá to bằng nắm tay, tẩm chất độc vào một mặt rồi cất bình độc dược đi. Sau đó chàng cẩn thận đặt viên đá sao cho đừng chạm phải độc dịch rồi lùi lại năm thước nép mình vào một mô đá kín đáo để quan sát.
Hải Thiên Song Sát vẫn chưa phát hiện được gì, cứ đi thẳng vào cửa động.
Hiển nhiên chúng không ngờ rằng ở chốn hoang vu này có người tiềm phục, mà lại là kẻ thù không đội trời chung.
Tân Tiệp thì lo lắng đến toát mồ hôi. Phải làm sao để chúng dừng lại đúng nơi chàng bố trí độc dịch? Nếu không chặn lại đúng lúc, để chúng bước qua thì chúng sẽ hoàn toàn vô sự. Kế hoạch sẽ thất bại!
Càng tới gần, hai bộ mặt quỷ của Hải Thiên Song Sát trông càng đáng sợ.
Tân Tiệp khấn thầm:
“Xin cha mẹ ở trên trời phù hộ cho hài tử duy trì được một canh giờ để trừ đi hai tên súc sinh này.”.
Tiếng sóng vẫn vỗ vào bờ oàm oạp.
Hải Thiên Song Sát càng lúc càng tới gần. Tân Tiệp càng thấy tim mình đập mạnh, tưởng chừng đối phương cũng nghe thấy, bởi vì đây không phải là chuyện báo thù mà còn là mạng sống của chàng nữa.
Tân Tiệp đã cầm sẵn hòn đá, ném ra.
Chàng làm việc này với hai mục đích. Thứ nhất, buộc Hải Thiên Song Sát đứng đúng chỗ mà chàng đã bố trí độc dịch, ít nhất là vài nhịp thở thì mới có tác dụng. Nếu chúng theo quy củ giang hồ lại cầm đúng hòn đá để trả lời chàng thì hy vọng lại nhiều hơn. Bởi thế hòn đá mà chàng ném ra phải hết sức chuẩn xác, rơi phía trước nơi chàng bố trí độc dịch đúng một tầm tay.
Tuy công lực của Tân Tiệp chưa phục hồi nhưng thủ pháp ném ám khí vẫn rất tinh diệu. Chỉ nghe «cạch» một tiếng, hòn đá đã bay đi, rơi xuống cách chỗ chàng rải độc độ năm thước.
Tân Tiệp hít vào một hơi để lấy bình tĩnh, nép kỹ vào mô đá quan sát.
Hải Thiên Song Sát công lực phi phàm, lý nào lại không nghe tiếng đá rơi?
Hơn nữa, suốt đời hành khứ giang hồ, chúng biết rõ đó là phương thức đầu thạch vấn lộ, một cách thăm dò phản ứng của đối phương và chờ trả lời. Cả hai cùng dừng lại, kinh hãi nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ trong thạch động hoang vu giữa đảo vắng vẫn có cao thủ võ lâm?”.
Tuy vậy, vốn là người từng trải, võ công lại cao cường nên chúng có coi trò này vào đâu?
Thiên Tàn Tiêu Hóa nhún chân nhảy một bước đã tới động khẩu, đưa mắt nhìn vào nhưng chẳng thấy bóng người nào.
Tân Tiệp nép sát vào mô đá, mắt không chớp, quan sát nhất cử nhất động của đối phương.
Thiên Tàn Tiêu Hóa nhìn vào động không thấy ai thì lòng rất khinh ngạc.
Hắn cúi xuống xem, bắt gặp ngay hòn đá cách mình hơn trượng. Hiển nhiên đó là viên đá mà người trong hang vừa ném ra để vấn lộ.
Thiên Phế Tiêu Hao thì nôn nóng hơn, cũng nhảy tới ngang Thiên Tàn Tiêu Hóa nhìn quanh quan sát.
Cảnh tượng này chẳng khác gì một người thợ săn rình bẫy thú nhưng vì loài thú quá tinh ranh, đã đánh hơi thấy nguy hiểm nên đứng xa, không chịu đi vào cạm bẫy.
Tân Tiệp cũng hoàn toàn giống tâm trạng đó. Chàng nín thở chờ đợi.
Hải Thiên Song Sát vẫn đứng cách hòn đá tầm trượng, chỉ thiếu hai bước chân là đạp vào vùng đất đã được Tân Tiệp bố trí độc dịch. Nhưng chúng vẫn đứng yên nhìn quanh rồi chú mục nhìn vào thạch động.
Tân Tiệp run lên, nghĩ thầm:
“Cầu sao cho hai tên ma đầu đó đừng nhận ra chỗ sơ hở.”.
Với mục lực của Hải Thiên Song Sát, có lẽ chúng phát hiện ra chút màu xanh của chất độc trên hòn đá, nhưng vô cùng mờ nhạt khó mà nghi ngờ gì được.
Thời gian nặng nề trôi qua.
Tân Tiệp biết rằng nếu đối phương mà phát hiện ra khu đất được chàng bố trí độc dịch thì chỉ cần bước nhanh qua thì chúng sẽ bình yên vô sự. Lúc đó chúng sẽ chẳng khó khăn gì mà tìm ra được chàng, kẻ mà chúng muốn ăn tươi nuốt sống. Chàng đã thất tán hết công lực chưa phục nguyên, khác nào con dê trước vuốt hổ.
Thiên Tàn Tiêu Hóa trầm ngâm giây lát rồi bước lên một bước, hơi cúi người xuống ...
Tân Tiệp như ngừng thở.
Chỉ còn cách hai thước nữa là tới khu đất bố trí độc dịch ... Nếu hắn muốn nhặt hòn đá thì phải bước thêm một bước nữa, vừa vặn đứng ngay vào đó ... Chỉ cần thời gian vài nhịp hô hấp là đủ ...
Mấy chục năm Hải Thiên Song Sát tung hoành giang hồ, bị rất nhiều

cao thủ võ lâm tìm cách tiêu diệt nên chúng hết sức đề phòng. Không những chúng giảo hoạt mà lúc nào cũng tỏ ra thận trọng. Nếu không thì đâu thể còn sống đến bây giờ? Đã không ít lần thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ chúng chẳng khác gì loài hồ ly đã thành tinh.
Chuyện có người đầu thạch vấn lộ là chuyện thường trên giang hồ, đâu cần nghĩ ngợi gì nhiều, lại càng không đáng phải khẩn trương, đề phòng như thế.
Nhưng vốn tính đa nghi, chỉ cần nhận ra chút khác thường là chúng không thể bỏ qua.
Thiên Tàn Tiêu Hóa đi đến gần từng chút một. Chỉ còn nửa bước nữa thôi là đã tới độc trận.
Tân Tiệp cắn chặt môi, trong lòng cực kỳ căng thẳng.
Đột nhiên Thiên Phế Tiêu Hao xòe tay ra, chừng như định chộp tay kéo Thiên Tàn Tiêu Hóa trở lại.
Tân Tiệp toát mồ hôi, cho rằng kế hoạch của mình đã bị bại lộ, tay xoa xoa vào người một cách bất lực. Chợt tay chàng chạm vào quyển «Độc Kinh» của Kim Nhất Bằng, ghi chép tất cả các loại độc dược và giải dược trên thiên hạ. Chàng chợt lóe lên một ý, liền lôi ra khỏi túi ném cuốn độc kinh ra cửa hang.
Nguyên Thiên Phế Tiêu Hao chụp tay Thiên Tàn Tiêu Hóa là để bảo hắn đừng vội, trước hết cũng dùng phương pháp đầu thạch vấn lộ xem người trong động có còn ở đó không vì Thiên Phế Tiêu Hao tưởng Thiên Tàn Tiêu Hóa định đi vào động truy tìm.
Nhưng Tân Tiệp lại nghĩ theo cách khác. Chàng sợ kế hoạch bị lộ nên mới ném ra cuốn «Độc kinh» với mục đích dẫn dụ đối phương. Cũng có thể đó là vì phu thê Tân Bằng Cửu đã nghe thấu lời khấn của cô nhi mà xui khiến Tân Tiệp làm như thế?
Biết đâu?
Tân Tiệp hành động như thế với ý đồ kích thích lòng tham của Hải Thiên Song Sát muốn đoạt bảo vật mà sa vào độc trận chứ chàng không biết rằng Hải Thiên Song Sát mang một điều ân hận lớn nhất là chúng không học được độc thuật để hoàn thiện sở học, có thể giết người không vấy máu. Chúng đã lao tâm khổ tứ rất nhiều, quyết tìm được pho «Độc kinh» đó. Thế nhưng đến nay chúng vẫn chưa được như nguyện. Bởi thế, dù nghe ở đâu có «Độc kinh», dù biết chết thì chúng vẫn quyết tâm không bỏ lỡ cơ hội.
Chỉ nghe «uỵch» một tiếng, pho «Độc kinh» đã rơi xuống đất. Trong đêm vắng, âm thanh vang đi thật xa.
Thiên Tàn Tiêu Hóa cảnh giác lùi về một bước, đưa mắt nhìn xem vật gì mới rơi xuống.

Hải Thiên Song Sát vốn là người rất thận trọng. Chúng lùi lại, vận công phòng bị, đề phòng người trong động ném ám khí.
Thiên Tàn Tiêu Hóa hừ một tiếng, cất giọng như từ cõi âm vọng về:
− Vị nào ở trong thạch động đó? Xin xuất hiện tương kiến! Chẳng lẽ sợ rằng huynh đệ chúng tôi không đủ tư cách?
Tuy hắn là kẻ lục lâm thảo khấu nhưng nói năng lại ra vẻ một quái kiệt giang hồ.
Nhưng bây giờ Tân Tiệp còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện lễ nghĩa. Lòng chàng thầm hối hận về chuyện mình vừa làm. Nếu sự thể không thành, để hai tên ma đầu đó lấy được «Độc kinh» thì chẳng hóa ra đã chắp cánh cho hổ sao?
Thiên Tàn Tiêu Hóa chờ một lúc, vẫn không thấy hồi âm liền quát lên:
− Thật là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ. Bằng hữu, chúng ta xông vào đây!
Tuy nói vậy nhưng tay hắn lại ra hiệu cho Thiên Phế Tiêu Hao vào xem vật vừa rơi xuống là gì. Đương nhiên huynh đệ song sinh quá hiểu ý nhau.
Thiên Phế Tiêu Hạo thận trọng tiến vào. Hắn nhận ra một cuốn sách nằm ngay ngắn cách viên đá đối phương ném ra trước chỉ mấy tấc. Bìa sách viết hai chữ «Độc Kinh» rất lớn.
Hai chữ đó vốn ăn sâu vào tiềm thức, là ước vọng của Hải Thiên Song Sát mấy chục năm nay. Thế mà giờ đây lại xuất hiện trong một thạch động trên hoang đảo như một phép tiên ...
Thiên Phế Tiêu Hao mừng đến phát cuồng, liền quay lại vẫy Thiên Tàn Tiêu Hóa rồi bước lên, quên cả đề phòng ...
Thiên Tàn Tiêu Hóa thận trọng hơn, kêu lên:
− Hãy chậm!
Hắn quên mất rằng Thiên Phế Tiêu Hao vừa câm vừa điếc. Khi nhớ lại thì liền lao người tới ngang Thiên Phế Tiêu Hao định kéo lại. Nhưng khi hắn thấy pho «Độc kinh» nằm ngay ngắn trên mặt đất thì mừng quýnh lên, không nghĩ đến chuyện ngăn cản Thiên Phế Tiêu Hao nữa, cũng mất luôn cả tính cảnh giác thường ngày. Trước hết hắn nhằm tảng đá trước mặt đánh ra một chưởng vì sợ rằng có nguy cơ tiềm phục nơi đó.
Hai tên ma đầu giảo hoạt cuối cùng vẫn phải mắc vào quỷ kế của Tân Tiệp.
«Bình» Tảng đá bị chưởng lực nghìn cân đánh vỡ tan, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, dội vào thạch động nghe đinh tai nhức óc. Âm thanh vang mãi hồi lâu vẫn chưa dứt.

Cho rằng như thế là đã loại trừ hết nguy cơ, cả hai cùng bước lên định nhặt lấy «Độc kinh». Cả hai vừa vặn giẫm chân lên độc dịch. «Bích Ngọc Đoạn Trường» là thứ độc bá đạo nhất trên thiên hạ nên độc tính cực mạnh. Vừa đứng vững trên đất có độc dịch, chưa kịp với lấy pho độc kinh, Thiên Tàn Tiêu Hóa đã thấy chân tê đi, lập tức tỉnh ngộ.
Cả hai cùng hiểu ra là đã trúng độc kế của đối phương thì thấy hai chân tê đi, khắp mình nổi gai. Chúng lập tức khuỵu xuống, cố vận công bức độc chất ra.
Pho «Độc kinh» mà huynh đệ Hải Thiên Song Sát ngày trông đêm tưởng bây giờ đã nằm trong tầm tay nhưng chúng không có cách gì lấy được! Nhưng lúc này tính mạng là trọng, nghĩ gì tới bí kíp?
Gió thổi vào thạch động, lật lên từng trang sách nghe sột đoạt.
Thiên Phế Tiêu Hao chẳng nghe gì nhưng Thiên Tàn Tiêu Hóa tuy đã nhắm mắt vận công nhưng vẫn nghe âm thanh đầy cám dỗ đó.
Nấp sau tảng đá, Tân Tiệp thấy rõ cả hai tên ma đầu bị trúng độc xong thì mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó Tân Tiệp ngồi xuống, bắt đầu vận công tiếp tục trị thương.
Bây giờ trong ngoài động có ba người đều là cao thủ tuyệt đỉnh, lại là kẻ thù bất cộng đáy thiên nhưng cùng có một hành động là đang vận công trị thương.
Thật cũng khéo diệu hợp. Hay chính trời xanh đã an bài như thế?
Năm xưa khi lần đầu Quan Trung Cửu Hào giải tán, Hải Thiên Song Sát tâm hàn ý lạnh đã tìm đến đảo hoang này, lấy thạch động làm nhà tiếp tục nghiên cứu võ nghệ. Sau một thời gian, hùng tâm lại phát, chúng rời hoang đảo trở về Trung Nguyên khôi phục lại Cửu Hào. Lần này thì hùng chí lớn hơn, chúng rắp tâm bá chủ võ lâm. Nhưng chúng đã gặp phải trở ngại lớn là Tân Tiệp.
Lần đó Quan Trung Cửu Hào dốc lực tiêu diệt cho bằng được Tân Tiệp nên phải trả một giá rất đắt. Nhưng Quan Trung Cửu Hào không thể ngờ được rằng chàng vẫn còn sống. Sau cuộc chiến tàn khốc đó, Quan Trung Cửu Hào không còn chỗ đứng trong võ lâm nữa.
Về sau, Tân Tiệp đánh bại tên đại cao thủ Thiên Trúc là Kim Lỗ Ách ở Vô Vi Sảnh trên núi Quế Sơn làm chấn động toàn võ lâm. Hải Thiên Song Sát mới biết rằng Quan Trung Cửu Hào tuy đã trả giá đắt như vậy mà vẫn không giết được Tân Tiệp. Trái lại, căn cứ vào truyền ngôn thì công lực của Tân Tiệp còn tăng tiến hơn trước nhiều.
Tin tức đó làm Hải Thiên Song Sát vô cùng tuyệt vọng. Chúng tin rằng nhất định Tân Tiệp sẽ đến tìm chúng phục thù và lần này dốc toàn lực, Quan Trung Cửu Hào cũng không phải là đối thủ của

chàng. Với hy vọng cầu sinh, Hải Thiên Song Sát lại giải tán Quan Trung Cửu Hào, bí mật trở về hoang đảo nơi trước đây chúng đã từng bình yên nghiên cứu và tập luyện võ nghệ trong suốt mấy năm, hy vọng rằng nơi hoang đảo xa xôi này sẽ thoát khỏi sự truy tìm của Tân Tiệp.
Không ngờ đây mới là chỗ lộ hẹp cừu nhân gặp nhau. Chúng tưởng rằng đã tìm trăm phương ngàn kế để có thể tránh thoát địch nhân nhưng không ngờ lại buộc phải đối đầu.
Đã sang canh ba.
Một canh giờ trôi qua. Tân Tiệp cảm thấy kinh mạch điều hòa, khí huyết lưu thông, không còn trở ngại gì nữa, công lực đã đề tụ dễ dàng. Như vậy là việc trị thương đã hoàn tất. Chàng hít sâu vào một hơi, vận hành huyết mạch trong cơ thể một lần cuối cùng rồi mới đứng lên đi ra khỏi động.
Hải Thiên Song Sát vẫn còn ngồi nhắm mắt vận công.
Tân Tiệp biết rằng công lực của chúng chỉ có thể bức được một phần độc tính chứ không đủ khả năng trị thương. Tuy nhiên độc tính cũng đã yếu đi một phần. Chàng bước đến trước mặt Song Sát, cúi nhặt pho «Độc kinh», nghĩ thầm:
"«Độc kinh» ... lại là «Độc kinh» ... thêm một lần nữa cứu ta thoát chết.".
Chàng cất pho độc kinh vào rồi từ từ vung chưởng lên nhằm vào đỉnh đầu Thiên Tàn Tiêu Hóa chuẩn bị kết liễu số phận cừu nhân.
Chợt một ý nghĩ làm Tân Tiệp hạ tay xuống:
"Nếu làm thế ta chẳng mất chút khí lực nào cũng giết được hai tên súc sinh này. Nhưng như vậy thì không được quang minh chính đại. Còn chúng thì chết như vậy là quá nhẹ nhàng thanh thản ... Ngày xưa hai tên quái vật này đã hành hạ phụ mẫu ta thế nào trước khi chết?".
Chàng tự nhủ:
"Trong «Độc kinh» viết rằng «Đối với Bích Ngọc Đoạn Trường có thể dùng thịt ốc trai làm giải dược». Bây giờ công lực của ta đã phục hồi. Trước hết ta hãy giải độc cho chúng, sau đó ta sẽ đấu một trận công bằng.
Dù sao võ công của ta đã đủ thắng chúng rồi!".
Quyết định xong, Tân Tiệp bước ra khỏi động, đi đến bờ biển. Tân Tiệp đi dọc bờ biển một lúc đã tìm được mấy con ốc trai. Chàng đập vỏ lấy ruột bên trong rồi quay lại thạch động. Chàng đến trước Hải Thiên Song Sát nói:
− Giải dược đây!

Thiên Tàn Tiêu Hóa và Thiên Phế Tiêu Hao tuy biết đối phương xuất hiện nhưng cũng đành chịu vì không còn khả năng chống đỡ. Chúng chỉ biết nhắm mắt ngưng thần, cố vận nội lực trục chất độc ra khỏi cơ thể. Nghe tiếng quát, cả hai sực tỉnh mở mắt ra. Oan gia vốn đã ăn sâu vào tiềm thức nên chỉ thoạt nhìn chúng đã nhận ra chàng ngay. Bất giác lòng chúng chấn động mạnh.
Hải Thiên Song Sát giải tán Quan Trung Cửu Hào cốt là để tránh đại cừu là chàng. Cả hai thoái ẩn giang hồ, lẳng lặng tìm ra hoang đảo này cũng với mục đích đó. Thế mà bất ngờ lại gặp chính Tân Tiệp ngay tại sào huyệt của mình, hơn nữa lại gặp trong hoàn cảnh đang bị trúng độc, không còn sức phản kháng.
Chúng đã cầm chắc cái chết thì thử hỏi làm sao không run sợ?
Hải Thiên Song Sát giết người không nháy mắt. Số nạn nhân của chúng không sao đếm xuể. Thế nhưng trong giờ phút quan đầu của mình, chúng vẫn sợ chết. Phải chăng đó là bản tính tự nhiên của con người?
Tân Tiệp đưa tay ra, lạnh lùng nhắc lại:
− Giải dược đây! Thứ này có thể giải được «Bích Ngọc Đoạn Trường»!
Cả hai tên ma đầu vô cùng sững sờ. Khi thấy Tân Tiệp xuất hiện thì chúng hiểu rằng chính chàng đã thi độc với mục đích thế nào thì không cần nói cũng biết.
Nhưng nay Tân Tiệp lại định giải độc cho chúng, như vậy có ý gì?
Hải Thiên Song Sát nhìn thấy giải dược chỉ là mấy con trai sống tanh tưởi thì đưa mắt nhìn nhau.
Tân Tiệp nhíu mày hỏi:
− Các ngươi không muốn giải độc sao?
Lúc này Hải Thiên Song Sát còn mong muốn gì hơn là được giải độc? Đó là hy vọng duy nhất, dù rất mong manh để có thể tự cứu mình.
Thiên Tàn Tiêu Hóa nghĩ nhanh:
“Chắc rằng hắn không lừa mình. Hơn nữa mình đã trúng độc rồi, có uống thêm thứ độc chất khác thì cũng chết là cùng.
Nhưng vì sao hắn lại giải độc cho mình? Để hành hạ ư? Nếu sự thể đến nước đó thì ta cũng có thể tự tuyệt kia mà!”.
Tân Tiệp cười nói:
− Tân mỗ là nhân vật nào, há lại lừa dối các ngươi sao?
Nói xong đưa nắm ốc trai cho Thiên Tàn Tiêu Hóa rồi đứng sang một bên.
Hải Thiên Song Sát với bản năng sinh tồn, dù chỉ là chút hy vọng

nhỏ, cầm lấy nắm thịt trai nuốt chửng!
Tân Tiệp lại nói:
− Ta sẽ đứng đây chờ. Khi nào các ngươi trục độc xong thì lúc đó chúng ta sẽ tính sổ!
Giọng chàng tuy cố giữ bình tĩnh nhưng vẫn run lên vì căm hận.
Hải Thiên Song Sát lý đâu không hiểu ra điều đó. Vốn đã hành khứ giang hồ mấy chục năm, chúng quá hiểu rằng kẻ địch càng bình tĩnh bao nhiêu thì càng đáng sợ bấy nhiêu. Nhưng lúc này chúng không còn thời gian bận tâm đến chuyện khác, chỉ lo tận lực giải độc.
Quả thật thịt ốc trai là thứ giải dược khá công hiệu. Chưa đến nửa canh giờ, Song Sát đã cảm thấy chất độc mất hẳn, thể trạng bình thường công lực đã hoàn nguyên.
Thiên Tàn Tiêu Hóa mở mắt ra, nhìn thấy Tân Tiệp ngồi phía trước cách chừng một trượng, ngay chỗ tảng đá vừa bị hắn dùng chưởng đánh nát. Chàng ngồi đó, đưa đôi mắt sáng quắc giám sát chẳng khác nào mèo canh chuột. Thiên Tàn Tiêu Hóa cảm thấy một một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, vừa khiếp sợ vừa thù hận, quát to:
− Tên họ Tân kia! Muốn đánh thì đánh đi!
Hẳn là hắn không chịu nổi cái nhìn đó, lại càng không chịu nổi sự chờ đợi nặng nề chết chóc này. Sự chờ đợi có thể khiến người ta phát điên, cũng như tội nhân đang chờ đao phủ vung đao chém xuống!
Tân Tiệp lạnh giọng:
− Vội gì chứ? Cứ chờ tên đệ đệ súc sinh của ngươi phục nguyên đã!
Thiên Tàn Tiêu Hóa hậm hực nghiến răng nhưng không nói gì.
Tân Tiệp thong thả rút kiếm ra, giọng lạnh như băng:
− Giang hồ bao la, vậy mà các ngươi kéo tới đây tìm chết. Hôm nay ta không cần lợi dụng lúc các ngươi gặp nguy mà hạ thủ. Ta cho các ngươi một cơ hội quyết đấu công bằng, có chết cũng không oán thán gì được!
Chàng nói đến cái chết của đối phương như một điều tất yếu.
Thiên Tàn Tiêu Hóa tuy biết hôm nay lành ít dữ nhiều nhưng công lực đã phục hồi nên nhìn sang Thiên Phế Tiêu Hao nói:
− Tên họ Tân chớ cuồng ngạo. Kết cục ra sao còn chưa biết được. Cứ coi rằng hy vọng chia đều cho mỗi bên một nửa ...
Tân Tiệp gật gật đầu, không đáp.
Lại thêm một khắc nữa trôi qua, Thiên Phế Tiêu Hao đã hồi phục được công lực.
Hải Thiên Song Sát không ước mà đồng đứng bật dậy, triển khai ngay trận thế cách Tân Tiệp năm thước.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.
Gió đêm xào xạc, sóng biển vỗ ì ầm. Trên trời ngàn sao nhấp nháy ...
Tân Tiệp cầm chắc kiếm, ngước mắt nhìn trời, nói giọng bi thảm:
− Cha mẹ linh thiêng xin về đây chứng giám. Hôm nay con thể sẽ trả món nợ mười năm trước!
Nghe câu đó, Hải Thiên Song Sát mặt cùng tái nhợt đi, da mặt giần giật, máu trong người như đông lại vì khiếp sợ. Trước đây chúng chỉ suy đoán mà chưa tin chắc. Trước đây chúng chỉ suy đoán mà chưa tin chắc, bây giờ điều đáng sợ nhất đã xảy ra. Và có nghĩa là không còn cơ may nào đối với chúng nữa. Địch nhân không những võ công cao cường mà còn đáng sợ. Những hình ảnh mười năm trước chợt hiện lên trong đầu Hải Thiên Song Sát, sống động như chỉ mới hôm qua.
Đó là vụ huyết án ở Tân Gia Thôn mà chúng chính là thủ phạm. Nạn nhân đầu tiên là Tân Nghi, thân thể lõa lồ, bị nhục hình ngay trước mặt chồng con. Tân Bằng Cửu cố hết sức chịu nhục để khẩn cầu Hải Thiên Song Sát tha chết cho nhi tử độc nhất của mình lúc đó mới mười hai tuổi, nhưng cuối cùng, không sao nhịn được nữa, ông đã xông ra liều mạng ...
Thiên Tàn Tiêu Hóa nhớ như in hình ảnh con trâu mộng bị mình bẻ gãy sừng, đau đến phát điên, lồng chạy mang theo trên lưng một hài tử mới mười hai tuổi vào lúc nửa đêm ... Bất giác hắn run lên. Không ngờ trò chơi của hắn năm xưa đã gây nên đại hoạ ...
“Nhưng con trâu mộng đã phát điên. Hài tử lại hoàn toàn không có võ công, chỉ cần ngã xuống là nát thây. Mà con trâu thì chỉ chạy lồng cho đến chết, quyết không thể dừng lại. Vậy thì phép màu nào mà hài tử đó không chết?”.
Khi nghĩ ra cái trò đó, hắn vô cùng đắc ý vì cho rằng đó là nhục hình đớn đau nhất trong mọi nhục hình. Thậm chí hắn tin rằng hài tử đó sẽ sợ chết cứng trước khi rơi xuống và bị con trâu giẫm nát ... Thế mà oái oăm thay, bây giờ chính hài tử ngày xưa lại là người đã mấy lần làm chúng khốn đốn. Và chính lúc này, hài tử đó đang đứng trước hắn lại là một sát tinh ghê sợ!
Tân Tiệp cất giọng lạnh như băng:
− Bọn súc sinh các ngươi biết ta là ai rồi chứ?
Thiên Tàn Tiêu Hóa sợ quá hóa liều, nghiến răng đáp:
− Tên họ Tân kia! Ta hối hận rằng mười năm trước đã không đập chết ngươi tại chỗ cùng cha mẹ ngươi!
Mắt Tân Tiệp chợt đỏ ngầu, cố ghìm nổi căm hận đang bốc lên ngùn ngụt, giọng đầy chết chóc:

− Các ngươi vĩnh viễn không còn cơ hội nữa đâu! Nạp mạng đi!
Dứt lời, chàng vung kiếm lao tới.
Hải Thiên Song Sát không trách đối phương ngông cuồng như thế. Chúng tự biết cuộc chiến hôm nay hy vọng thắng rất ít nhưng cũng không thể tránh được.
Tân Tiệp vừa công kích đã xuất toàn lực.
Hồi trước trên núi Quy Sơn, Hải Thiên Song Sát đã liên thủ đánh chàng rơi xuống tuyệt cốc, nếu không nhờ «Cật Ma Thần Bộ» thì đã vùi thây dưới vực sâu rồi. Sau đó cũng chính Hải Thiên Song Sát phát động Quan Trung Cửu Hào vây sát chàng ở hoang sơn. Tuy thương tích đầy mình nhưng chàng may mắn thoát chết. Bởi thế lần này chàng không khách khí gì nữa, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu, quyết tâm lấy mạng đối phương.
Hải Thiên Song Sát không chờ Tân Tiệp tới gần, bốn chưởng nhất tề đánh ra, đều vận hết chân lực, thế như cuồng phong bão táp.
Tân Tiệp hừ một tiếng, thân ảnh chùng xuống nửa thước, trường kiếm biến chiêu, thi triển «Chu sơn hạ thủy» từ trên cao quét ngang xuống, đồng thời tả chưởng đánh ngược lên.
Hải Thiên Song Sát chưa bao giờ gặp phải địch nhân kiếm chưởng hợp nhất thần tốc và uy mãnh đến thế. Thấy kình phong đánh ập tới, chúng đang bối rối lo đối phó với kiếm chiêu liền vội vã thoái lui.
Tân Tiệp lại xuất một chiêu «Tác kinh mai diện».
Thiên Tàn Tiêu Hóa chợt chùng người xuống thấp, song thủ hợp nhất đánh vào huyệt Quan Nguyên. Đồng thời Thiên Phế Tiêu Hao cũng nhằm hai vai Tân Tiệp đánh tới.
Tân Tiệp vội thu kiếm, lùi về một bước rồi đột nhiên quay sang trái dùng một chiêu «Long giác lập kích» nhằm Thiên Phế Tiêu Hao công sang.
Ba người bắt đầu thi triển kỳ chiêu dị thức, cùng xuất tận công lực trong một cuộc chiến sinh tử. Chỉ phút chốc đã đấu được trăm chiêu.
Tân Tiệp càng đáng càng dũng mãnh, chiêu thức mỗi lúc một nhanh. Chỉ thấy một vùng rợp trời kiếm ảnh, dày đặc như tơ nhện! Hải Thiên Song Sát bị bức lùi dần, cuối cùng lọt vào giữa vòng kiếm ảnh đó.
Trong đêm tối, trường kiếm vạch thành ánh cầu vồng phi vũ như rồng bay phượng múa.
Lúc này Hải Thiên Song Sát tuy đã dốc tận lực nhưng không sao đối phó nổi nên hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.
Đột nhiên Thiên Phế Tiêu Hao quát to lên một tiếng, vung chưởng dốc mười hai thành công lực đánh ra.
Thiên Tàn Tiêu Hóa thấy đệ đệ xuất chưởng thì đã biết đến lúc cần

phản công với hy vọng thoát hiểm nên cũng thi triển «Song Phi Chưởng» với mười hai thành công lực.
Lúc này Hải Thiên Song Sát như đã phát cuồng, chưởng lực uy mãnh vô song nhằm vào những bộ vị khác nhau trên người Tân Tiệp đánh tới, thế như bài sơn đảo hải.
Tân Tiệp buộc phải thu chiêu nhường một chưởng.
Thiên Tàn Tiêu Hóa đắc ý hỏi:
− Thế nào?
Tân Tiệp nhếch môi cười đáp:
− Cứ tiếp tục xem!
Dứt lời, không chờ đối phương trả lời, chàng biến chiêu «Lãnh mai phất diện». Lúc này chàng cũng bị tình thế cuộc chiến cuốn hút vào, đồng thời chí căm thù trào dâng, quyết lấy mạng địch nhân thì mới chịu dừng tay. Mặt chàng hiện rõ sát cơ, chiêu thức tàn độc, cho dù thêm hai tên như thế cũng vị tất đã thay đổi được cục diện.
Tân Tiệp bản tính lạnh lùng đến tàn nhẫn, ân oán phân minh. Hơn nữa gia cừu đang đè nặng, đứng trước kẻ thù bất cộng đái thiên hận thù ghi xương khắc cốt thì chàng chỉ hận không thể xẻ thịt, lột da cừu nhân, lý đâu chịu nương tay?
Tuyệt chiêu vừa xuất, Hải Thiên Song Sát thất kinh lùi lại.
Tân Tiệp thừa thắng bám sát không rời. Trường kiếm biến chiêu, thi triển «Đại Diễn Thần Kiếm». Chỉ với chiêu đầu tiên «Phong hồi lộ chuyển», với những biến hóa kỳ ảo đã làm cho Hải Thiên Song Sát bấn loạn.
Chúng đã từng nếm mùi «Đại Diễn Thần Kiếm», nay thấy thế kiếm còn ác liệt hơn nên hốt hoảng lùi lại.
Tân Tiệp đã không còn nghĩ gì đến sinh tử mà đối phương thì kinh hồn bạt vía, buộc phải thối lui. Chỉ hai chiêu kiếm, Thiên Tàn Tiêu Hóa đã bị thương, nhưng vẫn dốc tận công lực đánh ra một chưởng.
Tân Tiệp thấy chưởng kình của đối phương đánh thẳng vào kiếm của mình với sức mạnh ngàn cân thì chàng biết đối phương đã liều mạng. Tuy chàng có cách ứng phó nhưng lòng vẫn thầm kinh hãi.
Tân Tiệp cố duy trì cho kiếm khỏi rơi rồi bất ngờ thu ngược về.
Thiên Tàn Tiêu Hóa đã bị thương, không còn đủ nội lực để thu hút chân lực của đối phương nên chưởng lực lạc không.
Tân Tiệp lợi dụng khi đối phương còn đang mất trọng tâm, xuất một cước đá vào hạ bàn của Thiên Tàn Tiêu Hóa. Chàng không bỏ lỡ cơ hội sát thủ. Trường kiếm lại xuất chiêu «Đảo dẫn âm dương» nhằm đúng ngực trái Thiên Phế Tiêu Hao.
Thiên Tàn Tiêu Hóa bấy giờ bị bức lùi sang phải tới năm sáu thước,

mắt thấy Thiên Phế Tiêu Hao lâm vào hiểm cảnh nhưng không sao cứu kịp.
Chỉ nghe «phập» một tiếng, Thiên Phế Tiêu Hao không nói được, chỉ ú ớ vài tiếng khàn khàn. Giống như thú dữ bị thương, trước khi bị kiếm đâm thẳng vào tim, hắn còn kịp xuất một chưởng. Tiếc rằng chưởng lực của Thiên Phế Tiêu Hao không trúng mục tiêu bởi người hắn đã bắt đầu ngã xuống. Chưởng lực đánh vào một tảng đá làm vỡ tan thành muôn mảnh.
Tân Tiệp cắm ngập trường kiếm vào ngực đối phương rồi rút ra ngay. Lòng chàng thầm kinh hãi vì trước khi chết, Thiên Phế Tiêu Hao còn đánh ra được một chưởng kinh hoàng như thế.
Máu từ hậu tâm Thiên Phế Tiêu Hao phụt lên cao tới gần trượng rồi xối ngược xuống thi thể hắn.
Thiên Tàn Tiêu Hóa không kịp giải cứu, mắt thấy bào đệ bị giết, còn lại một mình không qua nổi một chiêu của Tân Tiệp nên thừa lúc chưởng lực của Thiên Phế Tiêu Hao đánh tan tảng đá, khói bụi còn mù mịt, liền quay người chạy ra khỏi động.
Tân Tiệp chỉ thẫn thờ giây lát nhưng khi tỉnh lại thì Thiên Tàn Tiêu Hóa đã cách xa bốn năm trượng.
Nhưng sự đời nhiều khi rất công bằng.
Thiên Tàn Tiêu Hóa thất hồn bạt vía chạy ra khỏi động nhưng lại sa chân vào độc trận. Thế mới gọi là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.
Thiên Tàn Tiêu Hóa khựng người lại, không biết là kinh hoảng vì nhớ đến tác dụng khủng khiếp của «Bích Ngọc Đoạn Trường» hay vì bị chất độc xâm nhập.
Tân Tiệp bước tới, khi còn cách hai trượng liền lao cả thanh kiếm vào hậu tâm Thiên Tàn Tiêu Hóa. Chàng ngẩng mặt lên trời kêu lên thống thiết:
− Xin cha mẹ linh thiêng hãy chứng kiến!
Thiên Tàn Tiêu Hóa bị dư lực làm ngã sấp xuống, bị thanh kiếm xuyên qua tim cắm sâu xuống đất.
Một cơn gió thổi đến mang tiếng kêu u uất của Tân Tiệp vang khắp hoang đảo.
Hồi lâu, chàng mới chầm chậm bước đến rút thanh kiếm ra khỏi người Thiên Tàn Tiêu Hóa. Tân Tiệp không nhìn lại thi thể của Hải Thiên Song Sát lấy một lần.
Chàng ngước mặt nhìn bầu trời đêm, sắc mặt trắng nhợt như sáp. Đầu óc Tân Tiệp quay cuồng rồi dần dần khôi phục lại từng mảng ký ức, mội lúc một rõ nét.

Chuyện bi thảm của mười năm trước như hiển hiện trước mắt chàng ...
Tân Gia Thôn ... một đêm xuân ... Khắp thôn trang vẫn còn hương vị Tết ...
Mẫu thân lõa lồ trong gió lạnh, chịu nhục hình trước hai tên quái vật, không còn sức kháng cự, chỉ có ánh mắt tuyệt vọng, nhục nhã và hận thù ... Phụ thân nghiến chặt răng, môi bị cắn nát, máu chảy ròng ròng vì cố sức nín nhịn hòng giữ được tính mạng đứa con độc nhất ... Cuối cùng ông không nhịn nổi, lao ra quyết sinh tử cùng kẻ thù nhưng chưa được một chiêu đã tán mạng bên cạnh thê tử ... Tiếng cười cuồng dại của Hải Thiên Song Sát khi con trâu điên mang trên mình một hài tử lao đi giữa đêm đông như một trận cuồng phong ... Tất cả mọi chi tiết của cái đêm hãi hùng ấy hiện rõ trong đầu Tân Tiệp.
Da mặt chàng đã trắng nhợt, nay càng thêm nhợt nhạt. Rồi đột nhiên hai dòng lệ chảy xuống, thấm ướt ngực áo, rơi xuống mặt cát.
Tân Tiệp dứng lặng hồi lâu, chẳng khác gì pho tượng. Nếu ai nhìn thấy vẻ mặt chàng lúc đó, hẳn phải kinh hồn lạc phách.
Chàng vốn là người trầm lặng, ít bộc lộ nội tâm. Chỉ trừ khi trò chuyện với Ngô Lăng Phong, chàng mới có dịp cởi mở tâm hồn. Những lúc còn lại, nội tâm chàng hầu như đóng kín. Bởi thế mối cừu hận chứa trong lòng mỗi lúc một sâu.
Mãi đến hôm nay, tận tay chàng giết chết Hải Thiên Song Sát thì mối cừu hận ẩn tàng trong suốt mười năm nay mới òa vỡ ...
Không những nước mắt rời khỏi mi mà hình như cả những mảnh tim cũng vỡ tan dần ...
Không biết qua bao lâu, Tân Tiệp lại ngẩng đầu lên, thê thiết nói:
− Cha, mẹ ... ! Hài nhi đã phục đại cừu cho cha mẹ ...
Giọng chàng run lên, cố nói hết câu, hai hàm răng va vào nhau lập cập, nước mắt tuôn xối xả.
Tân Tiệp đăm đăm nhìn vào khoảng không, đột nhiên nghe rắc một tiếng, thanh trường kiếm trong tay bị bẻ gãy. Tay trái vẫn cầm mũi kiếm mà không hiểu mình đã làm gì.
Chàng cúi xuống nhìn rồi vứt cả hai nửa thanh kiếm xuống đất, quay người bỏ đi.
Phút chốc, bóng chàng khuất xa giữa đêm tối. Trên đảo chỉ còn lại thi thể của Hải Thiên Song Sát, một thuở tung hoành làm kinh hoàng võ lâm Trung Nguyên.
Bây giờ chỉ còn sóng biển làm bạn với linh hồn chúng và còn chăng nữa là một ít «Bích Ngọc Đoạn Trường» còn vương trên mặt đất.

Tân Tiệp đến bờ biển, nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, căng buồm rời hoang đảo.
Chiếc thuyền nhỏ lướt sóng về hướng Tây, lát sau đã thành một chấm nhỏ giữa biển bao la.
Phương Đông đã ửng hồng.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 43
Khinh Công Thiên Trúc

Một buổi sáng có con thuyền nhỏ hình thù cổ quái khéo léo len lỏi qua những chiếc thuyền lớn, nhẹ nhàng cập vào bến cảng Giang Tô. Trên thuyền, một thiếu niên thư sinh bận nho y màu lam bước ra, nhẹ như chiếc lá nhảy lên bờ rồi không ngó ngàng gì tới chiếc thuyền của mình, cứ bước đi thẳng.
Đối diện với bến cảng là một sơn khu. Thiến niên không mang theo hành lý gì, cứ thế đi vào núi. Qua khỏi một sườn đồi đã tới rừng rậm. Tới đây, quang cảnh thay đổi hoàn toàn. Sự náo nhiệt của một hải cảng lớn thay bằng cảnh yên tĩnh muôn thuở của núi rừng.
Tới bìa rừng, thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời rồi cắm cúi đi tiếp. Đi thêm chừng một khắc, thiếu niên chợt dừng bước, lắng tai nghe. Từ bên tả, cách không xa có tiếng gió rít, tiếng chưởng phong ràn rạt tiếp nhau không dứt. Chàng xác định phương hướng rồi nhún mình lao về phía đó, mỗi bước xa tới mấy trượng.
Tới cách hiện trường không xa, thiếu niên thư sinh nhảy lên một cành cây đưa mắt quan sát và bỗng nhiên đôi mắt bừng sáng, mặt lộ vẻ vui mừng, thầm nghĩ:
“Phong đại ca sau khi ăn được Huyết Quả thì công lực tăng hơn trước nhiều lần. Mấy tháng không gặp, nay xem lại võ công đại ca cũng tăng tiến rất nhiều, khinh công cũng ảo diệu tuyệt luân. Thân thủ như thế chỉ sợ khắp Trung Nguyên chẳng có được mấy người!”.
Chỉ thấy khoảng giữa rừng thưa có một người đang luyện quyền cước, bước chân như long hành hổ lộ, chiêu xuất uy mãnh mà ảo diệu vô song. Người đó quay mặt lại mới thấy là một thiếu niên rất tuấn mỹ, chính là Ngô Lăng Phong.
Chiêu thức càng lúc càng nhanh, uy lực càng mạnh, rồi chợt nhằm gò đất trước mặt đánh ra một chưởng làm sạt hẳn đi, cát đá bay rào rào.

Ngô Lăng Phong chợt lướt rất nhanh sang tả, hữu chưởng lại từ trước ngực đẩy ra. Chỉ thấy một thân cây lớn cỡ cột nhà cách chàng một trượng bị chưởng đánh gãy. Tiếng lá rơi cành gãy nghe rào rào ...

Nhưng hình như chàng có vẻ chưa hài lòng nên nhíu mày nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

− Tháng vừa qua, mình luyện «Khai Sơn Tam Thức» có phần tiến bộ. Thế nhưng không hiểu sao từ chiêu thứ hai «Ngu công di sơn» chuyển sang chiêu thứ ba «Lục đỉnh khai sơn» vẫn chưa được thông suốt, lực đạo vẫn còn trở ngại. Hừ.

Ta phải cố thêm nhiều nữa, nếu không khi gặp Tiệp đệ đấu vài chiêu thì chỉ sợ còn kém xa thì xấu mặt!

Đột nhiên từ trên cây có người xẵng giọng nói:

− Hừ! Tôi cũng phải cố thêm mới được, nếu không sẽ thua đại ca xa đấy!

Rồi một bóng người lướt xuống.

Ngô Lăng Phong chưa thấy mặt đã nhận ra tiếng nói, mừng rỡ kêu lên:

− Tiệp đệ!

Quả nhiên người vừa xuất hiện là Tân Tiệp, thiếu niên thư sinh vừa mới từ thuyền nhỏ dưới cảng đi lên.

Tân Tiệp vừa nhảy xuống trước mặt Ngô Lăng Phong đã quát to:

− Tiếp chiêu!

Dứt lời chàng tung ra một chưởng, thế mạnh như bão táp.

Ngô Lăng Phong kinh hãi lùi về nửa bước nhưng theo bản năng, tả chưởng xuất ra xoay nửa vòng hóa giải chưởng lực của đối phương.

Tân Tiệp không ngừng biến chiêu, tả thủ xòe ra năm ngón, nhằm ngực Ngô Lăng Phong chộp tới.

Ngô Lăng Phong không kịp suy nghĩ, người chếch sang tả, hữu chưởng nhằm khuỷu tay đối phương đánh ra một chưởng. Bộ pháp phối hợp với chưởng thức rất nhịp nhàng. Đó chính là tuyệt chiêu «Thạch phá thiên kinh» trong «Phá Ngọc Quyền».

Tân Tiệp kêu lên:

− Thi triển rất khéo!

Đồng thời tả thủ xoay ngược xuống, hữu chưởng đánh tạt ngang sườn. Đó chính là «Hoàng tuyền phi không» của «Không Không Chưởng Pháp». Chiêu đó Tân Tiệp có ý bắt buộc đối phương thi triển «Khai Sơn Tam Thức».

Vừa phát chiêu, Ngô Lăng Phong vừa nghĩ:

“Đúng rồi. Chắc hẳn vừa rồi Tiệp đệ thấy ta luyện quyền cước, đồng

thời nghe câu ta nói mới nghĩ đến chuyện tỉ thí để xem cao hạ thế nào ... Ta vốn không phải là đối thủ của hắn, việc gì phải tranh thắng thua chứ? Cứ nhường hắn chiếm thượng phong cũng chẳng sao.”.
Nghĩ đoạn, Ngô Lăng Phong thu về hai thành công lực.
Thế nhưng Tân Tiệp xuất chiêu càng mãnh liệt, song chưởng cùng phát mà lại nhằm vào những trọng huyệt khiến Ngô Lăng Phong phải xuất toàn lực dùng đến chiêu thứ hai «Ngu công di sơn».
Tân Tiệp liền triển khai «Cật Ma Thần Bộ», chỉ hai bước đã hiện ra sau lưng Ngô Lăng Phong. Đồng thời tả thủ chàng xuất chiêu «Không thực lưỡng vô» đánh vào vai Ngô Lăng Phong. Tân Tiệp xuất thủ ở bộ vị đó chính là buộc Ngô Lăng Phong dùng chiêu thứ ba «Lục đỉnh khai sơn».
Quả nhiên Ngô Lăng Phong bắt buộc phải xuất toàn lực thi triển chiêu cuối cùng «Lục đỉnh khai sơn» mới khỏi lâm vào thế hiểm.
«Ngu công di sơn» chuyển sang «Lục đỉnh khai sơn» với toàn nội lực và di chuyển đúng phép, Ngô Lăng Phong chợt cảm thấy nội lực phát tiết rất mạnh, đồng thời chân khí thông suốt. Chàng lúc đó mới hiểu ra ý đồ của Tân Tiệp.
Tân Tiệp chưa chịu thôi, buộc Ngô Lăng Phong phải thi triển «Khai Sơn Tam Thức» thêm hai lần nữa mới dừng tay, nhảy ra khỏi vòng chiến mỉm cười, hỏi:
− Thế nào?
Ngô Lăng Phong cười ngượng nghịu:
− Ồ ... Tiệp đệ làm sao biết nhược điểm của ta thế?
Nguyên là sau khi thi triển «Khai Sơn Tam Thức» tới ba lần, Ngô Lăng Phong đã biết cách vận dụng linh hoạt thế chuyển tiếp và mất đi hiện tượng bế tắc chân khí, lực đạo triển khai tùy tâm.
Tân Tiệp cười đáp:
− Gần đây tiểu đệ mới học được «Không Không Quyền Pháp» của Bình Phàm Thượng Nhân mới hiểu ra nhược điểm đó. Khi thấy đại ca vận dụng «Khai Sơn Tam Thức» chưa linh hoạt như đệ trước đây nên đệ mới nghĩ ra cách để đại ca vận dụng hợp lý.
Ngô Lăng Phong nói:
− Tiệp đệ thật tốt phúc, được Thế Ngoại Tam Tiên chân truyền, thật không có bất cứ ai may mắn được như thế.
Ngô Lăng Phong chợt à lên một tiếng, nói thêm:
− Chút nữa thì ta quên mất. Có một vị cô nương họ Trương đến tìm đệ. Ta nói với cô ấy rằng có thể hiện tại ngươi còn ở Đại Trấp Đảo ...
Tân Tiệp gấp giọng hỏi:
− Bây giờ cô ấy ở đâu?

Ngô Lăng Phong đáp:
− Cô ấy vừa đi sáng nay rồi, chắc vội đến Đại Trấp Đảo tìm ngươi.
Tân Tiệp kêu lên:
− Đại ca! Đi thôi!
Dứt lời, Tân Tiệp phóng mình lao đi.
Ngô Lăng Phong tần ngần một lúc rồi cũng đuổi theo. Hai người lao đi như tên bắn, chốc lát đã tới bến cảng.
Tân Tiệp thấy có rất nhiều người xúm quanh chiếc thuyền nhỏ của mình mà xì xào bàn tán, có vẻ như lạ lùng lắm.
Chàng không nói gì, nắm tay Ngô Lăng Phong phi thân nhảy qua đầu vòng người, đáp nhẹ xuống thuyền, nhờ lực xung động đó mà đẩy thuyền đi xa hơn một trượng.
Chàng cầm lấy chèo, chỉ vài ba cái đã đưa thuyền rời khỏi bến cảng.
Chúng nhân trên bờ kinh ngạc ngẩn người nhìn theo.
Con thuyền nhỏ ra tới biển thì giương buồm, lựa chiều gió lướt đi.
Tân Tiệp vừa điều khiển thuyền vừa đem chuyện mình và Trương Thanh gặp nhau như thế nào kể hết cho Ngô Lăng Phong nghe. Khi hai người gặp tai nạn trên biển, khi Vô Cực Đảo Chủ định bắt chàng về đảo, cuối cùng là việc Vô Hận Sinh trị độc như thế nào ...
Ngô Lăng Phong cười nói:
− Tiệp đệ thật tốt phúc. Hy vọng rằng Vô Hận Sinh sẽ hiểu và quý mến đệ ...
Tân Tiệp chợt à một tiếng:
− Phong đại ca, đệ đã giết được Hải Thiên Song Sát.
Ngô Lăng Phong mở to mắt hỏi:
− Thật sao? Khi nào vậy?
− Mới hai ngày trước ...
Ngô Lăng Phong trầm ngâm nói:
− Chúc mừng Tiệp đệ đã báo được gia cừu.
Nói câu đó, chàng không vui lắm vì chạnh nghĩ tới gia cừu của mình còn chưa báo được. Chàng cố ghìm tiếng thở dài ...
Tân Tiệp nói:
− Không hiểu sao Hải Thiên Song Sát giải tán Quan Trung Cửu Hào rồi lại tự chui vào hoang đảo để gặp tiểu đệ ...
Chàng chưa nói dứt câu thì đã nhìn thấy vẻ mặt không vui của Ngô Lăng Phong, chợt hiểu ra tâm sự của đại ca. Chàng nhẹ giọng nói:
− Đại ca ...
Ngô Lăng Phong ngẩng lên hỏi:
− Gì thế?
Tân Tiệp trìu mến nhìn Ngô Lăng Phong, dịu dàng nói:

− Khi chúng ta trở về Trung Nguyên, việc đầu tiên là sẽ tìm bọn Xích Dương, Lệ Ngạc và Khổ Am phục cừu cho bá phụ và Mai thúc thúc.
Ngô Lăng Phong biết Tân Tiệp an ủi mình, tuy lòng đang buồn phiền nhưng khi nghe câu đó cũng không khỏi kích động, nắm lấy vai Tân Tiệp nói:
− Tiệp đệ thật tốt ...
Tân Tiệp cũng cảm thấy rất cảm động, cầm tay Ngô Lăng Phong, giọng trở nên hào hùng:
− Đại ca, sau khi phục cừu xong, huynh đệ chúng ta hành cước giang hồ, làm một việc gì đó thật oanh liệt.
Ngô Lăng Phong thấy tiểu đệ của mình hùng chí như vậy thì nỗi sầu tư vơi đi rất nhiều. Ý nghĩ của chàng lại chuyển sang Chi Lan. Dung mạo kiều diễm của nàng, đôi mắt sáng hiện ra trong tâm khảm rõ mồn một khiến lòng chàng khắc khoải.
Tân Tiệp đẩy mạnh mái chèo. Một lúc sau, Đại Trấp Đảo đã thấp thoáng trước mặt.
Ngày đang chính ngọ.
Tân Tiệp ghé thuyền vào bờ cát. Hai người vừa bước chân lên bờ, chợt trông thấy một người cúi đầu, chầm chậm bước đi dọc theo bãi cát.
Ngô Lăng Phong thấp giọng:
− Hắn là Tôn Y Trung ...
Tân Tiệp nhìn lại, thấy quả đúng là Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung.
Hai người đi thêm mấy bước. Tân Tiệp cao giọng:
− Tôn huynh lâu nay vẫn khỏe chứ?
Tôn Y Trung chợt ngẩng lên, khi nhận ra đối phương thì chỉ cất tiếng cười rồi lại cúi đầu tiếp tục đi, thái độ có vẻ rất khó hiểu.
Tân Tiệp ngạc nhiên đưa mắt nhìn Ngô Lăng Phong, sau đó đến gần Tôn Y Trung, hỏi:
− Tôn huynh, Bình Phàm Thượng Nhân có ở trên đảo không?
Vẻ mặt Tôn Y Trung trầm trọng, miễn cưỡng gật đầu rồi đi nhanh ra bờ biển, nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ rồi giương buồm đi ngay.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong mới đi được vài trượng thì chợt có một bóng người thoáng chốc đã đến ngay trước mặt. Nói rằng thân pháp người đó như chim cũng chẳng ngoa, vì hầu như chẳng có trọng lượng.
Hai người dừng lại, đưa mắt nhìn.
Người vừa đến chính là Bình Phàm Thượng Nhân.
Tân Tiệp vội vàng bước lên, thi lễ nói:
− Bình Phàm Thượng Nhân, vãn bối lại tới thăm lão nhân gia ...

Bình Phàm Thượng Nhân cười kha kha nói:
− Oa nhi ngươi đừng lừa ta. Ta thấy sắc mặt của ngươi thì đủ biết ngươi có việc mới đến đây chứ chẳng phải thăm viếng gì. Tội quá! Còn ai đây?
Rồi lão đưa mắt nhìn sang Ngô Lăng Phong, tiếp:
− Con nhà ai mà trông kháu khỉnh ra phết. Hừ! Lão nhân gia ta thời trai trẻ, nghĩa là một trăm tám mươi năm về trước, chỉ sợ còn chưa được đẹp mã đến thế này ...
Ngô Lăng Phong sớm đã được nghe Tân Tiệp kể về tính tình cổ quái của vị kỳ nhân này nên vội vàng bước lên thi lễ nói:
− Vãn bối là Ngô Lăng Phong tham kiến lão tiền bối!
Bình Phàm Thượng Nhân còn tán một lúc nữa về sự tuấn tú của mình thời niên thiếu rồi mới nhìn Tân Tiệp nói:
− Oa nhi ngươi tìm ta chắc chẳng phải hay ho gì đâu. Có việc gì cứ nói xem?
Tân Tiệp hỏi:
− Vị nữ nhi của Vô Cực Đảo Chủ là Trương Thanh có đến đây không?
Bình Phàm Thượng Nhân sửng sốt trả lời:
− Không có!
Tân Tiệp cảm thấy thất vọng nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tươi cười nói:
− Không có thì thôi vậy ...
Bình Phàm Thượng Nhân nhíu mày hỏi:
− Có phải Vô Hận Sinh bắt ngươi đi tìm nhi nữ cho hắn phải không?
Tân Tiệp đang sốt ruột, không nghe Bình Phàm Thượng Nhân hỏi gì, cứ gật đầu bừa.
Bình Phàm Thượng Nhân nổi giận nói:
− Đúng là hắn buộc ngươi đi tìm thật sao? Hừ, đừng sợ hắn! Nếu hắn muốn bức bách ngươi thì ta quyết không để yên đâu.
Tân Tiệp vội cải chính:
− Không phải! Không phải thế!
Bình Phàm Thượng Nhân dịu ngay lại, cười nói:
− Cho dù phải hay không, trước hết vào nhà đã!
Tân Tiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi thấp giọng:
− Trương Thanh đã không đến đây thì chúng vãn bối không dám làm phiền ...
Bình Phàm Thượng Nhân trừng mắt quát:
− Cái gì? Các ngươi muốn đi ngay ư? Thế thì không được!
Tân Tiệp thừa hiểu tính khí của vị đứng đầu Thế Ngoại Tam Tiên

này, đành nói:
− Vậy thì không đi nữa!
Bình Phàm Thượng Nhân lập tức chuyển giận thành vui, cười kha kha nói:
− Nếu không làm dữ với các ngươi một chút, tất các ngươi không biết ta lợi hại thế nào.
Ngô Lăng Phong cũng không nén được, phì cười.
Bình Phàm Thượng Nhân chợt hỏi:
− Lúc các ngươi tới có gặp Tôn Y Trung chứ?
Tân Tiệp gật đầu.
Chàng biết rằng Bình Phàm Thượng Nhân hỏi thế tất có điều cần nói nên chờ nghe.
Bình Phàm Thượng Nhân lại hỏi:
− Các ngươi thấy thái độ hắn rất kỳ quái phải không?
Tân Tiệp lại gật đầu.
Bình Phàm Thượng Nhân gần như reo lên:
− Đúng thế! Nên biết rằng trong đó có nguyên nhân rất quan trọng. Các ngươi muốn nghe chứ?
Tân Tiệp từng biết Bình Phàm Thượng Nhân thích được người khác nghe chuyện mình nói như thế nào. Nay lão gặp được người chịu nghe thì đương nhiên là muốn dốc bầu tâm sự. Tuy nhiên cách đặt vấn đề trắng trợn như thế thì thật khó mà nhịn được cười. Chàng không nhịn được nữa, cười to mấy tiếng.
Bình Phàm Thượng Nhân đương nhiên hiểu lý do. Tuy trong lòng lão cũng ngượng nhưng lại trừng mắt quát:
− Oa nhi, ngươi cười gì?
Tân Tiệp vội cố nhịn cười:
− Không ... không cười nữa!
Bình Phàm Thượng Nhân dịu ngay nét mặt:
− Vậy thì ta bắt đầu kể đây!
Nguyên là Bình Phàm Thượng Nhân đáp ứng với chư tăng Thiếu Lâm Tự sẽ truyền thụ võ công cho Tôn Y Trung là chuyện bất đắc dĩ. Bản tính của Bình Phàm Thượng Nhân không thích mình bị câu thúc. Bởi thế bảo lão truyền thụ từng chiêu từng thức theo kiểu người ta học «Tam Tự Kinh» là điều hết sức khó chịu cho lão. Giá như Tôn Y Trung có nói cười, có bực bội được như Tân Tiệp thì còn may. Đằng này hắn suốt ngày lầm lì, chỉ biết khúm núm vâng dạ làm Bình Phàm Thượng Nhân không thuận nhãn. Bởi thế lão tìm cách thoát nợ.
Lão nghĩ hoài, cuối cùng tìm ra được một diệu kế. Mỗi ngày lão truyền thụ cho Tôn Y Trung mấy chiêu tuyệt học của phái Thiếu Lâm,

hạn định rằng phải luyện xong trong ngày đó. Nếu không hoàn thành, lão sẽ không truyền thụ tiếp nữa. Lão cố tạo cớ để đuổi Tôn Y Trung đi.
Nào ngờ Tôn Y Trung tuy vẻ ngoài lầm lì khúm núm nhưng lại khá thông minh. Tuy biết mục đích của lão nhưng đã mang trọng nhiệm của phái Thiếu Lâm nên Tôn Y Trung cắn răng cố tập luyện đúng theo hạn định.
Bình Phàm Thượng Nhân thấy kế bất thành, mỗi ngày lại truyền chiêu phức tạp hơn.
Một hôm lão vừa truyền thụ «Bách Bộ Thần Quyền», tuyệt học của Thiếu Lâm, lại gia thêm «Đại Diễn Thập Thức». Đương nhiên là Tôn Y Trung dù cố sức bao nhiêu cũng không sao luyện thành. Bình Phàm Thượng Nhân liền trở mặt nói:
− Hằng ngày ta đều phải chịu cực nhọc để dạy ngươi. Hừ! Thế mà ngươi không chịu chuyên tâm khổ luyện. Ngày mai ngươi lên đường được rồi!
Tôn Y Trung tuy biết rằng lão cố tình làm khó mình nhưng không dám nói gì, chỉ biết dập đầu tạ lỗi.
Bình Phàm Thượng Nhân lại càng bực, xua tay nói:
− Thôi dậy đi! Quỳ lạy gì hoài! Lão nhân gia ta nói một là một!
Tôn Y Trung không biết làm gì hơn. Hắn biết rằng một tháng ở đảo đã học được rất nhiều tuyệt học, chỉ là chưa áp dụng thành thục, chưa lĩnh ngộ hết những điều ảo diệu của nó. Bởi thế hắn tự nhủ có cầu thêm cũng vô ích, chi bằng tạm thời rời khỏi đảo, tranh thủ khổ luyện thêm cho nhuần nhuyễn, sau đó mới đến cầu tiếp.
Tôn Y Trung liền nói:
− Linh Không cao tổ sư gia, ngày mai đồ tôn sẽ đi, sau một thời gian nữa lại xin đến cầu lão nhân gia.
Bình Phàm Thượng Nhân như trút được gánh nặng, vội đáp:
− Thế là tốt! Thế là tốt!
Tuy vậy, thấy vẻ thất vọng của Tôn Y Trung, lão cũng mủi lòng, có phần hối hận nên dụ giọng nói:
− Oa nhi ngươi đừng buồn. Ta gần như đã truyền hết bản lĩnh cho ngươi rồi.
Hãy cố luyện tập cho thành thục. Lúc ấy chỉ sợ trên giang hồ chẳng có được bao nhiêu đối thủ đâu!
Đó chính là lúc Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đến Đại Trấp Đảo.
Bình Phàm Thượng Nhân hứng thú không biết chừng nào, mới vội vàng đem diệu kế của mình kể cho hai người nghe.
Tân Tiệp cất giọng tán dương:

− Lão nhân gia thật cao minh, dụng cả cương lẫn nhu!
Bình Phàm Thượng Nhân thích thú cười kha kha đáp:
− Kể ra ngươi cũng khéo tâng bốc đấy ...
Lão chợt hấp háy mắt nhìn Tân Tiệp, hỏi:
− Oai nhi, lần trước ngươi xem Thế Ngoại Tam Tiên chúng ta đại chiến với Hằng Hà Tam Phật, có nhận ra được điều gì không?
Tân Tiệp nghĩ ngợi một lúc rồi mới trả lời:
− Vãn bối thấy rằng thân pháp của ba lão tăng đó thật phi phàm, chỉ sợ còn hơn cả «Cật Ma Thần Bộ» của Huệ đại sư nữa ...
Bình Phàm Thượng Nhân gật đầu nói:
− Oa nhi ngươi có nhãn quang khá đấy! Võ công chúng chưa bằng Thế Ngoại Tam Tiên chúng ta nhưng thân pháp lại ảo diệu. Chúng ta nghĩ hoài mà không biết đó là loại thân pháp gì, nhưng chắc chắn là không giống với bất kỳ môn phái nào của Trung Nguyên ...
Tân Tiệp nói:
− Có thể đó là võ học của Thiên Trúc. Mai thúc thúc từng nói rằng võ học của Thiên Trúc cũng rất ảo diệu, nhiều chỗ còn hơn cả võ học Trung Nguyên.
Nhưng chẳng hay ba lão tăng đó có thuộc chính tông không?
Bình Phàm Thượng Nhân được dịp tỏ rõ sự uyên thâm của mình, cao hứng nói:
− Môn phái của Hằng Hà Tam Phật xuất phát từ Đạt Giá Mật Tông ở Thiên Trúc. Đệ tử của môn phái đó thuộc trường phái tu khổ hạnh suốt đời, vì thế rất tinh thông Phật lý, võ công cao cường và mỗi đời đều có những vị cao tăng đắc đạo. Nhưng khi chức vị Trưởng Giáo truyền đến Hằng Hà Tam Phật thì ba tên này vì hùng tài đại lược nên không chịu tiềm thân khổ tu nữa. Chúng mới sửa đổi giáo quy, thu nhận đệ tử, không những độc bá Thiên Trúc mà còn có ý bành trướng thế lực tới Trung Nguyên ta nữa.
Tân Tiệp nhận xét:
− Chỉ sợ việc đó không đơn giản như thế ...
Bình Phàm Thượng Nhân kể tiếp:
− Hằng Hà Tam Phật thu nhận cả thảy sáu tên đệ tử. Tên cuối cùng chính là Kim Lỗ Ách mà hôm trước đấu võ giương oai ở Vô Vi Sảnh và từng giao thủ với ngươi ...
Tân Tiệp thấy lòng chấn động:
“Không ngờ tên đệ tử nhỏ nhất của Hằng Hà Tam Phật mà bản lĩnh cao cường đến thế. Thế thì sư huynh của hắn còn lợi hại đến chừng nào?”.
Hình như đoán biết ý nghĩ của Tân Tiệp, Bình Phàm Thượng Nhân

tiếp:
− Tên Kim Lỗ Ách đó võ học không kém hơn mấy tên sư huynh của hắn vì thế nên mới được Hằng Hà Tam Phật cho theo vào Trung Nguyên. Trong sáu tên đệ tử có người thứ tư là một khổ hành tăng tên Ba Lỗ Tư. Ba Lỗ Tư thấy sư phụ bạo ngược độc hành như vậy thì thường lựa lời can gián, nhưng Hằng Hà Tam Phật chẳng những không nghe mà còn đem lòng thù ghét, không truyền thụ võ công cho tên đồ đệ khí khái này nữa ...
Bình Phàm Thượng Nhân dừng một lát rồi nói tiếp:
− Về sau có một người Thiên Trúc mang một pho bí kíp võ học tổ truyền giao cho Hằng Hà Tam Phật để cầu chúng dạy cho võ học chép trong đó. Bởi vì bí kíp viết bằng Phạn ngữ, người kia tuy biết trong đó là võ học chí thượng nhưng chẳng những hắn không hiểu mà đã từng hỏi rất nhiều võ sư nhưng cũng không ai hiểu được. Cuối cùng nghe nói Hằng Hà Tam Phật có võ công đệ nhất Thiên Trúc nên hắn mới đem đến cầu. Quả nhiên trong pho bí kíp ghi lại các loại võ công vô cùng huyền diệu, đặc biệt là thân pháp. Hằng Hà Tam Phật vừa thấy thì vui mừng khôn xiết. Vốn tính tàn bạo và độc ác, Hằng Hà Tam Phật đâu thể chấp nhận Thiên Trúc có những cao thủ ngang mình mà không thuộc bổn phái? Bởi thế chúng tìm cách ám toán người kia rồi độc chiếm pho bí kíp đó cho riêng mình ...
Tân Tiệp căm hận nói:
− Hằng Hà Tam Phật có võ công đứng đầu Thiên Trúc mà còn hành động ti tiện đến thế ... Hừ! Lần sau nếu chúng lại đến nữa thì thế nào cũng phải giáo huấn thật cẩn thận mới được!
Bình Phàm Thượng Nhân kể tiếp:
− Tuy vậy chúng không thể đạt được ý đồ đen tối của mình. Chính Ba Lỗ Tư đã ngăn chặn thủ đoạn ti tiện của chúng ...
Tân Tiệp hỏi:
− Nhưng Ba Lỗ Tư không có võ công thượng thừa, làm thế nào đối phó được với ba vị sư phụ của mình?
Bình Phàm Thượng Nhân nhướng mày nói:
− Oa nhi ngươi cứ thong thả để ta kể cho mà nghe ... Ba Lỗ Tư tình cờ biết được âm mưu chiếm đoạt đó nên đã liều chết để ngăn cản. Hài tử đó biết rằng sư phụ vốn có nghi tâm với mình, quyết không chịu lẫn lộn đục trong, đã không thuyết phục được sư phụ hướng thiện thì đành rời bỏ. Hắn nghĩ mãi, cuối cùng nhận thấy chỉ có trốn đi mà thôi. Tuy vậy khi trốn đi, Ba Lỗ Tư nghĩ rằng Hằng Hà Tam Phật đã có võ công khó tìm được đối thủ, nếu lại luyện thành khinh công chí thượng trong pho bí kíp thì giống như hổ thêm cánh, sẽ mặc

sức hành hung tác ác, không ai có thể khống chế nổi? Vì thế y lấy trộm pho bí kíp đó rồi trốn đi ...
Tân Tiệp hỏi:
− Vị đó có trốn thoát không?
Bình Phàm Thượng Nhân đáp:
− Nghe nói rằng hắn trốn khỏi Thiên Trúc vào tới Trung Nguyên. Để biểu thị rằng mình lấy trộm pho bí kíp hoàn toàn không phải là mưu lợi cá nhân, hắn đã phát thệ không bao giờ để mắt tới pho bí kíp võ học đó ...
Tân Tiệp thốt lên thán phục:
− Vị đó thật có nghĩa khí! Chỉ tiếc rằng pho võ học quý báu như vậy mà đành để bị mai một mất ...
Bình Phàm Thượng Nhân thở dài:
− Chính thế! Kể cũng tiếc thật! Sau này không nghe nói có ai luyện được thứ khinh công thượng thừa đó ...
Ngô Lăng Phong từ đầu không góp lời nào nhưng lại nghe rất chăm chú, bấy giờ chợt lên tiếng hỏi:
− Lão tiền bối có hiểu được Phạn ngữ không?
Bình Phàm Thượng Nhân nhíu mày ngạc nhiên:
− Ngươi hỏi làm gì?
Ngô Lăng Phong thò tay vào túi lấy ra một cuốn sách cũ đã vàng úa nói:
− Vân sư tổ giao cho vãn bối cuốn sách này, bảo rằng trong đó ghi võ học thượng thặng xuất xứ từ Thiên Trúc nhưng lại viết bằng Phạn ngữ, không ai đọc được. Lão tiền bối nếu có thể ...
Bình Phàm Thượng Nhân cười nói:
− Đưa cho ta xem! Biết đâu đúng là pho võ học đó thì là phúc cho võ lâm Trung Nguyên.
Tuy cười nhưng tay lão đưa ra có phần run run, chứng tỏ đang bị kích động.
Bình Phàm Thượng Nhân mới lật vài trang, đột nhiên biến sắc mặt, vội vàng gấp lại rồi lao ra khỏi nhà như bị ong đốt.
Tân Tiệp nhíu mày nói:
− Lão làm gì mà như bị ma đuổi thế nhỉ? Không chừng cuốn sách của đại ca đúng là pho bí kíp mà lão đã nói cũng nên ...
Ngô Lăng Phong lo lắng nói:
− Nếu vậy ... chúng ta phải đuổi theo lấy lại mới được!
Tân Tiệp lắc đầu:
− Đại ca đừng lo. Lão tuy bản tính kỳ quặc nhưng không phải là hạng người tham lam đâu. Hơn nữa bí kíp viết bằng Phạn ngữ, chỉ sợ võ

lâm đương thế ngoài lão hòa thượng cốc đế này ra, không ai tham ngộ nổi ... đó cũng có thể là phúc duyên cho chúng ta và cho cả võ lâm Trung Nguyên nữa ...
Ngô Lăng Phong vẫn hoài nghi:
− Nhưng lão chạy đi đâu vậy?
− Chắc lão tìm nơi yên tĩnh để nghiên cứu. Cứ để yên cho lão.
Ngô Lăng Phong chợt đề nghị:
− Tiệp đệ, tranh thủ thời gian, chúng ta đi quanh đảo dạo chơi một lúc đi!
Tân Tiệp vui vẻ gật đầu.
Hai người ra khỏi nhà, sánh bước đi về phía hậu đảo.
Mặt sau Đại Trấp Đảo vốn được tạo thành từ những mỏm đá san hô nên hoàn toàn không có cây cỏ gì.
Hai người đi dọc bờ biển, đưa mắt ngắm những đỉnh cô phong hiểm trở, đẹp như ngàn hòn non bộ, còn kỳ diệu hơn cả bàn tay người tạo dựng. Cho dù nghệ nhân có óc tưởng tượng phong phú đến thế nào cũng không sao sánh nổi.
Ngô Lăng Phong thán phục nói:
− Cổ nhân nói rằng Bắc sơn Nam hải, hòn đảo cô độc này mỹ lệ và hùng vĩ vô cùng. Thiên hạ bao la, thật có đủ mọi điều kỳ diệu.
Tức cảnh sinh tình, Tân Tiệp bỗng cất tiếng ngâm:
− Muôn đời sóng biển xô bờ đá, Nghìn năm mây trắng lững lờ bay ...
Ngâm xong, hùng tâm chợt nổi lên, chàng nghĩ thầm:
“Vũ trụ bao la có từ ngàn đời và sẽ còn mãi mãi. Còn đời người so với nó chỉ là ánh sao băng ngắn ngủi mà thôi. Chẳng mong gì để lại tiếng vang cho hậu thế nhưng ta cũng phải làm tròn nguyện ước, đừng để uổng công cha mẹ sinh thành và tâm nguyện của Mai thúc thúc ...” Chàng liền nói:
− Ngô đại ca, ngày mai chúng ta sẽ đến Không Động tìm bọn Lệ Ngạc thanh toán một phen.
Ngô Lăng Phong gật đầu tán thành ngay.
Tân Tiệp lại nói:
− Ngô đại ca, lần trước tiểu đệ bị Kim Bá Thắng Phật đánh một chưởng phải chui vào thạch động trị thương. Khi đó đệ chợt chiêm nghiệm ra một điều rằng một người cho dù luyện được võ công cao cường như Kim Bá Thắng Phật mà chỉ có mục đích làm cho người ta phải khiếp sợ mình thì sống như vậy thật vô nghĩa.
Phải làm thế nào để mọi người tôn trọng, mến phục thì mới là anh hùng hào kiệt.
Sau này chúng ta nên cố làm như thế. Chỉ là tính tình tiểu đệ nóng

nảy và nhiều khi khắc nghiệt đến tàn ác. Sau này phải nhờ đại ca chỉ dẫn thêm mới được!
Ngô Lăng Phong thấy thái độ của Tân Tiệp chân thành như vậy thì rất cảm động, cầm chặt tay Tân Tiệp nói:
− Tiệp đệ, xin chúc mừng đệ! «Nhân bất thập toàn», biết được điểm yếu của mình để vươn tới hoàn mỹ chính là một bước tiến rất quan trọng trong đời.
Vân gia gia từng nói rằng:
«muốn luyện lòng thì cần phải khoan hòa độ lượng.».
Đệ có tư chất thiên bẩm, bây giờ lại hiểu ra thiện ác thị phi thì sau này không nên hành động tùy tâm mà nên cân nhắc hậu quả và nên độ lượng. Cừu hận tất báo nhưng lần trước đệ khoan dung với Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh như thế cũng đủ chứng tỏ lòng đệ rất thiện lương. Mong rằng sau này đệ mãi được như thế!
Tân Tiệp gật đầu, càng hiểu thấu hơn ý nghĩa của tình bằng hữu.
Ngô Lăng Phong thấy chàng trầm ngâm như vậy liền đổi đề tài, cười nói:
− Vị Trương cô nương hôm trước đi tìm đệ đó ... thật là một tuyệt sắc giai nhân, tính tình lại hiền hậu ... Cô ấy đã đi tìm đệ suốt mấy tỉnh, khi nghe nói đệ ở đây thì lập tức quay về ngay. Như thế cũng đủ biết lòng cô ấy quan hoài đến múc nào ...
Tân Tiệp chợt nghĩ đến Kim Mai Linh và Phương Thiếu Khuê, lòng bỗng ngổn ngang, thở dài không đáp.
Ngô Lăng Phong biết rằng Tân Tiệp có tâm sự nên cũng lặng thinh.
Đột nhiên Bình Phàm Thượng Nhân từ đâu chạy ào tới, nói oang oang:
− Hai tên oa nhi các ngươi thi triển hết khinh công chạy theo ta, kể cả «Cật Ma Thần Bộ» của lão ni bà cũng được! Để ta biểu diễn cho các ngươi xem!
Tân Tiệp biết rằng có một việc rất khác thường vừa xảy ra cho Bình Phàm Thượng Nhân, liền đưa mắt nhìn Ngô Lăng Phong.
Hai người vận công, thi triển khinh công thượng thừa đuổi theo Bình Phàm Thượng Nhân.
Chỉ thấy bóng của Bình Phàm Thượng Nhân lướt đi trước mặt như bóng ma, không một tiếng động, dáng vẻ hết sức nhàn tản thoải mái. Thế mà hai người cố sức bao nhiêu cũng không sao đuổi kịp.
Bình Phàm Thượng Nhân vừa chạy vừa quay lại cười kha kha nói:
− Thế nào? Các ngươi đã từng thấy ai có khinh công như vậy chưa?
Tân Tiệp nhận thấy thân pháp ấy quả thật là huyền diệu, còn hơn cả «Cật Ma Thần Bộ» và ngay cả khinh công của Hằng Hà Tam Phật

chỉ sợ cũng vẫn chưa bằng. Chàng liền kêu lên:
− Chịu thua! Chịu thua! Lão nhân gia nói đi, có phải lão nhân gia vừa tham ngộ được trong pho bí kíp vừa rồi không?
Bình Phàm Thượng Nhân chưa chịu dừng, còn chạy thêm một vòng nữa rồi mới ngồi phịch xuống bên cạnh hai thiếu niên.
Lão nhìn Ngô Lăng Phong hỏi:
− Oa nhi, làm sao Vân lão nhi có được pho sách đó, ngươi có biết không?
Ngô Lăng Phong đáp:
− Vân gia gia nói rằng có lần lão nhân gia gặp một người bị mấy tên phiên tăng vây đánh, liền xuất thủ giải cứu. Người đó đưa pho bí kíp để tạ ơn. Gia gia từ chối thế nào cũng không được vì người đó bảo rằng đó chẳng phải là vật gia bảo gì, chỉ tình cờ nhặt được mà thôi, có giữ cũng vô ích ... Vân gia gia đành phải nhận pho sách. Nhưng từ đó đến nay chưa ai hiểu được trong đó viết gì. Gia gia bảo rằng không những phải hiểu được Phạn ngữ mà còn phải có võ công cao cường thì mới tham ngộ được.
Bình Phàm Thượng Nhân nghe xong, gật đầu nói:
− Quả thật võ học được ghi trong pho sách này ảo diệu vô cùng. Lão hòa thượng ta sống tới hai trăm tuổi mà chưa từng thấy qua thứ khinh công nào thần kỳ đến thế. Chắc hẳn người được gia gia ngươi cứu là Ba Lỗ Tư. Ta tin rằng Hằng Hà Tam Phật chỉ mới luyện được một phần trong đó. Những phần sau chỉ có những người có nội công tối thượng mới luyện được. Cho dù Ba Lỗ Tư không trộm đi thì Hằng Hà Tam Phật cũng không đủ khả năng luyện thành.
Tân Tiệp hỏi:
− Lão nhân gia vừa thi triển thủ thuật «Lăng Không Hư Độ», có phải là nửa sau của pho bí kíp không?
Bình Phàm Thượng Nhân không trả lời mà chỉ nói:
− Oa nhi, lần trước Hằng Hà Tam Phật tới đây nhưng không thắng được võ học Trung Nguyên mà phải chạy về. Tuy chúng không dám mạo hiểm vào Trung Nguyên thách thức như trước nữa. Nhưng mối nhục của tiểu tử Kim Lỗ Ách bị ngươi đánh bại, chúng quyết không bỏ qua đâu. Chúng sẽ còn đến tìm ngươi phục cừu ...
Nói tới đó, Bình Phàm Thượng Nhân chợt dừng hồi lâu rồi nhìn Tân Tiệp nói:
− Oa nhi ngươi thi triển hết sức «Cật Ma Thần Bộ» của lão bà ni cho ta xem!
Tân Tiệp liền thi triển bốn mươi chín bộ pháp hết một lượt.
Bình Phàm Thượng Nhân gật đầu nói:

− Ngươi thi triển thân pháp tuy nhanh nhưng như thế thì chưa đủ. Ngươi cần phải lĩnh ngộ những biến hóa ảo diệu của nó. Có như thế, khi lâm địch mới phát huy hết uy lực. Đó cũng chính là điểm yếu của Hằng Hà Tam Phật. Khinh công Thiên Trúc chép trong pho bí kíp này là tuyệt thế vô song, «Cật Ma Thần Bộ» còn kém xa nó. Thế nhưng Hằng Hà Tam Phật chưa học hết, khi lâm địch chưa biến biến hóa, bởi vì học khinh công không chỉ cần nhanh là đủ ...
Thấy hai thiếu niên tỏ ra mơ hồ, Bình Phàm Thượng Nhân nói tiếp:
− Nếu lão hòa thượng ta không nhầm thì khinh công thượng thừa chép trong pho sách này còn có một thứ công dụng đặc biệt khác. Ngày sau nếu các ngươi gặp lại Hằng Hà Tam Phật sẽ biết lời ta nói không sai.
Lão lấy pho sách ra, nói:
− Tốt lắm. Bí kíp này là của các ngươi. Ta sẽ truyền thụ hết cho các ngươi.
Hai thiếu niên cả mừng, ở lại Đại Trấp Đảo thêm ba ngày nữa để Bình Phàm Thượng Nhân vừa tham ngộ khinh công chí thượng ký tải trong pho bí kíp của Thiên Trúc vừa truyền thụ cho.
Mười ngày sau, trên giang hồ lan truyền một tin tức mà hầu hết người trong võ lâm đều quan tâm. Tin đó là Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp và nhi tử của Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân đến Không Động tìm Lệ Ngạc với ý định phục cừu nhưng không biết Lệ Ngạc đã đi đâu mất.
Những người mẫn cảm đều nhận định rằng phen này Lệ Ngạc không còn bảo vệ được danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm lừng lẫy của mình nữa.
Sự thật từ sau ngày Thái Sơn Kiếm Hội, không còn ai thấy tung tích của Lệ Ngạc đâu nữa.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 44
Vạn Lý Trường Chinh

Trời đã đến tiết đông, những cơn gió bấc thổi về lạnh thấu xương. Núi Không Động mênh mang tuyết phủ, thê lương và cô tịch.
Càng cao thì khí trời càng lạnh.
Từ hôm qua tuyết đã bay đầy trời. Sáng nay tuy tuyết đã ngừng rơi nhưng mặt đất bị tuyết phủ một lớp dày tới mấy tấc.

Thanh Nguyên Quan là trọng địa của Không Động, tự xưng là «Thần Châu đệ nhất kiếm phái», đứng sừng sững giữa đồi tuyết trắng mênh mông.
Tuyết tuy rơi dày nhưng hai tên tiểu đồng đang quét từng đống tuyết lớn không tỏ ra chút mệt mỏi. Như thế cũng biết ở các danh môn đại phái, đến cả những tên tiểu đồng cũng biết võ công.
Ngoài tiếng quét tuyết ra, trên cả dãy núi Không Động bao la, không khí vô cùng yên tĩnh. Không những muôn thú đã vùi sâu vào hang tránh rét mà cả chim chóc cũng vắng bóng.
Hai tên tiểu đồng vừa quét tuyết vừa cất tiếng cười khúc khích. Chúng dồn tuyết lại từng đống lớn rồi cùng nhau hợp lực đẩy đi, để lộ ra mặt đường rải đá phẳng phiu.
Hai tên tiểu đồng tuổi không quá mười hai, mười ba, mặt mũi khôi ngô, dáng vẻ nhanh nhẹn. Quét một lúc, tên nhỏ hơn chợt dừng tay, nói:
− Thanh Phong ca, đệ không muốn quét nữa.
Tên lớn hơn có tên là Thanh Phong, ngẩng lên nhìn trời rồi gật đầu đáp:
− Kiểu này thì trước bữa cơm trưa thế nào cũng có một trận tuyết nữa.
Chúng ta có quét cũng phí công thôi.
Tên nhỏ hơn nhanh nhẩu:
− Nếu vậy thì đừng quét nữa.
Thanh Phong ngần ngừ giây lát rồi gật đầu:
− Thì thôi vậy ... Này, Minh Nguyệt, lâu rồi chúng ta không luyện tập quá chiêu. Nghe nói Gia Cát thúc thúc có dạy đệ «Truy Vân Quyền».
Người mà Thanh Phong gọi là Gia Cát thúc thúc chính là lão đại trong Không Động Tam Tuyệt Kiếm – Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh.
Tiểu đồng có tên là Minh Nguyệt gật đầu, mặt tươi lên đáp:
− Đúng thế. Gia Cát thúc thúc có dạy cho đệ mấy chiêu «Truy Vân Quyền».
Nói chưa xong, hắn đưa mắt nhìn vào đạo quan, bỗng «á» lên một tiếng ngạc nhiên.
Thanh Phong hỏi:
− Chuyện gì thế?
Minh Nguyệt đưa tay chỉ vào cổng quan nói:
− Huynh hãy xem ai dán vật gì lên cổng kìa!
Thanh Phong nhìn vào cổng quan, quả nhiên thấy giữa bước hoành phi lớn viết ba chữ «Thanh Nguyên Quan», có ai đó đã đính lên một

phong thư.
Cả hai tên tiểu đồng quên mất chuyện quá chiêu luyện võ, chạy ngay về phía cổng.
Thanh Phong nhảy phắt lên tường, đưa mắt nhìn kỹ rồi cẩn thận lấy phong thư xuống. Ngoài thư chỉ viết mấy chữ «Gửi Chưởng Môn nhân phái Không Động».
mà không có tên người gởi. Phong thư được niêm bằng xi màu đỏ.
Thanh Phong nhảy xuống, đưa mắt nhìn mặt tuyết rồi nhíu mày nói:
− Không có dấu chân. Như vậy là người đính thư đến từ tối qua, mới bị tuyết phủ mất dấu chân. Quan môn vào ban đêm lúc nào cũng có người canh gác.
Chẳng lẽ không ai phát hiện ra?
Thanh Phong đã nói đúng.
Thanh Nguyên Quan là trọng địa của phái Không Động, không những ban đêm có người canh cổng mà còn có những đội tuần tra. Bên trong đạo quan cao thủ như vân, thế mà đối phương trèo lên tận nơi đính thư mà không ai phát hiện ra, xem ra người đó thân thủ kinh nhân.
Minh Nguyệt hỏi:
− Thanh Phong ca, đối phương làm thế có ý gì?
Thanh Phong lắc đầu:
− Ta cũng không biết. Tốt nhất cứ đem phong thư trao cho Gia Cát thúc thúc.
Nói xong, Thanh Phong cầm tay Minh Nguyệt, cả hai lập tức chạy biến vào Thanh Nguyên Quan.
Qua khỏi tiền viện, chợt có một người bước ra chặn hai tên tiểu đồng lại, quát:
− Thanh Phong, Minh Nguyệt, làm gì mới sáng sớm đã chạy nhặng lên thế?
Các ngươi được giao quét tuyết ngoài cổng, sao lại bỏ việc chạy về?
Người đó là một hán tử chừng hăm bảy hăm tám tuổi, hiên ngang đạo mạo, khí thế phi phàm.
Hai tên đạo đồng vội vàng cúi mình thi lễ. Thanh Phong nói:
− Vu thúc thúc, xin hãy xem cái này ...
Dứt lời, Thanh Phong đưa phong thư ra.
Người đó chính là Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi.
Vu Nhất Phi nhíu mày hỏi:
− Gì thế này?
Rồi hắn đưa tay cầm lấy phong thư, nhìn qua bên ngoài phong bì rồi sau đó bóc niêm phong. Bên trong chỉ là một tấm thiếp, viết vài hàng

chữ.
Vu Nhất Phi vừa nhìn lướt qua, mặt bỗng biến sắc, gấp giọng hỏi:
− Thanh Phong, các ngươi thấy phong thư này nằm ở đâu?
Thanh Phong chưa kịp đáp thì Minh Nguyệt đã cướp lời:
− Phong thư được đính ngay trên tấm hoành phi ở quan môn.
Vu Nhất Phi hừ một tiếng, ra lệnh:
− Các ngươi tiếp tục ra quét tuyết đi!
Dứt lời, không cần quan tâm đến hai tên tiểu đồng, Vu Nhất Phi chạy nhanh trở vào đạo quan, đến trước một gian phòng, gõ cửa, gọi to:
− Đại sư huynh! Đại sư huynh ...
Tiếng gõ cửa dồn dập làm kinh động cả Thanh Nguyên Quan. Rất nhiều đệ tử tò mò nhìn vẻ hoảng hốt của Địa Tuyệt Kiếm mà lòng không khỏi kinh ngạc.
Thiên Tuyệt Kiếm Gia Cát Minh vừa mở cửa, Vu Nhất Phi đã lao vào đưa phong thư ra, giọng hớt hải:
− Tân Tiệp đã tìm tới thượng môn!
Gia Cát Minh vội cầm lấy tấm thiếp, đọc:
− «Võ lâm hậu học là Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong kính chuyển đến Thần Kiếm Lệ Ngạc túc hạ. Túc hạ chắc không quên được những chiến tích của mình mười lăm năm trước ở Thiên Thân Bộc và hơn mười năm trước ở Ngũ Hoa Sơn.
Ân đức đó tất phải được báo đáp. Hai kẻ hậu học này xin cung hầu túc hạ đại giá quang lâm tới Ngũ Hoa Sơn vào nửa đêm rằm sắp tới. Tưởng rằng thúc hạ hiệu xưng là Thiên hạ Đệ Nhất Kiếm, chắc không đến nỗi làm chúng tôi phải thất vọng.
Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong kính thư.».
Gia Cát Minh đọc xong nói:
− Tên Ngô Lăng Phong này là nhi tử của Ngô Chiếu Vân, đối với sư phụ có mối thù bất cộng đái thiên. Xem ra phải trình báo việc này với sư phụ để lão nhân gia định liệu.
Vu Nhất Phi do dự nói:
− Sư phụ bế quan hơn nửa tháng nay, đã có nghiêm lệnh không ai được làm phiền. Không biết chúng ta làm kinh động lão nhân gia có bị trách tội không?
Gia Cát Minh nghĩ ngợi hồi lâu rồi quả quyết lắc đầu:
− Không được! Việc này hết sức quan trọng, phải báo cho sư phụ biết mới được!
Nguyên là Kiếm Thần Lệ Ngạc sau lần Kiếm Hội ở Thái Sơn thất bại trở về thì tâm hàn ý lạnh, hùng tâm mất hẳn. Hắn biết rằng mình đã kết oán cừu với cường địch, với mối thù bất cộng đái thiên kết quả

nhất định sẽ xảy ra cuộc chiến sinh tử. Một mặt Lệ Ngạc tự biết mình không phải là đối thủ của Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nhưng mặt khác, với thân phận Chưởng môn nhân của một đại phái, một khi đối phương tìm đến thách đấu thì hắn không thể thoái thác được. Vì thế hắn cố tìm mọi cách để trau dồi và nâng cao võ nghệ, ít ra là nhằm mục đích bảo toàn sinh mạng.
Lệ Ngạc hiểu rõ rằng muốn có võ công vượt bậc trong thời gian ngắn thì chỉ còn cách tìm được pho bí kíp tối thượng nào đó để luyện tập thì mới mong đạt được kết quả.
Đầu tiên, hắn nghe phong phanh trong một vỏ kiếm có pho bí kíp của vị tiền bối trăm năm trước là «Hỗn Nguyên Tam Tuyệt». Đó chính là vỏ kiếm mà mười năm trước Lệ Ngạc đã bỏ quên ở Ngũ Hoa Sơn trong cuộc đấu với Thất Diệu Thần Quân, sau đó rơi vào tay đệ tử Cái Bang.
Tin tức đó đã làm cho Lệ Ngạc mất ăn mất ngủ. Ban đầu hắn tự hận mình đã sơ suất. Nhưng với bản tính thâm độc, nỗi hối hận cũng qua đi nhanh chóng nhường chỗ cho ý chí quyết đoạt lại vỏ kiếm đó.
Với thân phận là Chưởng môn một đại phái, Lệ Ngạc thấy mình không thể tự xuất diện làm điều đó nên đã ra lệnh cho đệ tử là Tam Tuyệt Kiếm bằng mọi cách phải đoạt lại vỏ kiếm đó. Không ngờ Tam Tuyệt Kiếm không thắng nổi hai vị hộ pháp họ Kim bảo vệ Cái Bang để đến nỗi thất bại trở về.
Nhưng Lệ Ngạc quyết không từ bỏ ý định cướp đoạt đó. Hắn chợt nghĩ đến một bằng hữu trước đây là Câu Lâu Nhất Quái Ông Chính. Lão ma đầu này không những võ công cao cường mà thủ hạ lại khá đông, hành tích bí ẩn. Kiếm Thần Lệ Ngạc cất công tìm đến cố nhân, thuyết phục được Ông Chính rời khỏi Câu Lâu Sơn, giúp mình tìm Bang chủ Cái Bang đoạt lại vỏ kiếm.
Mọi việc đang được tiến hành rất thuận lợi. Lệ Ngạc rất tin tưởng là việc sẽ thành công vì Ông Chính khi xưa đã từng đấu với Thất Diệu Thần Quân cả trăm chiêu mà vẫn không thất thủ thì lần này chắc sẽ không phát sinh điều bất trắc.
Nào ngờ một lần nữa Tân Tiệp lại từ đâu mò đến chen vào việc của hắn.
Tân Tiệp dùng thần công đánh bại Ông Chính làm kế hoạch bị thất bại. Kiếm Thần Lệ Ngạc càng căm thù Tân Tiệp nhập cốt nhưng đành ôm mối hận trong lòng. Hắn chua chát nghĩ rằng mình không thể địch nổi Tân Tiệp. Tuy vậy hắn vẫn chưa chịu bó tay. Hắn lén trộm đi thanh bảo kiếm Mai Hương đem về Không Động. Hắn tưởng rằng hành động đó không bị bại lộ nhưng không thể nào ngờ rằng

Tân Tiệp căn cứ vào vết tích của thanh Ỷ Hồng Kiếm để lại trên vách mà phán đoán ra.
Về tới Không Động, Kiếm Thần Lệ Ngạc đóng cửa giam mình trong phòng suy tính. Như vậy là pho «Hỗn Nguyên Tam Tuyệt» không còn hy vọng nào tới tay nữa làm Lệ Ngạc vô cùng lo lắng. Không còn cách nào khác, hắn bắt tay vào việc tham luyện võ công tổ truyền.
Tình cờ một hôm, hắn tìm được một pho tâm pháp của Không Động đã thất truyền gần một trăm năm trước. Tâm pháp đó có tên là «Thượng Thanh Khí Công».
«Thượng Thanh Khí Công» là tuyệt học của phái Không Động hai trăm năm trước. Chưởng Môn đời thứ bảy của Không Động lúc đó là Nhất Thanh Đạo Nhân, nhờ tuyệt học này mà đã dương danh thiên hạ, đem vinh quang về cho phái Không Động.
Nhưng sự hưng thịnh của Không Động đã làm cho một lân bang của mình là Đại Lương phái ghen tỵ.
Vào thời đó, Đại Lương cũng là một môn phái lớn. Trong đó Đại Lương Thất Kỳ đều là cao thủ thượng thặng, lừng danh trong giang hồ. Đại Lương Thất Kỳ kéo sang Thanh Nguyên Quan khiêu khích và cuối cùng nổ ra một trận chiến ác liệt giữa Nhất Thanh Đạo Nhân và Đại Lương Thất Kỳ.
Nhất Thanh Đạo Nhân kết hợp «Thượng Thanh Khí Công» và «Bách Bộ Thần Quyền» tạo nên uy lực thần diệu làm Đại Lương Thất Kỳ không sao đối phó nổi, đều thọ thương dưới tay của Nhất Thanh Đạo Nhân.
Từ đó uy danh của «Thượng Thanh Khí Công» càng lừng lẫy.
Nào ngờ sau đó, không biết vì lý do gì, Nhất Thanh Đạo Nhân đã tuyệt tích giang hồ. Và từ đó «Thượng Thanh Khí Công» cũng thất truyền.
Nay tình cờ Kiếm Thần Lệ Ngạc tìm được, hắn mừng đến phát cuồng. Lập tức hắn bế quan tham ngộ, ngoài Không Động Tam Tuyệt Kiếm, hắn ra nghiêm lệnh không được cho ai hay biết. Ngay cả Tam Tuyệt Kiếm cũng không được vô cớ làm kinh động đến, trừ trường hợp khẩn cấp.
Đó là lý do vì sao mấy tháng nay Kiếm Thần Lệ Ngạc biệt tích trên giang hồ.
Ngay cả Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong mấy lần tiếp cận Thanh Nguyên Quan cũng không tìm thấy bóng dáng Lệ Ngạc đâu cả.
Lại nói, Địa Tuyệt Kiếm Vu Nhất Phi không dám làm kinh động đến sư phụ nhưng Gia Cát Minh lại cho rằng việc này rất nghiêm trọng, liên quan đến thanh danh của sư phụ là «Thiên hạ đệ nhất kiếm» và

cũng là chưởng môn của Thần châu đệ nhất kiếm phái. Bởi thế huynh đệ Gia Cát Minh liền đem tấm thiếp đến trình báo với sư phụ. Trên đỉnh Không Động, bão tuyết vừa ngưng.
Mọi hoạt động trong đạo quan vẫn diễn ra như thường ngày nhưng mấy ai ngờ được rằng một tai họa lớn, thậm chí có thể là sự chết chóc đang chờ đợi vị Chưởng Môn, người mười mấy năm nay uy danh hiển hách thiên hạ.
Cũng trong thời gian đó, chỉ cách nhau vài ngày, phái Võ Đương cũng nhận được một tấm thiếp tương tự như ở Không Động, nội dung cũng hoàn toàn tương đồng, chỉ phân biệt ở tên người nhận. Tấm thiếp gửi cho Chưởng môn Võ Đương là Xích Dương Đạo Trưởng.
Cũng như Kiếm Thần Lệ Ngạc, Xích Dương Đạo Trưởng từ sau Thái Sơn Kiếm Hội trở về, lòng rất lo lắng, biết rằng cừu hận năm xưa còn đó. Hơn nữa đối phương lại không tầm thường, trước sau gì cũng sẽ đến tìm. Vì tính mạng của mình, Xích Dương Đạo Trưởng cũng tìm cách tu luyện võ học.
Nghe tin đồn về pho võ học «Hỗn Nguyên Tam Tuyệt» đang ở trong tay Cái Bang, Xích Dương Đạo Trưởng đã dẫn theo đệ tử tìm cách cướp đoạt. Việc đã sắp thành, lão đã hạ sát Kim lão nhị và vây bức Kim lão đại. Trong khi lão sắp đắc thủ thì không ngờ Ngô Lăng Phong lại hiện ra làm hỏng mất đại sự, không những thế Ngô Lăng Phong còn đâm trúng lão một kiếm. Nếu lão không chạy nhanh thì đã mất mạng bởi Đoạn Hồn Kiếm của tiểu tử đó rồi rồi.
Từ đó, Xích Dương Đạo Trưởng ngày đêm nơm nớp lo sợ. Lão biết mình không phải là đối thủ của Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nhưng lại không có phương sách gì hữu hiệu để đối phó, làm sao không mất ăn mất ngủ?
Với hạng người nham hiểm, thủ đoạn như Xích Dương Đạo Trưởng, thấy mối lợi trước mắt thì bất chấp thủ đoạn quyết đạt mục đích nhưng khi đứng trước nguy cơ đe dọa đến tính mạng và sự nghiệp mình thì lại hoang mang sợ hãi. Đương nhiên lão cũng hối hận nhưng là hối hận vì đã không lường trước hậu quả, chứ lão hoàn toàn không hối hận rằng mình đã hèn hạ ám toán người khác.
Mười mấy năm thấm thoát trôi qua chỉ như một tiếng thở dài.
Lúc này cầm tấm thiếp, Xích Dương Đạo Trưởng chua chát nghĩ rằng hiểm họa đang lơ lửng trên đầu.
Ở vùng hạ lưu Mân Giang thuộc tỉnh Tứ Xuyên có một sơn cốc chỉ mọc một thứ mai cổ màu hồng bạch, ngoài ra không còn một thứ cây nào khác. Cảnh sắc ở đây thật tuyệt vời, khe nước trong veo uốn

lượn giữa rừng mai hé nụ càng nổi rõ trên nền tuyết trắng. Chẳng khác gì đào viên nơi thế ngoại.
Trong sơn cốc có một gian lều nép mình dưới một gốc mai già, trông rất thanh nhã.
Mới sáng sớm, trên quan đạo có hai nhân ảnh rẽ vào con đường mòn nhỏ đã phủ đầy tuyết hướng vào sơn cốc.
Tuy ở đây phong cảnh tuyệt trần nhưng lại xa trấn thành, hơn nữa trời đông giá rét, vừa sớm tinh mơ đã có du khách tới vãn cảnh thì là chuyện hiếm thấy.
Có lẽ người trong lều đã nghe tiếng bước chân bên ngoài.
«Két» một tiếng, cánh cửa lều mở toang ra. Bên trong xuất hiện một lão nhân dáng cao gầy, tuổi ước thất tuần, chòm râu bạc phất phơ, đôi mắt hữu thần, mặt đầy nếp nhăn nhưng diện mạo trông rất uy vũ.
Lão nhân đứng tựa cửa, mắt đăm đăm nhìn ra quan đạo.
Bấy giờ hai nhân ảnh đã tới gần sơn cốc, hướng thẳng đến ngôi lều.
Tuy con đường nhỏ đã phủ đầy tuyết trắng và gập ghềnh hiểm trở nhưng hai nhân ảnh vẫn lướt đi rất nhanh, chừng như đã quen thuộc với địa hình. Hai nhân ảnh đến trước cốc khẩu thì dừng lại.
Lão nhân lộ vẻ vui mừng kêu lên:
− Tiệp nhi!
Hai người vừa đến chạy ùa vào trước gian lều rồi cùng quỳ xuống hô to:
− Mai thúc thúc!
Đúng thế. Lão nhân không ai khác chính là vị tuyệt thế kỳ nhân lừng danh thiên hạ hai mươi năm trước – Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân.
Còn hai người mới đến, một là thiếu niên được Mai Sơn Dân dốc hết tâm huyết giáo dưỡng thành tài, hiện danh tiếng của làm chấn động võ lâm – Mai Hương Thần Kiếm Tân Tiệp và người kia là Ngô Lăng Phong, bằng hữu thâm giao của Tân Tiệp và cũng là nhi tử của bằng hữu thâm giao của Mai Sơn Dân – Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân.
Thất Diệu Thần Quân cười hô hô nói:
− Đứng lên cả đi! Tiệp nhi, vị thiếu hiệp này nhất định là Ngô hiền điệt. Ta đoán không sai chứ?
Hai thiếu niên liền đứng dậy. Ngô Lăng Phong dõng dạc đáp:
− Điệt nhi Ngô Lăng Phong cung chúc Mai thúc phụ khang an!
Mai Sơn Dân cười đáp:
− Ngô huynh có nhi tử tuấn tú tài mạo thế này thì dưới suối vàng tất cũng ngậm cười!

Ngô Lăng Phong chớp chớp mắt, vừa cảm động lại vừa đau xót.
Mai Sơn Dân thấy dáng vẻ Ngô Lăng Phong thì biết là đang sầu tủi về phụ thân của mình nên chỉ tay vào nhà, nói:
− Mau vào đi! Các ngươi đi đường sớm thế, tất chưa ăn uống gì. Trước hết vào nhà cho đỡ lạnh đi!
Nói rồi ông quay gót đi vào nhà. Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong cũng vào theo.
Chỉ chốc lát, một tên tiểu đồng đã mang trà rượu lên.
Ngô Lăng Phong từ nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ, mỗi lúc thấy cảnh đoàn tụ gia đình đều không khỏi tủi phận nhưng hoàn toàn không có chút ghen tỵ với hạnh phúc của người khác. Từ ngày gặp Tân Tiệp và hai người kết làm huynh đệ, Ngô Lăng Phong thấy cuộc đời của mình không còn cô đơn lạnh lùng như trước nữa. Chàng trở nên hồn nhiên, cởi mở hơn.
Biết gia cảnh của Tân Tiệp cũng bi thương chẳng kém mình, Ngô Lăng Phong thậm chí còn không ít lần an ủi Tân Tiệp.
Từ lâu, Ngô Lăng Phong đã mang lòng cảm kích đối với Mai thúc thúc, quan niệm khác hẳn với những lời đồn trên giang hồ rằng Thất Diệu Thần Quân có võ công cao tuyệt, tài hoa cái thế nhưng lạnh lùng và tàn ác. Chàng chưa gặp Mai thúc thúc nhưng chỉ cần biết rằng vị thúc thúc này đã vì báo thù cho phụ thân mình mà gặp họa thì cũng đủ làm chàng hàm ân suốt đời.
Hơn nữa cho dù có đồn thế nào thì sự thật không phủ nhận được là người của Ngũ Đại Kiếm Phái đã dùng thủ đoạn để ám toán ông như trước đây đã từng ám hại Đơn Kiếm Đoạn Hồn. Sự việc đó phát sinh do Mai thúc thúc báo thù cho bằng hữu. Chỉ riêng hai việc đó cũng đủ làm cho Ngô Lăng Phong cảm động và tôn kính.
Trước đây có lần Ngô Lăng Phong theo phụ thân đến thăm Mai thúc thúc.
Tuy lúc đó còn nhỏ nhưng chàng vẫn nhớ rằng Mai thúc thúc đã đối xử với mình rất thương yêu và chiều chuộng. Chàng tin rằng những tin đồn không hay về Mai thúc thúc là do người của Ngũ Đại Kiếm Phái đặt ra để phần nào che dấu tội ác của mình.
Về sau, khi đã trở thành bằng hữu của Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong càng hiểu thêm về Thất Diệu Thần Quân và càng thêm bội phục.
Lúc này đứng trước Mai thúc thúc, Ngô Lăng Phong thấy ông chẳng chút nào giống lời đồn mà trái lại rất dễ thân thiện và đáng kính trọng. Chỉ cần hai câu nói đã làm cho Ngô Lăng Phong cảm động đến rơi nước mắt.
Mai Sơn Dân đoán biết tâm ý của Ngô Lăng Phong nên dịu dàng nói:

− Hài tử, phải vui lên mới được! Trước đây ta và phụ thân ngươi sát cánh bên nhau nhưng bây giờ xem ra ngươi và Tiệp nhi còn gắn bó khăng khít hơn. Đó là điều quan trọng nhất ...
Rồi ông cười hỏi:
− Hai ngươi lần này tất có việc quan trọng. Chỉ cần xem thần sắc ta có thể đoán ra các ngươi vừa vượt đường xa nghìn dặm tới đây!
Tân Tiệp biết rằng Mai thúc thúc đang khích dậy hùng chí của Ngô Lăng Phong, liền đáp:
− Tiệp nhi và Phong đại ca vừa mới từ Võ Đương tới đây!
Mai Sơn Dân cười nói:
− Mọi việc sẽ nói sau. Trước hết cần phải ăn uống đã!
Rồi ông tự tay xới cơm cho Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong.
Tân Tiệp vừa ăn uống vừa kể lại những điều đã trải qua từ khi từ giã Mai thúc thúc đến nay.
Ngô Lăng Phong càng lúc càng thêm hứng thú, bổ sung những chi tiết mà Tân Tiệp bỏ sót.
Khi nghe tới chuyện Mai Hương Kiếm bị Lệ Ngạc trộm mất, Mai Sơn Dân không nén nổi tức giận:
− Không ngờ hắn vô sỉ đến mức đó.
Tân Tiệp kể đến trận giao tranh với Kim Lỗ Ách ở Vô Vi Sảnh thì Mai Sơn Dân gật gù tỏ vẻ hài lòng.
Nguyên là tin tức đó đã truyền khắp giang hồ. Uy danh của Mai Hương Thần Kiếm không ai là không biết. Thất Diệu Thần Quân vốn hiếu thắng, nay có được truyền nhân đáng tự hào như thế thì hiển nhiên rất hài lòng.
Lúc này có thể khẳng định rằng ông dốc hết tâm huyết tài bồi cho Tân Tiệp đã không uổng phí và đó là điều an ủi rất lớn cho hoàn cảnh cô đơn và tàn phế của ông.
Khi nghe Tân Tiệp kể tới cuộc chiến giữa Thế Ngoại Tam Tiên và Hằng Hà Tam Phật ở Tiểu Trấp Đảo và việc Vô Hận Sinh bị trúng độc thì Mai Sơn Dân rất kinh dị bởi trước đây chưa từng nghe nói Thiên Trúc có cao thủ đáng sợ như vậy.
Dùng bữa xong, ba người còn đàm luận mãi đến trưa.
Mai Sơn Dân rất hài lòng trước thành tựu của Tân Tiệp đã vượt cả niềm kỳ vọng của ông. Hơn nữa còn có Ngô Lăng Phong sát cánh thì Tân Tiệp thì có rất nhiều thuận lợi trong khi hành sự. Ông vuốt râu cười nói:
− Ngô hiền điệt cùng Tiệp nhi kết hợp hành khứ giang hồ là điều rất tốt.
Những kỳ duyên trong thiên hạ hầu hết đều rơi vào tay các ngươi.

Đó là thiên ý và cũng là điều để võ lâm không bị hủy vào tay bọn ác bá ... Đặc biệt là khinh công chép trong pho Phạn kinh nhất định là hết sức cao minh. Các ngươi hãy thi triển cho ta xem!
Tân Tiệp đưa mắt nhìn Ngô Lăng Phong ra hiệu. Ngô Lăng Phong liền đứng lên đi ra tiền viện thi triển khinh công vừa được Bình Phàm Thượng Nhân truyền thụ. Tuy chàng thi triển chưa được thành thực nhưng chỉ nhìn bộ pháp lướt đi như không chạm đất cũng đủ làm Mai Sơn Dân vô cùng thán phục. Ông khen rằng:
− Trước đây ta đã xem qua Tiệp nhi thi triển «Cật Ma Thần Bộ». Nay xem ra khinh công này còn ảo diệu hơn. Không ngờ võ học Thiên Trúc lại cao minh đến thế!
Nên biết Thất Diệu Thần Quân ngoài võ học uyên thâm, khinh công cũng rất thần diệu. Ông sáng tạo ra thân pháp «Ám Ảnh Phù Hương» cũng là một trong những tuyệt học trên võ lâm. Thế mà hôm nay tỏ ra thán phục khinh công của Thiên Trúc thì cũng đủ biết như thế nào rồi.
Tân Tiệp gật đầu nói:
− Bình Phàm Thượng Nhân cũng nhận xét như thế. Ông nói rằng «Cật Ma Thần Bộ» tuy cũng thần diệu nhưng tốc độ không nhanh bằng.
Mai Sơn Dân nó i thêm:
− Ngày trước ta có nghe nói rằng ở Thiên Trúc có một thứ võ học chí thượng nhưng chưa ai biết uy lực thế nào vì không lưu truyền ở trung thổ. Nay xem ra lời đồn quả không sai.
Chờ cho Ngô Lăng Phong thi triển hết khinh công, Tân Tiệp nhìn Mai Sơn Dân nói:
− Lần này Tiệp nhi cùng Ngô đại ca tới đây là muốn Mai thúc thúc làm chủ chuyện này ...
Mai Sơn Dân từ lâu đã chờ câu nói đó, liền cười nói:
− Rất tốt! Các ngươi vẫn không quên lũ vô dụng chúng ta ... Công án mười mấy năm trước cũng đã đến lúc kết thúc rồi!
Giọng ông trầm hẳn xuống, vừa cảm động vừa mang đầy hoài vọng. Chỉ cần nhìn thần tình của ông cũng đủ biết thời gian qua ông đã mong mỏi ngày này đến thế nào.
Tân Tiệp nói:
− Trên đường Tiệp nhi và Ngô đại ca đã đến Không Động và Võ Đương, gởi thiệp hẹn Xích Dương Đạo Trưởng và Lệ Ngạc đúng nửa đêm rằm sắp tới quyết đấu ở Ngũ Hoa Sơn. Xích Dương thì không sao, chỉ có Lệ Ngạc không biết đi đâu mất mấy tháng nay, không có ở Thanh Nguyên Quan, giang hồ cũng không ai biết ...

Mai Sơn Dân trầm ngâm nói:
− Lão tặc đó nếu đã quyết lãng tích giang hồ thì không nói, nếu không thì hắn nhất định sẽ y hẹn. Với thân phận của hắn thì quyết không thoái thác đâu.
Tân Tiệp lại nói:
− Mai thúc thúc, nơi đây cách Nga Mi không xa. Tiệp nhi muốn đến đó một chuyến, gởi cho lão Khổ Am một tấm thiếp.
Mai Sơn Dân không đáp, chỉ gật đầu.
Ngay hôm đó, Tân Tiệp cùng Ngô Lăng Phong tới Nga My. Với khinh công của hai người, chẳng những chỉ một ngày đã tới mà trong Tam Thanh Đạo Quan dù cao thủ như vân nhưng hai người vẫn ra vào tự do, không hề bị ai phát hiện.
Đặt phong thư ngay giữa điện môn xong, hai người rời khỏi núi Nga My.
Tân Tiệp bàn:
− Điểm Thương cách đây khá xa, nếu tới đó rồi quay về gặp Mai thúc thúc rồi lo đến Ngũ Hoa Sơn thì e là sẽ không kịp. Tiểu đệ thấy rằng nhất định Lệ Ngạc và Xích Dương lão tặc nhất định sẽ báo cho hắn biết. Chẳng cần chúng ta gởi thiệp hắn cũng sẽ tới.
Nói vậy nhưng trong tâm Tân Tiệp lại có hảo cảm với Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh. Lần trước khi động thủ với bọn Tả Sơn Song Hào và Nhiệm Trác Tuyên, chính Tạ Trường Khanh đã xuất thủ chặn không cho Thiên Thủ Kiếm Khách Lục Phương thừa cơ hội ám toán chàng. Hơn nữa chàng hiểu rõ Tạ Trường Khanh rất hối hận hành vi ám toán của mình năm xưa. Bởi vậy lần này chàng không muốn thách thức y và thầm mong rằng y đừng đến Ngũ Hoa Sơn.
Ngô Lăng Phong cũng đoán ra ý đồ của Tân Tiệp nên không phản đối.
Về lại Mân Giang, Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong mua một chiếc xe ngựa rồi cùng Mai Sơn Dân lên đường tới Ngũ Hoa Sơn.
Lộ trình khá xa, bây giờ đang giữa đông, qua rất nhiều nơi danh lam thắng cảnh. Nhưng cả ba người lòng chỉ nghĩ đến chuyện phục thù nên chẳng lòng nào ngắm cảnh trời mây sông nước.
Trên núi Điểm Thương hôm ấy có một trung niên hán tử dáng vẻ uy phong đứng trầm ngâm một mình, mắt nhìn ra quan lộ phía bên kia sườn núi. Trung niên hán tử đó chính là Chưởng môn phái Điểm Thương, Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh.
Hơn mười năm nay, nhất là sau Thái Sơn Kiếm Hội, Tạ Trường Khanh thường nhớ lại hành vi hèn hạ của mình đối với Thất Diệu Thần Quân mười năm trước ở Ngũ Hoa Sơn với lòng day dứt không

nguôi.
Tối qua, Kiếm Thần Lệ Ngạc đã phái người chuyển đến cho Tạ Trường Khanh một chiếc lệnh kỳ. Y biết rằng mối cừu hận mười năm trước nay sắp kết thúc.
Sự hối hận về hành vi thấp hèn năm xưa chẳng khác gì con độc xà tiềm ẩn trong lòng Tạ Trường Khanh, vò xé tâm can y, không lúc nào yên ...
Chợt thấy trên quan lộ phía bên kia đồi, một chiếc xe song mã phóng rất nhanh. Tạ Trường Khanh buồn rầu tự nhủ:
− Chỉ qua nửa đêm mai, tất cả sẽ kết thúc. Mối oán cừu, nỗi ân hận ... sẽ vĩnh viễn chấm dứt!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 45
Ngũ Hoa Sơn Tử Chiến

Mai là loài hoa đầu tiên báo hiệu mùa xuân, đâm nụ kết hoa ngay trong gió rét, một mình phô diễn sự diễm lệ của mình giữa tiết đông hàn.
Cách Côn Minh chưa đầy mười dặm, trên núi Ngũ Hoa Sơn hình như mai nở sớm hơn các nơi, vàng rực trong tuyết trắng, tỏa hương ngào ngạt ...
Ở hậu sơn, ngay trong sơn cốc sát vách đá dựng đứng cao vút tận tầng mây có một cây mai già, chắc đã hơn trăm tuổi, cành lá xù xì nhưng vẫn đâm cành tươi tốt đầy những nụ hoa vàng điểm tuyết lung linh ...
Tuyết đã ngừng rơi, bầu trời thanh tịnh. Vầng trăng tròn vạnh chầm chậm lên khỏi cánh rừng xa, tỏa ánh sáng bàng bạc xuống mặt đất đầy tuyết.
Hôm đó chính là đêm rằm.
Trăng lên gần tới đỉnh đầu, đã sắp nửa đêm ...
Dưới cây mai già, thấp thoáng có ba nhân ảnh đứng kề vai nhau bất động, không ai nói tiếng nào, phải để ý lắm mới nhận ra được họ.
Đứng giữa là một lão nhân đã vào tuổi cổ lai hy, chòm râu bạc phơ phất, đôi mắt sáng ngời nhưng rất lạnh lùng. Hai tay lão nhân chắp sau lưng, mình vận trường bào, dáng cao gầy, phong độ thanh thoát.
Đứng hai bên lão nhân là hai thiếu niên chừng hai mươi tuổi, diện mạo đều rất tuấn tú, kiếm mi tinh mục, lưng đeo trường kiếm, khí độ

hiên ngang.
Cả ba người đều chú mục về hướng cốc khẩu, chừng như đang chờ ai.
Thiếu niên bên tả chợt lên tiếng nhưng thanh âm vẫn chưa đủ làm khuấy động không khí yên tĩnh:
− Bây giờ đã nửa đêm, làm sao ...
Thiếu niên đứng bên hữu ngắt lời:
− Tiệp đệ đừng sốt ruột! Mấy nhân vật đó danh đầu không nhỏ, chẳng đến nỗi chịu mất mặt mà tránh đi, không tới đâu!
Có thể đoán hai thiếu niên đó là Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong, còn lão nhân chính là Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân.
Tuy nói vậy nhưng Ngô Lăng Phong vẫn không khỏi nôn nóng, mắt vẫn đăm đăm nhìn ra phía cốc khẩu, vẻ mặt đanh lại, trông rất đáng sợ.
Trong ba người có lẽ Mai Sơn Dân là người nôn nóng hơn cả.
Hơn mười năm trước, cũng nơi này, tiết trời cũng lạnh giá thế này, chính ông đã mời năm vị Chưởng môn trong Ngũ Đại Kiếm Phái đến để rửa thù cho bằng hữu là Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân đã bị chúng dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán. Và rồi chính ông cũng bị chúng ám toán. Bấy giờ chỉ một mình Chưởng môn nhân phái Côn Lôn là Lăng Không Bộ Hư Trác Đằng đã chết chỉ còn bốn người ...
Và chính Thất Diệu Thần Quân cũng bị bốn vị Chưởng môn nhân đó ám toán một cách hèn hạ.
“Mối thù mười mấy năm trước sắp được trả nhưng bọn tiểu nhân mạo xưng quân tử đó có tới không?”.
Chợt nhận thấy mình lo lắng một cách vô cớ, ông hít sâu vào một hơi, cảm thấy mùi hương thấm vào tận lồng ngực, tinh thần bỗng trở nên thư thái hơn.
Vào lúc đó, ở cốc khẩu có bóng người thấp thoáng, đi rất nhanh vào khe núi.
Dưới ánh trăng có thể nhận ra bọn họ gồm bốn người. Đến cách cây mai già chừng ba trượng thì cả bọn dừng lại. Một lão nhân đi trước đưa mắt nhìn quanh, lẩm bẩm:
− Hai tiểu tử đó lẽ nào không đến?
Có lẽ lão chưa phát hiện ra ba người đứng dưới gốc mai rậm lá.
Lão nhân khác tiếp lời:
− Trăng đã tới đỉnh đầu, lẽ ra chúng đã đến trước rồi mới phải ... Cứ chờ thêm một lúc nữa xem ...
Lão chưa dứt tiếng thì đã có tiếng trả lời:
− Không dám để chư vị chờ lâu. Chúng tôi đã cung hầu ở đây lâu rồi!

Lập tức hai thiếu niên từ gốc mai bước nhanh ra. Hiển nhiên là Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong. Còn bốn người vừa tới là bốn vị Chưởng môn trong Ngũ Đại Kiếm Phái gồm Kiếm Thần Lệ Ngạc của phái Không Động, Xích Dương Đạo Trưởng của phái Võ Đương, Khổ Am Thượng Nhân của phái Nga Mi và Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh của phái Điểm Thương.
Kiếm Thần Lệ Ngạc hơi bị bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của đối phương. Lão cố trấn tĩnh lại, cười khan nói:
− Khéo nói ... khéo nói ...
Ngô Lăng Phong mắt đỏ ngầu, quát:
− Không nhiều lời, động thủ thôi!
Chàng bản tính vốn thiện lương, rất ít khi cộc cằn thô lỗ. Bây giờ đứng trước kẻ đại thù, chàng không nén được căm hờn nên tỏ thái độ khác hẳn ngày thường.
Kiếm Thần Lệ Ngạc là kẻ lão luyện, thấy Ngô Lăng Phong không trấn tĩnh được thì lại càng muốn chọc giận thêm. Lão liền cười hô hô nói:
− Tiểu tử họ Ngô kia. Giữa chúng ta có mối cừu hận như trời biển. Dù ngươi không tìm đến thượng môn thì chúng ta cũng tìm ngươi. Can gì mà vội?
Xích Dương Đạo Trưởng tiếp lời:
− Ngô thí chủ đừng nên sốt sắng quá! Hậu duệ của Đơn Kiếm Đoạn Hồn và Thất Diệu Thần Quân đã có thiếp mời, chúng tôi đâu dám trái lệnh? Hắc hắc ...
Khổ Am đạo hữu, bần đạo nói vậy đúng chứ?
Khổ Am Thượng Nhân lặng lẽ gật đầu. Chỉ riêng Tạ Trường Khanh là đứng phía sau, cách một quãng, vẻ mặt lãnh đạm, không tỏ thái độ gì đối với lời khiêu khích của ba kẻ đồng hành.
Tân Tiệp trầm ngâm một lúc rồi nói:
− Tại hạ không biết tự lượng sức, cả gan gởi thiếp mời các vị Chưởng môn tới đây mục đích là lãnh giáo thần công. Các vị phải vượt đường xa giữa tiết đông hàn thế này, tại hạ không khỏi áy náy. Nhưng các vị đều là nhất đại tôn sư, chắc rằng không đến nỗi chấp nhặt chuyện đó ...
Chàng biết ba lão tặc rắp tâm khích cho Ngô Lăng Phong nổi giận mà không giữ được bình tĩnh nên dùng ngôn từ khách sáo để đối phương dẹp bỏ ý định kia. Kỳ thực ai chẳng nhận ra ý châm biếm trong những lời cung kính đó.
Kiếm Thần Lệ Ngạc cười to đáp:
− Khéo nói ... khéo nói! Chúng ta vốn đã quen thuộc với cảnh vật ở đây. Có thể coi là đã quyến luyến với rừng mai nở sớm ở Ngũ Hoa

Sơn này rồi, có gì phiền đâu? Tân thiếu hiệp là truyền nhân của Thất Diệu Thần Quân, tất không phải là tục nhân nên chọn đúng nơi này quả là thật tuyệt hết sức!
Hắn nói câu đó với ý quá rõ, gợi chuyện mười năm trước Thất Diệu Thần Quân bị sát hại để khiêu khích đối phương, đồng thời cũng ám chỉ phe mình vẫn là người chiến thắng để trấn an đồng bọn.
Ngô Lăng Phong không nén nổi, nghiến răng quát:
− Họ Lệ kia! Bớt những câu rỗng tuếch đó đi. Đời ngươi chuyên gây tội ác, là kẻ lòng dạ thâm độc, gian trá nhưng đi đâu cũng mạo xưng mình là quân tử.
Hôm nay tử kỳ của ngươi đã tới ...
Lệ Ngạc ngắt lời:
− Tiểu tử họ Ngô, ngươi sao huênh hoang sớm vậy chứ? Có bản lĩnh kinh nhân thế nào cũng phải đợi lúc giao tranh mới biết ai chết bởi tay ai ...
Rồi lão bước sang bên trái mấy bước, đến giữa khoảng trống chu vi ba bốn trượng, nói:
− Nào đến đây! Lệ mỗ xin được thỉnh giáo bản lĩnh của hai vị truyền nhân của Thất Diệu Thần Quân và Đơn Kiếm Đoạn Hồn.
Xích Dương đạo trưởng lập tức bước theo. Tiếp theo là Khổ Am Thượng Nhân. Riêng Tạ Trường Khanh không được hào hứng cho lắm, trầm mặc như đang suy tư điều gì.
Bên này Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong cũng không chậm trễ, bước ra đứng đối diện với bốn người kia.
Bốn Chưởng môn nhân vẫn chưa phát hiện ra Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân đang đứng dưới gốc mai già cách đó chỉ vài trượng. Ông không muốn xuất diện đối mặt với bọn người kia, chỉ đưa mắt lạnh lùng khinh thị nhìn những kẻ ngày xưa đã ám toán mình, cố nén cơn phẫn uất.
Đột nhiên Mai Sơn Dân chú ý đến bộ mặt hốc hác của một trung niên hán tử. Ông suýt kêu lên vì kinh ngạc. Dung mạo của ba người kia thì Mai Sơn Dân chẳng lạ gì vì nó đã in sâu vào tiềm thức ông cùng với lòng thù hận. Ông nhớ rất rõ ngày xưa kẻ đã xuất thủ ám toán mình. Lúc đó Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh mới chỉ là một Chưởng môn nhân hai mươi tuổi, nét mặt rất tuấn tú. Chẳng lẽ trung niên hán tử nét mặt khắc khổ, hốc hác này chính là thiếu niên tuấn mỹ năm xưa?
Là Chưởng môn của một trong Ngũ Đại Kiếm Phái, danh vọng, địa vị không phải nhỏ, điều gì đã khiến hắn thay đổi thành kẻ tàn tạ đến như vậy?

Mai Sơn Dân nhận ra vẻ thất thần, thái độ bàng quan, thậm chí chán chường của Tạ Trường Khanh. Ông chợt nhớ đến lời kể của Tân Tiệp khi chàng giả trang làm Thất Diệu Thần Quân đấu với bốn tên trong Quan Trung Cửu Hào.
Chính Tạ Trường Khanh đã xuất thủ ngăn cản, không để tên phản môn Lục Phương ám toán Tân Tiệp. Như vậy, chỉ có cách giải thích rằng bấy lâu nay Tạ Trường Khanh bị nỗi hối hận dày vò nên mới tàn tạ đến thế ...
Trong trường đấu, cả sáu người đều đã xuất binh khí cầm tay, chuẩn bị xuất thủ. Bốn tên Chưởng môn vẫn triển khai kiếm trận mà Mai Sơn Dân đã một lần phá giải.
Kiếm Thần Lệ Ngạc cười nói:
− Chư vị! Hậu bối của cố nhân đã thỉnh chúng ta đến đây, lẽ nào chúng ta không gắng sức để lớp hậu bối chê cười?
Dứt lời, lão vung kiếm tấn công. Xích Dương Đạo Trưởng, Khổ Am Thượng Nhân và Tạ Trường Khanh cũng xuất chiêu phát động kiếm trận.
Chỉ chớp mắt, hai thiếu niên đã bị vây vào giữa trận.
Song phương đều biết đây là trận chiến sinh tử nên vừa xuất thủ là lập tức dùng kỳ chiêu dị thức công kích ngay, không sám sơ suất, thinh thị.
Một cuộc chiến kinh tâm động phách, trên giang hồ hiếm nghe hiếm thấy đã bắt đầu.
Vốn đã được mệnh danh là Ngũ Đại Kiếm Phái, lại được bốn vị Chưởng môn liên thủ nên trận thức uy mãnh vô cùng. Nói rằng trên võ lâm hiếm nghe hiếm thấy quả không sai chút nào!
Tân Tiệp thi triển «Cù Chi Kiếm Pháp», thỉnh thoảng kết hợp với «Đại Diễn Thần Kiếm» tuyệt luân cùng «Đoạn Hồn Kiếm» của Ngô Lăng Phong tạo nên uy lực kinh nhân. Kiếm trận dù tinh kỳ ảo diệu, biến hóa thế nào cũng không sao công vào nổi.
Tân Tiệp vừa bình tĩnh đối phó với kiếm trận vừa cười khinh bỉ nói:
− Lệ Ngạc! Không ngờ đường đường là một Chưởng môn nhân, tự xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm mà lại hèn hạ lấy trộm kiếm của người khác. Thật là không còn biết sĩ diện là gì nữa ...
Thì ra khi vừa xuất kiếm, chàng đã nhận ra Kiếm Thần Lệ Ngạc không chút ngượng ngùng, dùng ngay thanh Mai Hương Kiếm của mình. Chỉ là hắn vừa xuất kiếm thì tấn công ngay, ý chừng không để đối phương nhận ra.
Quả thật không những Lệ Ngạc dùng Mai Hương Kiếm đối địch mà sau lưng hắn còn mang thêm cả thanh Ỷ Hồng nữa. Lệ Ngạc vừa

xuất chiêu vừa trơ tráo hỏi:
− Tiểu tử, ngươi có dám tiếp chiêu không?
Dứt lời, lão chém thẳng vào một kiếm.
Ngô Lăng Phong đã biết chuyện này, lo kiếm của Tân Tiệp không đủ sức đối phó với Mai Hương Kiếm nên liền vung Đoạn Hồn Kiếm đối địch.
«Choang!» một âm thanh thôi tim lại cốt vang lên cùng một đốm lửa chói lòa.
Tân Tiệp sợ rằng đối phương thừa thế tấn công nên xuất liền tám kiếm công vào những chỗ khác, đẩy lùi kiếm trận.
Cả Lệ Ngạc lẫn Ngô Lăng Phong đều lùi về hai bước, thấy cánh tay tê đi, thầm kinh hãi trước công lực của đối phương.
Kiếm trận chỉ bị đẩy lùi chốc lát, lại tiếp tục triển khai thế bao vây.
Cả sáu cao thủ đều có công lực cái thế, kiếm thuật tuyệt luân, chỉ chốc lát đã qua ba bốn chục chiêu. Kiếm khí như bão táp, kiếm ảnh chói lòa làm nhạt cả ánh trăng rằm. Thỉnh thoảng lại vang lên những âm thanh chát chúa, nghe đinh tai nhức óc.
Trong bốn vị Chưởng môn thì chỉ có Lệ Ngạc và Xích Dương Đạo Trưởng là điên cuồng công kích còn Khổ Am Thượng Nhân và Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh thì rất ít công, chỉ giữ vững trận thế mà thôi.
Kiếm Thần Lệ Ngạc không hổ danh là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, kiếm thuật đã lợi hại lại còn thêm Mai Hương Kiếm sắc bén vô song khiến cho Ngô Lăng Phong đối phó hết sức vất vả, Lệ Ngạc hiểu rằng trong cuộc chiến hôm nay, thắng thua thế nào rất khó phân định, thấy thái độ của Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh lại càng bất mãn. Do đó muốn giữ mạng sống, hắn chỉ biết cùng Xích Dương Đạo Trưởng đem hết bản lĩnh, điên cuồng công kích, quyết hạ địch nhân trong thời gian ngắn nhất. Bởi thế Lệ Ngạc tận lực phát huy uy thế về binh khí, đồng thời liên tục xuất sát chiêu.
Nhưng phải thừa nhận là kiếm thuật của đối phương tinh diệu hơn. Dù Tam Tuyệt Kiếm Pháp của Lệ Ngạc lừng danh võ lâm nhưng đều bị Ngô Lăng Phong và Tân Tiệp dễ dàng hóa giải.
Qua chừng trăm chiêu, Lệ Ngạc cảm thấy áp lực đối với mình mỗi lúc một tăng thêm nên đã có phần nao núng.
Nguyên là Xích Dương Đạo Trưởng giống như con chim phải tên sợ cành cong. Lão đã một lần suýt chết dưới kiếm của Ngô Lăng Phong nên mặc dù công hay thủ, lòng vẫn thầm lo nên không thể phát huy hết uy lực.
Kiếm Thần Lệ Ngạc bị áp lực dồn vào, không cần nhìn cũng hiểu

ngay tình thế. Lão liền lên tiếng kích thích tinh thần của đồng bọn:
− Tạ thế huynh, Khổ Am huynh, thành bại gì là ở cuộc chiến này đấy!
Xích Dương Đạo Trưởng tuy có phần sợ nhưng hiểu rằng sinh tử là phụ thuộc vào cuộc chiến tối hậu này. Nghe Lệ Ngạc nói như vậy, lòng thầm hối hận vì sự thiếu kiên quyết của mình. Lập tức lão xuất chiêu lấy lại thế công, đề mạnh một hơi chân khí, thi triển «Hoành phi trường giang» đâm vào Tiểu Phúc của Tân Tiệp.
Kiếm Thần Lệ Ngạc biết lời khích của mình đã có tác dụng, cùng phối hợp với Xích Dương Đạo Trưởng xuất chiêu «Kiếm chỉ thiên đình» đâm vào vai tả Ngô Lăng Phong.
Tân Tiệp đã từng lĩnh giáo kiếm trận ở Thái Sơn nên biết không dễ gì đối phó. Nếu không tìm cách thoát ra khỏi trận thì sớm muộn gì cũng trúng phải loạn kiếm mà thọ thương. Hơn nữa Ngô Lăng Phong còn ít kinh nghiệm đối địch, không thể nói trước rằng sẽ đối phó được hết những quỷ kế của đối phương.
Chàng biết rằng nếu đơn đả độc đấu thì với công lực và kiếm thuật của mình có thể thắng bất cứ người nào trong bốn địch nhân nhưng nếu cứ bị vây mãi trong trận thì không thể phát huy được uy lực.
Chàng xuất một chiêu «Hoành phi độ giang» hóa giải hiểm chiêu của Xích Dương Đạo Trưởng rồi thừa thế dấn lên.
Nhưng Xích Dương Đạo Trưởng chỉ lùi nửa bước, chân đạp Trung Quan rồi vung kiếm tiếp chiêu.
Tân Tiệp hơi sững người lại vì ngạc nhiên rồi hừ một tiếng, trường kiếm quét một vòng rồi đâm thẳng vào Khúc Trì huyệt của đối phương.
Nào ngờ Xích Dương Đạo Trưởng đã có chủ ý. Kiếm vừa rồi chỉ là hư chiêu nên vừa phát ra đã thu ngay về. Kiếm thế của Tân Tiệp vẫn theo đà đâm tới.
Kiếm trận vốn rất nhiều biến hóa. Xích Dương Đạo Trưởng vừa thu chiêu thì Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh đã công vào, điểm tới bốn năm kiếm liền.
Tạ Trường Khanh vốn thủ mà ít công nhưng khi kiếm trận phát động công thế thì tất phải tuân theo quy tắc biến hóa của nó, mỗi người đều phải tuân theo quy luật thì uy lực của kiếm trận mới tăng lên gấp bội. Đó là điểm lợi hại của kiếm trận.
Tân Tiệp kinh hãi vội vàng thu kiếm biến chiêu, dùng chiêu «Xung thiên nhi khởi», trường kiếm vạch một vòng từ tả qua hữu. Chỉ nghe «coong coong» mấy tiếng liền, hai thanh kiếm của Tân Tiệp và Tạ Trường Khanh tiếp nhau phát ra cả chuỗi âm thanh vang dội.
Tạ Trường Khanh tuy không muốn động thủ với Tân, Ngô hai người,

xuất thủ chỉ là bất đắc dĩ nhưng dần dần cuộc chiến đã cuốn hút y. Đến lúc này chừng như đã say máu, Lạc Anh Kiếm bắt đầu phát huy uy lực.
Ngô Lăng Phong thấy Tân Tiệp chợt lùi về phòng thủ thì không dám chậm trễ tăng cường công kích để cân bằng thế trận. Ngô Lăng Phong xuất liền mấy chiêu «Ngũ quỷ chiêu hồn», «Di hồn đoạt mệnh» trong «Đoạn Hồn Kiếm Pháp».
công liền mười mấy kiếm.
Kiếm Thần Lệ Ngạc qua mấy lần tiếp chiêu đã biết công lực đối phương không tầm thường, nay thấy Ngô Lăng Phong công kích uy mãnh như thế thì không dám lơ là khinh suất, vội vàng thi triển «Tam Tuyệt Phi Thăng» hóa giải kỳ chiêu của đối phương.
Đến lúc này sáu nhân ảnh chờn vờn quần lấy nhau giữa kiếm trận, không còn phân biệt được đâu là địch, đâu là ta. Khoảng không mù mịt kiếm ảnh, không khí như sôi lên trong những loạt âm thanh tưởng từng không dứt.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong càng chiến đấu càng phối hợp nhịp nhàng hơn. Song kiếm tả xung hữu đột, uy lực càng lúc càng tăng. Kiếm trận của bốn Chưởng môn nhân cũng càng đánh càng nhanh, ngay cả Khổ Am Thượng Nhân và Tạ Trường Khanh tuy chẳng hào hứng gì thì nay cũng xuất chiêu loạn xạ như đã phát cuồng.
Trăng tà dần về phía Tây ...
Dưới gốc mai già, Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân cũng đang tập trung hết thần lực theo dõi cuộc đấu. Cuộc chiến đang đến giai đoạn khốc liệt nhất, chẳng còn ai để ý đến ông nữa. Mai Sơn Dân nhận thấy song phương không những đã vận hết bản lĩnh mà đang thi triển sát thủ.
Trong trường đấu, Ngô Lăng Phong xuất tuyệt học gia truyền với những chiêu «Ngũ quỷ đầu xoa», «Vô thường vấn lộ» kết hợp với kiếm của Tân Tiệp như linh xà phi vũ, khi cao khi thấp, lạnh lùng, lúc ra lúc hữu với những tuyệt chiêu «Lãnh mai phất diện», «Tác kinh mai diện». Song kiếm hợp bích đã chiếm thượng phong.
Bốn vị Chưởng Môn trước kiếm thế như vũ bão của đối phương thì không sao đương nổi, liên tiếp bị đánh dạt ra tới mấy trượng.
Tân Tiệp cười nói:
− Kiếm pháp của các đại danh môn tự xưng Ngũ Đại Kiếm Phái cũng chỉ đến thế là cùng.
Bốn vị Chưởng Môn trong Ngũ Đại Kiếm Phái xưa nay vẫn tự hào về huyền môn kiếm tông của mình, đâu thể cho đối phương buông lời cuồng ngạo như thế?

Nay Tân Tiệp tỏ ý khinh khi nhục mạ, cả bốn người đều sạm mặt đi vì tức giận.
Tạ Trường Khanh hừ một tiếng, lòng không phục, nghĩ thầm:
“Cho dù ngươi có bản lĩnh cao cường cũng không nên phát ngôn như thế!”.
Xích Dương Đạo Trưởng và Kiếm Thần Lệ Ngạc nộ khí xung thiên, đưa tay vẫy Khổ Am Thượng Nhân và Lạc Anh Kiếm cùng ồ ạt xông vào.
Nguyên trước đây bọn họ sáng tạo ra kiếm trận là dùng để đối phó với các cao thủ nên vừa có chiêu công kích vừa có chiêu phòng thủ. Trong đó có một chiêu đề phòng trường hợp xấu nhất là đối phương quá cao cường, không thể duy trì nổi, buộc phải liên thủ liều mạng với kết cục lưỡng bại câu thương. Lúc này bị Tân Tiệp khích nộ, cả bốn người không hẹn mà đồng nghĩ đến chiêu liều mạng đó.
Kiếm trận vốn đã lợi hại, lại được bốn vị Chưởng môn thi triển nên vô cùng lợi hại. Bởi thế trước nay chỉ có một lần phải dùng đến chiêu «Bát phương phong vũ» này lúc ở Thái Sơn.
Họ đều là những nhân vật lừng danh thiên hạ, bá chủ một phương, cho dù không thắng được thì cũng lâm tử bất phục. Trong cơn cuồng nộ, bốn Chưởng môn nhân đã liều chọn hạ sách này.
Chỉ thấy Kiếm Thần Lệ Ngạc giữ Mai Hương Kiếm ngang người bất động, còn ba người kia múa tít trường kiếm từ ba phía mãnh liệt công vào. Đó là tuyệt chiêu của họ gọi là «Cửu tử nhất sinh».
Kiếm ảnh dày đặc như tơ nhện, đan thành một màn thép dày đặc bức dần lên từng tấc một. Kiếm khí khiến người ta có cảm giác nghẹt thở.
Quả nhiên tình thế vô cùng nguy cấp. Nếu người trong trận quyết định công phá thì tất phải công vào bức tường thép dày đặc đó, chấp nhận đối chiêu.
Cho dù kiếm thuật siêu đẳng đến đâu cũng không sao tránh khỏi thọ thương giữa màn kiếm ảnh dày đặc đó. Và nếu không lùi thì cuối cùng bị đẩy vào khoảng không gian chật hẹp và bị loạn kiếm đâm vào.
Người sử kiếm trận đã tỏ rõ quyết tâm cảm tử.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong thấy vậy thì thất kinh khi nhìn xung quanh cả bốn phương tám hướng trùng trùng kiếm ảnh, bất cứ phương vị nào cũng bị uy hiếp. Hai người chẳng khác nào bị vây trong thiên la địa võng.
Ngô Lăng Phong chợt thét lên một tiếng. Đoạn Hồn Kiếm vạch nửa vòng như ánh chớp thi triển «Ngũ quỷ đoạn hồn» đâm xuôi chém

ngược, chớp mắt đã công xuất mười mấy kiếm.
Kiếm Thần Lệ Ngạc hừ một tiếng, Mai Hương Kiếm nhằm đúng mục tiêu phạt ngược lên.
Ngô Lăng Phong thấy vậy cho rằng đối phương lại chuẩn bị đấu nội lực liền vận công vào trường kiếm, chuẩn bị nghinh tiếp.
Nào ngờ Lệ Ngạc xuất kiếm chỉ là hư chiêu rồi biến thức rất nhanh.
Ngô Lăng Phong thiếu kinh nghiệm đối địch, vừa ngưng tụ công lực chuẩn bị tiếp chiêu thì Lệ Ngạc đã biến thức.
Ngay lập tức có đến ba thanh kiếm từ ba hướng khác nhau bổ xuống thanh Đoạn Hồn Kiếm.
Ba tiếng vang liên tiếp liền nhau tạo nên áp lực không sao tưởng tượng nổi.
Ngô Lăng Phong hổ khẩu tê đi, tưởng chừng Đoạn Hồn Kiếm thoát khỏi tay, cố vận hết nội lực mới giữ lại dược, vội vàng lùi về hai bước.
Tân Tiệp thấy vậy cả kinh, lập tức lướt tới xuất kiếm chặn đứng ba thanh kiếm đang thừa cơ công kích Ngô Lăng Phong rất gấp.
Tuy vậy Ngô Lăng Phong cũng bị trúng một kiếm rách cả một mảng áo ở sườn trái, chạm vào tới da thịt.
Giá như Tân Tiệp không kịp xuất kiếm cứu nguy thì Ngô Lăng Phong đã thọ thương bởi kiếm đó rồi.
Ngô Lăng Phong nghiến răng, tiếp tục vận công, thi triển một chiêu «Quỷ vương ba hỏa». Chỉ thấy lóe lên một đạo cầu vồng sáng lóa.
Tân Tiệp không thấy rõ Ngô Lăng Phong bị thương như thế nào nhưng thấy Ngô Lăng Phong lại phát kiếm ngay thì yên tâm hơn.
Trường kiếm biến chiêu, tiếp tục công vào địch nhân gần nhất. Đó là chiêu đầu tiên «Phương sinh bất tức» trong «Đại Diễn Thần Kiếm».
«Quỷ vương ba hỏa» của Ngô Lăng Phong là chiêu sát thủ nên vô cùng tàn độc.
Khi thấy Ngô Lăng Phong rơi vào hiểm cảnh, Kiếm Thần Lệ Ngạc xuất hư chiêu và ba người kia đắc thủ thì cũng là lúc kết thúc một chiêu «Cửu tử nhất sinh».
Xích Dương Đạo Trưởng xuất sát chiêu nhưng chưa đủ làm Ngô Lăng Phong thọ thương thì đã bị kiếm của Tân Tiệp bức lùi. Nay lại thấy Ngô Lăng Phong xuất chiêu lợi hại như thế thì không còn lòng dạ nào đối phó nữa, vội vàng thoái lui.
Tân Tiệp không chút chậm trễ, thi triển «Cật Ma Thần Bộ» tả xung hữu đột, bên này một kiếm, bên kia một kiếm, không ngại tiếp chiêu.
Trong tiếng thép tiếp nhau vang rền, đối phương thấy công lực của Tân Tiệp kinh nhân không sao đương nổi nên lùi về liên tục.

Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong vừa xuất tuyệt học đã giành được thế chủ động, song kiếm hợp bích càng phát huy ưu thế, quyết không bỏ lỡ cơ hội. Bốn vị Chưởng môn bị buộc phải lùi tới hai trượng, hoàn toàn rơi vào hạ phong.
Ngô Lăng Phong đã say máu, quát to:
− Các ngươi lại xông vào nữa đi!
Bốn vị Chưởng môn không đáp, đưa mắt căm hận và bất lực nhìn đối phương. Lệ Ngạc mắt vằn tia máu, cầm chắc Mai Hương Kiếm chậm rãi tiến vào.
Tân Tiệp không rời mắt khỏi thanh bảo kiếm trên tay đối phương, lòng sôi sục căm giận, quyết tâm trước hết phải đoạt lại thanh kiếm. Chàng cũng từ từ tiến thẳng tới trước mặt Kiếm Thần Lệ Ngạc ...
Cả Xích Dương Đạo Trưởng, Khổ Am Thượng Nhân và Tạ Trường Khanh cũng bước vào giữa trường đấu.
Tân Tiệp nhếch mép cười rồi thần tốc xuất kiếm.
Lệ Ngạc không chút chậm trễ, vung Mai Hương Kiếm lên tiếp chiêu.
Ngô Lăng Phong biết ý đồ của Tân Tiệp muốn đoạt lại bảo kiếm nên quyết ngăn cản không cho ba người kia xuất thủ. Ngô Lăng Phong chỉ kiếm nhằm vào Xích Dương đạo trưởng, đồng thời đưa mắt cảnh giới Khổ Am Thượng Nhân.
Xích Dương Đạo Trưởng lập tức nghênh chiến. Hai người vừa động thủ đã xuất tuyệt học, không cần phải ra chiêu thăm dò nữa vì đã giao thủ không phải một lần.
Ngô Lăng Phong chỉ có ý định ngăn cản, không để cho đối phương trợ lực cho Lệ Ngạc nên vừa đấu với Xích Dương Đạo Trưởng vừa xuất kiếm chặn Khổ Am Thượng Nhân. Phút chốc Ngô Lăng Phong đã cuốn hút cả hai lão vào cuộc chiến.
Bên này Tân Tiệp xuất chiêu «Phi các lưu chu» rồi chuyển sang «Vật hoán tinh di» ...
«Đại Diễn Thập thức» tuôn ra như như mây trôi nước chảy, chiêu thức tiếp liền, biến đổi vô tận.
Kiếm Thần Lệ Ngạc công lực không phải tầm thường nhưng thấy đối phương kiếm pháp thần kỳ như vậy thì cũng thất kinh biến sắc.
Kiếm pháp đang như rồng cuốn, Tân Tiệp bỗng thét to một tiếng, trường kiếm đâm thẳng tới ngực đối phương. Chiêu này trông bề ngoài không có gì biến hóa nhưng lại hàm chứa chiêu thức sát thủ, không dễ đối phó.
Kiếm Thần Lệ Ngạc dày dạn kinh nghiệm, đương nhiên biết rõ điều này.
Lão cũng hét to một tiếng, vung Mai Hương Kiếm lên tiếp chiêu.

Tân Tiệp vốn đã có chủ ý, tả chưởng đã vận tám thành công lực, nhằm sườn trái đối phương đánh sang, đồng thời hữu chưởng vẫn giữ nguyên chiêu thức, vận hấp lực vào lưỡi kiếm.
Kiếm Thần Lệ Ngạc bị chưởng phong bất ngờ công kích vội nhảy lui nhưng thanh kiếm đã bị hấp lực của Tân Tiệp giữ lại nên chỉ lui được nửa bước. Tả chưởng của lão đành phái vung ra giải nguy.
«Bình!» Song chưởng tiếp nhau phát ra âm thanh trầm đục.
Tân Tiệp bỗng cảm thấy một luồng kình lực cực mạnh khiến cho cả cánh tay tê đi. Chàng vô cùng hoang mang, vội thu lực đạo ở tay hữu về.
Ngay đó, hai thanh kiếm rời nhau ra. Tân Tiệp bị cả luồng nội lực của mình lẫn ngoại lực của Lệ Ngạc làm bắn lên cao tới hơn trượng.
Chàng vô cùng kinh hãi, không sao ngờ được rằng Kiếm Thần Lệ Ngạc lại có công lực kinh nhân như thế.
Kiếm Thần Lệ Ngạc phát một tràng cười man rợ, Mai Hương Kiếm chếch lên nhằm vào Tân Tiệp đang lơ lửng trên cao, bụng thầm mừng, chắc chắn rằng Tân Tiệp không thể thoát chết.

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 46
Rửa Sạch Cừu Hận

Tân Tiệp gầm lên một tiếng, trong lúc nguy cấp đã thi triển «Cật Ma Thần Bộ». Thân ảnh Tân Tiệp lập tức dừng lại giữa từng không, vận đủ công lực triển khai chiêu thức nhằm Mai Hương Kiếm chém xuống.
Nói thì chậm, diễn biến lúc ấy lại rất nhanh. Tất cả chỉ trong chớp mắt.
Tân Tiệp hét to một tiếng, đề một hơi chân khí. Kiếm vừa xuất ra hóa giải kiếm chiêu của đối phương tả thủ cùng lúc đánh xuống một chưởng!
Kiếm Thần Lệ Ngạc đang mừng thầm vì Tân Tiệp cho dù có phép thần thông cũng không thoát được hiểm cảnh. Thế nhưng lão không ngờ thân pháp của Tân Tiệp lại thần kỳ đến thế. Lệ Ngạc còn đang hoang mang, chưa kịp biến chiêu thì kiếm của Tân Tiệp đã chém xuống. Lão chỉ còn biết nghiến răng giữ chặt thanh kiếm, đồng thời tả thủ vội vận công tiếp chưởng của đối phương.
Nào ngờ Tân Tiệp quyết chí đoạt lại Mai Hương Kiếm, tả chưởng chỉ

là hư chiêu. Chàng lách mình sang trái, đáp xuống đất né tránh chưởng lực của đối phương, đồng thời vận mười hai thành công lực vào tay phải, áp sát vào thanh Mai Hương Kiếm đang lướt tới trước mặt.
Có thần binh trong tay, Tân Tiệp hào khí bốc cao ngàn trượng, hú dài một tiếng, chỉ kiếm thẳng mặt Lệ Ngạc nói:
− Quân ti tiện. Bây giờ thì tử kỳ của ngươi đã điểm!
Sự sống còn khiến Lệ Ngạc trấn tĩnh lại ngay. Lão vội lùi nhanh một bước, rút nhanh Ỷ Hồng Kiếm cầm tay, chuẩn bị đối địch. Động tác xuất kiếm của lão nhanh đến siêu phàm.
Nhưng Tân Tiệp còn nhanh hơn. Chỉ thấy một ánh hàn quang lóe lên.
Lệ Ngạc chưa kịp đón đỡ đành cúi người tránh chiêu. Chỉ nghe «xoẹt» một tiếng, búi tóc của lão đã bị Mai Hương Kiếm chém đứt gọn.
Nhưng Kiếm Thần Lệ Ngạc phản kích cực nhanh. Lão bất chấp búi tóc bị chém đứt, vung Ỷ Hồng Kiếm nhằm vai trái Tân Tiệp đâm sang.
Tân Tiệp không kịp rút kiếm về đối phó, chỉ còn biết lách mình sang tránh hiểm chiêu. Vai áo bị trúng kiếm rách một mảng dài.
Tân Tiệp kinh hãi đến toát mồ hôi. Nếu chàng dịch thân chậm một chút là đã bị trọng thương. Tân Tiệp lạnh lùng nói:
− Xem ra họ Lệ ngươi ẩn tàng không ít tuyệt học. Có bản lĩnh gì cứ việc thi thố ra đi!
Tân Tiệp nói thế cũng thật tình. Chàng không bất ngờ vì chiêu kiếm vừa rồi của đối phương mà chỉ ngạc nhiên vì chàng không ngờ nội công của Lệ Ngạc thâm hậu đến thế.
Tân Tiệp không biết rằng Kiếm Thần Lệ Ngạc sau khi tình cờ tìm được pho «Thượng Thanh Khí Công» thì lập tức bế quan khổ luyện. Hôm Gia Cát Minh đem tấm thiếp của Tân Tiệp đến thì cũng là lúc Lệ Ngạc đã luyện thành tâm pháp thượng thừa. Lão lập tức sai người mang thiếp đến cho Tạ Trường Khanh và Khổ Am Thượng Nhân. Riêng Xích Dương Đạo Trưởng ở Võ Đương, vì có mối hiềm khích giữa hai phái và Lệ Ngạc tin rằng Xích Dương Đạo Trưởng nhất định cũng có thiếp mời nên không cho người tới Võ Đương.
Không thể tránh được cuộc đối đầu sinh tử mà Lệ Ngạc biết rằng công lực, võ học và kiếm thuật không thể thắng được đối phương nên lão đã ẩn giấu «Thượng Thanh Khí Công» cho âm mưu tối hậu. Quả nhiên lão đã có thể thành công nếu Tân Tiệp không có «Cật Ma Thần Bộ» cái thế.

Chiêu kiếm vừa rồi đâm sượt qua vai Tân Tiệp cũng nhờ Lệ Ngạc vận «Thượng Thanh Khí Công» truyền vào. Tuyệt học của tiền nhân quả nhiên là ảo diệu không lường.
Hai lần tưởng đã có thể lấy mạng Tân Tiệp, nào ngờ chàng vẫn thoát chết trong gang tấc, Lệ Ngạc nộ khí xung thiên, không thèm trả lời, xuất Ỷ Hồng Kiếm tấn công tới tấp.
Tân Tiệp cười nhạt nói:
− Tên họ Lệ! Chú ý!
Dứt lời, chàng vung Mai Hương Kiếm vạch một đường sáng rực, bắt đầu phản công. Lần này Tân Tiệp không còn kiêng kỵ gì nữa, vừa thi triển «Cật Ma Thần Bộ» vừa triển khai «Đại Diễn Thần Kiếm». Thân ảnh Tân Tiệp thoắt ẩn thoắt hiện, khi trước khi sau, kiếm thế lúc trái lúc phải, nguy hại vô cùng.
Bên kia, Ngô Lăng Phong biết thời cơ đã đến, Đoạn Hồn Kiếm phát huy cực điểm phối hợp với khinh công Thiên Trúc càng tăng uy lực gấp bội, làm cho cả Xích Dương Đạo Trưởng, Khổ Am Thượng Nhân và Tạ Trường Khanh phải dốc tận lực mà không sao giành ưu thế được.
Như vậy ở cả hai trận chiến, Ngũ Đại Kiếm Phái đều ở thế hạ phong, đem hết sức chống đỡ mới khỏi bại, còn nói gì xuất thủ ứng cứu nhau. Đến lúc này thì bốn vị Chưởng môn biết rằng cuộc chiến hôm nay lành ít dữ nhiều.
Tân Tiệp càng đánh càng hăng, chỉ sau hai ba mươi chiêu đã hoàn toàn áp đảo Lệ Ngạc.
Chợt nghe «coong» một tiếng, hai thanh bảo kiếm chạm vào nhau nổ lên như tiếng sét. Thanh Ỷ Hồng Kiếm rời khỏi tay Lệ Ngạc bay đi. Nhưng lão không hề nao núng, lập tức vận «Thượng Thanh Khí Công» với mười thành công lực đánh ra một chưởng.
Tân Tiệp cũng vứt kiếm cắm phập xuống đất, hữu chưởng vận «Không Không Chưởng Pháp» được Bình Phàm Thượng Nhân truyền thụ vừa phát vừa thu, dùng hấp lực giữ chặt chưởng tâm đối phương, chấp nhận đấu nội lực.
Kiếm Thần Lệ Ngạc cũng có ý đó vì tin rằng «Thượng Thanh Khí Công» của Nhất Thanh Đạo Nhân trăm năm trước xưng bá võ lâm có thể thắng được Tân Tiệp là một tiểu tử chỉ mới có mười mấy năm luyện võ công.
Ngô Lăng Phong vẫn phát huynh ưu thế, thấy Tân Tiệp đã đấu nội lực với Lệ Ngạc thì càng phát huy thế công, buộc ba đấu thủ phải lùi xa hai người để đảm bảo an toàn cho Tân Tiệp.
Chỉ một lúc sau, cuộc đấu nội lực đã phân yếu nhược. «Thượng

Thanh Khí Công» tuy là thần công nhưng không thể địch nổi «Không Không Chưởng Pháp».
của Bình Phàm Thượng Nhân.
Ngoài ra, Kiếm Thần Lệ Ngạc cho rằng mình khổ luyện ba bốn chục năm, nhất định hơn hẳn đối phương mới hai mươi tuổi. Nhưng lão không biết rằng Tân Tiệp đã được Bình Phàm Thượng Nhân truyền cho sáu mươi năm công lực, hiện tại công lực của chàng còn cao hơn Lệ Ngạc mấy bậc. Kiếm Thần Lệ Ngạc bại thế đã rõ, người dần dần ngã ra sau.
Khổ Am Thượng Nhân và Xích Dương Đạo Trưởng hiểu quá rõ tình hình trước mắt. Chỉ cần một chút nữa thôi là Lệ Ngạc sẽ bị chấn vỡ tâm mạch mà chết.
Lúc đó Tân Tiệp tham gia vào cuộc chiến thì tính mạng ba người còn lại cũng không thể duy trì được lâu. Nếu không giải cứu cho Kiếm Thần Lệ Ngạc thì tình cảnh của cả bốn người đều hoàn toàn tuyệt vọng.
Đột nhiên Xích Dương Đạo Trưởng và Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh cố hết sức bình sinh hợp kiếm công kích, bức lùi được Ngô Lăng Phong. Khổ Am Thượng Nhân chớp thời cơ lao vút đi ...
Ngô Lăng Phong cả kinh nhưng không kịp xuất kiếm ngăn cản. Hơn nữa Xích Dương Đạo Trưởng và Tạ Trường Khanh thì cứ bám riết lấy Ngô Lăng Phong.
Khổ Am Thượng Nhân vừa thoát ra được thì đã lao đến sau lưng Lệ Ngạc, đặt bàn tay vào hậu tâm lão truyền nội lực sang.
Kiếm Thần Lệ Ngạc lúc này gần như kiệt lực, sắp ngã xuống thì được Khổ Am Thượng Nhân kịp thời trợ lực. Lệ Ngạc toàn thân giật mạnh một cái, nội lực của Khổ Am Thượng Nhân dồn vào đã tạo ngay được thế quân bình.
Tân Tiệp đang thắng thế, thấy Khổ Am Thượng Nhân lao tới thì tay trái đã chuẩn bị vung kiếm đối phó. Nhưng thấy Khổ Am Thượng Nhân đã bỏ kiếm, đặt chưởng vào hậu tâm Lệ Ngạc thì chàng biết đối phương chỉ truyền nội lực chứ không phải ám toán nên chàng gia tăng chân khí, chuẩn bị đối phó.
Công lực của Khổ Am Thượng Nhân thật phi phàm. Tân Tiệp lập tức thấy tay mình bật lại, trầm hẳn xuống. Chàng liền vận đủ mười hai thành «Không Không Chưởng Pháp» kháng cự lại.
Ngô Lăng Phong để ý thấy Tân Tiệp chưa có dấu hiệu bại thế nhưng để dề phóng đối phương lại giở quỷ kế nên vung kiếm tung ra chiêu sát thủ.
Kiếm trận đã bị phá vỡ, một mình Ngô Lăng Phong đối phó với hai

người thì không sợ áp lực như trước. Không ngờ lúc này Lạc Anh Kiếm lại nổi hào khí, bắt đầu xuất tuyệt chiêu, phối hợp cả «Thất Tuyệt Thân Pháp» và «Thất Tuyệt Kiếm Pháp» nên giữ được thế bình thủ.
Xích Dương Đạo Trưởng thấy cuộc chiến kéo dài thì không có lợi, chỉ còn cách loại trừ Tân Tiệp để dốc toàn lực thì mới có thể thắng được Ngô Lăng Phong mà thôi. Lão liền hét to một tiếng, xuất chiêu «Bôn điện nhập lôi» trong «Cửu Cung Thần Hành Kiếm Pháp» nhưng vừa công tới đã thu chiêu nhảy ra khỏi vòng chiến.
Ngô Lăng Phong hiểu ngay ý đồ hèn hạ của Xích Dương Đạo Trưởng, lợi dụng lúc Tân Tiệp đang dốc toàn lực đối chưởng để hạ độc thủ. Chàng nghiến răng xuất một kiếm đánh lùi Tạ Trường Khanh rồi vung kiếm đuổi theo Xích Dương Đạo Trưởng. Ngô Lăng Phong xuất một kiếm nên phí mất một chút thời gian, khi quay lại đã thấy Xích Dương Đạo Trưởng đã lao đi ba trượng. Ngô Lăng Phong gầm lên một tiếng, thi triển bộ pháp Thiên Trúc lao đi như bay. Chỉ nhún mình một cái, Ngô Lăng Phong đã đuổi theo sát Xích Dương Đạo Trưởng.
Lão tặc đạo đang chạy bỗng cảm thấy tiếng gió rít sau lưng, lòng càng khẩn trương, gia tăng cước lực.
Tuy lão biết đối phương sẽ đuổi tới nhưng không ngờ khinh công của Ngô Lăng Phong lại siêu phàm đến vậy. Tuy lo lắng nhưng lúc này lão đã có sẵn chủ định, bất chấp nguy hiểm, quyết dùng tuyệt học trấn sơn mà đã lâu chưa sử dụng là «Càn Nguyên Chỉ» nhằm tử huyệt Tân Tiệp điểm tới ...
Tân Tiệp đang tập trung hết thần lực đối phó với cường địch. «Càn Nguyên Chỉ» lại có uy lực kinh nhân, xem ra chàng không còn khả năng phản kháng.
Ngô Lăng Phong quát to một tiếng, thân ảnh lao vút lên bằng một chiêu «Thiên mã hành không», nhảy qua đầu Xích Dương Đạo Trưởng, đồng thời phóng ra một cước.
Xích Dương Đạo Trưởng không ngờ Ngô Lăng Phong đã vượt qua đầu mình, đang định xuất chỉ ám toán Tân Tiệp thì thấy Ngô Lăng Phong phóng cước thẳng xuống diện môn. Lão tặc đạo vội thu hồi chỉ lực, dùng thuật «Phụng Điểm Đầu».
tránh được.
Ngô Lăng Phong vừa quay người đáp xuống đã vung kiếm tấn công Xích Dương Đạo Trưởng. Lúc đó thì Tạ Trường Khanh cũng đã đuổi kịp tới.
Tân Tiệp thấy Xích Dương Đạo Trưởng xuất chỉ, định đưa tả chưởng

nghênh tiếp thì thấy lão đã thu chỉ về. Tân Tiệp cười hô hô nói:
− Các vị Chưởng môn nhân! Căn cứ vào tình hình này thì tại hạ có thể hình dung rất rõ mười năm trước các vị đối phó công bình với Thất Diệu Thần Quân ra sao! Chỉ có điều khác là Ngô đại ca không có mặt và Tạ Chưởng môn hoàn thành kiệt tác nữa thôi.
Kiếm Thần Lệ Ngạc thừa lúc Tân Tiệp phân thân, tức tốc dốc toàn lực «Thượng Thanh Khí Công» đẩy sang.
Tân Tiệp cảm thấy nội lực đối phương bất ngờ tăng cường thì cũng gia thêm nội lực kháng cự, miệng vẫn cười nói như thường:
− «Thất Tuyệt Thủ Pháp» của Tạ Chưởng môn thì Thần Quân đã được lĩnh giáo. Quả nhiên là danh bất hư truyền!
Những lời cay độc lộ rõ ý châm biếm đó làm Tạ Trường Khanh hổ thẹn vô cùng, chẳng còn lòng dạ nào ứng chiến nữa.
Tình cảnh nhục nhã mười năm trước như hiện ra ngay trước mắt, vò xé tâm can y.
Lúc này đã có Tạ Trường Khanh đối phó với Ngô Lăng Phong, Xích Dương Đạo Trưởng lại nhảy khỏi vòng chiến, xuất chỉ điểm sang Tân Tiệp.
Tân Tiệp lấy một địch hai vẫn không hề tỏ ra kém sức, xuất luôn tả chưởng chống lại chỉ lực của Xích Dương đạo trưởng.
Tân Tiệp quả nhiên nói không sai. Nếu không có Ngô Lăng Phong thì Tạ Trường Khanh lại có thể dễ dàng dùng «Thất Tuyệt Thủ Pháp» kết liễu tính mạng đối phương ...
Nỗi nhục thế này thì không thể chịu thêm được nữa! Ba vị Chưởng môn khác thì có thể tiếp tục thực hiện thủ đoạn đê hèn đó chứ Tạ Trường Khanh thì không thể. Là một võ sĩ, thà chết ngay còn hơn chịu nỗi nhục bị giang hồ nguyền rủa.
Lạc Anh Kiếm Tạ Trường Khanh lùi về hai bước, cất giọng bi thảm nói:
− Tên họ Tân kia, ta vẫn nhớ còn nợ ngươi một mối huyết cừu! Ngoài ra còn có vị Ngô huynh đệ này nữa. Mười lăm năm trước, Đơn Kiếm Đoạn Hồn Ngô Chiếu Vân đã sát hại phụ thân ta ở Thiên Thân Bố. Mối cừu hận đó hãy coi như là chấm dứt. Tất cả từ nay xóa bỏ!
Dứt lời, Tạ Trường Khanh hoành ngang thanh kiếm vào cổ mình.
Ngô Lăng Phong không ngờ Tạ Trường Khanh lại có hành động như vậy, vội vàng lao tới, miệng hét to:
− Dừng tay!
Trong lúc nguy cấp Ngô Lăng Phong đề tụ nội lực vào trong tiếng hét nên mang âm hưởng rất lớn khiến mọi người đều dừng tay, ngoảnh lại nhìn.

Ngô Lăng Phong thi triển thân pháp Thiên Trúc lao tới rất nhanh, nhân lúc Tạ Trường Khanh còn đang sững người lại đã xuất chưởng đánh tạt thanh Lạc Anh Kiếm sang bên.
Tạ Trường Khanh cố giữ thanh kiếm, thở dài:
− Được lắm! Tên họ Ngô, ta như vậy ngươi vẫn chưa mãn ý sao?
Ngô Lăng Phong bối rối trả lời:
− Tạ Chưởng môn ... xin chớ hiểu lầm! Tôi ... tôi ...
Chàng vốn cư xử vụng về, nhất thời không sao bộc lộ được thành ý của mình nên cứ ấp úng mấy tiếng rồi không tiếp được nữa, mặt đỏ bừng lên.
Đột nhiên từ gốc mai già, một người từ từ bước ra, tiếp đó là âm thanh già nua cất lên:
− Tạ thế huynh, ngươi nhận ra lão phu chứ?
Tạ Trường Khanh nghe hỏi đến mình, vội vàng quay lại, lập tức trong lòng chấn động.
Không riêng gì Tạ Trường Khanh mà cả Kiếm Thần Lệ Ngạc, Xích Dương Đạo Trưởng và Khổ Am Thượng Nhân cũng giật mình quay nhìn lão nhân vừa xuất hiện. Cả bốn người nằm mộng cũng không ngờ được lão nhân đó là Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân, kẻ mà họ cho rằng đã bị mình lập kế tiêu diệt hơn mười năm trước tại nơi này.
Tạ Trường Khanh mặt xám ngoét đến mất hẳn huyết sắc, không thốt lên được tiếng nào. Ba người kia cũng chẳng hơn gì, họ như trông thấy quỷ hiện hồn trước mắt, đều thất hồn bạt vía.
Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân thong thả bước ra giữa đấu trường, nhìn Tạ Trường Khanh nói:
− Tạ thế huynh, người ta chẳng phải là thánh hiền, hơn nữa nhiều khi còn chịu tác động của ngoại nhân. Chỉ cần có thiện tâm thì mọi sai lầm đều có thể sửa được ...
Thất Diệu Thần Quân ngày xưa được giang hồ mệnh danh là Thất Diệu, văn võ toàn tài, cầm kỳ thi họa môn nào cũng giỏi. Ngay từ lần gặp đầu tiên, Tạ Trường Khanh đã bị tài hoa của đối phương chinh phục. Đó cũng là một lý do khiến y ngày đêm dằn vặt không yên. Cả Mai Sơn Dân cũng vậy, khi thấy Tạ Trường Khanh là một thiếu niên anh tuấn, tài hoa thì lòng cũng thầm yêu mến, không muốn đối phương bị cuốn vào cuộc chiến đầy thù hằn của mình nên mấy lần thuyết phục y nên đứng ngoài cuộc chiến.
Khi Mai Sơn Dân phá giải được kiếm trận, tiến hành đấu nội lực thì chính Mai Sơn Dân đã kiến nghị Tạ Trường Khanh làm nhân chứng. Nào ngờ Tạ Trường Khanh lại lợi dụng sự tín nhiệm đó mà ra tay ám

toán ...
Không có gì làm người ta ray rứt hơn là bội bạc lòng tin của người khác.
Nhưng mười mấy năm nay, Mai Sơn Dân khi nghĩ về hành động của Tạ Trường Khanh đã không ít lần tự hỏi:
− Nếu ta ở vào vị trí của hắn thì ta sẽ xử trí như thế nào?
Tuy một chỉ của Tạ Trường Khanh quyết định số phận của ông nhưng Thất Diệu Thần Quân vẫn suy xét từ nhiều khía cạnh và tìm cách tha thứ. Người ta nói rằng Mai Sơn Dân tâm địa hẹp hòi, có cừu tất báo. Nhưng căn cứ vào điều này, có thể khẳng định người trên giang hồ đã nhận định sai lầm về ông.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đều có hảo cảm với Tạ Trường Khanh. Nay thấy Mai thúc thúc xuất hiện và nói ra câu đó thì họ biết rằng hành động từ trước đến nay của mình đều hợp lẽ, bụng thầm mừng vì tin chắc Mai thúc thúc đã tha thứ cho sự can đảm và trung thực đó.
Tạ Trường Khanh thấy Mai Sơn Dân xuất hiện, cảnh tượng mười năm trước chợt hiện rõ trong đầu khiến y đứng ngẩn ngơ như mọc rễ xuống đất, trường kiếm buông xuôi như không còn sức để giữ nữa. Đến lúc nghe câu nói của Mai Sơn Dân «chỉ cần có thiện tâm mọi sai lầm đều có thể sưa chữa ...», Tạ Trường Khanh như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, đồng thời thấy mình như bị rơi xuống vực từ đỉnh cao vạn trượng, không có vật gì để bám ...
Nỗi dằn vặt dày xéo tâm can suốt mười năm phút chốc như được giải thoát.
Tạ Trường Khanh thấy lòng thư thái hẳn, một cảm xúc khó tả dâng đầy trong tim không thể nào diễn tả nỗi ... Lúc này cho dù có phải chết ngay thì cũng là niềm hạnh phúc.
Chợt y vung kiếm lên, nhìn vào mắt Mai Sơn Dân khoảnh khắc rồi lắc nhẹ kiếm chém vào tay trài mình, xong đổi kiếm sang tay kia, cũng lắc nhẹ một cái ...
Chỉ nghe hai tiếng «phập phập» gần như tiếp nối nhau. Cả hai ngón tay rơi xuống mặt tuyết ... Đến lúc đó mới thấy máu đỏ phun ra.
Cuối cùng Tạ Trường Khanh cố dùng bốn ngón tay phải còn lại, cầm thanh kiếm phóng mạnh vào một gốc mai gần đó. Lạc Anh Kiếm cắm ngập vào thân cây, chuôi kiếm rung lên bần bật một lúc rồi mới lặng đi. Tạ Trường Khanh cũng cất bước đi ra khỏi sơn cốc, không nhìn lại lần nào.
Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong thấy Tạ Trường Khanh tự chặt đứt hai ngón tay cái của mình, suốt đời không thể dụng kiếm được nữa thì

lòng rất cảm khái.
Mai Sơn Dân ngửa mặt lên trời, tuy không nói câu nào nhưng bụng thầm phục Tạ Trường Khanh xứng đáng là bậc trượng phu hào hùng nghĩa khí. Ông càng tin mình đã hành động đúng. Ông trìu mến nhìn Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong, cảm động khi đoán ra rằng từ lâu Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đã ngầm bảo hộ cho cừu nhân khí khái của mình.
Cùng với sự xuất hiện của Mai Sơn Dân và Tạ Trường Khanh lặng lẽ bỏ đi, Kiếm Thần Lệ Ngạc, Xích Dương Đạo Trưởng và Khổ Am Thượng Nhân hiểu rằng bọn họ hôm nay khó toàn mạng. Lệ Ngạc và Xích Dương Đạo Trưởng bản tính tàn ác, đến chết vẫn không hối cải. Nhân lúc Tân Tiệp còn đang phân thân liền dốc tận lực, quyết chấn đứt tâm mạch đối phương.
Tân Tiệp cười nhạt một tiếng, thi triển «Không Không Chưởng Pháp» đến mười hai thành công lực, chấn lùi kình lực của Kiếm Thần Lệ Ngạc. Sau đó chàng thu tay trái về một chút rồi đẩy mạnh ra, không những hóa giải chỉ lực của Xích Dương đạo trưởng mà còn bức lão lùi về năm sáu bước.
Ngô Lăng Phong hiểu ý nghĩa đệ, lập tức xuất kiếm hoạch một vòng trước mặt Xích Dương đạo trưởng ngăn không cho hắn tái nhập vòng chiến.
Lão tặc đạo đành chấp nhận đơn đấu với cường địch đã hơn một lần suýt lấy mạng mình.
Khác với Tân Tiệp trút căm hờn vào Lệ Ngạc, Ngô Lăng Phong hận nhất là Xích Dương đạo trưởng. Chàng nhớ đến cái chết thảm khốc của Kim lão nhị, bị một kiếm ám toán từ sau lưng và bàn tay ông tuyệt vọng xoắn cong lưỡi kiếm của cừu nhân. Nỗi căm thù dâng lên trong lòng chàng. Chàng vung kiếm như bão táp, quyết lấy mạng cừu nhân.
Xích Dương Đạo Trưởng tuy biết đối phương lợi hại như thế nào? Nhưng trước sự tồn vong, buộc phải xuất hết bản lĩnh nên chưa đến nỗi bại ngay. Mất hết hy vọng thủ thắng, Xích Dương Đạo Trưởng tìm thời cơ xuất một chiêu «Nhất điện tán vân» với mục đích lưỡng bại câu thương.
Mai Sơn Dân đứng ngoài quan sát, thầm nghĩ:
“Hài tử này võ công tuy đã thành tựu nhưng lại ít kinh nghiệm, hơn nữa lại không cơ trí bằng Tiệp nhi.”.
Ngô Lăng Phong vẫn tiếp tục xuất kiếm đâm vào đối phương mà không biết nguy cơ trước mắt.
Mai Sơn Dân kêu lên:

− Thấp người xuống, công vào hạ bàn!
Ngô Lăng Phong chợt hiểu ra, vừa kịp cúi người tránh chiêu kiếm của đối phương. Giả như Ngô Lăng Phong vẫn tiếp tục chiêu kiếm thì có thể đâm trúng vai trái đối phương nhưng cũng bị một kiếm xuyên qua ngực.
Xích Dương Đạo Trưởng một kiếm lạc không, lại bị đối phương quét ngang kiếm vào đầu gối, không kịp biến chiêu, vội nhảy lùi đến năm sáu bước.
Ngô Lăng Phong đã nổi cơn thịnh nộ, quát lên:
− Xích Dương lão tặc! Suốt đời ngươi chỉ biết hành hung tác ác, hôm nay đã đến lúc đền tội!
Biết không phải là địch thủ của Ngô Lăng Phong nhưng Xích Dương Đạo Trưởng vẫn bám lấy một tia hy vọng cuối cùng. Lão đột nhiên nhảy sang trái năm bước, cúi người nhặt thanh Ỷ Hồng của Lệ Ngạc, nhằm Tân Tiệp phóng vút đi.
Cũng vừa lúc Ngô Lăng Phong lao đến đâm một kiếm vào hậu tâm của lão.
Xích Dương đạo trưởng không ngờ Ngô Lăng Phong thân thủ phi phàm đến thế. Thanh Ỷ Hồng Kiếm vừa rời khỏi tay thì hồn lão cũng lìa khỏi xác.
Ngô Lăng Phong vừa rút Đoạn Hồn Kiếm ra khỏi người Xích Dương Đạo Trưởng thì thanh Ỷ Hồng Kiếm đã bay vút về phía Tân Tiệp với tốc độ kinh hoàng.
Không ai đủ sức chận thanh kiếm đó.
Mai Sơn Dân chợt kêu lên:
− Dùng kiếm mà cản!
Ngô Lăng Phong sực hiểu ra, không suy tính gì thêm lập tức nhắm ngay đầu thanh Ỷ Hồng Kiếm, dùng hết sức bình sinh phóng thanh Đoạn Hồn Kiếm tới.
«Choang» một tiếng, thanh Đoạn Hồn Kiếm chém trúng Ỷ Hồng Kiếm tóe lửa, lưỡi cong đi nhưng cũng đủ làm cho Ỷ Hồng Kiếm đổi hướng.
Nội lực của Xích Dương Đạo Trưởng truyền vào Ỷ Hồng Kiếm thật kinh nhân.
Tuy bị Đoạn Hồn Kiếm làm đổi hướng và giảm tốc độ nhưng Ỷ Hồng Kiếm vẫn lao đi mười mấy trượng nữa rồi mới rơi xuống tuyệt cốc.
Ỷ Hồng Kiếm là thần vật của võ lâm, nay rơi xuống vực sâu nghìn trượng, lại trùng quy về linh sơn tuyệt địa ...
Khổ Am Thượng Nhân thấy tình thế đã hoàn toàn tuyệt vọng, lại nghe tiếng la thảm của Xích Dương đạo trưởng thì mất hết chí khí.

Lão liền buông tay, nhắm hướng Tây lao đi.
Lệ Ngạc chợt thấy lực đạo sau lưng nhẹ bổng thì biết Khổ Am Thượng Nhân đã bỏ mặc mình chạy đi. lão tức giận quát lên:
− Đồ hèn nhát!
Rồi bất chấp tình hình nguy hiểm của mình, dùng tả thủ nhằm lưng kẻ đồng bọn cuối cùng đánh ra một chưởng!
Khổ Am Thượng Nhân không cần tránh, chịu một chưởng của Lệ Ngạc, bắn ra xa ba bốn trượng nữa rồi thừa cơ thi triển khinh công chạy như bay về cốc khẩu.
Ngô Lăng Phong nhún người định truy sát Khổ Am Thượng Nhân nhưng Mai Sơn Dân đã gọi lại:
− Phong nhi, cứ để lão đi.
Khổ Am Thượng Nhân thừa cơ thoát ra khỏi cửa cốc.
Mai Sơn Dân nhẹ giọng nói:
− Người này là đệ tử Phật môn, vốn không có ác căn, chỉ hùa theo hai tên kia vì bất đắc dĩ. Nên tha cho ông ấy một lần!
Ngô Lăng Phong vốn có thiện tâm, liền gật đầu.
Bấy giờ Kiếm Thần Lệ Ngạc một mình không đủ sức đấu với Tân Tiệp, lại tận lực đánh ra một chưởng nên bị kình lực của Tân Tiệp chấn lùi ba bốn bước.
Tân Tiệp thu chưởng, quắc mắt nói:
− Tên họ Lệ kia! Tất cả mọi tội ác đều do ngươi gây ra cả. Nhận mệnh đi!
Kiếm Thần Lệ Ngạc thở dài, cất giọng thểu não:
− Thôi đành vậy! Hôm nay Lệ mỗ nhận thua!
Dứt lời, lão vận tàn lực vào đơn chưởng, nhằm Thiên Linh Cái của mình đánh xuống. Chỉ nghe «bộp» một tiếng khô khan, Lệ Ngạc đã bị chưởng lực của mình đánh vỡ đầu, máu óc bắn tung tóe ra bốn phía ...
Kiếm Thần Lệ Ngạc vì quá tham hư danh mà sẵn sàng dấn thân vào tội ác, đã phải nhận một kết cục thảm khốc như thế. Đó cũng là quả báo.
Chẳng bao lâu, tuyết đã xóa đi vết máu. Hương mai ngào ngạt cũng đã át đi mùi tử khí như ở đây chưa hề trải qua một cuộc tử chiến chấn động toàn võ lâm!
Cả trăm năm nay, từ khi Thiếu Lâm Tự không vấn đến chuyện của võ lâm nữa, Ngũ đại kiếm phái đã trở thành lãnh tụ của võ lâm Trung Nguyên, uy danh hiển hách. Thế nhưng chỉ trong chốc lát đã bị hủy bởi tay Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong. Thế mới biết là thế sự chỉ như gió cuốn mây trôi, biến ảo không sao lường trước được. Chỉ những

ai giữ được thiện căn mới được vững bền.
Thất Diệu Thần Quân Mai Sơn Dân cầm tay hai thiếu niên. Ân oán trong mười mấy năm qua giờ đã được xóa sạch. Cừu nhân dùng mọi thủ đoạn ti tiện ám toán mình và đối phó với hai thiếu niên hậu bối kẻ thì đã chết, kẻ thì trốn chạy, cũng có kẻ bị nỗi ân hận dày vò có lẽ từ hôm nay cũng sẽ trở nên thanh thản ...
Thù hận đã trả xong, Mai Sơn Dân lại có một truyền nhân và một thế điệt có võ công tuyệt thế, có thể coi là nhân tài kiệt xuất hiếm gặp của võ lâm. Đối với một người trong giang hồ, cho dù võ công đã mất hết mà được thế thì còn mong gì hơn nữa?
Với ngẫu hứng đầy rẫy, Mai Sơn Dân cất tiếng ngâm sang sảng:
«Vẫn đồi tuyết phủ, vẫn trắng này Vẫn rừng mau nở ngát hương say
Duy chí anh hùng thôi vướng bận.
Ân oán giang hồ theo gió bay.
Tâm nguyện đã thành, mong chi nữa?
Thế sự công danh khéo vẽ bày.
Sự nghiệp kiếm cung nhường hậu bối.
Bầu rượu túi thơ độ tháng ngày ...».
Giọng ngâm của ông theo gió lan đi bất tuyệt ...

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 47
Di Nhân Thất Đảm

Oán cừu đã trả xong nhưng Tân Tiệp vẫn thấy lòng mình chưa thanh thản. Chàng còn mang hai mối nợ ân tình của hai thiếu nữ đã cứu sống chàng và cả hai đều nặng tình với chàng.
Mỗi lần nhìn thấy pho «Độc Kinh» mà chàng luôn giữ trong người là Tân Tiệp luôn ray rứt nghĩ đến Kim Mai Linh. Nàng đã dâng hiến tất cả để cứu chàng thoát chết nhưng từ sau khi chàng bị Mậu Thất Nương bắt tới Vô Cực Đảo thì Kim Mai Linh không biết đã đi đâu.
Đôi lúc Tân Tiệp đau đớn nghĩ rằng nàng đã gặp tai họa nhưng lòng chàng vẫn ray rứt không nguôi, quyết tâm tìm cho bằng được nàng.
Trước mặt Kim Kỳ và Phương Thiếu Khuê, chính Kim Mai Linh đã nhận mình là thê tử của Tân Tiệp và chàng cũng không phủ nhận điều đó. Do đó chàng thấy mình phải có trách nhiệm tìm bằng được nàng.
Nàng có biết phụ thân của mình đã chết rồi không? Bây giờ nàng

không còn ai thân thích. Kim Nhất Bằng đã tuyệt tích giang hồ, lúc tỉnh lúc điên. Nàng chỉ còn có Tân Tiệp là người thân duy nhất với danh nghĩa phu thê ...
Chàng quyết định nhờ Cái Bang giúp đỡ.
Ngô Lăng Phong tuy thầm hứa sẽ tác hợp Tân Tiệp với Trương Thanh nhưng khi nghe Tân Tiệp kể về Kim Mai Linh, thì chàng liền cảm thông cho tình cảnh của Kim Mai Linh và tán thành ý định của Tân Tiệp.
Ngô Lăng Phong cũng định đi tìm Tô Huệ Chi ...
Thế là hai người từ biệt Mai Sơn Dân, hành trình lên phía Bắc.
Chiều hôm đó, hai người đang dừng lại dưới chân núi Đại Bàn Sơn thì thấy một nhân ảnh vận cà sa màu xam lướt qua rất nhanh, rẽ sang con đường bên tả.
Cả Tân Tiệp lẫn Ngô Lăng Phong kinh hoàng nhìn theo. Người đó còn cắp theo một nữ nhân, thế mà vẫn lướt đi với một tốc độ kinh nhân. Hai người chưa từng thấy ai có khinh công siêu phàm đến thế.
Sau phút sững sờ, Ngô Lăng Phong trấn tĩnh trước tiên. Chàng ngập ngừng nói:
− Tiệp đệ, hình như nữ nhân bị mang đi đó trông mặt quen quen ...
Tân Tiệp giẫm chân nói:
− Phải rồi. Đệ thấy nữ nhân đó rất giống Trương Thanh nhưng sợ mình hoa mắt trông nhầm ... Đuổi theo mau!
Hai người lập tức thi triển khinh công, dốc toàn lực đuổi theo.
Tuy đường dốc rất hiểm trở nhưng hai người đều có khinh công tuyệt thế nên chẳng khác gì đi trên đất bằng. Nhưng lạ thay, vẫn không trông thấy bóng dáng của tăng nhân đâu.
Đuổi chừng hai dặm, Tân Tiệp thấy bên đường có một thạch động. Trước mặt là đồi núi khá trống trải, nhưng không thấy một nhân ảnh nào.
Ngô Lăng Phong nói:
− Lão tăng kia nếu tiếp tục chạy tất chúng ta đã phát hiện ra rồi. Hãy cứ vào thạch động này tìm thử xem?
Họ chưa kịp suy tính gì thêm thì chợt có một nhân ảnh từ thạch động đi ra, đứng lại ngay trước động khẩu. Người đó chừng như đã phát hiện ra Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong nên rút kiếm cầm tay phòng bị. Người gió cũng vận y phục màu xám!
Hai thiếu niên lập tức lao tới thạch động. Nhưng cách động khẩu vài trượng thì Tân Tiệp đột nhiên dừng lại. Chàng đã nhận ra người đó chính là Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung. Tân Tiệp thấy lòng mình rối như tơ vò. Đã là Tôn Y Trung thì nhất định không có quan hệ gì với lão

hòa thượng vừa bắt Trương Thanh. Chàng còn nhớ lão hòa thượng kia đôi mày dài bạc trắng, người cao gầy, chắc cũng trên trăm tuổi.
Tân Tiệp cảm thấy rất khó xử, không biết mở lời thế nào, đành gượng cười nói:
− Tôn huynh bấy lâu vẫn khỏe chứ?
Tôn Y Trung cũng lộ vẻ bối rối, hỏi:
− Hai vị làm sao lại tới đây?
Ngô Lăng Phong chợt kêu lên:
− Tiệp đệ, hãy nhìn xem người đó là ai?
Rồi chàng chỉ tay vào thạch động.
Tân Tiệp nhìn vào thì thấy một người đang quỳ bên một cái hang nhỏ, bên cạnh là một bó hương màu đỏ tỏa khói nghi ngút. Người đang quỳ đang đè cổ một con rắn lớn màu sặc sỡ, chỉ cần nhìn cái đầu và nước da óng ánh màu đỏ, vàng, đen pha lẫn nhau thì cũng biết là loại rắn kịch độc. Tân Tiệp chợt kinh hãi suýt kêu lên vì người kia có bộ mặt đầy sẹo gớm ghiếc chính là Thiên Ma Kim Kỳ!
Tân Tiệp kinh dị nghĩ thầm:
“Kim Kỳ bắt thứ rắn đó chính là loại độc xà cực hiếm có tên là Kim Thiệt Nhi. Trong Độc Kinh nói rằng Kim Thiệt Nhi dùng để chế một loại độc vô cùng lợi hại là «Huyết Hồn Độc Sa». Nhưng làm sao hắn lại ở đây, mà lại còn có Tôn Y Trung nữa?”.
Kim Kỳ nổi tiếng là đệ nhất quái nhân, thấy Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đứng trước động mà vẫn không thèm nhìn lấy một lần.
Ngô Lăng Phong nói:
− Chúng ta cứ vào trong động tìm xem!
Không ngờ Tôn Y Trung nói lớn:
− Không được!
Tân Tiệp ngạc nhiên hỏi:
− Vì sao?
Tôn Y Trung thấy hình như mình đã quá nóng nảy nên dịu giọng nói:
− Xin hai vị tạm thời đừng vào trong đó ...
Tân Tiệp cảm thấy có vấn đề nên hỏi:
− Nhưng vì sao chứ?
Có lẽ chàng sốt ruột nên giọng nói đanh lại một chút. Tuy vậy, Tôn Y Trung không có vẻ gì tức lại, nhưng lại không chịu trả lời. Tân Tiệp càng hỏi dồn:
− Ta hỏi vì sao, ngươi trả lời đi chứ?
− Không vì sao cả, chỉ là không vào được thôi!
Tân Tiệp càng sinh nghi, cho rằng Trương Thanh nhất định ở trong thạch động, quyết xông vào cho bằng được. Chàng không nói thêm

gì nữa, đưa mắt ra hiệu cho Ngô Lăng Phong rồi đề khí chuẩn bị xông vào.
Tôn Y Trung cầm chặt trường kiếm, đứng chắn giữa động khẩu, thái độ rất kiên quyết. Chính lúc đó chợt có tiếng cười phát ra từ phía sau. Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong liền quay lại nhìn.
Cách động khẩu chừng bốn năm trượng có năm người đứng sát vai nhau, phục sức đủ kiểu, hình thù cao thấp cũng bất đồng.
Tân Tiệp chỉ lướt mắt nhìn đã nhận ra ngay tên đứng trước là Kim Lỗ Ách.
Hiển nhiên bốn tên còn lại cũng từ Thiên Trúc đến.
Kim Lỗ Ách cười nhạt, cất giọng lạnh lùng hỏi:
− Tân đại hiệp từ dạo đó đến nay vẫn mạnh khỏe chứ?
Dạo đó tức là hắn muốn nhắc đến cuộc đại chiến ở Tiểu Trấp Đảo.
Tân Tiệp cũng nhếch môi cười nhưng không đáp.
Trong thạch động, Kim Kỳ vẫn bò ra đất, mân mê con rắn độc, chăm chú vào công việc kỳ quặc của mình mà không để ý đến chuyện bên ngoài.
Kim Lỗ Ách thấy đối phương lạnh lùng như vậy cũng không tức giận, chỉ nói:
− Hôm nay huynh đệ chúng ta có một việc nhỏ muốn yêu cầu Tân đại hiệp.
Hắn chợt nhìn thanh kiếm đeo trên lưng Tân Tiệp, nhíu mày nói thêm:
− À ... lần này Tân đại hiệp có khác so với trước đây, có bảo kiếm hiếm thế bên mình ...
Tân Tiệp thấy đối phương vừa nhìn qua đã biết ngay là bảo kiếm thì thầm phục nhãn quang của Kim Lỗ Ách. Nhưng chưa biết ý đồ của đối phương nên chàng băn khoăn tự hỏi:
“Không biết chúng có quỷ kế gì đây. Cả năm tên này chắc là sư huynh đệ ... Nhất định Bình Phàm Thượng Nhân đoán không lầm. Chúng tới đây để rửa mối nhục ở Vô Vi Sảnh lần trước ...” Chàng liền hỏi:
− Yêu cầu gì?
Kim Lỗ Ách cười khan đáp:
− Cũng không có gì ghê gớm, chỉ là câu trước đây thôi. Chúng ta chỉ xin Tân đại hiệp nói một lời. Nếu được vậy thì huynh đệ ta sẽ vô cùng cảm kích.
Tân Tiệp nhíu mày hỏi:
− Đó là câu gì?
Kim Lỗ Ách cố tình quanh co:

− Đúng hơn là thừa nhận một điều ...
Tân Tiệp đã thấy bực mình vì trò mèo vờn chuột của đối phương. Chàng sẵng giọng nói:
− Thừa nhận việc gì?
− Chỉ cần Tân đại hiệp thừa nhận võ học của Thiên Trúc cao hơn võ học Trung Nguyên!
Tân Tiệp nổi giận đáp:
− Ngày trước Hằng Hà Tam Phật đại chiến với Thế Ngoại Tam Tiên ở Tiểu Trấp Đảo đã chiếm được chút ưu thế nào đâu mà bây giờ ngươi dám ...
Kim Lỗ Ách ngắt lời:
− Ba vị sư phụ chẳng qua thấy Vô Cực Đảo Chủ phát bệnh nên mới dừng tay. Thế mà Tân đại hiệp không hiểu phải trái ...
Tân Tiệp bỗng ngửa mặt cười hô hô hỏi:
− Các hạ tìm tới họ Tân ta chỉ để nói việc đó thôi sao?
Kim Lỗ Ách gật đầu.
Tân Tiệp chợt thấy huyết khí sôi lên, quên bẵng việc mình đang tìm Trương Thanh, cũng không thèm để ý đến hiểm cảnh trước mắt. Chàng quát lên:
− Vậy thì họ Tân ta trả lời rằng:
các ngươi cút đi!
Giá như lúc đó chàng bình tâm hơn, nhớ đến việc đi tìm Trương Thanh, nhớ đến thái độ kỳ quặc của Tôn Y Trung và Kim Kỳ đối với mình rất thiếu thiện chí nếu không nói là thù địch, ngoài ra bọn Kim Lỗ Ách có đến năm người chắc rằng thân thủ đều cao cường không kém gì Kim Lỗ Ách, trong lúc đó chàng chỉ có hai người ... Nếu suy tính đến những chuyện đó thì có lẽ chàng đã không căng thẳng như thế.
Lúc đó Tân Tiệp chỉ thấy rằng đối với một võ sĩ, có những cái còn trọng đại hơn ái tình và sinh mạng!
Kim Lỗ Ách chỉ cười hăng hắc hai tiếng rồi với vẻ thản nhiên, chỉ tay vào tên hòa thượng thấp bé đứng đầu hàng nói:
− Vị này là tệ đại sư huynh, Mật Đà Bảo Thụ.
Tân Tiệp nhìn tên tăng lùn, thấy huyệt Thái Dương gồ cao, hai mắt sáng rực, thân thể tuy thấp bé nhưng khí độ trầm ổn, hai chân vững như Thái Sơn. Chàng thầm nghĩ:
“Tên lùn này công lực nhất định rất thâm hậu, chỉ sợ không kém bao nhiêu so với Hằng Hà Tam Phật. Trong năm tên thì hắn là đối thủ đáng gờm nhất!”.
Kim Lỗ Ách lại đưa tay chỉ sang một tên đầu đà bận hoàng bào đứng

bên tả, giới thiệu tiếp:
− Còn đây là nhị sư huynh! Thanh Trần La Hán!
Tiếp đến hắn chỉ sang tên thứ hai bên tả:
− Vị này là tam sư huynh Gia Đại Nhĩ, hai vị đã có gặp rồi!
Cuối cùng hắn chỉ tên cao nhồng, tóc tai rối bù đứng bên phải nói:
− Còn đây là tứ sư huynh Ôn Thành Bạch La. Hô hô ... năm huynh đệ chúng ta xưng là Bà La Ngũ Kỳ.
Tân Tiệp chợt nhớ Bình Phàm Thượng Nhân có nói về lai lịch của pho võ học Thiên Trúc nên cười nhạt nói:
− Ha ha ... lẽ ra phải xưng là Bà La Lục Kỳ mới đúng!
Kim Lỗ Ách biến sắc nhưng vội hừ một tiếng, nói át đi:
− Tân đại hiệp khéo đùa ... Thôi, không nhiều lời ...
Hắn dừng một lúc đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi tiếp:
− Tân đại hiệp không chịu thừa nhận võ học Thiên Trúc cao minh hơn võ học Trung Hoa cũng được. Chỉ là lần trước chúng ta giao thủ ở Khuê Sơn, tại hạ trở về có kể cho tứ vị sư huynh nghe về thần công và tuyệt học của Tân đại hiệp.
Họ đều rất khâm phục nên nhất quyết tìm bằng được Tân đại hiệp để lĩnh giáo cao chiêu ...
Tân Tiệp cố trấn tĩnh, lượng định tình thế trước mắt nhưng chưa tìm được cách phù hợp. Chàng quay sang nhìn Ngô Lăng Phong thì bắt gặp ánh mắt chờ đợi, liền hỏi:
− Thế nào?
Ngô Lăng Phong trả lời kiên quyết:
− Cứ liều lấy một đấu một!
Tân Tiệp ngửa mặt cười to nói:
− Đại trượng phu sống trong trời đất, cho dù không được thành danh thì chết cũng có đất chôn. Đại ca! Tuy nói thế nhưng bằng vào sức của năm tên quái thai này thì làm gì được hai huynh đệ chúng ta chứ?
Kim Lỗ Ách bỗng nhíu mày hỏi:
− Cái gì? Hai huynh đệ ngươi ư?
Rồi hắn bỗng phá lên cười sằng sặc nói:
− Hắc hắc hắc! Hai ngươi ... chỉ có hai ngươi thôi! Hắc hắc ...
Tân Tiệp chưa kịp đáp thì sau lưng chợt vang lên tiếng nói:
− Ba người!
Người vừa lên tiếng chính là Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung. Tôn Y Trung vẫn đứng ở động khẩu cách Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong chừng hai trượng.
Câu nói đó không những làm Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong bất ngờ

mà đám Thiên Trúc cũng không ngờ tới.
Kim Lỗ Ách giương mắt nhìn, thấy người vừa nói là một thanh y thiếu niên gầy gò, lưng đeo trường kiếm thì cười khùng khục nói:
− Tốt lắm! Thì tính luôn cả ngươi nữa vậy!
Lại có tiếng vang lên:
− Hắc hắc! Còn ta đây nữa!
Lần này cả Bà La Ngũ Kỳ đều ngước mắt nhìn. Chỉ thấy từ trong thạch động, một quái nhân đầu bù tóc rối đang lừng lững đi ra. Người này trên mặt có hai vết sẹo đao làm sống mũi biến dạng hẳn đi, trông thật đáng sợ. Đó chính là nhân vật hung danh vang khắp giang hồ Thiên Ma Kim Kỳ!
Cả năm tên Bà La Ngũ Kỳ đều thấy lòng chấn động, xì xồ mấy câu Phạn ngữ.
Tân Tiệp vốn không ngờ hai người này đứng về phía mình. Nay chàng thấy lực lượng đã thay đổi, có thể tương đương với đối phương nên lòng rất hứng khởi.
«Soẹt» một tiếng, Tân Tiệp rút trường kiếm cầm tay, sẵng giọng nói:
− Để tiểu đệ đối phó với tên lùn này cho!
Ngay lập tức, Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung và Thiên Ma Kim Kỳ cũng lướt đến.
Song phương đứng thành hai hàng đối diện, cách nhau chỉ ngoài một trượng.
Kim Lỗ Ách lạnh giọng nói:
− Dám hỏi quý tính đại danh của hai vị này?
Tuy hắn đã từng gặp hai người nhưng vẫn chưa biết tên.
Tôn Y Trung cười hô hô đáp:
− Đánh là đánh, biết tên làm gì?
Thiên Ma Kim Kỳ tiếp:
− Hỏi để báo cho Diêm Vương lão ngũ hay sao?
Kim Lỗ Ách nổi giận gầm lên:
− Tiểu tử ngươi chớ cuồng! Hôm nay các ngươi sẽ phải táng mạng ở hoang sơn này!
Dứt lời, hắn phất mạnh tay, một sợi dây thừng đen bóng đã xuất hiện trong tay, một đầu vươn ra như con độc xà vừa ngóc đầu khỏi hang.
Ngô Lăng Phong bước tới một bước, rút Đoạn Hồn Kiếm vung lên, xuất một chiêu «Quỷ vương ba hỏa».
Bà La Tứ Kỳ thấy Kim Lỗ Ách đã động thủ thì cũng xuất binh khí chuẩn bị.
Tân Tiệp quay sang gật đầu với Tôn Y Trung và Thiên Ma Kim Kỳ rồi lao đến trước mặt tên lùn có tên Mật Đà Bảo Thụ. Mai Hương Kiếm

phát hàn quang lấp lánh, chớp mắt điểm thành bảy đóa mai hoa nhắm vào yếu huyệt trên mình Mật Đà Bảo Thụ.
Tên hòa thượng này không ngờ kiếm pháp đối phương thần diệu như vậy, vội hét lên một tiếng rồi trầm vai xuống, khéo léo chui qua màn kiếm quang, tránh được hiểm chiêu. Đột nhiên thaan vẫn ở phía trước hắn ngoái đầu lại, hai nắm tay khẳng khiu vung song chưởng đánh ngược lại nhằm vào yếu huyệt Thần đình và Huyền cơ của Tân Tiệp. Tên hòa thượng dáng người thấp bé nên động tác nhanh nhẹn khác thường.
Tân Tiệp không kịp thu kiếm, đành dùng tả chưởng nghinh chiêu. Đơn chưởng tiếp song chưởng nên tất bị thiệt thòi. Tân Tiệp bị chấn lùi hai bước. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:
“Tên này quả không hổ danh là lão đại của Bà La Ngũ Kỳ. Với bàn tay nhỏ xíu như thế mà chưởng lực thật thâm hậu, hơn cả Kim Lỗ Ách!”.
Tân Tiệp lại xuất chiêu «Hàng mai thổ nhụy» nhằm cổ, vai, ngực đối phương điểm tới năm kiếm.
Mật Đà Bảo Thụ xoay người, trong tay đã có một chiếc Nguyệt nha sạn nhỏ, không biết làm bằng vật gì mà phát sáng màu ngọc bích. Vừa bị một kiếm, biết đối phương không phải tầm thường nên Mật Đà Bảo Thụ phải xuất binh khí.
Mật Đà Bảo Thụ thấy chiêu kiếm của đối phương cực kỳ lợi hại, liền múa Nguyệt nha sạn đánh bạt kiếm khí sang hai bên, một lần nữa lại lách mình thoát ra ngoài. Đồng thời dùng cán tiểu sạn điểm vào Hữu cung huyệt của Tân Tiệp.
Tuy là chiêu do phản ứng mà phát xuất ra nhưng rất hiểm ác, khiến Tân Tiệp phải lùi về đối phó.
Bấy giờ tất cả mọi người đã tìm ra đối tượng nên động thủ loạn xạ cả lên.
Tân Tiệp dấu với lão đại Mật Đà Bảo Thụ, Tôn Y Trung đấu với lão tam Gia Đạt Nhĩ, Thiên Ma Kim Kỳ đấu với lão nhị Thanh Trần La Hán, còn Ngô Lăng Phong đấu với Kim Lỗ Ách. Chỉ có lão tứ Ôn Thành Bạch La đứng ngoài quan chiến, sẵn sàng ứng phó trong trường hợp cần thiết.
Thấy lão đại mới hai chiêu đã bất lợi, Ôn Thành Bạch La hét to một tiếng, vung nhuyễn tiên quất vào hạ bàn Tân Tiệp.
Chàng vừa đối phó với Mật Đà Bảo Thụ, vừa quan sát toàn cuộc chiến nên khi Ôn Thành Bạch La vừa lao vào thì chàng đã nhận ra. Tân Tiệp liền xuất một kiếm đánh lùi Mật Đà Bảo Thụ rồi quay lại xuất chiêu đầu tiên trong «Đại Diễn thập thức» là «Phương sinh bất

tức» chém vào vai phải của Ôn Thành Bạch La.
Ôn Thành Bạch La kinh hãi, không kịp thu roi đành nghiêng sang trái tránh chiêu. May là lúc đó Mật Đà Bảo Thụ đã dùng tiểu sạn chặn được Mai Hương Kiếm, bằng không thì Ôn Thành Bạch La phải đành bỏ nhuyễn tiên rồi!
Gia Đạt Nhĩ đang động thủ với Tôn Y Trung, chợt thấy Thiên Ma Kim Kỳ bỏ đối thủ, nhảy lướt qua đâm một kiếm vào Chương môn huyệt. Gia Đạt Nhĩ thất kinh, vội thu chiêu nhảy ra khỏi vòng chiến rồi lập tức lao tới Thiên Ma Kim Kỳ, nổi cơn thịnh nộ xuất chiêu đánh tới tấp.
Lão nhị Thanh Trần La Hán thấy đối thủ bỏ mục tiêu, thừa cơ hội nhảy đến sau lưng Tôn Y Trung xuất một quyền đánh vào hậu tâm.
Tôn Y Trung cười hô hô nói:
− Hay lắm! Hãy tiếp ta một kiếm!
Nói là một nhưng Tôn Y Trung quay người xuất liền bốn năm kiếm!
Lúc này cuộc chiến hoàn toàn hỗn loạn, chỉ cần thấy người của phe đối phương là đánh, không ai có đối thủ ổn định.
Lại nói, Ôn Thành Bạch La đánh lén một chiêu thất bại, được Mật Đà Bảo Thụ chi viện mới khỏi lạc bại thì tức giận, vung nhuyễn tiên vận lực cho duỗi thẳng ra như ngọn roi thép nhằm bốn đại huyệt trên người Tân Tiệp điểm tới.
Mật Đà Bảo Thụ cũng đồng thời vung Nguyệt nha sạn đánh vào.
Tân Tiệp không hề nao núng, thi triển «Đại Diễn Thần Kiếm» tả xung hữu đột, biến hóa khôn lường, giữa hai cường địch vẫn không hề kém thế.
Cuộc đấu giữa Ngô Lăng Phong và Kim Lỗ Ách cũng đang rất quyết liệt. Từ đầu, chỉ có trận chiến của hai người này là không hề xáo trộn.
Tuy là nhân vật cuối cùng trong Bà La Ngũ Kỳ nhưng Kim Lỗ Ách lại được sư phụ sủng ái nhất. Công lực của hắn rất cao, chỉ kém đại sư huynh Mật Đà Bảo Thụ mà thôi. Lần này hắn vào Trung Nguyên chủ yếu là tìm Tân Tiệp để tiêu diệt, còn những người khác thì hắn không coi vào đâu cả.
Thấy Ngô Lăng Phong xuất kiếm, hắn chỉ hừ một tiếng rồi vung ngay sợi dây thừng cuốn lấy.
Nhưng chiêu kiếm của Ngô Lăng Phong lại là «Quỷ vương ba hỏa» rất uy mãnh. Khi sợi dây thừng vừa cuốn đến thì mũi kiếm đã lướt qua, nhằm vào Khúc trì huyệt của Kim Lỗ Ách.
Hắn không ngờ chiêu kiếm của Ngô Lăng Phong lại thần tốc đến thế, vội vã lùi về một bước, thu dây lại biến chiêu để đối phó.
Năm xưa Hà Lạc Nhất Kiếm Ngô Chiếu Vân đại chiến với Trường Bạch Tam Ưng, chỉ dùng một chiêu «Quỷ vương ba hỏa» này mà đả

thương liền hai người, tên thứ ba đành phải chạy tháo thân. Nay Ngô Lăng Phong tuy còn trẻ nhưng lại gặp kỳ duyên ăn được Huyết quả nên công lực không hề kém phụ thân năm xưa.
Sau khi giao thủ qua mấy chiêu, Kim Lỗ Ách chợt nhận ra rằng chỉ sau mấy tháng mà công lực và võ công của chàng thiếu niên tuấn mỹ này đã tăng tiến bội phần. Hắn đưa mắt quan sát đấu trường, thấy nhị sư huynh đang đấu với Tôn Y Trung. Cả hai đều dùng trường kiếm, thế trận rất kịch liệt. Cả hai đều bị khuất đi trong kiếm ảnh và khói bụi mịt mù.
Kim Lỗ Ách lại nhường một chiêu nữa, lùi lại nghĩ thầm:
"Trong năm người bọn ta thì kiếm thuật của nhị sư huynh cao cường nhất, thế mà không thu thập nổi tiểu tử kia. Chẳng lẽ bốn tên này đều là cao thủ nhất đẳng của võ lâm Trung Nguyên sao?".
Hắn đoán quả không lầm. Bốn thiếu niên tình cờ gặp nhau nơi hoang sơn này đều là nhất đẳng cao thủ của võ lâm Trung Nguyên.
Kỳ thực, tên lão nhị Thanh Trần La Hán không những kiếm thuật đứng đầu Bà La Ngũ Kỳ mà còn là anh tài kiệt xuất khắp Thiên Trúc. Nhưng lúc này Tôn Y Trung lại thi triển tuyệt học của Bình Phàm Thượng Nhân truyền cho là «Hồi Bích Kiếm Pháp», tuyệt kỹ thất truyền của Thiếu Lâm. Cho nên mặc dù Thanh Trần La Hán công kích như vũ bão nhưng Tôn Y Trung không chịu nhường một bước.
Bên kia, Gia Đạt Nhĩ tay quyền kết hợp cùng tay kiếm, tả một quyền, hữu một kiếm, không lúc nào ngừng. Nhưng Kim Kỳ chừng như càng điên cuồng hơn, lấy công đối công, không quản nguy hiểm.
Hai cặp đấu này đang ở thế bình thủ.
Sau khi quan sát toàn trường, Kim Lỗ Ách yên tâm thầm nhủ:
"Tiểu tử mặt quỷ kia tuy hung tàn nhưng lại là đối thủ yếu nhất. Bởi thế tam sư huynh có thể đối phó được. Chỉ cần ta hoặc đại sư huynh thắng thế thì tình thế thay đổi ngay, thu thập cả bốn tên cũng không có vấn đề gì.".
Hắn đang mãi suy nghĩ thì Ngô Lăng Phong đã quát to:
− Xem kiếm!
Lời vừa dứt thì kiếm của Ngô Lăng Phong đã đến ngay.
Kim Lỗ Ách không lùi, sợi dây thừng lại cuốn sang ... Sợi dây uốn hai vòng rồi mới quật vào huyệt Khúc Trì của đối phương.
Ngô Lăng Phong cũng hướng mũi kiếm theo thế của sợi dây thừng, xoay hai vòng vừa khéo tránh thế công rồi tiếp tục thi triển «Quỷ vương ba hỏa».
Kim Lỗ Ách tuy bị bức lùi hai lần nhưng bụng vẫn xem thường Ngô Lăng Phong. Lần này hắn xuất tuyệt chiêu, không ngờ kiếm thuật của

đối phương lại tinh diệu đến thế. Hắn lại bị bức lùi hai bước, miệng thét to một tiếng, vung sợi dây lên, xuất hết kỳ chiêu dị thức cuốn ra rợp trời.
Sau cuộc đại chiến ở Ngũ Hoa Sơn, kiếm thuật của Ngô Lăng Phong đã tiến bộ hơn nhiều, có thể thu phát tùy ý. Chàng cũng hét to một tiếng, kiếm chiêu tiếp nối nhau liên hồi kỳ trận, cùng Kim Lỗ Ách giành giật tiên cơ.
Chợt nghe giữa trận vang lên những tiếng thét điên cuồng. Nguyên là Gia Đạt Nhĩ và Kim Kỳ như đã phát cuồng. Song phương đều có thương tích song vẫn lao vào nhau như hai con ác thú, vừa dùng binh khí vừa dùng quyền cước, miệng la hét để trợ uy!
Gia Đạt Nhĩ chưa bao giờ gặp phải đối thủ lợi hại đến thế vì Kim Kỳ bất chấp đối phương công kích thế nào, đều liều mạng tiếp chiêu, quyết không nhường một bước. Gia Đạt Nhĩ đấu được một lúc thì phát ngán vì sự kiên cường đến liều lĩnh của đối phương. Hắn còn ngán cả bộ mặt quỷ dữ dằn với hai vết sẹo đỏ tím làm chiếc mũi lệch hẳn đi và nhìn mà phát sợ của Kim Kỳ.
Hai nhân ảnh vừa xáp vào nhau rồi lại tách ra. Kim Kỳ bị trúng một kiếm vào vai phun máu! Nhưng Gia Đạt Nhĩ cũng chẳng hơn gì, bị Thiên Ma Kim Kỳ dùng tuyệt chiêu trong «Bách Túc Kiếm Pháp» của Độc Quân Kim Nhất Bằng đâm một kiếm vào ngực.
Bấy giờ cảnh tượng trên núi Đại Bàn Sơn thật hỗn loạn. Chín cao thủ thượng thặng của võ lâm Trung Nguyên Và Thiên Trúc đang triển khai cuộc tử chiến. Chỉ có thể dùng hai từ khốc liệt để hình dung trận chiến đó. Về mức độ ác liệt thì có phần hơn cả cuộc đại chiến ở Tiểu Trấp Đảo giữa sáu đại cao thủ Thế Ngoại Tam Tiên và Hằng Hà Tam Phật. Chỉ sợ trong vòng mấy trăm năm hiếm có một cuộc chiến nào kinh tâm động phách và hào hùng như vậy!
Đột nhiên, giữa trường đấu bỗng phát sinh đột biến.
Chỉ thấy đệ nhất kiếm khách Thiên Trúc là Thanh Trần La Hán và Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung cùng lao vút lên không, kiếm quang đan xen vào nhau tạo thành một vòng tròn làm rối cả mắt trong phạm vi ba trượng.
Thanh Trần La Hán đánh mãi mà không hạ được đối phương thì đã phát nộ, xuất bình sinh tuyệt học là «Bách Hợp Huệ Kiếm».
«Bách Hợp Huệ Kiếm» có cả thảy mười chín thức, là tuyệt học trấn môn của Phi Long Giáo. Thanh Trần La Hán may mắn đoạt được bí phổ này nhưng đến giờ vẫn chưa dùng đối địch lần nào. Thế nhưng lần này vì đụng phải cường địch, Thanh Trần La Hán dùng đến mười thức mà vẫn không chọc thủng được màn kiếm quang dày đặc của

Tôn Y Trung.
Tuy vậy, Tôn Y Trung cũng cảm thấy áp lực mỗi lúc một tăng. Lại thêm ba chiêu nữa, Tôn Y Trung đã bắt đầu lâm vào hiểm cảnh.
Trong lúc nguy cấp, Tôn Y Trung thét to một tiếng, hoành ngang trường kiếm vận hết công lực đánh bạt ra, đồng thời đánh liền ra ba kiếm. Đó chính là chiêu «Phương sinh bất tức» trong «Đại Diễn Thần Kiếm».
Tuyệt học của Bình Phàm Thượng Nhân vừa thi triển lập tức phát sinh uy lực.
Thanh Trần La Hán cảm thấy mình sắp đắc thủ thì bụng mừng thầm. Nào ngờ đối phương đã biến chiêu, hơn nữa chiêu thức lại vô cùng ngụy dị. Thanh Trần La Hán thấy thế kiếm không thể công vào được, cũng chưa biết hóa giải thế nào, đành lùi lại tránh chiêu kiếm, chờ đối phương xuất hết chiêu sẽ thi triển toàn bộ tuyệt học «Bách Hợp Huệ Kiếm» công vào.
Tôn Y Trung một chiêu đắc thủ thì càng vững tin hơn. Khi thấy đối phương lại công vào, không chút nao núng tiếp tục thi triển «Đại Diễn Thần Kiếm».
Những cặp đấu khác thấy cuộc chiến của hai người này khốc liệt như vậy thì đều dạt ra xa.
Kim Lỗ Ách thấy nhị sư huynh xuất hết tuyệt học mà chưa thắng nổi đối phương thì lòng rất phiền muộn, chỉ còn đặt hết hy vọng vào đại sư huynh. Như vậy là hắn không còn tự tin là sẽ thắng được Ngô Lăng Phong nữa.
Lúc này Tân Tiệp đấu với hai đối thủ là Mật Đà Bảo Thụ và Ôn Thành Bạch La, không những không kém thế mà kiếm pháp còn phát huy hết uy lực, tả chưởng hữu kiếm phối hợp với «Cật Ma Thần Bộ» tả xung hữu đột. Tả chưởng sử dụng «Không Không Chưởng Pháp», Mai Hương Kiếm thi triển «Đại Diễn Thần Kiếm» nên tạo nên uy lực kinh nhân, khiến Mật Đà Bảo Thụ và Ôn Thành Bạch La không thể nào tìm ra sơ hở để giành ưu thế.
Kim Lỗ Ách đang lo lắng hoang mang thì bị Ngô Lăng Phong đâm vào một kiếm, hốt hoảng lùi lại.
Gia Đạt Nhĩ và Kim Kỳ đều đã thọ thương nhưng vẫn lăn xả vào nhau như cặp gà chọi say máu. Lúc này cả hai đang vận công vào trường kiếm, ngầm đấu nội lực song phương cùng vung tả chưởng đánh ra. Chỉ nghe «bịch» một tiếng, cả hai đều lảo đảo lùi về mấy bước, sắc mặt xám ngắt.
Kim Lỗ Ách thấy vậy thì la lên:
− Dừng tay!

Rồi hắn nhảy lùi ba bước.
Ngô Lăng Phong cũng thấy Kim Kỳ đã kiệt sức nên không thừa cơ xông vào.
Những người khác thấy mình không thể khống chế được đối phương nên cũng nhất loạt ngừng đấu.
Trận chiến tạm thời lắng xuống.
Kim Lỗ Ách cười khan nói:
− Võ học Trung Nguyên quả thật lợi hại. Nhưng ... huynh đệ chúng tôi còn có một trận thức muốn thỉnh giáo cùng chư vị ... Hắc hắc ... chỉ sợ đối với một đại hành gia về trận pháp như Tân đại hiệp thì chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.
Tiếp đó, hắn quay sang Mật Đà Bảo Thụ nói mấy câu Phạn ngữ.
Bọn Tân Tiệp bốn người chưa kịp phản ứng gì thì chợt thấy mắt hoa đi.
Không biết Bà La Ngũ Kỳ thi triển bộ pháp gì mà chỉ trong chớp mắt đã vây họ vào giữa. Ngay cả Tân Tiệp là cao thủ về trận thức mà cũng rất kinh hãi.
Bà La Ngũ Kỳ thi triển bộ pháp thật nhanh, không sao tưởng tượng nổi, chỉ thấy nhân ảnh loáng một cái là đã đứng vào đúng vị trí rồi.
Kim Lỗ Ách cao giọng nói:
− Nó hay chưa hay, chỉ ma chiêu được, hết thời ta được!
Bọn Tân Tiệp bốn người chẳng ai hiểu câu đó là gì cả.
Nguyên là trong Bà La Ngũ Kỳ chỉ có Kim Lỗ Ách là thạo Phạn ngữ. Có vẻ như hắn chỉ huy hết bọn sư huynh.
Tân Tiệp, Ngô Lăng Phong, Kim Kỳ và Tôn Y Trung tuy không hiểu gì, cũng chẳng nói gì với nhau nhưng trong thâm tâm đều hiểu rằng trận thức này quả rất khó đối phó.
Bấy giờ trận đánh tạm dừng được một lúc. Cả Kim Kỳ lẫn Gia Đạt Nhĩ đều đã điểm huyệt chỉ huyết từ trước, sau khi vận công một lúc thì tạm thời còn duy trì được. Hơn nữa, cả hai đang say máu nên quyết không chịu rời đấu trường.
Tân Tiệp đưa mắt quan sát tình thế một lúc. Vốn thông hiểu về trận thức, chàng nhận ra Mật Đà Bảo Thụ đứng ở vị trí chủ trận. Hai bên tả hữu của hắn là Gia Đạt Nhĩ và Ôn Thành Bạch La, còn đối diện là Thanh Trần La Hán và Kim Lỗ Ách.
Tân Tiệp nghĩ thầm:
“Đại ca và Kim, Tôn hai vị tuy không tinh thông trận pháp nhưng nhất định là biết nguyên lý lấy tịnh chế động. Như vậy, trước khi đối phương phát động thế công thì họ sẽ không động thủ trước. Ta thử mạo hiểm một lần xem.”.

Đấu trường bấy giờ tĩnh lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng cả tiếng bông tuyết chạm xuống mặt đất, Tân Tiệp vẫn nhìn vào thế trận, thầm tính toán:
“Cho dù đây là loại trận thức gì nhưng đã biết được tên lùn kia là chủ trận thì đã có một phương pháp giải quyết.
Khi chúng bắt đầu phát động thì ta sẽ xuất kỳ bất ý khống chế tên lùn kia. Cho dù không phá vỡ được trận thức thì cũng làm cho nó rối loạn lên.”.
Chợt nghe vút một tiếng, Mật Đà Bảo Thụ đã phất mạnh chiếc Nguyệt nha sạn lên cao.
Quả nhiên không ngoài suy nghĩ của Tân Tiệp, ba người kia vẫn án binh bất động.
Tân Tiệp thấy rằng thời cơ đã đến, liền đề mạnh một hơi chân khí, Mai Hương Kiếm lập tức được vung lên, tả thủ ngầm ẩn tàng chiêu sát thủ, thi triển «Cật Ma Thần Bộ» lao đến Mật Đà Bảo Thụ như ánh chớp.
Chiêu thức vẫn là «Vật hoán tinh di» trong «Đại Diễn Thần Kiếm» nhưng Tân Tiệp thi triển thì uy lực gấp mấy lần Tôn Y Trung, cả về biến hóa, tốc độ lẫn nội lực.
Với mười hai thành công lực vận vào chiêu thức thần diệu đó của Tân Tiệp, trong võ lâm, trừ Thế Ngoại Tam Tiên, chỉ sợ không ai đối phó nổi.
Ba người còn lại thấy Tân Tiệp dùng hạ sách, dùng động đối phó với trận thế thì thầm kinh hãi.
Chỉ chớp mắt, Tân Tiệp đã lao đến Mật Đà Bảo Thụ. Tên hòa thượng lùn thét to một tiếng, vung Nguyệt nha sạn lên rồi giữ nguyên ngang đầu bất động.
Tân Tiệp bỗng cảm thấy một cỗ kình lực vô cùng hung mãnh và quái dị từ Nguyệt nha sạn phát ra. chàng rất đỗi kinh hãi khi thấy chiêu thức không sao biến hóa được. Ngay cả tả chưởng đã ngầm vận đủ chân lực cũng bị luồng kình lực kia đánh dạt ra. Từ khi sử dụng «Đại Diễn Thần Kiếm» đến nay, đây là lần đầu tiên Tân Tiệp gặp phải cảnh tượng kỳ lạ này.
Luồng kình lực phát ra từ Nguyệt nha sạn mạnh đến nỗi kiếm gần như không di chuyển nổi. Tân Tiệp vô cùng lo lắng, thầm hối hận vì đã đánh giá thấp đối phương. Ngay lúc đó thì sau lưng đã vang lên tiếng binh khí loảng xoảng. Hiển nhiên là mọi người đã bắt đầu động thủ.
Tân Tiệp chợt cảm thấy một cỗ kình lực khác ập tới sau lưng. Không kịp nghĩ ngợi gì, chàng vội nhảy sang bên tránh rồi quay phắt lại,

trông thấy sợi dây thừng của Kim Lỗ Ách đã đánh đến nơi.
Đường kính của trận thức phải tới hai trượng và Kim Lỗ Ách vốn đứng đối diện với Mật Đà Bảo Thụ, thế mà khi trận thế bắt đầu phát động thì đã thấy Kim Lỗ Ách đánh tới rồi, đủ biết trận thức này chuyển động thần tốc đến mức nào.
Lúc này thế công của Tân Tiệp đã hết, lúc cần phải đáp xuống thì ngọn thừng của Kim Lỗ Ách đã cuốn đến. Tân Tiệp chỉ kịp thi triển «Cật Ma Thần Bộ».
lướt đi thì ngọn thừng đã đánh trượt xuống dưới chân chỉ cách có vài phân!
Tân Tiệp vừa đáp xuống đất, chưa kịp đứng trầm ổn thì cảm thấy binh khí từ hai phía ập xuống đầu.
Như vậy là trận thức đã xoay chuyển được một vòng rưỡi. Thật là thần tốc đến khó tin.
Tân Tiệp đành vung kiếm lên đối phó, đồng thời tả chưởng đánh về phía Kim Lỗ Ách. Nhưng chàng căn bản không còn nhận ra nhân ảnh đối phương đâu cả.
Vòng vây người bên ngoài quay tít, nhìn đến chóng mặt.
Bà La Ngũ Kỳ thi triển trận pháp mỗi lúc một nhanh.
Đương nhiên là những người bị vây thì thấy áp lực càng lúc càng lớn, giống như bị trăm thứ binh khí công kích vào từ muôn phía.
Tân Tiệp xuất kiếm dù nhanh cũng không ứng phó nổi với cả trăm thứ binh khí đó.
Cả bốn người bị vây trong trận lâm vào tình thế vô cùng khốn đốn.
Tân Tiệp vừa tận lực đối phó vừa cố suy nghĩ cách phá trận.
Mật Đà Bảo Thụ lại vung Nguyệt nha sạn lên đánh vào. Tân Tiệp vội lùi một bước tránh, thì cảm thấy đã chạm lưng với Ngô Lăng Phong.
Nguyên là vòng vây càng ngày càng thắt chặt lại. Lúc mới phát động thì tới hai trượng nhưng bây giờ chỉ còn một trượng.
Tân Tiệp vừa chậm tay kiếm một chút đã bị xơi dây thừng của Kim Lỗ Ách đánh tạt vào sườn làm rách một mảnh áo.
Lại nghe «rắc» một tiếng, thanh kiếm của Tôn Y Trung bị trường kiếm của Thanh Trần La Hán chém gãy, chỉ còn lại một khúc chưa đến hai thước.
Ngô Lăng Phong tả xung hữu đột, mồ hôi toát ra như tắm, tay tả cầm kiếm mỗi lúc một nặng thêm, tưởng chừa không nhấc lên nổi.
Vòng người vẫn chuyển động xung quanh như những bóng ma chập chờn, không còn phân biệt được ai nữa.
Không những Ngô Lăng Phong mà cả Tân Tiệp cũng có cảm giác như không thể duy trì được bao lâu.

Tôn Y Trung cầm thanh kiếm gãy, hoàn toàn nhụt chí.
Chỉ có Thiên Ma Kim Kỳ là vẫn liều mạng, vung kiếm công kích, không cần để ý đến đối phương hung mãnh như thế nào, cũng không cần quan tâm đến đồng bọn bên cạnh ra sao.
Trong bốn người thì Kim Kỳ có nhiều kinh nghiệm đối địch nhất, bản tính lại liều lĩnh hiếu thắng, huống chi lúc này đã say máu nên không quản gì bản thân nữa, chỉ nghiến răng phát kiếm như phát cuồng.
«Bách Túc Kiếm Pháp» biến hóa vô cùng tận cùng với bộ mặt gớm ghiếc của Kim Kỳ thì uy lực vô cùng hung mãnh.
Gia Đạt Nhĩ đâm trúng một kiếm vào cánh tay trái của Kim Kỳ thì cũng nhận một kiếm của đối phương vào vai trái, máu tuôn xối xả.
Hành động quả cảm của Kim Kỳ làm tinh thần của ba người kia tăng thêm không ít.
Tân Tiệp vừa thi triển «Cật Ma Thần Bộ» vừa vung Mai Hương Kiếm lên bão táp đẩy lùi thế công của đối phương, miệng hét to:
− Tôn Y Trung! Ngày trước phương trượng đời thứ bảy của Thiếu Lâm là Huệ Nhân đại sư đã dùng «Bố Đạt Tam Thức» đả thương một lúc hai mươi mốt kiếm khách ở Chung Nam Sơn. Tiền nhân uy phong như thế mà họ Tôn ngươi quên đâu mất cả rồi?
Tôn Y Trung nghe lời đó thì hào khí chợt dâng cao vạn trượng, bất chấp hiểm cảnh, thi triển «Đại Diễn Thần Kiếm» tiếp tục đánh ra, lòng thầm nghĩ:
“Tôn Y Trung ta quyết không để mất hào khí vào uy phong của Thiếu Lâm!”.
Cả bốn người dốc toàn lực, vận hết tuyệt chiêu khiến vòng vây giãn rộng ra một chút, nhờ thế mà áp lực có phần giảm đi.
Mật Đà Bảo Thụ bỗng quát to:
− Cách triệt ba la, trương thành khổ ky ma nhĩ!
Chẳng biết đó là câu gì nhưng sau đó trận thức của Bà La Ngũ Kỳ đã biến đổi. Năm người như thiên mã hành không, siết chặt lại vòng vây và di chuyển nhanh hơn trước gấp bội, chỉ nhìn đã thấy chóng mặt.
Câu Phạn ngữ đã làm Tân Tiệp lóe lên một ý nghĩ. Chàng quát to:
− Đại ca! Mau thi triển khinh công mới nhất!
Ngô Lăng Phong cũng lập tức hiểu ra, hú dài một tiếng rồi thi triển khinh công Thiên Trúc do Bình Phàm Thượng Nhân truyền thụ từ pho bí kiếp bằng Phạn ngữ một tháng trước tại Đại Trấp Đảo.
Ngày đó Bình Phàm Thượng Nhân có nói rằng bộ pháp này có tác dụng đặc biệt, chắc là dùng để đối phó với trận thức này đây!
Chỉ thấy hai đạo bạch quang nổi lên. Hai người vừa thi triển bộ pháp Thiên Trúc, chỉ chốc lát đã hòa hợp ngay với vòng quay của trận

thức rồi nhập luôn vào đó, trở thành một phần của trận thế đó. Như vậy, trận thức lúc đầu chỉ có năm người thi triển, bây giờ hóa ra đến bảy người.
Bà La Ngũ Kỳ vô cùng bối rối, nhất là Mật Đà Bảo Thụ, chẳng biết nên công hay thủ cho phù hợp nữa.
Kim Lỗ Ách kinh dị nghĩ thầm:
“Chẳng biết hai tiểu tử này sao lại biết được tuyệt học của chúng ta?”
Hắn nhìn kỹ lại thì thấy Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong dùng bộ pháp hoàn toàn tương đồng với Bà La Ngũ Kỳ, thậm chí còn kỳ ảo hơn, cả sư phụ của hắn cũng không tinh diệu bằng. Kim Lỗ Ách nói to:
− Cách động di hồ, kim cát ...
Hai nhân ảnh bỗng lóe lên. Tân Tiệp và Ngô Lăng Phong đã thoát ra ngoài trận thức ...
Bà La Ngũ Kỳ kinh dị đưa mắt nhìn nhau. Trận thức cũng hết chuyển động, nói đúng hơn là đã bị phá giải.
Mật Đà Bảo Thụ bỗng quát lên:
− Chuẩn ba ky! Lệnh ky diệc nhĩ!
Tân Tiệp tuy không hiểu gì nhưng cũng đoán ra đối phương muốn nói là:
− Tiểu tử, hãy tiếp ta một chiêu!
Tân Tiệp liền nghĩ thầm:
“Ngươi công lực tuy cao nhưng ta đâu có sợ. Ngày trước sư phụ ngươi là Kim Bá Thắng Phật ta còn tiếp được một chưởng nữa là ngươi!”.
Bấy giờ Mật Đà Bảo Thụ nhảy ra khỏi vòng, tóc tai dựng ngược, cắm chiếc Nguyệt nha sạn vào thắt lưng rồi bổ tới trước mặt Tân Tiệp, song chưởng nhập lại với nhau đánh mạnh ra rồi thu về rất nhanh.
Tân Tiệp cảm thấy một luồng kình phong ập tới, vừa uy mãnh vừa cổ quái, lại mang khí âm hàn lạnh thấu xương!
Lúc đó chàng còn chưa biết được đó là «Bạch Đà Âm Hàn Tâm Chưởng».
của Tây Vực mà Mật Đà Bảo Thụ đã khổ luyện mấy chục năm mới thành tựu.
Tuy vậy, với kiến thức uyên thâm, Tân Tiệp biết rằng mình không được nhấc chân khỏi mặt đất, bởi nếu làm thế sẽ bị âm hàn nhập cốt mà thọ thương ngay.
Chàng lập tức thi triển Thiên Cân Trụy, đứng như chôn chân xuống đất. Tân Tiệp cũng không định xuất chưởng nghênh chiêu vì biết rằng công lực của đối phương cao hơn mình.
Vừa giữ thân hình trầm ổn trên đất, Tân Tiệp vừa chú mục vào song

chưởng của đối phương rồi xuất kiếm vẽ nửa vòng ...
Toàn bộ bảy người tại đó chú mục vào từng cử động của hai đấu thủ không chớp mắt với sự căng thẳng tột độ.
Ngô Lăng Phong, Tôn Y Trung và Kim Kỳ tuy không biết Mật Đà Bảo Thụ dùng chưởng lực gì nhưng chỉ cần nhìn y phục của Tân Tiệp căng lên như cánh buồn no gió thì cũng biết chưởng kình uy mãnh đến mức nào. Nếu không có công lực thâm hậu thì đã bị bay đi như chiếc lá.
Tân Tiệp đứng trầm ổn, tuy vung kiếm lên nửa vòng nhưng trong nửa vòng đó đã phải dùng đến ba chiêu thức. Bắt đầu là «Phương sinh bất tức» rồi «Vật hoán tinh di» đều là «Đại Diễn thập thức», và cuối cùng là «Lãnh mai phất diện».
trong «Cù Chi Kiếm Pháp».
Ba tuyệt chiêu của hai vị đại kỳ nhân phối hợp mà chỉ thi triển trong vòng nửa vòng kiếm thì vô cùng thần tốc và ảo diệu tuyệt luân. Chỉ sợ cả hai người sáng tạo ra kiếm pháp này cũng không kết hợp được tinh kỳ đến vậy.
Tất cả tám người trong trường đấu đều là đại hành gia về kiếm thuật nhưng khi thấy Tân Tiệp thi triển chiêu đó thì đều thầm thán phục. Chiêu kiếm đó chẳng những họ chưa từng được thấy mà đến nghe cũng chưa từng nghe ai nói đến bao giờ!

MAI HƯƠNG KIẾM

Hồi 48
Trần Niệm Khó Quên

Tân Tiệp vừa thi triển ba chiêu kiếm chỉ trong nửa vòng kiếm xuất, đương nhiên vô cùng thần tốc.
Tiếp đó là âm thanh ràn ràn kéo dài. Chưởng lực của Mật Đà Bảo Thụ phát ra bị kiếm khí đánh bạt ra xung quanh làm cát bay đá chạy mù mịt, gió rít ào ào đào xuống đất thành một nửa vòng tròn theo đường kiếm vạch sâu đến nửa thước.
Mật Đà Bảo Thụ đứng phát ngơ. Lúc lâu, hắn bỗng nhiên ngửa mặt cười sằng sặc một tràng rồi khoát mạnh tay, suất lãnh bốn tên sư đệ lao đi. Chỉ phút chốc, Bà La Ngũ Kỳ mất hẳn hình tích.
Tân Tiệp ngẩn người nhìn theo hút bóng Bà La Ngũ Kỳ khuất trong hoàng hôn rồi chầm chậm quay lại, thở dài một tiếng tra kiếm vào bao.

Võ Lâm Tú Sĩ Tôn Y Trung vội đến trước mặt Tân Tiệp ngượng nghịu nói:
− Sư tổ, xin vào động, bây giờ chắc rằng ...
Hắn coi Bình Phàm Thượng Nhân là Tổ sư gia, đương nhiên gọi truyền nhân Tổ sư gia là Sư tổ cũng chẳng sai.
Tân Tiệp rất ngạc nhiên trước thái độ tiền hậu bất nhất của Tôn Y Trung, tự hỏi:
"Sao vừa rồi hắn nhất định không cho ta vào, bây giờ lại trở chứng thế này?".
Tuy vậy vẫn đưa mắt ra hiệu cho Ngô Lăng Phong, cả hai theo Tôn Y Trung bước vào thạch động.
Thiên Ma Kim Kỳ không biết đã vào thạch động từ lúc nào, vẫn cúi xuống mân mê con rắn của mình.
Chợt thấy một người từ thạch động chạy ra kêu lên:
− Tân đại ca! Kiếm thuật của chàng thật trác tuyệt!
Cả Tân Tiệp lẫn Ngô Lăng Phong cùng đứng khựng lại khi nhận ra người đó là Trương Thanh.
Thiếu nữ ríu cả lên rồi lao vào ôm lấy hai vai Tân Tiệp, không cần câu chấp gì những người xung quanh, luôn miệng nói:
− Ca ca! Hôm đó muội đã cùng Ngô đại ca chia tay xong, mới tới bến sông thì bị một lão ma đầu bắt lấy. Muội đánh không được hắn, cuối cùng bị hắn điểm huyệt đạo đưa đi.
Tân Tiệp vừa định hỏi một câu thì Trương Thanh lại liến thoắng:
− Lão ma đầu kia tự xưng là sư đệ của Ngọc Cốt Ma, nói rằng cha muội hại sư huynh hắn nên mới bắt muội để khống chế cha. Tên ma đầu này đã dùng thủ pháp rất kỳ dị điểm ba mươi sáu huyệt đạo trên người muội.
Tân Tiệp vẫn chưa dám cử động.
Trương Thanh thẳng người lên rời khỏi bộ ngực của Tân Tiệp, kể tiếp:
− May mà có hòa thượng bá bá kịp đến. Muội vừa thấy trên cổ bá bá có đeo một chiếc ngọc kính giống như vật mà phụ thân muội thường đeo ... Lão hòa thượng nói rằng có quen biết với gia phụ, yêu cầu lão ma kia thả muội ra ... Nhưng lão ma không chịu, còn dùng những lời vô lễ ...
Trương Thanh dường như rất phẫn uất, thở vào một hơi rồi nói tiếp:
− Còn may lão bá có bản lĩnh cao cường, đánh lão ma bỏ chạy, cứu muội về đây ...
Tân Tiệp chợt nhớ vị hòa thượng cắp nàng đi lúc gặp giữa đường, liền hỏi:

− Thủ pháp điểm huyệt của lão ma đó lợi hại đến thế nào? Cả hòa thượng bá bá cũng không giải được?
Trương Thanh cười đáp:
− Chính thế! Hòa thượng lão bá phải cắp muội đi suốt ngày giữa đường gặp vị Tôn đại ca, hai người tới đây. Hòa thượng lão bá sai Tôn đại ca canh giữ bên ngoài thạch động đừng cho ai vào, phải dùng nội lực truyền cho muội cả canh giờ mới giải được ba mươi sáu chỗ huyệt đạo bị phong bế ...
Tân Tiệp bây giờ mới hiểu vì sao lúc đầu chàng cùng Ngô Lăng Phong định vào thạch động tìm Trương Thanh, Tôn Y Trung nhất quyết không cho vào.
Chợt thấy một lão hòa thượng từ thạch động đi ra, người cao gầy, mi bạc phủ dài, ít nhất phải hơn trăm tuổi nhưng vẫn còn quắc thước, Tân Tiệp nhớ ra chính là người đã cắp Trương Thanh.
Tôn Y Trung vội bước tới quỳ xuống trước mặt lão tăng nói:
− Tổ sư gia! Đệ tử chẳng dễ gì tìm được lão nhân gia, xin đừng đi.
Lão hòa thượng cười đáp:
− Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ đi trước tới Đại Trấp Đảo thương lượng thêm với Bình Phàm Thượng Nhân. Ngươi cứ về Thiếu Lâm Tự rồi tới Đại Trấp Đảo sau cũng được.
Tân Tiệp chợt nhớ ra vị hòa thượng này đã có lần cưỡi hạc tới Tiểu Trấp Đảo đón Bình Phàm Thượng Nhân sau khi ra khỏi thạch trận của Huệ đại sư ở Tiểu Trấp Đảo. Về sau có lần Bình Phàm Thượng Nhân kể về hòa thượng này, đó chính là Phương trượng của Thiếu Lâm Tự bốn đời trước Linh Kính đại sư.
Chàng cũng bước lên hành lễ nói:
− Không ngờ vãn bối có phúc duyên được gặp lại Linh Kính đại sư.
Lão hòa thượng xua tay cười:
− Khéo nói khéo nói! Lần đầu gặp ngươi ta đã ngờ, thế mà Bình Phàm Thượng Nhân lão trọc lại chối đây đẩy không truyền nghệ cho ngươi ... Xem ra không chỉ Bình Phàm Thượng Nhân lão trọc mà ngay cả Huệ ni bà cũng ưu ái ngươi như thế, thảo nào ...
Chợt trên không có tiếng gió rít.
Mọi người kinh hãi nhìn lên thấy một con bạch hạc rất lớn đang đáp xuống, mang trên lưng một tiểu đồng.
Lão hòa thượng nhảy lên lưng hạc.
Trương Thanh vội chạy lên nói:
− Hòa thượng bá bá ... để điệt nhi ở lại đây sao?
Lão tăng cười đáp:
− Nha đầu ngươi thật rắc rối. Chính ngươi muốn vậy mà! Chỉ cần

nhìn mắt ngươi ta cũng biết ... Yên tâm đi, ta sẽ ghé qua Vô Cực Đảo báo tin để Vô Hận Sinh khỏi đi tìm. Được tiểu tử đó bảo hộ thì chẳng phải lo gì nữa.
Nói xong vỗ vào lưng hạc. Con hạc trắng liền nhún mình nhảy lên không vỗ cánh bay đi, chốc lát chỉ còn lại một chấm đen trên nền trời ...
Tôn Y Trung vẫn quỳ trên nền tuyết nhìn theo bóng bạch hạc với cái nhìn sùng kính.
Chợt Thiên Ma Kim Kỳ từ thạch động chạy ra, tay cầm một cái túi vải bên trong có một vật gì ngọ nguậy, chắc là con rắn độc Kim Thiệt Nhi. Kim Kỳ chẳng nói chẳng rằng chộp lấy tay Tân Tiệp nói:
− Tiểu tử ngươi ... ta có chuyện này muốn nói với ngươi!
Tân Tiệp xưa nay chưa bao giờ có cảm tình với tên ma đầu này. Vừa rồi nghe Phương Thiếu Khuê kể lại chính Kim Kỳ đã vì cô ta mà tự hủy đi dung mạo của mình, sau đó hai người trở thành phu thê. Mặc dù không có hảo cảm với con người độc ác và kỳ quái này, nhưng Tân Tiệp đã không còn căm ghét hắn như trước nữa. Điều đó phần nào cũng do tình cảm đối với Phương Thiếu Khuê. Tân Tiệp ngạc nhiên hỏi:
− Chuyện gì?
Kim Kỳ đưa mắt nhìn Trương Thanh có phần nghi hoặc nói:
− Cái đó ... ta sẽ cho ngươi biết sau!
Tân Tiệp tưởng rằng chuyện liên quan đến Phương Thiếu Khuê liền hỏi:
− Vậy phải đi đâu?
Kim Kỳ đáp:
− Cách đây chừng ba mươi dặm!
Tân Tiệp nhìn Trương Thanh và Ngô Lăng Phong với vẻ ngần ngại nói:
− Thế nhưng ...
Giọng Kim Kỳ tỏ vẻ nghiêm trọng:
− Chuyện này liên quan đến số phận của ... Nơi đó cách Hán Dương bảy tám dặm, ngươi cứ hẹn chúng tối mai gặp ở Duyệt Lai Khách Điếm trong thành Hán Dương cũng được.
Tân Tiệp nghe nói tới «chuyện liên quan đến số phận của ...», tuy chẳng biết là của ai nhưng lại rất lo lắng, liền nói với Ngô Lăng Phong:
− Ngô đại ca, tiểu đệ cần đi một chuyến. Xin đại ca bảo hộ Trương cô nương tới Duyệt Lai Khách Điếm ở Hán Dương. Dù có xảy ra chuyện gì, chiều mai tiểu đệ cũng sẽ tới đó.

Ngô Lăng Phong gật đầu.
Tân Tiệp nhìn Trương Thanh nói thêm:
− Thanh muội, ta có việc phải thất lễ với muội. Hẹn tối mai gặp lại.
Dứt lời cùng Kim Kỳ lao đi.
Trương Thanh nhìn theo hai người hỏi:
− Ngô đại ca, vị có bộ mặt gớm ghiếc kia là ai vậy?
Ngô Lăng Phong không biết giải thích thế nào, chỉ nói:
− Người đó danh hiệu là Thiên Ma Kim Kỳ ...
Trương Thanh nhăn mặt lẩm bẩm:
− Người sao mà dễ sợ ... tính khí lại thô lỗ ... chẳng lẽ vị đó là bằng hữu của Tiệp ca?
Ngô Lăng Phong lắc đầu:
− Không. Hắn vốn là một tay ma đầu ...
Trương Thanh không hiểu, hỏi:
− Sao lại là ma đầu? Chẳng lẽ hắn cũng tàn ác, bắt người như Ngọc Cốt Ma và sư đệ của lão? Vậy Tiệp ca đi theo hắn làm gì chứ?
Ngô Lăng Phong lắc đầu:
− Tôi cũng không biết ...
Trương Thanh lo lắng nói:
− Ngô đại ca! Chúng ta hãy đuổi theo đi!
Ngô Lăng Phong ngẫm nghĩ:
“Nhất định Tiệp đệ sẽ không gặp điều gì nguy hiểm. Tuy nhiên Trương cô nương lo cho hắn cũng có lý. Dù sao cũng trên đường tới Hán Dương, có đuổi theo cũng chẳng hại gì ...” Nghĩ đoạn gật đầu.
Hai người lập tức rời khỏi hiện trường.
Không biết Tôn Y Trung cũng đi khỏi đó từ bao giờ.
Mới đi khỏi thạch động không xa, Tân Tiệp sốt ruột hỏi:
− Kim Kỳ, ngươi định dẫn ta đi đâu? Ai đã gặp chuyện gì vậy?
Kim Kỳ lạnh lùng đáp:
− Cứ đi! Rồi ta sẽ cho ngươi biết ...
Tân Tiệp lại hỏi:
− Nhưng ta cần phải biết nguyên nhân chứ?
Kim Kỳ dừng lại Tân Tiệp hỏi:
− Tên họ Tân, có lần ngươi đã thừa nhận sư muội ta với ngươi đã là phu thê, đúng vậy chứ?
Tân Tiệp nghe đối phương nói tới Kim Mai Linh, tim chàng bỗng đập rộn lên, hỏi dồn:
− Chính thế! Nhưng cô ấy hiện ở đâu? Đang gặp chuyện gì vậy?
Kim Kỳ nghiến răng, bộ mặt của hắn dữ dằn trông lại càng dữ hơn, nói:

− Cô ấy ở đâu và gặp chuyện gì thì ngươi phải biết chứ.
Tân Tiệp ngạc nhiên hỏi:
− Ngươi nói vậy là có ý gì?
Kim Kỳ đánh mắt về phía sau, hỏi:
− Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã vì nha đầu đó mà bỏ rơi Kim Mai Linh không?
Tân Tiệp trố mắt hỏi:
− Thế nào? Chẳng lẽ ... Linh muội đã nói với ngươi như vậy?
Kim Kỳ chợt trở nên lúng túng:
− Vậy là ngươi phủ nhận?
Tân Tiệp gật đầu:
− Sau khi chúng ta bặt tích nhau, ta đã cố tìm nhưng không biết cô ấy đi đâu.
Kim Kỳ hừ một tiếng, ngắt lời:
− Vậy ngươi giải thích thế nào về nha đầu họ Trương kia?
Tân Tiệp phát bực đáp:
− Ta chẳng có gì phải giải thích với ngươi cả. Đối với Kim Mai Linh, trước sau ta vẫn không thay đổi.
Kim Kỳ trầm ngâm một lúc rồi chợt hỏi:
− Nếu vậy thì tại sao cô ấy lại phải đi tu chứ?
Tân Tiệp kêu lên:
− Ngươi nói gì? Kim Mai Linh đã đi tu?
Kim Kỳ gật đầu:
− Đúng thế.
Tân Tiệp hỏi dồn:
− Cô ấy tu ở đâu?
Kim Kỳ trả lời:
− Ở Thủy Nguyệt Am dưới chân núi Quế Sơn. Ta sẽ dẫn ngươi đến đó. Nếu Kim Mai Linh nói rằng vì ngươi bội bạc thì ta sẽ liều mạng với ngươi!
Tân Tiệp gật đầu:
− Được. Nếu vậy thì có lẽ chẳng cần ngươi phải động thủ, ta sẽ tự xử lấy ...
Đi thôi!
Kim Kỳ nghe câu đó ánh mắt dịu đi, gia tăng cước lực lao về phía trước.
Tân Tiệp bất giác đưa tay sờ quyển «Độc Kinh» trong túi rồi đuổi theo.
Chàng bỗng nhớ lại lần đấu với Hải Thiên Song Sát trên đỉnh Quế Sơn bị rơi xuống vực, chàng đã thoáng thấy một nữ ni và có cảm

giác giọng nói giống như của Kim Mai Linh. «Chẳng lẽ đó chính là Thủy Nguyệt Am? Và tại sao nàng lại không hiện thân gặp mình chứ?» Điều mà chàng không sao hiểu được là vì lẽ gì mà Kim Mai Linh bỏ đi tu?
«Lẽ nào Kim Mai Linh cũng tin rằng nàng đã bị chàng khi phụ?» Tân Tiệp nhớ lại lần đó, sau khi được Kim Mai Linh giải độc cứu sống, hai người đã gặp Kim Kỳ và Phương Thiếu Khuê, sau lại bị người của Đường gia truy sát, nhờ Trương Thanh giải thoát mà cướp thuyền chạy ra giữa Trường Giang. Cũng nhờ Trương Thanh giúp mà hai người thoát khỏi Vô Hận Sinh, cùng Kim Mai Linh chạy vào rừng thì lại bị Mậu Thất Nương bắt đi. Từ đó Tân Tiệp không gặp lại Kim Mai Linh nữa.
“Vì lý do gì mà nàng nghi ngờ mình khi phụ chứ?” Càng nghĩ càng mơ hồ, cuối cùng Tân Tiệp tự nhủ:
“Xấu tốt gì rồi sẽ biết. Chắc rằng có sự hiểu lầm gì đó.
Ta sẽ giải thích và cầu xin nàng hoàn tục trở về với ta.”.
Nhưng chàng lại nghĩ ngay đến Trương Thanh, nhớ lại lần cuối cùng gặp nhau, hai người gặp nạn trên biển. “Tuy ta và Trương Thanh chưa hẹn ước gì, nhưng nàng đi khắp nơi tìm ta, hơn nữa ta cũng không hoàn toàn hờ hững với nàng, như thế có cho là đã bội bạc với Kim Mai Linh không? Nhưng dù sao trong tim ta vẫn luôn in đậm bóng hình Kim Mai Linh, biết ơn nàng cứu sống ta, đã dâng hiến cho ta tất cả. Không, ta chưa bao giờ khi phụ nàng!”.
Nhưng một ý nghĩ khác lại lóe lên:
“Nếu vậy ta sẽ đối với Trương Thanh thế nào đây? Đành từ chối tình yêu của nàng hay sao?” Nghĩ tới đó Tân Tiệp buông tiếng thở dài, cố xua đi mọi ý nghĩ nhưng không sao yên tâm được.
Quả nhiên Thủy Nguyệt Am là nơi mà Tân Tiệp đã rơi xuống vực cách chỉ vài chục trượng.
Nghĩ đến việc sắp được gặp lại Kim Mai Linh, tim Tân Tiệp đập rộn lên như gõ trống. Không chỉ hồi hộp vui mừng mà còn có sự lo lắng. Lúc hai người tới thì sắp cuối giờ Thân, cũng thời gian mà trước đây Tân Tiệp rơi xuống vực.
Kim Kỳ dừng lại bên khóm trúc cách cửa am năm sáu trượng nói:
− Ta ... ta không thể vào am được. Ngươi hãy gọi cô ấy ra đây. Ta cần cô ấy xác nhận.
Tân Tiệp gật đầu, vừa định đi vào thì chợt thấy bóng một nữ ni từ trong am chậm bước đi ra. Tân Tiệp chợt nghe giọng nói:
− Ngươi ẩn vào đi, Mai Linh đấy! Để ta gọi cô ấy tới đây cho.
Quả nhiên nữ ni chính là Kim Mai Linh. Bộ y phục nữ tu không là mất

đi sắc đẹp của nàng, nàng chỉ hơi gầy đi một chút.
Tân Tiệp y lời lánh sâu vào khóm trúc, hiểu rằng vì bộ mặt ghê sợ của Kim Kỳ mà hắn không dám vào am. Có lẽ những nữ ni thấy bộ mặt hắn đều cho rằng chính là ác quỷ hiện hình.
Phút chốc Kim Kỳ đã tới bên cửa, trước mặt Kim Mai Linh. Không, bây giờ gọi nàng là Bạch Liên ni cô thì đúng hơn.
Ni cô nhìn thấy Kim Kỳ, hoảng sợ lùi lại một bước kêu lên:
− A Di Đà Phật! Ngươi là ...
Kim Kỳ nhẹ giọng:
− Sư muội, ta đây ...
− Kim Kỳ?
Tân Tiệp ngạc nhiên thầm nghĩ:
“Chẳng lẽ hai người chưa gặp mặt nhau sao?
Vậy sao Kim Kỳ biết Kim Mai Linh ở đây? Phải rồi ... cũng vì bộ mặt gớm ghiếc đó mà hắn không dám hiện thân ...” Chợt chàng thấy cảm động trước thái độ của Kim Kỳ. Có lẽ hắn tốt hơn mọi người thường nghĩ.
Chỉ lát sau Kim Kỳ đã dẫn ni cô đến gần khóm trúc.
Vừa trông thấy Tân Tiệp, Kim Mai Linh bỗng lùi lại một bước, mặt tái đi.
− Tiệp ...
Nàng vừa buột miệng nói được một tiếng, chợt im bặt rồi bỗng trở nên lạnh lùng, chắp tay hợp thập nói:
− A Di Đà Phật! Thí chủ là ai? Đến đây có việc gì?
Tân Tiệp thấy lòng đau nhói, kêu lên:
− Linh muội ...
Nữ ni ngắt lời:
− Thí chủ lầm rồi! Bần ni là Bạch Liên!
− Linh muội! Ta ...
Kim Kỳ chợt sẵn giọng:
− Họ Tân kia! Bây giờ ngươi còn gì để nói nữa?
Rồi lập tức vung chưởng lên.
Tân Tiệp cắn chặt răng bất động, trước mắt nhòa đi ...
Kim Kỳ phát chưởng, chợt thu lại, trầm giọng hỏi:
− Ngươi không hoàn thủ?
Tân Tiệp lắc đầu.
Kim Kỳ lại hỏi:
− Vậy là ngươi thừa nhận?
Tân Tiệp rầu rĩ đáp:
− Ta nhận mệnh.

Kim Kỳ lại phát chưởng!
Quả nhiên Tân Tiệp không hoàn thủ, cũng không tránh.
Nên biết độc chưởng của Kim Nhất Bằng độc bộ võ lâm, lãnh nguyên trọn chưởng đừng mong toàn mạng.
Bạch Liên ni cô bỗng la lên:
− Không được! Sư huynh ...
Chưa dứt lời đã lao mình tới trước mặt Tân Tiệp.
Kim Kỳ hoảng hốt vội thu chưởng, nhưng dư lực của nó cũng đủ đánh nữ ni bắn đi.
Tân Tiệp vội đưa tay đỡ lấy Bạch Liên.
Kim Kỳ trừng mắt nói:
− Sư muội sao còn liều thân vì kẻ bạc tình đó làm gì chứ?
Kim Mai Linh miệng rỉ máu, nằm trong vòng tay Tân Tiệp, nhìn Kim Kỳ lắc đầu nói:
− Sư huynh nhầm rồi, không phải thế đâu ...
Rồi nàng ngước nhìn Tân Tiệp:
− Tiệp ca! Hãy tha thứ cho muội ... muội ... không thể cùng sống với chàng ...
Muội phải sám hối tội lỗi của mình ... không bao giờ tự tha thứ được!
Tân Tiệp vội hỏi:
− Nhưng muội có tội gì chứ?
Kim Mai Linh cười đau khổ đáp:
− Xin chàng đừng hỏi! Chỉ một mình muội đau khổ là đủ lắm rồi! Không thể để chàng đau khổ vì muội, hãy quên muội đi!
Tân Tiệp lắc đầu:
− Ta làm sao quên muội được chứ? Ta đã tìm muội khắp nơi, nhờ cả đệ tử Cái Bang hỏi dò tin tức ...
Kim Mai Linh lắc đầu, chua chát đáp:
− Tiệp ca! Biết lòng chàng như vậy, muội đã cảm thấy mãn ý lắm rồi. Chúng ta hãy chờ kiếp sau ... Xin chàng hãy để cho muội yên tĩnh ở chốn Phật môn ...
Chợt một giọng lanh lảnh vang lên:
− Cái gì mà kiếp sau, mà Phật môn chứ? Kiếp nào thì ra kiếp đó chứ? Nào, trước hết để ta trị thương cho vị nữ ni này đã! Ôi chao! Xinh đẹp thế này mà tìm tới Phật môn, chẳng uổng phí tuổi xuân đi mất hay sao?
Người đó chính là Trương Thanh.
Nàng sờ tay thăm mạch Kim Mai Linh, nói tiếp:
− Mạch yếu lắm! Nội thương không nhẹ đâu, còn có hiện tượng trúng độc nữa ... Tiệp ca mau mang cô ta vào thành, ít nhất phải trị liệu

mấy ngày mới khỏi.
Tới đó, quay sang Kim Kỳ dẩu môi nói:
− Vị quỷ diện này nữa! Tưởng mang đại ca ta đi đâu, hóa ra ... Ngươi chẳng khác gì ma quỷ, đi đâu cũng gây tai họa.
Kim Kỳ biết mình có lỗi không dám nói gì, chỉ hối hận nhìn Kim Mai Linh.
Tân Tiệp bế nữ ni bây giờ đã ngất đi, rời khỏi Thủy Nguyệt Am hướng về phía Hán Dương, Trương Thanh theo sát hai người, kế đó là Thiên Ma Kim Kỳ.
Ngô Lăng Phong nhìn theo mỉm cười.
Chàng chợt nhớ tới Tô Huệ Chi, thầm nghĩ:
“Ngày mai ta cũng sẽ đến gặp nàng ... rồi chúng ta sẽ chẳng bao giờ xa nhau nữa ...”.
Nghĩ đoạn với nụ cười trên môi, Ngô Lăng Phong rảo chân chạy theo bốn người phía trước.

Hết

Nguồn: Nhan mon quan
Người đăng: ms
Thời gian: 14/03/2005 3:52:22 CH